

Hồng Ma Bảo

Contents

Hồng Ma Bảo	1
1. Chương 1: Huỳnh Phong Trang	2
2. Chương 2: Người Mất Mạng - Bí Đồ Thất Tán	10
3. Chương 3: Lệnh Xuyên Vân Đồi Phó Vạn Xà	22
4. Chương 4: Họa Trung Hữu Phúc: Thuật Dị Dung	36
5. Chương 5: Bích Linh Tiểu Xà: Vật Hộ Thân	47
6. Chương 6: Vạn Xà Giáo Độc Ác Khôn Lường	59
7. Chương 7: Linh Vật Vẫn Luôn Tìm Chân Chủ	68
8. Chương 8: Tranh Đoạt Bí Đồ	79
9. Chương 9: Mưu Toan Bất Thành Lại Lụy Thân	99
10. Chương 10: Hỏa Luyện Kim - Gian Nan Luyện Thân	116
11. Chương 11: Do Bất Cẩn Di Họa Ân Công	128
12. Chương 12: Những Án Mạng Chồng Chặt Đeo Đuối	138
13. Chương 13: Diễn Biến Kinh Hoàng Thành Kim Lăng	149
14. Chương 14: Chung Hoạn Nạn Nhận Ra Thân Hữu	164
15. Chương 15: Ngân Kiếm Câu Hồn: Nhất Hóa Tam	175
16. Chương 16: Gây Loạn Khúc Phủ: Họa Sát Nhân	189
17. Chương 17: Nhờ Bích Linh Hội Ngộ Cổ Nhân	198
18. Chương 18: Thập Lý Hương Di Họa Nhị Mạng	209
19. Chương 19: Dị Dung Thuật Chuyển Biến Cục Diện	223
20. Chương 20: Nội Tình Kỳ Bí Lệnh Xuyên Vân	237
21. Chương 21: Độc Long Trì - Độc Long Thần Kiếm	248
22. Chương 22: Cổ Kinh Bí Kíp - Nhị Bích Linh	261
23. Chương 23: Thiên Hậu Miếu Phát Sinh Kỳ Tích	273
24. Chương 24: Nội Diệt Trùng Phùng Tổ Tường Thân Thế	288
25. Chương 25: Kim Lăng Đại Biến Khúc Phủ Tiêu Vong	300
26. Chương 26: Ngũ Tuyệt Hương - Bí Ẩn Hồng Bảo	312
27. Chương 27: Chuyển Hóa Công Di Hoa Tiếp Mộc	326
28. Chương 28: Đối Diện Thù Nhân: Sinh Tử Đầu	338
29. Chương 29: Tiêu Diệt Hồng Bảo Hóa Giải Kiếp Tai	350

Hồng Ma Bảo

Giới thiệu

Toàn thân bông giạt bắn lên từng cơn như bị phát lãnh, nhờ những cảm nhận mơ hồ này nên Sầm P

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-ma-bao>

1. Chương 1: Huỳnh Phong Trang

Bọn họ gồm ba nhân vật có cùng lối phục sức giống nhau - đầy màu sắc và những họa tiết kỳ quái được thêu bằng chỉ trắng tinh xảo, ở phần dưới vạt áo và ở gấu quần.

Lúc quay mình lại vì có tiếng gọi đột ngột vang lên từ phía sau đã cho thấy bọn họ có niên kỷ suýt soát bằng nhau, chỉ trong khoảng từ tứ tuần đến xấp xỉ ngũ tuần. Râu tóc dài, đen nhánh, chứng tỏ nhờ công phu bản thân nên gánh nặng của thời gian lưu trên mặt họ chỉ là những nếp nhăn trên khuôn mặt, kỳ dư không có râu tóc bạc dù chỉ một sợi.

Họ đã nhận ra nhân vật nào vừa gọi. Vì thế tất cả họ đều chau mày, nửa không ngờ nửa hoang mang và khó hiểu. Một người lên tiếng :

- Sầm Thế Nghiêm! Trang chủ Huỳnh Phong trang? Chẳng phải chúng ta vừa chia tay chưa được nửa canh giờ? Vì đâu chỉ mới đó Trang chủ đã đuổi theo, như thể vẫn còn phật lòng bọn mõ vì đường đột không mời mà đến nên vô tình khuấy phá những hỉ sự của Trang chủ đúng vào ngày nạp thiếp?

Sầm Thế Nghiêm cũng là nhân vật có niên kỷ trên dưới tứ tuần một chút. Cách nói năng và cư xử của Sầm Thế Nghiêm cũng hòa nhã đúng mực, kèm theo là vẻ tươi cười lúc nào cũng rạng ngời trên nét mặt. Sầm Thế Nghiêm đáp :

- Chư vị chẳng quản ngại đường xa, vượt ngàn dặm từ Miêu Cương đến bổn trang. Vậy thì bất kể vì nguyên do nào, chư vị đã đến đây tất là khách của Sầm mõ. Huống hồ hôm nay lại đúng là ngày Sầm mõ có thiết tiệc nạp thiếp, là hỉ sự của Sầm mõ như quý vị vừa nói. Sao chư vị không lưu lại, tạo cơ hội cho Sầm mõ thể hiện chút lòng thành của chủ nhân dành cho những thượng khách đến từ phương xa?

Ba nhân vật nọ nhìn nhau. Sau đó cũng nhân vật lúc nãy vừa lên tiếng, đáp thay lời cả ba :

- Sầm trang chủ thật hiếu khách nhưng hảo ý của Sầm trang chủ bọn mõ xin được tâm lĩnh. Vì có hai nguyên do khiến cho bọn mõ dù áy náy vẫn đành mạo muội khước từ. Thứ nhất, bọn mõ tuy là người Miêu Cương, lẽ ra không xa lạ gì những dã vị ở chốn núi rừng, nhưng vì lời nghiêm huấn của tiền nhân, nên từ nhỏ bọn mõ đã quen ăn uống thanh đạm, rượu thịt là những thức bọn mõ không được phép đụng đến. Nhận lời Sầm trang chủ là phạm vào lời cấm kỵ.

Sầm Thế Nghiêm kinh ngạc :

- Chư vị quen chạy lạt như những người theo đạo Tam Thanh? Đây quả là điều Sầm mõ không ngờ đến!

Nhân vật nọ gật đầu :

- Không chỉ có thế. Như thoát đầu, lúc vừa báỉ phỏng Sầm trang chủ, bọn mõ từng biện giải là đang mang trọng trách bên mình, cần khẩn trương truy tầm kẻ độc ác đã ám hại đại trưởng lão Pháp Vương của bổn

động, hầu cấp bách thu hồi bảo vật trấn môn. Do việc khẩn nên không dám lưu lại. Mong Sầm trang chủ lượng thứ!

Sầm Thế Nghiêm nghiêm mặt nói :

- Chư vị nếu đã nói cạn lời, Sầm mỗ thật không dám miễn cưỡng. Nhưng có điều này nếu không giải thích, ắt chư vị không bao giờ hiểu Sầm mỗ vì sao lại phải vội đuổi theo chư vị. Đó là Sầm mỗ có một vài nghi vấn, những mong chư vị thể tất cho một vài lời minh bạch.

Bọn họ, ba nhân vật Miêu Cương càng kinh ngạc :

- Không lẽ việc bọn mỗ đường đột tìm đến quý trang Huỳnh Phong, nhất là vào lúc bản thân Sầm trang chủ đang có hỉ sự đã phạm vào đại kỵ của Trung Nguyên? Và Sầm trang chủ vì thế muốn bắt tội bọn mỗ?

Sầm Thế Nghiêm lắc đầu, đồng thời còn xua tay vài lượt và mục đích là tăng thêm vẻ quả quyết trong lời dùng để trấn an họ :

- Phàm bất kỳ ai một khi có ý định du nhập Trung Thổ hiển nhiên trước đó đã bỏ công tìm hiểu kỹ mọi phong tục tập quán của người Trung Nguyên hầu tránh mọi bất trắc, mọi nghi kỵ có thể xảy đến. Sầm mỗ tin chắc chư vị cũng cẩn trọng như thế. Tuy vậy việc chư vị đến hôm nay ít nhiều gì cũng khiến bản thân mỗ lâm vào cảnh khó xử. Đó là Sầm mỗ biết sẽ giải thích ra sao nếu mai hậu tin này truyền ra, ắt khiến nhiều bằng hữu vô lâm nghi chính Sầm mỗ là hung phạm đã từng lặn lội đến tận Miêu Cương, trước sát nhân, sau đoạt bảo, đã ám hại đại trưởng lão Pháp Vương của chư vị?

Ba nhân vật họ đều đăm chiêu, lo lắng với nan đề vừa do Sầm Thế Nghiêm đưa ra cho họ. Và sau vài lần chép miệng, lắc đầu, một nhân vật trong họ chợt thở dài tự trách :

- Ý của Sầm trang chủ bọn mỗ giờ đã hiểu. Vậy để giúp Sầm trang chủ khỏi phải khó xử sau này, bọn mỗ cần làm gì?

Sầm Thế Nghiêm thủy chung vẫn tươi cười vui vẻ :

- Nhân vô thập toàn, trên đời này tuyệt đối không có bất kỳ ai chưa một lần lầm lẫn. Vì thế Sầm mỗ không hề có ý trách chư vị, trái lại chỉ cần chư vị cho Sầm mỗ một vài lời giải thích minh bạch, để ngay khi chúng ta chia tay lần thứ hai, lúc Sầm mỗ quay vào bốn trang, diện đối diện với bao bằng hữu đang dự tiệc tùng bừng náo nhiệt, nhờ có ai hỏi đến, Sầm mỗ vẫn có cách giải thích, đây là việc duy nhất chỉ có chư vị giúp Sầm mỗ thoát khỏi mọi nghi kỵ khó xử ngay lúc này.

Họ tán thành :

- Sầm trang chủ muốn bọn mỗ giải thích những gì?

Sầm Thế Nghiêm nhẹ nhàng cất tiếng :

- Thoạt tiên Sầm mỗ muốn biết đại trưởng lão Pháp Vương của chư vị đã bị ám hại như thế nào, ở đâu và thời gian xảy ra sự biến?

Họ đáp :

- Ất Sầm trang chủ vẫn nhớ, lúc đường đột xin bái phỏng và được Sầm trang chủ miễn cưỡng nghênh tiếp, bọn mỗ đã hỏi ngay về công phu dụng độc của Sầm trang chủ. Quả thật đại trưởng lão Pháp Vương của bọn mỗ đã bị hung thủ hạ độc ám hại. Địa điểm này là ở ngay Miêu Cương. Riêng về thời gian thì đó là chuyện đã xảy ra cách đây mười năm.

Sầm Thế Nghiêm ngăn người :

- Đã mười năm? Nhưng sao mãi đến lúc này chư vị mới tiến hành truy tìm hung thủ? Hoặc giả suốt thời gian qua chư vị kỳ thực vẫn truy tìm và đã có manh mối giúp chư vị dần chuyển hướng nghi ngờ vào Trung Nguyên?

Một nhân vật trong bọn họ chợt lắc đầu và thở dài :

- Nói rõ ra chỉ thêm làm trò cười cho Sầm trang chủ và mọi người. Vì mười năm trước, lúc phát hiện đại trưởng lão Pháp Vương bất ngờ tịch diệt, với tử trạng vừa thật là bình thường, vừa không có dấu vết nào

nghe, ai ai trong bọn mõ cũng đều nghĩ đây là một trong những cái chết tự nhiên, hưởng hờn kỷ của đại trưởng lão Pháp Vương khi đó cũng đã cao. Chỉ mãi đến gần đây, tuân theo di huấn của tiền nhân, bọn mõ phải cải táng và toan di dời hài cốt đại trưởng lão Pháp Vương vào một nơi nghiêm cẩn và kín đáo hơn, thì phát hiện toàn bộ di cốt đều hóa đen, chứng tỏ từ lâu đã bị ngấm chất kịch độc.

Sầm Thế Nghiêm càng chú tâm lắng nghe :

- Vì thế chư vị mới đoán biết đã có sự ám hại mới khiến đại trưởng lão Pháp Vương vong mạng?

Họ gật đầu :

- Không những thế, bọn mõ nhờ cao nhân chỉ điểm đã minh bạch đại trưởng lão Pháp Vương bị mất mạng là do chất độc “Tý Ngộ Thụy Tiên Vong” từng có thời gian dài gây chấn động khắp võ lâm Trung Nguyên. Đây là manh mối quá xác đáng khiến bọn mõ không thể không lìa Miêu Cương du nhập Trung Thổ.

Sầm Thế Nghiêm vỡ lẽ :

- Không lý nào cũng cao nhân đó đã chỉ điểm khiến chư vị đặt mối hoài nghi vào chính bản thân Sầm mõ?

Họ phân vân lưỡng lự :

- Bọn mõ vì khẩn trương truy tìm hung thủ, không khéo xử sự, nên trót mạo phạm đến Sầm trang chủ. Nhưng thật ra phạm bất kỳ nhân vật võ lâm Trung Nguyên nào chỉ cần có niên kỷ suýt soát với Sầm trang chủ đều thuộc diện bị bọn mõ nghi vấn. Cũng may, Sầm trang chủ nhờ nhiều bằng hữu võ lâm đồng loạt xác nhận là không am tường thuật dụng độc nên kể như mọi nghi vấn về Sầm trang chủ đối với bọn mõ đều không còn.

Sầm Thế Nghiêm nghi hoặc :

- Vì sao chư vị chỉ nghi ngờ những nhân vật có niên kỷ suýt soát Sầm mõ?

Họ báo :

- Bọn mõ cũng không có gì che giấu. Vì ngay khi minh bạch đại trưởng lão Pháp Vương tuyệt mạng là do có người ám hại, bọn mõ đã nhờ nhiều biện pháp chỉ có thể vận dụng tại Miêu Cương, qua đó đã được tin mười năm trước quả thật từng có một nhân vật võ lâm với niên kỷ xấp xỉ tam tuần xuất hiện tại Miêu Cương. Dựa theo niên kỷ này, cộng thêm khoảng thời gian mười năm đã trôi qua, dĩ nhiên bọn mõ biết phải đặt nghi vấn vào những ai.

Sầm Thế Nghiêm thở ra nhẹ nhẹ :

- Chư vị quả cao minh và hung thủ quả đã để lộ sơ hở qua việc không xóa bỏ dấu vết đã từng xuất hiện ở Miêu Cương vào thời điểm đó.

Họ cười đắc ý :

- Nào phải hung thủ không để tâm đến việc xóa bỏ dấu vết. Và bằng chứng là toàn gia của Kha Lập Nhĩ, kẻ đã độ lượng chứa chấp hung thủ suốt thời gian lưu ngụ tại Miêu Cương, cũng đã chết một cách bí ẩn chỉ ngay sau cái chết của đại trưởng lão Pháp Vương ít ngày. Nhưng quả là lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó lọt, hung thủ đâu có ngờ cũng trong thời gian y lưu ngụ tại Miêu Cương, được Kha Lập Nhĩ cứu mang bảo bọc, sự hiện diện của y đã bị một bằng hữu rất thân cận của Kha Lập Nhĩ vô tình nhìn thấy. Và gã này, gần đây, ngay khi biết bọn mõ đang thu thập mọi dấu vết khả nghi đã có từ mười năm trước, gã lập tức liên tưởng đến cái chết của Kha Lập Nhĩ ắt có liên quan, đã hồi báo ngay mọi nghi ngờ của gã về kẻ tình nghi cho bọn mõ biết. Sầm trang chủ bảo đó có phải là điều xảy ra ngoài sở liệu của hung thủ, một kẻ đã chứng tỏ tâm địa độc ác và nhất là tâm cơ thủ đoạn thật cao minh chăng?

Sầm Thế Nghiêm không thể không thừa nhận :

- Theo người Trung Nguyên thường nói, thì đó là sự báo ứng Hoàng Thiên hữu nhãn. Đủ hiểu vì sao việc truy tìm hung thủ của chư vị tuy chậm so về thời gian nhưng vẫn chắc chắn thành sự nhờ những manh mối chuẩn xác. Khiến Sầm mõ chỉ còn biết thành tâm cầu mong chư vị mã đáo thành công, sớm bắt được hung thủ, đòi lại công bằng cho đại trưởng lão Pháp Vương, thu hồi bảo vật, cho châu về hợp phố.

Ba nhân vật nọ đều nhất tề thi lễ tạ từ Sầm Thế Nghiêm :

- Sầm trang chủ đã không trách cứ, lại còn có lời thành tâm như thế này khiến bọn mỗ thêm hiểu vì sao giới võ lâm Trung Nguyên vẫn luôn không hết lời tán tụng, bảo Sầm trang chủ tuy bản lĩnh hư thực khó lường nhưng cung cách hành sự lúc nào cũng quang minh lỗi lạc, thật không hổ danh Bất Hiệp Bất Quái - Vô Nhân Vô Độc - Tiểu Diện Thanh Tâm - Nhân Vi Du Hưởng. Thật ngưỡng mộ!

Sầm Thế Nghiêm cũng vòng tay đáp lễ trong tràng cười hào sảng :

- Mỗi người một quan điểm sống, Sầm mỗ tự lượng sức, vì biết bản lĩnh vị tất đã đủ để tự lo cho bản thân nên dù hiểu mọi người gọi mỗ bằng ngoại hiệu dài như thế là hàm ý khinh chê, cho mỗ là hạng người vị kỷ, chỉ thích nhân vi du hưởng, sống cuộc sống cho riêng mình. Nhưng biết sao được nếu một khi Sầm mỗ dù muốn đứng ra cáng đáng trọng trách đối với võ lâm thì sự thật vẫn là sự thật, mỗ chỉ là kẻ luôn lâm vào tình thế lực bất tòng tâm. Chính vì thế kể cả việc muốn giúp chư vị sớm truy tìm hung thủ mỗ cũng đành bất lực, chỉ còn biết chúc chư vị sớm hoàn thành ý nguyện mà thôi. Bởi vì mỗ dù sao vẫn là hạng Bất Hiệp Bất Quái, không thật sự nhân từ tuy rằng cũng không là hạng độc ác. Mong chư vị hiểu cho. Ha ha...

Vẫn cười như thế, Sầm Thế Nghiêm ung dung quay người bỏ đi. Một thái độ cho thấy Sầm Thế Nghiêm tỏ ra không còn quan tâm gì nữa đến ba nhân vật Miêu Cương cùng với mối nghi án họ đang quyết liệt truy tìm hung thủ. Và như thế cũng phải, bởi họ hiểu, hôm nay là ngày Sầm Thế Nghiêm nạp thêm thê thiếp, một hỉ sự và là một điều duy nhất đủ choán hết mọi nỗi quan tâm của họ Sầm trong vai trò tân lang đối với tân nương là nữ nhân ngay hôm nay được trở nên người của Sầm gia.

* * * * *

Sầm Thế Nghiêm quay trở lại Huỳnh Phong trang, chạm ngay một nữ nhân có dáng đi tất bật vội vã. Sầm Thế Nghiêm liền gọi :

- Ta đã bảo Tiểu Xuân ngươi luôn kề cận, chăm sóc tân nương thật chu đáo. Sao ngươi tùy tiện lìa bỏ hoa phòng? Hay đã có người sai phái ngươi đi đâu?

Nữ nhân dừng lại, vừa mỉm cười vừa thi lễ với Sầm Thế Nghiêm :

- Trang chủ lão gia đã quay về? Vậy đỡ cho Tiểu Xuân khỏi vất vả đi tìm lão gia theo lệnh của đại phu nhân.

Sầm Thế Nghiêm thoáng cau mày :

- Đại phu nhân tìm ta? Việc gì phải thế, một khi ta đã bảo sẽ quay lại ngay khi đã tiến chân bọn Miêu Cương. Trừ phi đại phu nhân đã không thể thay ta thù tiếp và thết đãi những quan khách bằng hữu đến mừng ngày ta nạp thiếp?

Tiểu Xuân vẫn mỉm cười :

- Đại phu nhân không hề làm mất thể diện lão gia, trái lại đã thay lão gia tiếp đãi và tiễn từng quan khách về một cách chu đáo. Huống hồ nào phải đây là lần đầu tiên lão gia nạp thiếp. Đã qua một lần, đại phu nhân còn chịu đựng được, bây giờ đại phu nhân như đã quen, rất sẵn lòng chiều ý, miễn sao lão gia vui.

Sầm Thế Nghiêm cười gượng :

- Đại phu nhân đã thay ta tiễn khách? Hóa ra ta quay về quá muộn và điều đó làm đại phu nhân lo lắng phải sai phái người đi tìm?

Tiểu Xuân cúi đầu, che giấu một nụ cười nhiều ẩn ý vừa chợt đến :

- Giờ hoàng đạo để lão gia cũng tân nương tam phu nhân bái đường thành thân tuy đã thực hiện xong nhưng thời khắc để động phòng hoa chúc cũng không vì thế mà có thể tùy tiện. Đại phu nhân bởi đó mới lo lắng, chỉ sợ lão gia không biết tôn trọng sự chờ đợi của tân nương, bỏ qua giờ đại cát có thể giúp lão gia sớm tìm được một hậu nhân đích thực cho Sầm gia.

Sầm Thế Nghiêm gật đầu :

- Đại phu nhân của người thật biết lo nghĩ. Nhưng ta không thể đến hoa phòng một mình nếu không có đại phu nhân cùng đi vì dấu sao chuyện kén nạp thiếp của ta cũng phần nào nhờ đại phu nhân người đại lượng ứng thuận dung nạp.

Tiểu Xuân vội bẩm báo :

- Đại phu nhân cũng đã lường trước chuyện này, hiện đang chờ lão gia ngay tại hoa phòng.

Sầm Thế Nghiêm kinh ngạc :

- Lần ta nạp thiếp trước kia, đại phu nhân dù được ta nài nỉ thế nào cũng vẫn cứ khăng khăng không ưng thuận cùng ta đi đến hoa phòng, sao lần này lại tỏ ra quá dễ dãi, hoặc giả điều người vừa nói là đúng, đại phu nhân do đã qua một lần chịu đựng nên bây giờ kể như quen? Và đây là hành động chủ ý làm cho ta vui? Ta thật không ngờ đấy.

Dứt lời, Sầm Thế Nghiêm sải chân bước đi thật nhanh, không hề biết Tiểu Xuân vừa nhìn theo vừa nhoẻn cười thích thú như hiểu họ Sầm vội vì không thể bỏ qua một khắc giá tợ ngàn vàng sắp được tận hưởng cùng tân nương sẽ là phu nhân thứ ba của Sầm gia và là của Huỳnh Phong trang.

Sầm Thế Nghiêm đi đến hoa phòng :

- Đại phu nhân?

Từ trong hoa phòng liền có tiếng trách vọng ra :

- Lão gia sao mãi bây giờ mới đến? Đại phu nhân vì chờ không được nên vừa mới bỏ đi, chỉ nhấn lại một câu.

Sầm Thế Nghiêm chần chừ dừng chân trước hoa phòng :

- Chỉ có mỗi một mình tân nương nàng trong đó sao? Đại phu nhân nhấn nói câu gì?

Tiếng nói của tân nương ngưng ngừng vang ra :

- Đại phu nhân bảo: “Xuân tiên nhất khắc tợ thiên kim”, lão gia sẽ khó có hậu nhân nối dõi Sầm gia nếu chần chừ và để giờ đại cát trôi qua. Đại phu nhân còn nói sẽ không thể giúp lão gia toại nguyện, bằng cách là sẽ thay lão gia chiêu nạp thêm nhiều thứ thiếp, miễn sao lão gia cuối cùng cũng có một hậu nhân nối dõi tông đường. Sao lão gia không mau vào và đừng để tiện thiếp mãi sợ vì lời đe dọa nửa đùa nửa thật của đại phu nhân?

Sầm Thế Nghiêm bật cười và nhanh tay xô cửa bước vào hoa phòng :

- Ta càng lúc càng cảm thấy khó tin đại phu nhân đã thay đổi và toàn tâm toàn ý lo cho ta như thế. Nhưng dấu sao nàng chớ quá lo. Vì ta không phải hạng háo sắc. Chuyện dung nạp thêm thế thiếp chỉ là điều bất đắc dĩ. Chỉ cần nàng hoặc ngay chính nhị phu nhân có thể sanh hạ cho ta một nam hài, ta hứa, đối với ta thế là đủ, cần gì thêm dù chỉ là một thế thiếp nào nữa.

Cửa hoa phòng khép lại, tạo thành thế giới riêng biệt của hai nhân vật, một nữ một nam, vừa cùng nhau bái đường thành thân ngày hôm nay.

Nhưng chỉ nửa canh giờ sau, khi vọn vật hầu như đã chìm vào bóng đêm đen tĩnh mịch, cửa hoa phòng chợt hé mở, vừa đủ để một bóng nhân ảnh từ bên trong lách người bước nhanh ra.

Khép nhẹ cách cửa hoa phòng lại phía sau, bóng nhân ảnh bỗng từ từ trôi đi, di chuyển một cách êm thấm, không tiếng động, như đó chỉ là bóng u linh chứ không phải một người bằng xương bằng thịt thật.

Bóng nhân ảnh trôi đi nhanh dần, sau cùng hóa thành một vệt sương mờ, ắt không thể để bất kỳ ai dù chú tâm dò xét có đủ thời gian phát hiện.

Vọn vật thật yên tĩnh. Mọi người trong Huỳnh Phong trang dường như đã ngủ say sau một ngày vất vả mệt nhọc chỉ vì lo cho Trang chủ của họ có thêm một tân phu nhân, cũng là đáp lại lòng hoài vọng, mong sao Trang chủ sớm có được một hậu nhân nối dõi tông đường.

Ắt hẳn vì lẽ gì đó nên bóng nhân ảnh nọ cứ di chuyển như nước chảy mây trôi, chẳng hề bị ai phát hiện.

Đi ngang qua mỗi một gian phòng, dù cửa đóng hoặc chỉ khép hờ, bóng nhân ảnh vẫn tỏ lộ tâm trạng cảnh giới cao độ bằng cách đều có một thoáng dừng lại, áp tai sát vào cửa để nghe ngóng. Khi không phát giác bất kỳ gì khả nghi, toàn bộ vẫn đều yên tĩnh, bóng nhân ảnh lại tiếp tục để thân hình trôi đi, thật êm và thật nhẹ, một khinh thân pháp thượng thừa có thể giúp người đi lại nhẹ như một âm hồn, hư hư thực thực.

Sau một loạt những hành động cứ dừng và đi, đến một gian phòng nọ ở gần kề phía hậu liêu, bóng nhân ảnh kỳ bí cũng dừng chân và áp tai nghe ngóng. Chợt bằng một hành động phản thường, bóng nhân ảnh bỗng quả quyết xô mạnh cánh cửa, đồng thời lách người bước thật nhanh vào trong gian phòng.

Không gian trước mặt bóng nhân ảnh dĩ nhiên vẫn tối đen. Tuy vậy khi phát hiện bất chợt có một luồng lãnh phong từ đâu đó bên trong gian phòng bỗng lao lướt qua mình, bóng nhân ảnh lập tức đảo người, di chuyển từ nơi đang đứng là ngay ngưỡng cửa, dịch qua mé tả và nép sát vào một bên vách. Và từ phương vị vừa mới tiến đến trần giữ, bóng nhân ảnh không rõ đã có hành động như thế nào bỗng để vang ra một tiếng động khô khan phá tan hoàn toàn sự tĩnh lặng của màn đêm đen.

“Cạch!”

Nhưng chỉ có mỗi một tiếng động đó vang lên mà thôi, kỳ dư tất cả đều yên tĩnh, không còn bất kỳ thanh âm nào khả nghi vang lên. Điều đó khiến bóng nhân ảnh nghi hoặc, buộc phải lên tiếng :

- Thư phòng của Sầm mỗi một khi đã được phát động cơ quan mai phục kể như biến thành nơi nội bất xuất ngoại bất nhập, toàn bộ mọi thanh âm tiếng động trong này cũng không thể vang đến bên ngoài. Bằng hữu nên tự lộ diện đi thôi. Chớ để đến lúc Sầm mỗi dùng vũ lực động thủ, mọi hậu quả xảy đến cho bằng hữu sẽ rất khó lường.

Đó là giọng nói vừa lạnh lùng vừa tỏ ra sẽ không khoan nhượng của bóng nhân ảnh khi cố ý để lộ bản thân chính là Sầm Thế Nghiêm, Trang chủ Huỳnh Phong trang và cũng là chủ nhân của gian thư phòng đang lúc bị màn đêm đen bao phủ như thế này.

Nhưng đáp lại lời đe dọa của Sầm Thế Nghiêm, toàn bộ gian phòng vẫn chìm vào tĩnh mịch, tịnh không một thanh âm nào vang lên gọi là phản ứng đối với câu Sầm Thế Nghiêm vừa nói.

Bất đắc dĩ, Sầm Thế Nghiêm lại lên tiếng, kèm theo âm thanh “hừ” lạnh lẽo :

- Dám đột nhập và lên dò xét Sầm mỗi có thể vì các hạ tự phụ vào bản lĩnh cao cường. Nhưng liệu bản lĩnh đó có giúp được gì các hạ hay không nếu ngay lúc này chính thái độ cố chấp của các hạ buộc Sầm mỗi phải phát động một loạt các cơ quan mai phục khác chắc chắn sẽ đưa các hạ vào tử địa? Hãy chứng tỏ bản lĩnh và dũng lược của các hạ bằng cách tự xuất đầu lộ diện, đồng thời đối diện đương đầu cùng Sầm mỗi, hầu tự định đoạt lấy số phận bản thân.

Không nghe thanh âm nào đáp lại, Sầm Thế Nghiêm vụt gần giọng :

- Người đã tự ý tìm chết, đừng trách Sầm Thế Nghiêm ta độc ác và vô tình.

Trong bóng đêm, Sầm Thế Nghiêm lại có một động tác mơ hồ và lập tức làm vang lên một chuỗi những thanh âm kỳ quái.

“Sì... sì...”

Nhưng cũng chỉ có thế mà thôi. Vì ngoài chuỗi thanh âm kỳ quái này thì kỳ dư không một tiếng động nào khác vang lên ngay lúc đó hoặc kể cả sau khi chuỗi thanh âm kỳ quái chấm dứt.

Lấy làm lạ, Sầm Thế Nghiêm chớp mắt nhắm tự nói thành tiếng :

- Không lẽ ta đã quá đa nghi, thần hồn nhát thần tính khiến chuyện không nghĩ thành có và cứ lo sợ hãi?

Đứng im một lúc nữa và vì không phát giác gì những dấu hiệu khả nghi nên Sầm Thế Nghiêm đành ấn tay vào một nơi làm cho cơ quan phát động.

“Cạch!”

Cách cửa thư phòng hé mở, Sầm Thế Nghiêm định xoay người bước ra. Chợt...

“Vù...”

Tiếng không khí xao động thật mạnh, lao lướt qua ngay bên cạnh Sầm Thế Nghiêm. Điều này làm Sầm Thế Nghiêm giật mình, toan khép cửa thư phòng trở lại thì đã muộn.

“Vút!”

Đã có một bóng đen mờ ảo nhân lúc Sầm Thế Nghiêm mở cửa kịp lao thoát ra ngoài gian phòng.

Sầm Thế Nghiêm hồi tỉnh thật nhanh và lập tức thi triển khinh công chạy đuổi theo.

“Vút!”

Khinh thân pháp của bóng đen thật quán tuyệt, chẳng mấy chốc đã vượt khỏi hậu liêu và đang nỗ lực thoát xa dần Huỳnh Phong trang.

Sầm Thế Nghiêm vẫn kiên trì đuổi bám. Và khi toàn bộ Huỳnh Phong trang đều bị cả hai bỏ lại phía sau thật xa, lần đầu tiên Sầm Thế Nghiêm phát ra tiếng gầm cực lớn :

- Muốn thoát khỏi tay ta, khắp võ lâm này vị tất có nhân vật nào đủ bản lĩnh, hướng hồ người. Hãy ngoan ngoãn dừng lại thì hơn.

Cùng với tiếng gầm, cước lực của Sầm Thế Nghiêm đột ngột tăng vọt, nhanh không thể tưởng. Vì thế đã càng lúc càng tiến đến gần hơn đối với bóng đen vẫn đang nỗ lực lao chạy phía trước.

Nhưng đang chạy thẳng, bóng đen bỗng đột ngột đổi hướng, ngoặt nhanh về phía tả.

Sầm Thế Nghiêm bị lỡ đà, đành vội kiềm hãm cước lực, toan ngoặt người bám theo bóng đen.

Đúng lúc này, như đã có sẵn chủ ý, bóng đen chợt quay phắt lại và nhân lúc Sầm Thế Nghiêm còn đang loay hoay lúng túng đã xuất kỳ bất ý quật tung ra một lực đạo mãnh liệt, tấn công vào Sầm Thế Nghiêm.

“Ào...”

Sầm Thế Nghiêm cũng vội phát kinh đối kháng :

- Biết chạy không thoát người mới chấp nhận đối đầu ư? Hãy đỡ!

Nhưng vừa phát kinh đối kháng, Sầm Thế Nghiêm bỗng bất ngờ thu chiêu, đồng thời còn hốt hoảng lạng tránh qua một bên với tiếng kêu nghi hoặc tốt cùng :

- Thất Cốt Thôi Tâm chương? Lão quái Thôi Tâm đã hóa vật phải có đến ngoài hai mươi năm, thật không ngờ vẫn còn một hậu nhân là tôn giá. Nhưng sao tôn giá cổ tình dò xét, như xem Sầm mỗ là kẻ cần phải đối đầu?

Bất luận Sầm Thế Nghiêm đã đuổi kịp và đang bộc lộ một tâm trạng nghi vấn tốt độ, bóng đen nọ thủy chung không một lần mở miệng phát thoại. Đã vậy, nhân lúc Sầm Thế Nghiêm tránh chiêu và lo hỏi, một lần nữa bóng đen lại bất chợt ngoặt người, phóng lao vút đi thật nhanh.

Sầm Thế Nghiêm vội tung mình đuổi theo, lần này còn phát lên trận cười giòn giã :

- Thiện bắt lai, lai giả bắt thiện. Sao tôn giá quá xem thường Sầm mỗ, như mồn nói Huỳnh Phong trang là chốn cho tôn giá muốn đến là đến muốn đi là đi? Nếu tôn giá có ý nghĩ như thế thì thật quá lắm. Vì như Sầm mỗ vừa quả quyết, khắp võ lâm đương đại vị tất có cao thủ nào đủ bản lĩnh chạy thoát một khi ý Sầm mỗ đã quyết giữ lại. Tôn giá không thể toại nguyện đâu. Ha ha...

“Vút!”

Khinh công của Sầm Thế Nghiêm quả phi phạm và không hề sai ngoa với những gì vừa nói. Do đó, chẳng mấy chốc Sầm Thế Nghiêm lại đuổi kịp bóng đen, cho dù bóng đen đã chủ động chạy trước, đồng thời còn đặt Sầm Thế Nghiêm vào tình huống bị động.

Khi khoảng cách với bóng đen được thu ngắn, chỉ còn ngoài nửa trượng, Sầm Thế Nghiêm ngạo nghễ gần giọng cảnh cáo :

- Hoặc tôn giá dừng lại, cùng Sầm mỗ minh bạch đôi điều liên quan đến hành vi mờ ám của tôn giá đêm nay, có khi sẽ đi đến một thỏa thuận hoàn toàn thuận lợi cho tôn giá. Hoặc tôn giá cứ tiếp tục chạy và nhất định sẽ tự chuốc lấy hậu quả khó lường. Hãy chọn đi và đừng trách nếu Sầm mỗ buộc phải hạ độc thủ.

Bóng đen không đáp. Dù vậy, thay vì tiếp tục chạy, nhưng có lẽ biết chạy cũng không thoát, bóng đen bắt đầu lơnh nhẹ cước chân chậm dần.

Sầm Thế Nghiêm đắc ý, cũng chậm dần cước lực. Nhưng bất ngờ Sầm Thế Nghiêm biến sắc. Vì bỗng chốc bóng đen quay phắt lại, bắn xạ vào Sầm Thế Nghiêm đôi mắt nhìn rực lửa căm hờn, toát ra từ một diện mạo được che kín bằng một vuông lụa sẫm màu, tựa như sắc đen vĩnh hằng của màn đêm vẫn phủ che vạn vật. Và cùng lúc đó, song chưởng của bóng đen vụt cất lên, hất tung vào Sầm Thế Nghiêm hai lực đạo cực kỳ uy mãnh.

“Ào...”

Trong cảnh huống bất ngờ, Sầm Thế Nghiêm buộc lòng xuất chiêu đối kháng, cũng hất nhanh hai lực đạo vừa thần tốc vừa lợi hại, không thể tưởng là có trong một tình huống cấp bách là thế.

“Ầm!”

“Ầm!”

Song phương mỗi người tung hai lực đạo, vì thế tạo ra hai lần chạm chưởng kinh hoàng.

Chấn kinh đẩy bật bóng đen thoái hậu thật mạnh và phát ra tiếng kêu đau đớn :

- Hự!

Sầm Thế Nghiêm thừa thắng lướt đến, vươn tả thủ chộp thần tốc vào vuông lụa vẫn luôn che kín diện mạo bóng đen khiến Sầm Thế Nghiêm không thể biết đối phương là nhân vật thể nào :

- Tôn giá mãi không lên tiếng ắt hẳn vì lo ngại bị Sầm mỗ nhận ra. Để xem tôn giá liệu có đúng là nhân vật không xa lạ gì với Sầm mỗ hay không! Hừ!

Bóng đen đang núng thế và có lẽ chỉ một chớp mắt nữa là diện mạo sẽ bị phơi bày nếu để cái chộp của Sầm Thế Nghiêm đắc thủ. Nào ngờ đúng lúc đó bóng đen bỗng bật ngã nửa phần thân trên ra phía sau, vừa để biến cái chộp của Sầm Thế Nghiêm mất tác dụng, sẽ chộp vào khoảng không, vừa thuận đà vụt chéch cả song thủ lên trên, một tay dùng để hóa giải cánh tay đang vươn chộp của họ Sầm, tay còn lại thì xuất kỳ bất ý điểm nhẹ một chỉ lực vào vùng tâm thất Sầm Thế Nghiêm.

“Vù...”

Sầm Thế Nghiêm chấp chới, vừa kêu hoảng vừa bối rối tìm cách bật ngược người về phía sau thật nhanh :

- Hảo bản lãnh! Tôn giá dám trá bại để bất ngờ toan dồn Sầm mỗ vào hiểm cảnh, tâm cơ và thủ đoạn quả cao minh. Khá thật!

Dù cấp bách nhưng cách phản ứng của Sầm Thế Nghiêm quả vi diệu. Và điều xảy ra là toàn thân họ Sầm giống như có người ở phía ngoài dùng dây cột vào vào kéo về, làm cho Sầm Thế Nghiêm dù đang đà lao chộp đến vẫn đột ngột giật lùi về thật nhanh. Không chỉ có thế, Sầm Thế Nghiêm còn đủ thời gian để bất ngờ giáng một kinh vào phía thân trên của bóng đen do vẫn đang bật ngã về phía sau nên lúc này hoàn toàn để lộ. Sầm Thế Nghiêm vừa tung kinh vừa bật quát danh giọng :

- Trúng!

“Ầm!”

Bóng đen bị trúng kinh, phải thoái hậu một đôi xa mới có thể gắng gượng chi trì, không để gục ngã.

Sầm Thế Nghiêm một lần nữa lại thừa thế lướt đến.

“Vút!”

Nhưng bóng đen đã đứng thẳng người, chột bắn xạ vào Sầm Thế Nghiêm những tia nhìn hằn học và căm phẫn.

Sầm Thế Nghiêm bỗng khựng lại, giống như bị chạm vào bức tường vô hình vừa được dựng chắn lên từ những ánh mắt nhìn phần nộ của bóng đen.

Nhưng không phải thế, Sầm Thế Nghiêm đột ngột dừng lại vì nguyên do khác. Và bằng chứng là họ Sầm đang tủm tỉm cười ngay khi vừa tự ý dừng lại :

- Nếu tôn giá toan trả bại một lần nữa để tìm cách tấn công như đã thực hiện thì e rằng, hà hà. Tôn giá đã quá xem thường Sầm mỗ.

Và vì Sầm Thế Nghiêm đã dừng lại, tạo khoảng cách với bóng đen là ngoài một trượng, nên thật là bất ngờ khi bóng đen chợt đột ngột xoay mình tháo chạy.

“Vút!”

Nụ cười tủm tỉm của Sầm Thế Nghiêm vì thế chợt tan biến đi, đổi thành vẻ hậm hực để quyết liệt đuổi bám theo bóng đen :

- Người đừng mong chạy thoát!

Nhưng vừa mới đuổi theo, Sầm Thế Nghiêm bỗng thẳng thốt dừng lại vì kịp phát hiện bóng đen dù đang chạy vẫn cố tình ném ngược về phía sau một vật khả nghi.

Nhờ cẩn trọng có thừa nên Sầm Thế Nghiêm chỉ một phen kinh hãi. Đó là lúc vật kỳ quái do bóng đen ném lại bỗng phát nổ thành một tiếng khô khan, sau đó tạo ra một quãng hắc vụ đen cuộn cuộn.

Sầm Thế Nghiêm tái mặt lùi lại xa hơn, nhìn vào quãng hắc vụ như nhìn thấy bóng dáng những âm hồn...

Và khi quãng hắc vụ tan biến, đương trường chỉ còn lại mỗi một mình Sầm Thế Nghiêm. Riêng bóng đen thì đã bỏ đi từ lâu.

2. Chương 2: Người Mất Mạng - Bí Đồ Thất Tán

Tiểu Xuân đã chờ đợi sẵn. Vì thế vừa thấy Sầm Thế Nghiêm từ hoa phòng bước ra, Tiểu Xuân nhoẻn cười thì lễ :

- Nô tỳ xin vãn an Sầm lão gia.

Sầm Thế Nghiêm gật đầu chiếu lệ :

- Tam phu nhân lúc này vẫn còn an giấc, người chớ vội đánh thức.

Đoạn với dáng vẻ áy náy, Sầm Thế Nghiêm làm như vô tình hỏi Tiểu Xuân :

- Mà này, người thấy đại phu nhân đã thức chưa?

Tiểu Xuân đang vui vục đổi thành nét mặt u sầu :

- Mới canh tư nô tỳ đã thấy đại phu nhân trở giấc thức dậy.

Sầm Thế Nghiêm giật mình :

- Nếu đại phu nhân thức sớm như thế, theo người, có phải do phiền muộn điều gì đó không tiện nói ra?

Tiểu Xuân thở ra nhẹ nhẹ :

- Sầm lão gia ám chỉ việc nạp thiếp làm đại phu nhân phiền lòng? Nô tỳ lại không nghĩ thế. Vì lần này chính là chủ ý của đại phu nhân muốn Sầm lão gia có thêm thê thiếp hầu tăng thêm cơ may lưu lại hậu nhân kế truyền cho Sầm gia. Kỳ thực đại phu nhân phiền muộn dường như là vì nguyên do khác.

Sầm Thế Nghiêm nôn nóng :

- Tiểu Xuân người gần như đã là tâm phúc của đại phu nhân kể từ sau khi ta nạp thiếp lần đầu, cách đây bốn năm. Và không cần nói hẳn người cũng thừa hiểu bổn phận của người là hãy nghe được gì về tâm sự của đại phu nhân thì phải bẩm báo tất cả với ta. Nói đi, kỳ thực đâu là nguyên do khiến đại phu nhân phiền muộn?

Tiểu Xuân đành đáp :

- Tuy không chủ tâm bội lộ nhưng thời gian gần đây, nhất là sau khi chờ đợi vẫn không thấy nhị phu nhân có dấu hiệu sẽ sinh hạ một nam hài cho Sầm gia, nô tỳ có đôi lần tình cờ nghe đại phu nhân buột miệng than oán, nói rằng Sầm lão gia đến lúc nào mới cảm thấy thỏa nguyện với một cốt nhục đang có là đại thiếu gia, cho dù duy nhất chỉ có một.

Sầm Thế Nghiêm gật gù :

- Ý đại phu nhân muốn nói lẽ ra ta nên dành trọn mọi ưu ái cho Sầm Phong thay vì tham lam, mãi trông chờ bọn thê thiếp sau này ta dung nạp sẽ sinh hạ thêm cho Sầm gia nhiều hậu nhân kế tục?

Tiểu Xuân cũng gật đầu phụ họa :

- Đại thiếu gia nay đã mười bốn, không bao lâu nữa sẽ thành nhân, phụ giúp Sầm lão gia nhiều việc trong ngoài trang. Đại phu nhân hẳn sẽ thôi phiền muộn nếu Sầm lão gia lưu tâm và lẽ ra nên bắt đầu truyền thụ sở học Sầm gia cho đại thiếu gia. Hay cốt cách và tư chất của đại thiếu gia trong mắt Sầm lão gia là chưa đủ?

Sầm Thế Nghiêm cười nhẹ :

- Câu này do người tự hỏi hay là vì bất nhẫn nên hỏi thay đại phu nhân?

Tiểu Xuân bối rối cúi đầu :

- Cũng như Sầm lão gia vừa nhận định, nô tỳ đâu khác nào tâm phúc của đại phu nhân. Và vì là tâm phúc nên nô tỳ thừa hiểu đại phu nhân muốn ám chỉ điều gì mỗi khi thi thoảng buột miệng than là Sầm lão gia tỏ ra thiếu lưu tâm đến đại thiếu gia.

Sầm Thế Nghiêm háng giọng, ắt chỉ để nhấn mạnh điều đang sắp nói :

- Ai cũng biết Sầm Phong là cốt nhục giữa ta và đại phu nhân. Vì thế lấy làm lạ. Có thể còn từng trách là tại sao ta vẫn chưa hề thỏa nguyện với duy nhất mỗi một cốt nhục là Sầm Phong. Tuy nhiên, phạm mọi hành sự của ta đều có chủ ý. Và ngoài ta ra, ắt hẳn chỉ có thêm đại phu nhân là hiểu rõ chủ ý đó của ta. Nhưng khi đã hiểu rõ, nếu đại phu nhân còn tỏ ý thống trách ta thiếu quan tâm đến Sầm Phong, thiết nghĩ có lẽ nào đại phu nhân muốn ta diện đối diện nói với nhau thật minh bạch mọi điều?

Tiểu Xuân động tâm, vội ngược mắt nhìn Sầm Thế Nghiêm với ánh mắt hoài nghi :

- Nói với nhau minh bạch mọi điều? Ý của Sầm lão gia là...

Nhưng Tiểu Xuân lại phải vội cụp mắt cúi đầu vì vừa bất ngờ chạm phải ánh mắt nghiêm khắc kèm theo câu nói lạnh lùng của Sầm Thế Nghiêm :

- Kể làm gia nô thường có chung một tâm trạng là rất ưa thích việc đoán biết tâm ý của chủ nhân. Nhưng phạm việc gì cũng có giới hạn. Và khi vượt quá giới hạn cho phép, người nghĩ có đúng không nếu ta bảo giữa ta và người liệu có còn chút ranh giới nào để phân biệt thân phận chủ bộc?

Tiểu Xuân rúng động và thềm khiếp hãi :

- Mong Sầm lão gia lượng thứ, nô tỳ đã biết tội rồi.

Sầm Thế Nghiêm hừ nhạt và bất ngờ xoay người bước đi.

Tiểu Xuân lập tức ngẩng mặt nhìn theo. Nào ngờ đúng lúc đó Sầm Thế Nghiêm đột ngột quay lại. Và khi phát hiện Tiểu Xuân đang dõi mắt nhìn, Sầm Thế Nghiêm liền háng giọng :

- Ta vừa nghĩ lại và hứa sẽ không bắt tội nếu ngay lúc này người tỏ thật đã suy nghĩ thế nào về điều ta vừa nói?

Tiểu Xuân lại bối rối cúi đầu :

- Mong Sầm lão gia lượng thứ. Nô tỳ thật không hiểu ý Sầm lão gia là thế nào?

Sầm Thế Nghiêm tiến lại gần Tiểu Xuân :

- Có cần thiết ta nhắc lại mọi điều ta vừa nói chẳng?

Tiểu Xuân nghe lạnh khắp người. Dù vậy, tuy rất hãi sợ, nhưng Tiểu Xuân thừa biết tốt nhất là cứ nên đứng nguyên vị, thay vì muốn hốt hoảng bỏ chạy như lời mách bảo đang dấy lên từ thâm tâm. Và vì đủ dũng khí đứng lại nên Tiểu Xuân càng hiểu rõ bổn phận là phải đáp ứng mọi điều Sầm Thế Nghiêm đang nghi vấn. Tiểu Xuân đáp với ánh mắt lạc thần, chẳng nhìn đâu cả, hoặc có nhìn thì cũng chẳng trông thấy gì :

- Thú thật, nô tỳ có một ít hoài nghi là phải chăng Sầm lão gia thiếu lưu tâm đến Sầm Phong đại thiếu gia, vì có ý ngờ xuất thân của đại thiếu gia không thật sự chính đáng?

Và Tiểu Xuân càng thêm lạnh người khi lần đầu tiên nghe chính miệng Sầm Thế Nghiêm thừa nhận :

- Không sai! Và người có biết vì sao ta nghi ngờ không? Đây là đại phu nhân người chỉ cho ta thân cận duy nhất mỗi một lần trong suốt mười lăm năm dài mang danh nghĩa phu thê. Có thể nói chúng ta tuy là phu thê nhưng kỳ thực cứ như là hữu danh vô thực. Thử hỏi, với một lần thân cận duy nhất đó, giả như ta có thể làm cho đại phu nhân mang thai thì vì lẽ gì sau quá nhiều lần thân cận giữa ta và nhị phu nhân vẫn chẳng có lấy một lần nhận hỷ tín?

Tiểu Xuân thật sự bối rối :

- Nô tỳ vì chỉ là người của Sầm gia do mười năm trở lại đây nên mọi việc trước đó khó thể am tường. Tuy nhiên vẫn cảm thấy bất công hộ cho đại phu nhân và đại thiếu gia nếu Sầm lão gia cứ vịn vào mỗi một nguyên do này mà nghi ngờ xuất thân của đại thiếu gia. Huống hồ, mong Sầm lão gia lượng thứ vì nô tỳ không thể không nói thẳng một câu, đó là Sầm lão gia không thể chỉ vì mối hiềm nghi mơ hồ để tỏ ra vô tâm, không đoái hoài và không xem đại thiếu gia như là cốt nhục đích thực của Sầm gia?

Sầm Thế Nghiêm tái mặt :

- Người dám giáo huấn ta?

Tiểu Xuân cũng biến sắc :

- Nô tỳ không dám. Nhưng xin Sầm lão gia nghĩ lại kéo sau này có hối cũng quá muộn.

Sầm Thế Nghiêm cau mặt hậm hực :

- Người có thể minh chứng Sầm Phong đích thực là cốt nhục của ta?

Tiểu Xuân lắc đầu :

- Người có thể minh chứng chính là Sầm lão gia và đại phu nhân. Dám hỏi Sầm lão gia về thời gian phu nhân hoài thai, sau đó đã mãn nguyệt khai hoa như thế nào?

Sầm Thế Nghiêm chuyển từ trạng thái tức bực sang ngao ngán thất vọng :

- Đây là điều làm ta khó nghĩ nhất. Vì cũng như bất kỳ đôi phu thê bình thường nào khác, đại phu nhân cũng mãn nguyệt khai hoa đúng kỳ kể từ sau lần duy nhất ta thân cận và nếu xét theo lẽ thường mà nói, đúng ra ta không nên, cũng không có quyền nghi ngờ về xuất thân của Sầm Phong. A... hay là ta chỉ vì quá đa nghi khiến suốt thời gian qua quả thật đã tỏ ra bất công đối với mẫu tử Sầm Phong như lời người vừa nói? Ta thật không thể hiểu chính bản thân ta đang muốn điều gì nữa.

Tiểu Xuân chợt nhoen cười, cho dù khá miễn cưỡng :

- Nếu dựa theo những gì Sầm lão gia vừa bộc bạch, nô tỳ xin bạo gan nói thay tâm trạng đại phu nhân. Đó là đại phu nhân nhất định vẫn luôn có mặc cảm bị bỏ rơi.

Và điều đó càng rõ hơn khi Sầm lão gia dù đã có cốt nhục kế thừa nhưng vẫn khao khát có thêm nữa qua việc lần lượt dung nạp nhị phu nhân và bây giờ là tam phu nhân. Có lẽ vì mang mặc cảm như thế nên nô tỳ

chợt hiểu nguyên do nào khiến sáng nay đại phu nhân đã đột ngột không từ biệt, đã lặng lẽ cùng đại thiếu gia ly khai Huỳnh Phong trang.

Sầm Thế Nghiêm giật mình :

- Người vừa bảo gì? Đại phu nhân đã bỏ đi? Sầm Phong cũng theo chân đại phu nhân?

Tiểu Xuân có phần hoảng sợ :

- Nô tỳ nhận lệnh của đại phu nhân là không được bẩm báo với Sầm lão gia. Nhưng vì không thể yên tâm nếu cứ để Sầm lão gia đánh mất đi bảo vật đã qua thời gian dài không nhận thấy, nô tỳ cảm thấy có bổn phận làm cho Sầm lão gia hay tin khi chưa quá muộn.

Sầm Thế Nghiêm thật nóng nung :

- Đại phu nhân đi theo phương nào? Hành trang mang theo gồm những gì, nhiều hay ít?

Tiểu Xuân vội đáp :

- Thấy đại phu nhân rất vội nên nô tỳ không tiện dò hỏi. Chỉ biết đại phu nhân không mang theo gì nhiều và đã đưa đại thiếu gia đi theo phương Nam.

“Vút!”

Sầm Thế Nghiêm đã lao đi mất dạng, khiến Tiểu Xuân như là lần đầu tiên nhìn thấy thân thủ này của Sầm Thế Nghiêm nên cứ giật mình nhìn theo. Sau đó Tiểu Xuân cũng vội bỏ đi, cũng thi triển thứ khinh thân pháp ảo diệu mà không ai ngờ một nô tỳ như Tiểu Xuân lại có thể có bản lĩnh như thế.

Tiểu Xuân không đuổi theo Sầm Thế Nghiêm, vì thế không hề biết Sầm Thế Nghiêm sau khi ly khai Huỳnh Phong trang thì thay vì đi theo phía Nam như lời Tiểu Xuân điểm chỉ, lại đột ngột chuyển đổi phương hướng theo phía khác.

Và kể từ lúc chuyển đổi phương hướng, Sầm Thế Nghiêm vì đang lúc vội nên thi triển cước lực càng lúc càng nhanh, hóa thành một bóng mờ lướt qua hết dặm đường này đến dặm đường khác.

* * * * *

Tiếng hô hấp nặng nhọc và gián đoạn chợt vắng đến tai khiến Sầm Thế Nghiêm động tâm dừng lại. Và sau một lúc nhìn dò xét địa thế xung quanh, Sầm Thế Nghiêm chợt hướng mặt vào khu rừng ngay bên cạnh để cất tiếng gọi :

- Quỳnh Hương! Có phải đại phu nhân đấy không? Nếu ta nghe không lầm, đại phu nhân đã bị nội thương? Ai đã gây thương thế cho đại phu nhân?

Dù không nghe tiếng hồi đáp, nhưng Sầm Thế Nghiêm vẫn tự tin tiến vào khu rừng.

Được một lúc, Sầm Thế Nghiêm chợt dừng lại, cất giọng nghi ngờ hỏi vọng về hướng có một cội đại thụ mọc thật cao chắn ngang :

- Sao không thấy Phong nhi ở bên cạnh đại phu nhân? Hay đại phu nhân định bảo chính hung thủ đã gây nội thương cho đại phu nhân cũng đã bắt mất Phong nhi của chúng ta?

Đến lúc này Sầm Thế Nghiêm mới nghe tiếng hồi đáp và quả nhiên thanh âm xuất phát từ phía sau cội đại thụ đang được Sầm Thế Nghiêm nghi ngờ nhìn. Đó là thanh âm của một nữ nhân, tự nhận là phu nhân của Sầm Thế Nghiêm :

- Thiếp thật có lỗi. Nhưng sao lão gia xuất hiện ở đây? Lẽ ra lúc này lão gia nên cận kề ngay bên cạnh tân nương mới phải?

Sầm Thế Nghiêm đang tìm cách vòng tránh nhiều bụi cây hoang dại lum tùm để đến gần cội đại thụ :

- Thương thế của đại phu nhân hiện ra sao? Nếu không được Tiểu Xuân cấp báo có lẽ ta không bao giờ ngờ đại phu nhân vì phiền muộn nên quyết định cùng Phong nhi ly khai Huỳnh Phong trang.

Giọng của nữ nhân vang lên chán chường :

- Hóa ra Tiểu Xuân, lão gia cũng biết thiếp đang có điều phiền muộn? Nhưng lúc này còn đề cập đến điều đó để làm gì. Vì tất cả đã quá muộn một khi sự an nguy của Phong nhi không còn tùy thuộc vào bất kỳ ai trong hai chúng ta.

Sầm Thế Nghiêm đã tiến đến cạnh cội đại thụ :

- Ai đã bắt giữ Phong nhi? Mười lăm năm nay, Huỳnh Phong trang chưa hề gây mất hòa khí đối với bất cứ nhân vật nào hoặc bang hội hoặc môn phái nào, ta thật không tin đã có kẻ cố tình gây hấn, muốn cùng Sầm Thế Nghiêm ta đối đầu.

Ở phía sau cội đại thụ, một phụ nhân với dáng vẻ bơ phờ của một người đã có niên kỷ ngoại tam tuần đang gắng gượng tìm cách đứng lên cho dù rất khó khăn :

- Lão gia từ lúc nào tỏ ra quan tâm đến sự an nguy của Phong nhi? Và giả như lão gia quan tâm sớm hơn ắt hẳn Phong nhi không đến nỗi vô dụng, dù không thể giúp thiếp đối phó địch nhân thì cũng thừa bản lãnh để tự mình tháo chạy.

Sầm Thế Nghiêm thở dài, nhìn thoáng qua sắc diện và dáng vẻ của phụ nhân :

- Địch nhân là ai?

Phụ nhân tỏ ra kiệt lực và nếu không nhờ đứng tựa người vào thân cây ắt khó lòng giữ nguyên tư thế đứng đối diện với Sầm Thế Nghiêm :

- Họ gồm ba người. Chính là ba nhân vật tự nhận đã đến từ Miêu Cương và hôm qua đã xin bái phỏng lão gia.

Sầm Thế Nghiêm trợn mắt :

- Phụ nhân nhìn không lầm chứ? Vì hôm qua chính ta đã tự tiễn chân họ. Thật khó tin nếu bảo họ lên quay lại và mục đích chỉ là để bắt đi Phong nhi của chúng ta?

Phụ nhân nọ cười gượng :

- Lão gia chỉ tiễn chân chứ nào phải vẫn luôn cùng họ đồng hành? Vì thế đâu thể quả quyết họ không lên quay lại. Huống hồ, nếu không phải họ thì ai đã gây thương tích như thế này cho thiếp?

Sầm Thế Nghiêm càng ngấm nhìn phụ nhân kỹ hơn :

- Đại phu nhân ở phần ngoại thân không hề có thương tích nào dù nhỏ, có nghĩa là chỉ bị nội thương. Vậy nhân vật có thể gây nội thương cho đại phu nhân phải là nội gia cao thủ. Ba nhân vật Miêu Cương đó dù miễn cưỡng cũng khó thể chấp nhận họ là cao thủ nội gia.

Phụ nhân bỗng thở ra thất vọng :

- Lão gia sao tỏ ý nghi ngờ lời của thiếp? Trừ phi lão gia có lý do để tin chắc đối phương quyết không thể là họ. Đó là lý do nào?

Sầm Thế Nghiêm không đáp lời, trái lại chỉ tỏ ra quan tâm đến hiện tình và thương thế của phụ nhân :

- Phụ nhân có thể gắng gượng được không? Chúng ta hãy mau hồi trang và đích thân ta sẽ xem xét hầu nghĩ cách giúp phụ nhân hồi phục.

Phụ nhân cười chua chát :

- Thiếp tự tin có thể chi trì được. Và điều cần yếu là lão gia hãy mau nghĩ cách truy tìm, đồng thời giải cứu, đưa Phong nhi quay về với chúng ta.

Sầm Thế Nghiêm chợt thở ra :

- Việc đó chỉ có thể thực hiện với một điều kiện, là phụ nhân phải cho ta biết ai là hung thủ, trước thì đả thương phụ nhân, sau thì bắt giữ Phong nhi của chúng ta. Còn như phụ nhân không thể nói, ta chỉ còn mỗi một cách là dựa theo công phu đã gây thương tổn cho phụ nhân để đoán biết hung thủ là ai?

Phụ nhân cau mặt :

- Lão gia quyết không tin hung thủ chính là ba nhân vật Miêu Cương? Không lẽ thiếp vì hoa mắt nên nhìn lầm?

Sầm Thế Nghiêm tiến lại gần phụ nhân :

- Họ không đủ bản lĩnh để được xem là nội gia cao thủ. Ta chỉ có thể quả quyết mỗi điều đó. Kỳ dư, để đoán biết hung thủ là ai, ta cần xem qua thương thế của phu nhân ắt sau đó sẽ rõ.

Vừa lúc Sầm Thế Nghiêm đến đủ gần, phụ nhân bỗng cất tay, bất ngờ xuất chiêu động thủ đánh vào Sầm Thế Nghiêm :

- Lão gia thật tâm muốn biết hung thủ là ai ư? Thì đây, hung thủ chính là lão gia.

Sầm Thế Nghiêm phát hiện thì đã muộn, vì thế bị một kích của phụ nhân giáng vào làm chao đảo toàn thân. Và sau cùng, khi có thể mở miệng phát thoại, Sầm Thế Nghiêm chỉ biết thốt một câu nghi vấn bàng hoàng :

- Phu nhân! Sao lại bảo ta là hung thủ đã gây nội thương cho phu nhân?

Phụ nhân đang trong trạng thái như bị kiệt lực, bỗng tỏ ra hung hãn khác thường, và cứ tiếp tục lao vào tấn công Sầm Thế Nghiêm :

- Họ Sầm người dừng giả vờ nữa. Vì Gia Cát Quỳnh Hương này có đủ lý do để tin rằng người đã thừa biết kẻ đêm qua lẻn đột nhập vào thư phòng, đồng thời cũng đã bị người phát hiện truy kích chính là ta. Giờ là lúc ta đòi lại tất cả mọi món nợ người đã vay. Đỡ chiêu!

“Ào...”

Sầm Thế Nghiêm thần sắc tái nhợt, và vì thân hình vẫn còn chao đảo, chứng tỏ sau một kích vừa rồi đã chưa kịp phục nguyên, nên chỉ còn biết lo hoán vị dịch chuyển để tránh chiêu mà thôi :

- Đêm qua đột nhập vào thư phòng của ta chính là phu nhân? Và kẻ đêm qua thi triển công phu Thấu Cốt Thôi Tâm chưởng những muốn lấy mạng ta cũng chính là phu nhân? Vì sao thế, phu nhân? Vì sao phu nhân muốn giết ta, như thể ta chỉ là kẻ thù, không hề là phu quân đã cùng phu nhân sống thuận hòa mười mấy năm dài trong tình phu phụ?

Phụ nhân chực lao đến lần nữa, chột lảo đảo và quay ngang người như một thân cây vì vừa bị nhát rìu vô tình của tiêu phu phạt ngang nên từ từ gục xuống.

Sầm Thế Nghiêm hốt hoảng vội chồm đến và kịp đón đỡ phụ thân ngã ngay vào vòng tay :

- Phu nhân? Phu nhân?

Đáp lại tiếng kêu gào vừa khẩn trương, vừa lo lắng của Sầm Thế Nghiêm, phụ nhân dù đang mang thương thế nghiêm trọng vẫn vùng vẫy giãy giụa ngay trong vòng tay họ Sầm :

- Người...? Là người vừa thi độc... hạ thủ Gia Cát Quỳnh Hương ta? Người... Người thật độc ác!

Sầm Thế Nghiêm hoàn toàn ngỡ ngàng :

- Phu nhân bị mê sảng rồi sao? Họ Sầm ta từ thuở nào đến giờ làm gì có thói quen dùng độc? Không những thế, Quỳnh Hương nàng chính là phu nhân của ta, tại sao phải hạ thủ nàng?

Gia Cát Quỳnh Hương không giãy giụa được nữa đành trút mọi phần uất vào những lời nói căm hận dành cho Sầm Thế Nghiêm :

- Người có che giấu cũng vô ích. Vì ngay tối qua, trước khi quyết định lẻn đột nhập vào thư phòng của người, ta đã phát hiện thi thể của ba nhân vật Miêu Cương. Tất cả bọn họ đều chết cùng một tử trạng giống nhau, đó là bị hạ độc thủ bởi “Tý Ngộ Thụy Tiên Vong”, một đột chất vô tiền khoáng hậu từng có thời gian dài gây chấn động khắp võ lâm.

Sầm Thế Nghiêm thủy chung vẫn cứ ngỡ ngàng và bàng hoàng :

- Phu nhân nói thật chứ? Bọn họ đều đã chết? Nhưng sao phu nhân biết họ chết vì “Tý Ngộ Thụy Tiên Vong”? Và vì sao phu nhân đề quyết hung thủ hạ độc họ chính là ta?

Toàn thân Gia Cát Quỳnh Hương bỗng run bắn lên từng cơn nhẹ :

- Người thật sự không biết sao? Sầm Thế Nghiêm, ta càng lúc càng thêm thán phục sự trá ngy và giả vờ của người đấy. Hay người cũng định bảo người hoàn toàn không hề biết trước kia ta thuận tình cùng người kết thành phu phụ chỉ là mong có cơ hội báo thù cho phu quân đích thực của ta là Cao Đại Hải?

Sầm Thế Nghiêm bàng hoàng :

- Phu nhân đã mê loạn thật rồi. Vì Cao Đại Hải ta biết, nhưng không hề biết nàng và Cao Đại Hải từng là phu thê. Phu nhân xin đừng nói nhảm nữa. Vì kỳ thực chỉ có Sầm Thế Nghiêm ta mới chính là phu quân đích thực của phu nhân.

Toàn thân Gia Cát Quỳnh Hương càng lúc càng run bắn bật :

- Người là kẻ dối trá. Vì sao người biết không? Vì ta tin chắc ai cũng biết Gia Cát Quỳnh Hương này từng là người của họ Cao. Chỉ đến khi phụ tử Cao Đại Hải, cả hai lần lượt bị vong mạng cũng vì một loại chất độc là “Tý Ngộ Thụy Tiên Vong”. Ta vì muốn báo thù cho Cao Đại gia, mới nhẫn nhục, chấp thuận trở thành người của Sầm gia người.

Tấm thân của Sầm Thế Nghiêm cũng run vì chấn động, vì không tin vào những điều vừa nghe :

- Phu nhân lầm rồi. Vì ta không hề biết nàng đã là hoa có chủ. Tương tự, ta vì không am tường độc dược nên càng không thể là hung thủ từng sát hại Cao Đại Hải và phụ thân của y. Phu nhân càng lầm hơn khi vì muốn báo thù đã cố tình nhận lời trở thành phu thê cùng ta.

Đôi mắt của Gia Cát Quỳnh Hương rồi cũng đến lúc bị lạc thần :

- Người không thể nói dối đối với ta. Vì đêm qua, trước khi bị người phát hiện, người có biết ta đã khám phá mọi điều bí mật người vẫn luôn tìm cách che giấu trong thư phòng, là nơi chỉ có mỗi một mình người được quyền tới lui chẳng?

Sầm Thế Nghiêm cứ chậm chậm lắc đầu vì thất vọng khôn cùng :

- Ta không có gì bí ẩn cần che giấu. Và giấu làm gì với phu nhân vốn là người đã cùng ta đầu ấp tay gối suốt mười lăm năm qua?

Giọng của Gia Cát Quỳnh Hương nhỏ dần :

- Người không có gì để che giấu thật chứ? Vậy còn một vật, ta tự hỏi liệu người có quan tâm hay không nếu biết rằng vật đó ta đã kịp phó giao cho Phong nhi? Đó là Hồng Ma bảo bí đồ...

Sầm Thế Nghiêm thoáng giật mình :

- Hồng Ma bảo? Phu nhân muốn nói chính vì bí đồ này nên Phong nhi vừa mới bị địch nhân sinh cầm tính mạng? Tại sao phu nhân có bí đồ này, một vật đã từ lâu bị quần hùng khắp võ lâm kiếm tìm và chẳng ai biết nó hạ lạc ở đâu? Và tại sao khi đã có vật đó, phu nhân không những giấu ta mà lại còn bắt cần, giao cho Phong nhi vốn chỉ là một đứa bé chưa đủ khôn lớn để được ta đích thân truyền thụ võ công? Phu nhân há không biết làm như thế chính là đẩy Phong nhi vào nhiều hiểm họa khó lường có thể bị mất mạng sao? Phu nhân hãy mau cho ta biết ai đã bắt giữ Phong nhi?

Như ngọn đèn trước khi tắt ngấm chợt phát lóe lên một lần, Gia Cát Quỳnh Hương cũng nhoẽn miệng để lộ một nụ cười héo hắt :

- Người thật sự lo cho Phong nhi đến thế sao? Hay đấy chỉ là người lo cho Hồng Ma bảo bí đồ?

Sầm Thế Nghiêm chợt tỏ ra khẩn trương lạ :

- Tại sao ta không lo cho Phong nhi? Há chẳng phải Phong nhi chính là cốt nhục được tạo ra từ sự kết thành phu phụ giữa hai chúng ta sao? Phong nhi hiện là hậu nhân duy nhất của Sầm gia. Vì thế, đối với ta, Phong nhi dĩ nhiên quan trọng hơn tất cả, nhất là so với Hồng Ma bảo bí đồ là thứ không đáng để một người thích nhân vì du hưởng như ta quan tâm.

Vẫn cười héo hắt, Gia Cát Quỳnh Hương từ từ lịm dần :

- Phong nhi là hậu nhân của Sầm gia? Thật thế sao? Người tin như thế... thật sao... Sầm Thế Nghiêm? Nếu vậy, sao bao lâu nay... bao lâu nay ta thấy thái độ của người như muốn nói lên... điều ngược lại? Cứ như người... không một lần tin... Phong nhi là cốt nhục của người? Và bây giờ... người có tin thì... cũng đã... cũng... đã... muộn... rồi! Muộn rồi!

Sầm Thế Nghiêm vụt gào vang :

- Phu nhân?

Nhưng Gia Cát Quỳnh Hương lúc này đã không thể hồi đáp, dù chỉ là một thanh âm nhỏ, đến cả thân hình cũng nằm yên bất động.

Sầm Thế Nghiêm chợt tỏ ra bi lụy, vừa ôm chầm thân hình bất động của phu nhân vừa bật lên từng tiếng khóc ồ ồ sầm sầm.

Được một lúc, Sầm Thế Nghiêm ngẩng đôi mắt đỏ hoe nhìn thật lâu vào diện mạo của Gia Cát Quỳnh Hương đã trở nên tím tái. Sau đó, khi đã dùng cả hai tay để bồng xốc Gia Cát Quỳnh Hương và đứng lên, Sầm Thế Nghiêm vụt chép miệng lắc đầu :

- Phu nhân hãy yên nghỉ. Ta nguyện với lòng. Kể nào dùng độc hạ thủ phu nhân, Sầm Thế Nghiêm này quyết không để kẻ đó được yên.

Lời thề nguyện hầu như đã giúp Sầm Thế Nghiêm tăng dũng lực. Vì ngay khi dứt lời, Sầm Thế Nghiêm lập tức thoãn thoát bước đi, có lẽ đưa Gia Cát Quỳnh Hương quay về Huỳnh Phong trang lo chuyện mai táng.

Khu rừng nhờ đó trở lại yên tĩnh.

Tuy vậy, thời gian cho khu rừng yên tĩnh không được bao lâu. Vì ngay khi Sầm Thế Nghiêm hoàn toàn khuất bóng thì từ tàng cây cao của cội đại thụ lại phát lên tiếng sục sùi than khóc :

- Mẫu thân! Sao mẫu thân lại sớm ra đi, nỡ lòng để hài nhi một mình bơ vơ cô cút? Sao mẫu thân cứ quả quyết bảo hài nhi lánh mặt phụ thân và bây giờ hài nhi biết nương tựa vào ai? Ôi, mẫu thân!

Đáp lại tiếng than khóc, một thanh âm khác chợt cũng vang lên từ chính tàng cây đó :

- Là nam nhi, dù còn nhỏ nhưng sau này cũng sẽ là đại trượng phu, than khóc như người liệu có ích gì? Vả lại, há lẽ cho đến lúc này người vẫn chưa hiểu dụng ý của mẫu thân người? Vì nếu không bảo người lánh mặt, liệu có cơ hội cho người nhận rõ chân tướng của người từ bấy lâu nay người vẫn quen miệng gọi là phụ thân chăng?

Giọng than khóc liền đổi thành kinh ngạc :

- Xuân di sao lại nói như thế? Chân tướng gì của phụ thân khiến Xuân di bảo như thế quả quyết Sầm Phong này không hề là người của Sầm gia, là cốt nhục của phụ thân Sầm Thế Nghiêm?

Thanh âm của nữ nhân đáp lại gay gắt :

- Người vẫn gọi Sầm Thế Nghiêm là thân phụ? Hóa ra người đã không mục kích mẫu thân người bị chính Sầm Thế Nghiêm dùng độc hạ thủ? Lẽ nào người cũng không tin họ Sầm vì muốn đoạt thê nên mười lăm năm trước đã sát hại Cao Đại Hải, nhân vật mới đích thực là phụ thân người? Mẫu thân người vì muốn báo thù cho Cao gia nên mới ẩn nhẫn, khuất thân làm người Sầm gia, trở thành phu nhân bất đắc dĩ của Sầm Thế Nghiêm. Sự thật đã rành rành như thế, lẽ nào người vẫn chưa tin?

Sầm Phong đáp lại, giọng hoang mang :

- Nhưng gia mẫu đến lúc cuối cùng tuyệt đối vẫn chưa có lời nào phủ nhận Sầm Phong này không là cốt nhục của gia phụ Sầm Thế Nghiêm. Vạn nhất nếu có, lẽ nào Xuân di nghe, riêng Sầm Phong này không thể nghe?

Nhân vật được Sầm Phong gọi là Xuân di liền lên tiếng đáp :

- Mẫu thân người không nói được, vì không có cơ hội. Nhưng kỳ thực, mọi nguyên ủy thế nào ta đều biết.

Sầm Phong kêu thất thanh :

- Xuân di biết? Biết như thế nào và làm sao Xuân di biết?

Xuân di giải thích :

- Người đừng quên Tiểu Xuân ta vẫn luôn được mẫu thân người tin cẩn. Và nếu ta đoán không lầm thì mẫu thân người thời gian gần đây như đã nhận ra ta không chỉ có mỗi một thân phận là nô tỳ của Sầm gia. Vì lẽ đó, từng lời của mẫu thân người lúc sau này đều hàm chứa nhiều ẩn ý, đủ cho ta đoán hiểu mình bạch khá nhiều sự việc. Kể cả lần này, qua lời nói mập mờ sáng nay ta đã nghe mẫu thân người bộc bạch, tự ta vì đoán biết cơ sự này nên kịp thời xuất hiện ở đây đúng lúc, nhờ đó đã ngăn cản và giúp người không đến nỗi uổng mạng, giả như lúc này người vì quá kinh hoàng nên suýt nữa tạo cơ hội cho Sầm Thế Nghiêm phát hiện chỗ người ẩn thân.

Sầm Phong lại kêu lên kinh nghi :

- Xuân di vì có dụng ý nên khuất thân cam chịu là nô tỳ của Sầm gia? Kỳ thực Xuân di có thân phận hoàn toàn khác? Nếu vậy sao lúc này Xuân di không xuất hiện để ngăn cản giả như chính phụ thân là hung thủ đã từng dùng độc sát hại gia mẫu? Mà Xuân di chỉ có thể giúp bằng cách điểm huyệt đạo, giữ tiểu diệt không để lộ nơi đang ẩn thân?

Tiểu Xuân đáp :

- Mẫu thân người muốn người lánh mặt dĩ nhiên là có dụng ý. Và dụng ý đó ắt không là gì khác ngoài việc tạo cơ hội cho người nhận biết rõ lai lịch thân thế của chính người. Tất cả dường như đều không ngoài mọi sự sắp đặt của mẫu thân người. Chỉ tiếc một điều là mẫu thân người không lường hết thủ đoạn của họ Sầm, càng không ngờ Sầm Thế Nghiêm độc ác, chưa gì đã ngấm ngầm hạ độc, khiến mẫu thân người chưa thể hoàn thành ước nguyện đã phải vong mạng. Nhưng dầu sao, theo ta, người đã rõ chính là cốt nhục của Cao gia và Sầm Thế Nghiêm chỉ là kẻ thù của người qua việc đã lần lượt hạ thủ nội tổ người là Cao Đại Từ, sát hạ phụ thân người là Cao Đại Hải và lần này đến lượt mẫu thân người là Gia Cát Quỳnh Hương. Tất cả đều chết vì chất độc “Tỷ Ngộ Thụy Tiên Vong”.

Giọng của Sầm Phong càng thêm hoang mang :

- Nếu luận theo những gì vừa mục kích thì điều đó vị tất đã đúng. Bởi chính gia phụ lúc này đã tỏ ra thương tiếc gia mẫu, còn hứa lời sẽ báo thù cho gia mẫu, truy tìm kẻ đã hạ độc khiến gia mẫu vong mạng. Và hướng hồ sau cùng cũng chính gia phụ quả quyết Sầm Phong này thật sự là cốt nhục của Sầm gia?

Tiểu Xuân bỗng thút ra tiếng thở dài :

- Còn một sự thật này nữa ta hy vọng sẽ khiến người tin. Đó là chính Sầm Thế Nghiêm cũng sáng nay đã thổ lộ cùng ta, rằng chỉ được mẫu thân người cho thân cận duy nhất mỗi một lần trong suốt khoảng thời gian mười lăm năm dài cả hai mang danh nghĩa phu thê. Qua đó, chính Sầm Thế Nghiêm từng nghĩ ngờ, không dám quả quyết người có phải là cốt nhục của Sầm gia hay không. Chẳng phải chỉ vì mãi nghi ngờ như thế cho nên đến tận hôm nay bản thân người vẫn chưa được Sầm Thế Nghiêm trao truyền võ học? Chỉ nội việc đó thôi, theo ta, đã đủ cho người tin người không thể mang cốt nhục Sầm gia.

Sầm Phong kêu với giọng ngờ ngàng :

- Nếu đó là sự thật, lẽ nào từ nay trở đi tiểu diệt buộc phải xem Sầm Thế Nghiêm là kẻ thù?

Tiểu Xuân quả quyết :

- Không chỉ có thế mà thôi. Trái lại từ nay trở đi người phải lo sao cho giữ nguyên sinh mạng, đừng để Sầm Thế Nghiêm tìm thấy và sát hại người. Đồng thời người cũng phải bằng mọi cách luyện cho được một thân võ học hơn người. Có như thế người mới đủ bản lĩnh đối đầu và đoạt mạng Sầm Thế Nghiêm, báo thù cho song thân phụ mẫu người.

Sầm Phong chột than :

- Đâu phải bất kỳ việc gì hề muốn là được? Hướng hồ bây giờ tiểu diệt hoàn toàn cô thế cô thân, đến tìm một nơi nương thân e cũng chẳng có, mong gì được ai đó đoái hoài, thu nhận và truyền võ công?

Thanh âm của Tiểu Xuân vụt trầm hẳn xuống :

- Người sẽ đạt một thân thủ như thế và ta hứa cũng sẽ tận lực giúp người.

Sầm Phong vui mừng :

- Xuân di định giúp tiểu diệt thế nào? Có phải Xuân di biết một cao nhân và định dẫn kiến để bái cao nhân đó làm sư phụ?

Tiểu Xuân nghiêm giọng :

- Người hiện đang có Hồng Ma bảo bí đồ trong tay, đó là cơ hội cho người sớm đắc thủ tuyệt học. Người thật sự không cần bái bất kỳ ai làm sư phụ.

Sầm Phong vỡ lẽ :

- Có phải là vật lúc này gia mẫu bảo đã giao phó cho tiểu diệt? Nhưng ở đây như có điều lằng lẩn thì phải.

Tiểu Xuân hồ nghi :

- Lằng lẩn như thế nào? Hay người bảo mẫu thân người đã nói dối Sầm Thế Nghiêm và kỳ thực chưa hề giao cho người vật gì có thể xem là bí đồ Hồng Ma bảo?

Sầm Phong thừa nhận :

- Lúc chưa mờ sáng, gia mẫu đã vội vội vàng vàng đánh thức và bảo tiểu diệt cùng đi. Nhưng sự việc chỉ có như thế mà thôi, gia mẫu không hề giao cho tiểu diệt bất kỳ vật gì. Vả lại, lúc này cũng là lần đầu tiên tiểu diệt nghe đề cập đến cái gọi là bí đồ Hồng Ma bảo.

Giọng của Tiểu Xuân chợt thay đổi :

- Đêm qua chính mẫu thân người đã lẻn đột nhập vào thư phòng của họ Sầm. Vật đó là do mẫu thân người tự tay chiếm đoạt, có lẽ vẫn cất giữ trong tay nải người đang mang khư khư bên người. Sao người không thử mở ra xem qua?

Bỗng có tiếng Sầm Phong kêu thất kinh :

- Hãy để tự tay tiểu diệt mở ra, sao Xuân di chưa gì đã chộp lấy như thể muốn chiếm đoạt vật đó của tiểu diệt?

Trên tàng cây cao kể từ thời điểm đó liền có tiếng giằng co. Và sau cùng sớm chấm dứt bằng một loạt tiếng kêu kinh hoàng của Sầm Phong :

- Ôi... Xuân di? Nỡ nào Xuân di xô đẩy, hất tiểu diệt ngã xuống? Ôi... ôi...

Cùng lúc đó quả nhiên có một bóng người bỗng nặng nề rơi xuống từ tàng cây cao. Và người đó vì bất lực, lại không có bất kỳ vật cản nào giữ lại nên cứ thế gieo mình xuống tận đất!

“Huych!”

Trên tàng cây cao nếu qua đoạn đối thoại này giờ cho biết có sự hiện diện hai người thì lúc này vì một người kia đã rơi nên dĩ nhiên chỉ còn lại một. Tuy vậy, ngay khi Sầm Phong rơi chạm đất thì lạ thay từ tàng cây cao lại đến lượt Tiểu Xuân cất giọng kêu thất thanh :

- Cầu trệ người là ai mà đột ngột dám xuất hiện cùng ta tranh đoạt? Hãy đỡ! Ôi...

Giọng kêu của Tiểu Xuân bị cắt ngang bởi một tiếng chạm kinh cực lớn.

“Ầm!”

Tàng cây nhân đó bị xao động dẫn đến tình huống là có thêm một bóng người nữa bị bức rơi xuống, không muộn hơn so với Sầm Phong là bao.

Nhưng người thứ hai rơi xuống này vì có đôi chút bản lĩnh nên dẫu sao vẫn được rơi xuống nhẹ nhàng và lúc lộ diện đã cho thấy đó là một nữ nhân trong trang phục nô bộc, đích thực là Tiểu Xuân từng mười năm dài hầu hạ Sầm gia.

Đổi lại, từ giữa tàng cây cao liền phát ra một tràng cười đắc ý :

- Hồng Ma bảo bí đồ chỉ thuộc về ai có bản lãnh cao minh. Một kẻ có thân phận nô tỳ như Tiểu Xuân...
(mất 2 trang, 108-109, tập 1)

Tay nải chứa đựng hành trang của Sầm Phong đang do Bạch Phát Cốt Thủ cầm giữ. Vì thế, ngay khi Tiểu Xuân tái xuất hiện đã thần nhiên đứng đối diện Bạch Phát Cốt Thủ và xòe tay ngoắc vẫy :

- Bạch Phát Cốt Thủ mụ sẽ được toàn mạng nếu ngay bây giờ ngoan ngoãn ném vật trong tay mụ cho ta.

Bạch Phát Cốt Thủ luyến tiếc nhìn tay nải lần cuối, sau cùng vừa chép miệng vừa ném về phía Tiểu Xuân :

- Xuyên Vân lệnh chủ quả thần thông khôn lường, kể cả Huỳnh Phong trang cũng bị hạ người như người tiếm phục đợi thời cơ thực hiện mưu đồ. Nỗi nhục này đừng nghĩ lão nương có thể bỏ qua. Mau nhận lấy.

Tay nải bị ném đi nhưng trên quãng đường di chuyển về phía Tiểu Xuân bỗng chao động và từ từ đổi hướng bay về phía khác.

Tiểu Xuân biến sắc :

- Mụ dám giở trò?

Mụ Bạch Phát Cốt Thủ cũng biến sắc và bất ngờ hốt hoảng kêu :

- Không phải ta. Đây là thủ pháp “Hư Không Nhiếp Vật” của lão Đường Gia Dịch.

Tiểu Xuân đã chồm đến, quyết vươn tay chop vào tay nải, không để ai đắc thủ ngoài bản thân :

- Phàm vật gì đã được Xuyên Vân lệnh để mắt, không một ai có quyền cưỡng đoạt. Quay lại!

Nhưng tay của Tiểu Xuân thủy chung vẫn cách tay nải một khoảng ngắn nhất định. Và bất luận Tiểu Xuân dù có đang thi triển thêm khinh công thì tay nải vẫn bình lặng dịch dời, di chuyển mãi theo một hướng hoàn toàn không theo ý Tiểu Xuân. Chợt động nộ, Tiểu Xuân tung một lực đạo quật vào tay nải :

- Muốn phỏng tay trên Tiểu Xuân này ư? Không dễ đâu! Hừ!

“Vù!”

Lực đạo vừa xuất hiện, tay nải vụt di chuyển nhanh hơn và còn bất ngờ bay chéch lên cao, ắt sắp biến mất vào một tàng cây khác rập rập mọc cạnh đó. Không những thế, từ tàng cây rập rập đó còn bật ra tiếng cười mai mỉa :

- Phàm điều gì Thiên Vọng Điều Nhân này đã muốn thì bình sinh chưa bao giờ thất thủ. Ha ha...

Phát hiện có thể bị mất tay nải là vật ắt đang chứa đựng Hồng Ma bảo bí đồ, Tiểu Xuân lập tức vận dụng đến tột độ khinh công vừa lao đến vừa giận dữ quát :

- Ta đã lo ngại, người chính là nhân vật am hiểu công phu “Hư Không Nhiếp Vật”. Nếu chỉ là Thạch tiểu tử với chút tiểu xảo Thiên Vọng Điều Nhân thì phen này ta đành thu thập luôn cả sinh mạng người cùng với vật lẽ ra đã thuộc về ta. Hãy mau đỡ!

Tiểu Xuân lại phát kình, tung một chiêu chưởng thật lợi hại quật vào tàng cây rập rập.

“Ào!”

Chợt có một điểm hàn quang từ phía bên tả lao chéch đến.

“Viu...”

Và tia hàn quang tuy không nhắm vào đối tượng nào cụ thể nhưng vẫn bất chợt làm cho tay nải sắp lao mất vào tàng cây bỗng khựng lại, sau đó tay nải cứ nguyên vẹn rơi xuống phía dưới.

Từ tàng cây liền có thanh âm của nhân vật đã tự xưng là Thiên Vọng Điều Nhân vang lên giận dữ :

- Thiểm Điện Phi Dao? Dám hỷ hoại vũ khí của Thạch mỗ, Mạc Thanh Sầu. Tiện nhân ngươi có biết sẽ chuốc lấy hậu quả như thế nào chăng?

Đúng lúc này chưởng kình của Tiểu Xuân cũng vừa vịn chạm vào tàng cây rập rập.

“Bùng!”

Tiếng chạm kính làm cho một nhân vật từ đó gieo người xuống dưới thật nhanh và hầu như sắp rơi kịp tay nải vẫn đang rơi.

Chợt từ sau một cội cây ẩn khuất cạnh đó xuất hiện một bóng nhân ảnh lao ra.

“Vút!”

Bóng nhân ảnh này cầm trên tay một mũi phi đao sáng ngời, vừa nhắm nhắm lao chộp vào tay nải vừa vung vẩy như chực ném mũi phi đao trên tay bay đi :

- Họ Thạch người thành danh chỉ nhờ vào Thiên Võng Điều Nhân. Nay vật đó không còn, người có tư cách gì cùng Mạc Thanh Sầu Thiểm Điện Phi Đao này tranh đoạt bí đồ Hồng Ma bảo? Hãy nhớ, lần này mũi Thiểm Điện Phi Đao của ta sẽ nhắm vào một tử huyệt nào đó trên người họ Thạch người đấy. Ha ha...

Nhân vật đang gieo người xuống vẫn vươn tay chộp vào tay nải, như thể không hề nghe hoặc có nghe thì cũng chẳng xem lời hăm dọa của Thiểm Điện Phi Đao Mạc Thanh Sầu là lời có giá trị.

Bóng nhân ảnh đang vung vẩy mũi phi đao giờ đã lộ rõ là nữ nhân có niên kỷ chưa đến tam tuần, bỗng cất tiếng cười ngạo nghễ :

- Người chán sống thế sao, Thạch Hạo Nhiên? Vậy đừng trách ta độc ác. Ha ha...

Và Mạc Thanh Sầu cất tay, làm cho mũi Thiểm Điện Phi Đao lao đi thật nhanh, hóa thành một tia hàn quang cực kỳ lợi hại.

“Vù...”

Thạch Hạo Nhiên không dám mạo hiểm, đành lảng không giạt người lùi lại thật xa. Tuy vậy, Thạch Hạo Nhiên vẫn phát lên tràng cười đáp lại tiếng cười ngạo nghễ của Mạc Thanh Sầu :

- Ta không hề chán sống. Trái lại vẫn muốn sống vì cuối cùng cũng có cách thu hồi bí đồ Hồng Ma bảo vào tay. Xem đây! Ha ha...

Thạch Hạo Nhiên vừa dứt lời, tay nải bỗng bị giạt mạnh, cho dù sự thật đã minh chứng là chưa hề có ai chạm vào. Và cứ thế, tay nải bị lao giạt về phía Thạch Hạo Nhiên một cách kỳ quái khó hiểu.

“Ào...”

Đột nhiên, mục Bạch Phát Cốt Thủ động thân lao xen vào :

- Người xem thường lão nương đến thế sao? Trước mặt lão nương ai cho phép Thạch Hạo Nhiên người giả trò tiểu xảo, dùng Thiên Võng Điều Nhân chiếm đoạt Hồng Ma bảo bí đồ? Hãy lui mau, hay là chịu chết! Hử?

Và mục Bạch Phát Cốt Thủ dùng cánh tay gầy gò khẳng khiu vỗ áp vào Thạch Hạo Nhiên một chưởng lực cực mạnh.

“Vù...”

Thạch Hạo Nhiên kinh hoảng nhảy tránh, vì thế để lộ một đoạn dây cơ hồ trong suốt không hiểu bằng cách nào đã quấn chặt một đầu vào tay nải, với đầu còn lại thì vẫn giữ trong tay để tiếp tục lôi tay nải lừng lừng bay về phía họ Thạch.

Chợt Tiểu Xuân xuất hiện, không chỉ ngăn lối chặn đầu Thạch Hạo Nhiên mà còn tung một chưởng kinh quật mạnh và tay nải.

“Ào...”

Mục Bạch Phát Cốt Thủ vì vẫn lơ đãng quật chưởng bám theo họ Thạch, cho nên khi phát hiện thái độ của Tiểu Xuân thì đã quá muộn.

“Ầm!”

Tay nải bị trúng kinh võ toang, làm cho nhiều vật dụng trong đó bị tung bắn khắp nơi.

Mụ Bạch Phát Cốt Thủ quay lại và hồi hải chớp bừa vào một trong những vật dụng đó, đồng thời nhìn thấy kể cả Tiểu Xuân lẫn Mạc Thanh Sầu cùng với Thạch Hạo Nhiên đều cũng vừa vắn mỗi người chớp được một vật.

Đến lúc này vì xem ra ai cũng có phần đắc thủ nên tất cả đều giương mắt nhìn vào vật họ vừa chiếm đoạt được. Và sau đó, không hẹn mà nên, tất cả bỗng đồng loạt vứt bỏ vật họ vừa háo hức nhìn.

- Không phải bí đồ!

Họ kêu tuy khác nhau nhưng đại để đều có chung một ý, là vật họ vừa chiếm được tuyệt đối chưa phải Hồng Ma bảo bí đồ.

Vì thế, sau khi đã ném bỏ vật trong tay, họ lại nhao nhao xông vào, vừa kiếm tìm vừa hăm hở thu nhặt cho kỳ hết những vật dụng đã từ trong tay nải bay bắn ra khắp nơi.

Chợt Tiểu Xuân nhìn thấy Sầm Phong cũng đang lui cui thu nhặt một vật.

Không dám liên tiếng, Tiểu Xuân lập tức lặng lẽ động thân lao về phía Sầm Phong.

Nào ngờ kể cả Mạc Thanh Sầu và Thạch Hạo Nhiên cũng cùng lúc lao về phía Sầm Phong tương tự. Cả ba chạm mặt nhau, vì thế cả ba cùng một lúc xuất thủ, tranh nhau chớp vào Sầm Phong.

“Ào...”

“Vù...”

Bỗng có một lực đạo quật búa đến và còn bất ngờ nhắc bỗng Sầm Phong đặt qua một bên. Kèm theo diễn biến đó là một chuỗi những tiếng cười quái dị khàn khàn vang lên...

3. Chương 3: Lệnh Xuyên Vân Đồi Phó Vạn Xà

Mụ Bạch Phát Cốt Thủ cảm thấy may vì đã không động thủ xông vào Sầm Phong như Tiểu Xuân, Thạch Hạo Nhiên hay Mạc Thanh Sầu. Vì thế, lúc bọn họ bị bất ngờ chấn động, mụ Bạch Phát Cốt Thủ dù đang tìm cách lùi xa vẫn hí hửng kêu lên :

- Vạn Xà giáo với Kiếm lệnh Kim Xà đã xuất hiện. Thử xem còn ai dám cùng Vạn Xà giáo tranh đoạt Hồng Ma bảo bí đồ.

Tiểu Xuân tuy bị chấn lùi nhưng mục quang vừa chạm phải thanh kim kiếm có hình dạng uốn khúc như thân quái xà đang do một nhân vật vừa xuất hiện cầm trên tay liền bủi môi khinh thị, đồng thời còn phất tay phát ra một vật cho cắm vào nền đất trước mặt mọi người :

- Xuyên Vân lệnh cũng đã ở đây. Nếu so sánh Kim Xà kiếm lệnh thì chưa biết mèo nào cắn mỉu nào.

Vật được Tiểu Xuân ném ra chỉ là một mũi lệnh tiễn. Vì thế nhân vật cầm Kim Xà kiếm sau một thoáng nhìn phớt qua Xuyên Vân lệnh cũng ngạo mạn bủi môi :

- Xuyên Vân lệnh đã lâu không xuất hiện giang hồ, huống hồ hạng như ngươi với danh xưng là Tiểu Xuân chỉ hôm nay lần đầu tiên bốn Đường chủ mới nghe đề cập đến.

Vì thế ai dám quả quyết Xuyên Vân lệnh của ngươi là thật và không phải vật giả chỉ dùng để lừa người?

Tiểu Xuân không hề nao núng, trái lại còn phá lên cười đắc ý :

- Xuyên Vân lệnh dù đã lâu không xuất thế nhưng hiện tình võ lâm ra sao thì vẫn không nằm ngoài tầm mắt dò xét và ước lượng của Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh. Và bằng chứng là dù các hạ không hề biết ta là ai nhưng ngược lại ta vẫn biết tận tường về các hạ. Hãy nói xem, có phải các hạ chính là Tiên Giả Kim, nhờ một lần đơn chưởng phá vỡ thế hợp vây của Tiểu Giáo Ngũ Hương nên được Giáo chủ quý giáo Vạn Xà biệt đãi, đặc cách cho nắm giữ cương vị Đường chủ Ngoại Vi đường?

Nhân vật nọ động dung, khiến tay cầm Kim Xà kiếm lệnh không động cũng run :

- Vậy là nhất cử nhất động của bốn giáo đều bị bọn sứ giả Xuyên Vân lệnh các người giám sát và thu thập? Phải chăng ở đây đã sẵn có mưu đồ bất lợi cho bốn giáo từ phía bọn người?

Tiểu Xuân càng thêm ngạo nghễ :

- Các hạ muốn nghĩ thế nào cũng được. Nhưng trước mắt các hạ có thể đi được rồi. Đừng tự chuốc họa bằng cách nhúng tay xen vào những gì đang xảy ra tại đây, mà kỳ thực đã có Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh từ lâu dày công sắp đặt.

Mụ Bạch Phát Cốt Thủ dù đã lùi xa nhưng không hề cam tâm bỏ đi. Mụ lên tiếng nghi hoặc :

- Mọi động tĩnh trên giang hồ phàm những ai lưu tâm đều am tường và khó lòng bỏ sót, nhất là đối với uy danh gần đây vang dội của Tiền Giả Kim Đường chủ qua việc đối phó Tiểu Giáo Ngũ Hương. Tiểu Xuân người vì vẫn có thể biết nên đừng nghĩ dễ làm cho bọn ta tin người đang hành sự theo Xuyên Vân lệnh. Huống hồ lệnh Xuyên Vân của người là giả hay thật, chuyện đó thiết nghĩ cần phải xét lại.

Tiền Giả Kim đảo mắt thành vòng, sau đó nhướng cao đôi mày vừa nhìn vừa nở nụ cười lạt với Tiểu Xuân :

- Bọn Đường chủ vẫn bắt kể lệnh của người là giả hay thật và quyết không bỏ đi chỉ vì ngại lời đe dọa của mỗi một mình người.

Tiểu Xuân bật cười tự tin :

- Danh tiếng một Đường chủ khiến các hạ dễ dàng bị lời của mụ Bạch Phát Cốt Thủ khích bác, đồng thời còn tỏ ý nghi ngờ về thân phận sứ giả Xuyên Vân lệnh của ta? Thế nhưng các hạ rồi cũng sẽ minh bạch nếu chịu khó nhớ lại uy lực của Xuyên Vân lệnh đích thực là thế nào. Có cần ta nhắc lại uy lực lợi hại của Xuyên Vân lệnh đang cấm trước mặt các hạ chẳng? Ha ha...

Thạch Hạo Nhiên chột lùi lại, mắt lạc thần nhìn vào mũi tiền Xuyên Vân lệnh hiện vẫn còn cắm sâu trên mặt đất :

- Lệnh tiền Xuyên Vân tự thân nó cũng là hỏa dược, có thể phát nổ bất kỳ lúc nào tùy theo chủ ý của người phát động lệnh tiền. Và phạm vi uy lực của nó, theo lời đồn đại quyết không thể dưới một hoặc hai trượng vuông. Vậy Tiểu Xuân người đích thị là sứ giả Xuyên Vân lệnh?

Thiểm Điện Phi Dao Mạc Thanh Sầu cũng kinh hãi lùi lại :

- Mạc Thanh Sầu ta cũng từng nghe nói như thế về uy lực bá đạo của lệnh tiền Xuyên Vân. Không lẽ đây là lúc Xuyên Vân lệnh thật sự có động thái tái xuất giang hồ sau thời gian có đến mười năm dài đột nhiên vắng bóng?

Đứng gần nơi có cắm mũi tiền Xuyên Vân lệnh lúc này giờ chỉ còn Tiền Giả Kim, Đường chủ Ngoại Vi đường của Vạn Xà giáo, cạnh đó là Sầm Phong, một đứa bé chỉ mới mười bốn tuổi hiện cũng đang nghi hoặc nhìn vào mũi tiền Xuyên Vân lệnh, một vật khó thể tin sẽ có uy lực như lời mọi người vừa nói.

Nhưng Sầm Phong rốt cuộc vẫn phải tin điều vừa nghe chính là sự thật, qua việc đến lượt Tiền Giả Kim rồi cũng phải từ từ lui ra, với dáng vẻ cứ gờm gờm nhìn vào và chờ đợi vì không biết mũi tiền Xuyên Vân lệnh đó sẽ phát nổ lúc nào.

Tiểu Xuân vì thế cứ kéo dài mãi tràng cười thản nhiên nhìn hết nhân vật này đến cao thủ khác dù muốn dù không cũng tỏ ra lo sợ bản thân họ sẽ bị uy lực bá đạo của mũi tiền Xuyên Vân lệnh gây tổn hại.

Nhưng đang cười là thế, lúc phát hiện đứng gần mũi tiền Xuyên Vân lệnh chỉ còn mỗi một mình Sầm Phong, Tiểu Xuân đột ngột có một động thái chẳng ai dám ngờ đến. Đó là Tiểu Xuân bắt thần lao vào Sầm Phong, chế ngự và dùng khinh thân pháp đưa Sầm Phong thoát ly cục trường thật nhanh :

- Mau đi theo ta!

“Vù...”

Tiền Giả Kim dù phát hiện muộn vẫn tung người lao đuổi theo Tiểu Xuân, miệng hậm hực quát vang :

- Người dám dùng thủ đoạn này đối với ta ư? Nếu để người thoát, Tiền Giả Kim này quyết không làm Đường chủ Ngoại Vi đường nữa.

Kể cả Mạc Thanh Sâu và Thạch Hạo Nhiên cũng gở khinh công đuổi theo Tiểu Xuân :

- Lệnh tiền Xuyên Vân hóa ra chỉ là vật mao nhận. Đừng để ả thoát. Hồng Ma bảo bí đồ nhất định vẫn còn cất giấu đâu đó trong người tiểu oa nhi kia. Đuổi theo mau!

“Vù...”

“Vù...”

Sầm Phong bị Tiểu Xuân đưa đi xa dần khu rừng và nhận thấy Tiểu Xuân cũng đang tìm cách càng tránh xa phạm vi của Huỳnh Phong trang chừng nào càng tốt chừng ấy. Sầm Phong giận dữ lên tiếng :

- Người to gan thật đấy, Tiểu Xuân. Và dù người có muốn lừa dối ta thế nào đi nữa thì Sầm Phong này vì vẫn là người họ Sâm nên nghiêm nhiên cũng chính là đại thiếu gia của người. Gia phụ thế nào cũng cho người truy tìm, người đừng mong tìm cách lẩn tránh với ước vọng viễn vông là không bị người của Huỳnh Phong trang phát hiện.

Tiểu Xuân không phản ứng. Hay nói đúng hơn Tiểu Xuân vì đang bận tâm đến chuyện chạy thoát xa sự truy đuổi của Tiền Giả Kim và những nhân vật khác theo chân nên dù muốn tỏ lộ phản ứng đối với câu Sầm Phong vừa bảo cũng không thể thực hiện được.

Sầm Phong tin chắc như thế vì chợt nghe từ phía sau lại vang lên tiếng Tiền Giả Kim quát :

- Thủ hạ của bốn đường hiện vẫn mai phục quanh đây. Nếu Tiểu Xuân người còn chạy nữa, hậu quả dù có thế nào cũng đừng trách Tiền Giả Kim ta độc ác.

Tiểu Xuân vẫn thi triển khinh công đến tột độ :

- Ta thừa biết Tiền Giả Kim các hạ nhất định không chỉ đến một mình. Nhưng nếu bảo các hạ vì đoán biết ta thế nào cũng bỏ chạy và cho thủ hạ mai phục chờ sẵn thì lời này e chỉ có lũ trẻ lên ba mới tin.

Đáp lại nhận định này của Tiểu Xuân, Tiền Giả Kim ở phía sau vụt cười đắc ý :

- Dù chỉ dùng thủ đoạn xưa cũ nhưng rốt cuộc Tiểu Xuân người vẫn trúng kế. Giờ thì người hoặc phải ném bỏ tiểu oa nhi nợ lại cho ta hoặc đành dùng chân cùng ta thử đối đầu một phen. Hãy đỡ chưởng. Ha ha...

Từ phía sau liền có một luồng lực đạo xuất hiện, cuộn thẳng vào hậu tâm Tiểu Xuân.

“Vù...”

Dù với tình thế đang bị Tiền Giả Kim dùng chưởng phong uy hiếp rõ ràng, nhưng lạ thay Tiểu Xuân lại phát lên tràng cười tự đắc :

- Các hạ ngỡ đã lừa được ta và vì ta mở miệng phát thoại nên cước trình chậm lại? Có đúng như thế hay không các hạ cứ chờ xem sẽ minh bạch ngay. Đỡ thì đỡ, sợ gì? Ha ha...

Và Sầm Phong thấy Tiểu Xuân quả nhiên tuy có quay người cùng Tiền Giả Kim xuất lực đối chưởng, nhưng ngay khi tiếng chạm kinh vang lên thì thật khó hiểu thay, Tiểu Xuân vẫn cười, đồng thời còn thần nhiên để chấn kinh đẩy Tiểu Xuân bay đi thật mạnh.

“Bùng!”

Chỉ sau đó Sầm Phong mới hiểu sự thế, lúc nghe Tiền Giả Kim giận dữ quát vang :

- Khá lắm, Tiểu Xuân người dám mượn lực đạo của ta, nương theo chấn lực để tẩu thoát nhanh hơn ư? Vậy đừng trách ta đã đến lúc dùng thủ đoạn đối với người. Xem đây!

“Vút!”

Đó là tiếng xé gió cho Sầm Phong biết Tiền Giả Kim nhất định vừa ném một vật kỳ lạ nào đó lên không trung.

Tiểu Xuân cũng nghe, vì thế chợt lầu bầu :

- Thật không ngờ Vạn Xà giáo dám cho người mai phục bắt luận ở nơi này vẫn còn là phạm vi giám sát của Huỳnh Phong trang. Nhưng đừng ngờ Tiểu Xuân ta không có cách đối phó. Hừ!

Tuy lâu bầu nhưng kỳ thực Tiểu Xuân ngoài việc tiếp tục đưa Sầm Phong bồn tẩu vẫn chưa thấy có bất kỳ biểu hiện nào chứng tỏ là sắp có biện pháp đối phó.

Vì thế, chẳng bao lâu sau chính Tiểu Xuân bị lâm vào tình huống nguy hiểm. Đó là lúc Sầm Phong phát hiện ở xa xa phía trước bắt đầu lộ nhô xuất hiện một vài bóng dáng khả nghi. Có thể hiểu đó là những nhân vật Vạn Xà giáo vì mai phục sẵn nên lập tức xuất hiện tiếp ứng, cùng Tiền Giả Kim thực hiện việc truy bắt Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân vẫn vận dụng khinh công, đưa Sầm Phong lao thẳng đến chỗ đã rõ là có nhiều nhân vật mai phục.

Những nhân vật đó xuất hiện rõ dần trong mắt Sầm Phong. Và Sầm Phong nghe tiếng họ đồng loạt hô hoán :

- Bọn ta đã chờ sẵn, chỉ đợi hiệu lệnh của Tiền đường chủ điều động là xuất đầu lộ diện ngay. Bắt luận ai nếu muốn vượt qua cũng chỉ còn mỗi một cách là lưu mạng lại mà thôi. Ha ha...

Những nhân vật đó dám tự tin như thế vì họ xuất hiện với lực lượng quyết không ít hơn mười người. Đồng thời họ còn hình thành sẵn thế vây hãm. Quả thật khó có ai đủ bản lĩnh vượt qua một khi đã tự ý chạy lọt vào giữa vòng vây của họ.

Tiểu Xuân vẫn lao đến.

“Vù...”

Sầm Phong thất kinh, không ngờ Tiểu Xuân dám liều như thế với bản thân rõ ràng không hề có bất kỳ phương sách nào đối phó.

Nhưng, khi chỉ còn cách bọn người vây bắt độ hai trượng, Tiểu Xuân bỗng bắt chợt cho một tay vào bọc áo. Đến lúc lấy tay ra, Tiểu Xuân lại có trên tay một mũi tiễn Xuyên Vân lệnh khác. Và Tiểu Xuân ném mạnh mũi tiễn Xuyên Vân lệnh vào giữa họ :

- Kẻ nào dám ngăn cản bốn sứ giả Xuyên Vân, kẻ đó đừng mong toàn mạng.

“Vù...”

Những nhân vật nọ kinh hoàng và trợn mắt nhìn vào vật đang lao đến chỗ họ :

- Xuyên Vân lệnh?

Tiền Giả Kim vẫn bám đuổi phía sau bỗng quát vang :

- Đó chỉ là vật mạo nhận. Bọn người chớ sợ hãi. Hãy mau tiếp tục vây bắt ả, nhất là giữ cho được tiểu oa nhi đang ở trong ta ả. Nhanh lên...

Chợt có một tiếng chấn nổ vang lên xé tai.

“Ầm!”

Từ mũi tiễn Xuyên Vân lệnh vừa bị Tiểu Xuân ném đi liền phát tỏa ra một quầng hắc vụ mịt mù và đen kịt. Đồng thời ở giữa quầng hắc vụ lập tức còn vang ra nhiều loạt kêu hoảng loạn :

- Ôi! Xuyên Vân lệnh tiễn này là vật thật!

- A... a...

Quầng hắc vụ cứ cuộn cuộn lan tỏa, phủ kín một phạm vi đôi ba trượng vuông và dĩ nhiên phủ trùm hết tất cả những nhân vật đã chực chờ định vây bắt Tiểu Xuân.

Cũng nhân cơ hội đó, tự Tiểu Xuân lập tức đưa Sầm Phong lao mất hút vào giữa quầng hắc vụ và mọi thị tuyến của Sầm Phong vì lẽ này đều bị quầng hắc vụ đen kịt che lấp.

Sau đó, khi quầng hắc vụ tan dần, nói đúng hơn thì vì Tiểu Xuân vẫn thi triển khinh công lao đi nên kỳ thực toàn bộ quầng hắc vụ đã bị bỏ lại phía sau. Sầm Phong nhờ nhìn thấy trở lại nên phát hiện đã được Tiểu Xuân đưa thoát khỏi sự truy đuổi ráo riết của Tiền Giả Kim, cũng như của bất kỳ ai khác.

Sầm Phong tin như thế vì ở phía trước đã xuất hiện một dãy núi trùng điệp chắn ngang.

Tiểu Xuân đưa Sầm Phong lao thật khuất dạng vào một trong vô vàn những động thất âm u kỳ bí.

Và đã đến lúc Tiểu Xuân đặt Sầm Phong dừng lại, cũng hiện diện ở giữa một thạch động vừa to rộng vừa phẳng phát mùi ẩm mốc, chứng tỏ đây là nơi có thể đã ngàn năm chưa một ai đặt chân đến.

Tiểu Xuân nhẹ trút ra tiếng thở phào nhẹ nhõm :

- Tốt rồi! Thiếu gia giờ có thể yên tâm, vì sẽ không một ai tìm thấy chúng ta.

Sầm Phong ngạc nhiên nhìn Tiểu Xuân :

- Người lại gọi ta là thiếu gia? Là người đã tin ta thật sự ở họ Sầm hay vì có mưu đồ bất lợi nên người đột ngột thay đổi thái độ?

Tiểu Xuân nhoẻn cười thật dịu dàng :

- Gọi như thế vì dầu sao Tiểu Xuân này vẫn còn xem là kẻ hầu hạ tín cẩn của lệnh đường. Riêng xuất thân của thiếu gia, Tiểu Xuân vẫn đề quyết thiếu gia ở họ Cao, tuyệt đối không ở họ Sầm như lâu nay thiếu gia vẫn lầm nghĩ.

Sầm Phong ngơ ngẩn :

- Nếu vậy tại sao người khi này đã cố tình chiếm đoạt một vật không hề có và nếu có thì đáng lý chỉ thuộc về ta?

Tiểu Xuân nhìn quanh, sau đó rất nhẹ nhàng khuyên bảo Sầm Phong :

- Tiểu Xuân sẽ giải thích cho thiếu gia rõ. Nhưng trước hết, sao thiếu gia không tự tìm một chỗ nghỉ chân? Vì xem ra thiếu gia đang rất mệt, cũng bởi đây là lần đầu thiếu gia bị lâm vào cảnh tột cùng nguy khốn, suýt nữa đã mất mạng.

Sầm Phong quả thật đã quá mỏi mệt, đành bất chấp như bản, cứ buông người ngồi phịch xuống nền động chỉ toàn đá với đá :

- Không lẽ mọi chuyện xảy ra đều do Xuân di cố ý làm cho chính bản thân tiểu diệt nghĩ sai?

Tiểu Xuân cũng tìm chỗ ngồi. Nhưng vì bản tính nữ nhân vốn ưa sạch nên dĩ nhiên Tiểu Xuân đã chọn được chỗ ít nhơ bẩn hơn :

- Tiểu Xuân thật không tin thiếu gia có thể tự đoán ra. Và vì thiếu gia đã nói như thế, Tiểu Xuân thật không còn gì để che giấu. Quả thật mọi việc xảy ra đều do chủ ý của Tiểu Xuân. Để ai cũng nghĩ giữa Tiểu Xuân và thiếu gia bất quá chỉ còn mối liên quan thù địch, hầu giấu đi chủ ý đích thực của Tiểu Xuân là vẫn luôn xem thiếu gia như tiểu chủ nhân.

Sầm Phong càng thêm ngơ ngác :

- Xuân di có thể giải thích rõ hơn chẳng?

Tiểu Xuân gật đầu :

- Trước tiên, thiếu gia có cảm thấy lạ khi đột nhiên ở đây xuất hiện quá nhiều nhân vật cao thủ cùng một lúc?

Sầm Phong gật gù :

- Đúng vậy, nghe Xuân di nói, tiểu diệt thật sự cảm thấy lạ.

Tiểu muội mỉm cười :

- Và càng lạ hơn một khi họ hiện diện nhiều đến thế nhưng thủy chung ở Huỳnh Phong trang tịnh không có bất kỳ phản ứng nào cho thấy đáng lẽ phải phát giác sự xuất hiện của họ. Thiếu gia nghĩ sao?

Sầm Phong hoài nghi :

- Theo Xuân đi thì tại sao?

Tiểu Xuân nghiêm giọng :

- Tiểu Xuân dĩ nhiên đã có cách giải thích, chỉ ngại thiếu gia dù nghe cũng không tin. Đây chính là Sầm Thế Nghiêm cố tình làm ngơ, kỳ thực ngay từ đầu đã biết có nhiều nhân vật vô lâm xuất hiện.

Sầm Phong ngỡ ngàng :

- Nghĩa là Xuân đi bảo gia phụ, à không... Xuân đi bảo lão họ Sầm đã có dụng ý nào đó mới để những nhân vật này mặc nhiên xuất hiện cạnh Huỳnh Phong trang? Là dụng ý gì?

Tiểu Xuân giải thích :

- Theo Tiểu Xuân hiểu, chuyện lão họ Sầm có giữ Hồng Ma bảo bí đồ là thật. Và dường như lão cũng biết đã có thiếu gia ẩn thân và mục kích cảnh lão dùng độc sát hại lệnh đường. Nhưng thay vì xuất thủ tự tay hạ sát thiếu gia, lão lại dùng thiếu gia như vật tế thần hầu có lợi cho mục đích nham hiểm của lão. Và lão đã phần nào thành công vì kể từ lúc này trở đi nếu tin này đồn đại ra khắp giang hồ thì ai ai cũng biết chính thiếu gia đang cất giữ bí đồ Hồng Ma bảo, nghĩa là vật đó không còn ở chỗ lão nữa.

Sầm Phong rúng động :

- Xuân đi ám chỉ gia mẫu đã thật sự chưa đắc thủ bí đồ cho dù ngay đêm qua đã lọt vào thư phòng của lão họ Sầm?

Tiểu Xuân nhún vai :

- Nếu chẳng phải như thế thì tại sao thiếu gia vẫn khẳng khái bảo lệnh đường chưa hề phó giao bất kỳ vật gì cho thiếu gia? Và Tiểu Xuân vì tin như thế nên đã tương kế tựu kế, cố tình làm ra vẻ tranh đoạt bí đồ, cuối cùng làm cho bực hành trang của thiếu gia vỡ tung, chủ ý là cho ai ai cũng thấy vật đó không do thiếu gia giữ, trái lại nó vẫn ở chỗ lão họ Sầm.

Và Tiểu Xuân cười gượng tiếp :

- Tuy vậy, Tiểu Xuân thật đắc tội vì đã khiến thiếu gia phải một phen kinh hoàng. Nhưng nếu hành động khác đi thì e rằng sau này mỗi bước thiếu gia đi ắt sẽ bị nhiều người bám theo dò xét, dẫn đến hậu quả khó lường.

Sầm Phong vỡ lẽ :

- Xuân đi đã khổ tâm chỉ vì lo cho sự an toàn của tiểu diệt. Kẻ đáng trách chính là tiểu diệt vì đã có ý nghĩ nghi ngờ Xuân đi.

Tiểu Xuân thở dài :

- Ngay khi phát hiện có nhiều người ẩn nấp theo dõi, phải chi Tiểu Xuân có cơ hội giải thích trước ắt hẳn đã không làm thiếu gia rơi từ trên tầng cây cao xuống. Thiếu gia càng không bắt tội chỉ càng khiến Tiểu Xuân này thêm áy náy.

Sầm Phong kinh ngạc :

- Xuân đi có thể phát hiện bị họ theo dõi chứng tỏ bản lãnh thật cao minh. Có thật Xuân đi còn thân phận thứ hai, là sứ giả gì đó của Xuyên Vân lệnh?

Tiểu Xuân phì cười :

- Theo thiếu gia thì sao?

Sầm Phong lắc đầu :

- Tiểu diệt đầu thể đoán thể nào là thật giả, chỉ thấy hoang mang vì Xuyên Vân lệnh của Xuân di với hai lượt xuất hiện đều khác nhau.

Tiểu Xuân bảo :

- Lòng người luôn tráo trở và nhiều thủ đoạn. Và nếu muốn bình an khi bôn tẩu giang hồ, Tiểu Xuân buộc phải chọn thái độ lúc thực lúc hư. Kỳ thực Tiểu Xuân chính là một trong nhiều sứ giả của Xuyên Vân lệnh chủ. Nhưng lúc này chỉ vì bất ngờ lâm vào cảnh đơn thân độc lực, lại phải nghĩ cho được cách cứu thiếu gia cùng thoát nên Tiểu Xuân không thể không lấy thực làm hư, tạm nhân nhượng họ bước đầu để lấy thoái làm tiến. Nhờ đó, khi phát động Xuyên Vân lệnh tiến thật, chính yếu tố bất ngờ đã giúp hai chúng ta cùng thoát.

Sầm Phong nhìn Tiểu Xuân với ánh mắt cảm kích và hy vọng :

- Xuân di thật tốt. Liệu có thể giúp tiểu diệt báo thù bằng cách truyền thụ võ công cho tiểu diệt?

Tiểu Xuân chợt lắc đầu :

- Đó là điều duy nhất Tiểu Xuân này đành phải để thiếu gia thất vọng.

Sầm Phong van nài :

- Có phải Xuân di chê tiểu diệt tư chất không đủ để được truyền thụ võ công?

Tiểu Xuân miễn cưỡng giải thích :

- Thiếu gia chưa từng luyện võ công, Tiểu Xuân này dựa vào đâu để nhận định tư chất thiếu gia là thừa hay không đủ? Nhưng sự việc không như thiếu gia nghĩ. Bởi Tiểu Xuân là người của Xuyên Vân lệnh chủ, giả như có được Lệnh chủ chấp thuận cho phép, bản lãnh của Tiểu Xuân tuyệt đối không đủ để giúp thiếu gia báo thù. Điều này là sự thật, mong thiếu gia hiểu và đừng trách Tiểu Xuân.

Sầm Phong chép miệng tiếc nuối :

- Vậy việc có liên quan đến Hồng Ma bảo bí đồ, liệu sự thật có đúng như lời Xuân di từng nói với tiểu diệt chăng?

Tiểu Xuân cũng tỏ vẻ nuối tiếc :

- Ai cũng biết Hồng Ma bảo là nơi thế nào cũng tàng chứa nhiều điều bí ẩn liên quan đến tuyệt kỹ võ học thượng thừa của nhiều phái võ lâm. Phải chi thiếu gia có bí đồ, nghĩa là có thể tự mình dựa vào bí đồ đó để an toàn tiến vào Hồng Ma bảo. Nói thật, đừng nói chi đến việc thiếu gia có thể báo phục gia thù, mà cho dù có muốn dùng những tuyệt kỹ đặc thủ ở Hồng Ma bảo để xưng bá võ lâm vẫn là điều dễ như trở bàn tay.

Lời nói của Tiểu Xuân khiến Sầm Phong động tâm :

- Hồng Ma bảo tọa lạc ở đâu? Vì sao không một ai có thể tiến vào cho dù đều đã biết ở Hồng Ma bảo có ẩn tàng nhiều pho tuyệt kỹ võ học?

Tiểu Xuân bảo :

- Đó là một tòa cổ bảo không một ai biết đã được kiến tạo từ bao giờ và được nhân vật nào bỏ công tìm thật nhiều những phiến hồng thạch để kiến tạo nên. Chỉ khi có người tình cờ phát hiện và thoát nhìn qua đều nghĩ đó là một tòa Hồng bảo vô hại do có địa thế nằm nép sâu vào chân một dãy núi gọi là Thiên Hậu sơn. Nhưng lúc đặt chân bước vào tòa Hồng bảo, điều kỳ quái liền xảy ra, là bất luận một ai khi đã đến đều vĩnh viễn mất cơ hội quay trở ra, cho dù nhân vật đó có là cao thủ với bản lãnh nghiêng trời lệch đất như thế nào đi nữa. Từng nhân vật một đều đã tuyệt tích tương tự như thế và điều này cứ thế kéo dài cho đến nay đã gần trăm năm. Vì thế, không ai bảo ai, tất cả đều gán cho tòa Hồng bảo thêm một chữ Ma ở giữa, để có danh xưng Hồng Ma bảo như bây giờ.

Sầm Phong bỗng cau mày :

- Nếu thật sự vẫn chưa có bất kỳ nhân vật nào đủ bản lãnh quay trở ra thì dựa vào đâu để quả quyết trong Hồng Ma bảo ẩn tàng nhiều pho võ học tuyệt kỹ?

Tiểu Xuân buộc miệng khen :

- Biết đặt ra nghi vấn này chứng tỏ thiếu gia dù còn bé vẫn có nhận định tinh tế hơn không ít người. Đúng vậy, nếu chẳng có một ai quay trở ra thì lời quả quyết đó hóa ra chỉ do mọi người đơm đặt để tha hồ kháo nhau vào những lúc trà dư tửu hậu sao? Có phải thiếu gia cũng nghĩ như thế?

Sầm Phong toan gật đầu thừa nhận nhưng bất chợt kêu lên :

- Biết là điều không đáng tin nhưng Xuân di và còn nhiều nhân vật nữa vẫn cứ tin, không lẽ tất cả đều là sự thật và đã từng có ít nhất một nhân vật nhờ may mắn nên đã thoát ra?

Tiểu Xuân nheo nheo mắt và cười nửa miệng :

- Thiếu gia đừng quên chính Tiểu Xuân vừa đề quyết một điều là chưa hề có bất kỳ ai an toàn thoát ra. Nào, để xem đối với mâu thuẫn này thiếu gia tự suy luận và có nhận định ra sao?

Cách Tiểu Xuân cười và nheo nheo mắt làm Sầm Phong đỏ mặt. Vì Sầm Phong hiểu, cho dù Tiểu Xuân không nói thẳng ra thành lời nhưng đây vẫn là thái độ tỏ ý xem thường Sầm Phong. Và để Tiểu Xuân không thể xem thường, Sầm Phong đành tìm cách lý giải điều vừa được Tiểu Xuân bảo là mâu thuẫn :

- Xuân di đoán quyết vẫn chưa một ai đã thoát ra từ Hồng Ma bảo?

Tiểu Xuân lập lại :

- Đúng vậy, chưa một ai. Hoặc theo mọi người cùng nhau minh định là chưa hề nghe bất kỳ nhân vật nào đã từng vào Hồng Ma bảo để rồi được thoát ra.

Sầm Phong hoang mang :

- Nhưng cũng theo mọi người kháo nhau là ở trong Hồng Ma bảo vẫn chắc chắn có ẩn tàng nhiều pho võ học tuyệt kỹ?

Tiểu Xuân quả quyết :

- Dĩ nhiên có nguyên ủy để mọi người quả quyết như thế.

Sầm Phong gượng cười :

- Chưa một ai thoát ra, thế nhưng ai ai cũng quả quyết là có nhiều tuyệt kỹ ẩn tàng trong Hồng Ma bảo. Điều này quả phi lý đến mức độ không thể nào tin được. Có chăng là họ muốn ám chỉ số võ học đã cùng tuyệt tích với những nhân vật đã từng đi vào Hồng Ma bảo nhưng thủy chung không thể thoát ra.

Ngỡ chỉ nói cho có một lời gọi là giải thích, thế nhưng Sầm Phong đã phải giật mình khi nghe Tiểu Xuân kêu kinh ngạc :

- Đúng rồi! Và nếu thiếu gia có thể tự suy đoán ra điều này, ôi chao, nào ai dám bảo thiếu gia là người không có tư chất thông tuệ?

Sầm Phong không dám tin bản thân vừa đoán đúng :

- Xuân di nói thật chứ? Nhưng phàm những ai vào đó nhất định đều đã chết, họ lưu lại tuyệt kỹ thật sao? Và vạn nhất họ chết quá nhanh, không thể lưu lại tuyệt kỹ thì sao? Mọi người cần cân nhắc và suy nghĩ đến điểm này. Có sao vội hồ đồ, bảo với nhau là chỉ cần lọt vào Hồng Ma bảo là sẽ đắc thủ toàn bộ những tuyệt học của những nhân vật đã tuyệt tích?

Tiểu Xuân cười lạt :

- Về điểm này chính chủ nhân của Tiểu Xuân, là Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh cũng từng nghĩ đến. Đồng thời cũng chính chủ nhân từng quả quyết, những nhân vật đã mất tích ở Hồng Ma bảo tuyệt đối không thể hể đặt chân tiến vào là chết ngay. Vì nói như thế có khác nào tự khẳng định rằng ở Hồng Ma bảo vốn dĩ có một thế lực kỳ bí mai phục và thế lực này vì cần giấu kín hành tung nên hạ thủ ngay bất kỳ nhân vật nào dám đường đột tiến vào? Điều này quyết không thể nào có.

Sầm Phong vặc lại :

- Vẫn chưa một ai tiến vào và sau đó an toàn thoát ra từ Hồng Ma bảo, đúng không? Vậy thì mọi điều đều có thể xảy ra và bản thân Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh càng không thể chỉ dựa vào suy luận bản thân để nêu ra bất kỳ lời quả quyết nào.

Tiểu Xuân điểm một nụ cười lạt :

- Thiếu gia dù sao vẫn chỉ là một đứa bé, biết gì mà dám có lời xem thường Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh vốn là chủ nhân đích thực của Tiểu Xuân?

Sầm Phong cảm thấy chột dạ và nhất là có cảm giác lo ngại mơ hồ :

- Vậy theo Xuân di, Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh đã dựa vào đâu để quả quyết như thế?

Tiểu Xuân có sắc giận :

- Thiếu gia không được xem thường Lệnh chủ nữa. Có như thế Tiểu Xuân mới có thể hạ cố, chịu khó giải thích đôi điều cho thiếu gia hiểu. Thế nào?

Sầm Phong vội gật đầu :

- Tiểu diệt xin chấp nhận, miễn sao lời giải thích của Xuân di phải thật thuyết phục.

Tiểu Xuân cười cao ngạo :

- Nói về Lệnh chủ thì tuyệt đối không ai thông tuệ bằng. Và Tiểu Xuân có lý do để tán dương như thế. Là thế này đây, hãy giả như ở Hồng Ma bảo quả thật có một thế lực thần bí và chính thế lực này đã tuần tự sát hại bất kỳ cao thủ nào tiến vào. Nhưng thử hỏi thế lực đó có dụng ý gì khi luôn hành động như thế? Để phô trương thanh danh ư?... Thiếu gia nên biết, mãi cho đến nay, dù đã gần một trăm năm tồn tại thì Hồng Ma bảo thủy chung vẫn chỉ là một tòa cổ堡 mang dáng vẻ vô hại. Thế lực đó đợi đến lúc nào mới xuất đầu lộ diện để gọi là phần nào phô trương uy danh họ đã kỳ công tạo ra? Hay là họ hạ sát các cao thủ chỉ để độc chiếm sở học tuyệt kỹ của những nhân vật này? Vậy họ đã chiếm được hay chưa? Nếu đã chiếm được, họ còn chờ gì nữa mà chưa phát động cuộc chiến tranh ngôi độc bá vô lâm? Họ chưa phát động nghĩa là họ chưa đủ thực lực? Điều này đồng nghĩa với việc họ thật sự chưa chiếm hữu bất kỳ một tuyệt kỹ võ học nào của những nhân vật từng mất tích ở Hồng Ma bảo. Và nói đúng hơn, đây là nơi nhận định của Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh, ở Hồng Ma bảo kỳ thực không hề có bất kỳ thế lực nào tồn tại. Vì nếu có thì đã phải xảy ra chí ít là một trong những điều vừa diễn giải.

Sầm Phong càng nghe càng thần phục :

- Quả là những suy luận chí lý. Vậy ở Hồng Ma bảo đã xảy ra những chuyện gì? Có sao chẳng một ai có thể thoát ra?

Tiểu Xuân đắc ý :

- Thiếu gia sẽ thêm thần phục nếu biết rằng, theo Lệnh chủ suy đoán, nhất định ở Hồng Ma bảo có bố trí nhiều cơ quan hoặc những trận thế cực kỳ lợi hại. Chỉ như thế mới khiến cho bất kỳ nhân vật nào một khi tiến vào, vì bị giam hãm sinh cầm nên không có cơ hội thoát ra.

Sầm Phong động tâm :

- Vì thế, để có thể xâm nhập Hồng Ma bảo một cách vẹn toàn cần phải có bí đồ?

Tiểu Xuân thừa nhận :

- Và cũng nhờ bí đồ, nếu người xâm nhập là thiếu gia thì điều hiển nhiên là thiếu gia sẽ lần lượt tìm thấy tất cả những tuyệt kỹ do những nhân vật kia trước khi mệnh chung vì kiệt quệ, ắt thế nào cũng nghĩ cách lưu lại.

Một lần nữa, Sầm Phong lại chép miệng tiếc nuối :

- Quả là một cơ hội tốt để tiểu diệt có thể báo thù nếu Hồng Ma bảo bí đồ thật sự được gia mẫu phó giao cho tiểu diệt. Tiếc rằng điều này đã không hề xảy ra.

Tiểu Xuân nhìn dò xét Sầm Phong :

- Lệnh đường không hề giao bất kỳ vật gì cho thiếu gia thật sao? Thiếu gia thử xem lại khắp người chưa? Biết đâu lệnh đường do vội nên chỉ kịp nhét vật đó vào người thiếu gia nhưng chưa có cơ hội giải thích. Vì thế, lệnh đường mới nhân lúc đối đáp với Sầm Thế Nghiêm, cố tình cho thiếu gia biết đã giao phó Hồng Ma bảo bí đồ như hai chúng ta đã cùng nghe?

Sầm Phong giật mình :

- Cũng có thể lắm. Để xem nào.

Và Sầm Phong đã tuân tự xem kỹ khắp người, lại còn được Tiểu Xuân tiếp tay tìm đi tìm lại không biết bao nhiêu lượt mà nói. Cuối cùng, Tiểu Xuân bật thở ra vì thất vọng :

- Không hề có? Vậy thì lạ thật, không lẽ đây chỉ là lời lệnh đường dọa và Sầm Thế Nghiêm liền nhân đó, cố tình để cho mọi người biết tin bí đồ Hồng Ma bảo đã do thiếu gia cất giữ, một mưu kế di họa Giang Đông thật khéo?

Sầm Phong cũng thất vọng không kém :

- Vậy là sau này, bất luận ai hề có ý đồ chiếm đoạt bí đồ Hồng Ma bảo đều đổ xô truy tìm tiểu diệt? Trong khi đó bí đồ vẫn ở trong tay Sầm Thế Nghiêm?

Tiểu Xuân chợt đứng lên :

- Điều khó khăn này của thiếu gia, Tiểu Xuân cam bất lực vì không thể giúp được gì. Cũng xin nói thẳng, có lẽ tình thế của Tiểu Xuân e khó khăn chẳng kém gì thiếu gia. Bởi vì giờ đây, không riêng Vạn Xà giáo nhất định đang dốc sức tìm, kể cả Huỳnh Phong trang ắt hẳn cũng thế, do đã phát hiện Tiểu Xuân kể như không từ vẫn biệt. Tiểu Xuân lo cho thân còn không xong.

Sầm Phong kinh hãi cũng đứng lên :

- Xuân đi định đi đâu? Không thể đưa tiểu diệt cùng đi sao?

Tiểu Xuân đưa mắt nhìn quanh thạch động, cuối cùng phóng tầm thị tuyến ngó ra ngoài :

- Nếu chúng ta cứ thế này đồng hành sẽ là đối tượng dễ bị địch nhân phát hiện. Tiểu Xuân sẽ đi trước. Sau đó nếu thiếu gia thấy tình hình không có gì bất ổn, ắt tự hiểu những kẻ truy kích đã bị lạc hướng, thiếu gia cứ đợi đến lúc trời sắp tối hãy đi. Và điều quan trọng là thiếu gia lúc quyết định đi đừng bao giờ quên nhìn trước trông sau, kể cả hai tai lúc nào cũng vận dụng toàn bộ thính lực để nghe ngóng. Sinh mạng của thiếu gia còn hay mất đều tùy thuộc vào từng hành vi có cẩn trọng hay không. Nói tóm lại vận mạng mỗi người đều do tự bản thân định đoạt. Mong thiếu gia đừng bao giờ quên điều thoát nghe tưởng rất tầm thường, nhưng kỳ thực lại hết sức bổ ích đó. Xin bảo trọng.

Sầm Phong bàng hoàng đến nỗi đã tự bật kêu ngoài chủ định :

- Xuân đi không thể đi như vậy được.

Tiểu Xuân vì chưa thật sự bỏ đi nên vừa nghe Sầm Phong kêu liền nhướn mắt và hỏi vặn lại qua khóe miệng cười cười :

- Tại sao Tiểu Xuân không thể bỏ đi?

Sầm Phong gượng gạo đáp :

- Vì Xuân đi từng bảo đã nguyện ý xem tiểu diệt là tiểu chủ nhân?

Tiểu Xuân không sao giữ nổi khóe miệng cười khinh bạc, đành để buông trễ xuống trong lúc tìm lời biện bạch :

- Nhưng sự thật thì Tiểu Xuân cũng đang lâm cảnh lực bất tòng tâm. Lẽ nào thiếu gia không nhận ra và cảm thông cho Tiểu Xuân?

Sầm Phong chợt hít vào một hơi thật dài :

- Liệu Xuân đi có còn nhận bản thân bị bắt lực nữa không nếu bên mình tiểu diệt thật sự có cất giữ bí đồ Hồng Ma bảo?

Tiểu Xuân biến sắc :

- Thiếu gia có ý ám chỉ từng hành vi Tiểu Xuân ứng cứu thiếu gia đều vì lòng tham, chỉ mong chiếm đoạt Hồng Ma bảo bí đồ?

Sầm Phong nhăn nhó, tỏ vẻ áy náy :

- Tiểu diệt chỉ thuận miệng hỏi như thế thôi, tuyệt đối không có ý oán trách hoặc bảo Xuân di có lòng tham. Tuy vậy, giả như lúc này tiểu diệt thật sự có cất giữ bí đồ Hồng Ma bảo, lẽ nào Xuân di không tiếp lực, nghĩ cách và giúp tiểu diệt toại nguyện? Huống hồ tiểu diệt lại không có võ công, nếu muốn từ đây một mình đi đến Hồng Ma bảo chắc chắn chỉ là điều thiên nan vạn nan.

Tiểu Xuân bị lời nói của Sầm Phong thuyết phục :

- Thiếu gia hiện có cất giữ bí đồ?

Sầm Phong lắc đầu và gượng cười :

- Nếu có, nhất định lúc này tiểu diệt và Xuân di đã tìm thấy. Đây là tiểu diệt chỉ giả dụ thế thôi.

Tiểu Xuân cũng chầm chậm lắc đầu :

- Từ giả dụ đến hiện thực quả là có một khoảng cách xa diệu vợi. Và chính vì đã minh bạch thiếu gia hoàn toàn không cất giữ bí đồ nên khi này Tiểu Xuân mới có quyết định như thế. Đó là chúng ta phải làm sao để tự giữ nguyên vẹn sinh mạng của từng người trong chúng ta. Không có bí đồ để mạo hiểm, điều này có nghĩa là chúng ta càng mạo hiểm càng tự dẫn thân vào tử địa. Không được đâu, thiếu gia. Chúng ta chỉ còn mỗi một cách là phải phân khai. Mong thiếu gia hãy làm theo cách đã được Tiểu Xuân chỉ điểm. Xin bảo trọng!

Và lần này, vừa dứt lời thì Tiểu Xuân liền quay lưng bước đi.

Sầm Phong tuyệt vọng nhìn theo, hoàn toàn không nghĩ được cách nào khác khả dĩ để giữ chân Tiểu Xuân lại.

Không bao lâu sau ở thạch động âm u chỉ còn lại mỗi một mình Sầm Phong với nét mặt và bộ dạng khẩn trương vì có quá nhiều điều lo nghĩ.

Chợt Sầm Phong hốt hoảng, kêu văng lên :

- Xuân di, có rồi, tiểu diệt đã biết gia mẫu dùng cách gì để giao phó bí đồ Hồng Ma bảo cho tiểu diệt rồi. Xuân di hãy mau quay lại, giúp tiểu diệt hoàn thành ý nguyện.

Sầm Phong kêu một hồi, sau đó vừa xồng xộc chạy đuổi theo Tiểu Xuân vừa lớn tiếng kêu như thế lần thứ hai.

Nhưng không có Tiểu Xuân quay lại. Thay vào đó hình ảnh của Tiền Giả Kim bỗng đột ngột xuất hiện ngay phía trước lối Sầm Phong đang chạy đến.

Tiền Giả Kim nở một nụ cười đắc ý, cho dù bản thân đang thở hồng hộc, có lẽ vì vừa mới học tốc chạy đến do bất ngờ nghe tiếng kêu của chính Sầm Phong. Tiền Giả Kim chợt hắt hàm hỏi Sầm Phong :

- Tiểu oa nhi vừa gọi tiện nhân Tiểu Xuân? Sao lạ vậy? Vì lẽ ra ngươi phải oán hận do ả cũng từng có hành vi muốn chiếm đoạt bí đồ của ngươi, đúng không? Hay ta đã bị ả và ngươi lừa? Kỳ thực đây chỉ là kế để ả giúp ngươi thoát mạng?

Sầm Phong nhìn về phía sau lưng Tiền Giả Kim và thêm một tầng thất vọng nữa vì mãi đến lúc này vẫn chưa thấy bóng dáng Tiểu Xuân quay lại.

Phát hiện ánh mắt này của Sầm Phong, Tiền Giả Kim cười cười :

- Ngươi ngóng trông ai? Ắt Tiểu Xuân ư? Vô ích thôi, vì lúc này ả dù có ba đầu sáu tay vẫn không đủ đởm lược xuất hiện để nạp mạng. Ngươi có biết nguyên nhân vì sao chẳng? Đó là vì vừa nghe tiếng ngươi kêu, ta đã cho phong tỏa toàn bộ khu vực này, sẽ không một ai đủ bản lĩnh xông pha để lọt vào hoặc tiến ra nếu chưa có lệnh của ta.

Sầm Phong giật thót mình và bất ngờ giẫm chân thành thịch :

- Tôn giá phong tỏa như thế liệu có ích gì một khi vẫn để Xuân di của tiểu diệt vì đã lỡ đi nên có muốn quay lại cũng không thể?

Tiền Giả Kim cau mặt, nhìn Sầm Phong bằng ánh mắt nghi ngờ :

- Sao ngươi muốn ả quay lại? Ta cũng muốn như thế nhưng nếu ả không dám quay lại thì sao?

Sầm Phong vẫn giẫm chân ra vẻ nôn nao :

- Vì nơi gia mẫu hiện cất giữ bí đồ rất có thể Xuân di cũng sẽ tự đoán biết. Và nếu Xuân di không thể quay lại, trong khi chư vị vẫn mãi phong tỏa nơi đây, vạn nhất Xuân di nảy ý tham và quyết định sẽ chỉ một mình độc chiếm bí đồ thì sao? Tiểu diệt sẽ mất cơ hội tiến vào Hồng Ma bảo, kể cả Vạn Xà giáo của chư vị cũng thế.

Tiền Giả Kim vừa đảo mắt suy nghĩ vừa gật gù :

- Nhưng ta vừa nghe ngươi kêu, bảo là đoán biết chỗ mẫu thân ngươi cất giữ bí đồ. Ngươi chỉ mới đoán ra và tịnh chưa có cơ hội nào thố lộ cho ả biết, ả đâu thể tự đoán ra và quyết định độc chiếm như ngươi đang có ý lo sợ?

Sầm Phong chán ngán thở dài :

- Tôn giá nghĩ như thế là lắm. Mà cũng phải thôi vì tôn giá làm gì biết giữa Xuân di và tiểu diệt đã có một lúc lâu bàn định tất cả mọi điều có liên quan đến nơi ẩn giấu cất giấu bí đồ. Nhưng Xuân di đi rồi cũng sẽ đoán biết, nhất định như thế.

Tiền Giả Kim bắt đầu nôn nóng :

- Vậy ngươi nói đi, bí đồ Hồng Ma bảo hiện đang cất giấu ở đâu?

Sầm Phong giật mình :

- Tại sao tiểu diệt phải nói cho tôn giá biết? Và khi biết rồi thì sao? Liệu tôn giá có cho phép tiểu diệt lấy lại bí đồ, hoặc chí ít là hứa lời, buông tha và không sát hại tiểu diệt?

Tiền Giả Kim vụt cười lạt :

- Ngươi không hiểu tại sao ngươi phải nói ư? Vì nếu ngươi không nói, ta cũng có cách bắt ngươi phải nói. Đến lúc đó, ta e ngươi có hối hận cũng đã muộn.

Sầm Phong kinh hãi :

- Tôn giá định dùng nhục hình với ta, bất luận ta chỉ là một đứa bé và nhất là không có võ công?

Tiền Giả Kim phá lên cười sằng sặc :

- Vô độc bất trượng phu! Và để đạt mục đích nào phải chỉ một mình ta không ngại dùng mọi thủ đoạn. Sẽ tốt hơn cho ngươi nếu ngoan ngoãn tự nói ra, thay vì đợi ta dùng đến cực hình. Ha ha...

Sầm Phong thật sự phẫn nộ :

- Nếu tôn giá dùng nhục hình thì mãi mãi đừng mong chạm được tay vào bí đồ. Ta thà để Xuân di chiếm hữu vẫn hơn.

Tiền Giả Kim lập tức lạnh giọng :

- Ngươi nhất định không nói?

Sầm Phong rung động bườì lùi lại :

- Đối phó với một đứa trẻ không có võ công, tôn giá thật sự không biết hổ thẹn sao?

Tiền Giả Kim bước sát theo chân Sầm Phong, đồng thời còn bất ngờ cho tay vào người để lấy ra một vật tự ngo ngoe sinh động :

- Trên tay ta là một loại độc xà có chất độc vào hạng có một không hai. Chất độc đó tuy không thể khiến người chết ngay nhưng chính nỗi đau do độc chất gây ra sẽ khiến người như người sống dở chết dở. Và lúc đó, dù người có van xin, ta cũng không thể ban cho người cái chết, chỉ trừ phi người chịu thổ lộ những gì ta muốn biết. Người có muốn thử không?

Sầm Phong nuốt nước bọt ừng ực, mắt thì đau đáu nhìn vào tay họ Tiền, nơi quả thật đang có một con tiểu xà ngo ngoe ngo nguẩy, làm cho lớp vảy sáng xanh trên thân tiểu xà luôn lấp lánh phản chiếu ánh dương quang của buổi xế chiều :

- Tôn giá đừng quên ta là Sầm Phong, đại thiếu gia duy nhất của Huỳnh Phong trang. Nếu ta có mệnh hệ nào, Huỳnh Phong trang liệu có tha thứ cho tôn giá chăng?

Tiền Giả Kim cười ngạo nghễ :

- Ta thật sự không muốn xem thường Sầm Thế Nghiêm. Nhưng biết sao được một khi quanh đây chỉ có một mình người với ta. Và Sầm Thế Nghiêm không thể phát giác vì người đã chết. Và người đã chết thì làm gì có cơ hội để cáo giác? Ha ha...

Nghe Tiền Giả Kim cười, Sầm Phong đột ngột xoay người và bất thần bỏ chạy.

Vừa chạy, Sầm Phong vừa gào rằng :

- Tôn giá chỉ có một mình thật sao? Vậy ta không sợ, huống hồ Xuân di thể nào cũng quay lại cứu ta. Ồi, Xuân di! Hay mau cứu tiểu diệt. Ồi, Xuân di...

Tiền Giả Kim động nộ, lập tức thi triển khinh công, lao chồm vào hậu tâm Sầm Phong :

- Người nhẹ không ưa, chỉ ưa nặng. Tiền Giả Kim ta nếu để người thoát thì còn gì thể diện Đường chủ Ngoại Vi đường. Mau đứng lại.

Lập tức ở gáy áo ngay phía sau đầu Sầm Phong bị một vật chạm móc vào, làm Sầm Phong kinh hoảng gào thét thanh :

- Ồi! Tiểu diệt đã bị lão họ Tiền bắt rồi. Xuân di, hãy mau mau hiện thân, cứu nguy tiểu diệt với! Ồi... ời...

Sầm Phong càng kêu thì toàn thân càng bị giữ lại, sau đó lại bất ngờ bị nhấc bổng lên cao.

Ngỡ đây là do Tiền Giả Kim tiến hành việc bắt giữ, nào ngờ Sầm Phong được nghe chính thanh âm của Tiền Giả Kim gầm quát :

- Thiên Vồng Điều Nhân? Tiểu tự họ Thạch quả to gan, dám cùng bốn giáo Vạn Xà đối đầu mà không sợ hậu quả sao? Vậy là người muốn chết.

Toàn thân Sầm Phong vẫn bị nhấc bổng lên cao và lúc có một lực đạo xuất hiện từ phía dưới hất ngược lên, đó là chưởng kinh của Tiền Giả Kim giận dữ quát với theo sắp chạm vào Sầm Phong, thì chợt thân hình của Sầm Phong bị kéo bắn qua một bên, vừa vịn để lực đạo của họ Tiền lao lướt qua người Sầm Phong khiếp lạnh.

“Ào...”

Biết đã thoát và người cứu dù chỉ là nhân vật có danh xưng: Thiên Vồng Điều Nhân Thạch Hạo Nhiên, đồng thời dụng ý cứu chính là để bắt giữ nhưng Sầm Phong vẫn cảm thấy nhẹ nhõm hơn so với để cho Tiền Giả Kim chế ngự.

Nhưng tâm trạng nhẹ nhõm của Sầm Phong vụt tan biến khi phát hiện Tiền Giả Kim vẫn quyết liệt tung người bám theo. Đồng thời, với sắc mặt giận dữ và đầy độc ác, Tiền Giả Kim còn ném bay một vật từ trong tay về phía đang có lực đạo kéo giật ngược Sầm Phong :

- Người đã chán sống thì đừng trách bốn Đường chủ độc ác!

“Vù...”

Sầm Phong vì bị lôi kéo theo chiều giật ngược nên dễ dàng nhận ra vật được họ Tiền ném đến chính là con tiểu xà lấp lánh vảy xanh biếc. Và Sầm Phong còn hiểu đối tượng bị tiểu xà nhắm tới chẳng phải ai khác

mà chính là Thạch Hạo Nhiên, nhân vật đang dùng thứ vũ khí lạ đời gọi là Thiên Vồng Điều Nhân để kéo Sầm Phong đi.

Nhưng lúc Sầm Phong chờ tiếng kêu rú của Thạch Hạo Nhiên, kẻ thế nào cũng bị tiểu xà ngoạm vào, thì bất chợt có tiếng một nữ nhân cười lạnh lãnh :

- Tiền đường chủ oai danh vang dậy không lẽ chỉ dựa vào toàn những thủ đoạn bất minh như thế này? Nhưng tiếc thay lại gặp phải Mạc Thanh Sầu tiểu nữ, đành đắc tội Tiền đường chủ một phen vậy. Ha ha...

Mạc Thanh Sầu có ngoại hiệu là Thiểm Điện Phi Dao, Sầm Phong nhớ rất rõ điều đó. Vì thế vừa nghe tiếng Mạc Thanh Sầu, Sầm Phong lập tức mừng tượng được ngay cảnh con tiểu xà của Tiền Giả Kim thế nào cũng bị tia hàn quang chính là mũi phi dao của Mạc Thanh Sầu kết liễu.

Diễn biến đã xảy ra đúng như thế, vì Sầm Phong chợt nghe vang lên một tiếng chạm khô khan và ngân dài.

“Cooong...”

Tiếng chạm khiến Sầm Phong nghĩ ngay đến cảnh hai vật thật cứng vừa va vào nhau. Vì thế một ý nghĩ kỳ quái cũng lập tức xuất hiện trong tâm thức Sầm Phong :

“Mũi phi dao cứng thì đúng rồi. Nhưng để có tiếng chạm ngân dài là thế, lẽ nào toàn thân con tiểu xà sắc xanh cũng cứng tương tự?”

Đúng lúc này Sầm Phong chợt nghe tiếng Mạc Thanh Sầu suýt xoa :

- Không ổn rồi, Thạch bằng hữu. Độc xà của lão Tiền đường như là độc vật hãn thế. Mũi Thiểm Điện Phi Dao của ta hoàn toàn vô hại đối với quái xà của lão.

Lập tức có tiếng Thạch Hạo Nhiên vang lên đáp lại :

- Không ngăn được độc vật không lẽ Mạc cô nương cũng không có cách nào ngăn cản chủ nhân của nó? Nhanh lên, vì Thạch mỗi khó lòng chi trì như thế này lâu hơn.

Sầm Phong chợt bắt gặp Tiền Giả Kim chu miệng huyết sáo. Cùng lúc đó Sầm Phong cũng nghe tiếng Mạc Thanh Sầu kêu hoảng hốt :

- Lão đang thu hồi độc xà, nhất định sẽ ném ra lần nữa. Hay là thôi, chúng ta đành bỏ cuộc vậy?

Sầm Phong vẫn bị lôi kéo bằng bằng và nghe nhân vật đang kéo Sầm Phong cứ quả quyết quát :

- Nếu giữ đúng theo thỏa thuận, chỉ cần có người ngăn cản lão Tiền, Thạch Hạo Nhiên này quyết chắc sẽ có cách không để tiểu oa nhi tuột khỏi tay.

Tiền Giả Kim bỗng cười ngạo nghễ :

- Bốn Đường chủ thì không nghĩ thế. Vì bản lãnh hai người dù có hợp lại cũng không phải đối thủ đáng để ta lo lắng. Trái lại, giờ đến lúc Thạch tiểu tử người phải lo cho sinh mạng bản thân. Xem đây. Ha ha...

Bằng cách dùng tiếng sáo miệng điều động, Tiền Giả Kim đã khiến cho con tiểu xà có lớp vẩy sáng xanh bóng uốn ngoặt người và thần tốc lao thật nhanh vào Thạch Hạo Nhiên. Sầm Phong đoán biết chắc như thế vì thấy bóng tiểu xà lao đi như một vệt mờ, vượt qua bản thân Sầm Phong để nhắm vào nhân vật đang lôi kéo Sầm Phong, chính là họ Thạch.

Có tiếng Thạch Hạo Nhiên hô hoán khẩn trương :

- Mạc cô nương mau đón lấy tiểu oa nhi và lập tức tiến hành theo kế đã định.

Tiếng quát vừa dứt thì cũng là lúc thân hình Sầm Phong đột ngột bị giật quãng qua một bên.

“Vù...”

Chỉ thoáng mắt sau Sầm Phong lập tức có cảm nhận bản thân đã bị một bàn tay chộp giữ và hiểu đây chính là Mạc Thanh Sầu với ngoại hiệu Thiểm Điện Phi Dao.

Cũng lúc này, Thạch Hạo Nhiên một lần nữa quát vang :

- Dùng độc xà để mong đắc thủ, ắt lão Tiền chưa biết Thiên Vồng của Thạch Hạo Nhiên này ngoài công năng Điều Nhân còn một diệu dụng khác là Điều Xà ư? Trúng này!

Sầm Phong bị chuyển quay tay Mạc Thanh Sầu và dĩ nhiên được Mạc Thanh Sầu khẩn trương dùng khinh thân pháp đưa đi. Nhờ đó Sầm Phong có cơ hội mục kích cách đối phó của Thạch Hạo Nhiên với con tiểu xà quả nhiên đang lao nhắm vào y.

Thạch Hạo Nhiên giữ trong tay một đoạn dây có cột thêm một móc nhỏ cong tựa lưỡi câu. Lúc con tiểu xà lao đến, Thạch Hạo Nhiên giữ mạnh cánh tay đang nắm giữ đoạn dây.

Động thái này lập tức điều động, làm cho đoạn dây tung xoắn lại thành nhiều vòng nhỏ với cái móc cứ nhắm nhắm mỗ vào phần thân sinh động của con tiểu xà.

Tiểu xà thật thông linh, thấy bản thân bị dị vật uy hiếp liền tự uốn thân như muốn lẩn tránh cái móc cong nguy hiểm, trong khi đó vẫn tìm cách lao tiếp tục vào họ Thạch theo mệnh lệnh vẫn đang được Tiền Giả Kim dùng tiếng sáo miệng thúc giục.

Nhưng dụng tâm của Thạch Hạo Nhiên dường như không chỉ trông chờ vào cái móc câu. Và bằng chứng là khi thấy tiểu xà thừa linh hoạt để tránh thoát cái móc, Thạch Hạo Nhiên chợt cười vang, đồng thời dùng tay giật thật mạnh vào đoạn dây được y gọi là Thiên Vồng :

- Quái xà có vấn đề gì kim thiết nhưng dấu sao vẫn là thứ sinh vật ngu muội hạ đẳng, đâu thể đối phó nổi những mưu định tinh quái của ta. Tiểu súc sinh nguời tự chui vào rọ rồi. Ha ha...

Những vòng nhỏ được tạo ra từ đoạn dây Thiên Vồng qua cách điều động đầy biến hóa của Thạch Hạo Nhiên liền thít chặt lại và vật bị thít chằng là gì khác ngoài đoạn thân uốn éo linh động của tiểu xà.

Diễn biến này khiến Tiền Giả Kim biến sắc. Lão động nộ quát vang :

- Người chắc chắn sẽ chết không toàn thân nếu dám gây tổn hại đến Bích Linh tiểu xà của ta. Đỡ chừng!

Toàn thân Tiền Giả Kim đã xé gió lao đi, đồng thời còn tung một chưởng kinh cực kỳ uy mãnh vào Thạch Hạo Nhiên.

“Ào...”

Sầm Phong bị Mạc Thanh Sầu đưa đi xa dần và hình ảnh cuối cùng còn nhìn thấy là Thạch Hạo Nhiên do bị chưởng phong của đối phương uy hiếp nên vội vã giật mạnh dây Thiên Vồng, cố tình ném con tiểu xà có tên là Bích Linh cho bay thẳng vào đạo chưởng phong của họ Tiền. Và lúc này Tiền Giả Kim vì không ngờ Thạch Hạo Nhiên có cách ứng phó như thế, sợ đạo chưởng phong của chính mình có thể gây tổn hại cho Bích Linh tiểu xà, nên lão cố vội thu hồi chưởng lực một cách vô vọng.

“Bung!”

Bích Linh tiểu xà vô tình bị trúng chưởng, đành chịu hất bay xa, hóa thành một vệt mờ, khó thể nhận biết đâu là phương hướng Bích Linh tiểu xà bị tống đến.

Sầm Phong nhắm mắt lại, nhẹ thở phào vì tin rằng vậy là trên đời này ắt hẳn vừa có một độc vật với chất độc có một không hai đã bị siêu sinh. Nhưng cũng chính lúc đó bỗng có một vật chọc mạnh vào thân Sầm Phong đau nhói. Và cảm giác đau lan tỏa thật nhanh, làm tê liệt ngay tức khắc mọi cảm giác khác cùng với mọi ý nghĩ nào khác của Sầm Phong. Điều đó khiến Sầm Phong mau chóng chìm vào cõi vô thức...

4. Chương 4: Họa Trung Hữu Phúc: Thuật Dị Dung

Toàn thân bỗng giật bắn lên từng cơn như bị phát lãnh, nhờ những cảm nhận mơ hồ này nên Sầm Phong phát hiện bản thân đã hồi tỉnh và hiện đang nằm vắt vẻo cạnh một giòng suối nước êm ả chảy.

Toàn cựa mình ngồi lên thì Sầm Phong bỗng nghe có tiếng người phát thoại :

- Hai người đoán quyết tiểu oa nhi quả thật có cất giữ Hồng Ma bảo bí đồ?

Sầm Phong kinh hãi nhắm chặt mắt và nằm im. Vẫn là Hồng Ma bảo bí đồ đang tuần tự đưa Sầm Phong từ tay nhân vật này qua tay nhân vật khác, đều là những kẻ có mối quan tâm nhất định đến các tuyệt kỹ võ học tàng chứa trong Hồng Ma bảo.

Nhưng Sầm Phong giật thót mình vì nghe thanh âm của Thạch Hạo Nhiên hồi đáp lại câu nghi vấn của nhân vật vừa hỏi. Giọng của Thạch Hạo Nhiên vừa quả quyết vừa tỏ ra thiếu tự nhiên lạ :

- Đã có khá nhiều nhân vật quan tâm đến tiểu oa nhi và nguyên do đều là vì Hồng Ma bảo bí đồ. Trong đó có Vạn Xà giáo và người của Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh. Bọn văn bối nào dám lừa dối, nhất là với bậc cao nhân có bản lĩnh tuyệt vời cao minh như Đường Gia Dịch tiền bối đây.

Cũng may là toàn thân Sầm Phong vẫn cứ run bắn lên từng hồi làm cho lần giật thót mình vừa xảy ra khó thể khiến bất kỳ ai quan tâm.

Nhờ đó mẩu đối thoại Sầm Phong đang nghe vẫn cứ tiếp diễn, với một câu hỏi khác cũng của chính nhân vật vừa được Thạch Hạo Nhiên hồi đáp.

Nhân vật có tính danh là Đường Gia Dịch cất giọng hỏi trích thượng :

- Lão phu chỉ hỏi thể thôi, để liệu xem người hoặc ả Mạc Thanh Sầu kia có dám giở trò chẳng. Vì kỳ thực chuyện này lão phu ngay từ đầu đã hay biết. Bởi lẽ đó lão phu mới chờ sẵn ở đây, do biết thể nào bọn người cũng đắc thủ và quay lại.

Vừa nhắc đến tên, Mạc Thanh Sầu liền lên tiếng, tỏ ra rất kinh ngạc :

- Đường tiền bối đã biết bọn văn bối thể nào cũng quay lại? Không lẽ lúc bọn văn bối cùng nhau bàn định kế mưu, Đường tiền bối vì ẩn thân khá gần nên nghe biết tất cả?

Đường Gia Dịch bật cười đắc ý :

- Lão phu là hạng người thể nào mà lên nghe câu chuyện của bọn tiểu bối các người? Nhưng không cần nghe lão phu cũng thông tỏ. Đã đủ cho bọn người tâm phục khẩu phục chưa? Ha ha...

Lợi dụng đang có tư thế nằm hơi ngoẻo đầu qua một bên, Sầm Phong đánh bạo hé mắt nhìn và lập tức trông thấy Thạch Hạo Nhiên với bộ dạng thảm thương đang cúi đầu khuất phục :

- Bọn văn bối đâu đủ to gan hay lớn mật để bảo là bắt phục. Và nếu Đường tiền bối không còn hỏi gì nữa, có thể cho phép bọn văn bối tạm lui chân?

Nấp lánh ở đâu đó xa xa phía sau Thạch Hạo Nhiên, theo tầm thị tuyến của Sầm Phong, là một dáng người đứng khum khum ở một chỗ thật khuất. Và lẽ ra Sầm Phong sẽ không sao nhận dạng được nhân vật đó nếu như không có chút tia sáng cuối cùng của một ngày tình cờ chiếu ngay vào đỉnh đầu có mái tóc bạc phéch của nhân vật đó.

Vì cho rằng hề nhìn thấy ai thì ngược lại thể nào cũng bị nhân vật đó nhìn thấy, Sầm Phong sợ hãi, vội nhắm mắt lại, chỉ còn đôi tai là tha hồ nghe lão Đường Gia Dịch cười cười nói nói rất ung dung :

- Hai người muốn đi? Được thôi. Duy có điều hãy ghi nhớ thật kỹ lời lão phu cảnh cáo. Vì bình thời hai người tuy luôn xung khắc như thủy hỏa bất dung, nhưng cũng đôi lúc hợp lại gây thành lăm điều thú vị, nên biết đâu sau khi rời chỗ này bỏ đi, hai người lại không nảy ý cao hứng, quyết tìm cách đối phó lão phu? Vậy nếu có ý nghĩ đó, lão phu thành tâm khuyên hai người chớ ngu xuẩn mạo hiểm thử nghiệm. Bằng không. Ha ha... Hãy nhớ lại công phu của hai người và đừng mong sẽ có thêm lần nào nữa được lão phu dung tha như vừa rồi. Hãy đi đi và đi cho thật xa. Ha ha...

Có tiếng Mạc Thanh Sầu thở dài ảo não :

- Bọn văn bối thật tình không dám đem sinh mạng đùa với công phu Độc Trảo Cách Không Nhiếp Hồn vừa nhìn thấy Đường tiền bối phô diễn. Mãi mãi không dám.

Xin đa tạ tiền bối đã rộng dung. Cáo biệt!

Một lúc sau, có lẽ Mạc Thanh Sầu và Thạch Hạo Nhiên đã bỏ đi, Sầm Phong chợt bị bất ngờ khi nghe thanh âm của nhân vật Đường Gia Dịch dành ngay cho chính Sầm Phong như sau :

- Người vẫn chưa mất mạng kia mà? Ngồi dậy đi, nếu muốn lão phu giúp người hóa giải chất độc ắt sẽ có lúc thật sự lấy mạng người.

Sầm Phong vì không tin việc bản thân giả vờ hôn mê đã bị người phát hiện nên quyết không lên tiếng và cũng không dám lên tiếng.

Chợt có một lực đạo xuất hiện cuốn vào người Sầm Phong và dựng Sầm Phong ngồi lên.

Quá ư kinh ngạc, Sầm Phong vội mở mắt nhìn và trông thấy ngay một lão nhân hình dong cổ quái, đôi mắt to tròn như lục lạc đang xạ những tia nhìn quái đản vào Sầm Phong. Ánh mắt nhìn đó càng tăng thêm uy lực khi Sầm Phong nghe lão nhân cổ quái lên tiếng, đúng là thanh âm này giờ Sầm Phong đã nghe lão Đường Gia Dịch phát thoại :

- Lão phu có thể đã giết người nếu như không thương hại, nghĩ người chắc chắn cũng sẽ chết với chất độc đang phát tác hành hạ người. Hay người không tin lão phu đủ bản lãnh cứu mạng người?

Sầm Phong khiếp đảm ra mặt :

- Lão trượng có thể phát giác và biết từ lâu tiểu bối đã tỉnh lại. Bản lãnh này quả thần thông không biết đâu mà lường? Chuyện xảy ra thế nào? Và lão trượng thật sự có thể giúp tiểu bối hóa giải, chuyển nguy thành an được sao?

Đường Gia Dịch vẫn xạ mắt nhìn Sầm Phong, tỏ ý kinh ngạc :

- Không lẽ bản thân người cũng không biết đã vô tình bị Bích Linh tiểu xà của Tiền Giả Kim gây tổn hại?

Sầm Phong rùng mình nhớ lại :

- Tiểu bối chỉ nhìn thấy độc xà của Tiền Giả Kim bị chấn bay. Không lý nào vì bị độc xà phạm phải, tiểu bối sau một cảm giác nhói đau đã hôn mê cho đến lúc này.

Đường Gia Dịch cười tự phụ :

- Lão phu tuy không tận mắt mục kích nhưng dựa theo những gì Thạch Hạo Nhiên cùng Mạc Thanh Sầu cung xưng vẫn thừa biết người vô tình trở thành đối tượng cho Bích Linh tiểu xà gây hại trong lúc hoảng loạn vì bị chính chủ nhân là Tiền Giả Kim dụng lực chấn vào. Tuy vậy, phạm sinh vật nào cũng thế, hễ càng thông linh thì càng trung thành với chủ. Tiền Giả Kim có thái độ như thế vị tất vì vô tình. Trái lại, theo lão phu đoán, nhất định chủ ý của họ Tiền là muốn dùng Bích Linh tiểu xà hãm hại người. Có thể y nghĩ ngoài ý, chẳng còn ai đủ bản lãnh giúp người hóa giải chất độc. Và y tin chắc, dù người có bị Thạch Hạo Nhiên cướp đi thì vì không thể giải độc ắt trước sau gì tiểu tử họ Thạch cũng giao hoàn người trở lại cho họ Tiền. Y nghĩ thế là lắm. Cũng có thể do không ngờ còn lão phu đây vừa kịp thời xuất hiện vừa đủ bản lãnh giải độc cho người.

Sầm Phong vẫn chốc chốc bị chất độc trong người làm cho run bắn lên từng cơn :

- Tiểu bối chưa một lần may mắn quen biết, thật không ngờ lão trượng vì lòng nhân, không chỉ giải thoát tiểu bối từ tay họ Thạch, lại còn tỏ ý sẽ giúp tiểu bối giải độc. Đại ân này tiểu bối nguyện khắc cốt ghi tâm, chỉ mong mai hậu có cơ hội đáp đền.

Đường Gia Dịch xua tay và cười thành tiếng :

- Lão phu không thật sự nhân đức như người vừa nói. Nhưng nếu người chứng tỏ sẽ đem đến điều lợi cho lão phu thì đối lại, lão phu vốn luôn hành sự quang minh cũng sẽ đáp lại bằng một điều lợi khác, dĩ nhiên là cho bản thân người.

Sầm Phong vỡ lẽ :

- Lão trượng muốn cám chỉ Hồng Ma bảo bí đồ?

Đường Gia Dịch không cần phủ nhận :

- Người đã lai tinh được một lúc, dĩ nhiên đủ để nghe đôi điều lão phu từng nói với Thạch tiểu tử. Vì thế người cứ tùy nghi quyết định. Nếu muốn bảo toàn sinh mạng thì chỉ còn cách dùng Hồng Ma bảo bí đồ để trao đổi.

Sầm Phong nhẹ thở ra :

- Tiểu bối thật sự không cất giữ bí đồ.

Đường Gia Dịch thần nhiên gật đầu :

- Điều này lão phu đã biết. Và để chứng tỏ lão phu có bản lãnh thông thiên triệt địa như thế nào, người sẽ còn kinh ngạc nhiều hơn nếu biết rằng lão phu cũng đã tự am hiểu người tuy không cất giữ nhưng lại thừa rõ Hồng Ma bảo bí đồ hiện cất giấu ở đâu. Chỉ cần người điem chỉ đích xác địa điểm, ngay lập tức lão phu sẽ trở diệp thủ, giúp người giải độc.

Sầm Phong nửa thần phục nửa kinh khiếp :

- Làm sao lão trượng tự đoán biết, kể cả đó là điều kín giấu như tiểu bối chưa một lần hở môi thổ lộ với ai?

Đường Gia Dịch nhún vai, tỏ ra đã nghe quá quen những lời tương tự, như Sầm Phong vừa bộc lộ qua tiếng kêu kinh ngạc. Lão còn bảo :

- Dĩ nhiên lão phu phải tự đoán biết. Còn nguyên nhân tại sao thì người hỏi làm gì? Trái lại, hãy nên nhớ lão phu vẫn đang chờ một lời quyết định của người, cũng sẽ là lời tự định đoạt số phận của chính người.

Sầm Phong chợt cười với giọng điệu chán nản :

- Lão trượng không muốn nói nhưng tiểu bối vẫn rõ vì sao lão trượng biết.

Đường Gia Dịch bĩu môi khinh khỉnh :

- Người đừng nhầm nhí. Vì rõ ràng người chỉ là một đứa trẻ, càng khó có cơ hội đoán biết lão phu thần thông quảng đại như thế nào.

Sầm Phong cố tình nhún vai :

- Nào chỉ có thể không thôi, tiểu bối còn đoán biết lão trượng vì không thần thông như vừa tự nhận nên cũng không có bản lãnh giúp tiểu bối hóa giải chất độc của Bích Linh tiểu xà. Tóm lại tiểu bối không có gì để trao đổi với lão trượng là nhân vật tiểu bối đã tin chắc không thể giúp ích gì cho điều tiểu bối đang cần.

Đường Gia Dịch động dung :

- Nghĩa là người quyết định chỉ chọn mỗi cái chết?

Sầm Phong nhăn nhó, cũng có phần vì đang bị chất độc hoành hành :

- Tiểu bối có thể chọn khác được sao nếu thật tình lão trượng không có cách giải độc?

Đường Gia Dịch phẫn nộ :

- Sao người quả quyết lão phu không có bản lãnh đó?

Sầm Phong hỏi ngược lại :

- Vậy lão trượng có thể quả quyết cho dù không có người ngấm ngầm thuật lại mọi chuyện lão trượng vẫn tự mình đoán biết từng diễn biến đã xảy ra đối với tiểu bối và nhất là đối với hai nhân vật Mạc Thanh Sầu và Thạch Hạo Nhiên chăng? Có dám không?

Đường Gia Dịch cười ngạo nghễ :

- Lão phu đã tự đoán biết và bằng chứng là vừa mới đây đã làm cho Mạc Thanh Sầu và Thạch Hạo Nhiên tâm phục khẩu phục. Người không thể không tin.

Sầm Phong bực tức vụt thét lên :

- Lão trưởng được họ tâm phục khẩu phục chỉ là vì khéo che giấu những thủ đoạn đã cùng Bạch Phát Cốt Thủ đồng mưu thực hiện. Nếu không có Bạch Phát Cốt Thủ lên mực kích và thuật lại, lão trưởng tuyệt đối không thể biết rõ những gì đã xảy ra.

Đường Gia Dịch lắc đầu tiên nao núng :

- Sao ngươi biết?

Sầm Phong hết cả sợ hãi :

- Vì chẳng phải có người đang ẩn nấp ở đằng kia sao? Và người đó vì có mái đầu bạc trắng nên chẳng phải là Bạch Phát Cốt Thủ lão nương sao?

Đường Gia Dịch chuyển từ nao núng sang giật mình. Nhưng không phải giật mình vì sự phát giác của Sầm Phong, trái lại Đường Gia Dịch có tâm trạng đó vì không ngờ Bạch Phát Cốt Thủ có bản lĩnh ẩn nấp quá kém.

Lão quát với mụ :

- Mụ nấp như thế nào vậy? Đã thế, nếu mụ nghe ta, chỉ ít chỉ là dị dung che giấu đầu tóc quá dễ nhận ra của mụ, liệu tiểu oa nhi có còn cơ hội làm ta bề mặt như thế này chăng? Hử?

Từ chỗ ẩn, mụ Bạch Phát Cốt Thủ hậm hực bước ra :

- Lão quát tháo như thế liệu có ích gì? Tiểu oa nhi phát hiện thủ đoạn của lão thì đã sao? Há lẽ nào không còn thủ đoạn nào khác để bắt ép tiểu oa nhi cung xưng về địa điểm cất giấu Hồng Ma bảo bí đồ sao? Đừng quên hẳn chỉ là một đứa bé, lại không biết võ công. Nếu lão không thể khiến hẳn cung xưng, lão chỉ là hạng người vô dụng.

Đường Gia Dịch nhăn nhó với mụ cười gượng gạo :

- Ta chỉ có mỗi một sở trường là dụng thuật dị dung. Mụ đầu thế khiến ta hể dị dung mạo nhận thành nhân vật nào thì lập tức có bản lĩnh và nhất là có tâm tính hoàn toàn giống nhân vật đó. Dùng vũ lực đối với một đứa bé như tiểu oa nhi này, ta chịu phần nào cũng vì ta chưa từng làm như thế bao giờ.

Lúc này bầu trời đã nhập nhoạng tối, càng khiến đầu tóc bạc trắng của mụ Bạch Phát Cốt Thủ lộ rõ mòn một so với cảnh quang xung quanh. Mụ lừng lững tiến lại gần Đường Gia Dịch, cũng là tiến gần đến chỗ Sầm Phong. Mụ cất giọng khinh khỉnh :

- Không phải lão chưa từng dùng vũ lực uy hiếp một đứa bé. Trái lại, ta thừa biết nguyên do khiến lão ngại hạ thủ tiểu oa nhi này. Lão sợ Sầm Thế Nghiêm? Sao vậy? Sao lão sợ họ Sầm, một kẻ bất quá chỉ nhờ làm ra vẻ vô hại nên tự tạo thành một bức màn thần bí bao quanh? Kỳ thực, nếu họ Sầm đúng thật là hạng đáng sợ thì tại sao sau bao chuyện đã xảy ra quanh đây, họ Sầm thủy chung vẫn chưa một lần xuất đầu lộ diện gọi là cứu khốn phò nguy cho tiểu oa nhi, người rất có thể là cốt nhục của y?

Đường Gia Dịch chỉ hắng giọng không đáp. Vì thế, thật là dễ hiểu khi Bạch Phát Cốt Thủ đột ngột chồm người, đưa khuôn mặt già nua và khô nứt củ mụ vào sát mặt Sầm Phong :

- Lão nương sẽ lập tức kết liễu sinh mạng ngươi nếu như ngươi vẫn khẳng khẳng không chịu nói ra nơi cất giữ bí đồ Hồng Ma bảo. Ngươi có tin chuyện đó không? Nếu tin thì đây là cơ hội cuối cùng của ngươi đấy. Nói mau.

Sầm Phong không những tin mà còn rất sợ diện mạo quá ư hung hãn và độc ác của mụ. Vì thế, Sầm Phong đành thú thật :

- Kỳ thực thì tiểu bối không hề biết bí đồ được cất giấu ở đâu. Có chăng...

Đường Gia Dịch từ chỗ ngồi bỗng tỏ ra lo lắng hộ Sầm Phong :

- Tiểu oa nhi ngươi đừng đại đột khích động mụ ấy. Tính khí của mụ là hể nói thì làm. Do vậy...

Bạch Phát Cốt Thủ đang nhe răng cười :

- Vào lúc này hầu như ai ai cũng rõ chỉ có người là biết chỗ cất giấu bí đồ. Người đang tự ý tìm chết hay cho rằng lão nương không đủ nhẫn tâm hạ thủ người?

Sầm Phong đã quá ư khiếp đảm :

- Tiểu bối thật sự không biết. Nếu lão bà vẫn không tin thì tiểu bối đành chịu. Thật đấy.

Mụ đang nhe răng vọt cười khà một tiếng :

- Thật này!

Và thật nhanh, mụ vỗ một tay xương xẩu chộp thẳng vào tâm thất của Sầm Phong.

“Vù...”

Mụ xuất thủ quá nhanh. Khiến Sầm Phong dù muốn nhắm mắt chịu chết cũng không sao thực hiện kịp. Và vì vẫn mở mắt nên Sầm Phong xiết đôi bàn hoàng khi nhận thấy tay mụ vừa chạm vào phần y phục bên ngoài của mình thì cũng tay đó của mụ bỗng khựng lại.

Biết rõ mụ kịp nghĩ lại nên buông tha, Sầm Phong định mở miệng đáp tạ.

Chợt...

Huỳnh một tiếng, mụ bỗng ngã lăn quay, miệng bắt đầu sôi bọt đàm, toàn thân thì giãy giụa lên vài lượt. Đến khi mụ hoàn toàn nằm yên thì hồn mụ đã lìa khỏi xác.

Sầm Phong kinh hoàng vội định lui về phía sau :

- Lão bà? Sao lại thế này? Sao lão bà bỗng ngã ra chết thế này?

Lúc bấy giờ Đường Gia Dịch từ từ đứng lên. Việc đầu tiên của lão là cười khẩy vào thi thể vừa ngã ra chết đột ngột của mụ Bạch Phát Cốt Thủ :

- Thói thường vẫn thế. Vì mãi chê người vô dụng nên cuối cùng chính bản thân mình mới thật sự vô dụng, khiến tự chuốc lấy cái chết mà không hay. Hừ, mụ có chết cũng đáng.

Sầm Phong thất kinh nhìn lão Đường Gia Dịch :

- Chính lão trượng đã ngấm ngầm hạ thủ lão bà? Chẳng phải cả hai vị là bằng hữu nên từng đồng mưu sao?

Đường Gia Dịch không đáp, chỉ loay hoay đào khẩn trương một huyết mộ sơ sài và dùng cây hắt bừa thi thể kẻ xấu số vào đó, sau cùng lấp kín lại. Chỉ khi đó lão mới quay lại nhìn Sầm Phong :

- Bây giờ người có thể nói thật được rồi. Tóm lại, người biết hay không hề biết chỗ cất giấu Hồng Ma bảo bí đồ?

Sầm Phong càng định lùi thêm về phía sau, rất sợ lão vừa chứng tỏ sẵn sàng hạ thủ ngay cả bằng hữu :

- Dích thực lão trượng đã sát hại lão bà Bạch Phát Cốt Thủ?

Đường Gia Dịch nhún vai, tỏ ra đó là chuyện không đáng ngạc nhiên :

- Trừ phi người nghĩ ra cách giải thích khác, là nguyên nhân khiến mụ ấy chết thảm.

Sầm Phong lo ngại sẽ đến lượt mình, đành đáp lại câu lão họ Đường đã hỏi và nhất định là đang chờ một lời đáp thật là thỏa đáng :

- Đúng như lúc này tiểu bối đã nói, là không hề biết Hồng Ma bảo bí đồ cất giấu ở đâu.

Đường Gia Dịch vọt trợn to đôi mắt tròn như lục lạc :

- Nhưng khi này người nói vẫn chưa hết. Nếu người quên thì hãy nghe đây, chính lão phu là người cố tình lên tiếng nói ất đi, vì không muốn mụ xấu xa kia nghe thêm phần người định nói.

Sầm Phong kinh ngạc về điều vừa nghe :

- Chỉ vì muốn độc chiếm bí đồ, chính ngay lúc đó lão trượng đã nảy ý hạ sát thủ đối với bằng hữu?

Lão cười tự mãn :

- Lẽ ra mục vẫn sống nếu đừng quá hung hãn, chỉ lăm le lấy mạng người.

Sầm Phong cau mặt :

- Có thể hiểu lão trượng chưa muốn nặng tay với tiểu bối nhưng không phải vì ngại bất luận ai mà chỉ do chưa biết chắc nơi hạ lạc của bí đồ.

Lão lại cười :

- Sao người không nói luôn đây là vì lão phu bình sinh chưa lần nào xuống tay hạ thủ với những đứa bé như người?

Sầm Phong không tin như vậy :

- Nhưng chính lão trượng vừa tỏ ý hăm dọa, nếu như tiểu bối không nói ra điều lão trượng cần biết thì sẽ hạ thủ như đã hạ thủ mục Bạch Phát?

Lão lại nhún vai :

- Lão phu không thật sự hăm dọa. Nhưng nếu người biết nghĩ như thế cũng tốt. Nào, lúc này cũng đã muộn lắm rồi, có lẽ người nên nói tiếp những gì lúc này người đã toan nói thì hơn.

Vì lão đã nhiều lần nhún vai, một động thái có thể hiểu như thế nào cũng được, nên lần này chợt làm cho Sầm Phong động tâm sinh nghi :

- Nếu tiểu bối thật sự không biết gì về chỗ cất giấu bí đồ thì sao? Lão trượng sẽ hạ thủ như đã hạ thủ mục Bạch Phát hay sẽ không làm gì cả vì bình sinh chưa một lần dùng vũ lực đối phó với những đứa bé?

Lão nheo nheo mắt và cười lạnh :

- Người cứ thử khác biết. Đừng mong lão phu thổ lộ cho người biết thái độ tiếp theo đó của lão phu sẽ như thế nào.

Sầm Phong nào dám đem sinh mạng bản thân ra mạo hiểm :

- Tiểu bối chỉ nói nếu được nghe lão trượng hứa chắc một lời là sẽ không gây phương hại, bất luận lời đáp của tiểu bối là thế nào.

Lão bĩu môi :

- Hoang đường. Vạn nhất sau khi hứa xong, người vẫn bảo người không biết gì thì sao? Lão phu cũng phải buông tha người à?

Chợt nghĩ đến một việc, Sầm Phong lập tức buộc miệng hỏi :

- Không phải lão trượng đã hạ thủ mục Bạch Phát?

Lão giật mình :

- Người lại nhầm nhí gì thế? Sao bảo mục ấy chết không phải do lão phu hạ thủ?

Sầm Phong không hỏi nữa, mà là đã tin chắc, nên đề quyết :

- Nhất định nguyên nhân khiến mục Bạch Phát chết không hề do lão trượng.

Lão phẫn nộ :

- Người càng nói càng hồ đồ. Có muốn lão phu đập chết người không?

Sầm Phong tủm tỉm cười :

- Tiểu bối chỉ muốn lão trượng dùng độc hạ thủ tiểu bối như đã bằng cách đó sát hại mục Bạch Phát. Lão trượng biết dụng độc chăng?

Lão nao núng :

- Lão phu...

Sầm Phong thần nhiên ngắt lời lão :

- Lão trượng không biết, đúng không? Vì nếu biết và nếu đúng là do lão trượng dùng độc hạ thủ mụ thì sao lúc vùi lấp, chính lão trượng lại ngại, không dám lấy tay chạm vào thi thể mụ, trái lại chỉ lấy cành cây thay vào?

Mặt lão sa sầm :

- Nhưng lão phu đâu bảo đã hạ sát mụ ấy bằng độc được?

Đó là điều đang làm Sầm Phong hoang mang :

- Tiếc thay mụ Bạch Phát Cốt Thủ đã thật sự chết vì độc. Điều này chứng tỏ lão trượng không những không là người hạ thủ mụ mà còn biết rất rõ nguyên nhân khiến mụ chết. Và vì biết nên lão trượng quyết tâm lợi dụng, đã dùng cái chết nhan nhân của mụ Bạch Phát để dọa tiểu bối. Có đúng không?

Lão lần đầu nhìn Sầm Phong bằng ánh mắt có phần thán phục :

- Có vẻ như người rất muốn biết nguyên nhân khiến mụ ấy chết? Lão phu sẽ giải thích nếu người chấp nhận và hứa xem đây là điều kiện để hai ta thương lượng. Thế nào?

Sầm Phong nghe nhẹ cả người :

- Điều kiện để thương lượng là giữa tiểu bối và lão trượng phải giải thích cho nhau nghe thật minh bạch điều đang khiến cả hai quan tâm?

Lão gật đầu :

- Lão phu chỉ muốn biết về địa điểm cất giấu bí đồ.

Sầm Phong cũng gật đầu :

- Tiểu bối nguyện đáp ứng. Nhưng người giải thích trước phải là lão trượng.

Lão lại gật đầu :

- Dĩ nhiên. Nếu không người đâu dễ tiết lộ những gì chỉ có một mình người biết.

Sầm Phong trầm mặc ý :

- Vậy lão trượng hãy nói đi.

Lão chợt lắc đầu :

- Chưa phải lúc này. Vì đây là địa điểm đã bị lộ, hướng hồ đồng lỏa với bóng đêm vừa buông xuống luôn vẫn là những bất lợi khó lường. Lão phu sẽ cùng người tìm nơi khác kín đáo hơn, nếu người thật sự tin tưởng lão phu.

Sầm Phong lo sợ nhìn quanh :

- Lão trượng sợ ai chứ? Thạch Hạo Nhiên và Mạc Thanh Sầu sao? Họ đã là bại tướng. Và còn hơn thế nữa, lão trượng chính là nhân vật vang danh, với công phu Độc Trảo Cách Không Nhiếp Hồn gì đó, không lẽ không đúng?

Lão chợt lấy hai tay xoa nhanh khắp mặt :

- Lão phu chỉ là kẻ mạo nhận Đường Gia Dịch. Người lúc này đã nghe qua rồi, cần gì giả vờ không biết để mai mỉa lão phu.

Diện mạo lão đã thay đổi, biến thành nhân vật khác với nét mặt tuy mưu mô hơn nhưng không dữ dằn và độc ác so với diện mạo Đường Gia Dịch vừa này.

Sầm Phong thật sự thán phục :

- Thuật dị dung?

Lão “vô danh” gật đầu :

- Lão phu định dị dung cho cả ngươi lẫn bản thân, có như thế lão phu và ngươi mới an toàn thoát ly. Chỗ này hiện đã là nơi long đàm hổ huyết. Được chứ?

Sầm Phong cũng đâu muốn lưu lại mãi nơi này. Vì thế Sầm Phong tỏ ra vui mừng do không còn sợ hết bị người này đến nhân vật khác luôn luôn truy lùng đuổi bắt :

- Nếu có thể thoát thân an toàn, tiểu bối hứa sẽ không tiến vào Hồng Ma bảo mà không có lão trượng cùng đi.

Lão vô danh lại gật đầu và lập tức tiến hành diệu thủ, tự dùng thuật dị dung để biến đổi diện mạo dần dần thành một gương mặt khác.

Lúc đã hoàn tất, lão chợt háng giọng và tỏ ra đắn đo :

- Lão phu cho đến tận bây giờ nếu vẫn toàn mạng đều là nhờ vào thuật dị dung thiên biến vạn hóa đã tự khổ luyện rất lâu. Nếu ngươi ưng thuận lập trọng thệ, là luôn giữ đúng như lời vừa nói, có thể... có thể lão phu đành phá lệ, truyền thụ phần nào thuật dị dung độc nhất vô nhị này cho ngươi.

Sầm Phong cũng cảm thấy hay hay với lời đề xuất vừa nghe :

- Tiểu bối tuy còn nhỏ nhưng điều gì đã hứa quyết không bao giờ sai lời. Nếu cần, tiểu bối thật không ngại chuyện lập trọng thệ. Duyệt có điều...

Lão chợt để lộ tâm trạng bất an :

- Sao chứ? Ngươi nói tiếp đi.

Sầm Phong áy náy :

- Nếu chỉ vì chuyện này phải khiến lão trượng phá lệ truyền thụ sở trường, tiểu bối dĩ nhiên rất muốn, nhưng như thế thì khuất tất lão trượng nhiều quá.

Lão cười nói :

- Do lão phu tự nguyện. Ngươi hà tất áy náy.

Sầm Phong lại nói :

- Tiểu bối vẫn biết một câu: “Vô công bất thụ lộc”. Hay là lão trượng cứ dị dung hộ, bất tất phải phá lệ truyền thụ làm chi?

Lão chợt lắc đầu quây quây :

- Lão phu có một quy tắc, quyết không dị dung cho bất luận ai khác ngoài bản thân. Hoặc nói cách khác, lão phu thà phá lệ và chỉ đối với một mình ngươi, hơn là tự mình phá bỏ quy tắc đã tồn tại từ lâu thành một tập tính không thể thay đổi.

Không phá bỏ quy tắc nhưng lại chịu phá lệ, lời của lão thật mâu thuẫn đến độ Sầm Phong dù còn bé vẫn đủ nhận thức để nhận ra. Toàn hỏi lão một câu như thế, chợt Sầm Phong nghe lão thúc hối :

- Bọn Thạch Hạo Nhiên có thể quay lại bất kỳ lúc nào. Nếu ngươi muốn lão phu truyền thụ sở trường thì hãy lập thệ mau.

Sầm Phong không thể ngờ được may mắn như thế, vội lập tức, đúng như lời lúc này đã hứa với lão.

Sầm Phong lập thệ vừa xong, lão vô danh liền trao ra một vật tương tự ngọn bút vừa nhỏ vừa có nhiều đốt nối liền nhau. Lão giải thích :

- Mỗi đốt có một màu. Cách pha màu của lão phu vì rất kỳ công nên không ngại bị phai hay bị nhòe, bất luận vì nước thấm vào hay do mồ hôi tuôn ra. Còn đây là bí pháp dị dung, ngươi nên chú tâm lắng nghe cho rõ.

Lão tuy chỉ giải thích thoáng qua nhưng đối với Sầm Phong thì nhờ cố công lắng nghe nên tự có một nhận định cho riêng mình. Đó là để thuật dị dung khó bị người đối diện phát hiện, người dùng thuật dị dung như

Sầm Phong cần phải biết sử dụng màu sắc thật phù hợp. Hơn thế nữa, Sầm Phong còn phải ghi nhớ ở nơi nào trên khuôn mặt cần dị dung trước, hầu lúc dị dung những phần còn lại, những sắc màu hóa trang dù sát cạnh nhau vẫn không lấm lem lẫn nhau, vô tình tạo sơ hở cho đối phương phác giác có sự dị dung.

Lão lại trao cho Sầm Phong một vật khác :

- Trước kia lão phu quyết không thể thiếu vật này dùng để ngậm vào miệng, dưới lưỡi, hoặc độn vào mắt trong má hầu làm cho thanh âm biến đổi, phù hợp với dung diện đã cải trang. Người cứ giữ lấy, sau này nên tự luyện sử dụng cho thật thuần thực. Miễn sao biến đổi âm giọng theo ý muốn. Đó là điều lão phu dù muốn chỉ điểm vẫn không có cách nào giải thích cho người hiểu tường tận. Phải tự bản thân nghiệm ra mới xong. Được chưa? Người hiểu cả chứ?

Sầm Phong nghi ngại :

- Tiểu bối dĩ nhiên hiểu cả. Duy có điều nếu thế này lão trượng sẽ khó tự hoàn thiện thuật dị dung vì không còn vật làm biến âm.

Lão cười và nhìn Sầm Phong một cách thú vị :

- Tính người thật thuần hậu. Đó là điều vốn dĩ vẫn thế hay do còn bé nên người tạm chưa có khái niệm về tư lợi cho bản thân? Người bất tất tỏ ra quá lo cho lão phu. Vì dần theo thời gian, miết rồi lão phu cũng biết cách làm cho thanh âm tự biến đổi và không cần sử dụng đến vật biến âm nữa. Để lão phu chứng minh cho người thấy. Nghe đây, bây giờ mới chính là thanh âm giọng nói thật của lão phu. Chỉ có người là người đầu tiên được nghe đây. Và lão phu muốn người biết đối với người, lão phu đã thành tâm như thế nào.

Nhờ đó, Sầm Phong được nghe trong cùng đoạn độc thoại vừa rồi của lão đã có đến hai chất giọng khác nhau luân phiên phát ra. Và nếu không vì cảm kích lão vừa truyền thụ thuật dị dung, có lẽ Sầm Phong đã tỏ ra khó chịu, thêm nữa là khó tin tưởng với chất giọng thứ hai cũng là giọng thật của lão. Vì đó là thứ giọng lúc thì khà khà, khi thì the the chỉ khiến người nghe khó lòng có ấn tượng tốt về người có thứ giọng kỳ quặc này.

Những suy nghĩ ngờ chỉ là thâm lén của Sầm Phong đã bị lão phát hiện. Bằng cố là lão đang gượng cười và tâm sự bằng thứ giọng đã được biến âm :

- Lão phu lần đầu tiên nghĩ đến việc phải luyện cho bằng được thuật dị dung và biến âm chỉ vì nhận ra bẩm sinh đã có thứ giọng vừa mở miệng đã làm cho người khó chịu. Và đó là điều dễ hiểu để giải thích tại sao lão phu cơ hồ không có hảo bằng hữu nào. Vì làm gì có người chịu nổi thứ bằng hữu mang giọng nói như lão phu? Tóm lại, để thay đổi cục diện, cũng là để dễ gần gũi mọi người, may sao, lão phu nhờ chuyên cần khổ luyện nên cuối cùng đã tự đạt một kết quả nhất định về thuật dị dung. Nào, muện rồi, sao người chưa tự tay dị dung, thay đổi diện mạo, để kíp cùng ta ly khai chốn này?

Sầm Phong chợt thay đổi cách nghĩ về lão. Chỉ vì lão cô độc một cách đáng thương hơn là đáng chán bỏ xa lánh :

- Tiểu bối có điều này muốn tỏ thật cùng lão trượng.

Lão chợt xua tay :

- Có muốn gì thì cứ chờ sau khi đi khỏi nơi này rồi hãy nói. Người nên lo dị dung thì hơn.

Biết lão đang khẩn trương, Sầm Phong đành tự khất lại điều toan thố lộ và bắt đầu thử thực hành thuật dị dung theo những gì lão vừa chỉ điểm.

Lão càng lúc càng khẩn trương lo lắng, đến nỗi cứ chép miệng lắc đầu không ngớt :

- Người cứ lóng nga lóng ngóng thế nào ấy. Sao lại để màu da vừa dị dung lem đến cả lưỡng quyền? Chỗ đó phải tô đậm đen, nếu người muốn có chân mày rậm hung dữ, hoặc chỉ kẻ mỏng thôi nếu muốn có dáng vẻ hiền đến nhu nhược. Ôi... Người lại tô màu da lẫn hết vành miệng. Làm thế có khác nào tự “lạy ông tôi ở bụi này” cho đối phương biết người đã dùng thuật dị dung?

Nhưng điều lạ là lão dù luôn miệng tỏ ra không hài lòng vẫn nhất quyết không tự tay dị dung hộ cho Sầm Phong. Lão tuân thủ quy tắc quá nghiêm ngặt, khiến Sầm Phong có thể hiểu giả như ngay lúc này có địch

nhân xuất hiện, chết thì chết lão quyết không phá bỏ quy tắc.

Cuối cùng thì lão cũng gật đầu tự trấn an :

- Chưa đạt lắm, chỉ hy vọng sẽ không ai nhận ra người đã dị dung, nhờ lúc này trời đã tối đen. Lẽ ra người cần thay đổi cả y phục. Nhưng gấp thế này, biết tìm đâu ra y phục khác vừa vặn với người. Thôi thì cứ để thế cũng tạm được.

Sầm Phong chợt nhắc lão :

- Chúng ta một già một trẻ đi cạnh nhau, lão trượng nghĩ có cần định sẵn một danh phận hầu tiện việc xưng hô?

Lão gật đầu nói :

- Điều đó dĩ nhiên phải có. Theo người thì chúng ta nên có danh phận gì?

Sầm Phong đề xuất :

- Từ nhỏ tiểu bối quen sống quanh quẩn ở Huỳnh Phong trang. Và ngoài mẫu thân, tiểu bối vẫn hay thân cận với mỗi một lão bộc có niên kỷ như chỉ độ lão trượng. Để lúc xưng hô không lộ sơ hở, hay là lão trượng cứ đảm nhận vai trò đó?

Lão nhún vai :

- Khó nhất là phải giữ sao cho lúc xưng hô luôn luôn tự nhiên. Lão phu thì sao cũng được, do đã quá quen chuyện mạo nhận. Chỉ ngại mỗi một mình người thôi. Vậy cứ theo cách của người. Lão bộc đó của người có cách đi đứng và thường xưng hô như thế nào?

Sầm Phong cười :

- Lão lúc nào cũng cười một mình, đi đứng thì khề khà chậm chạp. Vì nghĩ lão bị lẩn nên mọi người cứ thế gọi là lão lẩn. Nhưng kỳ thực lão không hề lẩn chút nào. Bằng cứ là mỗi lần gặp lão, lão đều gọi chính xác tiểu bối là thiếu gia. Không lẩn lẩn bao giờ.

Lão chau mày ngẫm nghĩ một lúc, sau đó đột ngột đi qua đi lại vài lượt, trước mặt Sầm Phong :

- Lão phu đi như thế này đúng chứ? Cười cười như thế này cũng không sai chứ?

Còn khi gọi người là thiếu gia, lão đã tự xưng như thế nào? Là hạ nhân hay tiểu nhân?

Kỳ thực với nhân vật muốn làm ra vẻ lẩn thì phải tự xưng bằng mỗi một chữ “lão” mới đúng.

Sầm Phong tròn xoe mắt thán phục :

- Mạo nhận được đúng như thế này quả là cao minh. Không sai, vì lão chỉ biết xưng hô mỗi một chữ “lão”, còn tiểu bối thì gọi lão là “lão đầu tử”.

Lão trợn mắt :

- “Lão đầu tử” của người có biết võ công chăng?

Sầm Phong lắc đầu :

- Dừng như là không biết. Tiểu bối cũng không biết nữa. Vì lão chỉ loang quanh lo chuyện vườn tược, có bao giờ bất hòa hoặc gây gổ với ai để tiểu bối biết lão có võ công hay không? Hơn thế nữa, đầu như cũng ba năm rồi, không hiểu sao lão đột nhiên bỏ đi đâu mất biệt. Khiến trong trang có người đoán, có thể lão đã ngã dập dúi đầu đó và vì không ai phát hiện nên lão cứ thế nằm mãi cho đến chết do kiệt lực.

Lão vô danh vụt thở phào :

- Không gì an tâm cho bằng mạo nhận một nhân vật đã chết. Lão phu không phải lo bất ngờ đụng mặt đúng nhân vật mình đang mạo nhận. Được rồi, chúng ta đi, lão phu sẽ là lão Lẩn, lão đầu tử của người. Nhưng thay vì gọi người là thiếu gia sẽ dễ bị nghi ngờ, vì ai cũng biết người là thiếu gia của Huỳnh Phong trang. Lão phu sẽ gọi người là tiểu đầu tử. Được chứ?

Sầm Phong vừa gạt đầu đáp ứng bỗng bị lão đột ngột cắt vắn :

- Người không định đưa lão phu về Huỳnh Phong trang đấy chứ?

Sầm Phong lập tức lắc đầu :

- Về đó làm gì một khi vật cần tìm đã được gia mẫu cất giấu ở một nơi cách biệt?

Lão cười cười :

- Mẫu thân ngươi lén lấy một vật của chính phụ thân ngươi. Lão phu thật không hiểu đã xảy ra chuyện gì giữa song thân ngươi. Tuy vậy lão phu có thể đoán phải lâu lắm ngươi mới có ý định quay về cùng phụ thân ngươi. Đúng không?

Sầm Phong vì vẫn chưa đoán quyết bất kỳ điều gì về lai lịch thân thế nên không biết phải giải thích như thế nào :

- Đúng là lúc này tiểu bối chưa có ý định quay về cho đến khi thay mẫu thân lấy lại vật đã cất giấu. Và nếu lấy được, a..., vì còn lời hứa với lão trượng, có lẽ tiểu bối vẫn chưa tính đến chuyện quay về ngay.

Lão khen :

- Người biết giữ chữ tín, tốt lắm! Vậy thì đi mau. Lão phu cũng muốn tiến vào Hồng Ma bảo một lần xem thử như thế nào.

Họ bước đi chậm rãi và Sầm Phong thấy lão luôn đi men theo dòng suối, xuôi theo hạ nguồn. Như thể lão đã biết sẽ tìm gặp một địa điểm kín đáo lão đang cần.

Và cũng nhờ đi men theo dòng suối nên địa hình càng lúc càng thoáng dăng dễ đi, không đến nỗi quá khó khăn cho Sầm Phong, vốn chỉ là đứa bé mới lắc đầu đi kiếm tìm trong đêm.

5. Chương 5: Bích Linh Tiểu Xà: Vật Hộ Thân

Không có ai phát hiện hành tung của họ. Hay nói đúng hơn, lão vô danh dù đầy dẫy kinh lịch giang hồ vẫn quả quyết không phát hiện bất kỳ điều gì khả nghi cho thấy họ đã bị ai đó lên bám theo dò xét.

Lão thở trút ra một hơi nhẹ nhõm khi cùng với Sầm Phong chui khuất vào ngôi hoang miếu, một biểu hiện cho biết sắp đến chỗ đông người cư ngụ, một tiểu trấn hay một chỗ thôn dã nào đó :

- Đi một hơi hơn mười dặm, ắt hẳn ngươi đã mệt, cảm thấy cần ngơi nghỉ? Chỉ tiếc, phải hơn canh giờ nữa trời mới sáng và đây là nơi duy nhất có thể tạm nghỉ chân. Nếu không, lão phu sẽ đưa ngươi vào thẳng trấn thành phía trước, nhất định sẽ có chỗ nghỉ ngơi vừa an toàn vừa đầy đủ tiện nghi hơn.

Sầm Phong đã quá mệt, cứ thế buông người nằm bừa giữa miếu, không ngại bẩn thỉu và hôi hám :

- Chẳng phải chúng ta đang tìm cách lánh xa chỗ đông người, sao lão trượng bảo nếu vào được trấn thành sẽ an toàn hơn?

Lão cũng tìm chỗ ngồi nghỉ và cố tình ngồi cạnh cửa miếu với hai mắt luôn ngó ra ngoài, nhìn vào màn đêm đen dày đặc và vô tận :

- Đây là điều ngươi luôn ghi nhớ, sẽ có lợi cho bản thân ngươi sau này. Vì chỗ nào đông người nhất cũng sẽ là chỗ an toàn nhất, hướng hồ ngươi đã có thuật dị dung. Nếu thuần thục và thật nhanh tay dị dung, chẳng phải ngươi chỉ trong thoáng mắt là có thể đổi thay diện mạo và dễ dàng trà trộn vào giữa nơi không biết cơ man nào là người với người sao?

Sầm Phong nhồm đầu lên nhìn vào nhân dạng đen lờ mờ của lão :

- Nhưng với vóc dáng hãy còn là một đứa trẻ như tiểu bối, chỉ e rằng dù có giỏi dị dung đến đâu thì chính vóc dáng này cũng tự cáo giác thân phận.

Lão gật gù :

- Người có nhận định như thế chứng tỏ tự thâm tâm người càng lúc càng hưng thú với thuật dị dung? Không sai, muốn đạt đến tột đỉnh sự cao minh của thuật dị dung, tự người phải suy nghĩ nhiều về đủ mọi điều và mọi cách, sao cho sẽ không bị ai phát hiện người đã dị dung. Thế cho nên, nếu có ai xem thường, và nhất là chê thuật dị dung không mấy quang minh lỗi lạc thì đây chỉ là những suy nghĩ nông cạn và hẹp lượng. Bởi công phu nào cũng là công phu và không hề có thứ công phu hoặc không cần luyện hoặc chỉ luyện qua loa là đạt ngay mức cao minh. Nếu người thật sự chịu chuyên tâm khổ luyện, hãy tin lão phu, ắt sẽ có lúc dù người có võ công không bằng người nhưng vẫn có cách làm người khốn đốn vì không thể nào biết họ phải đối phó với tất cả bao nhiêu địch nhân, bởi vì tất cả đều do mỗi một mình người nhờ thuật dị dung nên thiên biến vạn hóa vô chừng.

Sầm Phong gật đầu tán đồng :

- Tiểu bối cảm thấy thích nhất là lúc mừng tượng cảnh mình đang cận kề địch nhân nhưng ngược lại địch nhân không biết tiểu bối là ai, cho dù tiểu bối chính là kẻ họ đang truy tầm.

Lão bật cười :

- Người cũng đã nghĩ đến cảnh tượng đó rồi sao? Đúng vậy, đó là cảnh lão phu cũng từng nghĩ đến. Và càng nghĩ thì lão phu càng phấn khích, quyết khổ luyện để thực hiện cho bằng được điều sẽ gây thích thú đó. Nhờ vậy, lão phu mới có thuật dị dung thiên hình vạn trạng như thế này. Nhưng có điều này lão phu đành phải thành thật khuyên người.

Sầm Phong ngồi bật lên :

- Mong được lão trưởng chỉ giáo.

Lão hắng giọng và khuyên bảo Sầm Phong với vẻ quan tâm ngỡ là không bao giờ có :

- Đó là người phải biết tự lượng sức, đừng bao giờ miễn cưỡng, cố tâm dùng thuật dị dung để tiếp cận một nhân vật mà người còn chưa đủ tự tin là có thể lừa được nhân vật đó hay không. Người chỉ mạo hiểm nếu cam thấy rằng dù vạn nhất bị đối phương phát hiện người vẫn đủ bản lĩnh hoặc để đối phó hoặc để tìm phương đào tẩu. Nói tóm lại, ngoài thuật dị dung người vẫn cần có đôi chút chân tài thực học. Hai điều này bổ khuyết cho nhau, quyết không thể thiếu.

Sầm Phong chân thành tiếp nhận lời chỉ giáo của lão, đồng thời cũng tự ý lấy tay xoa bỏ lớp dị dung :

- Ý lão muốn nói để mạo nhận thành nhân vật Đường Gia Dịch, bản lĩnh võ học của lão trưởng vẫn đủ để đối phó với điều vạn nhất có thể xảy ra?

Lão cười tủm tỉm :

- Điều người vừa hỏi đã là một phương diện hoàn toàn khác, chỉ cần một chút tinh quái ma mãnh với phần nào mạo hiểm là đủ. Yếu tố võ học không quan trọng. Và lão phu đã thành công nhờ biết rằng Đường Gia Dịch lão nhi trong những ngày này tuyệt đối không thể đột ngột xuất hiện ở quanh đây. Thạch tiểu tử với Mạc nha đầu vì không biết mới bị lão phu lừa cho một phen sợ đến võ mật.

Lão vừa dứt lời, chợt có tiếng của Mạc Thanh Sầu hậm hực vang đến từ xa :

- Khá khen cho lão Thiên Biến Vạn Diện đã dám hý vọng bốn cô nương, ắt lão muốn ném thử Thiểm Điện Phi Dao của Mạc Thanh Sầu này có đủ nhanh và đủ sắc bén không chứ gì?

Không phủ nhận bản thân có ngoại hiệu là Thiên Biến Vạn Diện, lão lập tức tỏ ra hốt hoảng :

- Nguy tai. Nha đầu họ Mạc nếu đã đến ắt nhờ có cao nhân hỗ trợ. Bằng không, chỉ một mình ả quyết không đủ bản lĩnh bám theo, nhất là còn giữ kín hành tung khiến lão phu không thể phát hiện.

Thanh âm của Thạch Hạo Nhiên liền tiếp nối vang lên và xuất phát từ một phương vị khác, cách khá xa so với phương hướng Mạc Thanh Sầu vừa phát thoại.

Giọng của Thạch Hạo Nhiên vừa tỏ ra hậm hực vừa hả hê hí hửng :

- Thiên Biến Vạn Diện Đoan Mộc Lý, lão có biết như thế thì cũng quá muộn. Vì cũng như câu: “Đi đêm lắm ắt có ngày gặp ma”, ai bảo lão dám mạo nhận một nhân vật mà bất luận ai nghe đến danh đều biết sẽ không bao giờ được tha mạng nếu vạn nhất để xảy ra chạm trán? Đây chính là sơ hở của lão khiến bọn ta sớm nhận ra có sự sai biệt giữa lão chỉ là kẻ mạo nhận với một Đường tiên bối đích thực chưa lần nào tỏ ra từ tâm.

Thiên Biến Vạn Diện Đoan Mộc Lý lập tức đứng bật dậy và tiến đến gần Sầm Phong, miệng thì quát vang ra bên ngoài hoang miếu :

- Theo lời người nói thì có vẻ như lão họ Đường hiện có mặt ở đây? Người định lừa dọa lão phu ư? Đừng lầm tưởng như thế và cũng đừng nghĩ Đoan Mộc Lý lão phu là hạng dễ bị dọa như thế. Nếu muốn báo hận vì đã bị lão phu cho một phen chết khiếp. Người và nha đầu họ Mạc hãy đường đường xuất hiện. Đừng dùng thủ đoạn ấu trĩ đó đối với lão phu vô ích.

Có tiếng Mạc Thanh Sầu vang lên, nhưng không phải nói với Thiên Biến Vạn Diện Đoan Mộc Lý là nhân vật đã mạo nhận Đường Gia Dịch :

- Đường tiên bối nghe rồi đấy. Chính lão Đoan Mộc Lý vừa tự miệng thừa nhận điều đã làm. Lão còn không tin Đường tiên bối hiện đang truy tìm lão.

Sầm Phong thầm lo sợ cho lão Đoan Mộc Lý :

- Đường như điều vạn nhất lão trượng đã lo hiện đang xảy ra? Lão trượng định đối phó thế nào? Hay là chạy?

Lão Đoan Mộc Lý cười nhưng rất gượng :

- Lão họ Đường tuyệt đối không thể đến đây nhanh như thế. Nhưng cho dù lão ấy có đến thật, lão phu đâu muốn chạy cũng không thể thoát. Chỉ còn mỗi một cách là trông nhờ vào người thôi.

Sầm Phong ngạc nhiên :

- Nhờ vào tiểu bối? Tại sao?

Đoan Mộc Lý khom người thì thảo vào tai Sầm Phong :

- Tại vì người đã được lão phu truyền cho thuật dị dung. Để đáp tạ, người không thể không tận lực giúp lão phu thoát nạn.

Sầm Phong chợt hiểu :

- Ý lão trượng muốn tiểu bối dùng bí đồ Hồng Ma bảo để trao đổi sinh mạng của cả hai chúng ta?

Lão thâm thì :

- Đây cũng là một phương cách khả dĩ. Người hứa giúp lão phu chứ?

Chợt có một tràng cười thâm trầm và lạnh lùng vang đến, tuy nhỏ nhưng cũng đủ làm chợn lòng những ai thoát nghe :

- Đoan Mộc lão nhi đừng quên Đường mỗ là hạng người như thế nào. Chớ mơ tưởng những chuyện viễn vông. Vì bí đồ Hồng Ma bảo dù trân quý nhưng chưa đủ đánh đổi đến những hai sinh mạng. Hãy chọn đi, hoặc tự sát trước lúc Đường mỗ động thủ, hoặc hãy tìm cách có trong tay Hồng Ma bảo bí đồ và dùng nó để bảo toàn sinh mạng bản thân. Ha ha...

Sầm Phong chấn động, vội bước tránh xa lão Đoan Mộc Lý :

- Tiểu bối không hề giữ bí đồ trong người, lão trượng...

Đoan Mộc Lý đã nhích theo chân Sầm Phong và cũng vội lên tiếng không để Sầm Phong nói dứt lời :

- Người chớ ngại lão phu hạ thủ để đoạt một vật đã biết là không hề có trong người người. Hơn thế nữa, chẳng phải lão phu từng nói là bình sinh chưa xuống tay sát hại một đứa bé như người bao giờ ư? Đừng tìm cách xa lánh lão phu. Trái lại, đây là lúc cả hai chúng ta cùng kẻ vai sát cánh, bất luận nguy hiểm thế nào lão phu hứa cũng không bỏ mặc người.

Sầm Phong cảm kích nhìn lão :

- Nếu vậy, dù để bảo toàn sinh mạng của chính bản thân, tiểu bối hứa quyết không tiết lộ nơi cất giấu bí đồ, trừ phi điều đó có thể giúp cả hai chúng ta toàn mạng?

Đến lượt lão Đoan Mộc Lý hớn hở trước thái độ quá ư khẳng khái của Sầm Phong :

- Lão phu quả không nhìn lầm về ngươi. Vì không chỉ thuần hậu, ngươi còn sinh ra đường như đã có sẵn nhân tâm hiệp cốt. Người hào hiệp như ngươi bình sinh lão phu chỉ gặp mới là lần duy nhất.

Sầm Phong được tán dương chỉ biết gượng cười và khi toan nói nữa thì nghe giọng cười thâm trầm lạnh lùng lại vang đến :

- Tiểu oa nhi kia chớ xuẩn động. Vì không lẽ ngươi muốn chịu chung số phận với lão Đoan Mộc vốn dĩ chỉ quen dùng những lời hoa mỹ giả dối để lừa người như thế sao? Hãy mau bước ra ngoài này, trước khi người hoặc bị lão Đoan Mộc hạ thủ, hoặc bị ta vì hết nhẫn nại, đành động thủ đoạt mạng cả hai và không hề luyến tiếc cho dù có phải mất đi cơ hội chiếm đoạt bí đồ.

Sầm Phong lại lo ngại, đành thì chào hỏi lão Đoan Mộc :

- Lão trượng, không bắt ngờ hạ thủ tiểu bối chứ?

Lão Đoan Mộc Lý như không quan tâm đến điều đang làm Sầm Phong lo ngại.

Trái lại lão cứ lảo liêng đảo mắt nhìn quanh :

- Không ai không quan tâm đến bí đồ. Người đừng hốt hoảng, vội bước ra ngoài, chỉ là tự đưa thân đến nạp mạng cho lão quỷ họ Đường mà thôi. Có đi thì người và lão phu cùng đi. Chỉ cần người kiên định, đừng bao giờ đại miệng để lộ nơi cất giấu bí đồ, lão phu đoan chắc, dù lão Đường rất muốn vẫn không đủ dõm lược chạm đến người. Dù chỉ chạm vào chéo áo của người, lão cũng không dám.

Lối dẫn vào trong hoang miếu lập tức bị cuộn thốc lên và để xuất hiện một bóng nhân ảnh có đôi mục quang lấp lánh sát khí. Bóng nhân ảnh đó còn quá thật to :

- Ta đã nói bí đồ chỉ có thể đổi lấy một mạng. Đoan Mộc lão nhi sao vẫn chưa tự sát? Hay là đợi ta ra tay, ban cho kẻ to gan như lão một cái chết bất thành nhân dạng? Nếu vậy, Đường Gia Dịch này sẽ cho Đoan Mộc lão nhi người toại nguyện. Hãy chờ!

Sầm Phong vừa nhìn thấy bóng nhân ảnh cất tay toan xuất thủ, lập tức kêu lên :

- Muốn biết nơi cất giấu bí đồ, lão không được động đến bất kỳ ai trong hai người bọn ta.

Nhưng bóng nhân ảnh vẫn động thủ, đầu tiên là chộp vào Sầm Phong và toang quăng qua một bên :

- Tội của người ta sẽ xử trị sau. Hãy mau tránh ra để ta thu thập lão Đoan Mộc.

Thái độ của bóng nhân ảnh quả hung hăng độc ác. Nhưng thay vì sợ, đột nhiên lão Đoan Mộc Lý cười vang :

- Lão Đường dám chạm vào tiểu oa nhi thật sao? Nếu vậy, lão đã chán sống, thử xem lão còn cách nào thu thập sinh mạng lão Đoan Mộc này? Ha ha...

Vừa nghe lão Đoan Mộc Lý cười, lạ thay, bàn tay của bóng nhân ảnh vừa chạm vào Sầm Phong liềng buông vội ra. Không chỉ có thế, bóng nhân ảnh còn gầm thét rất kinh hoàng :

- Tiểu oa nhi dám lên dùng độc ám hại ta? A...

Sầm Phong khôn xiết bàng hoàng, nhất là không thể hiểu vì sao bóng nhân ảnh lại nói như thế. Và Sầm Phong càng bàng hoàng thêm bội phần khi phát hiện bóng nhân ảnh bỗng có cử chỉ kỳ quặc, là bất ngờ dùng tay hữu tự đoạn gãy cánh tay tả đến tận sát bờ vai. Đó là cánh tay vừa được bóng nhân ảnh dùng để chộp vào Sầm Phong.

Nhưng Đoan Mộc Lý có lẽ biết vì sao bóng nhân ảnh có thái độ như thế, lão lại cười :

- Lão Đường đã bị trúng chất độc vào loại có một không hai. Dù có tự phế bỏ cánh tay, độc chất vẫn còn theo máu huyết ngấm nhanh vào nội thể, lão chắc chắn sẽ bị độc phát thân vong mà thôi. Vậy là Đoan Mộc Lý lão phu từ nay về sau còn lo gì bị Đường Gia Dịch lão nhi người truy tìm sát hại. Ha ha...

Bóng nhân ảnh chính là Đường Gia Dịch, bấy giờ vì không chịu nổi tràng cười hàm ý châm chọc của lão Đoan Mộc nên bất ngờ động thân lao ào đến dùng tay hữu cầm cánh tay tả đã đoạn gãy quật mạnh vào đầu lão Đoan Mộc :

- Đường Gia Dịch ta vị tất dễ vong mạng như Đoan Mộc Lý vô dụng người. Hãy nạp mạng cho ta.

“Vù...”

Lão Đoan Mộc Lý vẫn đứng phía sau Sầm Phong. Động tác lao chồm đến của Đường Gia Dịch làm Sầm Phong kinh hoàng chỉ biết đứng ngây như phỗng, khiến bất kỳ ai nếu ở ngoài nhìn vào thế nào cũng ngỡ đòn sát thủ của Đường Gia Dịch là dành cho Sầm Phong.

Vừa lúc đó, lão Đoan Mộc Lý đứng ở phía sau Sầm Phong đã kịp thời quất vào tai, hồi thúc Sầm Phong :

- Người nhảy tránh được bao nhiêu cú nhảy. Lão Đường đã phát cuồng, không ai có thể lường hết lão Đường còn những hành vi hoang dã gì nữa.

Bị tác động bởi tiếng quất của lão Đoan Mộc, Sầm Phong giật mình và ngã nghiêng người qua một bên, đồng thời nhìn thấy lão Đoan Mộc cũng ngã nghiêng lẩn tránh tương tự. Nhờ đó cả hai đều thoát cảnh bị lão Đường Gia Dịch quật cánh tay gãy của chính lão vào người.

Và Đường Gia Dịch quả thật đã phát cuồng. Lão đột ngột quật chéo cánh tay gãy của lão qua, vẫn nhắm vào lão Đoan Mộc Lý và nếu hụt thì tiếp đó cũng sẽ nhắm vào Sầm Phong :

- Ta giết bọn người. A... a...

“Ào...”

Lão Đoan Mộc Lý thất kinh, lập tức bật tung người lên cao, đầu sắp chạm vào nóc miếu hoang.

“Vù...”

Sầm Phong kinh hoàng, cũng rất muốn tung thân lao vút theo lão Đoan Mộc. Chỉ tiếc vì không biết võ công nên Sầm Phong không thể nào lao lên được, đành chờ đợi bị cánh tay gãy của lão Đường Gia Dịch quật vào.

Nào ngờ Đường Gia Dịch lại hét :

- Chưa gì đã chạy. Ta đã đoán thế nào Đoan Mộc Lý lão nhi cũng sẽ có phản ứng như thế. Quả không sai chút nào. Vậy hãy nạp mạng cho ta. Ha ha...

Đường Gia Dịch cũng tung người lên cao, vừa bám theo lão Đoan Mộc vừa dùng hữu thủ quật một chưởng mãnh liệt hất mạnh lên trên.

“Ào... ào...”

Sầm Phong nhờ đó, vì sinh mạng được lão họ Đường tạm bỏ qua, nên có cơ hội mục kích cảnh tượng kinh hoàng cũng do lão họ Đường gây nên. Đây là ngọn chướng uy mãnh của lão lập tức bao trùm ra chắn mạnh vào lão Đoan Mộc.

“Bung!”

Dư lực còn chấn lão Đoan Mộc va đập vào nóc miếu, làm cho nhiều mảnh ngói vụn rơi vỡ tứ tung.

“Rào... rào...”

Không những thế, dư kinh của lão Đường còn đủ đẩy uy lực để tiếp tục gây chấn động toàn bộ ngôi hoang miếu, làm cho nó từ từ xiêu vẹo, vắn nghiêng, tạo nên những chuyển động răng rắc.

Lo sợ thế nào cũng bị đè bẹp, Sầm Phong kinh hoàng, vội co chân lao phốc ra ngoài.

Vừa lúc đó ngôi hoang miếu liền đổ ụp.

“Ầm!”

Bụi từ đó tung bay khắp nơi khiến màu đêm đen đã dày càng dày thêm, che kín hoàn toàn thị tuyến của Sầm Phong.

Đến khi bụi mù tan lắng, Sầm Phong giương mắt nhìn quanh và chỉ phát hiện một đồng đồ nát trước đó từng là ngôi hoang miếu, không thấy lão Đoan Mộc Lý hoặc lão Đường Gia Dịch đâu cả.

Sầm Phong toan cất tiếng gọi, chợt nghe ở giữa đồng đồ nát bỗng phát ra tiếng kêu rên.

Sầm Phong lại nhìn quanh, chỉ khi không thấy điều gì khả nghi mới lặng lẽ tiến đến chỗ đồ nát.

Lúc đến gần chỗ phát ra tiếng rên, Sầm Phong khe khẽ lên tiếng :

- Có phải lão trượng đấy không?

Đáp lại, Sầm Phong nghe một câu hỏi, khó nhận rõ là do lão Đường hay lão Đoan Mộc phát ra :

- Người vẫn chưa chết sao, tiểu oa nhi?

Sầm Phong nghi ngại, bước lùi lại :

- Ai thế?

Thanh âm nọ vẫn thều thào :

- Là lão phu đây. Hãy mau giúp lão phu thoát ra ngoài nào.

Sầm Phong lại tiến lên, nhưng vì cẩn trọng nên cứ hỏi :

- Nếu đúng là lão trượng, xin hãy cho biết ngoài thuật dị dung thì còn một vật gì nữa lão trượng đã trao cho tiểu bối?

Giọng nói yếu ớt nọ đúng là của lão Thiên Biến Vạn Diện Đoan Mộc Lý :

- Người cẩn trọng quá đấy. Có phải vì lão phu đã kiệt lực sắp chết nên người không nhận ra giọng nói lúc thì khà khà, khi thì the the của lão phu? Người vẫn giữ vật biến âm của lão phu đấy chứ?

Vì đã nhận đúng là lão Đoan Mộc nên Sầm Phong vội vàng tìm lão giữa đồng đồ nát.

Mãi đến lúc trời tang tảng sáng Sầm Phong mới tìm thấy lão.

Toàn thân lão dính đầy huyết tích, dù đã khô nhưng vẫn rõ. Sầm Phong ái ngại cho lão :

- Lão trượng bị thương nặng lắm sao?

Lão Đoan Mộc Lý không thể tự đứng lên, đành thở dài và giương đôi mắt lơ lơ nhìn Sầm Phong :

- Người có nhìn thấy lão Đường? Thật không ngờ dù đã bị trúng độc sắp chết, lão Đường vẫn còn hung hãn đến thế.

Sầm Phong đưa tay toan đỡ lão đứng lên :

- Để tiểu bối đưa lão trượng tìm y phu chữa trị.

Lão hốt hoảng vội kêu :

- Đừng chạm vào lão phu. Nếu chạm vào, lão phu ắt chết ngay.

Sầm Phong kinh sợ, rút tay lại :

- Thương thế của lão trượng nặng đến thế sao? Nhưng nếu không sớm tìm y phu, tiểu bối đâu có cách nào giúp lão trượng bình phục?

Lão ngao ngán thở dài :

- Nhưng người sẽ giết lão phu nếu cứ miễn cưỡng chạm vào. Mà thôi, có lẽ người vẫn chưa rõ vì sao hễ chạm vào là lão phu chết, đúng không? Để lão phu giải thích cho người rõ. Vì dù có giấu, vạn nhất lão phu chết

nhưng chưa kịp nói, chẳng hóa ra lão phu chết mà không nhắm mắt vì cuối cùng vẫn không sao biết nơi đã được mẫu thân người cất giấu bí đồ. Người vẫn nhớ điều hai chúng ta đã định tâm trao đổi?

Sầm Phong gương đáp :

- Đường nhiên vẫn nhớ. Nhưng lão trượng không nói cũng không sao. Vì...

Lão ngắt lời :

- Không, lão phu phải nói. Vì không riêng gì mục Bạch Phát, kể cả lão Đường Gia Dịch cũng đã tự chuốc thảm họa đúng vào lúc cả hai vừa chạm đến người.

Sầm Phong giật mình :

- Lão trượng muốn nói chính tiểu bối là nguyên nhân khiến lão bà Bạch Phát Cốt Thủ vong mạng?

Lão thở hắt ra và quả quyết :

- Người không thấy lạ vì thủy chung lão phu không dám chạm vào người? Thay vào đó, lão phu thà truyền thụ thuật dị dung cho người hơn và sẽ nhanh hơn nếu tự tay dị dung hộ người? Chưa hết, người lẽ nào cũng không kinh ngạc và tự hỏi, liệu đến bao giờ mới mất mạng vì đã bị Bích Linh tiểu xà ngoạm vào?

Sầm Phong lại giật mình thêm một lần nữa :

- Phải rồi, tại sao chứ? Không những thế, ở tiểu bối còn có cảm giác như không bị độc chất hoành hành nữa, tại sao?

Lão cười cười :

- Lão phu đã nói dối người khi bảo do giữ quy tắc nên thà phá lệ hơn là phá bỏ quy tắc, kỳ thực người đang là chủ nhân của Bích Linh tiểu xà. Người luôn được Bích Linh tiểu xà ẩn dấu đó trong người bảo vệ, khiến bất luận ai chạm vào người đều phải trả giá bằng chính sinh mạng. Lão phu vì không muốn uổng mạng nên thà truyền thuật dị dung cho người hơn là chạm vào người.

Lần thứ ba, Sầm Phong bị giật mình :

- Bích Linh tiểu xà đang ẩn trong người tiểu bối? Ôi chào! Có thật như thế không? Nếu là thật, hoàng thiên thổ địa ơi, vậy thì có khác nào sinh mạng của tiểu bối luôn trong tình trạng bị uy hiếp, sẽ chết bất kỳ lúc nào một khi bị tiểu xà gỡ chứng và ngoạm cho một phát?

Và với phản ứng thật tự nhiên, Sầm Phong toan cởi bỏ y phục, trước là để tìm, sau là để trút bỏ hiểm họa nếu quả thật những gì lão Đoan Mộc Lý vừa nói đều đúng, nghĩa là Bích Linh tiểu xà đang ẩn dấu đó ngay giữa lớp y phục của Sầm Phong.

Lão Đoan Mộc Lý hốt hoảng hét ngăn lại :

- Người không được mạnh tay càng không thể để lộ định ý toan hắt hủi con tiểu xà. Bằng không, Bích Linh tiểu xà vốn là linh vật, vừa thông linh, vừa nhất mực tận trung, nếu phát hiện bị hắt hủi, phản ứng của nó bản thân người không sao kham nổi.

Toàn thân Sầm Phong nghe chừng như hóa đá vì lạnh giá :

- Dựa vào đâu lão trượng đoan quyết Bích Linh tiểu xà không chỉ đang ẩn trong người tiểu bối mà nó còn xem tiểu bối như thể chủ nhân?

Lão chợt nhắm mắt lại, tịnh không lên tiếng, khiến Sầm Phong ngỡ ngàng và nghĩ lão đã chết. Nào ngờ lão lại lên tiếng, tuy giọng nói đã yếu ớt muốn phẫn :

- Lão phu phen này e khó giữ nổi sinh mạng. đành một lần duy nhất thật lòng với tha nhân, nghĩa là đối với người, cũng có thể xem đây là điều đáp lại những quan tâm tin tưởng chỉ có người là kẻ duy nhất đã dành cả cho lão phu.

Sầm Phong vội lên tiếng, với vẻ áy náy lộ rất rõ :

- Lão trượng...

Nhưng lão bỗng mở mắt, cất giọng ngắt ngang lời Sầm Phong :

- Hãy nghe những gì lão phu sắp thổ lộ, đừng ngắt lời dù chỉ một lần, rõ chưa? Nếu trái lời, khiến người không thể nghe hết những gì cần nghe, sau này dù có hối cũng quá muộn.

Và lão ào ào nói :

- Lão phu tuy không tận mắt mục kích mọi điều xảy ra nhưng qua những gì đã vận hỏi tiểu tử và Mạc nha đầu, cùng với lời thuật của mục Bạch Phát, lão phu hỏi người có phải Tiền Giả Kim đã bất cẩn động thủ để vô tình gây thương tổn đến tiểu xà Bích Linh? Tiểu xà là linh vật, thái độ của họ Tiền đương nhiên khiến tiểu xà không thể không nghĩ nó bị hất hủi. Điều đó vô tình nữa là tiểu xà bị chấn bay về phía người, hậu quả là người lẽ ra đã chết vì bị tiểu xà phát tác ngọam vào. Nhưng lão phu lại lấy làm lạ, vì người vẫn sống dù có bị độc chất của tiểu xà gây khốn đốn một lúc. Tuy vậy, nhờ sống đến gần tuổi này, lão phu vì có nhiều lịch duyệt nên sau đó chợt vỡ lẽ...

Sầm Phong nghe như uống từng lời ngỡ như quá hoang đường của lão Đoan Mộc.

Vì thế, cho dù lão vừa ngừng lời, ắt do mệt sau khi đã nói một thời dài không ngừng.

Sầm Phong vẫn nhẩn nại ngồi im, chờ nghe lão nói tiếp, đồng thời không hề biết cũng như không nhận ra nhịp hô hấp của lão lúc này kể ra đã quá nhẹ, yếu đến độ khó thể biết sẽ sớm chấm dứt lúc nào. Mà Sầm Phong không nhận ra cũng phải, phần vì niên kỷ hãy còn nhỏ, chưa nhìn thấy ai lâm cảnh này bao giờ, phần vì lão Đoan Mộc lại tiếp tục phát thoại, dù chỉ là phều phào nặng nhọc. Lão nói :

- Người thử nói xem phản ứng tự nhiên của người bị độc xà cắn thương như thế nào? Có phải là hốt hoảng, sau đó tìm cách giữ bỏ hoặc sát hại độc vật hầu tránh mọi nguy hiểm có thể khiến họ mất mạng? Người đừng đáp, cứ nghe lão phu nói. Là thế này, may mà người đã không có những phản ứng như lão phu vừa nói. Vì thế, tiểu xà đang lâm cảnh ngộ như đã bị chủ nhân của nó là Tiền Giả Kim phụ bạc hất hủi, nó ngọam vào người nhưng lại thấy người không có phản ứng gì gây hại cho nó. Điều hiển nhiên là nó tìm thấy ngay cảm nhận được an ủi, được đón nhận ở chính bản thân người. Nó nhìn được ngay người chính là tân chủ nhân của nó. Bởi đó, nó đã lưu lại, vừa thu hồi dần dần chất độc nó đã phóng hạ vào người theo cách của nó, vừa sẵn sàng bảo vệ người nếu có kẻ dám động phạm đến người. Đó là điều đã xảy ra cho mục Bạch Phát, sau thì đến lượt lão họ Đường. Giờ thì người hiểu rồi chứ?

Sầm Phong vì hiểu nên chợt nảy ra nhiều nghi vấn không thể không bật hỏi :

- Từ lúc nào lão trượng có nhận định này, cho đến khi tin chắc vào nhận định đó vì phát hiện mục Bạch Phát Cốt Thủ chết vì độc của tiểu xà Bích Linh?

Giọng của lão dần dứt đoạn :

- Lão phu tuy kém may mắn vì có võ học... không bằng người. Nhưng đổi lại, nhờ nhanh nhạy và tinh tế. Không bao giờ hành sự hồ đồ nếu chưa suy nghĩ thấu đáo, chính vì thế lão phu mới... bảo toàn tính mạng cho đến tận lúc này. Bằng không... lão phu dù có đến trăm mạng ắt cũng đã chết đủ trăm.

Sầm Phong thất kinh gọi lão :

- Lão trượng định nói lần này kể như lão trượng không thể vượt qua? Đừng, đừng như thế. Vì lão trượng vẫn chưa tiến vào Hồng Ma bảo theo sở nguyện bình sinh kia mà?

Lão cười héo hắt :

- Lão phu chết rồi thì một mình người tha hồ độc chiếm mọi bí ẩn ở Hồng Ma bảo. Người nên vui mừng mới phải, cố sao sầu muộn, tỏ vẻ tiếc thương cho lão phu?

Sầm Phong bối rối, không nói nên lời :

- Vì... vì rằng...

Lão vụt thổ hất ra, sau đó lại một nhọc hít vào một hơi dài ắt hẳn đang cần cho lão tiếp tục chi trì và kéo dài thêm sinh mạng đã đến hồi chung cuộc :

- Chưa một ai thật sự quan tâm đến lão phu như người lúc này. Vì vậy... lão phu chợt thấy cảm kích lạ. Và để đền đáp, lão phu muốn... muốn...

Chợt lão rướn người lên, mặt đỏ bừng vì đang cố sức nói ra điều định nói nhưng thật khó khăn :

- Ở Kim Lăng... lão phu có lưu lại một ít vật dụng... đã tích từ nhiều năm qua... Nay cho người... cho người... gọi là đền đáp... lần tao ngộ này... có một mảnh... một mảnh cảm nang trong người... lão phu... người... cứ... xem qua... ắt... rõ... nhớ... đấy... vì...

Mặt lão càng lúc càng đỏ phừng phừng. Có lẽ lão còn nhiều điều muốn nói, muốn căn dặn, cũng có thể gọi là trần trối nhưng vì lực đã kiệt, sức đã cùng nên lão không sao nói được.

Sầm Phong bấn loạn, vội chộp vào lão, vừa lay vừa gọi :

- Lão trượng! Lão trượng!

Nhưng vì lão đã bất động, hơi thở cũng đã ngừng, mọi dấu hiệu chứng tỏ cho Sầm Phong biết lão đã chết, nên Sầm Phong phủ phục người lên thân hình lão, vừa kêu vừa khóc :

- Lão trượng xin đừng vội chết. Chỉ ít hãy cố gắng gượng để nghe tiểu bối tỏ thật một điều. Đó là tiểu bối cũng đã dối gạt lão trượng. Tiểu bối không hề biết bí đồ Hồng Ma bảo ở đâu. Tiểu bối hổ thẹn vì đã nói dối lão trượng là người vừa tỏ ra thật tâm với tiểu bối. A... lão trượng, tiểu bối thật không xứng đáng với lòng tin của lão trượng. Tiểu bối thật bất xứng... a... a...

Lão Đoan Mộc Lý vẫn bất động, mọi lời Sầm Phong vừa thức nhận có lẽ đã quá muộn do lão không thể nghe.

Mãi khi không còn gì để nói, Sầm Phong vì tin chắc lão đã chết nên đứng lên, toan tìm chỗ táng thân cho lão.

Chợt có tiếng cười khinh khỉnh bỗng vang ra từ ngay phía sau Sầm Phong, một giọng nữ nhân rất rõ :

- Nhìn người thương khóc lão Đoan Mộc, ta có cảm nghĩ như người không hề biết lão sẽ không bao giờ có thái độ tương tự nếu đối lại người chết là người. Có sao người sâu thăm đối với người lẽ ra đã có thể sẵn sàng hạ sát đoạt mạng người?

Giọng nói này Sầm Phong đã từng nghe. Vì thế, thay cho thái độ quay lại, Sầm Phong đã bắt chợt cảm đầu bỏ chạy.

Nhưng tức khắc đã có một bóng người xuất hiện chặn lối Sầm Phong :

- Sao người vội bỏ chạy? Há là người quên, nếu không nhờ ta và Mạc cô nương từng mạo hiểm ứng cứu, chẳng phải người đã mất mạng vào tay Tiền Giả Kim từ lâu rồi sao? Đừng quá hoảng sợ. Bọn ta chỉ muốn tốt cho người mà thôi.

Sầm Phong bị chặn lối và người xuất hiện chặn lối không ai khác ngoài Thạch Hạo Nhiên. Đồng thời Sầm Phong cũng biết rằng, giọng nữ nhân khi nãy đã vang lên ắt bây giờ đã tiến đến từ phía sau. Nghĩa là Sầm Phong đang bị uy hiếp từ hai phía, một sự hợp lực của hai cao thủ, là Thạch Hạo Nhiên và Mạc Thanh Sầu, hoàn toàn vượt quá khả năng tự cứu của Sầm Phong.

Sầm Phong tuyệt vọng đứng lại :

- Thạch huynh và Mạc tỷ xin đừng làm khó tiểu đệ. Vì nếu nhị vị đến đã lâu ắt đã nghe những lời sau cùng tiểu đệ đã thú nhận với Đoan Mộc lão tiên bối. Rằng tiểu đệ thật sự không biết nơi nào đang cất giấu bí đồ Hồng Ma bảo.

Thạch Hạo Nhiên cười nửa miệng, ung dung khom chạy tiến đến gần Sầm Phong :

- Dĩ nhiên ta có nghe. Nhưng nếu bảo bọn ta tin thì không bao giờ. Bởi vì sao, người có biết không?

Ở phía sau Sầm Phong có lẽ Mạc Thanh Sầu cũng đã tiến lại gần. Vì đã có tiếng của Mạc Thanh Sầu vang lên ngay sát cạnh Sầm Phong, cố tình phụ họa với lời Thạch Hạo Nhiên vừa nói. Mạc Thanh Sầu bảo :

- Để ta nói cho người biết vì sao bọn ta tuy có nghe nhưng không tin. Đó là vì lão Đoan Mộc Lý là một nhân vật nhiều tâm cơ trá ngụy. Bọn ta làm sao biết những lời vừa rồi của người là thật tâm hay chỉ là do lão Đoan Mộc bày kế, xui người phải giả vờ nói như thế để bảo toàn sinh mạng cho chính người? Đừng oán trách nếu bọn ta nói thật là không hề tin người.

Sầm Phong chấn động và khiếp hãi, nhất là khi thấy Thạch Hạo Nhiên có cử chỉ như là sắp sửa chộp vào. Sầm Phong vội kêu :

- Xin đừng chạm vào tiểu đệ. Nếu không, Thạch huynh ắt sẽ chết thảm.

Thạch Hạo Nhiên khựng lại, chứng tỏ đã có ý định chộp Sầm Phong và bị tiếng kêu của Sầm Phong làm cho lo lắng. Thạch Hạo Nhiên hỏi ướm :

- Có phải người muốn nói trong người người thật sự đang có Bích Linh tiểu xà ẩn náu bảo vệ?

Sầm Phong toan đáp, chợt nghe Mạc Thanh Sầu từ phía sau lên tiếng :

- Thạch bằng hữu tin có chuyện đó thật sao? Đừng quên mọi điều chúng ta vừa nghe là đều do lão trá ngụy Đoan Mộc tự đoán vào nói. Biết đâu có thể là kế của lão, chủ ý giúp tiểu oa nhi an toàn? Nếu tin lão, có khác nào chúng ta bỏ cuộc, vì không còn cách nào chiếm đoạt bí đồ vào tay?

Nét mặt của Thạch Hạo Nhiên nhăn nhó vì bối rối :

- Nhưng đêm qua chính lão họ Đường cũng đã thúc thủ. Lão đã phải tháo chạy, sinh mạng hiện như thế nào chưa rõ. Mạc cô nương bảo không vì Bích Linh tiểu xà thì vì nguyên do gì?

Họ đã tỏ ra sợ hãi. Điều đó khiến Sầm Phong phấn khích và lần đầu tiên mạo hiểm tự cho tay vào người :

- Tiểu đệ vẫn không quên đã được nhị vị giải thoát khỏi tay lão họ Tiền. Vì thế, sẽ là bội ân nếu để nhị vị vô tình nên bị Bích Linh tiểu xà hại chết. Tiểu đệ sẽ cho nhị vị tận mắt nhìn thấy tiểu xà.

Nhưng Sầm Phong vì không biết tiểu xà đang chui rúc ở đâu, cũng có thể là tiểu xà không hề có trong người, nên dù tìm mãi vẫn không chạm vào bất kỳ vật gì giống như tiểu xà.

Thạch Hạo Nhiên dĩ nhiên đang chờ Sầm Phong tự tay lôi tiểu xà ra. Và vì không thấy nên Thạch Hạo Nhiên vững tin dần, với nụ cười lại hiển hiện trên đôi môi khinh ngạo :

- Người đã tìm thấy tiểu xà chưa? Nếu đã thấy, sao không mau đưa ra cho bọn ta tường lãm? Hay là người không có?

Sầm Phong luống cuống và tự hiểu nếu ngay bây giờ không có tiểu xà để đưa ra thì sinh mạng kể như hi hữu. Do quá lo quá sợ, Sầm Phong cứ hốt hoảng đáp bừa :

- Đương nhiên tiểu đệ đã tìm thấy tiểu xà. Nhưng nếu lôi nó ra chỗ sáng một cách đột ngột, vạn nhất tiểu xà vì hoảng, vô tình gây hại cho nhị vị thì khổ, tiểu đệ thật không biết có nên lôi ra hay không?

Nụ cười của Thạch Hạo Nhiên vụt tắt, đồng thời họ Thạch còn tự bước lùi lại :

- Nhưng nếu người không trưng ra, bọn ta làm sao biết người có hay không có Bích Linh tiểu xà trong người?

Sự sợ hãi của Thạch Hạo Nhiên khiến Sầm Phong chợt vững tâm. Và với một ý nghĩ chợt đến. Sầm Phong cố tình lấy tay ra, một bàn bay không hề có cầm theo bất kỳ vật gì :

- Nếu trưng ra, giả dụ như có hậu quả tồi tệ xảy ra, nhị vị dù không trách nhưng tiểu đệ vẫn áy náy. Thôi thì nhị vị cứ tin vào điều đó thì hơn. Còn như không tin hay là có ai đó trong nhị vị thử tự ý chạm vào tiểu đệ xem sao? Thạch huynh dám không? Hay để Mạc tỷ thử vậy.

Vừa nói, Sầm Phong vừa bạo gan cố tình tiến đến gần họ Thạch.

Thạch Hạo Nhiên làm gì dám chạm vào Sầm Phong, vì thế đành bước lùi tiếp tục, cố giữ một khoảng cách có thể bảo là an toàn giữa y và Sầm Phong.

Bất chợt Sầm Phong quay ngược người về phía sau, cũng bạo gan tiến đến gần.

Mạc Thanh Sầu.

Mạc Thanh Sầu thoát đầu lo sợ, vội bước lùi như Thạch Hạo Nhiên. Nhưng sau đó với nét mặt quả quyết, Mạc Thanh Sầu chợt dừng lại và bất thần chộp vào Sầm Phong :

- Tiểu oa nhi thật ngông cuồng. Người ngờ ta không dám sao? Xem đây.

“Vù...”

Sầm Phong giật mình, vừa dừng chân vừa nhắm mắt lại, vì tin chắc bản thân phen này khó mong thoát chết.

Nhưng cũng lúc đó có tiếng Mạc Thanh Sầu kêu rú :

- Ôi! Bích Linh tiểu xà!

Sầm Phong mở mắt ra và lập tức thấy Mạc Thanh Sầu mặt tái mét, lại còn hốt hoảng lùi thật xa. Qua đó, Sầm Phong còn nhận thấy Mạc Thanh Sầu đang trừng trừng nhìn vào đầu đó trên người Sầm Phong. Nghi hoặc, Sầm Phong vội cúi đầu nhìn theo ánh mắt đang tỏ ra khiếp đảm của Mạc Thanh Sầu. Và lần này Sầm Phong thực sự nhìn thấy một cái đầu nhỏ với những vẩy sáng sắc xanh đang lo le một lưỡi đỏ gồm hai ngọn nhỏ ở phần được xem là miệng của cái đầu kỳ quái đó.

Bích Linh tiểu xà đang cuộn thân thành một vòng nhỏ quanh cổ áo của Sầm Phong, chỉ giương đầu ra gọi là sẵn sàng ứng phó và hạ sát bất kỳ ai dám chạm vào Sầm Phong đang là chủ nhân của nó.

Thạch Hạo Nhiên cũng đã tận mắt nhìn thấy Bích Linh tiểu xà :

- Hóa ra mọi điều lão Đoan Mộc nói lúc sắp chết đều là sự thật?

Tuy kêu như thế nhưng lạ thay, Thạch Hạo Nhiên không hề lo lắng hoảng sợ. Trái lại y còn đột ngột lao bổ đến chỗ Đoan Mộc Lý đang nằm.

“Vút!”

Sầm Phong không sao đoán hiểu hành vi của Thạch Hạo Nhiên có ý nghĩa gì. Chỉ thêm lạ khi phát hiện đến lượt Mạc Thanh Sầu cũng lao đến cạnh thi thể lão Đoan Mộc Lý.

Và khi lao đến nơi, Mạc Thanh Sầu chợt xuất thủ, tỏ ý ngăn cản hành vi đang lục lọi kiếm tìm gì đó của Thạch Hạo Nhiên. Mạc Thanh Sầu còn quát :

- Người không được độc chiếm. Vì theo thỏa thuận, mọi vật đều phải được chia đồng đều cho cả hai ta. Hãy thực hiện theo thỏa thuận hoặc là người phải chết. Đờ!

“Vù...”

Do bị Mạc Thanh Sầu xuất thủ, Thạch Hạo Nhiên buộc lòng phải xuất lực đối phó :

- Nào ai có ý độc chiếm? Dừng tay ngay. Hãy chờ Thạch mỗ tìm thấy cảm nang của lão đã. Không dừng tay à? Đờ thì đờ!

“Ào...”

Sầm Phong vỡ lẽ, hóa ra họ đang tranh đoạt bức cảm nang gì đó lão Đoan Mộc đã phó thác cho Sầm Phong.

“Ầm! Ầm!”

Mạc Thanh Sầu và Thạch Hạo Nhiên vẫn tiếp tục giao phong, không ai nhượng ai và nhất là không để đối thủ có cơ hội tiến đến gần thi thể của lão Đoan Mộc Lý hơn.

Bất nhẫn, đồng thời là lo cho lão Đoan Mộc dù chết cũng không yên thân, Sầm Phong chợt gào to :

- Xin nhị vị dừng tay cho. Có sao nhị vị vội tranh giành những di vật kỳ thực đã được Đoan Mộc lão tiên bố trí cho tiểu đệ?

Họ hoàn toàn không hề nghe tiếng Sầm Phong gào. Hoặc có nghe thì họ mãi động thủ giao phong nên cứ giả vờ như không nghe.

Sầm Phong chợt nảy một ý liều, lập tức chạy đến giữa họ :

- Tiểu đệ đến đây. Nếu nhị vị vẫn không dừng tay, vạn nhất có ai đó chạm vào tiểu đệ thì đừng trách một khi bị Bích Linh tiểu xà gây hại.

Bỗng bị Sầm Phong lấy thân chen ngang vào, họ vì sợ Bích Linh tiểu xà nên đồng loạt dừng tay.

Nhân cơ hội đó, Sầm Phong tiến đến gần hơn và tự tay lục tìm bức cấm nang trong người lão Đoan Mộc.

Một lúc sau, khi đã có cấm nang vào tay, chỉ là một dòng chữ nhỏ với vài ba tự dạng được viết vội mà thoát nhìn qua Sầm Phong đã dễ dàng ghi nhớ nội dung. Sầm Phong vừa đưa lên cao cho họ nhìn thấy vừa giận dữ xé bỏ trước ánh mắt tham lam và luyến tiếc của họ :

- Vì những điều lợi chung, nhị vị từng sẵn lòng liên kết. Nay chỉ vì muốn thủ lợi riêng, nhị vị lại sẵn sàng trở mặt, xâu xé và tàn sát lẫn nhau. Nhị vị không thấy hổ thẹn sao? Đã vậy, tiểu đệ nguyện hủy bỏ vật này cho nhị vị thấy, làm người ngoài điều lợi cũng cần có nhân tính. Không thể mỗi lúc một trở mặt, bất nghĩa với nhau. Xé này, hủy bỏ này.

Thạch Hạo Nhiên tức tối, nói qua tiếng rít :

- Người chỉ là đứa trẻ chưa ráo máu đầu, am hiểu gì thể thái nhân tình để lớn tiếng giáo huấn bọn ta?

Họ vẫn không dám làm gì Sầm Phong. Và sự thể này khiến Sầm Phong tự tin mỉm cười :

- Nếu tiểu đệ thật sự vì lỡ lời khiến Thạch huynh tức giận thì xin có lời tạ lỗi. Tuy nhiên tiểu đệ chỉ vì không thích nhìn thấy Thạch huynh và Mạc tỷ trở mặt. Trái lại, nếu nhị vị ưng thuận, tiểu đệ có một ý này, nhất định sẽ có lợi cho cả ba người chúng ta.

Mạc Thanh Sầu bĩu môi :

- Ở người, ngoài bí đồ Hồng Ma bảo thì liệu còn vật gì có thể khiến đem đến những điều lợi cho bọn ta?

Thạch Hạo Nhiên chột cau mày :

- Hay là người thật sự có ý định đó, muốn sẽ chia mọi tuyệt học ở Hồng Ma bảo với bọn ta?

Sầm Phong gật đầu :

- Quả là đệ có ý đó. Và nếu nhị vị ưng thuận, ba người chúng ta sẽ liên kết. Đệ tin chắc những tuyệt học ở Hồng Ma bảo là thừa đủ để chia đều cho ba chúng ta.

Mạc Thanh Sầu nghi ngờ :

- Sao người đột nhiên có hảo ý này? Có phải vì muốn bọn ta làm điều gì đó giúp người chăng?

Thạch Hạo Nhiên liền đoán :

- Để xem nào. Hay là người nhờ bọn ta an táng lão Đoan Mộc hộ người?

Sầm Phong lại gật đầu :

- Đó là việc thứ nhất, vì tiểu đệ vô năng thực hiện. Còn việc thứ hai là...

Mạc Thanh Sầu cau có :

- Người là ai để có tư cách sai phái bọn ta phải hành động thế này thế khác?

Thạch Hạo Nhiên đã tỏ rõ tâm cơ nhiều hơn so với Mạc Thanh Sầu :

- Ta biết đó là việc gì rồi. Có phải người muốn nhờ bọn ta bảo vệ, đưa người an toàn đến chỗ cất giấu bí đồ Hồng Ma bảo?

Sầm Phong cười vui :

- Thạch huynh đoán không sai. Vì bản thân đệ tuy vô tình có Bích Linh tiểu xà bảo vệ nhưng một là đệ chưa quen cách điều động hoặc ra lệnh cho tiê? xà, hai là có thể đệ sẽ bị một vài ác nhân bất ngờ ra tay hạ thủ. Khi đó, thử hỏi nhờ đệ bị táng mạng ngay thì dù liền sau đó ác nhân cũng chết vì tiểu xà, điều đó phỏng có ích gì? Chi bằng nếu có nhị vị hỗ trợ, chỉ cần sớm phát hiện sắp có kẻ hạ thủ, cả ba chúng ta vẫn sẽ an toàn, vì có Bích Linh tiểu xà bảo vệ. Không đúng hay sao?

Mạc Thanh Sầu luôn đa nghi :

- Nhưng lấy gì làm tin sau đó người sẽ giữ lời sẽ chia mọi tuyệt học cho bọn ta? Vạn nhất người trở mặt, dùng Bích Linh tiểu xà sát hại bọn ta để độc chiếm thì sao?

Sầm Phong quả quyết đáp :

- Đệ sẽ lập trọng thệ để nhị vị tin. Vì đệ cũng từng hành động như thế và đã được Đoan Mộc lão tiên bồi tin.

Thạch Hạo Nhiên chợt hỏi :

- Mà này, nếu ta nhớ không lầm thì chính người vừa quả quyết là không biết bí đồ cất giấu ở đâu. Vậy người giải thích ra sao về điều mâu thuẫn này?

Sầm Phong cố giấu vẻ bối rối, hy vọng không bị họ, nhất là bị Thạch Hạo Nhiên phát hiện :

- Đó là đệ hành động theo lời chỉ điểm của Xuân di, bảo là phải lúc thực lúc hư mới mong đối phó nổi những hiểm trá trên giang hồ. Nhưng nếu nhị vị không chấp thuận thì thôi. Một mình tiểu đệ tự xoay sở có lẽ cũng xong.

Bị lòng tham thúc giục, Mạc Thanh Sầu là nhân vật đầu tiên đáp ứng :

- Nếu người dám lập trọng thệ được, Mạc Thanh Sầu ta nhận lời.

Sầm Phong liền lập thệ. Vì thế đến lượt Thạch Hạo Nhiên cũng đáp ứng :

- Ta cũng mong sao người giữ lời. Huống hồ người dù sao vẫn chỉ là một đứa bé. Ta không tin ở tuổi người cũng đã sớm tiếm nhiễm những thủ đoạn man trá. Được, chúng ta sẽ bắt đầu bằng việc an táng cho lão Đoan Mộc Lý xấu số. Được chứ?

6. Chương 6: Vạn Xà Giáo Độc Ác Khôn Lường

Thạch Hạo Nhiên kêu thất thanh :

- Người bảo sao? Không lý nào mẫu thân người đã kịp có thời gian cất giấu bí đồ ở một nơi thật gần Hồng Ma bảo như người vừa thổ lộ?

Mạc Thanh Sầu vì thế càng có cơ hội bộc lộ tánh đa nghi cố hữu :

- Người chỉ nghĩ cách lợi dụng bọn ta, đúng không? Vì chuyện xảy ra cho mẫu thân người không thể nào chỉ nội trong một đêm đã vừa lên lấy đi bí đồ từ thư phòng của phụ thân người, đồng thời vừa còn kịp chạy đến cất giấu ở gần Hồng Ma bảo, sau đó quay lại Huỳnh Phong trang để đón nhận cái chết. Đúng không?

Họ đang nổi giận, vì thế, Sầm Phong dù đang ăn ngon miệng, những thức ăn do tự tay Mạc Thanh Sầu bỏ công làm để lấy lòng Sầm Phong, cũng đành ngừng ăn và hạ thấp giọng bảo họ :

- Nhị vị có tin chắc những gì chúng ta đang nói sẽ không bị bất kỳ ai lên nghe không?

Thạch Hạo Nhiên cau mày :

- Những lời dối trá của người, đến như bọn ta đây dù có nghe cũng hết còn tin tưởng. Cứ để họ nghe nếu như quả thật đang có người nhờ bản lãnh phi phạm nên đã lên đến gần nhưng không bị ta hoặc Mạc cô nương phát giác. Người nói đi.

Sầm Phong vẫn tỏ ra cẩn trọng bằng cách hạ thấp giọng hơn :

- Nhị vị nếu đã mục kích tất cả ắt vẫn nhớ lời gia mẫu có đề cập đến bí đồ Hồng Ma bảo?

Giọng nói của Thạch Hạo Nhiên cũng nhỏ lại khi lên tiếng đáp, chứng tỏ y cũng ngại bị người khác lên nghe. Y bảo :

- Ta nhớ mẫu thân ngươi bảo đã giao phó vật đó cho ngươi. Sao?

Mạc Thanh Sầu chợt chau đầu vào gần Sầm Phong, mắt nhìn tận mắt :

- Nhưng cũng chính ngươi bảo vật đó không hề có trên người ngươi, đúng không? Vậy tại sao ngươi đột ngột đề cập lại chuyện này?

Sầm Phong cũng khum đầu và thăm thì :

- Kỳ thực chính Xuân di dù đã cùng tiểu đệ tìm khắp lượt vẫn phải thừa nhận vật đó không có trong người tiểu đệ. Tuy nhiên, vì gia mẫu đã quả quyết bảo như thế khiến tiểu đệ nghĩ, lẽ nào gia mẫu nói sai? Trừ phi...

Thạch Hạo Nhiên chồm đến, đầu kề đầu Sầm Phong :

- Trừ phi như thế nào? Có phải vẫn còn một chỗ trên người ngươi vì đã vô tình bị bỏ qua nên đó là nơi có cất giấu bí đồ? Ở chỗ nào thế?

Sầm Phong chợt ngược mắt nhìn lên, sau đó bật kêu khe khẽ :

- Quả nhiên đệ đoán không sai. Nhờ giả vờ thăm thì thế này mới phát hiện đúng là đã có người lên bám theo chúng ta. Nhị vị nhìn xem và liệu có cách nào đối phó được chăng?

Thạch Hạo Nhiên và Mạc Thanh Sầu đầu còn chờ Sầm Phong nói hết lời mới nhìn. Trái lại, vì đã lên liếc mắt nhìn thật nhanh nên lúc này, khi Sầm Phong vừa vắn kêu xong, đến lượt Mạc Thanh Sầu và Thạch Hạo Nhiên cùng kêu thất thanh :

- Vạn Xà giáo!

- Ôi... nguy tai. Lại là Đường chủ Ngoại Vi đường Tiền Giả Kim!

Những nhân vật cùng xuất hiện với Tiền Giả Kim không phải ít. Và tất cả đều dương dương tự đắc như muốn nói đối với họ thì việc thu nhập Mạc Thanh Sầu, Thạch Hạo Nhiên và cả Sầm Phong nữa cũng vẫn là điều không mấy khó.

Tiền Giả Kim hất hàm :

- Ai trong hai người đủ bản lĩnh giải độc cho tiểu oa nhi? Nếu vậy, ắt kẻ đó vẫn đang giữ Bích Linh tiểu xà của ta? Hãy giao hoàn cho ta, đổi lại ta sẽ cho kẻ đó an toàn rời khỏi chốn này. Ngươi muốn thế chăng, Thạch Hạo Nhiên? Hay người đó là Mạc Thanh Sầu cô nương? Ai cũng được, chỉ cần giao ra là ổn, thế nào?

Mạc Thanh Sầu mấp máy môi toan lên tiếng, chợt nghe Thạch Hạo Nhiên, vì nhanh hơn lên tiếng trước :

- Tiền đường chủ sao tỏ ra quá quan tâm đến tiểu xà? Quý giáo vốn có danh xưng là Vạn Xà, không lẽ không còn độc xà nào khác để thay thế một khi đã bắt cần làm mất tiểu xà?

Tiền Giả Kim lạnh giọng hăm dọa :

- Ngươi không đủ tư cách để hỏi những điều tương tự. Có chăng, hãy nghe ta lập lại lần cuối cùng đây, nếu đang giữ tiểu xà thì mau hoàn trả, chỉ khi đó ngươi mới đủ tư cách để được ta buông tha. Không biết chừng còn được ta hàm ân, giúp ngươi toại nguyện một vài điều bổ ích mà ngươi dù có nằm mơ cũng không bao giờ ngờ đến. Bằng ngược lại, giả như không một ai trong bọn ngươi giữ tiểu xà. Hãy tin chắc một điều là tử kỳ của bọn ngươi đã điểm. Ngày này sang năm chính là ngày giỗ đầu chung cho cả ba mạng bọn ngươi. Nói đi.

Thạch Hạo Nhiên bật cười, đồng thời còn làm ra vẻ vô tình nhưng kỳ thực lại cố ý tiến đến thật gần Sầm Phong :

- Chính tôn giá mới không đủ tư cách hỏi gì đến tiểu xà, cho dù chỉ hỏi nửa câu cũng không. Vì sao tôn giá biết chăng? Ha ha..., vì theo Thạch mô đã biết, chính tôn giá đã nhân tâm hất hủi tiểu xà. Và giá như có gặp lại, Thạch mô e rằng chính tôn giá sẽ chuốc thảm họa một khi để tiểu xà có cơ hội trút hận. Thạch mô nói đúng chứ? Ha ha...

Mạc Thanh Sầu nhân lúc đó phụ họa, dĩ nhiên cũng làm ra vẻ tình cờ để nhích lại gần Sầm Phong :

- Thấy tôn giá xem trọng tiểu xà đến thế, Mạc Thanh Sầu này đành đánh liều đoán một phen. Có phải tôn giá ngại bị tiểu xà phục hận, thả tìm trước để diệt bỏ hiểm họa hơn là để tiểu xà không biết đích xác lúc nào sẽ bất ngờ gây nguy hiểm đến tính mạng tôn giá, đúng không?

Tiền Giả Kim chợt ngừng động thần sắc, quắc mắt nhìn trừng người đối diện :

- Vậy là ta đoán đúng. Đã có kẻ trong bọn người hiện đang giữ tiểu xà. Ai thế?

Nói mau, đừng trách ta phát lệnh điều động, khiến tiểu xà gây nguy hại đến tính mạng của cả ba? Ai nào?

Sầm Phong hoảng sợ, chỉ suýt nữa lên tiếng vừa thừa nhận vừa van xin họ Tiền thu hồi tiểu xà hộ cho. Chợt có tiếng Thạch Hạo Nhiên lại bật cười tự phụ :

- Tiểu xà đã có tôn chủ nhân. Lệnh điều động của tôn giá liệu vẫn còn tác dụng với tiểu xà sao? Tôn giá có vẻ quá tự tin đấy. Hay là vì ngại tiểu xà vừa thấy mặt là phản ứng ngay nên tôn giá giả vờ nói cứng để dò xét xem thật sự có tiểu xà ở quanh đây chăng? Nếu chẳng phải thế, Thạch mỗ sẵn sàng chờ xem tôn giá có dám ở ngay đây phát lệnh điều động tiểu xà chăng? Dám chăng? Ha ha...

Tiền Giả Kim bất ngờ dùng mục quang ở ngay người Sầm Phong :

- Độc chất của Bích Linh tiểu xà là loại độc vô tiền khoáng hậu. Tiểu oa nhi người vẫn bình yên vô sự, một là đã may mắn chưa bị tiểu xà ngoạm phải. Hai là nhờ có tiểu xà bên thân nên chất độc đã dần tự hóa giải. Nhưng theo ta, tiểu xà đã rõ là lao đúng vào người. Trừ phi người có vật khắc tinh khiến tiểu xà không dám chạm vào người. Và điều này thì tuyệt đối không thể nào xảy ra nên ta tin chắc người đang giữ tiểu xà. Người có dám thử liều lĩnh để ta phát lệnh điều động cho tiểu xà phát tác chăng? Nếu không dám, hãy ngoan ngoãn bước tránh qua một bên. Ta sẽ giúp người thoát hiểm họa do không biết lúc nào thì bị tiểu xà hại chết.

Sắc mặt của Sầm Phong xám ngoét, chính điều này đã cáo giác cho họ Tiền biết ai đang giữ tiểu xà Bích Linh bên người.

Thạch Hạo Nhiên có vẻ đã nhận ra nguyên nhân vì sao họ Tiền dám đề quyết như thế. Y không còn nói những lời mập mờ nữa. Trái lại, y thẳng thừng khuyên ngăn Sầm Phong :

- Người đừng xuẩn động, để những lời của họ Tiền làm cho nao núng. Vì người hiện nay đang là chủ nhân của tiểu xà, lệnh của họ Tiền chẳng giúp gì cho người, đồng thời cũng không gây hại đến sinh mạng người. Cứ đứng đó không cần bước tránh đi đâu cả.

Mạc Thanh Sầu cũng nói :

- Thạch nhân huynh nói rất đúng. Vì nếu người bước ra, họ Tiền vì muốn diệt bỏ tiểu xà ắt không ngại hạ thủ luôn người. Không biết chừng lúc đó kể cả bí đồ Hồng Ma bảo bên người người cũng lọt vào tay họ Tiền.

Tiền Giả Kim chợt cất cao giọng :

- Đối với ta, bí đồ Hồng Ma bảo dù quý đến đâu tuyệt đối không thể sánh với Bích Linh tiểu xà. Tiểu oa nhi kia, nếu người chịu giao trả tiểu xà, ta hứa sẽ không động phạm gì đến người, kể cả bí đồ cũng không cần chiếm đoạt. Người hãy tin ta.

Thạch Hạo Nhiên cười khẩy :

- Tôn giá nói chỉ những lời đến cả trẻ lên ba cũng không thể tin. Vì nếu không có ý chiếm đoạt bí đồ, chỉ muốn thu hồi tiểu xà độc vật. Thì tại sao tôn giá không xuất hiện một mình, trái lại đã mang theo khá nhiều trợ thủ?

Tiền Giả Kim không đáp lời họ Thạch, chỉ nôn nóng hỏi dồn Sầm Phong :

- Ta biết người đang khiếp đảm vì vô tình giữ canh cánh tiểu xà bên mình. Hãy nói đi, phải như thế nào người mới tin và ưng thuận cho ta thu hồi tiểu xà Bích Linh?

Sầm Phong miễn cưỡng đáp :

- Đúng là tiểu xà đang ở đây, đầu đó quanh thân ta. Nhưng tôn giá phải hứa không để tiểu xà gây hại đến ta?

Tiền Giả Kim mừng rỡ gật đầu, toan đáp ứng, chợt nghe Mạc Thanh Sầu hốt hoảng kêu, ngăn cản ý định đó của Sầm Phong :

- Không cần dùng tiểu xà, bất kỳ ai trong họ cũng dễ dàng ban cho người một chương chết ngay. Sao người ngây thơ, tin vội vào những lời hứa hảo?

Sầm Phong tỉnh ngộ, vội nói với họ Tiền câu khác :

- Tôn giá phải hứa không được làm bất kỳ điều gì gây tổn hại đến ta. Được chứ?

Tiền Giả Kim cũng toan đáp ứng thì lần này bị tiếng Thạch Hạo Nhiên xem vào ngăn lại. Họ Thạch nói với Sầm Phong :

- Người đã quên là từng hứa dùng tiểu xà để giúp cả ba chúng ta an toàn tính mạng? Sao bây giờ người chỉ nghĩ đến bản thân người?

Sầm Phong gương cười, đành nói câu khác với họ Tiền :

- Tôn giá có thể cho họ an toàn rời nơi này trước?

Tiền Giả Kim khẳng khái vẫy tay :

- Cho chúng đi.

Những trợ thủ cùng xuất hiện với họ Tiền lập tức phân khai, cố ý tạo một lối đi ngay chính giữa, một biểu hiện cho thấy họ không hề ngăn cản nếu ngay bây giờ Thạch Hạo Nhiên và Mạc Thanh Sầu bỏ đi.

Thạch Hạo Nhiên thật nghi ngờ :

- Tôn giá tuyệt đối không nuốt lời chứ?

Tiền Giả Kim cười lạnh :

- Đã được buông tha, người không mau xéo đi, còn lải nhải làm gì những lời nhảm nhí? Nhanh lên nào.

Mạc Thanh Sầu cau mày bảo :

- Phiền tôn giá cho họ tránh xa hơn về hai bên. Chỉ có thể Mạc Thanh Sầu ta mới thật tin vào thành ý của tôn giá.

Tiền Giả Kim lại cười khẩy, vẫy tay một lần nữa :

- Đường đường là Đường chủ Ngoại Vi đường, lời của ta là nhất ngôn cửu đỉnh. Nhưng hãy nhớ, đừng bao giờ để ta gặp lại hai người lần sau. Đi đi.

Thái độ của họ Tiền hoàn toàn không giả trá, khiến Thạch Hạo Nhiên cả mừng, đã chực khoa chân bước đi. Bỗng y nghe tiếng Sầm Phong thở dài ai oán :

- Nhị vị định bỏ đi thật sao? Nếu vậy, những gì chúng ta đã hứa với nhau đều vô nghĩa?

Thạch Hạo Nhiên đáp và không hề áy náy :

- Không có gì đáng trọng hơn sinh mạng, kể cả so với bí đồ Hồng Ma bảo. Vì thế, ta thành thật khuyên người, đừng bao giờ đặt hết tin tưởng vào ai, cho dù kẻ đó là đồng sinh thành ra người chẳng nữa cũng vậy. Hãy bảo trọng.

“Vút!”

Thạch Hạo Nhiên đã lao đi an toàn, không có dấu hiệu nào cho thấy là đã bị ngăn cản. Mạc Thanh Sầu thấy vậy cũng lao theo không màng nói với Sầm Phong dù chỉ là một lời từ biệt.

Sầm Phong ngán ngẩm nhìn theo và không thể không nghe tiếng Tiền Giả Kim lầm bầm :

- Chúng chỉ là những kẻ tiểu nhân. Người càng giao du chỉ càng thêm thêm nhiễm bản chất bất nhân bất nghĩa của chúng. Đâu như bốn giáo dù bị liệt vào hàng tà đạo vẫn biết thế nào là nghĩa khí. Tuyệt đối không bao giờ bỏ rơi bằng hữu huynh đệ, cho dù phải mất mạng cũng thế.

Sầm Phong liếc nhìn họ Tiền :

- Nói như thế có nghĩa là tôn giá sẽ giữ lời, sẽ không gây bất lợi gì cho ta, kể cả việc chiếm đoạt bí đồ Hồng Ma bảo cũng không?

Tiền Giả Kim cười đắc ý :

- Bốn Đường chủ chỉ giữ lời nếu thật sự người đang có giữ tiểu xà Bích Linh bên người. Còn như người không giữ. Ha ha..., bốn Đường chủ không chỉ chiếm đoạt bí đồ của người, mà kể cả tính mạng của người cũng không thể buông tha. Người nghe rõ chứ? Ha ha...

Sầm Phong liền thở ra nhẹ nhõm :

- Nếu được vậy thì tốt. Nào, hãy mau gọi tiểu xà của tôn giá quay lại. Tiểu sinh đã ngán lắm rồi cảnh bên mình lúc nào cũng có mối hiểm họa là tiểu xà Bích Linh phục bên thân.

Tiền Giả Kim liền chu miệng phát ra tiếng huýt sáo, thoát đầu nhỏ sau to dần.

Tuy vậy, chính Sầm Phong cũng hoang mang. Không hiểu vì sao Tiền Giả Kim dù phát động hiệu lệnh thế nào vẫn không có biểu hiện gì cho thấy Bích Linh tiểu xà đáp ứng.

Với dáng vẻ nghi hoặc tốt cùng, Tiền Giả Kim ngừng huýt sáo, đặt nghi vấn với Sầm Phong :

- Người có giữ tiểu xà thật chứ? Đừng nghĩ lời của ta chỉ là dọa suông. Vì nếu nói dối, trong khi người không hề giữ tiểu xà. Sinh mạng người kể như đã bị định đoạt.

Sầm Phong cũng tốt cùng bối rối :

- Tiểu xà nhất định vẫn phục đâu đó trong người tiểu sinh. Hay hiệu lệnh của tôn giá đã trở nên mất tác dụng với tiểu xà?

Tiền Giả Kim hoang mang :

- Tuyệt đối không thể có chuyện đó. Vì tiểu xà chưa bao giờ tỏ ra kháng lệnh.

Sầm Phong chợt dạ :

- Tôn giá đã phát lệnh thu hồi? Nếu là vậy, không lẽ vì nhận ra tôn giá chính là người từng có thái độ hắt hủi, tiểu xà do còn để tâm giận nên quyết kháng lệnh?

Tiền Giả Kim chợt tỏ ra nghiêm trọng :

- Kỳ thực ta chưa hề phát lệnh thu hồi. Nhưng vì người đã nói như thế, ta sẽ thử xem sao.

Nhưng trước khi họ Tiền tiến hành ý định. Sầm Phong đã nhanh miệng kêu lên :

- Chờ đã. Vì tiểu sinh muốn biết bây giờ tôn giá đã phát hiệu lệnh gì?

Tiền Giả Kim cau mặt :

- Người hỏi để làm gì?

Sầm Phong giải thích :

- Còn để làm gì nếu chẳng phải để lo cho sinh mạng tôn giá?

Tiền Giả Kim ngạc nhiên :

- Lo cho ta? Tại sao? Và liệu sự lo lắng của người giúp ích gì cho ta?

Sầm Phong ngược ngừng đáp :

- Lẽ ra tiểu sinh không nên nói câu đó. Vì quả thực tiểu sinh có bản lãnh hoặc tư cách gì bảo là lo cho tôn giá. Tuy nhiên, theo tiểu sinh hiểu, vì tôn giá từng có động thái hắt hủi tiểu xà, dù vô tình hay hữu ý, thì

cũng là hất hủi. Thế cho nên, tiểu sinh cũng xin mạo muội đoán. Đồng thời tiểu sinh cũng lo, nhờ tôn giá phát lệnh thu hồi, vạn nhất tiểu xà nhân đó cố tình phản ứng bất lợi cho tôn giá, chỉ sợ tính mạng của tôn giá có thể bị lâm nguy.

Tiền Giả Kim cũng sờ kinh ngạc, bỗng hắng giọng hỏi Sầm Phong :

- Chưa cần đề cập đến chuyện tiểu xà có thể gây nguy hại cho ta hay không, ta chỉ muốn biết, sao người lo cho ta, trong khi chính ta không hề lưu tâm đến?

Sầm Phong dậm ra lúng túng :

- Vì... mạng người vốn quý. Huống hồ, phải chi tôn giá vẫn còn giữ ý định hoặc bắt giữ hoặc gây bất lợi cho tiểu sinh, ắt hẳn tiểu sinh không bao giờ bận lòng và lo lắng đến sinh mạng tôn giá. Đằng này...

Tiền Giả Kim vụt xua tay ngắt lời :

- Đủ rồi. Và theo người. Bích Linh tiểu xà vẫn thực sự đang ẩn trong người người?

Sầm Phong cười héo hắt :

- Thạch Hạo Nhiên và Mạc Thanh Sầu rất cuộc cũng phải tin đó là sự thật. Vì họ đã nhìn thấy và suýt bị tiểu xà tấn công lúc cả hai có ý định bắt tiểu sinh.

Tiền Giả Kim chợt lùi lại, vừa nhìn vừa ra lệnh cho những nhân vật đồng giáo :

- Tiểu xà lợi hại như thế nào, chư vị tất biết rõ hơn ai hết. Vì vậy, tất cả chúng ta không được khinh xuất. Hãy sẵn sàng, vì đã đến lúc Tiền mỗ phải mạo hiểm thu hồi tiểu xà. Xong chưa?

Tất cả đều nghiêm trang gật đầu. Nhưng vì thần sắc họ, ai nấy đều khẩn trương, cứ như thể họ chuẩn bị đối phó đại địch, khiến Sầm Phong bật kêu vội vàng :

- Chư vị định đối phó thế nào? Hủy diệt tiểu xà ư? Thế thì không cần. Vì nếu được điểm chỉ cách thu phục tiểu xà, nhất là khiến nó có thể ngoan ngoãn tuân lệnh, tiểu sinh ắt hẳn đủ dũng lược để tự tay bắt giữ tiểu xà và giao hoàn cho chư vị.

Tiền Giả Kim giật mình :

- Người tự tin thế sao?

Sầm Phong thở ra ai oán :

- Chẳng phải tiểu xà nếu muốn thì đã gây hại cho tiểu sinh rồi sao? Nhưng vì nó vẫn chưa có thái độ gì khác lạ, thêm nữa, với vóc dáng nó có lẽ nó hãy còn nhỏ, tiểu sinh thật không nỡ nhìn thấy nó bị chư vị hủy diệt. đành chỉ còn mỗi một cách đó thôi.

Tiền Giả Kim trầm giọng gật đầu :

- Nếu được như thế, quả là phương cách vẹn toàn cho cả ta lẫn người. Thế này vậy, Bích Linh là cách gọi dành riêng cho tiểu xà, người có thể vừa gọi một cách thân thiện, vừa nhẹ nhàng chạm tay vào nó. Đến khi nó chấp thuận, nằm gọn vào giữa lòng bàn tay người, đó là lúc người đã hoàn toàn khuất phục nó. Hãy thử xem. Và nhớ, đừng bao giờ tỏ ra rụt rè nhất đảm, cũng đừng biểu lộ thái độ cực cần thô lỗ. Được chứ?

Người tự tin chứ?

Sầm Phong nhăn nhó gật đầu, vừa thực hiện theo lời điểm chỉ vừa tự dặn lòng và trấn an, hãy luôn nghĩ một tiểu xà bé nhỏ ắt chỉ là một vật vô hại.

Tiếng kêu khe khẽ của Sầm Phong cứ rủ rủ thủ thỉ phát ra :

- Bích Linh, Bích Linh nhi. Hãy ra đây nào. Bích Linh nhi.

Tiểu xà di chuyển không một tiếng động, cũng không tạo bất kỳ cảm giác nào dù nhỏ cho Sầm Phong là kẻ đang giữ tiểu xà trong người. Tuy vậy, cuối cùng ở lòng bàn tay của Sầm Phong cũng xuất hiện cảm giác lạnh.

Nhận biết đó là tiểu xà, Sầm Phong dù phập phồng lo sợ vẫn cố gắng thu hết đờm lược để tiếp tục thực hiện những hành vi tội cùng nguy hiểm chẳng biết lúc nào tiểu xà phát tác gây hại cho bản thân Sầm Phong.

Được một lúc, Sầm Phong vừa run run vừa lấy tay ra khỏi người. Nhưng sau đó Sầm Phong nhẹ thở phào và thấy tiểu xà không chỉ nằm cuộn tròn thật gọn trong lòng bàn tay Sầm Phong, mà dường như tiểu xà còn đang nằm ngủ rất ngon, rất ngoan ngoãn.

Sầm Phong cười tươi, đưa tay ra phía trước, hướng về Tiền Giả Kim :

- Đúng thật nó chỉ là một đứa bé. Tôn giá có thể đến nhận lại được rồi.

Nhưng Tiền Giả Kim không nhúc nhích, trái lại chỉ hất hàm ra hiệu cho một nhân vật trong số những người đã cùng xuất hiện.

Nhân vật này đáp lại bằng cái gật đầu, sau đó ném về phía Sầm Phong một vật nhỏ dường như được làm bằng tơ, vừa trắng mịn vừa lỏng lẻo tự phát sáng :

- Phiên người hãy tự tay đặt tiểu xà vào chiếc túi ta vừa ném ra. Chỉ khi nào cột chặt được miệng túi, ta sẽ tiến đến nhận lấy.

Họ đã tỏ ra quá cẩn trọng, khiến Sầm Phong hiểu rằng tiểu xà dù nhỏ vẫn là loại sinh vật tối độc, tuyệt đối chẳng một ai dám sơ suất khinh thường.

Vì thế, lúc Sầm Phong đặt tiểu xà vào miệng túi, do có cảm giác khẩn trương nên Sầm Phong không hề nhớ là đã cột chặt miệng túi như được căn dặn hay chưa.

Sầm Phong đã hoan hỉ cầm lên và đưa cao chiếc túi đang chứa gọn tiểu xà :

- Xong rồi. Chư vị có thể đến nhận lấy.

Tiền Giả Kim bỗng lùi lại, và sau khi ném cho Sầm Phong một thoáng nhìn kỳ lạ, Tiền Giả Kim chợt cất giọng không hiểu sao bỗng trở nên khà khà xúc động :

- Chuyện thu hồi tiểu xà kể như đã hoàn tất. Mọi việc đến đây có thể kết liễu được rồi. Hãy mau nhận lấy tiểu xà, chúng ta còn phải quay về, hồi bẩm với Giáo chủ.

Nhân vật đã ném ra chiếc túi một lần nữa lại gật đầu và nhanh nhẹn tiến về phía Sầm Phong. Đó là nhân vật trung niên, có sắc diện hầu như bầm sinh xanh xanh tái tái, tợ hồ lúc nào cũng có lớp băng mỏng phủ ngang mặt, gây cảm giác lạnh lùng khó tả.

Nhân vật này tiến lại gần, một tay thì nhẹ đỡ chiếc túi, tay còn lại thì đưa ra vỗ vỗ vào vai Sầm Phong :

- Ta thật không biết cảm kích người thế nào. Thôi thì kiếp sau hẹn có ngày đền đáp. Vĩnh biệt!

Sầm Phong thất sắc chực kêu. Nhưng cũng lúc đó chợt xuất hiện một lực đạo thâm nhập qua đầu vai Sầm Phong, xuyên thấu vào nội tạng, làm cho tiếng kêu của Sầm Phong lập tức bị nghẹn lại giữa chừng.

- A...!

Đúng lúc này chiếc túi trên bàn tay kia của nhân vật có sắc diện tái xanh bỗng tự nhích động. Và từ đó liền phát ra một tiếng rít nhỏ, sau đó có một bóng xanh mờ từ chiếc túi lao vọt vào tận bên trong người Sầm Phong. Đồng thời bàn tay đang đặt một cách nặng trĩu lên vai Sầm Phong cũng bất chợt buông rơi xuống. Và dĩ nhiên chủ nhân của bàn tay phải phát lên tiếng kêu kinh hoàng :

- Ối...

Mọi diễn biến xảy ra quá nhanh, khiến Sầm Phong dù là người trong cuộc và đang đứng thật gần nhân vật nọ cũng không kịp hiểu điều gì vừa diễn ra. Chỉ thấy bao nhân vật đứng quanh đó, kể cả Tiền Giả Kim bỗng nhất tề đồng loạt nhảy giạt ra, và tất cả cùng trợn mắt khiếp đảm nhìn nhân vật nọ vụt ngã huych xuống, miệng sôi bọt đờm và lập tức lâm cảnh thâm tử.

Đó là điều đã từng xảy ra cho mục Bạch Phát Cốt Thủ. Sầm Phong vì hãy còn ghi nhớ khá rõ nên vụt hiểu điều gì đã vừa xảy ra cho nhân vật nọ. Sầm Phong bật kêu thất thanh :

- Ôi chao! Lại là do Bích Linh tiểu xà gây ra tử trạng này. Ôi!

Tiếng kêu của Sầm Phong làm cho những nhân vật nọ hoàn hồn tỉnh mộng. Họ chợt quát loạn xạ :

- Lão Thất đã táng mạng?
- Tất cả đều do tiểu oa nhi cố ý giở trò?
- Phải rồi. Tiểu oa nhi đã không cột miệng túi Tri Thù Thiên Tầm Vạn Niên, khiến tiểu xà vẫn có cơ hội thoát ra, sát hại lão Thất!
- Chúng ta hãy báo thù cho lão Thất. Hãy mau phanh thây xé thịt tiểu oa nhi!
- Giết!

Những loạt gào căm phẫn này làm Sầm Phong kinh hãi và tin chắc sẽ chết nếu không có kỳ tích chợt bất thần xuất hiện.

Đó là lúc Tiền Giả Kim chợt quát vang :

- Chư vị hộ pháp xin ngừng tay. Đừng quên lệnh của Giáo chủ là thoát tiên phải thu hồi Bích Linh tiểu xà nguyên vẹn. Chúng ta chưa thể vội hạ thủ tiểu oa nhi.

Sầm Phong vỡ lẽ, lập tức phẫn nộ nhìn họ Tiền :

- Tôn giá đã bội tín, vẫn tìm cách sát hại tiểu sinh. Vạn Xà giáo các người thật độc ác.

Tiền Giả Kim nhếch môi, cười nửa miệng :

- Người cũng không giữ lời. Bằng cớ là người đã không cột chặt miệng túi như được dặn. Nếu không tiểu xà dù muốn phát tác cũng không thể tự thoát ra khỏi chiếc túi vốn là vật khắc tinh của nó.

Sầm Phong giận dữ vặc lại :

- Sao tôn giá biết tiểu sinh đã không cột? Huống hồ chiếc túi mỏng thế kia, tiểu xà nếu muốn thoát nào khó gì.

Tiền Giả Kim toan tiếp tục tranh cãi, chợt có một bóng hồng mờ ảo thấp thoáng hiện đến, mang theo chuỗi thanh âm oanh vàng thánh thót đích thị là một nữ nhân :

- Tất cả thật vô dụng. Chỉ mỗi một việc còn con cũng không thể hoàn thành. Còn không mau lui lại?

Tuy bị mắng, bị chê bai là vô dụng nhưng những nhân vật bị mắng không những không dám phẫn giận, trái lại còn nhũn nhặn và ngoan ngoãn lui lại :

- Đại tiểu thư đã đến? Xin tuân lệnh Đại tiểu thư.

Kể cả Tiền Giả Kim cũng lui và một lần nữa, vì Sầm Phong đang giận dữ nhìn họ Tiền nên tình cờ phát hiện họ Tiền ném lại cho Sầm Phong một thoáng nhìn khác lạ.

Nhưng mối quan tâm và nghi vấn của Sầm Phong dành cho ánh mắt kỳ lạ của họ Tiền chỉ kéo dài đến đây rồi thôi. Do nữ lang mới xuất hiện, Đại tiểu thư của tất cả những nhân vật Vạn Xà giáo đương diện, đã bắt ngờ hướng về Sầm Phong và lên tiếng :

- Ta cho người tự quyết định. Hãy chọn một trong hai cách sau. Một là ngoan ngoãn giao nạp cả Bích Linh tiểu xà lẫn Hồng Ma bảo bí đồ, đổi lại ta sẽ cho người hưởng một cái chết toàn thây.

Sầm Phong giật mình, không thể ngờ những lời nói độc ác này lại có thể được xuất phát từ môi miệng tuyệt vời xinh đẹp của Đại tiểu thư Vạn Xà giáo, là mỹ nhân duy nhất lần đầu tiên Sầm Phong được chiêm ngưỡng.

Đại tiểu thư lại nói tiếp :

- Cách thứ hai là ta sẽ tự tay thu thập người, nhất định đó sẽ là cái chết tốt cùng thảm khốc. Và cuối cùng ta sẽ thu hồi tiểu xà đồng thời chiếm đoạt Hồng Ma bảo bí đồ. Người chọn cách nào?

Sầm Phong đã thực sự tin một mỹ nhân dù xuân sắc đến đâu vẫn có thể tốt cùng độc ác nếu muốn. Vì thế, Sầm Phong tự cho tay vào người, vừa kiểm tìm nơi tiểu xà đang phục ẩn, vừa phẫn nộ đáp lời Đại tiểu thư :

- Ta không chọn. Vì ta không muốn chết dù bằng cách nào. Ngược lại nếu người dám có thái độ gây bất lợi cho ta, đừng quên ta có thể dùng Bích Linh tiểu xà khiến người mất mạng đấy.

Đại tiểu thư cười khẩy, sau đó đã bất ngờ vẩy tay, cách không chộp vào chiếc túi bằng tơ Trì Thủ hiện vẫn đang nằm gọn trong lòng bàn tay của nhân vật xấu số chết thảm.

Một lực đạo nhẹ nhàng xuất hiện và lạ thay vẫn làm chiếc túi tự cất lên, là là bay vào tay đang chờ sẵn của Đại tiểu thư.

Như đã có chiếc túi trên tay, Đại tiểu thư ung dung bảo Sầm Phong :

- Người muốn dùng Bích Linh tiểu xà uy hiếp ta? Hãy thực hiện đi, hãy tự tay ném tiểu xà về phía ta xem nào? Và ta sẽ cho người thấy bản lãnh của Đại tiểu thư Vạn Xà giáo lợi hại như thế nào?

Sầm Phong bối rối lùi lại, vì biết chắc phen này khó thoát do đã tìm và vẫn không biết Bích Linh tiểu xà đang ẩn phục ở đâu.

Đại tiểu thư khoa chân tiến bước theo, tay ve vẩy chiếc túi :

- Người không ném cũng không sao. Vì ta vẫn có biện pháp thu phục tiểu xà, bắt nó phải tuân lệnh ta.

Đại tiểu thư tuy niên kỷ chỉ độ đôi mươi nhưng phong thái tự tin đỉnh đặc, nếu so với Tiền Giả Kim thân danh Đường chủ thì chỉ có hơn quyết không hề kém. Nàng phát ra tiếng sáo miệng, tạo thành chuỗi thanh âm trầm bổng mà thoát nghe Sầm Phong chợt nhớ lúc này Tiền Giả Kim cũng phát hiệu lệnh tương tự. Đồng thời hai mắt cứ hau háu nhìn Sầm Phong và chỉ thay đổi thành ánh mắt kinh ngạc khi nàng đột nhiên ngừng phát hiệu lệnh để kêu lên kinh ngạc :

- Người đã làm thế nào khiến Bích Linh tiểu xà hoàn toàn thuận phục một kẻ xa lạ như người? Sao nó không tuân lệnh ta, không hạ sát người?

Sầm Phong chấn động vì hiểu chuỗi thanh âm trầm bổng vừa rồi là hiệu lệnh để phát động tiểu xà tấn công. Và Sầm Phong thêm tự tin dù chưa rõ vì sao tiểu xà đã có hành vi kháng lệnh, chỉ ngoan ngoãn nằm phục ẩn dấu đó nội trong người Sầm Phong :

- Ta chưa từng gây bất lợi cho tiểu xà. Cũng dễ hiểu nếu tiểu xà bất tuân mệnh lệnh của hạng có tâm địa độc ác là người để không gây nguy hại đến ta.

Đại tiểu thư lại huýt sáo miệng, lần này thì theo âm điệu khác, với cánh tay mỹ miều đang cầm chiếc túi cứ đưa ra phía trước để ve vẩy.

Chỉ một lúc sau, Đại tiểu thư chợt mỉm cười, đồng thời Sầm Phong lại biến sắc vì phát hiện Bích Linh tiểu xà đã đột ngột lao vọt ra để ngoan ngoãn chui ngay vào miệng túi được Đại tiểu thư Vạn Xà giáo để hé mở.

Nàng thu gọn chiếc túi vào bọc áo, sau đó phát lên tràng cười tự đắc và bất ngờ động thân lao ập vào Sầm Phong :

- Không còn Bích Linh tiểu xà, để xem người làm thế nào bảo toàn tính mạng? Ha ha...

Một lực đạo thật êm nhẹ bỗng xuất hiện từ tay nàng lẳng lẳng cuốn vào Sầm Phong một cảm giác lạnh khắp thân một cách kỳ quái. Tiếp theo đó cái lạnh vì đã thấm nhập nội thể nên chỉ thoáng mất làm cho thần trí và nhận thức của Sầm Phong cũng buốt lạnh mất dần tri giác.

Diễn biến xảy ra quá nhanh, đến nỗi tri giác của Sầm Phong hoàn toàn bị mất đi từ lúc nào chẳng hay. Kể cả việc sống chết thế nào Sầm Phong cũng không nhận biết.

Tất cả chỉ còn là một màn đêm đen hải hùng...

7. Chương 7: Linh Vật Vẫn Luôn Tìm Chân Chủ

Vừa lai tỉnh, Sầm Phong biết ngay mình vẫn còn sống. Nhưng thay vì kêu lên mừng, Sầm Phong lại ngồi bật dậy toan chạy, đồng thời còn hốt hoảng gào vang :

- Tôn giá đã hứa lời không sát hại tiểu sinh. Hãy đứng nguyên đó, đừng tiến lại gần và cũng đừng thất hứa. Nếu không, đừng trách tiểu sinh vô lễ, dù biết phải chết vẫn thóa mạ rửa sả tôn giá.

Đứng chỉ cách Sầm Phong độ mười bước chân, Tiền Giả Kim vì đang tự bước đến nên đành dừng lại, vừa nhìn thấy Sầm Phong vừa lắc đầu mỉm cười :

- Người yên tâm. Vì nếu không có ta sắp đặt, vị tất lúc này người còn sống. Muốn giết người ta đã hạ thủ từ lâu rồi, lúc người còn mê man ngất lịm cần gì chờ đến bây giờ để nghe người thóa mạ?

Sầm Phong đã toan chạy nhưng không thể chạy. Vì nhận ra cả bản thân lẫn Tiền Giả Kim đang cùng nhau hiện diện trong chung một lòng thạch động. Và vì có chủ ý hay sao đó, chỗ họ Tiền đứng chính là lối duy nhất xuất nhập thạch động. Riêng bản thân Sầm Phong vì đang ở chỗ tận cùng nên sẽ chạy đi đâu nếu ở chỗ tận cùng chỉ là một vách đá sần sùi nhám nhúa, chẳng có lấy một kẽ hở chứ đừng nói chi một lối để thoát. Sầm Phong vẫn giận dữ cất tiếng gào :

- Đừng ngỡ tiểu sinh tin những lời gian dối đó. Vì tôn giá không chỉ thất hứa một lần. Miệng thì bảo sẽ không sát hại nhưng chính tôn giá lại phát động hiệu lệnh cho tiểu xà tấn công tiểu sinh. Đừng nghĩ tiểu sinh vì còn nhỏ, không biết gì, tôn giá muốn dối gạt thế nào cũng được.

Tiền Giả Kim tỏ ra rất nhẫn nhục, chỉ nhần nhó khi nghe Sầm Phong tha hồ gào, thay vì có thể ra tay hoặc hạ sát Sầm Phong ngay hoặc bắt Sầm Phong phải ngậm cầm miệng. Và đó không chỉ là điều duy nhất gây ngạc nhiên cho Sầm Phong. Vì sau khi Sầm Phong dừng lời, thật lạ, Tiền Giả Kim lại chỉ biết thở dài tự thán :

- Ta cũng biết khó lòng làm người thay đổi để nghe và tin ta. Nhưng dù vậy, Tiền Giả Kim ta cũng không oán trách. Có chăng là chỉ tự trách, vì ta đã luôn gây nhiều ác danh. Đến nỗi, nếu như chẳng phải người đã một lần bộc lộ mối quan tâm ngoài dự liệu của ta, khiến ta lần đầu tiên nhận một cảm xúc kỳ lạ, ắt hẳn nãy giờ với những gì người vừa thể hiện, có khi người đã mất mạng dưới tay ta chí ít phải đến hai lần. A...

thật lòng ta chưa bao giờ chịu nhẫn nhịn như thế này.

Họ Tiền nói quá thật, đến sắc diện bên ngoài cũng tỏ ra day dứt và bối rối rất thật, khiến Sầm Phong chực tin và toan lên tiếng hỏi cho rõ nguồn cơn, đồng thời còn để thỏa lòng hiếu kỳ.

Nhưng đúng lúc đó lại có một thanh âm oanh vàng thổ thổ từ bên ngoài vang vọng vào tận lòng thạch động, lọt đến tai Sầm Phong :

- Tiền thúc thúc vừa bảo đang nhần nhin ai vậy? Tiểu nữ chỉ chậm chân có một lúc, lẽ nào lại làm cho Tiền thúc thúc tức bực, giận tiểu nữ đến thế sao?

Một bóng hồng nhân đó xuất hiện, từ bên ngoài lao vút vào như cánh yến chao liệng thật ngoạn mục. Nhưng đối với Sầm Phong, giọng oanh vàng vừa nghe cộng với bóng dáng xuất hiện, chỉ nội hai phương diện đó thôi cũng đủ cho Sầm Phong giận dữ và trên cả mức giận dữ, nghĩa là phần nộ. Sầm Phong lại gào vang :

- Các người vẫn luôn luôn dối trá. Được rồi, ta dù bất lực, hiện không thể đối phó gì các người. Giết ta đi, muốn hạ thủ thế nào cũng được. Và nhớ, chỉ cần ta còn một hơi thở thôi, mối thù này ta luôn luôn ghi nhớ. Nếu có cơ hội, ta sẽ bắt các người hoàn trả gấp trăm, gấp ngàn lần. Hãy giết ta đi.

Tiền Giả Kim càng thêm nhần nhó, chợt thở dài nhìn nữ lang mới đến :

- Chỉ do y ngộ nhận thôi. Và vì thế ví thử Tiền Giả Kim này không chấp nhận thì sự thế sẽ ra sao đây?

Hai chữ ngộ nhận vừa nghe làm cho Sầm Phong sực tỉnh, bởi một nguyên nhân thật dễ hiểu là diện mạo của nữ lang mới xuất hiện tuy hao hao giống nàng Đại tiểu thư Vạn Xà giáo nhưng lại có niên kỷ kém hơn hẳn. Có lẽ tiểu cô nương này chỉ độ tuổi chừng đôi bảy hoặc đôi tám là nhiều.

Tiểu cô nương nọ như cũng hiểu Tiền Giả Kim có ý ám chỉ gì khi dùng hai chữ ngộ nhận. Nàng bảo :

- Y nhận làm tiểu nữ với Đại tỷ? Vì thế y phẫn nộ, ngờ chính tiểu nữ đã quyết lòng lấy mạng y, kỳ thực chỉ là do Đại tỷ ra tay?

Đã biết là ngộ nhận, lẽ ra Sầm Phong thôi giận dữ mới phải. Nào ngờ cũng ngay lúc này chính Sầm Phong lại gào thét :

- Người gọi ả độc ác nó là Đại tỷ? Người là bà mẹ của ả? Thảo nào người không chỉ giống giọng nói mà cả vóc dáng diện mạo cũng hao hao ả. Đủ rồi, người có thể xuống tay hạ thủ ta được rồi, vì nếu Đại tỷ người bắt lực, chưa thể khiến ta vong mạng thì sự xuất hiện của người cũng đủ hiểu người đang muốn gì ở ta. Giết ta đi. Nếu không bọn tỷ muội các người, cả Vạn Xà giáo nữa, sau này sẽ phải hối hận. Hãy giết ta đi. Ha ha...

Tiểu cô nương ngờ ngàng và vì không biết nói lời gì hơn nên cứ trân trối nhìn Sầm Phong như đang nhìn một sinh vật kỳ quái chẳng phải người.

Tiền Giả Kim đã hết nhẫn nhịn, vụt quát :

- Nếu Đại tiểu thư đã cố ý giết người thì chính tam tiểu thư lại là người có ân cứu mạng người. Sao người không chờ nghe ta giải thích? Trái lại thái độ của người, nếu không vì lời căn dặn của Tam tiểu thư, ta thật muốn quật người một chưởng cho kỳ chết. Thật là hồ đồ.

Phản ứng của họ Tiền nếu không là gió thoảng qua tai Sầm Phong thì cũng là dầu châm thêm vào lửa đỏ, khiến Sầm Phong mất lộ hung quang, mặt đỏ bừng, vừa giận dữ vừa quát :

- Ta không cần nghe giải thích. Giết ta đi. Nếu tôn giá muốn. Vì càng nhìn các người ta càng phẫn nộ. A... a..., phải chi ta đột nhiên có bản lãnh, nhất định ta sẽ cho các người nếm mùi lợi hại. Thà ta chịu chết hơn là cứ thế này nhìn và bắt lực vì không thể làm gì các người. Giết ta đi. Ha ha..., giết ta đi!

Cơn giận làm Sầm Phong như mất trí và bỗng ùng ùng chạy ào vào tiểu cô nương, hai tay vung lên tán loạn, có vẻ sẵn sàng đánh đập cầu xé bất kỳ kẻ nào dù có là cao thủ nhưng dám xuất hiện trước mặt Sầm Phong.

Tiểu cô nương đang cơn ngờ ngàng, vì mãi nhìn trân trối Sầm Phong nên dường như không nhận thấy cơn phát cuồng của Sầm Phong đang cuộn đến.

Tiền Giả Kim thấy vậy la lớn :

- Tam tiểu thư!

Tiểu cô nương bấy giờ mới giật mình sức tỉnh. Nhưng lạ thay, nàng tỉnh và thấy thì cứ thấy, vậy mà vẫn cứ đứng yên, không có bất kỳ phản ứng nào gọi là đối phó hoặc lẩn tránh cơn cuồng nộ của Sầm Phong.

Tiền Giả Kim lại thấy và hiểu rõ hiểm cảnh gì sắp xảy ra cho tiểu chủ nhân mặc dù không đến nỗi mất mạng. Vì thế, Tiền Giả Kim bật người lao đến :

- Ta tha thứ cho người đã quá đủ rồi. Thế này thật quá đáng, người không thể trách ta.

Tiền Giả Kim tung một lực đạo quật vào Sầm Phong. Nhưng lúc đạo chưởng kinh sắp chạm vào Sầm Phong, điều kỳ dị là Sầm Phong hoàn toàn không biết đến và bằng chứng là Sầm Phong cứ tiếp tục hung hãn xông vào tiểu cô nương.

Đến lúc này tiểu cô nương mới có phản ứng. Nàng lách tránh Sầm Phong. Nàng còn dùng giọng nói uy quyền nửa ra lệnh, nửa khẩn thiết bảo họ Tiền :

- Y chỉ quá phẫn nộ nên mới hóa cuồng. Tiền thúc thúc đã biết rõ, hà tất động nộ gây thương hại đến y? Dừng tay mau.

Tiền Giả Kim kinh hoảng, vội dừng tay thu chiêu. Và chỉ suýt nữa thì không kịp thu hồi, ắt sẽ gây đại họa, nên họ Tiền lo lắng hỏi tiểu chủ nhân :

- Tam tiểu thư không sao chứ? Lần sau xin Tam tiểu thư đừng quá mạo hiểm tương tự. Vạn nhất có mệnh hệ gì, thuộc hạ...

Tiểu cô nương tỏ ra không quan tâm đến nỗi lo của họ Tiền. Trái lại, vì phát hiện Sầm Phong vẫn cứ như kẻ hóa cuồng, đang xông xộc chạy thoát ra ngoài thạch động và dường như sẽ cứ thế chạy mãi, nên nàng sợ hãi, vội gọi họ Tiền :

- Làm sao ngăn y lại? Đại tỷ lúc này ắt vẫn đang ráo riết truy lùng y. Vạn nhất nếu để Đại tỷ phát hiện, tiểu nữ đành bất lực vì không thể giải cứu y lần thứ hai.

Tiền Giả Kim nhìn theo Sầm Phong và cau mày ngẫm nghĩ, đoạn cất giọng quả quyết bảo :

- Vì Tam tiểu thư, thuộc hạ nguyện mạo hiểm, tìm cách đánh lạc hướng truy tìm của Đại tiểu thư. Nhưng với điều kiện Tam tiểu thư phải khẩn cấp quy hồi nơi xuất phát, không được để Đại tiểu thư phát giác sự xuất hiện của Tam tiểu thư quanh đây. Bằng không, người có tâm cơ mẫn tiệp như Đại tiểu thư thế nào cũng đoán biết đã có Tam tiểu thư tự ý nhúng tay xen vào và hậu quả thật khó lường.

Tiểu cô nương cũng nhìn mãi theo cung cách chạy cuồng loạn của Sầm Phong, và nàng cứ khẩn trương hồi thúc họ Tiền :

- Quả nhiên chỉ còn mỗi cách đó, đành phiền Tiền thúc thúc mau mau tiến hành cho. Nhanh lên.

Họ Tiền gật đầu đáp ứng, và chỉ vút một cái họ Tiền đã thi triển khinh công lao đi mất dạng.

Còn lại một mình, tiểu cô nương thay vì có tâm trạng nhẹ nhõm do đã sắp đặt ổn thỏa và mệnh lệnh đã được họ Tiền thi hành, thì nàng lại mang bộ mặt nôn nóng, như thể chẳng yên tâm chút nào về những gì vừa sắp đặt. Và khi bộ mặt đó không còn, cũng nhờ nụ cười đắc ý vừa tình cờ xuất hiện trên môi miệng, sau đó tự chui khuất người vào một góc khuất, một hành vi tỏ ra quá cẩn trọng một cách không cần thiết, một khi khắp thạch động lúc này chỉ có mỗi một mình nàng.

Thế nhưng nàng có nguyên do để tỏ ra phải thật thận trọng như vậy. Vì khi từ góc khuất bước ra, nếu tiểu cô nương lúc này đã bước vào thì bây giờ bỗng đột ngột hóa thành một nam đồng tử với y phục vừa bản vừa để lộ một vài chỗ rách. Tiểu cô nương đã thay đổi nhân dạng, kể cả giới tính, chỉ còn lại nụ cười hài lòng đắc ý vẫn nguyên hiện. Và với nhân dạng đã hoàn toàn đổi mới, nàng hí hửng tung thân lao đi như cánh én chao liệng. Thoát từ thạch động ra ngoài, phơi phơi lao mất dạng vào khoảng không gian bao la lúc nào cũng rộng mở chào đón.

“Vút...”

* * * * *

Cái nóng nằng giữa trưa làm Sầm Phong hoa mắt vì kiệt lực.

Và nhờ lão đạo sư tẩu ngã mấy lần nên khi dừng lại, Sầm Phong mới phát hiện bản thân không những không còn trong tâm trạng cuồng nộ nữa mà lạ thay lại được may mắn là hiện chỉ có mình với mình giữa khoảng không bao la rộng mở. Họ Tiền và những tiểu thư cùng bọn giáo đồ Vạn Xà giáo không biết đã biến đi dạng nào biệt dạng. Sầm Phong nở nụ cười mãn nguyện.

Nhưng nụ cười đó tồn tại không lâu, thay vào đó miệng Sầm Phong méo xệch sau khi đã nhìn ra xung quanh và không hề biết bản thân đang dừng ở địa phương nào.

Sầm Phong thoát hốt hoảng về điều này và còn hốt hoảng hơn lúc nhận ra bản thân cũng đang cơn đói lả, nhất là khát, một cơn khát đòi hỏi phải thỏa mãn ngay.

Nếu không giữa tiết trời nóng bức và lại đứng ngộ thế này, cơn khát nhất định sẽ quật ngã Sầm Phong mà không chút dung tha, cho dù có mở miệng van nài cũng đừng mong kêu thấu đến tận trời cao.

Phải tìm nước. Sầm Phong đành vội bước đi với mỗi một tâm nguyện cháy bỏng đó.

Nhưng muốn tìm nước ở một nơi chưa hề thông thuộc địa hình quả là điều không dễ. Chẳng riêng gì đối với Sầm Phong mà đối với bất kỳ ai khác cũng tương tự.

Vì thế, tựa như người sắp chết đuối vô tình vớ được phao, Sầm Phong chọt phồng mũi và hít lấy hít để một mùi hương thoang thoảng vừa tình cờ đánh động khứu giác bản thân.

Đó là mùi thịt chỉ vừa mới nướng chín trên lửa. Một mùi nếu có tác động làm bụng của Sầm Phong thêm đói cồn cào thì lại có hiệu năng tạo một cảm giác cản trọng cho Sầm Phong.

Vì cản trọng cảnh giác nên Sầm Phong lo lắng dừng lại. Nhưng sau đó, khi đã cân nhắc đắn đo, Sầm Phong lại bước đi, lần này thật quả quyết.

Cái nắng nóng cứ luôn ngăn cản những bước chân của Sầm Phong. Dù vậy, chính là nhờ mùi hương quyến rũ đã càng lúc càng gần nên Sầm Phong vẫn đủ lực bước đi.

Kia rồi, Sầm Phong thâm kêu. Không chỉ có thịt nướng mà cận kề đồng lửa đang lan tỏa mùi hương ngào ngạt, ngay phía sau lưng của một gã có lẽ cũng trạc tuổi Sầm Phong, là chủ nhân của một vài mảnh thịt đang đu đưa quay quay trên lửa đỏ, còn có cả một giòng suối nước mát trong, đều là những thứ Sầm Phong đang cần và cầu.

Gã nọ có khuôn mặt trắng hồng, hay là ánh hồng vì bị sức nóng của lửa đỏ lúc giữa trưa tấp vào nên ra thế? Nhưng y phục gã thì lắm bẩn nhiều chỗ và chỗ nào bẩn nhất thì tình cờ lại có kèm theo một mảng rách đong đưa.

Sầm Phong vừa tiến lại gần vừa nhìn dò xét gã để có những nhận định như thế.

Và tự đã có kết luận, gã chỉ là người xa lạ, thì Sầm Phong cũng vì cản trọng nên thay vì đi ngay đến chỗ gã lại lảng qua một bên để tiến lại gần giòng suối, nơi sẽ cung cấp cho Sầm Phong một nhu cầu cấp thiết hơn và nhất là sẽ không cần mở miệng hỏi xin ai như lẽ ra Sầm Phong đã định bụng ngỏ ý xin nếu muốn được gã xa lạ nọ tặng cho một chỗ nhỏ vật thực thuộc phần của gã.

Gã nọ đã nhận thấy Sầm Phong xuất hiện. Nhưng gã không nói gì, chỉ nhìn Sầm Phong vì quá khát nên cứ vục đầu vào nước và uống lấy uống để cho đến kỳ no.

Sầm Phong uống xong lẽ ra định bỏ đi nhưng bị nổi một nhọc chột lan tỏa khắp châu thân nên khoan khoái buông mình nằm ngửa người lên mặt cỏ cạnh giòng suối.

Chột Sầm Phong nghe gã nọ lên tiếng, giọng thật trong trẻo :

- Này, ta đang buồn vì sắp phải ăn một mình. Thịt dù nhiều dù ngon thì vẫn lạt lẽo. Nếu ta ngỏ ý mời, chỉ là để làm ta vui lòng mà thôi, được chăng?

Đúng là buồn ngủ gấp chiếu manh, Sầm Phong ngồi bật dậy ngay :

- Người không muốn ăn một mình thật ư? Nếu vậy cũng xin thú thật là ta đang đói. Ta không khách sáo đâu nha.

Gã nọ không chỉ hiếu khách mà còn tỏ ra rất thành tâm :

- Ta lại ngại dù có thêm người thì chỗ thịt này vì quá thừa e phải vất đi và thế là mang tội phí phạm. Nếu người đói thật và có thể ăn hết, chính ta sẽ là người chịu ân người. Nào, mời.

Sầm Phong bước vội đến và chỉ suýt nữa là để lộ bản thân đang nuốt nước bọt ừng ực. Do cố kiềm chế nên khi tay vừa cầm lấy mảnh thịt ngon được gã xa lạ đưa ra mời. Một ý niệm cảnh giác chột xuất hiện trong Sầm Phong :

- Mà này, sao người... sao người đối xử tốt với ta như vậy? Ta và người đều là những kẻ xa lạ mà, đúng không?

Gã nhún vai rất người lớn :

- Tứ hải giai huynh đệ. Đồng ý ta và người đều xa lạ và chỉ lần đầu gặp nhau, nhưng dù sao cũng có một điểm chung, đúng không?

Sầm Phong ngạc nhiên :

- Điểm chung nào? Hay người muốn ám chỉ ta và người vừa trạc niên kỷ, người được mười bốn hay mười lăm? Vừa có chung một điểm nữa là giữa trời đất mệnh mông lại tình cờ gặp nhau?

Gã chau mày, sao đó gật gù thú vị :

- Nghe người nêu, ta cứ nghĩ, vậy là hai ta có đến ba điểm chung, không phải chỉ có một.

Sầm Phong cũng tỏ ra vui vui :

- Nếu là ba, vậy thì hai đã do ta nêu, điểm chung người định nói là gì?

Gã lập tức lấy tay cầm một miếng thịt khác :

- Là ta và người đang cùng ăn. Chứng tỏ ta không chỉ kém người về niên kỷ, ta chỉ mới mười bốn và nhiều hơn thế một ít, mà còn kém người về những nhận định nhanh nhạy. Ta không nghĩ hai điểm chung người vừa nêu. Nào, vì kém nên ta sẵn sàng kiến người là huynh, hai huynh đệ chúng ta cùng ăn nào.

Sầm Phong vừa xua tay vừa lắc đầu :

- Tại người mãi nghĩ đến chuyện mời ta cùng ăn nên vô tình không nhận ra hai điểm chung và bất luận ai thoát nhìn cũng thấy. Người đâu kém ta, kể cả về niên kỷ cũng vậy, ta vẫn chỉ mười bốn tuổi hơn một chút. Đừng kiến ta là huynh. Chỉ nên xem là bằng hữu đã tốt lắm rồi. Nào, ăn thì ăn, mời.

Gã nọ gật gù bảo :

- Là bằng hữu cũng tốt. Ta họ Lăng, tên Kim Phụng. Còn người?

Sầm Phong toan ăn bỗng dừng lại :

- Lăng Kim Phụng? Sao song thân người đặt cho người tính danh giống bọn nữ nhi?

Gã đã ngọam một miếng thịt. Và vì câu nói của Sầm Phong nên gã suýt bị sặc vì đang cố nuốt vội nuốt vàng. May mà không sặc nên gã đáp :

- Sao người nói như thế đã có những quy định hễ là nữ nhi thì đặt tên này tên này, còn là nam nhi thì phải đặt tên kia tên khác, không được phép dùng lẫn lộn? Ai đặt ra những quy định đó? Người chắc?

Biết là lỡ lời, hướng hồ lời với người vừa có nhã ý lẫn hảo ý tặng không một bữa ăn, Sầm Phong cười rất gượng :

- Dĩ nhiên không hề có những quy định tương tự. Ta sai rồi, người đừng trách nha. Cũng phần nào vì ta gần đây chợt có cảm giác rất hãi khi nghe bất kỳ điều gì mang hơi hướm nữ nhân. Được rồi, giờ thì ta đã hiểu. Tính danh là do đấng sinh thành chọn đặt. Người đích thị là nam nhân rồi, thì dù có mang tên Kim Phụng vẫn cứ là nam nhân.

Lăng Kim Phụng tỏ ra nghi hoặc :

- Người rất hãi bọn nữ nhân? Vì sao vậy? Không lẽ đã có nhiều điều tồi tệ xảy ra giữa bọn nữ nhân và người? Ai thế? Mẫu thân người chẳng? Chắc là không phải rồi, vì trên đời có mấy ai lại hãi sợ chính mẫu thân? Vậy thì ai nào? Nhưng người đừng bảo đấy là nội thê của người nha? Vì cỡ tuổi người nếu bảo đã có gia thất thì thật là chuyện không bao giờ ta tin.

Sầm Phong thở dài :

- Chuyện dài lắm. Vả lại ta cũng không muốn nói làm gì. Nhưng nếu huynh muốn nghe, được rồi, chờ ăn xong ta sẽ nói cho người nghe.

Sầm Phong toan ăn thì lần này bị gã Kim Phụng hỏi một câu ngăn lại :

- Sao người chưa cho ta biết tính danh của người?

Sầm Phong đã quá đói nên đáp vội :

- Sầm Phong. Đây là tính danh của...

Nhưng đang nói Sầm Phong bỗng dừng lời, khiến Lăng Kim Phụng nghi hoặc hỏi dồn :

- Sầm Phong là tính danh của ai? Sao người đang nói bỗng dừng? Hay đó là tên người đang cần che giấu, vì biết lỡ lời tiết lộ nên vội vàng dừng lại? Phải thế không?

Sầm Phong lại mất cơ hội được ăn, đành buông tiếng thở dài sầu não :

- Ta nói thật nha. Kỳ thực lúc này ta cũng chẳng biết vốn dĩ ta có họ gì. Tên Phong thì phải rồi, nhưng họ thì vị tất đã là họ Sầm như bấy lâu nay ta vẫn nghĩ. Ta nói thật đấy.

Lăng Kim Phụng chợt tỏ ra cảm thông :

- Có chuyện đó thật sao? Thôi thì người cứ ăn đi đã. Nhưng sau đó phải nhớ, không phải ta tò mò mà vì đạo lý công bằng, vì ta đã xưng rõ tính danh vậy thì người cũng nên chịu khó giải thích tường tận cho ta nghe được không?

Sầm Phong cười hài lòng :

- Ta cũng đang muốn có người tâm sự, người chịu nghe thì còn gì tốt bằng. Được, ta hứa, nhưng chỉ sau khi ta ăn thật no đã, bằng không ta đói đến chết mất.

Lăng Kim Phụng phì cười :

- Thoạt trông qua ta cũng biết người đang đói như thế nào. Được rồi, ăn đi. Thử xem người có ăn hết bấy nhiêu thức ăn không?

Sầm Phong được lời như cởi tắc lòng, vậy là cứ thế cầm đầu ăn một mạch. Vì thế Sầm Phong không bao giờ nhận thấy Lăng Kim Phụng chỉ ăn nhỏ nhỏ, ăn chiếu lệ hoặc chỉ ăn cho lấy có. Đã vậy, lúc đã no nê, Sầm Phong ngồi phưỡn bụng, hất hàm hỏi Kim Phụng :

- Người no chứ? Bằng không, một mình ta đâu thể ăn hết từng ấy thức ăn?

Để che giấu việc chỉ ăn cầm chừng, Kim Phụng vờ xoa bụng :

- Có người cùng ăn, nói thật nha. Ta chưa bao giờ được một bữa vừa no vừa ngon như thế này.

Sầm Phong cười sảng khoái và chợt lăn người nằm ngả ra :

- Này, nằm xuống đi. Để ta kể mọi chuyện cho người nghe. Ăn xong phải nằm, có như thế mới thú vị.

Lăng Kim Phụng gật đầu tán đồng :

- Rồi ta cũng sẽ nằm, người không phải lo, nào chuyện của người là thế nào?

Sầm Phong cười với gã :

- Người háo hức nghe nên không thiết nằm chứ gì? Vậy thì tùy người. Ta sẽ kể, chuyện là thế này.

Sầm Phong từ khi mục kích cái chết của mẫu thân, dù tâm tư mang nhiều nghi vấn vẫn chưa có dịp nghĩ suy tường tận. Vì thế, miệng thì kể cho kẻ chịu nghe là Lăng Kim Phụng, riêng lòng dạ của Sầm Phong thì trăn trở ngẫm nghĩ không thôi, đến nỗi đã kể tất cả sự thật cho Kim Phụng nghe mà không một lần cân nhắc nghĩ ngại, cũng không quan tâm đến hậu quả có lẽ sẽ có vì câu chuyện này.

Và khi kể xong, Sầm Phong có hoi cũng muộn, đành chấp nhận nghe Kim Phụng cật vấn. Thoạt tiên gã hỏi :

- Người không nghĩ người ở họ Cao thật chứ? Vì mẫu thân người nào đã minh định điều này?

Sầm Phong rất phân vân :

- Nhưng nếu ở họ Sầm thì tại sao gia phụ bấy lâu nay luôn tỏ ra xa cách, cũng như chưa bao giờ đề cập đến chuyện chỉ điểm vô công cho ta? Trừ phi ta quả thật không phải ở họ Sầm.

Kim Phụng gật gù :

- Đành thừa nhận thân thế lai lịch của người quả khá mơ hồ. Vì người duy nhất biết rõ chính là lệnh đường lại đã mệnh chung. Thêm nữa cái chết đó vẫn chưa có cách nào loại trừ thân phụ người hoặc phải hoặc không phải diện nghi vấn. Điều có thể biết chắc là lúc này người chưa thể quay về Huỳnh Phong trang.

Sầm Phong không thể phủ nhận, trái lại còn nói :

- Có một người để bày tỏ nỗi lòng quả nhiên cũng có lợi. Vì nếu cách đây chẳng bao lâu, giả như ta hãy còn mơ hồ do chưa biết phải đi đâu hoặc làm gì thì nhờ nghe người nói một cách tách bạch như thế ta lập tức biết rõ phải làm gì và hành động như thế nào.

Kim Phụng hỏi với vẻ quan tâm :

- Người đã có quyết định gì? Thế nào?

Sầm Phong khoan khoái vừa đáp vừa nheo nheo mắt ngắm nhìn đám mây chợt bỗng bồng bềnh trôi ngang lưng trời :

- Đó là trước hết ta cần luyện võ công đến một mức nào đó nhất định, đủ để ta bôn tẩu giang hồ và minh bạch cái chết của gia mẫu là vì nguyên nhân nào. Người nghe được chứ?

Kim Phụng gật đầu nhanh :

- Hay! Cách đó không những được mà còn phải gọi là diệu kế mới đúng.

Sầm Phong xoay ngang đầu nhìn gã :

- Người đoán được ý ta ư? Bảo hay là hay ra sao nào?

Kim Phụng tủm tỉm cười :

- Đâu đến nỗi khó đoán. Vì khi đã minh bạch lệnh đường chết vì nguyên nhân nào thì chẳng phải ngay lập tức người cũng kinh ngạc nhân vật người vẫn gọi là phụ thân có còn bị nghi vấn nữa không? Giả như còn thì người kể như biết chắc người có thể hạ sát mẫu thân người vốn là thê phụ của y thì người đó nào phải thân phụ người. Và nếu nghi vấn đó chẳng còn, có phải đó là điều người hằng mong muốn, rằng phụ thân người chính thật là một trong hai đấng sinh thành ra người? Vậy thì người có thể ung dung quay lại Huỳnh Phong trang cho tình phụ tử đoàn viên trùng phùng.

Sầm Phong thán phục :

- Người xem vẻ ngoài bần hàn nhưng nói về am hiểu hoàn toàn không kém ta. Vậy ta hỏi người, muốn có võ công để luyện ta phải làm gì?

Kim Phụng cau mày ngẫm nghĩ :

- Để xem nào. Như người nói, hiện người không biết bí đồ Hồng Ma bảo để mong có cơ hội đắc thủ tuyệt học kể như không thể. Nghĩa là chỉ còn mỗi cách để có võ công là tìm cao nhân bá sư luyện nghệ. Người định tâm chọn nhân vật nào xứng gọi là minh sư?

Sầm Phong ngồi bật dậy :

- Ai bảo ta không thể tiến vào Hồng Ma bảo? Đó chính là ý định của ta khi bảo phải gắng luyện một thân võ học đến một mức nhất định.

Kim Phụng giật mình :

- Nhưng người không có bí đồ. Vào đó để chết ư?

Sầm Phong cười cười :

- Ai chết thì chết, riêng ta thì không. Người cứ tạm biết như thế là đủ.

Kim Phụng hoài nghi :

- Vậy là người không phải không có bí đồ? Hoặc giả người đã đoán biết được bí đồ được lệnh đường cất giấu ở đâu? Đúng không?

Sầm Phong gật ngay :

- Không sai. Ta đã đoán biết và ta tin chắc điều ta đoán hoàn toàn đúng.

Kim Phụng vọt miệng hỏi ngay :

- Ở đâu vậy?

Và lập tức có một thanh âm xa lạ vang đến cũng hỏi một câu như Lăng Kim Phụng vừa hỏi :

- Phải đó, mẫu thân ngươi cất giữ bí đồ Hồng Ma bảo ở đâu vậy? Tiểu oa nhi họ Sầm kia?

Sầm Phong giật nảy người, chồm đứng dậy ngay. Lăng Kim Phụng cũng thê và còn kịp thời cản dãn vào tai Sầm Phong :

- Ta cũng như ngươi có nhiều bí ẩn khiến bị nhiều nhân vật truy đuổi. Nếu kẻ sắp đến vì không lén nghe từ đầu nên chưa biết ta là ai, ngươi tạm thời đừng gọi ngay tính danh của ta, được không? Trên ta còn có một bào huynh và một bào tỷ, ta ở thứ ba, ngươi cứ gọi ta là Tam đệ cũng được. Chỉ mong nhân vật này vẫn chưa hề nhận biết ta là ai.

Kim Phụng vừa dứt lời thì cũng là lúc Sầm Phong nhìn thấy có đến hai nhân vật cùng lúc xuất hiện. Sầm Phong hoang mang, nhìn hai nhân vật đó :

- Ta chưa nhìn thấy hai nhân vật này bao giờ. Y phục của họ thật cổ quái, nếu bảo là tăng bào thì đầu họ để tóc thay vì phải cạo đi. Còn nếu xem đó là đạo bào thì sao họ lại đi chân trần, không giày dép mũ mào cho giống những đạo nhân? Họ là ai?

Kim Phụng chợt ngắc ngứ lắc đầu quây quây :

- Ngươi cần gì biết họ là ai. Với diện mạo dữ dằn thế kia, không cần đoán cũng biết họ xuất hiện với ý đồ bất lợi. Hay là chúng ta cứ lo chạy tránh họ thì hơn?

Sầm Phong bối rối :

- Chạy ư? Muộn rồi. Phải chi ngươi nói sớm hơn, có lẽ...

Hai nhân vật họ đã đến. Và cả hai cùng điểm những nụ cười độc ác hoàn toàn giống nhau :

- Có nói sớm hơn hai người cũng chẳng có cơ hội chạy thoát. Biết nói muộn rồi như tiểu oa nhi kia là hay đấy. Thế nào, nếu biết muộn sao ngươi không mau sớm đáp lời bọn ta?

Sầm Phong định mở miệng, chợt bị Kim Phụng lấy tay áo gạt vào áo. Kim Phụng còn khấn trương bảo :

- Nghe ta nói này... có phải ngươi...

Một trong hai nhân vật họ liền quắc mắt nạt nộ Kim Phụng :

- Chưa đến lượt ngươi mở miệng đâu. Nếu vẫn còn như thế nữa, đừng trách ta độc ác, lập tức cho ngươi về châu Diêm Vương ngay.

Kim Phụng giận dữ nạt lại :

- Nhị vị nếu có bản lãnh sao không giỏi tìm người trạc tuổi ngang tài để hơn thua từng lời hoặc từng độc chiêu? Cao ngạo làm gì những phường chỉ biết dọa nạt và uy hiếp lũ trẻ nhỏ như bọn ta?

Nhân vật họ giận đỏ mặt :

- Trưởng bối nào đã giáo huấn ra hạng vô lễ như ngươi vậy, nói mau? Ta không những sẽ lấy mạng ngươi mà ngay sau đây còn tìm cho được những trưởng bối vô dụng của ngươi để trị tội tiếp. Ngươi dám không?

Kim Phụng chợt tái mặt vì giận :

- Bọn ngươi mới chính là người vô dụng. Tư cách gì dám hỏi đến trưởng bối của ta? Có phải hai người đã chán sống rồi không? Nói đi!

Cơn giận của Kim Phụng nếu có làm Sầm Phong kinh ngạc chỉ có một thì trái lại đã khiến cho Sầm Phong tăng cao đóm lược những mười phần. Vì thế ngay khi Kim Phụng dứt lời, Sầm Phong liền ưỡn ngực, cất giọng sang sảng cất vắn hai nhân vật họ :

- Phải đó. Nhị vị có tư cách gì vừa dám đường đột xuất hiện, lại vừa hung hăng hạch hỏi bọn ta. Bỏn thiếu gia đích thị ở họ Sầm đây, xin được thỉnh giáo tính danh và xuất thân sư thừa của nhị vị thế nào?

Bọn họ cùng ngẩn người, nhìn nhau, sau đó cùng cười phá lên, mỗi người nói một câu, vừa phụ họa vừa cợt nhả trêu đùa Sầm Phong cùng Lăng Kim Phụng :

- Nhị sư đệ có nghe lũ trẻ nói gì chứ? Ha ha... Thì ra Sầm thiếu gia đang muốn thỉnh giáo pháp danh của huynh đệ ta. Oai phong thật đấy. Ha ha...

- Vậy Đại sư huynh có định hạ cố chỉ giáo hoặc khai báo xuất xứ sư thừa chẳng? Theo đệ thì cũng nên đấy, bằng không, ha ha... nhờ Sầm thiếu gia nổi giận lôi đình chỉ cần sai mỗi một mình thuộc hạ của Sầm thiếu gia xuất chiêu động thủ thôi, đệ e sinh mạng của hai ta phen này khó thoát thật đấy. Ha ha...

Thừa hiểu đang bị họ bốn cọt, nhưng càng nghe họ cười Sầm Phong càng thêm bốc cao ngạo khí. Và Sầm Phong nạt vang :

- Bốn thiếu gia đã lấy lễ thỉnh giáo cách xưng hô, không lẽ trưởng bối của nhị vị quên dạy bảo phải đáp lại như thế nào cho đúng lễ sao? Vậy thì rõ ra không chỉ nhị vị là phường vô lễ mà trưởng bối của nhị vị cũng đúng là hạng vô dụng, độc hạ bất nghiêm, đáng bị xử trị.

Họ tái mặt xúc nộ và lập tức có một nhân vật chồm đến, chộp ào vào Sầm Phong :

- Tiểu súc sinh thật đáng chết. Ta giết ngươi.

“Ào...”

Đang bốc cao ngạo khí, Sầm Phong chợt tỉnh ngộ đành chấp nhận một thực tế phũ phàng và nghiệt ngã, là sinh mạng đang bị đối phương chưa rõ là nhân vật có lai lịch thế nào dùng một đạo chiêu kinh cực kỳ lợi hại uy hiếp. Và phản ứng của Sầm Phong là trợn mắt nhìn bóng dáng tử thần ập đến qua hình hài độc ác và hung dữ của nhân vật nọ. Bất quá Sầm Phong còn kịp kêu lên một tiếng thất thanh mà thôi.

“A...”

Và không ai nhận thấy điều gì vừa thoáng xảy ra thật nhanh, chỉ trừ Lăng Kim Phụng chợt len lén thở phào, cũng là lúc toàn thân của nhân vật võ kinh sắp chạm vào Sầm Phong bỗng bất ngờ khựng lại.

Đạo chiêu kinh vì thế cũng tan biến.

Sầm Phong chờ nhận ra thoát chết nên được mục kích cảnh nhân vật nọ vụt ngã lăn quay, miệng sôi bọt đàm và tức thì tắt thở.

Sắc diện của Sầm Phong từ từ tái lại, bản thân cũng tự dịch lùi và mắt thì cứ bàng hoàng nhìn mãi tử trạng quá quen thuộc vừa xảy đến cho nhân vật xấu số nọ.

Nhân vật còn lại cũng bàng hoàng không kém, cũng nhảy lùi lại và mắt thì lảo liêng nhìn xung quanh, có khác với thần thái của Sầm Phong là nhân vật này vẫn còn ít nhiều dõm lược để lớn tiếng quát hỏi :

- Ai? Kẻ nào to gan, dám ngấm ngấm sát hại người của Thiên Long tự?

Sầm Phong bị giật mình vì tiếng quát, vội nhìn quanh, sau đó vội dịch trách xa Kim Phụng do thấy cả hai đứng quá gần, cơ hồ sắp chạm nhau.

Kim Phụng thì không hiểu gì cả, thấy Sầm Phong bước tránh đến đâu cũng bước sát theo đến đấy.

Sầm Phong càng sợ hãi, đành len lén cảnh báo Kim Phụng :

- Đừng chạm vào ta, ngươi nghe rõ chứ? Đừng tiến lại gần.

Nhân vật nọ vì vẫn đương nhiên kiếm tìm xung quanh nên không thấy những gì đang diễn ra khá thâm lặng giữa Sầm Phong và Kim Phụng. Bằng không thế nào y cũng nghe được Kim Phụng đang thì thào dò hỏi Sầm Phong :

- Ngươi muốn ám chỉ điều gì vừa xảy ra là do tiểu xà... tiểu xà gì đó ngươi từng kể?

Sầm Phong vội liếc nhìn nhân vật nọ nên đáp lời Kim Phụng và mong sao đối phương đừng nghe :

- Đúng là tiểu xà rồi. Vì cũng chính thứ tử trạng ta đã hai lần tận mắt mục kích. Vì thế, nếu muốn toàn mạng, ngươi chớ nên sơ ý để chạm vào ta.

Nhân vật nọ chợt quát vang, một câu quát hỏi như chỉ dành cho một đối thủ vô hình :

- Đã dám xuống tay hạ thủ sao không đủ dõm lược xuất đầu lộ diện? Các hạ hãy hiện thân xem nào?

Nhân đó, Kim Phụng chợt nghiêng đầu phụ nhĩ, hỏi thật khê vào tai Sầm Phong :

- Nhưng lúc này ta đã chạm vào người, nhớ không? Vậy tại sao ta vẫn toàn mạng, không bị tiểu oa nhi sát hại? Hay cái chết vừa rồi là do người có cao nhân ngấm ngầm ám trợ thật?

Sầm Phong chỉ biết lắc đầu :

- Nhưng tử trạng thì đúng là như nhau, ta quyết nhận định không lầm. Mà kỳ thực kể cũng lạ, sao người đã chạm vào ta nhưng không hề bị tiểu xà tấn công? Trừ phi...

Sầm Phong chợt phát hiện đang bị nhân vật nọ nhìn, đành vội dừng lời.

Nhưng đã muộn, vì nhân vật nọ đã nghe lần này, lão bật quát lên dành cho Sầm Phong :

- Người vừa nói gì? Hử? Tiểu xà nào có thể tấn công hại người nếu người bị người đó chạm vào? Và đó là nguyên nhân khiến Đại sư huynh ta chết quá thảm. Đúng không? Có đúng là do người không?

Sầm Phong tái mặt vì sợ.

Chợt có người nắm tay lôi Sầm Phong cùng bỏ chạy :

- Chạy mau. Cao nhân nào ám trợ người có lẽ đã bỏ đi rồi. Nếu không chạy, ta và người e khó toàn mạng.

Bị Kim Phụng lôi đi, Sầm Phong dù không muốn cũng phải chạy, và vừa chạy Sầm Phong vừa hỏi hỏi Kim Phụng :

- Người tin ta có cao nhân ám trợ thật sao?

Kim Phụng vẫn mãi miết chạy :

- Ta đang nắm tay người đây này, thấy không? Và ta vẫn an toàn, đúng không? Vậy thì ai đã giúp người toàn mạng vừa rồi nếu chẳng phải nhờ cao nhân ám trợ?

Kim Phụng nói khá lớn và Sầm Phong nghe thì nhân vật nọ cũng nghe.

Y lập tức thì triển khinh công lao đuổi theo và chỉ thoáng mắt là dễ dàng xuất hiện ngay phía sau Sầm Phong với tràng cười vừa giận vừa đắc ý :

- Chẳng ai trong lũ oa nhi bọn người biết võ công. Muốn chạy thoát tay ta phải lưu mạng lại. Để xem lần này còn cao nhân nào đủ bản lĩnh lấy mạng ta để cứu mạng các người cho biết. Ha ha...

Bỏ chạy để mong thoát một nhân vật cao thủ quả là điều viễn vông hảo huyền. Vì thế Sầm Phong lập tức rơi ngay vào trạng thái tuyệt vọng khi nhận ra ở đầu vai quả thật đã bị đối phương hung hăng chộp vào giữ lại.

“Vậy là hết!”

Sầm Phong vừa kêu thảm như thế thì bất ngờ nghe ngay bên cạnh vang lên tiếng reo hể hả của Lăng Kim Phụng :

- Cho người chết này. Thật đáng lắm. Ai bảo người tuy lớn đầu nhưng hồ đồ, bị ta lập kế đối gạt không nhận ra. Ha ha...

Sầm Phong kinh ngạc nhìn lại.

Kẻ vừa chộp giữ Sầm Phong lúc này cũng đã tự ngã lăn quay, cũng mất mạng với chung một tử trạng như Đại sư huynh của y vừa rồi.

Sầm Phong bàng hoàng :

- Lại là do tiểu xà? Nhất định đã do tiểu xà gây ra thật rồi.

Kim Phụng vì cũng đã dừng lại trước Sầm Phong, nên bây giờ gật đầu thừa nhận :

- Nếu người bảo tất cả đều có chung một tử trạng thì không nghi ngờ gì nữa, đúng là tiểu xà gây ra.

Sầm Phong thật sự ngạc nhiên :

- Nhưng sao chỉ mới đây thôi, cũng chính người lại đề quyết là do cao nhân ám trợ?

Kim Phụng mỉm cười :

- Người không nhìn ra đây là kế của ta? Và vì nghe ta nói như thế, đối phương mới bất cẩn, thay vì phóng kình từ xa, ắt đã hạ thủ người, y lại đắc ý chạm vào, khiến tự tìm lấy cái chết, đối phó với đại địch, thượng sách nhất chính là dụng kế.

Sầm Phong lại tăng thêm một tầng ngạc nhiên về Lăng Kim Phụng :

- Vậy là ngay từ đầu người đã tin, đã biết một cách chắc chắn đây là do tiểu xà Bích Linh?

Kim Phụng bỗng gật gù :

- Bích Linh, may quá, nhờ người vừa nhắc lại ta tin rằng mai hậu sẽ luôn nhớ tiểu xà có tên gọi là Bích Linh. À, vừa rồi người hỏi gì? Hỏi ta tin là do Bích Linh tiểu xà hạ thủ ư? Ta đã bảo rồi, vì người nói những tử trạng giống nhau nên dĩ nhiên ta không thể không tin. Mà này, sao lạ vậy, dường như lúc thuật kể, người có quả quyết Bích Linh tiểu xà đã bị Đại tiểu thư Vạn Xà giáo thu giữ? Vậy giải thích thế nào về việc tiểu xà vẫn đang phục ẩn trong người người?

Sầm Phong hoang mang ngơ ngác :

- Ta thật không sao biết được. Huống hồ mọi lời ta kể đều không hề giấu người điều gì. Người có nhớ ta nói ta từng bị ngất? Và rõ ràng trước lúc ngất đi ta đã thấy ả nữ nhân xinh đẹp độc ác thu đoạt Thiên Long tự vào chiếc túi gì đó chắc của chính ả. Vậy nếu bây giờ tiểu xà vẫn ở bên ta, người nói đi, ta liệu biết giải thích thế nào đây?

Kim Phụng cau mày ngẫm nghĩ và chợt bảo Sầm Phong :

- Theo ta, điều tiên quyết là người ngay lúc này cần phải minh bạch, có thật tiểu xà đang ở trong người người không? Người tìm nó xem.

Sầm Phong lập tức tán thành :

- Quả là ý hay. Mà Bích Linh nhi của ta kể cũng lạ. Hề đã phục ẩn là có cách giấu kín hoàn toàn tung tích. Đến ta dù là nơi nó chọn để lưu ngụ cũng không thể phát giác có hay không có nó ẩn bên mình. Hy vọng lần này nghe gọi, nó cũng ngoan ngoãn tự xuất đầu lộ diện như đã từng xảy ra.

Và Sầm Phong cho một tay vào người, vừa tìm vừa gọi tiểu xà :

- Bích Linh. Bích Linh nhi của ta. Người đâu rồi? Hãy chui ra xem nào, Bích Linh nhi.

Kim Phụng cũng háo hức chờ đợi được một lần nhìn thấy tiểu xà Bích Linh. Và gã làm như buột miệng hỏi :

- Sao người gọi “Bích Linh nhi của ta”? Cứ như người đang tự nhận chỉ có người mới là chủ nhân đích thực của tiểu xà không bằng.

Sầm Phong vụt hớn hờ nét mặt :

- Trước kia thì thế nào ta không biết. Nhưng quả tình lúc này chính Bích Linh nhi đã tự xem ta là chủ nhân. Người có muốn xem bằng chứng không? Hãy đứng lùi lại một chút, ta sẽ đưa Bích Linh ra cho người chiêm ngưỡng. Đừng đứng gần, cũng đừng có thái độ nào đột ngột, kéo Bích Linh nhi phát tác thì khôn đấy. Lúc đó dù ta muốn cứu người cũng không thể.

Kim Phụng sa sầm nét mặt :

- Ta đã hai lần chạm người và vẫn vô sự. Ta nghĩ, có lẽ tiểu xà nhận được ta là bằng hữu của người, đã cùng người dùng bữa ăn và cùng nhau trải qua chung hoạn nạn. Ta tin, tiểu xà không những không hại, trái lại còn có thể xem ta cũng là chủ nhân của nó. Người cứ đưa Bích Linh nhi ra thì rõ.

Thấy Kim Phụng không chịu đứng lùi. Sầm Phong vì thận trọng đành tự dịch ra :

- Ta không muốn phải hối hận vì vạn nhất gây hại đến người, là bằng hữu duy nhất lúc này của ta, thôi thì đành để người đứng chiêm ngưỡng từ xa vậy.

Sầm Phong lấy tay ra khỏi người. Giữa lòng bàn tay quả nhiên có Bích Linh tiểu xà nằm khoanh tròn và an tường ngủ thật ngoan ngoãn.

8. Chương 8: Tranh Đoạt Bí Đồ

Kim Phụng vẫn van nài Sầm Phong :

- Nếu không cho ta cầm giữ tiểu xà, chẳng lẽ chỉ khê chạm vào nó cũng không được sao? Ta hứa, chỉ nhẹ nhẹ ve vuốt nó thôi, người cho nha?

Sầm Phong tỏ vẻ khó xử :

- Biết rằng phật ý người, ta cũng cam chịu. Vì tiểu xà dù quý vẫn không bằng tình bằng hữu giữa ta và người. Vạn nhất người uống mạng, nói thật nha, dù ta có đủ bản lãnh quật chết tiểu xà thì người vẫn vô phương vãn hồi. Ta không thể cho người chạm vào dù là rất nhẹ.

Kim Phụng thở dài sườn sượt :

- Người quá quan tâm đến ta, dĩ nhiên ta thật cảm kích. Nhưng người có biết ta đang nghĩ gì không? Đó là chỉ cần chạm vào tiểu xà dù chỉ một lần, thật nhẹ. Ta có chết cũng không hối hận. Huống chi, nếu muốn hại ta thì tiểu xà chỉ ít cũng đã có đến hai cơ hội để tấn công. Vậy tại sao ta vẫn vô tư? Người thử giải thích xem nào?

Sầm Phong gượng gạo nhún vai :

- Ta không thể giải thích. Và đúng là kỳ quái thật đấy. Tuy vậy, dù không thể giải thích ta vẫn không dám mạo hiểm chiều theo ý người.

Kim Phụng chột hỏi :

- Nếu ta giải thích người nghe thuận tai thì sao? Người sẽ chiều ý ta, thậm chí chỉ một lần cũng được?

Sầm Phong miễn cưỡng bảo :

- Để chờ xem người giải thích thế nào?

Kim Phụng hí hửng giải thích :

- Ta tin rằng cách giải thích không chỉ thuận tai, thậm chí thừa đủ để thuyết phục người. Thứ nhất Bích Linh nhi chỉ bảo vệ người đối phó kẻ địch, là những nhân vật hễ xuất hiện là có ác ý, chỉ muốn gây bất lợi cho người. Khác với ta vì là bằng hữu của người nên Bích Linh nhi biết và không liệt ta vào hàng kẻ địch.

Sầm Phong bán tín bán nghi :

- Bích Linh nhi dù sao vẫn chỉ là cầm thú, người gán cho nó tính thông minh và hiểu biết tương tự con người ư?

Kim Phụng nghiêng nghiêng đầu, sắc mặt có ý giận vì bất bình thay cho tiểu xà :

- Chẳng phải người luôn nói với ta Bích Linh mười phần đến chín là linh vật sao, lẽ vậy chính ra người phải là người đầu tiên tin vào tính linh và những hiểu biết khác thường của Bích Linh nhi mới đúng. Thấy người nghi ngờ tiểu xà thế này, ta chạnh nghĩ tiểu xà thật uống công chọn người làm chủ nhân của nó.

Sầm Phong đành cười dàn hòa :

- Được rồi, ta thừa nhận có lỗi vì đã xem thường tiểu xà, cho dù vẫn chưa có bằng chứng nào xác đáng chứng tỏ lời của người hoàn toàn đúng. Người còn cách giải thích nào khác không?

Kim Phụng dù hầy còn hậm hực, nhưng vẫn lại đáp :

- Còn. Và đây là dựa vào lời người từng giải thích.

Sầm Phong ngạc nhiên :

- Ta đã giải thích thật sao?

Kim Phụng cười mát :

- Ta không tin người đã quên. Là thế này, có phải người từng bảo tiểu xà cũng như một đứa trẻ, nó không những không gây bất lợi mà còn xem người là chủ nhân chỉ vì thấy người cũng là một đứa trẻ giống như nó, đúng không?

Sầm Phong vụt hiểu :

- Ý người bảo, vì người cũng là một đứa trẻ như ta nên dù thế nào đi nữa, tiểu xà vẫn không gây hại đến người?

Kim Phụng hất mặt :

- Đúng là ta nghĩ như vậy đấy. Thì sao nào?

Sầm Phong nhăn nhó, cố tình nhìn lại tiểu xà Bích Linh vẫn đang ngoan ngoãn nằm im thín thít giữa lòng bàn tay Sầm Phong :

- Kể ra lời giải thích của người khá thuyết phục, chỉ có điều, ta vẫn cảm thấy lo lo cho người thế nào ấy, dù là nói nếu ta chấp thuận cho người chạm thử vào tiểu xà.

Kim Phụng sắc sảo tiến lại gần :

- Mọi hậu quả nếu xảy ra ta gánh chịu. Chỉ cần người ưng thuận, cho ta được một lần thỏa nguyện là đủ, cứ như thế nha.

Sầm Phong đang lưỡng lự...

Lăng Kim Phụng vì hy vọng sẽ được toại nguyện nên đang chậm chậm đưa tay đến càng lúc càng gần Bích Linh tiểu xà...

Chợt có giọng nói thân quen vang đến, gọi đích danh Sầm Phong :

- May quá, thật không ngờ Tiểu Xuân cuối cùng cũng tìm thấy thiếu gia như thế này. Và mừng nhất là thiếu gia vẫn bình yên vô sự.

“Vút!”

Một bóng người xuất hiện phi thân đến. Nhưng trước đó, chính thanh âm của nhân vật tự xưng là Tiểu Xuân này vì vang đến đột ngột nên làm cho tiểu xà Bích Linh giật mình, phóng tọt thật nhanh và chui mắt hút vào đầu đó trong người Sầm Phong.

Kim Phụng mất cơ hội toại lòng mong muốn, chỉ còn biết thở dài tiếc rẻ, đồng thời tỏ sắc bất bình vì sự xuất hiện quá ư không đúng lúc của Tiểu Xuân.

Chỉ có Sầm Phong là tỏ ý mừng khi nhận ra người đến đúng là Tiểu Xuân :

- Xuân di cũng bình yên? Lần trước, ngay khi vừa chia tay, tiểu diệt vì gặp nguy hiểm, ngờ Xuân di chưa đi xa nên cố công gọi. Nào ngờ chẳng nghe tiếng hồi đáp, khiến tiểu diệt thêm lo lắng, chỉ sợ Xuân di cũng gặp nguy hiểm khó thoát. Thật may, hóa ra Xuân di vẫn vô sự. Vậy Xuân di đang tìm tiểu diệt thật ư? Có gì không Xuân di?

Tiểu Xuân tươi cười gạt đầu :

- Dĩ nhiên là có. Chuyện liên quan đến hung thủ sát hại lệnh đường.

Sầm Phong ngỡ ngàng :

- Xuân di đã biết đích xác ai là hung thủ sát hại gia mẫu? Nhân vật nào, Xuân di?

Tiểu Xuân nghi ngại nhìn qua Kim Phụng :

- Chuyện này không thể qua tai nhiều người. Gã là bằng hữu của thiếu gia? Tính danh và xuất thân gã như thế nào?

Sầm Phong lập tức chuyển mục quang, vừa nhìn vừa tỏ ý dò hỏi Kim Phụng.

Kim Phụng hiểu ý Sầm Phong đã tự lên tiếng đáp lời Tiểu Xuân. Gã bảo :

- Tiểu bối với lệnh thiếu gia gặp gỡ chỉ là bình thủy tương phùng, hữu duyên tương ngộ. Vì vậy đã thấy không cần thiết xưng danh, huống hồ tiểu bối đang lâm cảnh ngộ thần bất du kỷ, tự lo cho sinh mạng còn chưa xong, nào dám sơ ý thâ? ngôn hé lộ thân thể xuất xứ. Nếu có chuyện kín đáo cần bàn. Kẻ chỉ là ngoại nhân như tiểu bối nào dám tùy tiện lưu lại. Xin được cáo lui.

Tiểu Xuân chợt gần giọng :

- Người chờ vội đi. Hãy nghe ta hỏi, về thân thể và cảnh ngộ của tệt thiếu gia, người đã nghe biết bao nhiêu phần?

Kim Phụng lo ngại :

- Tiểu bối có cần đáp tận tường chăng? Hay tôn giá lo chuyện tiểu bối bỏ đi như thế này rồi sẽ gây bất lợi cho lệnh thiếu gia?

Tiểu Xuân cười lạt :

- Ta có nguyên do để lo lắng rồi sẽ có lúc chuyện ta phát hiện hung thủ đã sát hại tệt thiếu gia sẽ vì người mà loan truyền ra ngoài. Đến lúc đó, hung thủ vì bị kinh động, hoặc sẽ lẩn tránh hoặc sẽ dùng thiên phương bách kế hãm hại ta và tệt thiếu gia. Chỉ trừ phi người làm ta tin người đúng là người vô hại, mọi nỗi lo của ta về người mới mong được hóa giải. Người rõ ý ta chứ?

Sầm Phong cảm thấy phải lên tiếng bênh vực Kim Phụng, kẻ đã có nhiều điểm chung và từng đối xử tốt với Sầm Phong :

- Xuân di đừng quá quan ngại. Vì đối với gã, tiểu diệt hoàn toàn tin, như tin vào bản thân. Nếu không muốn để gã nghe tiếp, Xuân di đừng ngăn cản.

Tiểu Xuân chợt thở ra nhẹ nhõm và lắc đầu :

- Thiếu gia niên kỷ chẳng bao nhiêu, liệu am hiểu được hết chẳng mọi mưu mô thủ đoạn của giới giang hồ? Đã vậy, chưa gì thiếu gia đã tỏ ra tin tưởng vào một kẻ dù còn bé, dù không biết võ công, nhưng thân thể lai lịch lại mờ mờ bất minh bất bạch.

Tiểu Xuân nghĩ, thiếu gia nên để Tiểu Xuân toàn quyền hành động, có như thế mới tránh cho thiếu gia mọi bất lợi sau này.

Sầm Phong quả quyết bảo :

- Xuân di đừng quá đa nghi. Tiểu diệt vẫn mãi mãi tin vào hảo bằng hữu như gã.

Và Sầm Phong cũng đã tự ý bảo Kim Phụng :

- Người đi đi. Thật tiếc là chúng ta không thể ở cùng nhau lâu hơn. Tuy vậy, hậu hồi hữu kỳ, ta tin rằng nhất định sẽ có ngày cùng người tái ngộ. Nhớ bảo trọng nha.

Kim Phụng gật đầu cảm kích :

- Chúng ta sẽ luôn là hảo bằng hữu. Ta ghi nhận tấm chân tình của người và quyết không bao giờ để người thất vọng. Hẹn gặp lại.

Kim Phụng đi, Sầm Phong u buồn xoay người đưa mắt nhìn theo.

Nhưng chỉ được vài ba bước, như Sầm Phong thấy, Kim Phụng chợt khựng lại và cứ thế đứng yên bất động. Đồng thời cũng có tiếng Kim Phụng kêu hoang mang :

- Sầm Phong. Sao người để Xuân di của người ngấm ngầm chế ngự ta?

Sầm Phong giật nảy người và quay phắt lại, vừa vặn thấy Tiểu Xuân đang cười đắc ý, nói như giải thích với Sầm Phong :

- Gã không hoàn toàn không biết võ công như vẻ ngoài cho thấy. Bằng cớ là tuy gã không có cơ hội quay nhìn phía sau nhưng vẫn đoán biết tại sao lại bị thế và còn nhận định đích xác đã do Tiểu Xuân này ngấm chế ngự huyết đạo. Thiếu gia nên đáp tạ hơn là cứ nhìn bằng ánh mắt oán trách Tiểu Xuân.

Sầm Phong tức giận :

- Ở đây chỉ có ba người, dĩ nhiên gã dù có ngu muội vẫn dễ dàng đoán biết ai là người xuất thủ chế ngự, hành động này của Xuân di khiến tiểu diệt nghi ngờ, không biết Xuân di có còn xem tiểu diệt là tiểu chủ nhân như đã từng nói chẳng?

Tiểu Xuân tái mặt :

- Giữa gã và thiếu gia chỉ gặp nhau một lần, thiếu gia tin gã hơn cả Tiểu Xuân thế sao?

Sầm Phong áy náy lắc đầu :

- Tiểu diệt thật thất ngôn, nhưng cũng do Xuân di như có ý làm tiểu diệt bẽ mặt. Hay là Xuân di cứ để gã đi, chúng ta hãy xem như chuyện này chưa xảy ra?

Tiểu Xuân cũng chậm chậm lắc đầu. Nhưng ngay sau đó, bằng một cử chỉ thật đột ngột, Tiểu Xuân vừa cười lại vừa bất ngờ phóng một tia chỉ kinh cách không điểm vào huyết đạo Sầm Phong.

Bị chế ngự bất ngờ, Sầm Phong liền tỏ phản ứng không khác gì Kim Phụng khi nãy, là kêu lên hoang mang :

- Sao Xuân di cũng xuất thủ chế ngự tiểu diệt?

Kim Phụng vì vẫn đứng bất động theo vị thế quay lưng lại nên không thể nhìn thấy điều vừa xảy ra. Tuy nhiên, tiếng kêu của Sầm Phong đã làm Kim Phụng sực hiểu :

- Người cũng bị chế ngự ư? Tiểu xà không có phản ứng gì sao? Ôi... ta rõ rồi, hóa ra là như thế!

Tiểu Xuân lên tiếng :

- Người hiểu rõ như thế nào, gã kia?

Kim Phụng thở dài, đáp và không thể quay lại :

- Là tôn giá chưa bao giờ thật lòng quan tâm đến bất kỳ điều gì tương tự như muốn giúp Sầm Phong báo thù. Và theo lời y kể, ta đoán nếu lần trước qua y, một khi tôn giá đã biết bí đồ Hồng Ma bảo được cất giấu ở đâu ắt hẳn sinh mạng của y vào lúc đó kể như diệt tuyệt. Mục đích tối hậu của tôn giá vẫn là bí đồ Hồng Ma bảo, đúng không?

Sầm Phong lại kêu lên kinh nghi :

- Đúng như thế thật không, Xuân di? Vì lẽ đó, lần trước thái độ của Xuân di bỗng thay đổi đột ngột, từ quyết liệt uy hiếp chuyển sang lo toan và còn vờ như đã cứu mạng tiểu diệt?

Đáp lại Sầm Phong, lần đầu tiên Tiểu Xuân bộc lộ ác tâm :

- Không sai. Và tiếc rằng lần đó ta đã thất bại, chịu không thể đoán ra mẫu thân người chọn nơi nào trên người người để cất giấu bí đồ Hồng Ma bảo. Cho dù người đã bị ta lừa, đã cùng ta tìm kiếm rất nhiều lượt trên khắp thân người nhưng vẫn không phát hiện chỗ cất giấu bí đồ.

Kim Phụng lại lên tiếng :

- Tóm lại, sau một thời gian ngẫm nghĩ, cuối cùng tôn giá vẫn đề quyết bí đồ đó không thể ở nơi nào khác ngoài thân thể Sầm Phong?

Tiểu Xuân phá lên cười :

- Lời người quả không sai. Đồng thời cũng chính nhờ người ta mới có cơ hội đắc thủ như thế này, thay vì lẽ ra ta đã có thể mất mạng nếu cứ bất cẩn chạm vào người Sầm Phong. Ta thật không biết phải cảm kích người như thế nào. Ha ha...

Sầm Phong giật mình sực tỉnh :

- Xuân di muốn ám chỉ tiểu xà Bích Linh? Nhưng tại sao chứ? Tại sao Bích Linh nhi không phản ứng, không bảo vệ ta như đã bao lần từng bảo vệ?

Có tiếng Kim Phụng thở ra hậm hực :

- Người vẫn chưa hiểu gì sao? Đây là vì mụ đã lên nghe những gì ta đã giải thích về tính linh của Tiểu Xuân. Mụ đã xuất hiện với vẻ thân thiện, đáp lại người cũng đã tỏ ra thân thiện với mụ. Đó là nguyên do khiến Tiểu Xuân ngay từ đầu đã không xem mụ là kẻ địch. Chưa hết đâu. Mụ dù biết như vậy nhưng vẫn không dám mạo hiểm tự chạm vào người. Có phải mụ đã chế ngự người từ một khoảng cách xa, giống như đã chế ngự ta lúc nãy? Vậy là mụ đã không chạm vào người, Tiểu Xuân không phản ứng cũng phải thôi. Trừ phi người có cách phát lệnh điều động cho Tiểu Xuân làm theo ý người thì khác.

Sầm Phong sực tỉnh và thật lòng chỉ muốn ra lệnh cho Tiểu Xuân tấn công nếu như có thể hoặc biết cách ra lệnh.

Nào ngờ Sầm Phong nghe mụ Tiểu Xuân lại cười :

- Gã xui người dùng độc vật tiểu xà hại mạng ta đấy. Chỉ tiếc rằng gã quên mất một điều hệ trọng mà chính ta cũng đã lên nghe người kể. Đây là người làm gì am hiểu cách điều động Tiểu Xuân, đúng không? Ha ha...

Sầm Phong tức giận, vội chu miệng cố tạo ra chuỗi thanh âm trầm bổng như đã hai lần nghe tự miệng Tiền Giả Kim và Đại tiểu thư Vạn Xà giáo sử dụng để phát động tiểu xà.

Vừa thoát nghe Sầm Phong cuối cùng cũng phát ra tiếng huyết sáo, Tiểu Xuân tái sắc, lập tức lao chồm qua một bên, vồ chộp vào Lăng Kim Phụng.

Mụ còn cả tiếng quát tháo :

- Nếu người còn tìm cách phát động, chớ trách ta sẽ một chớp mắt lấy mạng ngay gã này.

Sầm Phong không thể ngờ mụ Tiểu Xuân lại có ý nghĩ độc ác và hành vi thủ đoạn tàn tệ đến vậy :

- Mụ là cao thủ, là Xuyên Vân lệnh sứ giả. Dùng thủ đoạn này chỉ để đối phó với bọn ta là lũ trẻ con, mụ không hổ thẹn hay sao?

Tiểu Xuân cười ngạo mạn :

- Nếu muốn đạt mục đích, ta đâu ngại hoặc do dự dùng thủ đoạn. Nghe đây, xem ra người rất muốn bằng hữu người toàn mạng? Vậy hãy tuân lệnh ta, đừng xuẩn động có bất kỳ cử chỉ nào khác lạ. Nếu không, gã chắc chắn phải chết.

Sầm Phong dù uất hận vẫn cam chịu :

- Mụ muốn gì?

Tiểu Xuân bĩu môi :

- Người hỏi quá thừa đấy. Nào, giờ nghe lệnh ta, hãy từ từ ngồi xuống ngay sau khi được ta cách không giải huyết cho người. Rồi đấy, ngồi xuống đi, chậm chậm thôi nào.

Nhờ đã được giải huyết, Sầm Phong ngay khi có thể cử động được như thường đành từ từ ngồi xuống theo lệnh mụ.

Tiểu Xuân gật đầu :

- Ngoan ngoan thế là tốt. Bây giờ thì từ từ cởi giày ra. Đừng vội, cởi từng chiếc một, sau đó ném qua đây cho ta.

Sầm Phong làm theo, đồng thời dần dần hiểu ý mụ :

- Mụ cho rằng gia mẫu đã lên giấu bí đồ Hồng Ma bảo vào đâu đó ở giữa một trong hai chiếc giày của ta?

Mụ cau mặt gắt :

- Không được lăm lờ, cũng đừng tìm cách kéo dài thời gian. Ta không nhiều nhẫn nại như người nghĩ đâu. Thực hiện nhanh lên.

Sầm Phong đã ném tuần tự cả hai chiếc giày cho mụ.

Mụ giữ Kim Phụng chỉ một tay, dùng tay còn lại để sờ nắm và kiểm tìm. Sau đó mụ cũng tuần tự vất chúng qua một bên, vì không thể tìm thấy bí đồ :

- Bây giờ thì cởi bỏ lớp xà cạp quấn quanh chân, từng bên một. Bên tả trước.

Sầm Phong lại tuân lệnh, chậm chậm mở dần lớp vải bóng được dùng quấn quanh chân tả chỉ dùng để giữ ấm. Sau đó, lúc ném lớp xà cạp này qua phía mụ, do Sầm Phong kém lực, lại thêm lớp vải vừa nhẹ vừa thụng thui dài, nên Sầm Phong không thể ném được xa như khi nãy đã ném hai chiếc giày.

Tiểu Xuân dù hậm hực vẫn nhẫn nại, đành cúi khom người, với hết tay để thu nhặt lớp vải dơ bẩn đó.

Và vì vẫn chưa tìm thấy bí đồ, mụ bắt đầu nóng nảy quát cộc lốc :

- Mau cởi chiếc còn lại. Hừ!

Sầm Phong lại mở, lại ném và dĩ nhiên vẫn không thể nào ném đến tận chỗ mụ đang đứng. Và lần này dĩ nhiên mụ cũng phải cúi khom người để nhặt. Bất đồ mụ ngẩng đầu nhìn lên và quát cực to :

- Mau lấy tay ra khỏi người. Và nhớ, nếu cùng xuất hiện với tay người vừa cho vào bọc áo, chỉ cần ta nếu nhắc trông thấy dạng của tiểu xà thì lập tức ta sẽ lấy mạng bằng hữu người. Rõ chưa?

Sầm Phong hậm hực, đành chậm chậm thu tay lại.

Kim Phụng khi đó chợt thở dài :

- Người vẫn tìm đủ cách để cứu ta? A... chân tình này của người khiến ta mãi mãi cảm kích.

Chợt Kim Phụng bị mụ Tiểu Xuân xoay lại, cho diện đối diện với Sầm Phong.

Đồng thời Kim Phụng cũng nghe mụ cất giọng độc ác uy hiếp Sầm Phong :

- Ta chợt nghi ngờ, hay là động tác người vừa cho tay vào bọc áo, ngoài mưu đồ toan dùng tiểu xà sát hại ta, còn là dịp để người nhanh thật nhanh cất giấu bí đồ vừa tìm thấy vào người? Hãy ngoan ngoãn lấy ra giao cho ta. Nếu không, ta sẽ cho người mục kích gã này từ từ bị hành hạ thật đau đớn.

Sầm Phong phẫn nộ :

- Mụ không thể càng lúc càng quá quát như thế. Vì quả thật ta không hề có bí đồ giao cho mụ. Dẫu mụ dọa đến thế nào. Ta cũng không có.

Mụ bĩu môi :

- Đừng nghĩ ta không nhìn thấu tâm can người. Không những thế, ta còn biết chính người cũng đã tự hiểu mẫu thân người chỉ có thể cất giấu bí đồ ở đâu đó trong hai chân người mà thôi. Và đó là điều trước kia vì ta không ngờ nên đã cùng người bỏ qua không tìm. Hãy ngoan ngoãn tuân lệnh ta thì hơn.

Sầm Phong vẫn khẳng khái :

- Đó là điều mụ nghĩ và đã chứng tỏ mụ nghĩ sai. Mụ đừng áp đặt, cho rằng ta cũng nghĩ như mụ. Ta không thấy, cũng không giữ bí đồ.

Mụ cười lạnh :

- Người đừng quên ta đã lên nghe những gì cũng đã được hai tên ma tăng Thiên Long tự lúc nãy đã lên nghe. Vì nghe nên chúng xuất hiện, muốn chiếm hữu bí đồ. Ta cũng thế và ta còn tin chắc người vì đã tìm thấy nên vừa lên cất giấu vào người. Mau lấy ra đây. Nhanh nào.

Kim Phụng chợt khẳng khái bảo Sầm Phong :

- Bí đồ Hồng Ma bảo là báu vật ai ai cũng thèm khát. Người đừng giao cho mụ. Cứ để mụ giết ta, chỉ cần người sau này nhớ báo thù cho ta là đủ.

Nhưng Sầm Phong bỗng lắc đầu và thở dài :

- Người chớ vội bi quan. Vì ta quyết phải cứu người.

Đoạn Sầm Phong cười lật, nhìn Tiểu Xuân :

- Mụ thật sự chỉ muốn bí đồ? Vậy hãy buông tha gã. Sau đó ta sẽ cho mụ toại nguyện.

Mụ nghi ngờ :

- Vậy là người thừa nhận đã tìm thấy và lên cất giữ bí đồ vào người?

Sầm Phong từ từ đứng lên :

- Không sai! Nhưng nếu không do ta tự tay lấy ra, e rằng suốt kiếp này mụ đừng mong nhìn thấy bí đồ. Hãy thả gã ra. Nhanh lên.

Mụ không ngờ bị Sầm Phong uy hiếp ngược lại. Vì thế, mụ tìm cách chống chế :

- Ta sẽ buông tha với điều kiện tiên quyết là người phải minh chứng lời của người là sự thật. Hãy lấy bí đồ ra xem nào.

Sầm Phong tùy tiện di chuyển, ung dung thu nhặt từng chiếc giày và từng lớp xà cạp :

- Mụ sẽ không bao giờ thấy nếu không thả gã trước.

Mụ bối rối, những muốn làm theo nhưng lại sợ lắm kế quỷ quái của Sầm Phong.

Vì thế, mụ càng mãi dục dự bất quyết hì Sầm Phong càng có thêm cơ hội lần thời gian để quần lại xà cạp và mang giày.

Sau cùng, chợt mụ nảy ác ý, mụ bỗng làm cho Kim Phụng phải bật thét đau đớn :

- A... a...

Sầm Phong tái mặt :

- Mụ dám trái lệnh ta?

Mụ cười độc ác :

- Ta có lợi thế hơn người nhờ đang uy hiếp sinh mạng bằng hữu người. Xem ra chính người đừng làm trái ý ta thì hơn. Ha ha...

Sầm Phong kể như thúc thủ, đành lấy ra cho mụ Tiểu Xuân xem một vật giống như mảnh hoa tiên được gấp lại thật gọn :

- Bí đồ đây. Bây giờ là đến mụ phải làm theo ý ta. Hãy thả người trước, sau đó sẽ được nhận bí đồ.

Mụ lại cười :

- Người làm gì còn cơ hội ra lệnh cho ta? Hãy ném bí đồ ra, đổi lại ta sẽ giao người. Ha ha...

Sầm Phong tái mặt, vừa giận vừa mở phanh mảnh hoa tiên, hươ hươ ngay trước mặt :

- Ta sẽ hủy bí đồ nếu mụ không lập tức thả người.

Đến lượt mụ tái mặt :

- Người dám?

Sầm Phong chợt cười, đồng thời cũng nhanh tay cho mảnh hoa tiên vào miệng và nuốt luôn xuống bụng :

- Bây giờ toàn bộ bí đồ chỉ còn là những nét vẽ được khắc ghi vào trí nhớ của ta. Nếu mụ muốn được kể cho nghe, ha ha... thì hãy ngoan ngoãn làm theo lời ta sai khiến. Ha ha...

Mụ giật dữ, đã toan phát chương hạ sát ngay Kim Phụng. Chợt có tiếng quát vang đến :

- Cửu sứ giả không được hồ đồ. Cứ thả người và làm theo mọi ý muốn của tiểu oa nhi.

Mụ giật mình :

- Lệnh chủ?

Sầm Phong hốt hoảng nhìn quanh :

- Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh?

Nhưng không có nhân vật nào xuất hiện cả. Tuy vậy vẫn có âm thanh vang đến, nói với Sầm Phong :

- Người khác càng gặp nguy biến càng sinh hoảng loạn và nếu càng bị uy hiếp bức bách như người thì càng dễ thúc thủ và thối chí. Đáng khen cho người đã không như thế. Vì vậy bổn Lệnh chủ quyết thành toàn cho người. Hãy yên tâm về sinh mạng bằng hữu người. Đối lại, bằng mọi giá bổn lệnh sẽ đưa người đến Hồng Ma bảo. Và người đảm trách việc này dĩ nhiên vẫn là Cửu sứ giả Mộ Dung Xuân. Khi đó, cả người lẫn người của bổn lệnh sẽ cùng tiến vào Hồng Ma bảo. Nếu tất cả được toàn mạng thì phần bí kíp nào người tìm thấy ở Hồng Ma bảo kể như thuộc về người. Bổn lệnh quyết không ngại chuyện đó, vì số bí kíp tuyệt học ở Hồng Ma bảo nhất định đủ để chia cho bất kỳ ai quan tâm và may mắn chiếm hữu. Người nghe được chứ? Ha ha...

Sầm Phong hoang mang, không dám tin vào điều may mắn vừa nghe :

- Sao tôn giá biết tỏ tường tiểu bối cũng mong chiếm hữu một phần tuyệt học có ở Hồng Ma bảo?

Thanh âm nọ vẫn vang đến cho dù thủy chung không hề có người xuất hiện :

- Người chớ hỏi những câu quá thừa. Và chỉ cần người tuân thủ, giữ đúng những gì bổn lệnh vừa sắp đặt, hãy tin chắc người sẽ được toại nguyện.

Kim Phụng vụt lo sợ kêu lên :

- Những lời này người tuyệt đối đừng nên tin. Vì phạm mọi việc trên đời, để thỏa nguyện người phải đánh đổi một điều gì đó mới mong có được. Ở đây có thể là sinh mạng của người, bởi họ ắt chỉ muốn lợi dụng người thôi.

Sầm Phong vốn dĩ đang lo ngại cũng chính điều này, nhưng vẫn phải chấp nhận :

- Tiểu bối cũng không còn gì để mất, ngoài sinh mạng. Hãy tha người, nếu tôn giá muốn mọi việc ổn thỏa như sắp đặt.

Kim Phụng càng giãy nảy gào to hơn :

- Ta không cần người vì ta. Nếu được, thà để ta cùng đi với người thì hơn.

Giọng nói của Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh chợt vang đến làm Lãng Kim Phụng vụt tái mặt :

- Người nên quay về thì hơn. Nhân tiện, hãy cho bổn lệnh gửi lời vãn an lệnh đường. Và nhớ nói giúp rằng bổn lệnh đã giữ lời, là không những không gây bất lợi cho người mà còn đích thân bổn lệnh khuyên người quay về. Người ghi nhớ kỹ chứ?

Kim Phụng rung động :

- Tôn giá... tôn giá biết rõ gia mẫu?

Giọng Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh chợt lạnh tợ băng giữa trời đông :

- Nào chỉ biết. Chính bổn lệnh vừa chia tay lệnh đường không bao lâu. Người có cần bổn lệnh giải thích rõ hơn không?

Lãng Kim Phụng lập tức nhũn như con chi chi :

- Đủ lắm rồi, không cần đâu. Nhưng tôn giá phải hứa không được hại y dù với bất kỳ hình thức gì hoặc nguyên nhân nào.

Nhân vật Lệnh chủ từ chỗ ẩn ném đến một tràng cười thách thức :

- Người đủ tư cách đặt điều kiện với bốn lệnh sao? Tuy vậy, để người an lòng, bốn lệnh hứa sẽ giữ đúng những gì vừa nói với y. Nhưng đừng vì thế mà nghĩ mọi mệnh hệ sau đó xảy đến với y đều phải do bốn lệnh lãnh nhận trách nhiệm. Bằng không, bốn lệnh đành thu lại lời vừa hứa. Người nghĩ sao? Bốn lệnh thừa bản lĩnh để nói như thế chứ? Ha ha...

Kim Phụng chỉ còn biết cười gượng, kể cả giọng nói cũng lẽ độ van nài :

- Được nghe tôn giá hứa một lời, đối với tiểu bối vẫn đáng tin hơn là hàng vạn lời người khác hứa. Để tỏ lòng cảm kích, tiểu bối xin thành tâm có lời đáp tạ.

Và Kim Phụng buồn buồn nhìn Sầm Phong :

- Ta thật bất lực, đột nhiên trở thành gánh nặng và còn đem hệ lụy đến cho người. Mai hậu nếu có cơ hội, ta nguyện tận lực vì người. Hãy bảo trọng.

Tiểu Xuân cũng đã giải khai huyết đạo và để Kim Phụng tự do. Vì thế, vừa dứt lời, Kim Phụng lập tức bước đi dù chỉ là những bước thất thủ.

Sầm Phong chợt gọi :

- Người đừng đi vội.

Kim Phụng quay lại, nét mặt như đang chờ đợi điều gì đó :

- Người đổi ý, muốn có ta cùng đi?

Tiểu Xuân như cũng ngại Sầm Phong kêu Kim Phụng lại chỉ để đề xuất điều gì đó nên vội gắt :

- Trong sắp đặt của Lệnh chủ chỉ có ta và người cùng đi. Vì thế...

Sầm Phong ngạo mạn ngắt lời Tiểu Xuân :

- Đó là thỏa thuận đã có giữa ta và Lệnh chủ. Phàm điều gì ta hứa, quyết không hai lời, hoặc ngấm ngầm phát sinh nhị tâm. Mụ thay vì lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, hãy cứ chờ xem sự thể rồi sẽ rõ ta có ý gì. Hừ!

Và cũng ngạo mạn như thế, Sầm Phong ung dung tiến lại gần Kim Phụng :

- Ta đã hứa giải cứu người, may mà vẫn không sai lời. Vì thế, chuyện đưa người cùng đi dĩ nhiên là không thể. Nhưng có chuyện này, ta đoán chắc người sẽ hài lòng.

Kim Phụng ngơ ngác :

- Người muốn ta giúp người chuyện gì, phải không?

Sầm Phong gật đầu và bắt ngờ chọc một tay vào bọc áo :

- Đó là chuyện có liên quan đến Bích Linh nhi.

Kim Phụng vỡ lẽ :

- Người muốn ta giữ Bích Linh nhi hộ người? Không được đâu. Một là vị tất Bích Linh nhi chịu xa lìa người. Hai là người sẽ rất cần và Bích Linh nhi sẽ vẫn là vật hộ thân duy nhất của người.

Sầm Phong cười tự phụ :

- Ta đã có vật hộ thân khác, chính là một lời đã hứa của Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh. Người bất tất quá lo. Huống hồ ta còn nợ người một lời hứa. Và bây giờ, ta sẽ yên tâm rất nhiều nếu người vì chỉ còn lại một mình nhưng lại có Bích Linh nhi theo bên thân bảo vệ. Đừng khước từ hảo ý của ta. Được chứ?

Hỏi thì hỏi nhưng Sầm Phong ngay khi tìm thấy Bích Linh tiểu xà vẫn quả quyết đưa ra và ân cần căn dặn Kim Phụng :

- Người cứ gọi đúng tên và luôn đối xử nhẹ nhàng với nó, ta quyết chắc nó sẽ lại nhận người là chủ nhân như đã từng thừa nhận ta.

Nhìn thấy Bích Linh tiểu xà, dù nó vẫn cứ ngoan ngoãn nằm khoanh tròn như yên ngựa, nhưng Tiểu Xuân cũng hốt hoảng lùi lại :

- Lệnh chủ!

Sầm Phong nhìn mục và cười khinh khỉnh :

- Mục sợ gì chứ? Ta đâu phải hạng tráo trở, vừa hứa lời cùng Lệnh chủ của mục xong là lập tức trở mặt, tìm cách hại mục ngay khi có cơ hội? Đừng quá lo như thế.

Thanh âm của nhân vật Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh lại vang đến, nhưng lần này tỏ ra nôn nóng, không được thản nhiên như những lần vừa rồi :

- Bồn lệnh cũng không phải hạng tráo trở, nhất là đối với một đứa bé như ngươi. Tuy nhiên, chuyện giữa bọn ngươi nên kết thúc càng sớm càng tốt. Vì nếu bồn lệnh đoán không lầm thì nhân vật khắc kỷ nhất của gã kia ắt chẳng bao lâu nữa cũng xuất hiện quanh đây. Ngươi biết bồn lệnh ám chỉ ai chứ?

Kim Phụng lại tái mặt. Vì thế, đành vội đưa tay nhận lấy Tiểu Xuân, miệng Kim Phụng thì ân cần trìu mến và khẽ gọi :

- Bích Linh nhi, Bích Linh nhi của ta.

Sầm Phong hài lòng vì thấy Bích Linh tiểu xà tuy có dấu hiệu như có chút bất như ý nhưng cuối cùng vẫn để cho Lăng Kim Phụng chuyển qua tay và tha hồ vuốt ve.

Sầm Phong sau đó tự lùi lại và bảo Kim Phụng :

- Tiểu xà đã có tân chủ nhân. Vậy là ta yên tâm, cũng không ngại ngươi đối xử tệ bạc với nó. Hãy đi đi.

Kim Phụng còn vùng vằng chưa đi, chợt nghe giọng Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh hỏi thúc :

- Nếu ngươi còn chần chừ, hãy nhớ, một khi kẻ khắc kỷ của ngươi đến, hậu quả quyết không chỉ xảy đến cho mỗi mình ngươi. Bồn lệnh càng không muốn vì ngươi khiến mọi sắp đặt của bồn lệnh bị chậm trễ. Ngươi còn không mau đi.

Kim Phụng chợt thở hắt ra, chỉ nói gấp với Sầm Phong một câu, sau đó liền quỳ quả cảm đầu bỏ chạy. Gã nói :

- Ta sẽ luôn nhớ ngươi. Tạm biệt.

Sầm Phong nhìn theo, toan nói gì đó, chợt bị Tiểu Xuân chộp vào người và lôi đi thật nhanh, theo một phương hướng khác với hướng Kim Phụng vừa bỏ chạy.

“Vút!”

Dù thế, Sầm Phong vẫn tìm được cách quay đầu tìm kiếm, hy vọng sẽ lại nhìn thấy hảo bằng hữu vừa chia tay. Nhưng thật bất ngờ, Sầm Phong ngỡ đã hoa mắt, vì dù tìm khắp mọi phương, Sầm Phong vẫn chịu, không thể nào nhìn thấy Kim Phụng đâu nữa. Cứ như Kim Phụng chỉ mới đó đã thăng thiên hoặc độn thổ đi đâu mất. Hoặc giống như là...

Vừa nghĩ đến đây, Sầm Phong liền kêu vang :

- Mục dừng lại mau. Nếu không do Lệnh chủ của mục thì ắt hẳn vừa xảy ra điều bất ổn cho bằng hữu của ta. Gã đã bay biến đâu mất rồi, hoặc đã bị kẻ nào bắt mất rồi.

Nhưng Mộ Dung Xuân vẫn băng băng đưa Sầm Phong lướt đi thật nhanh. Mục còn cười vào tai Sầm Phong :

- Quanh đây chỉ còn ta với ngươi. Đừng cao ngạo bảo ta phải làm thế này thế khác. Bằng không, hạng luôn tráo trở như ta nhất định sẽ không mang đến cho ngươi một điều dễ chịu nào dù nhỏ. Rõ chứ? Hà hà...

Sầm Phong kinh hoảng, len lén nhìn mục :

- Nếu mục cố tình quên những thỏa thuận giữa ta và Lệnh chủ của mục, thì...

“Hự!”

Sầm Phong vụt mất hết tri giác, cũng không thể biết đây là đã bị Tiểu Xuân bất ngờ điểm vào hôn huyết, làm cho mê man ngất lịm.

* * * * *

Lúc lai tỉnh, Sầm Phong lập tức kinh ngạc do phát hiện bản thân không những đang ngồi trong lòng một cổ xa mà vẫn lắc lư dịch chuyển, mà còn vận y phục hoàn toàn khác, vừa sạch sẽ tinh tươm, vừa rất vừa vận với khổ người như đã được người may đo cẩn thận.

Tương tự, mục Mộ Dung Xuân đang ngồi ngủ lơ mơ, đối diện Sầm Phong cũng vận y phục thật mới. Đã thế, mục còn trang điểm phấn son, khiến dung diện mục trông cũng không có gì dữ dằn, trái lại khá xinh đẹp là khác.

Nghĩ đến điểm trang, Sầm Phong giật mình, vội cho tay mò tìm trong bọc áo.

Chợt Sầm Phong nghe mục lên tiếng, ngỡ như mơ ngủ :

- Cũng là tôn trọng những thỏa thuận đã có, người yên tâm, ta vẫn giữ nguyên vẹn một vài vật lặt vặt thuộc về người, dù không hiểu người mang theo những vật vô bổ đó với dụng ý gì.

Sầm Phong yên tâm thu tay lại. Vì những vật dụng dùng để thi thố thuật dị dung do lão Thiên Biến Vạn Diện Đoan Mộc Lý ban cho quả thật vẫn còn đang có đủ trong bọc áo Sầm Phong. Và để mục Mộ Dung Xuân không nghi ngờ, Sầm Phong vờ hỏi :

- Ta cứ ngỡ mục đang ngủ. Hóa ra mục vẫn lên dò xét ta?

Mục mở bừng mắt, long sông sọc nhìn Sầm Phong :

- Từ lúc này trở đi, ta và người là tỷ đệ, đang cùng nhau trên đường quy hồi cổ hươu, chịu tang ngoại tổ vừa được tin mãn phần yên nghỉ. Nếu người còn nữa lời nhảm nhí, hoặc bất tuân lời sắp đặt vừa rồi của ta, đừng trách ta phải điểm vào á huyết, thà để người hóa thành kẻ câm, không biết nói còn hơn để lộ hành tung. Rõ chưa?

Sầm Phong giật mình :

- Nhưng mục...

Mục trợn mắt :

- Người chóng quên lời ta vừa dặn thế sao? Hử?

Sầm Phong đành miễn cưỡng tuân theo mục :

- Tỷ nói oang oang như thế, lẽ nào không sợ xa phu nghe? Và như thế có khác gì chính tỷ đã tự để lộ hành tung?

Mục cười :

- Chúng ta đang đi đến Hồng Ma bảo. Để an toàn người nghe Lệnh chủ chỉ sai phái một mình ta cùng đi với người thật sao?

Từ bên ngoài liền có giọng ồm ồm của xa phu vọng vào :

- Thật ra Cửu sứ giả cũng không nên quá lớn tiếng như thế. Hãy thử vén rèm nhìn ra ngoài thì rõ. Vì không lẽ hành tung của chúng ta đã bị lộ?

Mộ Dung Xuân kinh nghi, lập tức xoay nghiêng người và vội nhấc một góc rèm nhìn ra ngoài.

Sầm Phong cũng nhòm người nhìn theo. Nhưng chưa kịp nhìn thấy gì thì góc rèm đã bị Mộ Dung Xuân hạ xuống thật nhanh và Sầm Phong phát hiện diện mạo mục đối sang về đêm chiêu có phần nào hoảng loạn. Mục còn thì thào, cất giọng nói có lẽ đủ cho xa phu bên ngoài nghe :

- Thất huynh đã bao giờ thấy những nhân vật võ lâm xuất hiện nườm nượp và đông như mắc cửi giống thế này bao giờ chưa? Họ đã bắt đầu bộc lộ sự hiện diện từ lúc nào?

Xa phu đáp lại :

- Càng gần Hồng Ma bảo chừng nào sự xuất hiện của họ càng nhiều và càng tỏ ra quá khẩn trương. Thiếu cẩn trọng dĩ nhiên không tốt, nhưng nếu quá cẩn trọng thì có khác nào chúng ta tự cáo giác thân phận. Vẫn chưa có dấu hiệu nào cho thấy họ đã chú tâm đến cỗ xe của chúng ta.

Mụ chợt thở ra nhẹ nhõm :

- Đa tạ Thất huynh chỉ giáo nhắc nhở. Có một nhân vật như Thất huynh, luôn điềm tĩnh cùng đi, muội mới thấy Lệnh chủ đã tiên liệu và sắp đặt mọi việc thật chu đáo. Vậy Thất huynh bảo, chúng ta cứ thế này đi thẳng đến Hồng Ma bảo sao?

Sầm Phong vụt xen lời :

- Đi thẳng đến sao được? Vì đó là hành vi tự sát.

Mụ quắc mắt, lườm dọa Sầm Phong :

- Ta không hỏi người. Huống hồ người chỉ là một đứa trẻ, giả dụ có cần hỏi thì người sẽ chỉ là kẻ cuối cùng ta nghĩ đến.

Giọng xa phu vang lên :

- Cửu sứ giả sao lại nói như vậy? Hãy cứ để y giải thích, vì sao gọi đó là hành vi tự sát?

Sầm Phong bị Mộ Dung Xuân mắng, trong lòng dù bất phục vẫn không dám tự quyền trái ý mụ. Và dù nghe xa phu hỏi, tỏ ý sẵn sàng nghe Sầm Phong giải bày nhưng vì sợ ánh mắt mụ vẫn đang nhìn lườm lườm nên Sầm Phong chỉ còn biết nhún vai và ngậm câm miệng.

Xa phu lại lên tiếng :

- Sao người không đáp lời ta? Cửu sứ giả đã làm người sợ đến chết khiếp thế sao?

Sầm Phong hậm hực bảo :

- Ta không sợ, nhưng cũng cảm thấy không cần thiết đáp lời.

Xa phu lại hỏi vọng vào :

- Sao lại bảo không cần thiết? Hay những gì người hứa với Lệnh chủ chỉ là giả vờ và kỳ thực người vì không có bí đồ nên cứ mong sao sẽ không đến được Hồng Ma bảo là càng tốt cho người?

Sầm Phong cười lạt :

- Tôn giá muốn nghe thật sao? Được lắm, vậy ta sẽ nói. Vì thật ra có lẽ ngay cả tôn giá lẫn Cửu sứ giả ắt đã tự rõ không thể cứ thế này đi thẳng đến Hồng Ma bảo. Nhưng dù biết, Cửu sứ giả vẫn vờ vĩnh hỏi tôn giá. Ta thật không hiểu Cửu sứ giả làm như thế là có ẩn ý gì. Trừ phi giữa tôn giá và Cửu sứ giả vì còn có nhiều uẩn khúc, chỉ nhị vị mới hiểu nhau, nên Cửu sứ giả mới giả vờ làm ra vẻ ngờ nghệch, mỗi một chuyện dễ hiểu như thế cũng phải lên tiếng hỏi tôn giá. Ta nói như thế đúng chứ, Mộ Dung Xuân tử?

Mụ bối rối :

- Sao người dám bảo ta giả vờ? Ta cần hỏi vì không thể tự định đoạt. Đó là ta hỏi thật chứ không hề giả vờ như người vừa đoán bừa.

Giọng của xa phu chợt vang vào lạnh tanh :

- Đủ rồi. Lời y nói là sự thật. Cửu sứ giả hãy thôi thái độ vì nghĩ y là một đứa bé, chưa biết gì, nên cứ cả tiếng mắng át y. Vả lại, chính Thôi Phi Hoàn này cũng biết lời nói của Cửu sứ giả hỏi chỉ là giả vờ. Cửu sứ giả có muốn phủ nhận cũng không được.

Mụ lúng túng :

- Thất huynh!

Xa phu càng thêm gay gắt :

- Hãy họ Thôi mỗ là Thắt sứ giả như mọi người. Điều này Thôi mỗ đã nói nhiều lần, há lẽ Cửu sứ giả dù đã nghe được vẫn khăng khăng không đáp ứng?

Mụ thở ra đầy thất vọng :

- Nhưng với muội thì khác. Không lẽ những gì muội vẫn luôn nghĩ trong thâm tâm, Thắt huynh muốn tự miệng muội nói rõ ra mới chịu hiểu hay sao?

Xa phu đáp lại bằng giọng thật xa vắng :

- Thôi mỗ không có biệt tài đọc ý nghĩ người khác. Đồng thời, cũng xin nói thật, Thôi mỗ càng không muốn biết những gì Cửu sứ giả đang nghĩ trong lòng.

Và bất chợt, giọng của xa phu vụt thay đổi nói thật lễ độ, chính là lời dành cho Mộ Dung Xuân cùng Sầm Phong :

- Đường về Khai Phong vẫn còn xa, tiểu nhân vừa nhìn thấy một phạn điểm. Chợt nhớ đã đến lúc dùng bữa. Tiểu thư và công tử thiếu gia lệnh đệ có muốn tiểu nhân dừng lại không?

Mụ Mộ Dung Xuân cũng thay đổi thái độ :

- Đường càng xa thì chúng ta càng phải gắng sức kiên trì. Xa phu lão huynh nếu không thật đói xin hãy cố chịu đựng. Chúng ta cứ đi thêm một lúc nữa hãy liệu tính.

Nhưng Sầm Phong lại đang rất đói, không hiểu đã hôn mê bao lâu trước khi tỉnh lại và thấy đang cùng mụ trong lòng một cỗ xe như thế này. Sầm Phong liền nhăn nhó :

- Đệ đói lắm. Tỷ không cho ăn, e đệ không chịu đựng được lâu hơn.

Mụ quát mắt, tỏ ý không hài lòng. Chợt có tiếng xa phu Thôi Phi Hoàn vọng vào tán đồng chủ ý của Sầm Phong :

- Địa hình quanh đây tiểu nhân khá thông tuệ. Nếu tiểu thư không định dừng lại một lúc để dùng bữa, e một hai trăm dặm kế tiếp có muốn tìm cũng không mong thấy, dù chỉ là một tiểu phạn điểm. Tiểu thư nên chiều ý công tử gia thì hơn.

Mụ nhẹ nhàng gật đầu :

- Như vậy cũng được. Xin phiền lão huynh dừng lại cho.

Cỗ xa mã từ từ dừng lại. Và trước lúc bước xuống, Sầm Phong chợt nghe mụ thì thào căn dặn :

- Mọi hành vi của chúng ta kể từ lúc này trở đi nhất nhất đều phải tuân theo mọi chủ trương của Thắt sứ giả. Người hãy liệu đấy mà hành động, đừng bao giờ tỏ ra tùy tiện. Nhớ chưa?

Sầm Phong gật đầu và vì bất phục mụ nên cố ý nói cho mụ nghe :

- Thì việc dừng lại này, đệ đoán, là chủ ý của Thắt sứ giả muốn như thế. Nếu không, việc gì Thắt sứ giả hỏi và còn nói rất rõ là đã đến lúc dùng bữa? Chỉ có tỷ không nhận ra thôi.

Mộ Dung Xuân ngẩn người và có lẽ nhờ đó mới hiểu Sầm Phong nhận định như thế, hoàn toàn đúng. Nhưng vì không muốn thừa nhận, càng không muốn khen Sầm Phong chỉ là một đứa bé, mụ vờ cau mặt lầu bầu :

- Ai bảo ta không nhận ra? Mà thôi, đã đến thì cứ vào, cũng mong người luôn nhớ những gì ta vừa căn dặn đấy. Đi nào.

Chỉ có Mộ Dung Xuân đi cùng Sầm Phong. Đến khi phát hiện Mộ Dung Xuân cố tình chọn một bàn nhỏ, chỉ dành cho hai người, Sầm Phong ngạc nhiên, tìm cách khẽ hỏi mụ :

- Vì sao tỷ biết chắc chỉ có hai tỷ đệ chúng ta cùng ăn? Vạn nhất có thêm người thứ ba thì sao?

Mụ đảo mắt nhìn quanh, vừa cười vừa tỏ ra vô sự, vừa rít qua kẽ răng chỉ đủ cho Sầm Phong nghe :

- Người không chỉ tò mò mà còn hỏi những câu quá thừa nữa. Thế người không nghĩ, nếu có thêm xa phu cùng ngồi ăn, mọi người xung quanh đây chẳng nghĩ kỹ sao?

Sầm Phong gật đầu vỡ lẽ :

- Thế xa phu sẽ ăn lúc nào, ở đâu?

Mụ chợt rít :

- Đủ rồi. Xung quanh đa phần đều là cao thủ võ lâm cả đấy. Người hỏi mãi sẽ bị lộ hành tung đấy. Huống hồ theo ta, chuyện vào phạn điểm để ăn chỉ là cái cớ. Kỳ thực hẳn có chủ ý của hẳn, người không biết được đâu.

Một tiểu nhị tiến đến hỏi :

- Tiểu thư và công tử chỉ dùng cơm? Xin hỏi, chay hay mặn?

Sầm Phong toan lên tiếng thì bất gặp ánh mắt lườm của mụ ngăn lại. Đó là lúc mụ cười cười, nói với tiểu nhị :

- Bọn ta chỉ quen dùng chay. Nếu không phiền, mong tiểu nhị ca nhanh lên cho.

Tiểu nhị vừa đi, Sầm Phong liền nhăn nhó :

- Sao phải dùng chay?

Mụ lại đảo mắt nhìn quanh :

- Hôm nay là ngày rằm. Có dùng chay mới khiến mọi người nghĩ chúng ta vừa là dân dã vừa có thể đang trên đường lễ Phật. Nhưng người đừng hỏi gì nữa, đã có người để ý đến chúng ta rồi đấy.

Mụ có võ công, thậm chí khá cao minh, thảo nào nhận định của mụ lần này tỏ ra thật xác đáng. Vì lập tức Sầm Phong bắt gặp, ở một góc xa xa chợt có một thực khách đứng lên và bỏ đi rất vội.

Nhận ra y phục của nhân vật đó, mặt của Sầm Phong cứ tái đi.

Mụ nhìn thấy liền hỏi :

- Người vừa phát hiện điều gì?

Sầm Phong thì thào :

- Nhân vật vừa bỏ đi, tỷ thấy, có phải vẫn quen đi chân trần?

Mụ cau mày, ngẫm nghĩ, đoạn gặng hỏi :

- Sao người đoán chắc? Ta thấy chân y có mang giày đấy chứ?

Sầm Phong nhẹ lắc đầu :

- Tuy là có nhưng đôi giày quá mới, hướng hồ cách đi của nhân vật nọ có vẻ lúng túng ngược ngáp thế nào ấy, vì thế đệ hồ nghi, nghĩ y chưa quen với việc đi giày.

Mụ càng thêm trầm ngâm :

- Xem nào, người vừa rồi tuy vận tăng bào, tóc cũng cạo sạch, dĩ nhiên là đệ tử Phật môn, dù chưa thể nói đích xác là chùa miếu nào thu nạp, nhưng theo người lại không quen đi giày, nghĩa là chỉ từng đi chân trần, ý người muốn nói là người của Thiên Long tự?

Sầm Phong nhăn nhó thật thắm :

- Thiên Long tự gần đây đã có những hai đệ tử vong mạng vì đệ. Nếu nhân vật vừa rồi lại đúng là người của tự Thiên Long, không phải họ đang tìm đệ sao?

Mụ chợt rít :

- Đừng tỏ ra quá hãi sợ như thế. Tiểu nhị sắp đưa thức ăn đến, người phải mau trấn tĩnh lại thì hơn.

Nghe vậy, Sầm Phong chỉ còn cách vờ cúi gằm đầu, cũng vừa lúc tiểu nhị khi nãy đưa mâm thức ăn đến thật.

Chờ tiểu nhị bỏ đi, Sầm Phong mới dám ngẩng mặt lên, vừa vận nghe Mộ Dung Xuân thì thảo căn dặn :

- Ăn nhanh lên rồi đi. Vì tuy chưa tin lắm hành tung đã bị phát hiện, nhất là do người của Thiên Long tự, nhưng ta nghĩ, thà cẩn tắc để được vô ưu vẫn hơn. Vì nơi này quả nhiên không nên dừng lại.

Bị nỗi sợ hãi về Thiên Long tự ám ảnh, Sầm Phong cơ hồ hết biết đối. Chỉ ăn chiếu lệ và đa phần thời gian là trầm mặc suy tư. Mộ Dung Xuân cũng vậy.

Có lẽ vì thế, đến như Mộ Dung Xuân là cao thủ vẫn không kịp phát hiện diễn biến xảy ra, chỉ khi nghe mọi người trong phạm điểm càng lúc càng lao nhao, kiểu ong bầy vỡ tổ, mới nhận thức sự thế thì đã quá muộn. Và Sầm Phong chỉ nghe mọi người kịp dặn, trong khi đó đã có nhiều thực khách cứ vội vã ly khai :

- Người đừng tỏ thái độ gì. Nếu có, cứ trông theo ta mà thực hiện.

Đó là lúc có một bóng người cao gầy xuất hiện và dừng chân cạnh bàn cả hai.

Sầm Phong ngẩng mặt trông lên, để rồi chạm ngay vào đôi mắt nhìn nghiêm khắc phát ra từ một khuôn mặt khắc khổ, ngự trị ngay trên dáng người cao gầy vừa cố tình dừng chân sát bên bàn.

Cũng ngẩng mặt nhìn như Sầm Phong, mọi người Mộ Dung Xuân vì trầm tĩnh hơn nên ung dung cất giọng ngây ngô hỏi :

- Lão hòa thượng ắt muốn hóa duyên? Tiểu nữ chỉ mang theo một ít ngân lượng đủ chi dụng, ăn uống thì luôn đạm bạc như thế này. Hay là, nếu không cảm thấy bất tiện, xin thỉnh lão hòa thượng cùng dùng bữa với bọn tiểu nữ?

Cách xưng hô của Mộ Dung Xuân thật hợp lẽ vì nhân vật có ánh mắt nhìn nghiêm khắc và khuôn mặt thật khắc khổ đích thực là một lão tăng với dáng cao gầy và khoác tăng bào màu ngà. Duy có đôi chân của lão tăng lại để trần, không giày dép, cho dù đang lặn lội chỗ trần tục để hóa duyên nếu quả lão tăng đang cần hóa duyên như Mộ Dung Xuân vừa bảo.

Thế nhưng, đáp lại câu hỏi ngây ngô và rất thật của Mộ Dung Xuân, lão tăng lại gay gắt hỏi bật ngay một nghi vấn, đủ làm Sầm Phong chết điếng tận đáy lòng :

- Bàn tăng từ Thiên Long tự đến, chỉ mong được nữ thí chủ chỉ giáo một điều, sau đó sẽ đi ngay, quyết không làm phiền nữ thí chủ lâu hơn. Đây là tiểu thí chủ đang ngồi đây phải hay không phải có tính danh là Sầm Phong?

Sầm Phong nhờ đang chết lặng nên may thay không hề có cử chỉ gì khác lạ ngoài khuôn mặt cứ tái mét không sao che giấu được.

Mộ Dung Xuân chợt nhoẻn cười, vẻ tươi tỉnh của mọi người làm Sầm Phong thán phục, nhất là lúc nghe mọi người bảo :

- Lão hòa thượng định tìm người? Tiếc thay đây là xá đệ. Tiểu nữ ở họ Mộ Dung, dĩ nhiên xá đệ không thể ở họ Sầm.

Lão tăng bắn xạ tia mắt nghiêm khắc nhìn ngay vào Sầm Phong :

- Tiểu thí chủ hãy tự mình minh định, bản thân không hề ở họ Sầm, được không?

Sầm Phong nhờ có cơ hội trấn tĩnh nên quả quyết đáp :

- Tiểu bối đâu ngại nhận nếu quả thật có thể nói chắc bản thân ở họ Sầm?

Lão tăng sa sầm nét mặt :

- Chỉ cần đáp có hoặc không là đủ. Thế nào? Không lẽ tiểu thí chủ không thể minh định chỉ mỗi một điều dễ như thế?

Sầm Phong bối rối, chưa biết đáp thế nào, chợt nghe Mộ Dung Xuân gần như cố tình lên tiếng cất vấn :

- Lão hòa thượng chỉ hỏi một câu rồi đi ngay. Vậy tại sao không chỉ một mình tiểu nữ đã đáp lời, mà đến cả xá đệ cũng hỏi đáp tương tự, nhưng lão hòa thượng vẫn trùng trình chưa đi, lại còn như cố ý gây khó dễ cho tỷ đệ bọn tiểu nữ?

Lão tăng thở dài và lên tiếng với vẻ mặt áy náy lẫn bối rối :

- Bồn tự Thiên Long gần đây thật vô phúc, đã có hai đệ tử vong mạng. Nói thật ra, bồn tự ngay sau đó dĩ nhiên có tiến hành dò xét thực hư, nhờ vậy mới hiểu cái chết của chúng đều là lỗi do chúng. Huống hồ từ trước nữa, cũng chúng đã từng gây nhiều hành vi thương thiên bại lý, khiến bản tăng mấy lần toan xử phạt nhưng chưa kịp thực hiện.

Bây giờ sự thế đã thế này, nếu không thể gặp Sầm Phong, chí ít cũng để cảm kích vì đã giúp bản tăng khỏi phải bản tay trừng trị nghịch đồ, lòng dạ bản tăng sau này đâu dễ được yên.

Lời nói chân tình vừa nghe khiến Sầm Phong nhẹ nhõm, như trút cả gánh nặng ngàn cân :

- Kỳ thực thì...

Ánh mắt hung dữ của Mộ Dung Xuân ngay lập tức xạ nhìn Sầm Phong. Và khi chạm ánh mắt này, Sầm Phong chừng như tắc nghẹn, không lời nào nữa có thể thốt ra.

Cũng lúc đó, đôi mắt nghiêm khắc của lão tăng đã bật thoát ra những tia hung quang. Đồng thời gương mặt khắc khổ của lão tăng chợt biến dạng, hóa thành gương mặt lạnh như hóa đá, với một bên miệng bỗng nhếch lên tạo ra nụ cười cũng thật lạnh lùng. Một tay lão tăng bất chợt vươn thật nhanh về phía Sầm Phong :

- Người đích thực là Sầm Phong, hung thủ đã gây thảm tử cho những hai đệ tử ta?

“Vù...”

Sầm Phong kinh hoàng và hầu như không có phản ứng nào, ngoài việc đôi chân đã tự ý đứng bật dậy. Nhưng vì bị vướng vào cạnh bàn nên Sầm Phong đứng không xong và ngồi trở lại thì đã không kịp.

May sao sẵn có Mộ Dung Xuân hiện diện cạnh đó. Hữu thủ mục cũng kịp bật ra, thần tốc quật chéo một lực đạo vừa mạnh vừa gần, tấn công bất ngờ vào lão tăng :

- Ai là hung thủ sát hại những đệ tử của lão? Chớ quá hồ đồ như thế. Đỡ!

“Ào...”

Lão tăng dù bị Mộ Dung Xuân xuất thủ tập kích nhưng vẫn không vì thế mà ngưng thái độ uy hiếp Sầm Phong. Và để đối phó Mộ Dung Xuân, lão tăng hất cao cánh tay còn lại, xòe bản tay tạo thành chưởng, vỗ chính diện một kinh vào lực đạo đã do Mộ Dung Xuân xuất thủ :

- Quả nhiên là cao thủ, cho dù đã giả vờ hóa trang như hạng thường nhân. Nhưng lúc này kể cả ngươi cũng bộc lộ thân phận, dĩ nhiên không phải hạng tầm thường. Để xem ngươi được bao nhiêu thân thủ? Đỡ!

“Ầm!”

Tiếng chạm kinh dù vang lên vẫn không làm động tác còn lại của lão tăng bị gián đoạn. Trái lại, lão tăng vừa đối phó Mộ Dung Xuân xong thì tay còn lại của lão cũng sắp sửa chộp giữ được vào Sầm Phong. Nhưng Sầm Phong vẫn gặp may. Do lực tác động vừa được song phương chạm chiêu với nhau tạo ra, khiến cả chiếc bàn bị dịch dời, chợt nhếch thêm về phía Sầm Phong. Và vì đang lơ đứng lơ ngồi, do chân bị vướng vào cạnh bàn, việc chiếc bàn bỗng nhích lại sát hơn làm cho Sầm Phong đã vướng càng thêm vướng. Thế là huych một tiếng, Sầm Phong bị ngã bật ra phía hậu, lọt khỏi chỗ đang ngồi, nằm chơ vơ giữa nền đất bẩn của phạm điểm. Chính diễn biến ngoài ý muốn đó đã vô tình làm cho cái chộp của lão tăng bất thành.

Lão tăng phát nộ, lập tức chồm với người theo, vẫn quyết liệt thu thập và bắt giữ Sầm Phong :

- Hãy theo ta đi đến Thiên Long tự nhận hậu quả từ những gì ngươi đã gây ra. Hừ!

“Vù...”

Lúc này sẽ chẳng còn gì ngăn cản ý đồ của lão tăng. Sầm Phong tự hiểu điều đó vì nhìn thấy Mộ Dung Xuân sau loạt chạm kinh mới rồi đã bị chấn lùi, nên bây giờ, với khoảng cách xa hơn so với lão tăng. Mộ Dung Xuân dù muốn ra tay giải nguy cho Sầm Phong cũng không kịp thực hiện.

Đang lúc Sầm Phong sợ hãi và còn tự mình bạch nếu để lọt vào tay lão tăng thì những gì đang chờ đón phía trước sẽ chỉ là những điều thảm khốc khó lường.

Chợt có một giọng ồm ồm bật quát lên rất bất ngờ nhưng là giọng đã quen tai Sầm Phong và chủ ý là đối phó lão tăng :

- Lão đại sư Thiên Long sao nhần tâm xuất thủ với một tiểu oa nhi chẳng biết võ công? Khiến Thôi mỗ dù là kẻ bàng quang cũng bất bình xin dừng tay cho.

“Ầm!”

Tiếng chạm kinh mang theo chấn lực, làm cánh tay đang chộp đến của lão tăng bị khựng lại, mất cơ hội đắc thủ Sầm Phong vào tay lần thứ hai.

Sầm Phong thoát nạn, vội lồm cồm nhồm dậy và lần đầu tiên nhìn thấy nhân dạng của nhân vật vừa tự nhận ở họ Thôi với toàn thân y phục trông như một xa phu chính hiệu.

Sầm Phong toan mở miệng nói lời đáp tạ xa phu Thôi Phi Hoàn, chính là Thất sứ giả Xuyên Vân lệnh cũng có phận hành bảo vệ Sầm Phong như Mộ Dung Xuân.

Chợt nghe lão tăng bật cười cuồng nộ :

- Người, Thôi Phi Hoàn, từng vang danh với Thiết Kiếm nhất chiêu đả Song Hồ ba năm trước ở Ngũ Đài Sơn? Nhưng dù thế, ha ha... so về bản lãnh, bản tăng thành thật khuyên người chớ xen vào những chuyện không liên quan đến người. Nhưng bằng vẫn cố chấp, đừng trách bản tăng hạ thủ chẳng lưu tình. Ha ha...

Thôi Phi Hoàn có gương mặt chữ điền đầy chính khí. Và vì có niên kỷ xấp xỉ tam tuần nên Thôi Phi Hoàn vừa ung dung đáp lời lão tăng vừa ngang nhiên đưa tay giúp Sầm Phong đứng lên :

- Thôi mỗ dĩ nhiên sẽ không xen vào nếu được lão đại sư hạ cố cho biết tiểu huynh đệ đây đã đắc tội thể nào với quý tự Thiên Long?

Lão tăng bắn xạ những tia mắt nhìn toát lộ hung quang, lời đáp cũng tỏ ra cay độc và tự phụ :

- Muốn ta đáp lời cũng dễ thôi. Nhưng thoát tiên ta khuyên người hãy thử nhìn xung quanh. Tại sao tất cả đều lảng xa ngay khi thấy ta hiện diện? Còn người, không những không có thái độ như họ, mà còn không biết tự lượng sức, dám lên tiếng chất vấn ta? Người liệu có tư cách đó chăng?

Sầm Phong vừa nghe vội đưa mắt nhìn thử xung quanh, và thật sự lấy làm lạ khi phát hiện ở bên trong phạm điểm này còn khá nhiều thực khách. Đa phần đều là những nhân vật võ lâm. Nhưng không hiểu sao tất cả đều tìm chỗ đứng nép thật xa và tuy đang háo hức nhìn, chờ đợi diễn biến xảy ra nhưng ai nấy đều lấm la lấm lét.

Không một lần dám nhìn thẳng vào lão tăng.

Thôi Phi Hoàn có lẽ cũng đã nhìn và nhận biết tương tự nên bật đáp :

- Họ lảng xa vì đã biết uy danh của Thiên Long tự lợi hại như thế nào. Thôi mỗ cũng biết. Tuy vậy, nếu vì khiếp nhược và cứ đưa mắt làm ngơ trước hành vi bất chấp đạo lý của quý tự, thử hỏi trên giang hồ làm gì còn công đạo?

Lời nói đầy khí phách của Thôi Phi Hoàn vừa dứt, Mộ Dung Xuân liền nhân đó nói phụ họa theo và dĩ nhiên mục phải giả vờ như đây là lần đầu hội diện cùng Thôi Phi Hoàn. Mục bảo :

- Đa tạ Thôi nhân huynh đã có lòng trợ giúp. Và kỳ thực, tỷ đệ tiểu nữ cho đến lúc này vẫn chưa hiểu đã đắc tội thể nào khiến Thiên Long tự vừa thấy mặt đã đằng đằng sát khí xuất thủ nặng tay.

Lão tăng cười lạnh, mắt lườm lườm nhìn mỗi một mình Thôi Phi Hoàn :

- Người vẫn khăng khăng quyết nhúng tay vào chuyện này?

Thôi Phi Hoàn không nao núng, cứ ung dung gạt đầu bảo :

- Chỉ cần lão đại sư ban cho một lời minh bạch, chứng tỏ tiểu huynh đệ đây quả thật đã đắc tội và khó lòng được quý tự Thiên Long dung tha, Thôi mỗ sẽ lập tức bỏ đi, quyết không can dự vào chuyện này nữa.

Lão tăng cười khăng khạch :

- Chỉ sợ lúc đó đến lượt ta cũng không thể để người bình yên bỏ đi. Còn về điều người muốn biết, dễ thôi. Đệ tử ta, hai nhân mạng đã vì tiểu oa nhi Sầm Phong nên thảm tử. Người mình bạch rồi chứ?

Thôi Phi Hoàn cau mặt :

- Lão đại sư đã tận mắt mục kích?

Lão tăng sa sầm nét mặt :

- Nếu mục kích, tiểu oa nhi kia liệu còn toàn mạng đến lúc này sao? Người đừng xem thường ta như thế.

Thôi Phi Hoàn mỉm cười :

- Thôi mỗ tuyệt đối không xem thường lão đại sư. Duy có điều, nếu không tận tường mục kích thì lão đại sư dựa vào đâu để quyết chính tiểu huynh đệ đây là hung thủ?

Lão tăng toan đáp, chợt từ ngoài phạm điểm có một tiểu sa di hăm hở bước vào.

Lão tăng nhướng mắt hỏi tiểu sa di :

- Lại có tin gì sao, Tuệ Đăng?

Tiểu sa di vẫn vội bước đến, đầu thì gật và sau đó nhanh nhẹn thì thào vào tai lão tăng mấy câu.

Nghe xong, lão tăng đột nhiên nở nụ cười thú vị, vừa ra lệnh cho tiểu sa di Tuệ Đăng vừa liếc nhìn lần lượt Thôi Phi Hoàn, Mộ Dung Xuân và Sầm Phong. Lão tăng bảo :

- Tốt lắm! Người hãy mau truyền lệnh của ta, phong tỏa toàn bộ phạm điểm, nội bắt xuất ngoại bắt nhập. Kẻ nào bất tuân, giết.

Những nhân vật vô lâm trong phạm điểm, do cố tình lưu lại để xem vì háo kỳ, nay nghe lão tăng phát lệnh như thế, tất cả đều nhốn nháo bất an.

Lão tăng bật cười và nhìn quanh :

- Bọn người yên tâm. Chỉ cần bọn người tự lượng sức, cứ ngoan ngoãn đứng im đó cho đến khi tàn cuộc, ta hứa sau đó sẽ không gây bất kỳ khó khăn gì cho bọn người. Miễn đừng tự vọng động, khiến Thiên Long tự khó thể dung tha. Ha ha...

Tiểu sa di Tuệ Đăng đã bỏ đi, vô tình lưu lại cho Sầm Phong thêm nhiều nỗi bất an chồng chất. Và cảm nhận của đối phương hóa thành sự thật lúc chợt nghe lão tăng bắt ngờ vạch rõ chân tướng mọi việc :

- Thôi Phi Hoàn người vẫn muốn biết vì sao ta dám có lời đề quyết? Ha ha... hai đệ tử vô dụng của ta đã vong mạng bởi tử trạng đúng là do độc xà gây ra. Ta đã đối mặt với người của Vạn Xà giáo. Và nếu không có người điềm chỉ, ắt hẳn ta vẫn nghĩ Vạn Xà giáo chính là hung thủ. May sao điều đó đã không xảy ra. Trái lại, ta được biết về Bích Linh tiểu xà từng là độc vật hộ mệnh của tiểu oa nhi Sầm Phong. Hãy nói đi, ta đòi nợ máu cho hai đệ tử ta là hợp hay không hợp công đạo? Ha ha...

Sầm Phong tái mặt.

Mộ Dung Xuân cũng thế, cho dù vẫn cố lớn tiếng phản bác :

- Vậy lão cứ đi tìm Sầm Phong hỏi tội, thay vì gây khó dễ cho tỷ đệ ta chính thật ở họ Mộ Dung.

Lão tăng nhếch môi cười nhạt, mắt lại liếc nhìn Thôi Phi Hoàn :

- Rồi sẽ rõ tiểu oa nhi có đúng là Sầm Phong hay không. Thôi Phi Hoàn người nghĩ sao khi có người đề quyết cổ xa mã do người làm xa phu chính là phương tiện để đưa hai kẻ nghi vấn kia đến đây? Ta còn nghe biết, tiểu oa nhi họ Sầm là người duy nhất có cất giữ bí đồ Hồng Ma bảo. Vì thế, sẽ không lấy gì làm lạ nếu nghĩ rằng họ Thôi người kể cả tiện nhân Mộ Dung Xuân kia, lần này đưa tiểu oa nhi Sầm Phong đến đây vì tuân lệnh tiến vào Hồng Ma bảo. Hai người là đồng bọn của nhau, đúng không? Nếu vậy, phạm điểm này dĩ nhiên sẽ là mồ chôn của cả hai người. Ha ha...

Bằng vào những lời nói xác đáng chẳng cần ai giải thích, Sầm Phong cũng rõ vì sao lão tăng cười đắc ý như thế.

Thôi Phi Hoàn biến sắc và thật nhanh, đã lao đến để nhắc Sầm Phong đặt lên lưng :

- Hành tung của chúng ta đã bị lộ, Cứu sứ giả hãy mau mở huyết lộ đào tẩu.

Nhưng lão tăng cũng nhanh không kém. Một đạo chuông kinh của lão tăng liền xuất hiện, ngăn cả ngay mọi ý đồ của Thôi Phi Hoàn :

- Trước mặt ta, liệu Thôi Phi Hoàn người có bản lĩnh đào tẩu chăng?

“Vù...”

Thôi Phi Hoàn vậy là không còn cơ hội tiếp cận Sầm Phong, vì phải xuất thủ đối đầu cùng lão tăng Thiên Long tự :

- Nhưng lão muốn ngăn cản ta cũng không dễ. Xem chiêu!

“Ào...”

Mộ Dung Xuân không bỏ lỡ cơ hội, lập tức lạng người về phía Sầm Phong, chộp vào tay và lôi đi :

- Chạy mau!

Đó là lúc tiếng chạm kinh giữa lão tăng Thiên Long tự và Thôi Phi Hoàn vang lên chấn động. Và vì chiếm thượng phong nên chỉ thoáng mắt, lão tăng nhờ khinh thân pháp ảo diệu bỗng xuất hiện ngang đường Mộ Dung Xuân. Lão tung một chiêu đầy uy :

- Người muốn chạy thì hãy lưu mạng lại! Đỡ!

“Vù...”

Mộ Dung Xuân khiếp đảm, chỉ còn mỗi một cách là xô Sầm Phong ngã qua một bên, phần bản thân thì lạng tránh về bên còn lại, hy vọng sẽ thoát chương kinh của lão tăng kịp lúc.

Sầm Phong vừa ngã rời khỏi tay Mộ Dung Xuân, chợt bị một bàn tay của ai đó chộp giữ. Và khi Sầm Phong có cảm nhận bị nhân vật bí ẩn lôi kéo đi, chợt có tiếng cồng của lão tăng gầm lên kinh động :

- Hạng vô dụng như Nhị Quái Hoàng Hà bọn người cũng có tư cách xen vào dự phần sao? Ta sẽ cho cả các người cùng chết! Trúng!

Lập tức có hai tia kinh cực mỏng được lão tăng cùng lúc vấy xạ về phía Sầm Phong.

“Viu...”

Nhân vật đang lôi kéo Sầm Phong chợt phát hoảng kêu thất thanh :

- Thiên Long chỉ pháp! Ối... ối...

Và cạnh Sầm Phong lập tức vang lên hai tiếng chạm kinh giòn tan.

“Bung! Bung!”

Cũng lúc đó cạnh chân Sầm Phong liền xuất hiện hai thi thể đồng loạt ngã vật xuống, ngũ quan của cả hai đều đầm đìa máu huyết do bị xuyên thủng lỗ chỗ ắt là do Thiên Long chỉ pháp của lão tăng gây ra.

“Huych, huych!”

Sầm Phong nhờ thế không còn bị ai bắt giữ, đồng thời vì có cơ hội nhìn lướt quanh nên phát hiện những nhân vật võ lâm còn lưu lại trong phạm điểm đều mang vẻ mặt khiếp đảm.

Họ đã bị uy lực của Thiên Long chỉ pháp hợp hết thần hồn. Điều đó chứng tỏ bản lĩnh của lão tăng Thiên Long tự ngay lúc này và tại đây là độc tôn vô nhị. Cái chết của Nhị Quái Hoàng Hà vì xảy ra quá nhanh nên chính là gương sống động cho bọn họ, chẳng một ai còn dám mơ mộng viễn vông, nghĩ đến chuyện thừa cơ hội bắt giữ Sầm Phong để chiếm đoạt bí đồ Hồng Ma bảo.

Bỗng có một tiếng xé gió cực ngắn vang lên. Và sau một tiếng phập trềm đục, giữa nền đất bản của phạn điểm không rõ từ lúc nào bỗng hiệu hữu một mũi lệnh tiễn vô tri vô giác.

Nhưng Thôi Phi Hoàn đã kịp lên tiếng thừa nhận, cũng là phương cách giải thích rõ uy lực đứng đằng sau mũi lệnh tiễn vô tri vô giác đó :

- Xuyên Vân lệnh đã xuất hiện. Bất luận ai nếu dám chường mặt đối đầu, hãy cân nhắc và liệu trước mọi hậu quả ắt sẽ xảy đến.

Lần đầu tiên Sầm Phong nhìn thấy lão tăng rung động. Lão tăng giương mắt nhìn chăm chú vào mũi tiễn Xuyên Vân lệnh, miệng thì cất giọng hồ nghi :

- Thôi Phi Hoàn người và tiện nhân Mộ Dung Xuân đều là Xuyên Vân lệnh sứ giả?

Mộ Dung Xuân cười đắc ý :

- Thế lão nghĩ, nếu không có hậu thuẫn, bọn ta dám dấn thân vào một nơi đang trở thành long đàm hổ huyệt như thế này sao? Xuyên Vân lệnh đã tái thế, liệu Thiên Long tự của lão đủ tư cách đối đầu chẳng? Ha ha...

Thôi Phi Hoàn tiến dần về phía Sầm Phong, mắt thì dò xét nhìn từng động thái của lão tăng Thiên Long tự :

- Đích thực bọn Thôi mỗ đang hành sự vì Xuyên Vân lệnh. Lão đại sư nếu bất phục, sau này sẽ có người của bốn lệnh đích thân tìm đến Thiên Long tự để có một phó giao minh bạch. Riêng lúc này, mong lão đại sư thể tất, đừng tiếp tục gây khó dễ nữa.

Lão tăng liền chuyển mục quang từ Xuyên Vân lệnh tiễn sang Thôi Phi Hoàn :

- Người muốn thuyết phục ta bỏ qua mối huyết thù của hai đệ tử đắc ý?

Thôi Phi Hoàn cảnh giác gật đầu :

- Chỉ là vạn bất đắc dĩ. Mong lão đại sư...

Thôi Phi Hoàn còn đang nói chưa dứt lời, chợt phát hiện lão tăng đã ngang nhiên lướt đến, lấy tay chộp vào mũi tiễn lệnh Xuyên Vân.

Thôi Phi Hoàn biến sắc :

- Lão đại sư muốn chết?

Vừa quát như thế, Thôi Phi Hoàn vừa kéo Sầm Phong cùng lùi xa.

Và động thái này của họ Thôi khiến Sầm Phong hiểu ngay nguyên nhân vì sao.

Đồng thời Sầm Phong cũng nhớ đến lần Mộ Dung Xuân chính là nhờ mũi lệnh tiễn Xuyên Vân nên chạy thoát Tiền Giả Kim, Đường chủ Ngoại Vi đường Vạn Xà giáo.

Trong mũi lệnh tiễn Xuyên Vân có chất chứa hỏa dược, sẽ phát nổ nếu có người to gan chạm vào và bị chủ nhân của mũi lệnh tiễn kích hoạt cho phát nổ.

Thôi Phi Hoàn đang thực hiện điều đó.

Nhưng lão tăng ngay khi nghe Thôi Phi Hoàn quát, đã bất ngờ vung tay, ném mũi lệnh tiễn Xuyên Vân về phía Thôi Phi Hoàn :

- Ta muốn chết hay là Thôi Phi Hoàn người? Xem đây!

“Vù...”

Vì được Thôi Phi Hoàn bằng thủ pháp thần bí kích hoạt nên đây là lúc mũi lệnh tiễn Xuyên Vân phát nổ.

“Bum...”

Tiếng nổ lập tức làm cho phát tỏa một quang hắc vụ mù mịt, vây kín lấy Thôi Phi Hoàn và Sầm Phong.

Giữa lúc đó Sầm Phong nghe tiếng Mộ Dung Xuân kêu thất thanh :

- Thất huynh cẩn trọng. Lão trọc già vẫn liều lĩnh đang lao vào Thất huynh đấy!

Do bị quần hắc vụ dày đặc che kín nên Sầm Phong không nhìn thấy gì, chỉ biết rằng bản thân vừa có một người thò tay chộp vào và sau đó y bị đưa đi thật nhanh.

“Vù...”

Cũng lúc đó có tiếng Thôi Phi Hoàn gầm vang nhưng chỉ là tiếng xuất phát từ chỗ nào đó giữa quần hắc vụ và ở phía sau Sầm Phong một khoảng cách đủ xa :

- Bỏn lệnh sẽ không tha thứ nếu Thiên Long tự đã tự ý đối đầu.

Đáp lại, một tràng cười của lão tăng được phát ra từ ngay bên cạnh Sầm Phong :

- Cứ chờ đấy. Nếu ta đắc thủ được tuyệt học ở Hồng Ma bảo, chính Thiên Long tự ta mới không tha thứ cho Xuyên Vân lệnh bọn ngươi. Ha ha...

Nhờ đó Sầm Phong sức hiểu, bản thân rồi cũng lọt vào tay lão tăng không biết có bồi phận gì ở Thiên Long tự. Và Sầm Phong cũng hiểu thêm tính mạng bản thân phen này khó có cơ hội bảo toàn.

Lão tăng đã đưa Sầm Phong đi càng lúc càng nhanh, xa dần phạm điểm.

9. Chương 9: Mưu Toan Bất Thành Lại Lụy Thân

Giữa cảnh tranh tối tranh sáng của một thạch động mà Sầm Phong vừa bị lão tăng Thiên Long tự đưa vào. Sầm Phong rung mình khi chạm phải đôi thần quang sáng lạnh của lão tăng, lúc lão tăng lên tiếng :

- Ngươi đoán xem sẽ nhận kết cục gì nếu ngay lúc này bản tăng hỏi ngươi về tội đã gây ra?

Sầm Phong không hề nghĩ đôi mắt người có thể tự chiếu sáng đến thế. Vì vậy, Sầm Phong cúi đầu, lẩn tránh ánh mắt lão tăng :

- Lão hòa thượng muốn ám chỉ cái chết của lệnh đồ hai người?

Tuy không còn nhìn thấy đôi mắt kinh khiếp của lão tăng nhưng Sầm Phong vẫn rung mình khi nghe tiếng lão tăng cười lạnh :

- Hay ngươi vẫn phủ nhận chúng không chết vì ngươi?

Sầm Phong đã lâm vào tình thế tuyệt vọng :

- Chính Bích Linh tiểu xà làm họ chết. Họ tự chuốc họa vì quyết định chạm vào người tiểu bối.

Bỗng vang lên tiếng lão tăng cười hài lòng :

- Vậy là đã thừa nhận ngươi chính là Sầm Phong?

Sầm Phong kinh nghi ngược mắt nhìn lên :

- Mọi chân tướng đều bị lão hòa thượng vạch rõ tường tận, tiểu bối không nhận mà được sao?

Đúng là lão tăng đang cười hài lòng, có lẽ vì thế đôi mắt lão tăng đã phần nào giảm đi những ánh nhìn kinh khiếp, chủ yếu chỉ để uy hiếp Sầm Phong.

Lão tăng đang gật gù :

- Ngươi thừa nhận như thế là tốt. Ấu cũng là cách để tự giúp ngươi giữ lại tấm thân hữu dụng sau này.

Sự thay đổi thái độ của lão tăng làm Sầm Phong kinh ngạc :

- Là ý gì?

Lão hất hàm, bảo Sầm Phong ngồi xuống. Sau đó lão cũng ngồi :

- Bần tăng đã nhận ra người có tâm tính dù thuần hậu nhưng linh hoạt. Nếu được đào luyện đến nơi đến chốn, thân thủ người sau quyết phải hơn chứ không thể nào kém so với hai đệ tử vô dụng của bần tăng đã vong mạng. Người hiểu ý bần tăng chứ?

Sầm Phong ngơ ngác :

- Lão hòa thượng muốn nói sẽ thu nhận tiểu bối làm đệ tử, thay vì lấy mạng để báo thù?

Lão tăng cười nhẹ :

- Chúng không chỉ vô dụng, trái lại đã càng lúc càng tỏ ra quá lộng hành, khiến bần tăng bị nhiều tai tiếng không tốt, ảnh hưởng đến uy danh bổn tự. Chúng chết rồi, mọi việc kể như bỏ qua nếu người thuận tình làm đệ tử bần tăng thay vào chỗ chúng.

Lời của lão tăng như có chỗ mâu thuẫn, khiến Sầm Phong buột miệng hỏi :

- Thiên Long tự thật ra đang có uy danh như thế nào với võ lâm?

Lão tăng nhún vai :

- Người muốn hỏi, mọi người nhìn nhận bổn tự Thiên Long như thế nào ư? Quả là một câu hỏi không dễ đáp. Vì đã đem thân vào chốn giang hồ ai lại không có bằng hữu, không có kẻ thù? Do đó, cần phải xét kỹ, những nhìn nhận về bổn tự được xuất phát từ ai? Từ bằng hữu hay từ thù nhân? Và dĩ nhiên sẽ có hai cách nhìn hoàn toàn trái ngược nhau. Người rõ chứ?

Sầm Phong nửa gật đầu nửa lắc đầu :

- Lời của lão hòa thượng nói tuy không sai nhưng điều tiểu bối muốn biết chính là uy danh về bản lãnh võ học của Thiên Long tự.

Lão tăng phì cười :

- Người định nói chỉ sẽ báỉ sư nếu tin chắc sở học của bổn tự thừa đủ để đào luyện người có một thân thủ hơn người?

Sầm Phong quả quyết gật đầu :

- Tiểu bối đang mang nặng gia thù. Và Xuyên Vân lệnh cũng có thể chính là thù nhân. Do đó, nếu cảm thấy không thể toại ý, tiểu bối quyết không hồ đồ báỉ sư.

Lão tăng khen :

- Có chí khí! Và hạng người như người thật đáng để bần tăng dốc túi truyền thụ toàn bộ y bát, có thể sẽ đạt mức tựu thành vượt cả bần tăng.

Sầm Phong hoang mang :

- Đệ tử có thể đạt mức võ công cao minh hơn chính sư phụ được sao?

Lão tăng chột nghiêm mặt :

- Điều đó thoát nghe ắt người nghĩ vô lý, khó tin, đúng không? Nhưng sự thật lại đúng như vậy. Vì mức tựu thành của mỗi người chỉ một phần là dựa vào thời gian khổ luyện nhiều hoặc ít. Về điều này hiển nhiên không bao giờ có chuyện đệ tử cao minh hơn sư phụ. Nhưng sẽ có nếu nói về phương diện khác. Đó là tư chất bẩm sinh, thông tuệ hoặc kém thông tuệ, là phúc phận được cao xanh và phật tổ ban cho nhiều hoặc ít, và tùy theo mức độ linh hội của mỗi người, dù sư phụ hay đệ tử, về cùng một công phu, tâm pháp hay một khẩu quyết, sẽ quyết định mức tựu thành cao minh hoặc kém cao minh. Người thông suốt chưa?

Sầm Phong vỡ lẽ :

- Vậy tiểu bối sẽ làm gì để được lão hòa thượng thu nhận, truyền thụ y bát?

Lão tăng lắc đầu, đồng thời đáp thật chậm :

- Hoàn toàn vô điều kiện. Hoặc nói đúng hơn, bản tăng chỉ cần nghe người hứa một điều, là mãi mãi trung thành, tận tâm tận lực vì sự tồn vong vinh nhục của bốn tự Thiên Long.

Sầm Phong đáp ứng ngay :

- Đã chịu ân thu nhận và tài bồi, dĩ nhiên đó là điều tiên quyết đệ tử tuân giữ. Nhưng...

Lão tăng thoáng động dung :

- Sao? Người có gì khác muốn đề xuất ư?

Sầm Phong cười gượng :

- Đệ tử chỉ muốn hỏi minh bạch một điều. Là đệ tử có phải xuất gia quy y chăng?

Lão tăng tỏ ra là người rất độ lượng :

- Phật chỉ độ người hữu duyên. Người chưa thể xuất gia cho dù muốn một khi huệ căn của người mãi mãi chưa được Phật pháp thấm nhuần. Nếu bản tăng miễn cưỡng người thì có khác nào đào luyện một kẻ không hề có Phật tâm? Không có chuyện đó đâu.

Sầm Phong rất mừng, lập tức chuyển từ vị thế ngồi sang tư thế quỳ :

- Đệ tử nguyện sẵn lòng bái sư. Lão hòa thượng xin bày tỏ pháp danh và chấp thuận cho đệ tử hành lễ.

Lão tăng cười hài lòng, nhưng lại bảo :

- Trụ trì của bốn tự luôn có pháp danh khởi đầu bằng chữ Thiên. Lúc đến lượt bản tăng được tiên sư phó giao trọng trách, cũng đã ban cho bản tăng pháp danh là Thiên Khởi. Riêng việc hành lễ, có lẽ người đành chờ cho đến khi quay về Thiên Long tự, sẽ có nghi tiết xứng đáng hơn. Nhưng kể từ lúc này người có thể gọi ta là sư phụ. Đồng thời việc truyền thụ y bát cũng được bắt đầu từ ngay lúc này.

Sầm Phong ngẩn người mất một lúc, sau đó mới dám phục người hành lễ gọi là đáp tạ :

- Sư phụ thật rộng lượng. Đệ tử Sầm Phong chỉ còn biết cúi đầu tuân lệnh.

Lão tăng không khách khí, thản nhiên nhận một lễ của Sầm Phong, sau đó chợt hắng giọng bảo :

- Hiện ta và người đang ở ngay núi Thiên Hậu, không cách xa Hồng Ma bảo bao nhiêu. Vì thế, do đang có rất nhiều võ lâm cao thủ tiềm phục khắp nơi nên trước mắt, ta chỉ có thể truyền thụ cho người một pho bộ pháp, gọi là Thiên Long Mê Tung Bộ, tạm để đối phó nếu bất ngờ lâm địch. Chờ khi về đến bốn tự, do đã an toàn, ta sẽ tuần tự chỉ điểm toàn bộ võ công.

Nghe nhắc đến Hồng Ma bảo, Sầm Phong không hiểu sao bỗng có cảm giác bất an, vì thế không hề biết Thiên Khởi sư phụ đã đứng lên từ lúc nào, cũng không rõ lão đứng lên để làm gì. Và Sầm Phong chỉ mơ hồ hiểu khi phát hiện sư phụ Thiên Khởi bắt đầu di chuyển, thoát tiên chậm, sau nhanh dần, nhưng thủy chung chỉ di chuyển quanh đi quẩn lại trong một phạm vi nhỏ hẹp và được lặp đi lặp lại nhiều lần.

Lúc đã di chuyển một số lần tạm cho là đủ, lão tăng Thiên Khởi dừng lại và hỏi Sầm Phong :

- Với những khẩu quyết ta vừa truyền thụ, người cũng đã nhìn ta thi triển Mê Tung Bộ Thiên Long, liệu người lĩnh hội được bao nhiêu phần?

Đến bấy giờ Sầm Phong mới nhận thức do bản thân đã có một lúc bất an nên bỏ qua cơ hội được nghe sư phụ Thiên Khởi trao truyền khẩu quyết Thiên Long Mê Tung Bộ.

Hỏi lại thì sợ bị sư phụ mắng, vì thế, Sầm Phong cứ gật đầu bừa :

- Đệ tử có lẽ chỉ lĩnh hội được đôi ba phần. Mong sư phụ chỉ giáo thêm.

Ngờ nói thế sẽ được sư phụ Thiên Khởi truyền thụ lại, ít nào cũng lặp lại khẩu quyết Mê Thiên Bộ Thiên Long cho nghe, nào ngờ Sầm Phong chỉ được nghe sư phụ Thiên Khởi cất tiếng khen :

- Người lĩnh hội được ngần ấy quả là có tư chất hơn hẳn những đệ tử ta đã thu nhận. Giờ thì thế này, người đừng bỏ phí thời gian, hãy ở lại đây và bắt đầu khởi luyện ngay. Ta định tâm bước ra ngoài thám thính. Nếu bọn sứ giả Xuyên Vân lệnh đủ bản lĩnh tiến vào Hồng Ma bảo, sau đó quay trở ra an toàn, ta sẽ thừa

cơ chiếm đoạt một vài bí kỹ, giúp sở học bốn tự đạt nhiều thành tựu cao minh hơn. Người cứ như thế, ở lại đây chờ ta.

Sư phụ Thiên Khởi bỏ đi ngay, Sầm Phong vội kêu :

- Sư phụ xin chậm bước, và cũng đừng lo sẽ có người tiến vào Hồng Ma bảo trước chúng ta.

Thiên Khởi lão tăng kinh ngạc quay lại :

- Người bảo ta không cần lo là có ý gì? Thế chẳng phải bọn sứ giả Xuyên Vân lệnh từng bắt giữ người, đồng thời bí đồ Hồng Ma bảo dù thoát tiên là của người nhưng sau đó làm gì không lọt vào tay bọn chúng?

Sầm Phong nhẹ lắc đầu :

- Bí đồ Hồng Ma bảo vẫn do duy nhất đệ tử giữ không một ai, kể cả Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh biết hoặc nhìn thấy bí đồ.

Lão tăng Thiên Khởi tỏ ra không tin :

- Người đã ở trong tay chúng một thời gian, ta không tin chúng có thiện ý, vẫn để người cất giữ bí đồ trong người.

Sầm Phong quyết làm cho sư phụ Thiên Khởi ngạc nhiên nhiều hơn :

- Bí đồ thật đã bị đệ tử hủy bỏ. Có còn lại chẳng chỉ là những gì được đệ tử khắc ghi vào chính tâm khảm. Đó là nơi chẳng thể sợ ai cướp mất bí đồ của đệ tử.

Lão tăng Thiên Khởi ngẩn người, sau đó cười thú vị :

- Người đã hủy bỏ bí đồ. Nhưng trước đó vẫn kịp ghi nhớ toàn bộ vào tâm khảm. Cách này của người thật cao minh, dĩ nhiên không sợ bất kỳ ai chiếm đoạt. Khá đầy, khá thật đấy!

Sầm Phong cũng cười vui với sư phụ Thiên Khởi :

- Đệ tử còn có ý này, là sẽ cùng sư phụ mạo hiểm tiến vào Hồng Ma bảo một phen?

Lão tăng Thiên Khởi lại ngẩn người một lần nữa, cuối cùng chỉ biết thở dài và lắc đầu :

- Có bí đồ dĩ nhiên khi tiến vào Hồng Ma bảo sẽ an toàn hơn. Nhưng không phải không còn nguy hiểm, vì nào ai dám đoán chắc đó là bí đồ thật hay giả? Ta nghĩ, thà một mình ta mạo hiểm, vạn nhất có lâm nguy ta vẫn dễ xoay sở hơn so với việc có thêm người cùng đi. Huống hồ người không biết võ công, chỉ vừa mới được ta thu nhận. Nhờ người có mệnh hệ gì, ta dù hối cũng quá muộn. Thôi thì cứ chờ người khi nào luyện hết võ công, ta và người khi đó hãy toan tính chuyện mạo hiểm.

Sầm Phong thở dài :

- Chờ như vậy thì lâu quá. Vì biết đến khi nào đệ tử mới luyện hết sở học của sư phụ?

Lão tăng Thiên Khởi cũng thở dài :

- Người dù thông tuệ thế mấy kể cũng mất đến vài năm mới mong luyện xong, thậm chí có đến mười năm cũng không chừng. Người đủ nhẫn nại chứ?

Sầm Phong lắc đầu :

- Hay là sư phụ cứ để đệ tử cùng vào? Dẫu mất mạng đệ tử cũng thỏa nguyện.

Lão tăng Thiên Khởi không những không tán thành, trái lại còn khuyên bảo :

- Người còn mối gia thù cần báo phục. Sẽ là bất hiếu nếu người không biết trân trọng giữ gìn sinh mạng.

Lời của sư phụ Thiên Khởi khiến Sầm Phong cảm kích :

- Đa tạ sư phụ giáo huấn nhắc nhở. Thôi thì sư phụ cứ vững tâm một mình tiến vào Hồng Ma bảo. Vì uy danh bốn tự, cũng là để giúp đệ tử sau này mau có đủ bản lĩnh báo thù, đệ tử nguyện ý nói lại những gì đã ghi nhớ về bí đồ Hồng Ma bảo với sư phụ.

Lão tăng Thiên Khởi tỏ vẻ lo ngại :

- Ta có thể mất mạng, người không nghĩ đến chuyện đó sao?

Sầm Phong cười tự tin :

- Bí đồ này chắc chắn là thật. Vì kể cả Vạn Xà giáo cũng manh tâm chiếm đoạt. Chỉ cần sư phụ dùng để ai khác phát giác và cũng tiến vào, đệ tử tin sư phụ đủ bản lĩnh vượt qua.

Lão tăng Thiên Khởi càng thêm lo :

- Nếu ta có mệnh hệ gì, Thiên Long tự e chẳng còn ai chấp chưởng. Ta có thể tin tưởng, giao phó cho người một vài bí ẩn của bốn tự?

Sầm Phong nhất nhất tuân lệnh :

- Nếu sư phụ có gì cần sai khiến, đệ tử nguyện tận tâm tận lực gánh vác.

Lão tăng Thiên Khởi bỗng thở ra :

- Cũng có thể giữa ta và người có duyên số. Được rồi, trong tịnh phòng của ta, tại Thiên Long tự, có một mật thất. Nếu vạn nhất ta một đi không trở lại, đây là cách khai thông và tiến vào mật thất, người cứ thế này đi tìm chỉ cho Tuệ Không, tuy là tam đệ tử, nhưng lại hiện có bối phận cao nhất sau khi hai đệ tử đầu đã mất mạng vì Bích Linh tiểu xà. Người hãy chú tâm lắng nghe.

Lão tăng Thiên Khởi cố tình hạ thấp giọng lúc đi tìm chỉ cách thức tiến vào mật thất cho Sầm Phong nghe. Tương tự, Sầm Phong cũng hạ thấp giọng như thế, tường tận thuật lại mọi ghi chép trên bí đồ Hồng Ma bảo đã ghi nhớ kỹ, nói cho sư phụ Thiên Khởi nghe.

Càng nghe, hai mắt của lão tăng Thiên Khởi càng sáng quắc. Cuối cùng lão cười mãn nguyện :

- Nếu những gì người ghi nhớ đều đúng, thú thật, nhân vật nào bố trí và sắp đặt toàn bộ những cơ quan mai phục này thật đáng để ta khâm phục. Quả là cách bố trí hoàn hảo, thảo nào suốt trăm năm qua chưa hề có ai tiến vào Hồng Ma bảo nhưng sau đó có cơ hội thoát ra. Thật đáng phục, đáng phục. Ha ha...

Lão tăng Thiên Khởi cười quá lớn, khiến Sầm Phong cứ nơm nớp lo sợ chính sư phụ gây kinh động, tạo nhiều bất lợi nếu có kẻ phát giác và xuất hiện. Sầm Phong lên tiếng nhắc nhở :

- Sư phụ không ngại sẽ gây kinh động cho những ai hiếu kỳ sao?

Nhưng sư phụ Thiên Khởi của Sầm Phong vẫn cứ cười :

- Người chớ quá lo. Vì đã có ta ở đây, còn kẻ nào to gan dám héo lánh tìm đến? Và kẻ đó nếu đến chỉ để nạp mạng mà thôi. Ha ha...

Bỗng có chuỗi thanh âm trầm trầm vang đến :

- Có thật như thế không, Thiên Khởi lão phật huynh? Không lẽ kể cả đệ đích thân tìm đến, lão phật huynh vẫn đối phó, chẳng đếm xỉa gì tình bằng hữu thâm giao hàng mấy mươi năm giữa Thiên Long tự và Vọng Các Quý Lâu?

Thanh âm đó làm lão tăng Thiên Khởi tái mặt, chột chột vào Sầm Phong :

- Hãy theo ta chạy mau. Kẻo người không sao kháng cự nổi Mê Tâm Khúc của lão Quý Lâu.

Nhưng chủ nhân của chuỗi thanh âm trầm trầm xuất hiện sớm hơn dự liệu của lão tăng Thiên Khởi :

- Mê Tâm Khúc của đệ dù sao vẫn không lợi hại bằng thần mưu diệu kế của lão phật huynh. Và nếu lão phật huynh đang có mưu đồ sát nhân diệt khẩu, chỉ để độc chiếm Hồng Ma bảo bí đồ, chẳng hóa ra lão phật huynh xem thường đệ đến thế sao? Đành cung thỉnh lão Phật huynh nghe qua một đoạn Loạn Thần Khúc đệ chưa từng vận dụng bao giờ. Ha ha...

Chuỗi cười vang dội cứ thế kéo dài nhưng không hề đơn điệu. Trái lại đã lên bổng xuống trầm khiến ai thoát nghe cũng không sao ngồi trên đời này lại có người sử dụng tiếng cười một cách linh hoạt và ảo diệu đến thế.

Sầm Phong vì vậy cứ ngậy ngất nghe. Trái lại, lão tăng Thiên Khởi thoát nghe liền nhắm mặt, sau đó thì gầm vang, như muốn dùng tiếng gầm để ngăn chặn, không cho chuỗi cười có thêm cơ hội xuống trầm lên bổng như lúc mới bắt đầu.

Tiếng gầm vang quá gần, hóa thành mũi dùi vô hình vô ảnh xuyên thấu qua tai Sầm Phong, làm tâm trí Sầm Phong bị buốt giá, đến mất hết tri giác, đành ngã lộn ra ngất lịm.

* * * * *

Có người lay Sầm Phong dậy :

- Người đã qua cơn nguy rồi, tỉnh lại thôi. Đừng giả vờ hôn mê, không xong với ta đâu.

Sầm Phong tỉnh lại. Xung quanh dù tối đen nhưng Sầm Phong không cần tận mắt nhìn cũng đoán biết nhân vật nào vừa lên tiếng. Sầm Phong ngao ngán ngồi dậy :

- Tôn giá là Vọng Các Quý Lâu vừa có cơ hội cho tiểu oa nhi này biết thế nào là Loạn Thần Khúc?

Nhân vật đó như đang có vị trí rất gần Sầm Phong, do tiếng đáp vang lên dù nhỏ nhưng thật rõ :

- Người đừng nghĩ chính Loạn Thần Khúc của ta gây biến loạn và khiến người hôn mê. Trái lại, nếu ta không kịp thì triển, không lẽ người nghĩ lão Thiên Khởi vì thật lòng xem người là đệ tử nên hoàn toàn không có ý gây bất lợi cho người?

Sầm Phong đã thất bại khi cố công tìm, mong nhìn cho rõ nhân diện của nhân vật được gọi là Vọng Các Quý Lâu, đành cười lạt :

- Ý tôn giá bảo đã có công cứu mạng tiểu oa nhi để bị lừa gạt này?

Có tiếng hừ lạnh :

- Người không tin lão Thiên Khởi có ý hại mạng người? Vậy người có biết câu chuyện về mật thất không hề có, chính tại ta đã nghe lão Thiên Khởi đã nói rất nhiều lần chẳng? Người quả nhiên là một tiểu oa nhi dễ bị lừa gạt thật đấy.

Sầm Phong hoài nghi :

- Tôn giá có thể minh chứng cho lời nói ấy?

Nhân vật đó hậm hực đáp :

- Dễ thôi. Vì ta thừa biết lão Thiên Khởi đã căn dặn người thế nào về cách thức để tiến vào mật thất tưởng tượng đó. Nghe đây.

Sầm Phong càng nghe càng tự thừa nhận đã bị lão tăng Thiên Khởi dối gạt. Vì thế, Sầm Phong cũng hậm hực bảo :

- Tiểu oa nhi này vừa được tôn giá cứu mạng, liệu phải đền đáp thế nào đây? Hử?

Giọng kia lạnh lùng đáp lại :

- Ta muốn tiến vào Hồng Ma bảo, đổi lại, nếu người thật tâm giúp, ta hứa, không những sẽ tha mạng cho người mà còn tìm cách vì người, hại lão Thiên Khởi một phen.

Thế nào?

Sầm Phong chợt có chủ ý riêng :

- Lão ấy đâu?

Nhân vật nọ đáp :

- Dĩ nhiên đã thoát. Vì giữa ta và lão Thiên Khởi, thủy chung vẫn chưa ai thắng được ai.

Sầm Phong lại hỏi :

- Sao tôn giá không bám theo lão để cùng vào Hồng Ma bảo?

Lão Quỷ Lâu hậm hực đáp :

- Lão có bí đồ, ta thì chưa. Nếu bám theo, liệu ta thoát khỏi đủ mọi thủ đoạn của lão chăng?

Sầm Phong cười lạt và tin rằng lão Quỷ Lâu vì là cao thủ nên bóng đêm dù dày đặc vẫn không ngăn lão nhìn thấy chàng :

- Tôn giá muốn tiểu oa nhi này tiết lộ mọi chi tiết của bí đồ để tiến vào Hồng Ma bảo?

Lão Quỷ Lâu lên giọng, chứng tỏ không chỉ thấy mà còn đoán hiểu Sầm Phong muốn gì qua nụ cười lạt :

- Đường như ngươi sắp có đề xuất, gọi là trao đổi việc hé lộ bí đồ?

Sầm Phong gật đầu :

- Tiểu bối không cần lời hứa tha mạng. Vì lúc này, chẳng còn lời hứa nào đáng tin. Cũng không cần tôn giá hứa lời hãm hại lão nguy tăng Thiên Khởi. Vì đó là điều tiểu bối chỉ muốn được đích thân thực hiện.

Lão Quỷ Lâu hỏi :

- Vậy ngươi có yêu sách gì?

Sầm Phong đáp :

- Võ công?

Lão Quỷ Lâu vội hỏi :

- Võ công? Ngươi muốn nói toàn bộ võ công của ta?

Sầm Phong lại cười lạt :

- Tiểu bối quá tham lam, phải không? Và tôn giá cảm thấy tiếc rẻ? Nhưng đề xuất đó có thấm gì so với thật nhiều tuyệt kỹ võ học tôn giá sẽ đắc thủ nếu vào được Hồng Ma bảo?

Lão Quỷ Lâu nói :

- Nhưng ta không thể chậm trễ. Vì tính đến lúc này ắt lão Thiên Khởi đã bắt đầu tiến vào Hồng Ma bảo rồi. Để truyền thụ hết võ công cho ngươi, ta không tiếc gì ngoài tiếc thời gian.

Sầm Phong chợt hỏi :

- Toàn bộ khẩu quyết võ học của tôn giá nếu đọc qua một hai lượt liệu mất bao nhiêu thời gian?

Lão Quỷ Lâu đáp :

- Ta chỉ cần đọc qua, ngươi nghe xong sẽ ghi nhớ được ngay?

Sầm Phong bĩu môi :

- Tiểu bối không quá thông tuệ đến mức tuyệt đỉnh như thế đâu. Nhưng nếu được nghe tôn giá đọc, phải đọc hai lượt đấy, có như thế mới biết tôn giá đọc đúng hay chỉ bịa ra những khẩu quyết vô dụng, tiểu bối sẽ chọn phần nào cảm thấy thích thú và lập tâm ghi nhớ thật kỹ. Cách làm này nào phải là quá đáng, đúng không?

Giọng kia dự dự :

- Ngươi đã trù tính tất cả? Từ lúc nào? Hay chỉ mới nảy ra và cứ thế đề xuất với ta?

Sầm Phong ngơ ngác :

- Tôn giá đang lo ngại điều gì?

Quỷ Lâu thở dài :

- Lão Thiên Khởi quỷ kế đa đoan. Ta lo ngại, không biết đây là định ý của riêng ngươi hay kỳ thực đã do lão Thiên Khởi có chủ ý từ trước và cùng ngươi lập mưu để chiếm đoạt võ học của ta.

Sầm Phong vỗ lể :

- Bảo lập mưu có nghĩa là tôn giá tin chuyện lão ngụy tăng Thiên Khởi toan lấy mạng tiểu bối chỉ là kế khổ nhục?

Giọng của Quỷ Lâu tự tin dần :

- Ta không biết nữa. Vì thật ra, lúc ngươi còn hôn mê ta đã tự kiểm chứng và tin rằng ngươi thật sự không có võ công. Đồng thời việc lão Thiên Khởi toan lấy mạng ngươi là điều ta tâm đắc mục đích. Nếu là khổ nhục kế thì ta chỉ có thể kết luận ngươi là một tiểu oa nhi phải có thật nhiều đởm lược mới dám mạo hiểm đến thế, có thể bảo là chắc chắn đã mất mạng nếu như không được ta kịp thời giải nguy, một tiểu oa nhi như ngươi liệu có nhiều đởm lược như thế được sao?

Sầm Phong cười buồn :

- Những nhân vật cao thủ võ lâm như tôn giá lúc nào cũng đa nghi, luôn quá cẩn thận đến thế sao?

Quỷ Lâu nghiêm giọng nói :

- Lòng người khó lường và cùng là cao thủ thì phải càng nhiều mưu mô thủ đoạn. Ngươi chắc chắn sẽ mất mạng chỉ sau một sát na lơ là, mất cảnh giác. Muốn tồn tại và nhất là muốn trở nên thiên hạ đệ nhất cao thủ, ngươi ngoài võ học cao minh cần có thêm tính đa nghi cẩn trọng, được nhẫn tâm và độc ác nữa càng tốt.

Sầm Phong rùng mình :

- Vô độc bất trượng phu?

Quỷ Lâu lạnh lùng đáp :

- Đúng! Thà ta phụ người hơn bị người phụ ta.

Đã có nhiều thay đổi trong nội tâm Sầm Phong :

- Chính vì thế lão ngụy tăng Thiên Khởi quyết giết tại hạ để chỉ một mình độc chiếm bí đồ, dĩ nhiên sau đó cũng là độc chiếm mọi tuyệt kỹ có trong Hồng Ma bảo?

Quỷ Lâu đã nhận ra sự thay đổi của Sầm Phong, biểu hiện rõ nhất là cách xưng hô vừa rồi của Sầm Phong đã thay đổi :

- Ngươi rất oán hận lão Thiên Khởi?

Sầm Phong gượng cười :

- Oán hận và muốn báo hận, khoảng cách giữa hai điều này dường như không thể cứ muốn là dễ dàng vượt qua.

Giọng kia tán đồng :

- Quân tử báo thù mười năm cũng chưa muộn. Có phải vì thế ngươi mới nảy ý định dùng bí đồ trao đổi toàn bộ võ học của ta?

Sầm Phong quả quyết :

- Có tận nhân lực mới tri thiên mệnh. Dường như đây là điều vẫn luôn được những nhân vật cao niên nhắc nhở lũ hậu sinh?

Quỷ Lâu khen :

- Ngươi có chí khí. Được, ta chấp thuận. Không chỉ có thế, ta còn quyết thanh toán cho ngươi. Đây, ngươi cứ giữ lấy. Ta tặng ngươi.

Có một vật được ấn vào tay làm Sầm Phong giật mình :

- Đây là gì?

Quỷ Lâu đáp :

- Toàn bộ sở học của ta.

Sầm Phong nghi ngờ :

- Tôn giá bảo tặng là có ý gì?

Quỷ Lâu cười thâm trầm :

- Đọc cho người nghe khẩu quyết, nếu ta muốn hại hoặc muốn dối gạt người thì đâu cần bịa khẩu quyết. Trái lại, chỉ cần đọc đảo lộn một vài đoạn khẩu quyết thôi là đủ khiến người sau này chuốc lấy hậu quả cực kỳ thảm khốc. Ta tặng người chỉ đổi lấy một điều kiện.

Sầm Phong hỏi :

- Bí đồ?

Quỷ Lâu lại tiếp tục cười :

- Bí đồ là điều dĩ nhiên người phải trao cho ta. Vì không lẽ người chấp nhận cảnh chỉ có một mình lão Thiên Khởi độc chiếm, sau đó lão đạt thân thủ thượng thừa và người sẽ không bao giờ thực hiện được chuyện báo hận? Không, ta không tin thế. Đồng thời ta biết chắc người sẽ trao bí đồ cho ta, chỉ ít để tin rằng sau này còn có ta đủ bản lĩnh đối đầu lão Thiên Khởi. Điều kiện của ta hoàn toàn khác.

Sầm Phong nghe nổi gai khắp người trước những mưu tính thâm trầm và vì quá đúng nên lão Quỷ Lâu quá tự tin :

- Tôn giá cứ nói.

Giọng của Quỷ Lâu vụt chùng lại :

- Ta còn một ái nữ, tính danh là Thượng Quan Tuyết Sương, chuyển mạo hiểm này dù biết chắc là sẽ có bí đồ nhưng ta nào dám lưỡng lự trước những gì có thể xảy ra. Vả lại, thể chất của Tuyết Sương vốn bạc nhược, dù không sợ ai nhưng nếu có người hứa một lời sau này sẽ thay ta chăm sóc, dĩ nhiên ta an tâm nhiều hơn về Tuyết Sương.

Sầm Phong rung động :

- Tôn giá muốn tại hạ chăm sóc lệnh ái? Có thật sự cần như thế chăng?

Quỷ Lâu thở hắt ra :

- Bảo là cần, chẳng hóa ra ta hạ mình cầu khẩn người? Nhưng sự thật là thế này. Tuyết Sương dù hiện thời đủ bản lĩnh tự bảo vệ, tuy vậy lại không thể tiếp tục luyện cho kỳ hết toàn bộ sở học của Thượng Quan gia. Vì lẽ đó ta mới tặng người toàn bộ sở học ấy. Người nghĩ đi, vạn nhất sau này sẽ có lúc Tuyết Sương lâm nguy, cần người ứng cứu, ta vì bất hạnh, sau chuyến đi này nếu không thể quay về, thì còn ai khác ngoài người sẽ vì một lời hứa ắt không thể không quan tâm đến Tuyết Sương?

Sầm Phong mỉm cười :

- Tại hạ có cần lập trọng thệ chăng?

Quỷ Lâu đáp :

- Không cần. Vì chẳng phải người vừa bảo sẽ không tin vào bất kỳ lời hứa nào nữa đó sao? Ta cũng vậy, vì thế, ta cho rằng, chỉ cần nói cho người nghe bấy nhiêu đó là đủ. Người vẫn có thể giữ vật ta vừa trao, còn lo cho Tuyết Sương hay không, điều đó sau này tùy người.

Sầm Phong chợt đứng lên :

- Đa nghi là bản chất cần có nếu muốn tồn tại. Đây là lời của tôn giá và tại hạ chỉ là người quyết tâm thực hiện. Không sai, tại hạ sẽ trao cho tôn giá bí đồ. Võ học của tôn giá là điều tại hạ cần đánh đổi. Chuyện của lệnh ái, chẳng có lý do gì khiến tại hạ bận tâm. Về phần bí đồ, tại hạ tự khắc có cách giao cho tôn giá mà không sợ bị tôn giá sát nhân diệt khẩu. Xin tôn giá chờ cho một lúc.

Và Sầm Phong ung dung bước đi tìm lối thoát ra ngoài thạch động.

Lão Quỷ Lâu hồi vọng theo :

- Ta biết người có định ý gì. Vậy đến lúc nào ta mới có quyền bước ra, xem toàn bộ bí đồ thế nào người cũng về lại trên mặt đất?

Sầm Phong vẫn tiếc tục đi :

- Độ nửa khắc là đủ. Nhưng với điều kiện tôn giá không được lên bám theo. Nếu tại hạ phát hiện, sinh mạng dù mất tại hạ vẫn quyết không để mất bí đồ.

Quý Lâu cười thú vị :

- Hảo tiểu oa nhi. Người đã bắt đầu đa nghi ngoài sức tưởng của ta đấy. Cứ đà này, chỉ cần người có thêm bản lãnh thượng thừa nữa, lo gì còn có ai qua được người. Ha ha...

Sầm Phong không đáp, vì đã đi xa dần...

* * * * *

Vàng dương quang dần qua Ngọ, thế mà những cao thủ võ lâm vẫn chưa có dấu hiệu chuẩn bị bỏ đi hoặc có ý bỏ đi.

Trái lại, họ cứ háo hức nhìn Hồng Ma bảo, một tòa cổ bảo vừa uy nghi vừa toát ra những gì thần bí sắc mùi tử khí.

Sầm Phong cũng vậy, vẫn nhẩn nại từ chỗ nấp dõi nhìn từng động tĩnh đã và đang hoặc sẽ tiếp tục diễn khai ngay phía trước tòa cổ bảo vốn dĩ được kiến tạo toàn bằng những phiến hồng thạch.

Trước sau đã có năm lượt người mạo hiểm xông vào Hồng Ma bảo. Sầm Phong đã nhắm đếm và ghi nhận rất kỹ điều đó. Nhưng thủy chung vẫn chưa có ai quay trở lại, cứ như năm nhân vật nọ đã bị tòa cổ bảo ma quái nuốt chửng và sẽ không bao giờ nhả họ ra.

Có chăng, Sầm Phong nhớ lại những gì đã nghe những cao thủ võ lâm xầm xì bàn tán, đêm qua, đã có người phát hiện lão tăng Thiên Khởi tiến vào Hồng Ma bảo. Và theo lời người phát hiện kể lại, lão tăng Thiên Khởi lúc tiến vào Hồng Ma bảo đã tỏ ra rất tự tin, không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy lão tăng Thiên Khởi lo lắng hoặc khẩn trương, một tâm trạng vẫn luôn xuất hiện với bất luận ai khác hoặc trước hoặc sau lão tăng Thiên Khởi tiến vào Hồng Ma bảo. Vì thế, cũng theo lời người kể lại kết luận, dường như lão tăng Thiên Khởi tự tin như thế là vì đã đắc thủ bí đồ. Và ắt hẳn đây là lúc lão tăng Thiên Khởi đang thỏa sức thu thập những bí kỹ tuyệt học bấy lâu nay vẫn tàng chứa trong Hồng Ma bảo và chờ sẵn. Lão chưa quay trở ra vì chưa thu thập xong.

Và vì nghĩ như vậy, sợ bị lão tăng Thiên Khởi thu thập hết một mình, từ sáng đến giờ mới có chuyện năm nhân vật đã lần lượt thà đành mạo hiểm xông vào Hồng Ma bảo, mong được lão tăng Thiên Khởi chia phần. Hoặc giả cũng có người nghĩ, lão tăng chưa quay trở ra vì sợ ở bên ngoài do có quá nhiều người chờ đợi nên bao nhiêu bí kỹ lão thu thập sẽ phải sẻ chia cho nhiều người bởi một mình lão đâu thể kháng lại nếu bị vây công. Điều này càng khiến những ai quan tâm đều muốn mau chóng tiến vào Hồng Ma bảo, thay vì đợi và không biết đến lúc nào lão tăng quay trở ra.

Sầm Phong đã trù tính nhiều kế sách, chỉ mong sớm thực hiện, nhưng phải là lúc còn lại một vài nhân vật võ lâm mà thôi. Chứ nếu họ vẫn háo hức và chờ đợi trước Hồng Ma bảo đông như thế này thì...

“Bộp!”

Có bàn tay vừa vỗ vào đầu vai Sầm Phong. Toan lên tiếng, chợt Sầm Phong nghe một giọng thì thào :

- Người to gan đấy. Muốn chết hay muốn sống?

Sầm Phong tái mặt, nhắm mắt lại, vì trong thâm tâm chỉ nghĩ đến cái chết là điều đừng mong gì tránh khỏi.

Chợt giọng đó bảo :

- Theo ta! Mà thôi, để ta đưa người đi cho mau.

Và chỉ một tiếng là Sầm Phong nhận thấy bản thân đã bị đưa đi bằng băng theo gió. Tuy vậy, Sầm Phong vẫn thán phục. Vì chủ nhân của giọng nói bất chợt đó, người đang đưa Sầm Phong đi, quả có bản lãnh

thượng thừa, lai vô ảnh, khứ vô hình. Cao thủ vô lâm đang đứng đầy ra đầy thế mà nhân vật này lên đến không ai hay, bắt Sầm Phong đưa đi chẳng ai phát hiện. Thân thủ này thật đáng là đại cao thủ.

Đến một chỗ hoàn toàn im vắng, Sầm Phong bị nhân vật này quăng xuống đất :

- Chưa một ai dám lừa Thượng Quan Ánh này, người là kẻ duy nhất. To gan thật đấy!

Sầm Phong nhìn Thượng Quan Ánh, một nhân vật chỉ độ tuổi ngũ tuần, ngoại trừ khuôn mặt lạnh như tiền thì không một biểu hiện nào khác cho thấy đây là một nhân vật thật ghê gớm với ngoại hiệu nghe thật khiếp sợ là Vọng Các Quỷ Lâu.

Nhưng khuôn mặt lạnh đó vẫn đang làm Sầm Phong sợ :

- Tôn giá nhờ đâu phát hiện chỗ tại hạ ẩn nấp?

Quỷ Lâu Thượng Quan Ánh cười lạnh :

- Người có chạy lên trời cũng không thoát. Huống hồ chẳng phải người luôn quan tâm, muốn biết lão Thiên Khởi đi vào Hồng Ma bảo và thoát ra như thế nào? Nói mau, bây giờ người muốn bị ta xử trí như thế nào?

Sầm Phong nhắm mắt lại :

- Tôn giá muốn làm gì tùy ý. Nhưng tại hạ chết rồi tôn giá cũng chẳng có bí đồ.

Lập tức có một bàn tay hung hăng chụp vào Sầm Phong :

- Vậy thì ta chỉ cần thu hồi quyển võ kinh đã giao cho người, sau đó lấy mạng người là ổn.

Và cũng bàn tay đó bắt đầu sục sạo tìm khắp người Sầm Phong. Cuối cùng bàn tay đó khựng lại :

- Người đã cất giấu quyển võ kinh của ta ở đâu?

Sầm Phong vẫn nhắm mắt :

- Hủy rồi. Tại hạ đã đọc xong, ghi nhớ xong, còn giữ bên người làm gì thứ có thể khiến tại hạ gặp họa sát thân?

Sầm Phong liền bị quăng mạnh xuống đất một lần nữa :

- Ta cho người một cơ hội cuối. Hãy nói rõ về bí đồ Hồng Ma bảo, trước khi bị ta động nộ kết liễu sinh mạng còn con của người.

Sầm Phong cười tự tin, mắt hé dần để ngấm nhìn Quỷ Lâu Thượng Quan Ánh :

- Tại hạ đang tự hỏi, nếu đặt vào cương vị của lão ngụy tăng Thiên Khởi lúc này, liệu tôn giá có mau chóng quay trở ra hay vẫn cứ ẩn mình mãi bên trong Hồng Ma bảo?

Quỷ Lâu Thượng Quan Ánh giận đến đỏ mặt :

- Người dám uy hiếp ta vì biết rằng ta không thể hạ thủ người nếu chưa lấy được bí đồ để có cơ hội cùng lão Thiên Khởi tranh giành tuyệt kỹ?

Sầm Phong bảo :

- Tại hạ không muốn mất mạng, đồng thời cũng không tin sẽ được tôn giá dung tha một khi đã có bí đồ Hồng Ma bảo. Chính vì mâu thuẫn này, đêm qua, tại hạ đành phải chọn thái độ thà phụ người hơn là bị người phụ. Đó chẳng phải là điều do tôn giá điềm chỉ cho tại hạ đó sao?

Quỷ Lâu Thượng Quan Ánh càng giận run :

- Vậy người muốn gì để sau đó mới chịu nói về bí đồ?

Sầm Phong cười nhẹ và chậm rãi rút từ xà cạp dưới chân ra một tệp khoảng năm sáu mảnh hoa tiên được xếp chồng lên nhau :

- Tôn giá có nhận ra xuất xứ của những mảnh này?

Quỷ Lâu Thượng Quan Ánh chú mục nhìn những mảnh đó :

- Người đã họa những hình gì trên đó, những trang giấy còn để trống trong quyển võ kinh ta đã giao cho người đem qua?

Sầm Phong ném tất cả về phía Quỷ Lâu Thượng Quan Ánh :

- Tôn giá cứ tùy tiện xem. Tất cả đều giống nhau, chính là bí đồ Hồng Ma bảo được tại hạ tự tay họa lại.

Quỷ Lâu Thượng Quan Ánh vội vàng chớp lấy. Và sau khi xem lướt qua, cũng như đã so sánh, Quỷ Lâu Thượng Quan Ánh mới ngớ ngàng hỏi Sầm Phong :

- Tất cả đều là giả? Người có toan tính gì với cả năm, sáu bức họa đồ đều giả như nhau?

Sầm Phong nhún vai :

- Nhưng sẽ không ai nghĩ là giả, đúng không? Và tại hạ định dùng nó, đánh động lòng tham của một số người. Họ sẽ hăm hở muốn có một mảnh, bằng cách đánh đổi một phần võ học của họ với tại hạ.

Quỷ Lâu Thượng Quan Ánh chấn động :

- Người có dụng ý như thế thật sao? Vậy người có liệu tính một điều, bất luận ai cũng thế, một khi chưa có bí đồ, gì thì gì họ cũng sẵn sàng đánh đổi. Nhưng khi đắc thủ bí đồ này vào tay, họ chỉ cần một chương là kết liễu người ngay. Người muốn chết thật rồi đấy.

Sầm Phong nhướn cười :

- Và đó là thái độ từng có ở lão ngụy tăng Thiên Khởi, kể cả tôn giá cũng vậy?

Nhưng vì tại hạ đã trải qua, đã liệu tính tất cả, nên chuyện đó là vô ngại. Huống hồ bây giờ chắc chắn sẽ có thêm sự tiếp tay của tôn giá, tại hạ càng thêm vững tâm.

Quỷ Lâu Thượng Quan Ánh cau mày :

- Ta tiếp tay với người? Dường như người càng lúc càng nhảm nhí thì phải?

Sầm Phong giải thích :

- Tôn giá sẽ có bí đồ thật, sau khi đã giúp tại hạ thực hiện xong mưu tính này. Và theo toan tính của tại hạ, nếu có thể mật báo và dẫn dụ, xem nào, chỉ cần năm nhân vật cao thủ được mật báo cùng lúc là tốt. Họ sẽ đến vì bí đồ, sẽ trao đổi võ công để có bí đồ. Và người đổi xong dù muốn đoạt mạng tại hạ, như tôn giá vừa tỏ ý lo ngại, thì những nhân vật chưa đến lượt trao đổi lễ nào lại làm ngơ, để mặc tại hạ bị sát hại, và rồi họ sẽ mất phần chiếm hữu được một mảnh bí đồ?

Quỷ Lâu Thượng Quan Ánh hoàn toàn bỡ ngỡ :

- Diệu kế! Nghĩ được như người quả tuyệt hay. Và người cũng đoán chắc sẽ trao cho ta bí đồ thật chứ?

Sầm Phong quả quyết :

- Chắc!

Quỷ Lâu lạnh mắt :

- Người cũng không sợ ngay sau đó chính ta sẽ hạ thủ người?

Sầm Phong rất tự tin :

- Tại hạ đã có chủ ý, rất thần hiệu, quyết không sợ.

Quỷ Lâu Thượng Quan Ánh sau một lúc ngẫm nghĩ mới gật đầu đáp ứng :

- Người quá liều nhưng cũng quá thông tuệ và thủ đoạn. Được, ta chấp thuận. Để xem sau đó người thi thố cách nào hầu tự bảo vệ sinh mạng người. Hừ!

Sầm Phong chợt xòe tay :

- Hãy giao lại tại hạ những bí đồ đó. Nếu cần, tôn giá có thể tạm giữ một mảnh.

Quỷ Lâu Thượng Quan Ánh cũng ngần ngại một lúc mới quyết định giữ lại một mảnh bí đồ.

Khi đã nhận lại gồm năm mảnh, Sầm Phong chợt cao giọng sai khiến :

- Việc đầu tiên là phiên tôn giá tìm cách mật báo tin này cho năm nhân vật cao thủ. Và nhớ dặn trước họ, muốn có bí đồ phải đem sở học võ công đánh đổi. Tại hạ quyết định chờ ở đây.

Quý Lâu Thượng Quan Ánh dù rất hậm hực vì bị sai khiến nhưng vẫn bỏ đi, làm theo ý Sầm Phong.

Nhìn lão đi khuất dần, Sầm Phong nhõn cười đắc ý.

Chợt có một giọng nói thật cao ngạo được cất lên :

- Lão phu nếu muốn đoạt bí đồ và đoạt cả mạng người thì sao?

Sầm Phong giật thót người, vội khư khư thu cánh tay đang nắm giữ năm mảnh bí đồ vào sát người :

- Ai?

Đáp lại câu quát hỏi của Sầm Phong là một ngọn kinh cực kỳ uy mãnh từ giữa lừng không chụp ào xuống.

“Ào...”

Sầm Phong hãi sợ đến tê liệt cả người, kể cả mở miệng kêu cũng không thể.

Nhưng lại có một thanh âm khác cũng không kém phần ngạo mạn bỗng vang lên ngay khi đó :

- Có đến những năm mảnh bí đồ. Thật mong Dương Tử Hồi lão huynh nương tay, chừa cho tệt phái Hoa Sơn chỉ một mảnh là đủ. Hay Côn Luân phái muốn độc chiếm cho riêng mình, quyết chẳng chừa phần ai?

Sự xuất hiện thêm của thanh âm này ngay lập tức làm cho ngọn chưởng đang nhắm vào Sầm Phong có phần nào chùng lại.

Và ngọn chưởng đó đã đột ngột phải kết thúc, nghĩa là tự tan biến đi trước khi chạm vào Sầm Phong lúc xuất hiện thêm thanh âm thứ ba :

- Côn Luân phái Dương Tử Hồi nếu muốn độc chiếm thì phải chăng đã quá xem thường các phái còn lại? Kể cả bốn phái Không Động cũng được phái Côn Luân để vào mắt? Hy vọng sự thật sẽ không như Cao Gia Lập này vừa nghĩ. Ha ha...

“Vút! Vút! Vút!

Sầm Phong hoảng hồn nhìn quanh. Vậy là đã có ba nhân vật vừa đồng loạt xuất hiện. Họ đứng theo thế chân vạc, ba người ba góc, vây kín Sầm Phong vào giữa, đồng thời họ cứ gườm gườm mắt nhìn nhau, không một ai dám ra tay trước cho dù đều đã thấy Sầm Phong vẫn đang giữ năm mảnh bí đồ trong tay.

Nhân vật đứng chênh chếch phía sau, thiên về bên tả Sầm Phong là một lão nhân đã ngoài lục tuần, cao niên nhất so với hai nhân vật còn lại. Dựa vào đó Sầm Phong đoán chính là Dương Tử Hồi, nhân vật phái Côn Luân đã có lời tự xưng là lão phu. Và lão này chợt lên tiếng, đề xuất với hai nhân vật còn lại :

- Có năm mảnh bí đồ, thừa để chia cho tam phái chúng ta, không cần đối đầu tranh đoạt. Vả lại, Quý Lâu Thượng Quan Ánh có thể quay lại bất kỳ lúc nào. Thiết nghĩ, chỉ cần một trong ba chúng ta ra tay là đủ, đừng ai nghi kỵ ai, khiến thời gian càng kéo dài càng thêm bất lợi. Đoàn Trung Hiếu và Cao Gia Lập hai người nghĩ sao?

Đoàn Trung Hiếu là nhân vật có niên kỷ đã tứ tuần, hiện đứng chênh bên hữu, hơi thiên về phía sau Sầm Phong một ít. Họ Đoàn ứng tiếng lộ rõ ý đồ ngay :

- Dương tiên bối được kể là trưởng bối cao niên nhất hiện nay của Côn Luân phái, một lời đã nói quyết không làm họ Đoàn này nghi ngờ. Và nếu thật sự chẳng có ai nghi kỵ, hay là để họ Đoàn này ra tay, đoạt bí đồ, sau đó cùng chia?

Cao Gia Lập đột nhiên háng giọng :

- Sẽ thuận tiện hơn nếu để Cao mỗ ra tay. Vì xét kỹ ra Cao mỗ hiện đứng gần năm mảnh bí đồ hơn so với nhị vị. Chuyện thủ đắc một cách chóng vánh thật dễ như trở bàn tay.

Nhìn ba nhân vật mặc tình giành nhau quyền định đoạt, xem Sầm Phong như một kẻ không hề hiện hữu, Sầm Phong chỉ thấy lo cho tính mạng bản thân. Và hơn bao giờ hết, ngay lúc này Sầm Phong thật ước sao cho Quỷ Lâu Thượng Quan Ánh sớm quay lại.

Lão Dương Tử Hồi lại lên tiếng, kèm theo tiếng cười khẩy :

- Tiểu oa nhi đang cầm giữ bí đồ, kỳ thực chỉ là một đứa bé không biết võ công, đúng như người trong võ lâm vì đã nghe nên đều tỏ tường. Vậy chuyện đắc thủ dễ như trở bàn tay. Nào chỉ riêng Không Động phải đủ bản lĩnh thực hiện? Muốn biết rõ hư thực, xem ra chỉ còn cách là chúng ta cùng ra tay và cứ dựa vào bản lĩnh để tự đoạt bí đồ.

Cao Gia Lập ngao nghể gật đầu ngay :

- Xem ra đúng là chỉ còn mỗi cách đó. Có như thế mới biết...

Đoàn Trung Hiếu động thân ra tay trước, cố tình lợi dụng thời gian nhân lúc Cao Gia Lập vẫn đang nói chưa dứt lời.

“Vù...”

Sầm Phong thật ra không hề phát hiện hành vi này của Đoàn Trung Hiếu. Nhưng vì ngay lúc đó chợt lão Dương Tử Hồi quát vang, đồng thời lão cũng ra tay, nên Sầm Phong kể như là kẻ cuối cùng nhận biết Đoàn Trung Hiếu ra tay đầu tiên.

Dương Tử Hồi không xuất thủ đối với Sầm Phong, trái lại đã đột ngột đối phó họ Đoàn :

- Đã bảo cùng ra tay, lý nào họ Đoàn người không hiểu là phải đồng loạt xuất thủ? Muốn chiếm tiện nghi cho riêng mình, không dễ như thế đâu.

“Đỡ!”

“Ào...”

Bên tả một kinh, bên hữu cũng một kinh đối kháng, điều này khiến Sầm Phong vô tình kẹt vào giữa nhị kinh, nổi nguy hiểm thật không phải đến mức nào để tả.

Nhưng điều nguy hiểm chỉ thật sự xảy ra cho Sầm Phong khi đến lượt Cao Gia Lập xuất thủ chop thẳng vào Sầm Phong.

“Vù...”

Nhìn họ Cao xuất thủ đầy ác ý, đôi mắt của Sầm Phong cơ hồ lạc thần và chỉ chờ cái chết đổ ập đến mà thôi. Chợt đúng lúc đó Sầm Phong vô tình bắt gặp một bóng nhân ảnh từ xa lao đến thật nhanh, và phương hướng bóng nhân ảnh đó xuất phát chính là từ phía sau họ Cao. Sầm Phong mừng rỡ bật kêu :

- Tôn giá sao đến lúc này mới quay lại? Họ...

Chỉ cần nghe Sầm Phong kêu bấy nhiêu đó là quá đủ. Cao Gia Lập vụt quay phắt lại và xuất phát một kinh, nhắm vào bóng nhân ảnh vẫn đang lao ập đến :

- Là Quỷ Lâu Thượng Quan Ánh lão tặc ư? Đỡ!

“Ào...”

Nào ngờ nhân vật lao đến lại không phải Quỷ Lâu Thượng Quan Ánh như Sầm Phong nhận lầm, khiến Cao Gia Lập cũng lầm theo. Vì bóng nhân ảnh đó đã đột ngột lạng vút lên cao, tự uốn thân chuyển hướng ở giữa không trung, tránh thoát nhất kinh của họ Cao thật ngoạn mục.

“Vút!”

Lão Dương Tử Hồi đang giao thủ ngăn chặn Đoàn Trung Hiếu vẫn nhìn rõ kinh thân pháp do bóng nhân ảnh thi triển. Lão bật kêu lên lo ngại :

- Điểm Thương Nhạn Ảnh Phi! Lão bắt tử Điểm Thương vẫn còn đủ hùng khí để xuất thế sao?

Đoàn Trung Hiếu chợt giật mình dừng tay thu chiêu về :

- Điểm Thương lão thái gia lễ nào vẫn còn tại thế, như bấy lâu nay Chương môn nhân tề phái luôn nghi ngờ?

Bóng nhân ảnh nọ sau lần phô diễn khinh thân pháp đến mức xuất thần nhập hóa đã an nhiên hạ thân ở một chỗ không gần cũng không quá cách xa mọi người. Đó là một lão nhân đầu tóc bạc phơ đang nở nụ cười tự mãn :

- Đã bảo lão phu là bất tử, nếu không thật sự tại thế chẳng hóa ra làm nhiều người trong chư vị thất vọng sao? Nhưng nào phải chỉ có mỗi một mình lão phu luôn bị lão diêm vương khước từ? Hãy còn một nhân vật nữa đấy. Hà hà...

Cao Gia Lập thoáng kinh nghi nao núng :

- Không lẽ là Nga My lão sư thái Thiết Phát Phật Quang?

Lời của Cao Gia Lập vừa dứt, từ phía sau lưng Sầm Phong bỗng vang lên câu niệm phật :

- Nam mô a di đà phật. Vì Hồng Ma bảo từ lâu đã hóa thành mồ chôn thân của quá nhiều đồng đạo võ lâm, lão ni này nàoỡ già từ cõi hồng trần ô trọc một khi chưa thể vì võ lâm xóa bỏ tai kiếp Hồng Ma. Lão bất tử Điểm Thương vẫn an khang chứ?

Lão nhân được gọi là Điểm Thương lão thái gia liềm tằm tím cười móm mém :

- Đa tạ lão sư thái Thiết Phát quan tâm. Nếu lão phu không được an khang, lẽ nào có thể dựa vào thánh lực may mắn còn tinh tường để kịp nhận ra cả lão sư thái Thiết Phát cũng vì Hồng Ma bảo nên không thể yên tâm thanh tu tịnh dưỡng?

Đáp lại lời này, thanh âm lão sư thái Nga My chợt vang lên cất vắn :

- Tiểu oa nhi kia dường như đang giữ năm mảnh bí đồ hoàn toàn giống nhau? Là thật hay giả đấy?

Vì không rõ đấy là lời cất vắn dành cho ai nên Sầm Phong không hề nghĩ bản thân phải có bổn phận đáp. Huống hồ Sầm Phong ngay lúc này vẫn chưa có cơ hội quay lại để nhìn xem lão sư thái Nga My là nhân vật vừa có nhân dáng vừa có niên kỷ cao là cao như thế nào.

Có lẽ vì thế mà giọng nói của lão sư thái Nga My lại vang lên, lần này vừa gay gắt vừa nêu rõ đối tượng cần cất vắn :

- Lão ni đang hỏi người đấy, tiểu oa nhi kia? Sao người không đáp lời? Không những thế, người còn nên giao những mảnh bí đồ cho lão ni xem qua, mà không, hãy giao cho mọi người cùng xem. Vì đấy là cách duy nhất, theo lão ni nghĩ, có thể khiến người toàn mạng, chẳng hề bị ai gây phương hại, dù chỉ là một mảy may.

Sầm Phong càng thêm khiếp đảm, đồng thời cũng tự hiểu những nhân vật này tựu trung vẫn chỉ là muốn chiếm đoạt bí đồ mà không phải bỏ ra bất kỳ điều gì để đánh đổi. Điều đó khiến Sầm Phong thâm hận, nuôi tiếc cho bao công sức bỏ ra đều hóa nên vô dụng. Do nuôi tiếc nên Sầm Phong thở dài :

- Những bí đồ này không lẽ chư vị chỉ muốn lấy không, thay vì lẽ ra chư vị phải có gì đó đánh đổi?

Đoàn Trung Hiếu cười lạt :

- Người có nghe câu: “Tiểu nhân vô tội, nhưng vì giữ báu vật nên tự chuốc họa vào thân”? Đã thế, người còn đồng mưu cùng Quỷ Lâu, một nhân vật từ lâu vì gây nhiều tội ác nên luôn bị võ lâm đồng đạo liệt vào hạng hắc đạo, toan dùng bí đồ để trao đổi, kỳ thực là để chiếm đoạt võ công các phái một cách bất chính. Tội người đã đáng chết như thế, lẽ nào còn dám trước mặt chúng ta nêu những đòi hỏi khó nghe như thế? Lão sư thái Thiết Phát nếu có lời hứa như thế là đã quá rộng lượng với người.

Cao Gia Lập tiếp lời phụ họa :

- Người là Sầm Phong? Phụ thân người, Sầm Thế Nghiêm lại vốn là nhân vật đang khiến nhiều người nghi ngờ qua cung cách sống quá bình lặng kín đáo. Bí đồ Hồng Ma bảo xuất phát từ phụ thân người. Ai lại chẳng nghĩ mưu kế dùng bí đồ đánh đổi võ học có thể do người bị phụ thân người sai khiến? Ta cảm thấy khó có thể bỏ qua chuyện này, trái lại cần giữ người để dò xét thêm hư thực.

Qua lời Cao Gia Lập, Sầm Phong tự hiểu hiện cảnh bây giờ nếu không mất mạng thì cũng bị câu lưu quản thúc, chỉ vì nguyên nhân khó thể bảo là chính đáng. Do đó Sầm Phong từ hậm hực chuyển sang oán hận, giận vì bản thân không đủ bản lĩnh để tự định đoạt mọi việc chỉ liên quan đến mình. Vì thế, Sầm Phong bất ngờ ném cả năm mảnh bí đồ qua một bên, miệng thì giận dữ gào to :

- Đây, chư vị muốn lấy cứ lấy. Đừng gây khó dễ gì nữa cho tại hạ.

Không ai ngờ Sầm Phong có cử chỉ này. Vì thế, lúc nhận thức được sự việc, tất cả bọn họ đều tranh nhanh lao nhanh đến, cố vồ cho được chỉ ít là một mảnh bí đồ.

Người đắc thủ đầu tiên là Đoàn Trung Hiếu, nhờ có vị thế đứng gần nhất so với nơi bị Sầm Phong ném bí đồ ra. Nhưng thay vì chớp lấy chớp để, đoạt càng nhiều bí đồ càng tốt, Đoàn Trung Hiếu lại vì biết tự lượng sức nên chỉ dám chớp duy nhất một mảnh bí đồ và sau đó lẩn thật nhanh ra ngoài, không để cản chân những nhân vật còn lại cũng muốn có bí đồ.

Và đang khi bốn nhân vật kia còn lo thu thập mảnh bí đồ phần họ, Đoàn Trung Hiếu nhờ đó có cơ hội xem lướt qua trước họ. Chợt Đoàn Trung Hiếu bật kêu hí hửng :

- Quả là bí đồ thật. Có điểm chỉ đây đủ những nơi bố trí cơ quan mai phục. Phen này ta có thể an toàn tiến vào Hồng Ma bảo rồi. Ha ha...

Đoàn Trung Hiếu vừa cười vừa hăm hở lao vọt đi.

“Vút!”

Bốn nhân vật kia cuối cùng cũng nhận mỗi người một mảnh. Và người nào được trước thì xem lướt qua đi trước, tiếp đó cũng hối hả lao đi, theo hướng họ Đoàn vừa lao đi.

Cao Gia Lập thì không cần xem. Thay vào đó ở họ Cao chừng như xuất hiện hai tâm trạng mâu thuẫn. Một là họ Cao vừa có một thoáng liếc nhìn Sầm Phong. Đó là ánh mắt nhìn cho thấy họ Cao chỉ muốn xuất thủ đả tử Sầm Phong, như lời vừa rồi cho biết họ Cao vốn có nhiều nghi ngờ về Sầm Phong lẫn thân phụ Sầm Phong là Sầm Thế Nghiêm. Nhưng họ Cao còn có thêm tâm trạng thứ hai, đó là y đang mang vẻ mặt nôn nóng, đồng thời có cái liếc mắt dõi nhìn theo những nhân vật đã hăm hở lao về phía Hồng Ma bảo.

Cuối cùng, có lẽ vì lo ngại sẽ xảy ra chuyện trâu chậm uống nước đục, nhất là thấy những nhân vật nọ đi càng lúc càng xa, Cao Gia Lập đành chép miệng tỏ vẻ tiếc, đồng thời thì triển khinh công lao đuổi theo những nhân vật nọ, chấp nhận thà bỏ qua cho Sầm Phong lần này thì hơn.

“Vút!”

Sầm Phong hậm hực nhìn theo họ, những nhân vật thuộc các phái Côn Luân, Hoa Sơn, Không Động, Điểm Thương và Nga My :

- Thế mà gọi là những danh môn chính phái được sao?

Ngỡ chỉ nói cho bỏ tức, nào ngờ Sầm Phong nghe thanh âm hồi đáp của Quỷ Lâu Thượng Quan Ánh :

- Người cần gì để tâm phần nà? Đó là những bí đồ giả, chúng đối xử bất công với người, bù lại, chúng sắp tự chuốc họa vào thân còn gì?

Sầm Phong giật mình nhìn Quỷ Lâu Thượng Quan Ánh vừa bất ngờ xuất hiện :

- Tôn giá quay lại từ lúc nào? Đã dẫn dụ được cao thủ nào chưa?

Thượng Quan Ánh cười khinh khinh :

- Ta chưa đi đến đâu xa thì đã nghe ở phía này vang lên tiếng huyền oán. Dĩ nhiên ta quay lại ngay, cần gì dẫn dụ thêm cao thủ một khi bọn chúng đã tự ý tìm đến?

Sầm Phong có ý phiên trách :

- Nếu vậy, sao tôn giá không nghĩ cách giúp tại hạ xua đuổi họ đi? Trái lại chờ đến lúc này mới xuất đầu lộ diện?

Thượng Quan Ánh hừ nhạt :

- Tại sao ta phải giúp người?

Sầm Phong ngơ ngác :

- Thì chỉ có như thế tôn giá mới toại nguyện, được đắc thủ bí đồ, chẳng phải thế sao?

Thượng Quan Ánh cười cười :

- Ta nghĩ lại rồi. Vì đấng nào cũng đã quá chậm so với lão Thiên Khử, tại sao ta cứ cầu lụy người thay vì cứ dùng nhục hình buộc người cung xưng bí đồ?

Sầm Phong thất kinh :

- Tôn giá không giữ lời hứa?

Thượng Quan Ánh tiến lại gần Sầm Phong :

- Người cũng đâu giữ lời với ta? Vì nếu tuân giữ, thì lẽ ra ngay đêm qua ta đã có bí đồ và lúc này đâu còn vợ vẫn đứng ở nơi này trông chờ vào mọi cao hứng nhất thời của người?

Sầm Phong vội lùi lại :

- Tôn giá định làm như thế thật sao?

Giọng của Quỷ Lâu Thượng Quan Ánh thật lạnh lùng :

- Người có nghe Đoàn Trung Hiếu nói về ta rồi đấy. Một nhân vật luôn độc ác như ta lẽ nào chỉ dám nói không dám làm. Kể cả người cũng không thể trách ta được.

Một lần nữa sinh mạng Sầm Phong kể như khó giữ, huống hồ đây là lời uy hiếp xuất phát từ nhân vật có ngoại hiệu nghe thật kinh khiếp, là Quỷ Lâu. Và để giữ lấy mạng, Sầm Phong chỉ còn mỗi một cách là giả vờ hốt hoảng kêu vang :

- Được rồi, được rồi. Kể như tại hạ hoàn toàn thất bại trong việc dùng bí đồ đánh đổi võ học. Tôn giá cũng không cần hung hăng uy hiếp. Trái lại, hãy nghe đây và hãy mau đuổi theo cho bằng kịp những nhân vật vừa rồi. Nếu không, dù có giết tại hạ, tôn giá vẫn quá chậm để cùng họ tranh giành tuyệt kỹ.

Thượng Quan Ánh cau mày đôi mày :

- Đuổi theo họ? Để làm gì một khi ta chưa có bí đồ đích thật?

Sầm Phong len lén lùi xa hơn :

- Sao lại chưa? Trái lại, tất cả đều là bí đồ thật. Của họ cũng thế, của tôn giá dĩ nhiên cũng thế. Há lẽ tôn giá nghĩ tại hạ to gan, xem thường sinh mạng bằng cách dám dùng thủ đoạn trá ngụy lừa gạt những cao thủ như họ sao? Còn không mau chạy đi? Nếu chậm chân, đều là lỗi do tôn giá à nha.

Thượng Quan Ánh bán tín bán nghi, vội lấy mảnh bí đồ trong người ra xem lại :

- Người nói thật chứ? Hay lại là quỷ kế, cố tình đẩy ta vào chỗ chết bằng bí đồ giả này?

Sầm Phong không lùi nữa, vì đã đến một chỗ có mọc cội đại thụ khá to bên cạnh :

- Chưa bao giờ tại hạ nói thật như bây giờ. Nếu vẫn chưa tin, tôn giá cứ dùng nhục hình với tại hạ thì rõ. Vì dù có mất mạng tại hạ thủy chung chỉ có mỗi một lời đáp như thế mà thôi.

Thượng Quan Ánh đã có phần tin. Và bất ngờ lão phát ra một tiếng cười quái đản :

- Ha ha...

Sầm Phong khiếp đảm, chợt nhớ ngay đến những gì gọi là Mê Tâm Khúc hoặc Loạn Thần Khúc, công phu tuyệt kỹ võ học của Quỷ Lâu Thượng Quan Ánh. Và chợt hiểu có thể đây là phương cách Thượng Quan Ánh muốn sử dụng để hạ thủ mình. Sầm Phong vội bưng kín hai tai, đứng tựa người vào cội đại thụ, mắt nhắm nghiền và thậm cầu mong chuỗi cười quái đản của lão Quỷ Lâu mau chóng qua đi.

Được một lúc khá lâu, dù toàn thân còn chấn động, do bị chuỗi cười quái đản vẫn có cách xuyên thấu thâm nhập qua hai màng nhĩ, nhưng Sầm Phong vì có cảm giác lão Quỷ Lâu ắt hẳn đã bỏ đi nên len lén mở mắt ra nhìn.

Và thoát nhìn Sầm Phong vụt mở to mắt và ngờ ngợ kêu thật to :

- Lão đầu tử? Sao lão xuất hiện ở đây? Hóa ra lão không hề chết như mọi người ở Huỳnh Phong trang từng nghĩ?

Kêu xong Sầm Phong mới cảm thấy lạ vì bản thân không chỉ đã không nghe được thanh âm của chính mình vừa kêu, trái lại còn không nghe cả tiếng của lão nhân ngờ nghệch đứng trước mặt đáp, cho dù miệng lão đang mấp máy nói gì đó.

Sắc mặt của Sầm Phong có lẽ khiến lão nhân ngờ nghệch đoán hiểu điều gì đã xảy ra. Và thật bất ngờ, lão lao đến, chộp lấy Sầm Phong và đưa đi bằng thứ khinh thân pháp thượng thừa mà không ai ngờ lão có thể thi triển...

10. Chương 10: Hỏa Luyện Kim - Gian Nan Luyện Thân

Khi thính lực cơ hồ đã trở lại bình thường, nhờ được lão nhân ngờ nghệch dùng thủ pháp ảo diệu nào đó giúp Sầm Phong khôi phục thính lực Sầm Phong lập tức lên tiếng hỏi, nếu một loạt nhiều nghi vấn đã chất chứa sẵn trong lòng suốt thời gian gần trọn một đêm được lão nhân ngờ nghệch đưa đi bằng khinh thân pháp tuyệt phẩm :

- Lão không hề lẩn? Lão chỉ giả vờ như thế? Lão còn am hiểu võ công, lại rất cao minh? Lão thật sự là nhân vật như thế nào, lão đầu tử? Vì sao lão phải làm ra vẻ lẩn, cam chịu thân nô bộc suốt thời gian lưu ngụ ở Huỳnh Phong trang? Lão có mưu đồ gì, với ai ở Huỳnh Phong trang? Và sao sau ba năm dài tự làm cho tuyệt tích, lão đột ngột xuất hiện, lại còn xuất hiện kịp lúc để ứng giúp ta?

Lão nhân ngờ nghệch vẫn cứ cười ngờ nghệch :

- Thiếu gia luôn đối tốt với lão. Vì thế, ngay khi nghe giang hồ đồn đại về thiếu gia, lão vì nghĩa xưa không thể không tin, đến để có cách đền đáp.

Sầm Phong lúc này nào dám tin vào nụ cười ngờ nghệch rất thật thà mà lúc nào lão bộc này cũng hờ trên môi :

- Lão không muốn giải thích gì về những điều ta vừa nói? Sao thế?

Lão xua tay :

- Thiên cơ bất khả lậu. Vả lại, nếu thiếu gia muốn biết tường tận e chỉ còn cách phải theo lão đi thật xa một chuyến.

Sầm Phong hoài nghi :

- Đi đâu?

Đáp lại câu Sầm Phong vừa hỏi là câu hỏi ngược lại của lão Lẩn :

- Thiếu gia tại sao lại cố ý tìm đến Hồng Ma bảo? Có phải vì muốn một thân thủ thượng thừa để báo thù cho lệnh đường, lão được hay tin là đã chết một cách bất minh?

Sầm Phong cười cười :

- Hóa ra lão vẫn lưu tâm đến mọi động tĩnh xảy ra ở bốn trang Huỳnh Phong? Thế thì sao, không lẽ lão có cách khác giúp ta báo thù mà không cần mạo hiểm tiến vào Hồng Ma bảo?

Điều bất ngờ làm cho Sầm Phong là lão Lẩn đã thản nhiên gật đầu :

- Dĩ nhiên phải có cách.

Sầm Phong hoang mang :

- Cách nào?

Lão cười ngờ nghếch :

- Cũng như mọi nghi vấn vừa rồi, thiếu gia chỉ sẽ minh bạch nếu chấp thuận cùng lão đi xa một chuyến.

Sầm Phong lập lại câu đã hỏi :

- Đi đâu?

Lần này lão không hỏi ngược lại, chỉ hất hàm bảo :

- Cứ đi khắc biết. Nhưng xa đấy.

Sầm Phong đành nhún vai sau khi đã cân nhắc ngẫm nghĩ :

- Chỉ cần được đúng như lời lão nói, để báo thù cho mẫu thân dù phải đi xa đến đâu ta cũng chẳng ngại.

Lão Lăn cho tay vào người, lấy ra một hoàn linh đan nhỏ như chu sa trao cho Sầm Phong :

- Vì cần phải kiêng trình cả ngày lẫn đêm, có được ăn uống đủ no hay không thật khó biết. Linh đan này sẽ bổ sức, giúp thiếu gia dù phải nhịn ăn mười mười lăm ngày vẫn tạm thời vô sự. Thiếu gia cứ tin lão, dùng đi.

Sầm Phong nhận hoàn linh đan :

- Tin lão? Bây giờ ngoài lão ra ta còn biết tin ai?

Nhưng khi Sầm Phong vừa phục xong linh đan, lão Lăn lại có thái độ bất ngờ như lần trước và lần này tệ hại hơn, đó là lão đột ngột chồm đến điểm tán loạn vào huyết đạo Sầm Phong. Từ đấy, Sầm Phong hoàn toàn mê lịm, không còn biết gì nữa cả về không gian lẫn thời gian.

* * * * *

Dù toàn thân đang văng vắt như thể đã trải qua nhiều ngày liền không được ăn uống nhưng Sầm Phong vẫn hoang mang bối rối lẫn kinh ngạc đến tận ngời bật dậy khá nhanh :

- Lão nói sao? Lão đã đưa ta đi một mạch những hai mươi mấy ngày mới đến đây?

Lão Lăn cứ ngờ nghếch, hất hàm chỉ cho Sầm Phong thấy một giỏ thức ăn đã được sắp đặt sẵn :

- Thiếu gia đang cần ăn. Lão đã trù liệu tất cả. Sao không để sau khi ăn xong chúng ta sẽ tha hồ luận bàn? Huống hồ đây là nơi ngoài lão, chỉ có thiếu gia là người duy nhất thứ hai được đặt chân vào. Chẳng ai khác có thể bất ngờ xuất hiện, phá khuấy hoặc làm gián đoạn câu chuyện sẽ diễn ra giữa chúng ta. Thiếu gia ăn đi.

Phát hiện lão Lăn bỏ đi, Sầm Phong kêu kinh ngạc :

- Lão không cùng ăn?

Lão bước đi bằng những bước khề khà chậm rãi đã từng quá quen thuộc với Sầm Phong, lúc cả hai còn ở Huỳnh Phong trang ba năm trước. Lão cũng chậm rãi đáp lại sự quan tâm của Sầm Phong :

- Lão đã ăn, trước lúc giải huyết cho thiếu gia hồi tỉnh. Nếu chẳng phải thế, sức đâu lão có được để chuẩn bị một bữa ăn đầy đủ cho thiếu gia? Lão sẽ quay lại ngay, có thể cũng vừa lúc thiếu gia ăn xong.

Lão Lăn quá thần bí, khiến Sầm Phong chỉ còn biết làm theo lão và vừa ăn vừa quan sát một nơi nào đó tọa lạc giữa lòng một quả núi.

Sầm Phong dám có nhận định như thế vì vây quanh tứ bề lúc này dù nhìn đâu cũng chỉ thấy toàn là những vách đá cao to sừng sững.

Và ở tận cùng bên trên, rất cao, cũng là một vòm đá hình dạng khum khum, tựa với những vách đá xung quanh tạo thành một gian thạch động thật to, thật huyền ảo.

Bảo là huyền ảo vì nếu không có chút ánh dương quang chiếu hắt vào từ phương hướng lão Lăn vừa bỏ đi thì có thể nói đây là một nơi hoàn toàn tăm tối, khó ai phát hiện đâu là lối xuất nhập.

Nhưng vì ánh sáng chiếu rọi vào thì ít, trái lại gian thạch động thì quá to rộng, nên tạo thành một khung cảnh mờ ảo nửa thực nửa hư.

Lão Lăn quá thần bí lại chọn đưa Sâm Phong đến một nơi chốn cũng thần bí không kém, khiến Sâm Phong thâm nghĩ trong dạ, một nhân vật như lão Lăn tại sao không cố tình làm ra vẻ thần bí?

Và lão Lăn đúng là thần bí vì chợt đột ngột xuất hiện trở lại như vừa từ chỗ nẻ nào đấy dưới nền đá chui lên :

- Thiếu gia vừa ăn xong?

Sâm Phong ngẩng người với nụ cười gượng gạo, dù không muốn vẫn xuất hiện trên môi :

- Lão quay lại như thế nào? Từ trên xuống, từ dưới lên hay từ ngoài bước vào?

Lão Lăn cười ngờ nghệch :

- Kỳ thực lão không hề muốn làm thiếu gia bối rối. Được rồi, giờ thì thiếu gia muốn hỏi gì về lão?

Hỏi ư? Nhiều đấy, và vì có quá nhiều điều muốn hỏi, lại không biết hỏi câu nào trước câu nào sau nên chính Sâm Phong cũng cảm thấy bất ngờ khi nghe tự miệng mình đã đặt ra ngay một câu hỏi ngoài chủ ý :

- Đây là đâu?

Lão đáp ngay :

- Đây là nơi hoàn toàn yên tĩnh, rất phù hợp cho thiếu gia luyện công.

Câu chuyện đã bắt đầu dễ như thế và tự thân câu chuyện đã dẫn dắt Sâm Phong đi từ câu hỏi này sang câu hỏi khác, chứ không hề là do Sâm Phong dẫn dắt câu chuyện :

- Luyện công? Ai sẽ chỉ điểm ta cách luyện công?

- Lão.

- Lão? Bản lãnh thật của lão là thế nào chứ?

- Không chỉ đủ cho thiếu gia báo thù, trái lại, lão còn muốn đào luyện thiếu gia thành một cao thủ xuất chúng.

- Bản lãnh cao minh đến thế sao? Cũng có nghĩa là lão tự hào là thiên hạ đệ nhất nhân?

- Không phải lão, mà chính là thiếu gia sau này.

- Tại sao chỉ là ta? Lão là sư phụ ta, lý nào ta sẽ có lúc cao minh hơn cả lão?

- Lão không thể là sư phụ của thiếu gia. Lão không muốn, cũng không có tư cách đó. Bất quá chỉ là người chỉ điểm thiếu gia cách luyện công mà thôi.

- Không bái sư? Vậy giữa ta và lão liệu sẽ có mối quan hệ như thế nào?

- Vẫn như bây giờ.

- Là chủ bộc?

- Sai. Thân phận trước kia của lão chỉ là giả.

- Giả? Ý lão nói nhờ thân phận đó nên lão đã dễ dàng dò xét từng nội tình của Huỳnh Phong trang?

- Không sai. Kỳ thực là dò xét lệnh tôn.

- Sao vậy? Lão có cừ thù với Sâm gia?

- Sai. Vì dò xét là dò xét, không hẳn chỉ vì nguyên nhân cừ thù.
 - Lão dò xét điều gì?
 - Thái độ, lập trường và nhất là bản lãnh võ học thật sự của lệnh tôn.
 - Tại sao?
 - Thiếu gia có hay biết về nhân vật từng gây chấn động khắp võ lâm nhờ vào chất độc “Tý Ngộ Thụy Tiên Vong”?
 - Sao? Biết. Mà không phải hoàn toàn biết, chỉ là ta có nghe qua mà thôi.
 - Lão có mối thù với nhân vật này. Nhưng từ lâu vì y thất tung, lão chỉ còn mỗi một cách là lẳng lẳng dò xét, hy vọng sẽ có lúc phát hiện nơi y ẩn thân.
 - Và kẻ đó chính là...
 - Không phải lệnh tôn, nếu đó là điều thiếu gia đang muốn hỏi.
 - Không phải?
 - Đúng vậy. Có chăng, thoát tiên lão cũng như khá nhiều người, cảm thấy nghi ngờ về thái độ lẫn cung cách sống quá bình lặng của lệnh tôn, điều đó khiến lão phải bỏ công dò xét. Kết quả, lệnh tôn không phải nhân vật lão muốn tìm.
 - Vậy là ai? Chính gia mẫu đã vong mạng cũng vì chất độc này.
 - Đó là điều đã làm lão quyết định, chọn thiếu gia làm trợ thủ sau này, cùng nhau truy tìm cũng một nhân vật đã và đang là thù nhân của hai chúng ta.
 - Lão đã biết gia mẫu chết vì chất độc ấy?
 - Dĩ nhiên. Và còn biết thiếu gia đã có bí đồ Hồng Ma bảo trong tay.
 - Lão không quan tâm đến bí đồ, đến những tuyệt kỹ có thể vẫn còn đó, trong Hồng Ma bảo?
 - Lệnh tôn đã không quan tâm dù đã có bí đồ. Tại sao lão phải quan tâm?
 - Quả vậy. Tại sao gia phụ dù đã có bí đồ, từ lâu, có lẽ thế, nhưng sao không dựa theo bí đồ để tiến vào Hồng Ma bảo?
 - Có thể vì lệnh tôn không thích phá vỡ cuộc sống đã quá quen với bình lặng? Cũng có thể lệnh tôn do nghi ngờ đó chỉ là bí đồ giả nên dù có vẫn không muốn thử mạo hiểm?
 - Giả ư?
 - Rất có thể. Lão chỉ đoán thế thôi, với bằng chứng là lệnh tôn nếu đã ngấm ngầm tiến vào Hồng Ma bảo và đắc thủ nhiều tuyệt kỹ thì tại sao cho đến tận lúc này lệnh tôn vẫn an phận thủ thường tại một nơi hẻo lánh là Huỳnh Phong trang, thay vì dùng tuyệt kỹ đó để xưng bá võ lâm?
 - Vậy là bí đồ giả? Thảo nào gia phụ dù phát hiện bí đồ đã bị gia mẫu do có nỗi nghi ngờ hoàn toàn oan khuất cho gia phụ nên đã lên lấy đi, thế mà gia phụ vẫn tỏ ra đứng đưng, như thể chỉ xem đó là phế vật?
- Nói đến đây chợt lão nghiêm giọng :
- Thiếu gia nếu muốn được lão truyền thụ cách luyện công thì phải hứa tuân thủ với lão hai điều.
- Sầm Phong chợt bắt gặp bản thân đang hít vào một hơi dài nhẹ nhàng, đáp ứng ngay lời của lão Lân, chứng tỏ đã hoàn toàn tin ở lão :
- Lão cứ nói. Sầm Phong này nguyện mãi mãi tuân thủ và quyết không sai lời.
- Lão Lân có lẽ do bản tính nên cứ khề khà chậm rãi :
- Thứ nhất, không được tùy tiện tìm hiểu lão là ai, cho dù bằng bất kỳ phương cách nào. Ngược lại, kể từ lúc này lão cũng không màng hỏi, hoặc cất vấn bất kỳ điều gì sẽ do thiếu gia đơn phương tự thực hiện. Vì

mối quan hệ giữa hai chúng ta kể từ bây giờ trở đi chỉ là trợ thủ của nhau. Lão trợ giúp thiếu gia luyện công. Và mai hậu, nếu có chuyện cần, lão sẽ tùy thời tùy lúc nhờ thiếu gia hỗ trợ. Chỉ có thể mà thôi, sao?

Sầm Phong dù có phần áy náy vẫn đáp ứng :

- Lão thi ân cho ta nhưng lại không đòi hỏi sự báo đáp. Được, ta hứa, không chỉ có thế, sau này, bất luận lúc nào lão cần, ta dù chết quyết không quản ngại việc giúp lão.

Lão Lăn gật đầu, phần nào hài lòng :

- Điều thứ hai là thiếu gia không được tùy tiện đề cập đến lão với bất kỳ ai, kể cả đối với lệnh tôn cũng thế. Vì lão có lý do để cần giữ thật kín mọi hành tung. Thế nào?

Sầm Phong thật sự áy náy :

- Sao phải giấu luôn gia phụ? Nhỡ sau này, lúc gặp lại nhau, gia phụ ngờ về bản lãnh võ học ta đột nhiên có và hỏi đến, ta liệu biết đối đáp thế nào?

Lão Lăn không chỉ thần bí mà còn chứng tỏ có nhiều tâm cơ mưu mẹo, không hề ngờ nghịch như kiểu cười lão đang bộc lộ trên môi miệng :

- Không chỉ lệnh tôn sau này sẽ hỏi, mà còn nhiều, nhiều nhân vật nữa vì quá ngạc nhiên cũng sẽ hỏi về xuất xứ võ học của thiếu gia. Do đó, lão đã chọn sẵn cho thiếu gia cách trả lời, hãy đáp rằng đã gặp kỳ tích, tình cờ được một cao nhân ẩn thế chỉ điểm võ công. Và đã là cao nhân ẩn thế thì có ai lại tự ý xưng rõ tính danh? Thiếu gia đáp như thế không hẳn là nói dối. Vậy thì cứ an tâm, do vẫn tuân thủ đúng lời hứa với lão hôm nay. Đúng không?

Sầm Phong thán phục :

- Đúng vậy. Vì ai nào biết rõ lão là ai? Chứng tỏ lão đúng là hạng cao nhân ẩn thế như được cao xanh an bài sẵn để xuất hiện đúng lúc giúp đỡ ta.

Lão vẫn giữ cái cười ngờ nghịch :

- Vậy là thiếu gia đã hứa?

Sầm Phong gật đầu :

- Quyết không sai lời.

Lão cũng gật đầu :

- Hảo. Giờ thì đến những quy định nghiêm ngặt tuyệt đối phải tuân giữ ở đây cho tới khi thiếu gia luyện xong thân thủ thượng thừa.

Biết đã đến lúc bắt đầu, Sầm Phong đáp :

- Lão cứ nói.

- Thứ nhất, không được tùy tiện ly khai khỏi thạch động này, cho dù chỉ bước ra ngoài tìm thanh thảo sau thời gian luyện tập công phu thật gian khổ.

Sầm Phong kinh ngạc :

- Vậy còn chuyện ăn uống và mọi sinh hoạt khác?

- Đã có lão sắp đặt sẵn. Việc của thiếu gia chỉ là luyện công và luyện công.

Sầm Phong lo âu :

- Bao lâu? Ý ta muốn biết sẽ phải tuân giữ quy định này đến khi nào?

- Sẽ có lúc quy định đó tự tỏ ra không cần thiết. Đó là lúc thiếu gia tự hoàn thiện xong phần luyện công một mình và bắt đầu cần một đối thủ thật sự để cùng luyện. Còn khi nào ư? Điều tùy vào tư chất và công sức cố tự khổ luyện của thiếu gia. Nhưng theo lão đoán có nhiều lắm cũng phải ngoài ba năm dài khổ luyện không bị gián đoạn.

Sầm Phong giật mình :

- Ba năm? Sau đó còn phải kéo dài bao lâu nữa mới gọi là đạt thân thủ thượng thừa để ta được xuất sơn tự truy tìm hung thủ sát hại gia mẫu?

Lão khề khà bảo :

- Thiếu gia nay chỉ mới mười bốn mười lăm, đúng không? Ví thử có phải mất mười năm khổ luyện thiếu gia cũng phải cố nhẫn nại cam chịu. Huống hồ khi ấy thiếu gia vẫn chỉ có độ tuổi hai mươi lăm, thời gian còn lại để tung hoành ngang dọc, hô phong hoán vũ hãy còn dài, rất dài. Lo gì chứ, một khi lão cao niên đến thế này lại còn không lo nữa là.

Sầm Phong thở dài nhẩm nhin :

- Thì đành phải vậy thôi. Còn quy định nào nữa? Cứ nói hết một lần cho xong.

Lão ngờ nghệch cười :

- Dĩ nhiên còn. Đó là lúc nào lão cho ăn thì ăn, không được tùy tiện đòi hơn, cũng không được tự ý tìm kiếm vật thực khác thay vào. Kể cả giấc ngủ cũng vậy. Vì sẽ có lúc dù buồn ngủ thế mấy thiếu gia cũng chưa được ngủ nếu lão chưa chấp thuận.

Sầm Phong phàn nàn :

- Làm như thế để đạt được điều gì?

- Khổ luyện là thế. Trừ phi thiếu gia không muốn có thân thủ thượng thừa thì lão đây cũng chẳng phải chịu cực khổ với thiếu gia làm gì. Hãy quyết định đi.

Sầm Phong ngao ngán :

- Còn quy định nào nữa không?

Lão Lăn lắc đầu :

- Tạm thời chỉ có thế.

Sầm Phong thở ra khoan khoái :

- Bây giờ luyện công được chưa? Hay để mai?

- Sớm một khắc, lợi một khắc, phải luyện ngay. Đầu tiên là tâm pháp nội công, thiếu gia hãy lắng nghe thật kỹ khẩu quyết. Vì sau này tùy theo linh hội, thiếu gia sẽ tự luyện phần nội công cho riêng mình, thâm hậu hay không đều khởi đầu từ khẩu quyết nội công. Nghe đây!

* * * * *

Lão Lăn không hề nói đùa hoặc nói ngoa về mọi quy định của lão.

Bằng chứng là lão đã bắt đầu buộc Sầm Phong riêng chuyện luyện nội công không thôi cũng phải nhiều phen mệt mỏi ngờ đã ngất đi và chết cho khỏe thân.

Kể cả việc ăn uống cũng thật sự thất thường. Mãi rồi Sầm Phong không cả nhớ đến bữa ăn trước đã có từ lúc nào, đã kéo dài bao lâu cho đến bữa ăn tiếp theo sau.

Còn chuyện ngủ nghỉ thì hầu hết là ngủ ngồi và là ngủ lơ mơ. Phải nói đó là vì Sầm Phong bị kiệt lực quá nên cứ thế ngồi ngủ gà ngủ gật với tư thế như vẫn ngồi tọa thiền khổ luyện nội công.

Nhưng vì tự hiểu, muốn sau này có thân thủ thượng thừa thì lúc này không thể không khổ luyện, nên mãi rồi Sầm Phong cũng tự nghiêm khắc với bản thân. Thà như thế còn hơn là để lão mắng, sau đó vẫn phải tự khép vào khuôn khổ.

* * * * *

Lão Lăn lần đầu tiên xuất hiện với vẻ mặt hài lòng :

- Thiếu gia đã có đôi chút thành tựu. Có nội lực rồi, dù ít thì vẫn đủ để bắt đầu chuyển qua luyện các công phu khác. Thoạt tiên hãy bắt đầu bằng kiếm quyết của một vài pho kiếm pháp thông dụng. Nghe đây.

Lão đọc kiếm quyết, đọc đến đâu giảng giải đến đấy. Sau cùng thì dùng tay thay kiếm để hiển thị kiếm quyết qua từng chiêu kiếm.

Sau đó lão vẫn để Sầm Phong tự luyện, cho đến khi lão thấy đạt mới chuyển qua kiếm quyết khác của pho kiếm pháp khác.

* * * * *

Nhờ không phải chuyên luyện mỗi một tâm pháp nội công, trái lại thời gian đã được chia ra để còn tự luyện nào là quyền, chưởng, đao, kiếm, khinh công... nên hôm nay không phải là lần đầu Sầm Phong tự cho phép bản thân được tư do suy nghĩ đôi chút về những công phu khác, không do lão Lãn truyền thụ khẩu quyết và chỉ điểm cách luyện.

Và tuy chỉ dám suy nghĩ không thôi nhưng càng nghĩ Sầm Phong càng cảm thấy hứng thú với những ý niệm cứ tự đưa đến.

Đồng thời Sầm Phong cũng có nhiều loại công phu khác để tự ngẫm nghĩ. Nào là Thiên Long Mê Tung Bộ của lão ngụy tăng Thiên Khởi, nào là những công phu có ghi chép trong quyển võ kinh của lão Quỷ Lâu Thượng Quan Ảnh. Nhưng trên tất cả là thuật dị dung đã được cao thủ thượng thừa về thuật này là Thiên Biến Vạn Diện Đoan Mộc Lý từng trao truyền cho Sầm Phong.

Thoạt tiên Sầm Phong chỉ nghĩ, thọ ân người mà không báo đáp sao đáng là nam nhi đại trượng phu. Nhưng để báo đáp thì tốt nhất vẫn là làm sao tìm cách dò biết, thậm chí chỉ cần một ít về gia thế lẫn xuất thân của lão Lãn. Có như thế, Sầm Phong tự hiện mình, ắt sẽ có khi Sầm Phong tùy thời và lập tức để trợ giúp mà không ngại bị lão phát hiện.

Muốn như vậy, Sầm Phong càng lúc càng nung nấu một dự tính, sẽ phải làm sao luyện dị dung thuật đến mức thật cao minh. Khi đó, với một nhân dạng hoàn toàn khác, nhờ thuật dị dung, nếu Sầm Phong có thêm một vài công phu hoàn toàn khác, có từ sở học của lão Quỷ Lâu Thượng Quan Ảnh chẳng hạn, thử hỏi lão Lãn làm sao nhận biết kẻ trợ giúp chính là Sầm Phong? Vậy thì Sầm Phong sẽ dễ dàng báo đáp đại ân mà không sợ phạm vào điều đã hứa với lão Lãn.

Nhưng vì không thể luyện những loại công phu đó ở đây, ắt sẽ bị lão Lãn phát giác, nên Sầm Phong đành tự hài lòng bằng cách cứ tha hồ nghiền ngẫm tất cả ở trong đầu.

Nghiên ngẫm càng nhiều càng lĩnh hội nhiều và mai hậu, một khi có cơ hội khởi luyện, Sầm Phong lo gì không sớm luyện đến đắc thành.

Sầm Phong đã lên làm như thế. Và lão Lãn trừ phi biết cách đọc mọi ý nghĩ trong đầu kẻ khác mới mong phát giác được những gì Sầm Phong đang lên tiến hành với dụng ý chỉ muốn báo đáp lão sau này mà thôi.

Và lão Lãn vẫn không hay biết gì thật. Bởi, có một hôm lão cũng bất ngờ xuất hiện theo cung cách thần bí lão luôn có.

Lão gật đầu tán thưởng một cách chung chung :

- Người có nguyên do thúc đẩy khổ luyện công phu quả nhiên mau chóng đạt kết quả hơn so với bất kỳ ai khác chỉ luyện cho có luyện. Mức tựu thành của thiếu gia dù không ngoài dự liệu của lão vẫn khiến người có công chỉ điểm là lão đây cũng kinh ngạc. Đã đến lúc thiếu gia không cần lưu lại thạch động này nữa. Hãy mau theo lão ra ngoài.

Sầm Phong thoạt nghe cũng bất giật mình :

- Nói như thế, không lẽ đã ba năm trôi qua? Nhanh đến thế sao?

Lão Lãn cứ khề khà chậm rãi bước đi ở phía trước. Lão nói với Sầm Phong đang bước theo ở phía sau :

- Mới chỉ hai năm thôi. Tuy vậy, chính nhờ thiếu gia mãi mê khổ luyện, mất hết mọi khái niệm về thời gian, đó là nguyên do khiến thiếu gia mau chóng tựu thành ngoài ý muốn.

Sâm Phong có một chút bối ngỡ :

- Hai năm? Dù không nhiều bằng ba năm như ta vừa hồ nghi hỏi, nhưng nghe lão nói thế ta vẫn cảm thấy khó tin là đã hai năm dài trôi qua. Mất khái niệm về thời gian, phải chăng đây là cách luyện công phu hiệu quả tốt nhất vì được lão nghĩ ra nên cố tình lưu ta ở một thạch động tối tăm âm u khó thể phân biệt ngày và đêm?

Lão không đáp, cũng không giải thích gì thêm. Trái lại, lão vẫn chậm rãi đi trước dẫn đường đưa Sâm Phong từ thạch động này sang một thạch động khác, vẫn chưa thoát khỏi những vách đá vây kín xung quanh để đặt chân ra ngoài theo lời lão vừa nói.

Đã thế, hiện tình còn tệ hại hơn lúc Sâm Phong nhận ra đã vừa chuyển từ một thạch động quá rộng để lọt vào một thạch động khác quá nhỏ hẹp.

Những toan hỏi lão về nguyên do chọn thạch động như thế này, Sâm Phong chợt thấy lão dừng lại và nghe tiếng lão bảo :

- Để luyện công thu được hiệu quả tốt nhất nào phải người luyện chỉ cần để mất đi khái niệm về thời gian mà thôi. Không những thế, tất cả mọi ý niệm khác liên quan đến thất tình lục dục, mọi cảm xúc cũng như mọi cảm giác đều phải tạm thời gạt bỏ.

Thiếu gia sẽ tự hiểu nguyên nhân sau khi tự giam mình vào gian thạch thất nhỏ hẹp này trong một quãng thời gian dài nhất định. Xin đừng hỏi lão quãng thời gian đó dài như thế nào. Tất cả đều tùy thuộc vào tư chất, vào mọi linh hội cũng như mọi nỗ lực khổ luyện tự thân của thiếu gia. Bất quá lão chỉ có thể gợi ý, nêu cho thiếu gia một bí quyết để vận dụng hầu mau chóng thu ngắn quãng thời gian tự giam trong gian thạch động này. Đó là chỉ lưu lại cho bản thân mỗi một khái niệm duy nhất, chính là khái niệm sinh tử. Trong đó, người phải bằng mọi cách giữ sao cho bản thân mình được sống chính là thiếu gia. Vì nếu thiếu gia để mất mạng thì kể như hết. Sẽ không còn cơ hội báo phục mẫu thù, cũng không mong có ngày luyện được một thân thủ thượng thừa như thoát đầu lão đã hứa. Rõ rồi chứ? Nếu đã rõ, giờ là lúc lão có thể quay lại, đành tạm thời để thiếu gia ở lại đây một mình. Hãy cố gắng tự bảo trọng.

Tuy không dám nói là đã rõ nhưng vì Sâm Phong đã quá quen cung cách thần bí của lão Lãn nên thay vì hỏi lại, Sâm Phong tự trấn an, thà cứ để sự việc diễn tiến xem sao. Sau đó nếu muốn hỏi thì lo gì không còn cơ hội gặp lại lão để hỏi.

Nhưng sự việc diễn ra càng lúc càng không như Sâm Phong nghĩ hay chờ đợi.

Thoạt tiên là lối dẫn vào thạch động nhỏ hẹp này đã đột ngột tự phong bế lại kín mít, ngay khi lão Lãn đã bỏ đi. Khiến thạch động này đã nhỏ hẹp giờ lại càng thêm ngột ngạt tù túng một cách kỳ quái, khó hiểu.

Tiếp theo đó, đang khi Sâm Phong cố tự trấn an, thầm bảo là không có gì đáng để hốt hoảng, và đang tự dùng đờm lược để bắt bản thân đi vòng quanh dò xét địa hình của gian thạch động thì thính lực bất chợt bắt được một loạt thanh âm kỳ dị vừa đột ngột vang lên.

“Phi... phi...”

Thanh âm tuy nhỏ, tuy gián đoạn nhưng vẫn cứ vang lên không ngớt, khiến Sâm Phong càng nghe càng bồn chồn nghi hoặc.

Để minh bạch hư thực và cũng là để xóa tan cảm xúc nghi hoặc đang cứ lớn dần trong lòng, đầu tiên Sâm Phong cố vận dụng thính lực lẫn mục lực hầu dò xét xem chuỗi thanh âm vừa nghe được xuất phát từ đâu và từ loài quỷ quái gì?

Những vách đá ở đây không hoàn toàn liền kín như ở gian thạch động to lớn Sâm Phong từng hai năm dài lưu ngụ luyện công. Trái lại, chúng có nhiều kẽ hở. Đôi khi những kẽ hở này vì tồn tại và hiện hữu liên kết với nhau thành một dải, nên vách đá ở đây cứ lở chỗ như tổ ong.

Có không ít những chỗ tương tự như thế. Và một trong số đó quả nhiên vẫn tiếp tục phát ra chuỗi thanh âm phi phi kỳ quái.

Loài quỷ quái gì đây? Sâm Phong tự hỏi khi dừng lại và toan xem xét chỗ nào vẫn phát ra các thanh âm đó. Chợt...

“Vù...”

Đã có một vật từ trong đó phóng ra, lao thật nhanh vào giữa mặt Sầm Phong.

Quá đổi bất ngờ, Sầm Phong chỉ kịp có mỗi một phản ứng là nghiêng đầu lách tránh, dù không đủ nhanh nhưng vẫn vừa vặn để vật nọ lao sượt qua sát ngay bên mặt, lưu lại vào khứu giác của Sầm Phong một mùi tanh hôi nồng nặc.

“Quái xà?”

Sầm Phong vừa có ý niệm này thì vật nọ đã lao sượt qua mặt Sầm Phong nhưng ngay sau đó không hiểu bằng cách nào hoặc đã diễn ra như thế nào mà có một vật trơn lạnh chợt quật khá mạnh vào một bên mặt Sầm Phong.

“Chát!”

Thoáng giận, Sầm Phong xoay người lùi lại khá nhanh và lo rùn bộ thủ thế, bao nhiêu thính lực và mục lực đều được vận dụng bằng hết.

Nhưng vật Sầm Phong ngỡ là quái xà không hiểu đã chạy biến đi đâu mất dạng, không một tiếng động nào phát ra, cũng không còn một vật tanh hôi nào tìm cơ hội cắn công Sầm Phong nữa.

“Thật quái dị!” Sầm Phong hoang mang thầm nghĩ vì không biết liệu đây có phải cách luyện công mới do lão Lăn nghĩ ra và dành cho Sầm Phong chăng?

Và Sầm Phong nhớ lại, lão đã một lần nói sẽ có lúc lão không để Sầm Phong luyện công một mình, trái lại cần phải có đối thủ thật sự để cùng luyện.

“Vậy vật vừa rồi, dù có là quái xà hay không thì vẫn cứ là đối thủ lão muốn ta cùng luyện? Tốt thôi, luyện thì luyện, ta sẽ không để lão thất vọng nếu tỏ ra vô dụng”.

Từ đó, Sầm Phong luôn đặt bản thân vào tư thế cảnh giác, cứ đứng bất động như hóa đá, dùng thính lực chực chờ phát hiện từng động tĩnh của vật đối đầu nọ nếu có.

Mãi thật lâu, vì không phát giác bất kỳ điều gì khả nghi, Sầm Phong dù không thay đổi tư thế đứng nhưng để tâm trí bớt phần khẩn trương, đang tự cho cho phép mình được quyền nghĩ lảng sang chuyện khác.

Và còn chuyện gì để nghĩ nếu không là những môn công phu lâu nay vẫn quen ngẫm nghĩ nhưng chưa một lần có cơ hội vận dụng. Trong đó khó lĩnh hội nhất chính là Thiên Long Mê Tung Bộ của lão tăng Thiên Khởi. Bởi đây là công phu duy nhất Sầm Phong chỉ nhìn thấy lão tăng Thiên Khởi diễn luyện đôi ba lượt, trái lại đã bỏ qua không nghe lão đọc khẩu quyết.

Sầm Phong đang nghiền ngẫm nhớ lại cách thức lão tăng Thiên Khởi dịch chuyển theo Mê Thiên Bộ Thiên Long, chợt có một tiếng vù phát ra và rít xoáy vào tai Sầm Phong thật nhanh.

Sầm Phong giật mình, toan lách tránh, chợt chát một tiếng và có một vật trơn lạnh quật đúng vào vai Sầm Phong.

“Bộp!”

Quá giận, Sầm Phong liền xoay ngang người, quay mặt về phía vừa có một mùi tanh hôi lướt qua mũi, chỉ xoay trên một chân trụ duy nhất, đồng thời vươn tay, nhắm áng chừng vào vật đó chop mạnh vào :

- Để xem ngươi là vật quỷ quái gì cho biết! Hừ!

Nhưng Sầm Phong chỉ chop vào khoảng không. Vật nọ một lần nữa đã chui biến đi đằng nào mất dạng.

Sợ lại bị công kích bất ngờ, Sầm Phong thu chân về, đứng yên, lắng nghe và chờ mọi động tĩnh.

Được một lúc, Sầm Phong lại để tâm trí nghĩ ngợi lan man, do không đủ định lực để bắt bản thân lúc nào cũng khẩn trương cảnh giác. Nhờ đó, Sầm Phong chợt phát hiện tư thế đang đứng sao lại giống cách thức lão tăng Thiên Khởi từng đứng, lúc lão dừng lại không diễn luyện Thiên Long Mê Tung Bộ nữa.

Cảm thấy lạ về điều này, Sầm Phong lập tức cố nhớ lại, xem bản thân vừa rồi có những động thái như thế nào để lúc này đã tình cờ đứng như thế vừa ngẫu nhiên di chuyển đúng theo Mê Tung Bộ Thiên Long của lão tăng Thiên Khởi.

Và điều nhớ lại khiến Sầm Phong trầm hồ nghi về công năng diệu dụng của cái gọi là Thiên Long Mê Tung Bộ.

“Trừ phi lão ngụy tăng Thiên Khởi đã dối gạt, chỉ điểm cho ta không phải công phu Thiên Long Mê Tung Bộ. Vì nếu đúng, sao ta đã vận dụng và vẫn bị vật quỷ quái nọ quật trước? Hay do ta thiếu khẩu quyết nên thực hiện sai? Chà... vậy thì việc nên luyện Thiên Long Mê Tung Bộ hay không ắt cần cân nhắc lại. Kéo chỉ hao phí thời gian và công sức mà chẳng thu kết quả gì”.

“Vù...”

Tiếng động do vật quỷ quái nọ tạo ra lại bất chợt vang lên.

Sầm Phong bị giật mình, đã theo bản năng tự kéo xệch thân hình qua một bên, lần này là khá nhanh.

Nhưng...

“Bộp!”

Vẫn một vật trơn lạnh vừa quật vào Sầm Phong khá đau.

Càng thêm giận, Sầm Phong quyết báo hận và phải phát tác cho hả bớt cơn giận.

Vì thế, thay vì chỉ dịch chuyển chộp với theo vật quỷ quái nọ một lần như vừa rồi, Sầm Phong lại dịch chuyển liên tiếp khá nhiều bước chân và hung hăng chộp hết tay này đến tay nọ vào phương vị tin chắc là đang có vật quỷ quái nọ ở đấy.

“Vù... vù...”

Tuy nhiên, kết quả vẫn không có gì khả quan, vì vật quỷ quái đã lại chui vào đâu đó mất dạng, khiến Sầm Phong chỉ chộp vào quãng không. Dầu vậy, lúc miến cưỡng dừng chân thu tay, một lần nữa Sầm Phong lại phát hiện bản thân không chỉ đang đứng theo tư thế như lão ngụy tăng Thiên Khởi từng đứng trụ mà kể cả những lần dịch chuyển vừa rồi còn là mọi dịch chuyển theo Thiên Long Mê Tung Bộ. Điều phát hiện này khiến Sầm Phong kêu thầm: “Không ổn rồi. Ta vì nghiền ngẫm mãi thành ra nhập tâm, đến nỗi hể dịch chuyển là vận dụng theo bộ pháp ta đã bỏ nhiều công sức nghiền ngẫm. Giả như lúc này vô tình để lão Lấn phát hiện, chuyện ta lên luyện theo công phu khác, không do lão chỉ điểm cách luyện, cho dù không can dự gì đến mọi chuyện của riêng ta, thì sau này, thử hỏi nếu ta muốn thay hình đổi dạng để ngấm ngấm trợ giúp lão, chẳng phải chính bộ pháp này sẽ giúp lão phát hiện ra thân phận thật của ta sao?

Giờ phải làm sao che giấu hoặc bỏ hẵn luôn, không luyện theo bộ pháp này nữa? Làm sao đây? Làm sao đây?”

Chỉ có mỗi một cách là Sầm Phong phải luôn tự kiểm soát được bản thân, luôn tự chế và luôn luôn ở trong trạng thái cảnh giới phòng bị. Để mai hậu, tùy thời tùy lúc, chỉ khi thật sự cần và thật sự muốn thì Sầm Phong mới được quyền vận dụng từng loại công pháp hiện theo chủ ý.

Tự mình định đó là phương cách duy nhất nếu muốn sau này có thể giữ kín hành tung khi cần thiết, Sầm Phong bắt đầu tự nhủ, phải luôn làm chủ bản thân, phải tập luyện sao cho luôn biết bản thân lúc nào muốn gì hoặc lúc nào khác nữa muốn gì.

Và để tập luyện một bản năng như thế, Sầm Phong đành tự khép vào khuôn khổ, đầu tiên là không cho phép tâm trí nghĩ vơ vẩn nữa, thay vào đó là dùng định lực, lắng nghe từng động tĩnh, quyết không để vật quỷ quái nọ có thêm cơ hội nào nữa công kích và làm cho Sầm Phong bất ngờ.

Lần này thì thành công.

“Vù...”

Vật quỷ quái đã xuất kích.

Sầm Phong phát hiện kịp, tự bảo bản thân đừng tránh, trái lại thử một lần đối đầu xem sao. Vì thế, Sầm Phong có ngay cơ hội xuất thủ đánh trực diện vào vật quỷ quái nọ :

- Lần này ngươi chậm rồi. Đỡ!

“Vù...”

Bị kinh lực của Sầm Phong ngăn chặn, vật quỷ quái tuy chưa lộ rõ là vật gì nhưng từ nó vụt phát ra mấy loạt tiếng khè khè giận dữ, kèm theo là từng luồng uế khí tanh hôi cứ thổi phả vào mặt Sầm Phong. Không chỉ có thế, nó còn linh hoạt chuyển hướng tấn công, bỗng trầm xuống và lao cuộn vào phần hạ bàn của Sầm Phong, khí thế thật lợi hại.

“Ào...”

Sầm Phong cũng trầm tay xuống, vận dụng toàn lực vào việc phát kinh ngăn chặn.

Chợt ở giữa mặt Sầm Phong xuất hiện thêm một vật lao quật vào cực mạnh.

“Ào...”

Sầm Phong kinh hoảng thối lùi và càng thêm kinh hoảng hơn khi phát hiện dù lùi vẫn không sao thoát tình cảnh bị uy hiếp cùng lúc ở hai phương vị. Và do tình thế quẩn bách, Sầm Phong đành vận dụng tột độ Mê Thiên Bộ Thiên Long giờ đã rõ vì nghiền ngẫm mãi nên đã nhập tâm. Sầm Phong chuyển dịch thật nhanh cả hai chân, di chuyển mà không nhận thức bản thân đã di chuyển như thế nào.

Dẫu vậy, có lẽ nhờ thế nên Sầm Phong thoát được, vật quỷ quái đã lại chui biến đâu mất dạng.

Cứ như thế, song phương đã giằng co, chực chờ lẫn nhau, không biết đã trải qua bao lâu mà nói.

Sau cùng, phần vì sợ làm lão Lãn thất vọng, phần vì chợt nhớ lại lời nói sau cùng lão dặn, liên quan đến khái niệm sinh tử, Sầm Phong chợt hiểu: “Ý lão mong ta tận lực diệt trừ đối phương? Giữa ta và vật quỷ quái phải có một chết. Đây là vật quỷ quái. Còn nếu xảy ra điều ngược lại, chính ta phải chết, thì đúng như lão nói, thế là hết. Ta sẽ chẳng có cơ hội báo thù cho mẫu thân. Muốn vậy, ta chỉ còn cách là vận dụng toàn bộ sở học đã được lão chỉ điểm cách luyện. Tránh là hạ sách. Vì càng giằng co, giả như ta là người kiệt lực trước, cái chết đến với ta sẽ là điều không tránh khỏi. Phải đánh thôi.

Phải tận lực mà đánh thôi”.

Tâm đã định, ý đã quyết, Sầm Phong thu người thủ bộ chờ đợi sẵn.

“Vù...”

Sầm Phong vội lách người qua một bên và không vội phát chiêu, vì quyết chờ đợt công kích thứ hai cùng lúc có lẽ vẫn do vật quỷ quái phát động.

Điều đó xảy đến thật nhanh. Một vật trơn lạnh đã cuộn đến, ngay khi vật nọ tấn công đầu tiên phát ra mùi tanh hôi đã được Sầm Phong lách tránh.

“Vù...”

“Đúng lúc rồi!”

Sầm Phong nghĩ thế và bật quát :

- Đánh!

“Ào...”

Lực đạo của Sầm Phong và vật trơn lạnh chạm nhau gây thành tiếng vang.

“Bung!”

Sau đó, vật quỷ quái thay vì tìm chỗ chui mất dạng, như bao lần trước đó đã xảy ra, thì nó chợt quay lại tấn công tiếp, đồng thời phát ra chuỗi tiếng kêu khè khè giận dữ.

“Ào...”

Sầm Phong quyết phải thắng, lập tức lách người và chờ vật trơn lạnh thế nào cũng ào đến, như trước đó vẫn thế.

Và vật đó cũng cuộn đến thật.

“Ào...”

Sầm Phong phát ngay chuông kinh :

- Ta đã chờ sẵn ở đây. Đờ!

“Vù...”

Lại một tiếng chạm kinh vang lên.

“Ầm!”

Tiếng chạm kinh quá lớn khiến Sầm Phong nghĩ ngay vật trơn lạnh đó quyết không nhỏ.

Và đúng như thế thật, khi vật quỷ quái công kích lần thứ ba, ba lần liên tiếp, và không chịu chui lẩn đi như những đợt công kích trước đó, Sầm Phong ngay khi phát kinh đối kháng đã tung thêm tả trảo Chop vào vật trơn lạnh :

- Trúng!

“Ào...”

Nhờ đó Sầm Phong lần đầu tiên Chop được vào một phần thân của đối thủ vô hình.

“Bộp!”

Vật quỷ quái bị Chop giữ lập tức vùng vãn tìm cách thoát, và phát ra càng lúc càng nhiều những tiếng khè khè giận dữ.

Sầm Phong quyết không tha, Chop luôn hữu thủ vào vật trơn lạnh vừa tròn vừa to kéo dài thêm về hai phía. Nhận thức đó làm Sầm Phong sửng sờ, suýt nữa buông tay vượt khỏi phần thân trơn lạnh đã mất nhiều công sức mới Chop được.

“Nó là một con quái xà? Chao ôi, quái xà này chắc phải to lắm và dài lắm. Vì phần thân của nó dù ta đang Chop giữ bằng hai tay vẫn không sao nắm giáp quanh thân tròn của nó. Phải gọi là đại quái xà mới đúng”.

Do sửng sờ nên Sầm Phong tuy không đến nỗi để đại quái xà vượt mắt nhưng ngược lại đã tạo cơ hội cho đại quái xà bắt chợt cuộn siết vòng thân to lớn của nó quanh người Sầm Phong.

“Ào...”

Sầm Phong tức giận, vội vận lực vào hai tay cố bấu càng lúc càng mạnh vào phần thân của đại quái xà vẫn đang còn Chop giữ :

- Người định siết đến chết ta sao? Không dễ như thế đâu, đại quái xà. Vì chính ta sẽ phải giết người. Ta phải giết người. Ha ha...

Bị Sầm Phong bấu đau, thấu cả xương cốt, có lẽ thế nên toàn thân đại quái xà đang cuộn siết vào Sầm Phong liền từ từ nổi lổ ra.

Nhận ra điều đó, Sầm Phong dù vẫn tận lực bấu mạnh vào phần thân đại quái xà nhưng lại tìm cách lần dần hai tay dọc theo thân hình to dài của đại quái xà, cho đến khi chạm đến đầu của nó.

“Đánh rắn phải đánh đặng đầu”.

Sầm Phong vì biết đạo lý này nên thay vì Chop giữ đầu đại quái xà bằng cả hai tay, thì lại chỉ giữ bằng một tay, dùng tay còn lại nện liên hồi kỳ trận vào đầu đại quái xà :

- Ta giết người, ta giết người, ha ha...

“Bộp! Bộp!

Sầm Phong chỉ dừng tay khi phát giác đầu của đại quái xà đã mềm nhão, mềm đến độ có nện nữa cũng chỉ như nện vào lớp giẻ bông không có lực phản hồi.

Đắc ý vì biết đối thủ đã chết, Sầm Phong cất cao giọng gọi lão Lăn :

- Ta đã thắng rồi, lão đầu tử. Lão có thể cho ta ra được chứ?

Không có hồi âm, Sầm Phong kinh ngạc gọi nữa, gọi nữa.

Tuy vậy, lão thần bí này cứ như đại quái xà khi nãy, không hiểu đã chui biến đi đằng nào mất dạng. Sầm Phong đành ngồi chờ, ắt sẽ có lúc lão tự đánh tiếng vì đã quay trở lại.

Thời gian chờ thật dài, thế nhưng, Sầm Phong chỉ càng chờ càng mòn mỏi và đói bụng, trái lại chẳng có chút tẩm hơi nào của lão. Và Sầm Phong vẫn chờ, chờ trong thất vọng lẫn hậm hực tức giận.

“Lão đâu rồi?”

Sầm Phong đã tự hỏi như thế không biết bao nhiêu lần cho đến khi tự nhận ra một điều có thể bảo là rất hệ trọng.

“Lão dạy ta phải dẹp bỏ mọi cảm xúc, mọi khái niệm, chỉ lưu lại mỗi một khái niệm về sinh tử mà thôi. Phải chăng để ta nhìn đối diện khát cũng là cách lão giúp ta khổ luyện? Ta sẽ chết nếu không tự tìm thấy vật thực? Đây cũng là một trong những thử thách liên quan đến chuyện sinh tử của chính ta? Lão muốn thế chứ gì? Muốn ta tự vượt qua từng thử thách một như thế này chứ gì?”

Sầm Phong tỉnh ngộ và hiểu lão chỉ để Sầm Phong ra khỏi gian thạch thất này khi nào tự Sầm Phong có thể tìm được cách sinh tồn. Quả là cách khổ luyện quá kỳ quặc.

Nhưng vì vẫn muốn tồn tại, muốn tự vượt qua cảnh ngộ quá khắc nghiệt này, Sầm Phong đành phải tìm thích ứng.

Để thỏa cơn đói khát, Sầm Phong phải chấp nhận dùng máu và thịt của đại quái xà vừa hạ sát xong thay cho vật thực. Tuy khó ăn nhưng nếu không ăn thì chết, Sầm Phong vì thế phải cố gắng vượt qua.

Gian thạch động nhỏ hẹp cứ như thế giam hãm Sầm Phong mãi trong đó. Không ánh sáng, không thức ăn, không cả nước uống. Chỉ có mỗi một mình Sầm Phong với bóng đêm, kèm theo là nhiều nguy hiểm luôn chực chờ xuất hiện đồng lõa với bóng đêm đen vĩnh hằng...

11. Chương 11: Do Bất Cẩn Di Họa Ân Công

Khối đá che kín lối xuất nhập gian thạch động nhỏ hẹp và tối âm u dù đã tự hé mở được một lúc nhưng Sầm Phong chờ mãi vẫn không thấy, cũng không nghe tiếng chân chậm rãi của lão Lăn hoặc tiến vào hoặc phát thoại nói với Sầm Phong.

“Hay sau khoảng thời gian dài nhất định nào đó, lão Lăn quả đã nói như thế, khối đá phong bế gian thạch động tự mở ra?”

Sầm Phong vì có ý nghĩ này nên cho rằng đã đến lúc bản thân có quyền thoát ly gian thạch động tù túng.

Nhưng vừa vươn vai đứng lên, một chút nghi hoặc cũng vừa vụt xuất hiện trong tâm trí Sầm Phong. Và nỗi nghi ngờ này vì càng nghĩ càng cảm thấy đúng nên Sầm Phong thay vì ung dung tiến ra ngoài gian thạch động thì lại bước đi trong trạng thái cảnh giới phòng bị cao độ.

Lối xuất nhập dẫn Sầm Phong đi xuyên qua nhiều ngách đá vừa ngoằn ngoèo quanh co vừa chéch dần lên cao. Sau cùng, khi phải lách qua một ngách đá ngoặt gấp khúc, Sầm Phong lập tức lọt vào vùng đầy ánh dương quang chan hòa.

Đã qua thời gian quen sống trong bóng tối, ánh dương quanh chan hòa đang ập đến này vụt làm cho Sầm Phong có cảm giác chói chang khó chịu. Sầm Phong nhắm tịt hai mắt lại, vậy mà cảm giác khó chịu vẫn tồn tại và tăng trưởng mỗi lúc mỗi nhiều chứ không suy giảm đi.

Đúng lúc đó bỗng xuất hiện một tiếng rít gió thật khê với chiều cơn gió lao đi và nhắm vào Sầm Phong.

“Vù...”

Đã cảnh giới phòng bị lại còn đang trong tâm trạng khó chịu, Sầm Phong lập tức quát lớn, song thủ cùng vỗ trực diện vào chiều làn gió đang lao đến, quát phát ra nhị kinh cực mạnh cùng một lúc :

- Muốn chết!

“Ào...”

Phản ứng của Sầm Phong lúc này không chỉ nhanh mà còn thật chuẩn xác. Kết quả là làn gió cùng với vật nào đó, chủ nhân đã tạo ra cơn gió ập đến, ngay lập tức bị chặn đứng.

“Ầm!”

Nhưng tác nhân đã gây ra cơn gió lạ không phải là vật nào đó mà là một người.

Bởi sau tiếng chấn kinh vừa phát vang thì đến lượt một tiếng kêu đau đớn cũng vang lên :

- Ôi... là lão đây mà!

Đó là tiếng kêu của lão Lăn? Sầm Phong thật sự ngỡ ngàng, vội mở mắt ra và lập tức phát hiện đúng là lão Lăn đang ôm ngực nhăn nhó, miệng còn rỉ rả chảy ra hai giòng máu nhỏ đỏ thẫm ở hai khõe.

Sầm Phong toan bước đến hỏi han lão, chợt thấy lão vừa xua tay vừa bảo :

- Lão không sao, rồi cũng ổn thôi. Huống hồ cũng do lão bất cẩn, lẽ ra phải gọi người nhưng vì muốn tự kiểm chứng nên chọn biện pháp này. Nào ngờ người chỉ sau hơn một năm chịu cảnh bế quan luyện công lại có mức tựu thành ngoài dự kiến của lão. Bị người ban cho một kích thế này, nói thật nha, lão không những không phiền trách oán thán mà còn lấy làm mừng cho người.

Sầm Phong cau mày nhìn lão :

- Sao lão không gọi ta là thiếu gia nữa? Đã có gì thay đổi trong mối quan hệ giữa lão và ta?

Lão cười, nhưng lần này không còn cười ngờ nghệch nữa mà là cười nhăn nhó, có lẽ do vẫn còn đau sau kích vừa rồi của Sầm Phong :

- Quan hệ giữa chúng ta hoàn toàn không có gì thay đổi. Có chăng thì một phần là do nhân dạng bên ngoài của người lúc này, vừa bần vừa hôi hám, lại vừa trông thật kinh tởm gớm ghiếc, thêm phần nữa là do lão đây đã sắp gần đất xa trời nhưng lại thấy bao công sức bỏ ra đào luyện người hầu như không uống phí, thế cho nên lão tự cho phép mình, chỉ ít vào lúc này được quyền không gọi người là thiếu gia. Vì thật ra người nào phải là thiếu gia của lão. Đúng không?

Nghe lão nói, Sầm Phong nhìn lại mình. Và khi ngược lên trở lại để nhìn lão, Sầm Phong thản nhiên bảo :

- Đúng. Giữa chúng ta kỳ thực không hề có bất kỳ danh phận gì ràng buộc, không chỉ lúc này mà mãi mãi về sau cũng vậy. Có chăng, như lão từng nói, chúng ta chỉ sẽ tùy thời tùy lúc trợ giúp nhau, cùng nhau truy tìm chung một kẻ thù. Mà này, ta bần thủ hay hôi hám thế này đều do lão. Nói đi, ta đã ở trong kia bao lâu? Nhưng đừng nói là hai năm như trước kia nha.

Lão gật gù :

- Thản nhiên được như người lúc này kể ra về định lực cũng đạt kết quả ngang với võ công. Thảo nào vừa rồi cách phản ứng của người chỉ suýt nữa là đưa lão về miền tiên cảnh. Chứng tỏ sau gần một năm rưỡi lão bắt người bế quan luyện công, hoàn toàn không hề uống phí.

Nghe bảo đã một năm rưỡi trôi qua, Sầm Phong nếu không quen dùng định lực kèm chế ắt hẳn phải phát lộ vẻ ngạc nhiên ra mặt. Đằng này, Sầm Phong chỉ thờ dài :

- Một năm rưỡi? Chúng ta đã mất hết khái niệm về thời gian thật rồi. Đến như chuyện đã lần lượt hạ sát và dùng máu thịt của lũ đại quái xà, không hiểu ở đâu ra lắm thế, để thay thế cho vật thực, ta cũng không nhớ đã hạ sát được bao nhiêu. Lão hãy nói xem, có phải chỗ bế quan là cả một hang ổ toàn những quái xà cũng to lớn giống như nhau?

Lão thừa nhận :

- Muốn giúp người mau chóng tựu thành công phu, tuy thời gian trôi qua là gần bốn năm nhưng kỳ thực so với rất nhiều người từng luyện công thì đó quả là quãng thời gian quá ngắn, lão phải kỳ công lắm mới tìm thấy và đưa người đến chỗ hung hiểm nhất, tận vùng biên tái xa xôi này để luyện. Và kết quả thật như mong đợi, phần người thì nhờ đó đắc thành tuyệt nghệ, còn lũ quái xà thì bị tận diệt chẳng bỏ sót con nào.

Vậy thì lão có quyền hy vọng những thù nhân sau này của người, cũng sẽ nhận chịu những số phận như lũ quái xà, sẽ bị người nghiền nát, uống máu và ăn thịt chúng.

Sầm Phong cười nhạt :

- Ta muốn tắm rửa tẩy uế. Hy vọng đây cũng là điều đã được lão trù bị sẵn?

Lão gật đầu :

- Đâu khắc có đó, hướng hồ đã đến lúc người quay về Trung Nguyên, lần đầu tiên hành tẩu giang hồ. Lão đã dự bị sẵn tất cả. Người sẽ tắm rửa, sẽ có y phục mới để thay đổi, sẽ được ăn và cũng sẽ có sẵn một cỗ xe đưa người quay về Trung Nguyên. Mau đi theo lão.

Cũng như trước kia, lão thì khề khà đi, tin tưởng là thế nào Sầm Phong cũng theo lão?

Sầm Phong nhìn dò xét cách đi đứng của lão :

- Ta đã thấy bản lãnh lão thuở dùng khinh công đưa ta đi khỏi Hồng Ma bảo. Sao lúc này lão bất cẩn để trúng một kình của ta?

Lão vẫn chậm rãi đi :

- Người có biết vì sao lão cố tình tránh, không đích thân truyền thụ võ công cho người chăng? Thay vào đó lão chỉ điểm hóa cho người phương cách để tự khổ luyện, người thử đoán xem?

Sầm Phong chép miệng :

- Thọ ân nhưng không được báo đáp, lão có biết đây là cảm giác khiến ta vẫn luôn ray rức chăng? Do đó, ta cũng đã tự hỏi nhiều lần vì sao lão cố tình lẩn tránh danh phận sư đồ, lẽ ra lão có quyền nhận. Cuối cùng ta đã thử suy đoán, phải chăng vì có cấm kỵ, lão không được quyền thu nhận môn đồ? Vì thế, điểm hóa cách luyện công thì có thể làm, còn đích thân truyền thụ thì không thể. Có phải như thế chăng?

Lão chậm rãi đáp :

- Người đã đoán sai. Lão không thể đích thân truyền vì đa phần những công phu đã chỉ điểm người, kỳ thực lão chưa từng luyện. Hay nói đúng hơn, do tư chất kém nên lão tự lượng sức có miễn cưỡng luyện cũng không thể nào đạt kết quả mong muốn.

Chính vì lẽ đó, lão nói thật, sở trường của lão chỉ vốn vẹn mỗi một môn công phu là khinh công, kỳ dư những công phu còn lại đều không thể sánh dù so với hàng cao thủ đệ nhị lưu.

Và lão đổi giọng nói tiếp :

- Ở thạch động bên trong có một mạch nước ngầm lộ thiên. Người tha hồ tẩy uế, cũng có sắp sẵn những y phục mới cho người thay đổi. Vào đi, lão sẽ quay lại sau một lúc nữa.

Sầm Phong thương hại nhìn theo lão đang đi khuất dần. Hóa ra chỉ vì không thể tự luyện công nên lão cứ dốc công dốc sức, dồn cả mọi kỳ vọng vào Sầm Phong. Điều này còn có nghĩa là từ nay về sau chuyện truy tìm nhân vật quen sử dụng độc chất “Tý Ngộ Thụy Tiên Vong” ắt hẳn lão chỉ biết trông mong vào mỗi một mình Sầm Phong mà thôi.

Nghĩ đến đây, Sầm Phong chợt nhủ thầm: “Ta không được để lão thất vọng. Tương tự, chuyện ta đã lên tự luyện nhiều loại công phu khác. Không do lão chỉ điểm, ắt hẳn cũng nên thú nhận tất cả với lão! Nhất định phải như thế”.

An tâm, Sầm Phong tiến vào gian thạch động lão đã chỉ.

Ở đây mạch nước ngầm không chỉ lộ thiên mà còn tự tích tụ thành một vũng nước tương đối rộng và sâu.

Sầm Phong khoan khoái gieo mình vào vũng nước mát trong, vùng vẫy thật hả hê.

Được một lúc Sầm Phong mới nhớ đến thói bứt màu nhiều đốt dùng để dị dung đã được Thiên Biển Vạn Diện Đoan Mộc Lý trao tặng. Sợ để ngấm nước lâu sẽ hỏng, Sầm Phong vội mò tìm trong bọc áo, lấy ra, kèm theo đó là vật thứ hai dùng để biến âm đổi giọng, cũng do lão Đoan Mộc Lý phó giao. Sầm Phong lội dưới vũng nước tìm một bờ khô để đặt hai vật đó lên. Chợt thấy y phục đang mặc không chỉ ướt sũng mà còn mục rách nhiều chỗ, Sầm Phong nhân đó giặt toạc khỏi người và tìm chỗ vắt bỏ.

Đang loay hoay như thế, Sầm Phong bỗng bị trượt chân, ngã sòng soài vào tận đáy vũng nước.

Cũng may, tuy không am tường thủy tính nhưng nhờ vũng nước không quá sâu nên Sầm Phong không đến nỗi quá hoảng sợ. Trái lại, nhờ ngã như thế nên Sầm Phong tình cờ phát hiện một khe đá, cũng là chỗ mạch nước ngầm tiếp tục chảy đi sau khi tự tích tụ ở ngay gian thạch động này, tạo thành vũng nước đang tắm. Nhân đó, Sầm Phong tuân luôn bộ y phục cũ bẩn vào khe đá và cười vui khi thấy mạch nước ngầm từ từ cuốn y phục đi.

Một lúc sau, lẽ ra Sầm Phong sẽ còn tắm nữa nếu như không bất ngờ ngửi được mùi thơm của những thức ăn được nấu chín, cho biết đã đến lúc lão Lân quay lại.

Sầm Phong thay y phục mới, khoan khoái bước ra ngoài và quả nhiên nhìn thấy nhiều thức ăn đã được lão Lân sắp sẵn.

Nhưng không có lão ở đây. Vì thế, Sầm Phong kể như mất cơ hội thú thật với lão về những môn công phu mà trong thời gian qua đã tự lên luyện.

Ăn xong thì buồn ngủ. Đó là một cơn buồn ngủ mà Sầm Phong dù muốn cũng không tài nào cưỡng lại được. Vì thế, do mải ngủ, lần thứ hai liên tiếp Sầm Phong dù không cố ý vẫn để mất cơ hội thú thật với lão chuyện lên luyện công.

Đến khi giật mình tỉnh giấc thì mọi việc đối với Sầm Phong đều đã muộn.

Sầm Phong phát hiện đang nằm trong lòng một cỗ xe, nhờ nhớ lại đã có một lần lâm cảnh giống như thế với Mộ Dung Xuân cũng trong một cỗ xe.

Sầm Phong ngồi bật dậy, vô tình để rơi trên ngực áo xuống một mảnh hoa tiên gấp gọn.

Nghi có chuyện bất ổn, Sầm Phong dù lo vẫn cố kèm chế và mở mảnh hoa tiên ra xem. Bên trong có di tự của lão Lân :

“Lão đã giấu ngươi khi bảo rồi sẽ ổn sau lần bắt cần bị ngươi xuất thủ đả thương.

Nhưng ngươi đừng vì thế mà tỏ ra bị lụy hay tự thống trách.

Lúc này ắt hẳn cổ xa mã vẫn tiếp tục đưa ngươi vào Trung Nguyên.

Trong bữa ăn cuối cùng lão đã lo sẵn cho ngươi vốn dĩ có trộn một hoàn linh đan giống với trước kia ngươi đã dùng. Lão cố ý như thế để sau này dù ngươi muốn quay lại tìm chỗ chúng ta từng lưu ngụ, cũng là chỗ bây giờ lão chọn làm chỗ táng thân, ngươi cũng không thể tìm thấy.

Lão muốn như thế, chỉ là để tránh cho ngươi bị lụy, không phải tính khí của một nam nhi đại trượng phu.

Đừng phí công tìm hiểu lão là ai. Tương tự, lão dù đã chết nhưng vẫn tin sẽ có ngày ngươi giúp lão toại nguyện. Hãy báo thù thay phần của lão. Nhớ đấy.

Vĩnh biệt!”

Sầm Phong vén rèm xe nhìn ra phía trước. Không có xa phu. Cổ xe chỉ do đôi kiện mã kéo đi theo bản năng, không nhanh, không chậm, cứ đều đều dịch chuyển.

Sầm Phong lại vén rèm và thò đầu nhìn xung quanh, nhìn cả phía sau. Không hề thấy bóng dáng ai, kể cả đáng dấp khề khà chậm rãi của lão Lăn.

Sầm Phong ngỡ ngàng buông mọi rèm xe xuống. Vậy là lão Lăn đã một mình quay lại vùng biên tái xa xôi, lấy nơi đã giúp Sầm Phong khổ luyện công phu làm chỗ táng thân vĩnh viễn cho chính lão. Và lão chết vì bất cẩn bị Sầm Phong chấn cho một kích toàn lực. Lỗi là do Sầm Phong.

Và nếu không có di tự của lão khuyên nhủ, nếu như Sầm Phong không trải qua thời gian dài tự luyện định lực, ắt hẳn Sầm Phong ngay lúc này đã phải gào lên, thậm chí có thể tự tìm lối quay lại, tìm lão và bộc lộ tất cả những gì cảm kích về mọi điều lão đã thành toàn cho, dĩ nhiên có cả những hối hận vì không ngờ chính bản thân lại là nguyên nhân khiến lão vong mạng.

“Ta là kẻ vô ân. Đối với lão, người đã vì ta mà dốc toàn bộ tâm sức, bất chấp niên kỷ đã cao, chân chồn gối mỏi, đào luyện ta có một thân thủ như bây giờ. Ta lại còn bất cẩn, lỡ tay sát thương lão ta. Ta có đáng là con người nữa không? Hay ta chỉ là hạng súc sinh không hơn không kém? A... thôi thì để chuộc lại lỗi lầm, chi bằng ta cứ tiến hành việc đã định, thoát tiên phải giúp lão toại nguyện, báo thù thay lão. Sau đó ta sẽ quay về tạ tội với lão, sống cạnh nắm mồ của lão, mãi mãi làm bạn cùng vong linh lão. A... lão Lăn, dù chưa biết lão là ai, tính danh lai lịch thế nào, nhưng Sầm Phong này nguyện phát thệ với lòng, sẽ mãi tôn kính lão như bậc trưởng thượng, như thân sinh phụ mẫu của Sầm Phong này.”

Sầm Phong dần trấn định, quyết chôn chặt mọi cảm xúc trong lòng, tỏ ra bi lụy làm gì một khi điều đó chỉ khiến Sầm Phong gần như nhụt nhuệ khí nam nhi.

Sầm Phong đưa mắt quan sát khắp lòng cổ xe. Có một tay nải, bên trong chính là vài ba bộ y phục đều còn mới cùng màu lam, giống bộ y phục Sầm Phong đang vận trên người. Tất cả đều được lão Lăn chuẩn bị sẵn chu đáo. Không những thế, lúc Sầm Phong cho tay vào bọc áo để xem lại di vật của lão Thiên Biến Vạn Diện Đoan Mộc Lý có còn không, thì bất ngờ phát hiện thêm cả một túi ngân lượng cũng được nhét sẵn trong bọc áo. Lão Lăn chu đáo thế này càng khiến Sầm Phong thêm cảm kích. Và Sầm Phong để dè nén xúc cảm chực dâng trào đành ngẩng cao đầu hít vào một hơi thật dài, thật sâu.

Đúng lúc đó từ bên ngoài cổ xe bỗng vang lên tiếng kêu kinh ngạc :

- Chúng ta lần này quả gặp may. Bên trong cổ xe vẫn còn người, mặc dù không nhìn thấy xa phu. Có thể nào đây chính là một ả thiên kim tiểu thư đang trên đường đi lễ Phật? Chúng ta ra tay chứ? Biết đâu lại được một phen hưởng lạc cùng mỹ nhân thuộc dòng dõi thế gia vọng tộc? Ha ha...

Sầm Phong nhếch môi cười nhạt, toan tung người lao vọt ra khỏi cổ xe. Chợt có một giọng nói khác vang lên thật trọng hơn :

- Lão Tứ chớ vội hồ đồ. Vì nếu mọi chuyện đúng như lão Tứ vừa đoán, lẽ ra tiếng thở vừa rồi phải là ai oán sầu bi, đằng này lại là tiếng hít sâu kéo dài, quyết không thể do nữ nhân phát ra.

Lại thêm một giọng nữa lên tiếng tán thành lời mới rồi :

- Lão Nhị quả không hổ danh mưu sĩ gia đắc lực của Long đầu đại ca. Nhưng cổ xe này cũng không thể dễ dàng cho qua. Bằng không, từ nay về sau sơn trại của Tứ Hùng chúng ta còn trông mong gì được huynh đệ hảo hán xung quanh xem trọng.

Giọng lão Nhị lại cất lên :

- Ta cũng đâu bảo bỏ qua. Huống hồ kẻ bên trong cổ xe chỉ có một mình, chúng ta ba người nếu tỏ ra khiếp sợ thì còn gì là anh hùng hảo hán trong khắp một vùng quân sơn rộng lớn này. Lão Tứ hay lão Tam ra tay đây?

Sầm Phong từ trong cổ xe chui ra ngồi thay vào vị trí xa phu và cầm dây cương điều động cho cổ xe dừng lại :

- Chư vị hảo hán không phải cất công ra tay. Bởi vì mỗ há chẳng phải cho cổ xe dừng lại đây sao?

Cỗ xe vừa dừng thì lập tức có hai nhân vật lao áp đến từ hai phía, chặn lối tiến của cỗ xe. Cũng lúc này lại có thêm nhân vật thứ ba động thân lao thật nhanh vào lòng cỗ xe.

Sầm Phong lẽ ra không hề hay biết về hành động của nhân vật thứ ba nếu nhưng trong lòng cỗ xe không vang lên tiếng kêu mừng rỡ ngay sau đó :

- Không còn ai khác phục nắp trong này. Chỉ có mỗi tiểu tử vừa lộ diện thôi. Lão Tam ra tay đi. Nhất định tiểu tử đang cất giữ ngân lượng trong người. Vì ở đây, ngoài tay nải chứa toàn y phục mới, ta không tìm thấy bất kỳ vật gì đáng giá.

Sầm Phong giật mình, tự trách bản thân đã thiếu cảnh giác, để có người từ phía sau lao vọt vào lòng cỗ xe nhưng không hay biết. Giả như có bị kẻ đó xuất kỳ bất ý tấn công từ phía sau, Sầm Phong dù thân thủ có cao minh ắt hẳn vẫn vì thái độ mất cảnh giác sẽ chuốc hậu quả khốc liệt.

Nhưng Sầm Phong còn tiếp nhận thêm nữa những bài học đắt giá, do lần đầu tiên hành tẩu giang hồ và chưa lường hết những gian nguy luôn chờ đợi, được xuất phát từ những tâm địa lúc nào cũng mưu mô thủ đoạn của giới cao thủ võ lâm. Đó là lúc một trong hai nhân vật xuất hiện chặn lối tiến của cỗ xe cứ đột ngột xuất chiêu động thủ.

Nhân vật đó thoát tiên dùng tay tả vỗ nhẹ vào hông một kiện mã, đồng thời còn nở nụ cười lạnh và vung hữu thủ vỗ một kinh vào Sầm Phong :

- Tiểu tử ngươi có thể là nhân vật võ lâm? Vậy liệu có dám cùng lão Tam này động thủ chăng? Đỡ!

“Vù...”

Sầm Phong cũng nhếch miệng cười, thập phần đắc ý vì nhận ra lực đạo của nhân vật nọ không chỉ tầm thường mà thôi, mà còn kém khá xa so với bản lãnh thực thụ lúc này của Sầm Phong. Và đó là nguyên do khiến Sầm Phong rất ung dung khi xuất thủ tiếp chiêu :

- Sao lại không dám, nếu đó là ý muốn của các hạ? Xem chiêu đây!

Nhưng Sầm Phong hoàn toàn không có cơ hội phát kinh. Vì bất ngờ toàn bộ cỗ xe bỗng cất chồm lên, kèm theo là tiếng hí cực kỳ đau đớn của một trong hai kiện mã, khiến kiện mã còn lại vì giật mình và vì hoảng hốt cũng giật nảy chồm chồm và hí vang. Cỗ xe đột ngột cất cao làm Sầm Phong mất chỗ trụ, khiến cho chiêu chiêu không chỉ bất thành mà còn gây tác hại là toàn thân Sầm Phong bị đột ngột hất ngã qua một bên, nặng nề rơi xuống ngay bên cạnh chân của đối phương. Đã thế, Sầm Phong lại còn nhìn thấy đối phương cười đắc ý và ung dung vươn tay như chọc điểm huyết chế ngự Sầm Phong.

Sầm Phong động nộ, lập tức uốn người và lăn vội qua một bên, vừa vạy thoát cảnh bị đối phương điểm huyết.

Nhưng xuất hiện và chờ sẵn Sầm Phong lăn đến lại có thêm địch nhân khác. Sầm Phong chỉ nghe tiếng cười khoái trá của nhân vật này :

- Tiểu tử ngươi ứng biến kể cũng khá. Nhưng số phận ngươi đã như thế, có muốn thoát cũng không được. Ha ha...

Sắc diện của Sầm Phong vụt tái nhợt vì huyết đạo toàn thân đã bị chế ngự. Một điều lẽ ra không bao giờ xảy ra nếu Sầm Phong ngay từ đầu biết luôn cảnh giác.

Kẻ điểm huyết Sầm Phong lúc này thật ung dung đắc ý, lấy tay dựng Sầm Phong đứng lên :

- Ngươi bản lãnh quá kém, ắt hẳn xuất xứ sư thừa chẳng có gì đáng kể. Nói đi, bây giờ ngươi muốn chết hay muốn sống?

Sầm Phong thầm nhẹ nhõm. Vì nếu đã hỏi như thế chắc hẳn chủ ý của đối phương cũng không muốn hạ thủ làm gì loại người vô dụng như Sầm Phong. Mím cười, Sầm Phong hỏi ngược lại :

- Tại hạ phải làm gì nếu vẫn muốn toàn mạng?

“Bốp!”

Một bên mặt của Sầm Phong lập tức rất bồng lên vì bị đánh. Và nhân vật đánh Sầm Phong chính là kẻ vừa từ phía sau cổ xe tiến lại. Kẻ đó còn cười ngạo nghễ, hăm dọa Sầm Phong :

- Người chỉ là tiểu tử vô dụng, vừa ngạo mạn vô lễ không đúng đối tượng. Đến Long đầu đại ca của bọn ta còn phải mấy phần lễ độ với Hồ lão Nhị. Người tư cách gì dám mở miệng xưng hô như thế chứ?

Sầm Phong nén giận, tuy vậy ở khóe môi vẫn xuất hiện nụ cười lạt, không sao che giấu được :

- Nếu không thể xưng hô như thế, tôn giá nói đi, tại hạ phải xưng hô như thế nào mới không bị cho là vô lễ?

Nhân vật nọ cất tay, toan đánh vào mặt Sầm Phong lần nữa, chợt nhân vật được gọi là Hồ lão Nhị đột ngột xua tay ngăn lại :

- Đừng phát tác vội, lão Tứ. Tiểu tử này tuy bị bại quá nhanh nhưng thái độ vẫn cứng cỏi của y lại khiến ta nghĩ khác. Cũng có thể y vì thiếu lịch duyệt, mới lần đầu xuất sơn nên chịu bại dưới thủ đoạn vừa rồi của lão Tam. Vị tất bản lãnh y thật sự kém.

Nhân vật được gọi là lão Tam chợt tùy tiện cho tay mò tìm khắp bọc áo của Sầm Phong và lấy ra tất cả những vật có trong đó :

- Túi ngân lượng cũng khá nặng đây. Kể ra cũng không đến nỗi quay về tay không.

Nhưng còn hai vật này, Hồ lão Nhị đã nhìn thấy bao giờ chưa? Liệu có thể qua hai vật này minh bạch xuất thân lai lịch của tiểu tử?

Hồ lão Nhị chỉ nhận lấy hai vật lão Tam vừa hỏi :

- Hai vật này ta chưa từng nhìn thấy bao giờ. Hay để tiểu tử tự nói vậy.

Biết Hồ lão Nhị đang chờ lời đáp, Sầm Phong miễn cưỡng giải thích :

- Tôn giá vốn vang danh là mưu sĩ gia của Tứ Hùng sơn trại, nếu không nhận biết hai vật này thì tại hạ chỉ là kẻ tình cờ nhặt được chúng làm sao biết đó là những vật gì?

Hồ lão Nhị cười lạnh :

- Người nên tỏ ra ngoan ngoãn thì hơn. Hay người chưa biết lão Tứ đây vốn có ngoại hiệu là Sát Tinh Thái Tuế, có thể bảo là khắc tinh của những kẻ như người?

Sầm Phong nhắm mắt thở dài :

- Tôn giá dù dọa thế mấy cũng vô ích. Vì tại hạ tuy không muốn mất mạng, cũng không muốn tự chuốc khổ vào thân, nhưng một khi không biết đó là những vật gì thì liệu phải đối đáp như thế nào đây?

Đang nhắm mắt, Sầm Phong chợt nghe Hồ lão Nhị lạnh giọng gọi lão Tứ :

- Đối với kẻ không thích uống rượu mời như tiểu tử này, đành phải phiền lão Tứ một phen vậy.

Sầm Phong phần nộ, mở bừng hai mắt, vừa vặn nhìn thấy lão Tứ, Sát Tinh Thái Tuế cười độc ác tiến lại gần. Sầm Phong rít qua tiếng nghiến răng :

- Giết ta đi. Vì đây là cơ hội duy nhất của bọn người may mắn được hoàng thiên ban tặng đây. Nhược bằng ngược lại, nếu bọn người bỏ lỡ cơ hội này, ta lập thế ngay khi có dịp sẽ cho bọn người biết thế nào là lợi hại.

Lão Tứ vẫn tiến đến :

- Có vẻ như người rất tự phụ thì phải? Tiếc thay bản lãnh người lại không phù hợp với điều này. Giết người ư? Hà hà..., giết làm gì cho bẩn tay. Huống hồ, theo lệnh, ta chỉ được quyền làm nhục người thôi. Và để đạt điều đó, muốn người lúc nào cũng nhớ mãi nỗi nhục nhã lần này, xem ra chỉ còn cách là lưu lại vài vết sẹo trên mặt người cũng đủ. Diện mạo người cũng khá tuấn tú đấy. Nhưng sau này, hậu nhân với diện mạo mới ta sắp ban cho người, ắt hẳn người sẽ luôn nhớ đến ta. Ha ha...

Dứt lời, dù lão Tứ đang đắc ý cười vẫn độc ác thực hiện theo lời vừa nói, bằng cách lấy tay, dùng đủ năm ngón cào thật mạnh vào một bên mặt của Sầm Phong.

Chỗ bị cào lập tức rất bồng, khiến Sầm Phong chỉ suýt nữa há miệng gào vang.

Nhưng thay vì gào, làm mất đi hùng tâm nhuệ khí của đấng nam nhi, Sầm Phong nuốt nổi phần hận cùng cực qua đôi mắt đã bắt chợt bắn xa những tia hung quang ngời khiếp.

Chạm phải ánh mắt này của Sầm Phong, chính lão Tứ dù đang cười đắc ý vẫn bối rối thu nụ cười về và quay đầu nhìn Hồ lão Nhị :

- Lão Nhị có nhìn thấy ánh mắt y? Liệu có phải đó là ánh mắt biểu thị bản lãnh của một cao thủ thâm tàng bất lộ?

Hồ lão Nhị dĩ nhiên cũng nhìn thấy phản ứng này của Sầm Phong, vì thế cũng bối rối :

- Ta cũng nghĩ thế. Và còn thêm điều này nữa, là tiểu tử quyết không bao giờ bỏ qua. Có nghĩa là, nếu có dịp, lời vừa rồi của tiểu tử quyết chẳng là lời dọa suông. Hay là, để tránh đêm dài lẩm mông, lão Tứ nên cho tiểu tử một chưởng, lưu làm gì mối họa tâm phúc cho chúng ta sau này?

Lão Tam đứng cạnh đó, tay vẫn giữ túi ngân lượng vừa tìm thấy trong người Sầm Phong. Lão Tam hớn hở phụ họa :

- Với chỗ ngân lượng này, ta nghĩ, cũng xứng đáng ban cho tiểu tử một kết thúc tốt đẹp, thay vì để sống mãi với nỗi ô nhục lúc nào cũng canh cánh bên lòng. Nếu lão Tứ ngại, cứ để ta.

Lão Tứ giật mình, đến sắc diện cũng biến đổi :

- Làm như thế liệu có ổn chăng?

Lão Tam xăm xăm bước đến, túi ngân lượng đã biến mất, có lẽ hiện đang yên vị trong bọc áo của chính lão :

- Chỉ là kết liễu một sinh mạng huống hồ lại còn là sinh mạng của một tiểu tử dù chưa rõ bản lãnh thế nào, nhưng tính khí thì đúng là cứ muốn xem trời bằng vung. Cứ để ta. Hành sự ở một nơi hoang vắng như thế này thì chỉ có trời biết đất biết với ba người bọn ta cùng biết.

Lão Tứ lập tức bước lùi lại, chủ ý là nhường chỗ cho lão Tam thêm rộng bộ trong việc kết liễu Sầm Phong :

- Không phải ta nhát đảm, nhưng thật lòng cũng mong đây là chuyện mà ngoài bọn ta thì đừng có quỷ thần nào hay biết.

Nhưng lão Tứ vừa dứt lời, thật may cho Sầm Phong, một giọng nói chợt vang lên không sớm cũng không muộn :

- Khá thật đấy! Giữa thanh thiên bạch nhật thế này không ngờ lại có một lũ cường sơn thảo khấu ở đâu ra, đã to gan đánh cướp ngân lượng lại còn nảy ác ý, toan sát nhân diệt khẩu. Bọn người không biết sợ vương pháp ư?

“Vút!”

Một thanh y nữ lang xuất hiện, tay cầm trường kiếm, mặt ngời ngời toát chính khí, khiến dáng vẻ thoát trông cứ như tiên nữ hạ phàm bảo vệ chính nghĩa, diệt trừ ác ma.

Bọn Hồ lão Nhị thoát nghe tiếng liền cùng nhau chấn động. Đến khi nhìn thấy nữ lang, chỉ có một mình một kiếm, chính lão Tam là người trấn tĩnh trước :

- Tiểu nha đầu là ai? Đừng ngỡ có thể đem vương pháp ra dọa nạt bọn ta. Trừ phi ngươi là hoàng thân quốc thích hoặc là người có quan hệ với phủ nha. Người có mang quân binh đến không? Hay lũ sai nha chưa kịp đến? Hử?

Thanh y nữ lang khinh khỉnh nhìn khắp lượt, đoạn từ tốn nâng thanh kiếm cao đến ngang mày :

- Chỉ một mình bốn cô nương vốn vốn vẹn một chiêu kiếm cũng đủ thu thập cả lũ các ngươi. Động thủ đi, nếu bọn ngươi đủ tự tin vào bản lãnh.

Thái độ cao ngạo của thanh y nữ lang đã vượt quá sức chịu đựng của lão Tam. Và nhanh như cắt, lão Tam lao vào thanh y nữ lang :

- Tiểu nha đầu quả không biết sống chết, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là lợi hại.

“Ào...”

Nhưng thanh y nữ lang thay vì phát kiếm chiêu, thực hiện đúng như lời huyênh hoang vừa nói, nàng lại lách người, vừa để tránh thoát chiêu công của lão Tam vừa tiến hành một động thái không ai ngờ đến.

“Vút!”

Với kinh thân pháp lao đi nhanh như xé gió, thanh y nữ lang chợt xuất hiện giữa Hồ lão Nhị và lão Tứ. Chính lúc này trường kiếm trên tay nàng mới bật thoát ra thành một chiêu kiếm cực kỳ lợi hại :

- Sẽ không tên nào được thoát. Chết!

Kiếm chiêu của nàng cuộn vòng lên như một tia chớp lóe, thoát tiên cuốn ngang người Hồ lão Nhị.

“Ào...”

Hồ lão Nhị chưa kịp có phản ứng nào thì thân hình đã bị trường kiếm sắc bén đoạn lìa làm hai, nửa trên gục ngang trong khi nửa dưới vẫn am tường đứng nguyên vị.

“Phập!”

Kế đó tia chớp kiếm chợt quấy lộn giữa thỉnh không, như giao long hí thủy, đổi phương thật nhanh để cuộn vòng vào lão Tứ.

“Ào...”

Lão Tứ đã kinh hoảng lắm rồi khi mục kích thảm trạng xảy đến quá nhanh cho lão Nhị, thế cho nên vừa gào vừa toan xoay người bỏ chạy.

Quá muộn...

“Phập!”

Đến lượt thân hình lão Tứ bị trường kiếm của thanh y nữ lang đoạn làm hai, lần này theo chiều dọc, chia đều thành hai mảnh vỡ với mỗi mảnh có một tay một chân và một nửa đầu.

Khi đó chiêu kiếm của thanh y nữ lang chưa chịu dừng. Vì nàng đã bắt chợt tung bắn người lên cao, thân hình và thanh kiếm cùng uốn ngược theo một tư thức thật ngoạn mục, lao vút vào lão Tam lúc này đã quay người cầm đầu chạy chết. Thanh y nữ lang còn lạnh lạnh thét :

- Chạy đâu cho thoát!

Dứt tiếng thét, thanh kiếm bỗng lìa tay nàng hóa thành mũi trường tiên có màu sáng bạc, lấp lánh lao cắm vào hậu tâm lão Tam.

“Soạt!”

Thanh kiếm đã xuyên thấu tim làm lão Tam dù vẫn đang chạy nhưng hồ như đó là thân xác chạy, còn hồn thì đã lập tức du địa phủ.

Quả đúng như thế. Vì đà chạy của lão Tam rồi cũng mãn. Lão Tam lão đảo ngã gục xuống, chẳng thể kêu lên tiếng nào và cứ thế nằm im bất động hoàn toàn, chỉ còn mỗi phần chuôi kiếm vì hướng lên không, nên vẫn xoay theo dư âm chấn động đang còn đó.

Đến lúc này thanh y nữ lang mới lần đầu điểm nụ cười mãn nguyện :

- Vẫn không ngoài một chiêu như đã dự định.

Dứt lời, nàng thản nhiên đi đến cạnh thi thể lão Tam, tự tay thu hồi thanh kiếm chỉ nháy mắt đã nhuộm huyết những ba nhân mạng.

Chỉ khi đó nàng mới phát ngọc thủ, phát ra một luồng nhu kinh thật êm, tiếp tục thuật cách không giải khai huyết đạo cho Sầm Phong.

Sầm Phong vươn vai, sau đó gật đầu với nàng :

- Đa tạ.

Và Sầm Phong tiến đến cạnh chỗ vẫn còn đứng nguyên đó, phần hạ thân của Hồ lão Nhị để khoa người cúi xuống nhặt một vài vật lặt vặt đã rơi vương vãi trên đất.

Thanh y nữ lang vì nhìn thấy nên tò mò hỏi :

- Đó là những vật gì? Những thứ các hạ vừa mới nhặt?

Sầm Phong không đáp, chỉ buông một tiếng tán dương đầy kinh ngạc :

- Hảo kiếm pháp.

Thanh y nữ lang tiến lại gần hơn và chột hiểu vì sao Sầm Phong tán dương :

- Bốn mảnh này như là từ hai vật vốn nguyên vẹn? Của các hạ ư? Nếu vậy, tiểu nữ thật đắc tội, vì không ngờ, lúc hạ thủ ác nhân lại ngẫu nhiên phá hủy luôn hai vật này của các hạ. Mong được tha thứ.

Sầm Phong phá lên cười, thuận tay bóp vỡ nát bốn mảnh vật vừa mới nhặt :

- Chúng đáng giá gì để cô nương hạ mình tạ lỗi. Huống hồ, ân cứu mạng hãy còn đó, tại hạ lấy tư cách gì oán trách ân nhân. Một lần nữa xin đa tạ. Còn những phế vật này, chúng chỉ đáng bị đối xử như thế này thôi. Ha ha...

Thanh y nữ lang biến sắc nhìn những mảnh vật nọ cứ bị biến thành từng lớp bụi mịn lả tả rơi xuống từ tay Sầm Phong :

- Các hạ nếu có bản lãnh này sao vô tình lọt vào tay bọn cường đạo kỳ thực chỉ là lũ vô dụng không hơn không kém?

Sầm Phong càng cười lớn hơn :

- Đã là bại tướng, tại hạ dù có biện minh thế mấy thì vẫn là bại tướng. Chỉ tiếc chúng đã chết. Nếu không, số phận của chúng ắt sẽ như những gì cô nương vừa mục kích. Tiếc thật đấy! Ha ha...

Thanh y nữ lang càng biến sắc nhiều hơn :

- Hóa ra đã do tiểu nữ đa sự? Và lẽ ra chỉ cần giúp các hạ giải khai huyết đạo là đủ? Các hạ không trách tiểu nữ chứ?

Sầm Phong ngừng cười và chột nhắm mắt lắc đầu thở ra :

- Trách cô nương ư? Tại hạ trách được sao khi chính là nhờ cô nương tại hạ mới toàn mạng và chỉ bị phá hủy một phần diện mạo mà thôi, nhưng dầu sao tại hạ cũng xin nói thật lòng, đó là nếu có trách thì chỉ biết trách trời xanh sao lại khéo sắp đặt. Tại sao đã đưa đường dẫn lối cho cô nương lại không đưa đến hoặc sớm hơn hay muộn hơn một ít? Vì chỉ cần sớm hơn thì diện mạo này đâu đã bị phá hủy? Hoặc muộn hơn thì thà tại hạ chết hơn là mang mãi nỗi ô nhục này trên mặt. Cô nương hiểu tâm trạng tại hạ chứ?

Và Sầm Phong nghe thanh y nữ lang bảo :

- Diện mạo của các hạ vẫn có thể phần nào khôi phục. Bất quá chỉ lưu lại một vài vết sẹo nhỏ khó thể nhận thấy. Đây là kim sang trị thương rất công hiệu trong tình huống này. Các hạ có muốn nhận?

Sầm Phong thoát nghe tỏ ý mừng. Nhưng sau đó, lúc mở mắt nhìn và thấy thanh y nữ lang đưa ra một lọ đan dược nhỏ với sắc diện ân cần, chỉ trông chờ Sầm Phong tiếp nhận. Sầm Phong lập tức lắc đầu từ khước :

- Xin đa tạ hảo ý của cô nương. Vì kỳ thực, tại hạ vừa nghĩ lại, giữ diện mạo này đôi khi cũng hữu ích. Sẽ nhắc tại hạ nhớ mãi nỗi ô nhục đã tự chuốc lấy và nhờ đó cũng luôn tự nhắc nhở, lòng người hiểm trá khôn lường, đừng bao giờ mất cảnh giác, mắc lại những sai lầm mà hậu quả ắt sẽ không còn nhẹ nhàng như hôm nay.

Nói xong, Sầm Phong vì thấy thanh y nữ lang tỏ lộ sự thất vọng, dù chỉ là một biểu hiện thoáng qua nhưng cũng bị Sầm Phong bắt gặp, nên Sầm Phong nói tiếp, cứ như thể vì đang thuận miệng nên không thể không nói :

- Nhưng nếu cô nương thật sự quan tâm, được rồi, tại hạ xin nhận. Nhân tiện, xin mạo muội hỏi, cô nương là ai? Kim sang được này được gọi như thế nào?

Thanh y nữ lang bỗng động dung, vì thế để xuất hiện vẻ mặt ngần ngại, kể cả lên tiếng đáp cũng đầy khó khăn, như muốn nói lên đã không ngờ Sầm Phong hỏi đến những điều này. Nhưng cuối cùng, vì không thể không đáp nên thanh y nữ lang miễn cưỡng nói :

- Về hai điều các hạ vừa hỏi, thật đáng tiếc tiểu nữ vì ẩn tình khó nói nên đành để các hạ thất vọng. Tương tự, tiểu nữ chợt nhớ có việc khẩn cần đi ngay, không thể lưu lại lâu hơn, mong các hạ lượng thứ. Còn lọ kim sang này, nếu các hạ không thật sự cần...

Sầm Phong vội ngắt lời nàng :

- Đã là thành ý của cô nương, tại hạ sao lại không nhận? Một lần nữa thập phần đa tạ.

Và thật lạ, thanh y nữ lang dù ném lọ kim sang được qua cho Sầm Phong nhưng kèm theo đó là tiếng thở dài thật nhẹ như bị nén lại. Sau đó nàng bỏ đi ngay, một thái độ tuy muốn biểu hiện nàng quả thật đang vì một việc khẩn trương nhưng đối với Sầm Phong lại mang ý nghĩa khác.

Có lẽ vì thế mà thanh y nữ lang dù đi đã hầu khuất nhưng Sầm Phong cứ mãi nhìn theo bằng ánh mắt neho neho dò xét.

Đến lúc còn lại một mình, Sầm Phong thay vì lo mở lọ kim sang để sử dụng cho việc khôi phục diện mạo thì trái lại đã vừa cất vào người vừa vội vàng quay lại chỗ cỗ xe.

Sầm Phong xem xét đôi kiện mã và phát hiện ở đuôi sau của một trong hai vẫn còn cấm nguyên một mũi phi châm vừa nhỏ vừa cứng. Sầm Phong thận trọng dùng hai ngón tay rút nhẹ mũi phi châm ra.

Kiện mã chợt cất tiếng hí khe khẽ, khoan khoái vì không còn bị đau nữa.

Vẫn giữ mũi phi châm trong tay, Sầm Phong quay lại tìm thi thể lão Tam.

Trong bọc áo lão này quả nhiên có hẳn một túi nhỏ đựng không dưới mười mũi phi châm tương tự. Sầm Phong thu giữ chiếc túi, nhân đó xem xét luôn tử trạng của cả ba thi thể.

Dù chỉ một chiêu nhưng kiếm thức của thanh y nữ lang cực kỳ lợi hại. Sầm Phong sau khi xem xét thật kỹ chợt gật gù, vừa thu lại túi ngân lượng vừa tung người bỏ đi ngay.

Vì đối với Sầm Phong những gì cần ghi nhớ đã không bị bỏ sót. Và tất cả đã giúp Sầm Phong có chủ trương để biết sẽ phải hành động như thế nào.

12. Chương 12: Những Án Mạng Chồng Chặt Đeo Đuối

Sơn trại của Tứ Hùng theo Sầm Phong dò hỏi thì phải vượt qua Động Đình hồ một quãng xa. Nhưng Sầm Phong không cần phí công đi đến tận đây vì được một ngư dân, chủ nhân một thuyền nhỏ, Sầm Phong toan hỏi thuê đã cho biết :

- Khách nhân dù muốn đến đây để tầm thù hoặc thăm hỏi vấn an người thân cũng xin bỏ ý định đó thì hơn. Vì hôm qua, chỉ nội một đêm toàn bộ Tứ Hùng sơn trại đã đột nhiên phát hỏa. Nghe nói những kẻ trong sơn trại không rõ vì vui việc gì, đã chè chén say sưa đến tận nửa đêm. Nên khi sơn trại phát hỏa, tất cả đều bị thiêu hủy. Hiện quan binh phủ nha đang dày đặc khắp sơn trại. Nếu khách nhân đến e khó tránh những rắc rối phiền toái vì thế nào cũng bị người của phủ nha gây khó dễ.

Sầm Phong gật đầu đa tạ :

- Nếu là vậy, tiểu sinh thà không đến thì hơn, cho dù, lão bá cứ nhìn mặt tiểu sinh thì rõ, quả thật tiểu sinh rất muốn đến sơn trại Tứ Hùng hầu hỏi cho mình bạch điều gì đã xảy ra khiến họ cố tình hủy hoại diện mạo tiểu sinh như thế này. Có thật chẳng một ai còn sống không, lão bá?

Chủ nhân chiếc thuyền nhỏ là một ngư lão niên kỷ ất đã ngoài sáu mươi. Ngư lão chép miệng lắc đầu :

- Bọn chúng hùng cứ khắp vùng, hành sự rất độc ác, gieo rắc kinh hoàng khắp phạm vi năm mươi dặm quanh đây. Nếu chỉ bị như khách nhân thể này thì vẫn là nhẹ, so với bao nhiêu người khác còn bị mất mạng nữa là. Không một ai còn sống, đó là tin có từ những sai nha huyện phủ đang gắng sức tìm hiểu nguyên nhân khiến sơn trại Tứ Hùng chỉ trong một đêm bị tiêu trừ tận gốc, vô tình giúp bá tánh thoát khỏi đại nạn đã lâu nay ngỡ không sao trừ được.

Sầm Phong lại gật đầu đa tạ :

- Liệu quan phủ địa phương đã tìm được nguyên nhân chưa?

Ngư lão cười thú vị :

- Không dễ tìm được đâu. Vì muốn diệt trừ được sơn trại Tứ Hùng, phi thần nhân thì không người phàm nào đủ lực thực hiện. Mà đã là thần nhân, dĩ nhiên có tài hô phong hoán vũ và thăng thiên độn thổ, thần nhân chỉ tự tìm đến chúng ta, ngược lại chúng ta đâu thể muốn là tìm thấy thần nhân?

Sầm Phong cũng mỉm cười phụ họa, nhân đó đặt vào tay ngư lão một mẫu bạc :

- Nếu không có lão bá mách bảo, thế nào tiểu sinh cũng phí công đi không về không một chuyến. Chỗ bạc này lão bá hãy nhận cho, không là tiền thuê thuyền thì cũng là đền đáp những gì lão bá chỉ điểm. Cáo biệt!

Dứt lời, Sầm Phong bỏ đi ngay và chỉ một thoáng sau đã hòa lẫn vào dòng người tấp nập, xuôi ngược theo lối xuất nhập xuống một trấn thành trù phú gọi là Kim Lăng thành.

Sầm Phong chọn một tửu lâu đang lúc thưa thực khách để tiến vào tìm một bữa ăn. Gọi tửu bảo đến, thoát tiên Sầm Phong trao tận tay gã một nén bạc :

- Phiên tiểu ca giúp cho một việc. Đã có tin gì về tai họa thảm khốc đã xảy ra đêm qua cho Tứ Hùng sơn trại chưa?

Chưa gì đã được một nén bạc, đôi mắt gã tửu bảo lập tức ngời sáng :

- Khách quan vì sao quan tâm đến chuyện này. Hay khách quan là người của Tứ Hùng sơn trại, may thoát nạn nên dốc lòng dò la, báo phục cho bằng hữu?

Sầm Phong thừa hiểu những vết rướm máu ở bên hữu khuôn mặt đã làm gã hỏi như thế :

- Tiểu ca đừng hỏi những lời thừa. Cũng đừng quên nén bạc tiểu ca vừa nhận đấy.

Gã đảo mắt nhìn quanh trong một thoáng, sau đó nghiêng người thì vào tai Sầm Phong :

- Tiểu nhân có một biểu huỳnh đang là sai nha trong quan phủ. Và tin này nhất định không hề sai. Nghe bảo, cả sơn trại tuy bị thiêu hủy nhưng dường như Trại chủ Vương Thập Phong vẫn kịp thời lẩn thoát.

Sầm Phong gật gù :

- Vậy nhân vật đứng đầu Tứ Hùng là Vương Thập Phong? Nhân dạng của Trại chủ ra sao?

Gã tửu bảo ngần người :

- Hóa ra khách quan không là người của...

Nhanh như có phép biến hóa, trên tay Sầm Phong đã xuất hiện một nén bạc khác :

- Nhân dạng của Trại chủ Vương Thập Phong? Nói hay không xin tùy tiểu ca quyết định.

Gã cũng nhanh không kém gì Sầm Phong. Vì chỉ chớp mắt nén bạc trên tay Sầm Phong đã được thu giữ thật gọn giữa lòng bàn tay gã :

- Tiểu nhân nói xong rồi, mong khách quan mau chóng bỏ đi cho. Nếu không, chỉ cần bị một người phát hiện, mạng của tiểu nhân e khó giữ nổi. Vương trại chủ người gầy và cao, niên kỷ cỡ lục tuần. Nếu không phải lúc thịnh nộ và giận dữ thì bất luận ai ngay lần đầu gặp cũng ngỡ Vương trại chủ chỉ là một lão nhân hiền hòa chất phát, không có dấu hiệu nào hữu biệt để dễ nhận dạng đâu. Khách quan mau đi đi.

Nhưng Sầm Phong giữ gã lại :

- Bao đồng đảng của Vương trại chủ đều chết cả, tiểu ca cần gì sợ đến vậy?

Gã trợn mắt thề lười :

- Nhưng Vương trại chủ nhờ am tường thủy tánh nên vẫn thoát. Bản lãnh của lão lại xuất thần nhập hóa, mọi việc lớn nhỏ xảy ra ở Kim Lăng này đều không mong lọt qua tai mắt lão. Xin khách quan nhanh chân cho.

Sầm Phong gật đầu, sau đó vỗ động nộ đập tay lên bàn đánh chất một tiếng :

- Một tửu lâu to lớn thế này lẽ nào không có mỹ nữ hầu rượu? Ta không lưu lại đây nữa. Người cũng đừng mong được ta trọng thưởng như đã hứa. Hừ!

Sầm Phong dùng dằng bỏ đi, nhưng trước đó cũng kịp nhìn thấy ánh mắt cảm kích của gã tửu bảo, chứng tỏ gã đã hài lòng về cách ứng phó và giả vờ rất khéo của Sầm Phong.

Nhưng lúc đi chưa xa lắm, Sầm Phong chợt nghe nhiều tiếng hô hoán hoảng loạn bất ngờ vang lên từ phía sau :

- Có án mạng! Trong tửu lâu có án mạng.

Sầm Phong động tâm quay đầu nhìn và lập tức trông thấy chính tửu lâu Sầm Phong vừa bỏ đi đang có nhiều người từ trong đó tuôn chạy ra.

Sầm Phong bước nhanh trở lại, bèn chồn đặt chân vào tửu lâu khi nãy.

Gã tửu bảo mới rồi đây còn huyền thuyên với Sầm Phong giờ chỉ còn là một cái xác vô hồn.

Sầm Phong bàng hoàng, toan tiến đến gần hơn để xem xét kỹ tử trạng của gã.

Cũng có một kẻ chỉ thẳng tay vào mặt Sầm Phong và kêu ầm lên :

- Chính hần! Lúc nãy chính người này đôi co, sau đó nạt nộ quát tháo nạn nhân. Hãy mau báo quan phủ, hần đã sát nhân hại mạng, giờ lại còn giả vờ quay lại. Hần là hung thủ.

Sầm Phong giật mình nhìn quanh và phát hiện trong tửu lâu tuy không có mấy người nhưng hầu hết đều nhìn Sầm Phong bằng ánh mắt đề quyết, tựa như đã tin Sầm Phong chính là hung thủ đã sát hại gã tửu bảo.

Cũng lúc đó từ ngoài tửu lâu bước vào ba nhân vật, tất cả đều lộ vẻ hiếu kỳ, có lẽ nghe xảy ra án mạng nên thuận chân bước vào xem cho thỏa nhãn.

Sầm Phong tìm lối bỏ đi, miệng hối hả phân minh :

- Chư vị sao lại hồ đồ? Lúc tại hạ bỏ đi chẳng phải tiểu nhân huynh ấy vẫn bình yên vô sự sao? Tại hạ không phải hung thủ như chư vị nghĩ.

Ba nhân vật đã khiến Sầm Phong không bao giờ nghĩ họ là nhân vật võ lâm thì chợt bắt chợt một trong họ đột ngột chộp vào Sầm Phong :

- Người muốn lên đi? Nếu không là hung thủ, có sao mặt lấm mày lét, tìm nẻo bỏ đi?

Sầm Phong vùng thoát thật nhanh khỏi tay nhân vật nọ :

- Các hạ chớ vội võ đoán. Huống hồ tại hạ sát hại làm gì kẻ chỉ mới một lần gặp mặt, vô thù vô oán, cũng không có võ công phòng thân?

Thân thủ của Sầm Phong khiến nhân vật nọ ngạc nhiên :

- Người am hiểu võ công? Tốt lắm! Chỉ cần người cho biết lai lịch sư thừa, nếu là danh môn chính phái. Ta có thể tin người không phải hạng người bạ đâu hạ thủ đấy như lũ cuồng đồ háo sát.

Sầm Phong giương mắt nhìn dò xét ngược lại nhân vật nọ :

- Bằng hữu là đệ tử môn phái nào?

Nhân vật nọ giương giương tự đắc, nhìn xung quanh lúc xưng danh :

- Ta họ Triệu, đệ tử phái Hoa Sơn. Còn đây là sư đệ ta, cũng ở phái Hoa Sơn. Kia là bằng hữu, họ Vạn, đệ tử Không Động phái. Còn người?

Sầm Phong gật đầu, nói khách sáo :

- Ra là Hoa Sơn, Không Động nhị phái. Tại hạ thật thất lễ vì không ngờ được may mắn diện kiến chư vị đều là đệ tử danh môn chính phái.

Họ Triệu bồng cau mày phạt ý :

- Người vẫn chưa xưng danh? Vì sao?

Sầm Phong mỉm cười tự khiêm :

- Được nghe uy danh nhị phái có khác nào tiếng sấm nổ ngang tai. Tại hạ thân phận thấp hèn, chỉ là hạng vô danh trong giới võ lâm, nếu xưng danh có khác nào làm bẩn tai chư vị. Xin miễn thứ cho.

Họ Triệu thật không ngờ lại là hạng người dễ động nộ. Y quát :

- Người không xưng danh không được với ta. Trừ phi người là hạng cuồng đồ táo tợn, đã sát nhân hại mạng lại còn dám giở trò hý vọng, đùa với Triệu Bất Vy ta? Người to gan thế sao?

Tửu lâu đã càng lúc càng xuất hiện thêm những kẻ hiếu kỳ. Và tiếng quát của họ Triệu càng là nguyên nhân khiến mọi người hiếu kỳ nhiều hơn. Điều đó làm Sầm Phong chợt dạ, vội xoay người đi thẳng một mạch ra phía sau tửu lâu.

Triệu Bất Vi vội đảo người chồm theo, chộp thẳng vào hậu tâm Sầm Phong :

- Người muốn đào tẩu ư? Nếu vậy sự xuất hiện của Triệu Bất Vi ta hoàn toàn vô ích sao? Hãy lưu lại nào.

“Vù...”

Nhưng hai chân Sầm Phong dù không động đã lướt đi, làm cho cái chộp của họ Triệu quả nhiên vô ích thật.

Triệu Bất Vi bị mất mặt vội quát :

- Ta quyết không để người thoát! Đờ!

Và Triệu Bất Vi cũng thi triển khinh công lao lướt theo Sầm Phong, với một ngọn kinh quyết không để Sầm Phong thoát như lời vừa nói.

“Ào...”

Sầm Phong vì không muốn giằng co, càng chậm chân e càng thêm phiền toái, nên bất ngờ tăng cước lực, lao mất hút về phía sau tửu lâu.

“Vút!”

Triệu Bất Vi biến sắc, vừa vội đuổi theo Sầm Phong vừa hối hả hô hoán gọi đồng bọn :

- Đối phương thân thủ không vừa. Sư đệ, Vạn nhân huynh. Cả hai hãy mau vòng ra ngoài chặn lối, đừng để hung thủ thoát. Nhanh lên.

Dứt lời, Triệu Bất Vi cũng đến lướt chạy mất hút về phía sau tửu lâu. Nhưng ở đấy, Triệu Bất Vi đành thất vọng. Vì lối nhỏ phía sau tửu lâu lại dẫn ra một ngõ cụt, không hề thấy bóng dáng Sầm Phong ở đâu. Có chăng, ở đâu một bức tường không cao lắm, họ Triệu phát hiện có một khoảng sân lộ thiên, có thể là nơi Sầm Phong đã theo đó thoát đi. Họ Triệu lập tức tung người lao vọt qua đầu tường, đặt chân lên khoảng sân lộ thiên.

Và vừa đưa mắt nhìn quanh quát phía trước, chỗ có thể trông thấy bao quát cảnh xảy ra hai bên tửu lâu, Triệu Bất Vi càng thêm thất vọng, vì chỉ nhìn thấy họ Vạn và sư đệ y đang hối hả từ hai đầu chạy vòng đến. Trong khi đó bóng dáng của Sầm Phong hoàn toàn biệt dạng. Triệu Bất Vi cất cao giọng gọi cả hai :

- Đừng tìm nữa, đối phương đã lẫn quất như chuột, ắt đang chui rúc ở sào huyệt đâu đó quanh đây. Quay lại thôi, đừng tìm nữa vô ích.

Nghe tiếng họ Triệu, sư đệ và họ Vạn lập tức gạt đầu tỏ ý là đã nghe đã hiểu. Và cả hai sau đó thất thểu quay lại tử lâu.

Vẫn còn nhiều người hiếu kỳ đứng chờ xem diễn biến. Thấy cả hai quay lại tay không, bọn người hiếu kỳ nhao nhao hỏi :

- Nhị vị anh hùng chưa bắt được hung thủ?

- Nếu vậy, còn một vị anh hùng nữa, chưa quay lại có nghĩa là thế nào cũng tóm được hung thủ. Chúng ta cứ chờ xem, sau đó cùng giải hung thủ lên quan.

- Phải đó. Giữa thanh thiên bạch nhật dám giết người, cứ giải hung thủ đến cho quan xử trị.

Họ Vạn tái mặt :

- Lẽ ra Triệu huynh phải quay lại đây sớm hơn so với bọn ta buộc phải đi vòng. Nếu chưa quay lại, lẽ nào đã có chuyện không may?

Sư đệ của họ Triệu cũng biến sắc :

- Đi. Nếu chúng ta đến kịp, may ra Triệu sư huynh vẫn chưa đến nỗi nào.

Và họ hai người vội vàng lao tuốt ra phía sau tử lâu.

Đến ngõ cụt, vì nhìn thấy khoảng sân lộ thiên trên đầu bức tường nên cả hai cũng thi triển khinh công lao lên.

Nhưng vừa đặt chân lên đến, điều họ nhìn thấy chỉ là thi thể vô hồn của Triệu Bất Vi.

Sư đệ của họ Triệu bật kêu thất thanh :

- Triệu sư huynh!

Họ Vạn kịp giữ sư đệ của họ Triệu lại :

- Chớ vội chạm vào. Chúng ta cần giữ nguyên tử trạng và bình tâm tìm cho ra manh mối có thể dẫn đến phát hiện dấu vết cho biết hung thủ là ai.

Vì đều là cao thủ võ lâm nên lời khuyên của họ Vạn ngay lập tức được sư đệ họ Triệu tiếp nhận :

- Xin nhờ Vạn huynh trông nom hộ di thể Triệu sư huynh. Đệ sẽ quay lại ngay cùng với toàn bộ sư huynh đệ vẫn đang chờ cách nơi này không xa. Được chứ?

Họ Vạn lập tức rút soạt thanh kiếm được cất giấu kín đáo ở trong người ra, thủ trên tay :

- Bao Thương Hải huynh đệ cứ yên tâm giao phó cho ta. Vạn Như Thất này quyết không để hung thủ có cơ hội quay lại dù chỉ là để phi tang xóa bỏ tội ác đã gây ra.

Sư đệ của Triệu Bất Vi tên là Bao Thương Hải vội tung người lao đi thật nhanh, vì đã biết những sư huynh đệ đồng môn đang chờ ở đâu và nhất là quá rõ chuyện này khẩn cấp như thế nào.

“Vút!”

* * * * *

Án mạng xảy ra cho gã tửu bảo vô tội ở tử lâu vô tình bị đổ lên đầu, khiến Sầm Phong dù cảm thấy có trách nhiệm truy tầm nguyên ủy, nhất là hung thủ, thì lúc này chuyện đi lại trên các lối dẫn khắp Kim Lăng thành vẫn làm Sầm Phong nghi ngại.

Không những thế, chỉ vì diện mạo của Sầm Phong lúc này thật dễ đập vào mắt mọi người nên nhìn đâu Sầm Phong cũng phát hiện những ánh mắt dù vô tình hay hữu ý vẫn nghi nghi hoặc hoặc nhìn lại Sầm Phong.

Do không thể lẩn đầu cho khuất mắt mọi người, huống hồ còn đang có trách nhiệm truy tìm hung thủ, nên Sầm Phong đành vờ như không nhìn thấy những ánh mắt nghi hoặc đó, cứ cầm cúi bước đi, và nếu có thể nhìn thì đành cúi gầm đầu, vờ nhìn xuống chân.

Nhưng dù với cách này hay cách khác, cuối cùng Sầm Phong vẫn phát hiện những ánh mắt nghi hoặc không hiểu sao cứ tìm Sầm Phong mà nhìn.

Vì nguyên nhân này, Sầm Phong đành bỏ công thay vì tiếp tục truy tìm hung thủ một cách hù dọa thì lại lẩn thật nhanh sang một nẻo vắng, chấp nhận bỏ dở việc truy tầm.

Nhưng nẻo vắng Sầm Phong chọn hóa ra chỉ là đoạn đường cuối cùng dành cho những người đã chết tìm đến. Đó là một khu mộ địa quá thê lương, đủ giải thích nguyên nhân tại sao chẳng có ai chịu đặt chân bước vào nẻo đường này.

Sầm Phong thở dài, tự dừng chân trước khu mộ địa và bắt chợt buột miệng than :

- Chỉ mới mấy ngày đầu bôn tẩu giang hồ, Sầm Phong ta làm gì nên tội đến nỗi chỉ có thể chường mặt ra ở những nơi như thế này? A...

Lập tức có tiếng cười lạt từ xa xa phía sau vang vọng đến :

- Người vẫn chưa biết nguyên nhân ư? Giết người thì đền mạng. Vả lại khu mộ địa này vị tất có chỗ nào xứng đáng cho người như Sầm Phong người an lành táng thân.

Sầm Phong nghe gai khắp người, vội quay lại :

- Ai? Nếu đã đến sao không hiện thân?

“Vút!”

Một nhân vật xuất hiện, trên tay có cầm kiếm :

- Hy vọng người vẫn chưa quên ta, Vạn Như Thất Không Động phái đây.

Sầm Phong cau mày, dĩ nhiên không thể mau quên họ Vạn với câu chuyện xảy đến ở tửu lâu chỉ mới diễn ra chưa đầy nửa ngày :

- Tại hạ đã nói rồi, cái chết của gã tửu bảo không do tại hạ gây ra. Có sao các hạ không những mãi khăng khăng đề quyết tại hạ là hung thủ, lại còn xuất hiện với sát khí đằng đằng? Xin đừng nghĩ ba chữ Không Động phái làm tại hạ sợ. Vì nếu cần, người thoát đầu lên tiếng quyết không phải các hạ, hãy gọi vị bằng hữu đó xuất hiện đi, ắt chính là người của Hoa Sơn phái, tại hạ dù bất tài vẫn nguyện bồi tiếp cả nhị vị cùng một lúc.

Sầm Phong vừa dứt lời thì vút một tiếng, quả nhiên có thêm một nhân vật nữa xuất hiện, đứng cạnh Vạn Như Thất và có bộ mặt đằng đằng sát khí có phần hơn họ Vạn bội phần. Đó là nhân vật sự đệ của họ Triệu, nếu Sầm Phong ghi nhớ không lầm.

Nhân vật đó giận dữ quát :

- Cái chết của gã tửu bảo là một, thêm cái chết nữa của Triệu Bất Vi sư huynh ta là hai. Bao Thương Hải này nếu hôm nay không thể kết liễu sinh mạng tiểu tặc họ Sầm người, giúp Triệu sư huynh ngâm cười nơi chín suối, tự ta sẽ lấy cái chết tạ tội với liệt tổ liệt tông bốn phái Hoa Sơn. Tiểu tặc, đồ!

Bao Thương Hải lập tức hung hăng xông đến, thoát xuất chiêu là quật ra liên tiếp mấy loạt kinh chí mạng.

“Ào... ào...”

Nhưng Sầm Phong nhanh chân hơn, đã kịp lùi tránh khá xa phía sau, đồng thời cũng nhanh miệng hô hoán :

- Dừng tay, sao lại gán cho tại hạ cái chết nào nữa của lệnh sư huynh họ Triệu? Dừng tay mau!

Bao Thương Hải do hụt đà nên nhất thời khó thể vừa thu chiêu vừa tiếp tục bám theo Sầm Phong để diễn khai lại trận động thủ. Tuy vậy, Sầm Phong vẫn lại bị dồn ép vì đối phương Vạn Như Thất đã loang kiếm lao ập đến :

- Người chó tìm cách phủ nhận vô ích. Chỉ vì mãi đuổi theo người, Triệu nhân huynh chỉ mới đó đã biến thành các xác không hồn. Nếu đã có bản lãnh hạ sát một cao thủ như thế chỉ trong chớp mắt, ta khuyên người ngay lúc này mau mau vận dụng mọi sở học, cố giữ lấy sinh mạng chó của người. Xem kiếm!

“Vù...”

Sầm Phong động nộ, đã lập tức bật tung người lao vào giữa làn kiếm quang dày đặc vừa được Vạn Như Thất thi triển :

- Không Động kiếm pháp không thật sự lợi hại như họ Vạn người nghĩ đâu. Xem đây!

“Bung, bung!”

Sau hai tiếng chấn kinh đánh gọn, ngoài bản thân Vạn Như Thất chợt bị chấn lùi thì Sầm Phong không những vẫn an tường lúc hiện thân mà trên tay còn xuất hiện thêm một thanh kiếm, chính là vũ khí của họ Vạn. Sầm Phong lạnh lùng, ném bỏ thanh kiếm qua một bên :

- Nếu không nghĩ bọn người chỉ vì quá hồ đồ, hừ, hãy thử miệt thị Sầm Phong này một lần nữa xem, ta sẽ hóa kiếp bọn người dễ như phá hủy thanh kiếm này.

“Choang! Phập, phập!”

Cách ném bỏ thanh kiếm của Sầm Phong không chỉ lạ lùng mà còn tự thân nó trở thành một lời hăm dọa đầy nguy hiểm. Vì thanh kiếm khi chạm vào đất, chẳng hiểu sao lại nảy bật lên, tự đoạn gãy làm hai nửa, sau đó mỗi nửa thanh kiếm lại tự cắm gục qua một bên, cuối cùng hóa thành hai phân kiếm tự cắm sâu vào đất, đứng song song với nhau, chìa đầu còn lại lên trời.

Bao Thương Hải lập tức biến sắc vì hiện tình diễn ra quá nhanh cho Vạn Như Thất và nhất là cho thanh kiếm. Tuy vậy, vì lòng giận dữ vẫn còn tràn ngập nên Bao Thương Hải ngay sau đó lại vô kinh xông đến Sầm Phong :

- Ta dù chết cũng quyết liều mạng với người.

“Ào...”

Bất đồ vang lên một tiếng quát chói tai :

- Lùi lại mau, Bao Thương Hải, mau nào!

Nhưng dù Bao Thương Hải không lùi thì chính lúc đó Sầm Phong cũng đã tự tránh chiêu, thản nhiên nhìn nhân vật thứ ba vừa xuất hiện :

- Thanh âm này đúng là của tôn giá ngay lúc đầu đã lên tiếng. Tại hạ Sầm Phong, tôn giá đã biết rồi. Xin được thỉnh giáo quý tánh cao danh. Và tôn giá xuất thân từ môn phái nào, Không Động hay Hoa Sơn phái?

Nhân vật mới xuất hiện có niên kỷ độ tam tuần. Ất vì nguyên do đó, cao niên hơn nên tỏ ra ngạo mạn hơn Vạn Như Thất và Bao Thương Hải thập phần, nhân vật đó hất hàm khinh khỉnh :

- Lẽ ra ta không việc gì xưng danh với hạng người thiếu dũng khí như người. Nhưng nếu để người chết bắt mình bất bạch, đồng đạo võ lâm có thể khinh chê Hoa Sơn bốn phái, cho Bạch Cư Mật này dù là đại đệ tử phái Hoa Sơn nhưng vì kém quang minh lỗi lạc nên không dám xưng danh. Giờ vì ta đã xưng danh rồi, nên chẳng người cũng cung xưng rõ lai lịch sư thừa, trước khi bị ta lấy mạng, đòi lại công bằng cho tệt sư đệ Triệu Bất Vi đã do người hạ sát?

Sầm Phong cười nhạt :

- Bảo tại hạ thiếu dũng khí có phải muốn ám chỉ việc không thừa nhận đã sát hại Triệu Bất Vi? Hãy nghe rõ đây, bình sinh chưa có chuyện gì Sầm Phong này tuy dám làm nhưng không dám nhận. Hơn nữa, giữa tại hạ và họ Triệu vốn vô cừ vô oán, nếu việc hạ thủ y có thể khiến tại hạ dương danh thiên hạ thì tội gì tại hạ không nhận cho xong? Huống hồ ở đây chưa biết ai kém dũng khí hơn ai. Vì Bạch Cư Mật các hạ tuy mở miệng tự phụ, khoe là đại đệ tử Hoa Sơn phái nhưng kỳ thực để đến đây lại ngấm ngấm mang theo nhiều viện thủ. Tại hạ nói như thế đúng chứ?

Bạch Cư Mật cười khẩy, đưa mục quang nhìn lướt qua Vạn Như Thất và Bao Thương Hải, cuối cùng dừng ở Sầm Phong :

- Vạn nhân huynh và Bao sư đệ chỉ là những người đưa ta truy đuổi theo người. Không lẽ người ngại sự hiện diện thêm của họ sẽ khiến người mất cơ hội đào tẩu?

Sầm Phong chợt lạnh giọng :

- Nếu ta muốn đi, bằng vào bản lãnh của bọn người, ba kẻ vô dụng, thêm vào đó là một lũ vô dụng khác đang lén lút mai phục quanh đây, vị tất có thể ngăn được ta. Nhưng đừng vội lo chuyện đó, trái lại, nếu muốn báo thù cho họ Triệu, thì cứ ra tay. Chớ nhiều lời nói gì thêm chỉ phí thời gian.

Bạch Cư Mật thoáng động dung. Sau đó bất ngờ buông tràng cười ngạo nghễ :

- Thân thủ người kẻ cũng khá cao minh. Nhưng yên tâm đi, vì đệ tử Hoa Sơn phái dù đến đông vẫn chỉ là đề phòng người có thể đột ngột bôn đào. Kỳ dư một mình Bạch Cư Mật này cũng đủ thu thập sinh mạng người, báo thù cho Triệu sư đệ. Hãy chuẩn bị giao phó tính mạng người cho ta thôi. Ha ha...

Cùng lúc với một loạt cười này của Bạch Cư Mật, từ nhiều chỗ khuất lấp vụt xuất hiện thêm bốn nhân vật cao thủ, đều kém niên kỷ hơn so với họ Bạch, trong đó có một nữ lưu cao thủ chỉ độ chừng mười tám đôi mươi. Nữ lang này thoát xuất hiện đã hùng hổ xông vào Sầm Phong :

- Cuồng đồ thật cao ngạo. Bảo ta vô dụng nhưng liệu có dám cùng ta đối chưởng so chiêu? Hãy đỡ!

“Ào...”

Tất cả đều bất ngờ trước thái độ này của nữ lang. Sầm Phong cũng vậy, vì thế đành thối lui tránh chiêu, đồng thời buông một lời ngạo nghễ :

- Lui lại đi. Vì dù sao hạng nữ lưu như cô nương bản lãnh chỉ có hạn. Hãy để đại sư huynh của cô nương đích thân ra tay thì hơn. Có khi còn được tạm gọi là đối thủ của tại hạ. Hãy lui lại mau khi còn cơ hội.

Bạch Cư Mật chợt biến sắc quát lớn :

- Bát sư muội lui mau. Hãy để cuồng đồ cho ta đối phó. Kéo ta khó lòng chịu nổi lâu hơn nữa thái độ cao ngạo của y.

Và Bạch Cư Mật vỗ kinh, xông thần tốc vào Sầm Phong :

- Mau đỡ chiêu!

Cũng lúc này, nữ lang vì một lần hụt chiêu nên càng thêm xúc nộ lại lao tiếp vào Sầm Phong :

- Cuồng đồ, đỡ!

Sầm Phong cười ngắt, phất tay hất chưởng đối phó cả hai :

- Được, ta chấp cả hai. Xem chiêu. Ha ha...

“Bùng! Bùng!”

Nữ lang bị kích lùi, càng thêm giận, toan lướt đến tiếp thì nghe Sầm Phong gầm một tiếng vang dội lúc lao vào Bạch Cư Mật như một cơn lốc xoáy hung hãn :

- Chưa hết đâu. Chỉ qua được chiêu này nữa của ta mới đáng gọi là cao thủ. Đỡ!

“Ào...”

Khí thế của Sầm Phong thật kinh thế hãi tục, khiến bao nhiêu cao thủ đứng ngoài, kể cả nữ lang chưa kịp xông vào, dù nhìn thấy nổi nguy đã chực chờ cách thân Bạch Cư Mật vẫn không có cách nào kịp ứng phó giải nguy, thậm chí đến một tiếng kêu có thể phân nào giúp họ Bạch bình tâm đối phó, họ cũng chẳng còn cơ hội phát thành tiếng.

Ngon kinh của Sầm Phong đã cuộn ập vào họ Bạch như một ngọn sóng cả chuẩn bị đè nát một manh thuyền nan mỏng mảnh.

“Ầm!”

Vừa lúc đó toàn thân Sầm Phong đột ngột giật lùi về phía sau, thoát nhìn cứ ngỡ chính chấn kinh đã đẩy Sầm Phong bật lùi lại.

Nhưng không phải thế. Vì khi đình bộ dừng chân, Sầm Phong do vẫn an tường nguyên hiện nên lạnh lùng nhìn Bạch Cư Mật càng lão đảo chi bộ, càng lúc càng sắp gục ngã dù đang cố chi trì cước bộ :

- Đại đệ tử Hoa Sơn phái bản lãnh chỉ có thể thôi sao? Hãy về đi, về mà khổ luyện lại công phu trước khi ta đối ý, không cho ngươi thêm bất kỳ cơ hội nào nữa.

Đáp lại sự độ lượng của Sầm Phong, đương trường vì còn lại đúng sáu nhân vật thì cả sáu đã lập tức đồng loạt xông vào tung loạn chưởng đối phó chỉ một mình Sầm Phong :

- Tặc tử chó ngạo mạn. Đờ chiêu!

- Cuồng đồ thật lớn lối. Ta sẽ cho ngươi biết thế nào là lợi hại của công phu Hoa Sơn phái.

- Hãy hợp lực hạ thủ tặc đồ, phục thù cho Triệu sư huynh! Giết!

- Giết! Giết!

“Ào... Ào...”

Bất ngờ bị vây áp, Sầm Phong không những không nao núng, trái lại còn đắc ý cười vang :

- Ta đã nói rồi, muốn báo thù cho Triệu Bất Vi hãy mau về luyện lại công phu.

Còn với bản lãnh lúc này, chừ vị dù muốn nạp mạng, ha ha... Sầm Phong ta thật chưa có cao hứng tiếp nhận. Đành để dịp khác vậy. Cáo biệt. Ha ha...

Và như quả pháo thăng thiên, toàn thân Sầm Phong đột ngột lao bật lên thật cao, sau đó bất ngờ lẳng không đổi hướng, lao mất hút vào khu mộ địa, vừa thần tốc vừa huyền ảo hư vô hư thực như một bóng u linh đã đến lúc quay về cõi u minh vô định.

Những nhân vật như Vạn Như Thất đều bàng hoàng trước thân thủ đến bậc này của Sầm Phong. Và lúc tất cả thu chiêu lùi về, cố tránh không để loạn chưởng đánh lẫn vào nhau, thì nhìn lại chỉ còn thấy bóng dáng Sầm Phong như một bóng mờ đã đi quá xa.

Họ lắc đầu nhìn nhau, sau đó lùi thối quay về với một cao thủ trong bọn họ là Bạch Cư Mật hầu như đã hôn mê vì nội thương quá nghiêm trọng, không thể tự đi một đoạn nữa mà phải nhờ họ thay phiên nhau công về.

Lúc họ đi đã khuất, cũng là lúc khu mộ địa sắp chìm vào bóng chiều hoàng hôn cô định, Sầm Phong chợt xuất hiện nhô đầu lên từ một nấm mộ cao to cách không xa lắm chỗ vừa diễn ra giao chiến.

Sầm Phong lặng lẽ nhìn quanh, sau đó cố tình hắng giọng :

- Tôn giá một khi vẫn nhẫn nại chờ và đến lúc này cũng không chịu bỏ đi, dám hỏi có phải vì tại hạ? Nếu phải, xin thỉnh tôn giá hiện thân và cho biết có điều gì chỉ giáo?

Đáp lại câu hỏi ngỡ không hề có bất kỳ ai nghe của Sầm Phong, chợt có một tiếng kêu kinh ngạc vang lên từ một nấm mộ nào đó giữa muôn nghìn nấm mộ :

- Úy! Tiểu tử ngươi đủ bản lãnh phát hiện ta? Khá thật đấy. Mà này, ngươi bắt đầu phát hiện ta từ lúc nào? Hay chỉ hù họa đoán bừa và may là đúng?

Sầm Phong không vội đáp lời ngay, trái lại chỉ sau một thoáng trầm ngâm nghĩ ngợi điều gì đó mới chậm rãi lên tiếng :

- Ẩn nấp lâu như tôn giá lẽ nào chỉ để nhận định bản lãnh của tại hạ cao minh ra sao? Vậy khi đã có nhận định rồi, tôn giá muốn thế nào đây? Nếu có địch ý thì xin mời hiện thân cùng tại hạ thử một phen giao chiêu đối chưởng? Bằng như không phải, thất lễ nha, tại hạ hiện có việc khẩn, cần đi ngay. Đành để tôn giá thất vọng vì không thể lưu lại lâu hơn. Cáo biệt!

Lập tức có tiếng quát :

- Đứng lại!

Cùng lúc đó là một văn nhân trung niên xuất hiện với một chiếc quạt được làm bằng loại lông thú có sắc đen nào đó cứ luôn phe phẩy trên tay.

Sầm Phong hoài nghi nhìn văn nhân :

- Xin được thỉnh giáo cao danh đại tính? Tôn giá có phong thái đỉnh đặc thể này thật khó tin lại là nhân vật có hành vi mờ ám đã bị tại hạ phát hiện lên nắp phục quanh đây.

Văn nhân cũng kinh ngạc nhìn lại Sầm Phong :

- Người thật sự chỉ mới bốn tẩu giang hồ gần đây? Như vậy thì lạ thật. Cao nhân nào đủ bản lĩnh đào luyện người có một thân thủ đáng được gọi là khá, lại không chịu khó truyền thụ cho người chỉ ít là một vài kiến văn cần thiết, để người có thể thoát nhìn là nhận biết ngay ta là ai?

Sầm Phong bán tín bán nghi :

- Tại hạ bắt buộc phải nhận biết tôn giá sao? Dựa vào đâu? Qua diện mạo hay qua vật tôn giá đang giữ trong tay?

Văn nhân tủm tỉm cười thú vị, đồng thời tự thu nhỏ chiếc quạt, xếp cất vào người :

- Điều đó thì người sau này nên tự tìm hiểu sẽ tốt hơn. Chứ nếu để ta nói, ắt người thế nào cũng nghĩ ta đã tự tô vẽ cho chính bản thân.

Sầm Phong thì không thấy chuyện này có gì thú vị :

- Tôn giá nếu không xưng danh thì cũng xin cho biết chủ ý. Xuất hiện để đối địch hay chỉ để chuyện văn và dò xét?

Văn nhân thu cái cười về :

- Người vội thế sao? Vậy nếu ta bảo xuất hiện để đối địch thì người định lẽ nào? Xuất thủ ngay, cho dù không cần biết nguyên do vì sao lại thế?

Sầm Phong cười nhạt :

- Đến tính danh của tôn giá tại hạ còn chưa biết thì lo nghĩ làm gì chuyện tìm hiểu một nguyên do không hề có để xảy ra đối đầu. Tuy vậy, tại hạ vì có việc vội nên không thể không đi, chỉ cần tôn giá thử một lần ra tay ngăn cản, đối với tại hạ thế là đủ nguyên do để giữa hai ta diễn khai trận chiến. Nhưng mong tôn giá cân nhắc kỹ trước khi đi đến quyết định. Cáo biệt!

Nhưng Sầm Phong vừa động thân toan bỏ đi thì văn nhân cũng lập tức động thân ngăn lối :

- Nếu vậy ta quyết thử ngăn cản người một lần. Liệu xem bản lĩnh của người có thật sự khá như ta nghĩ chăng? Hãy đứng lại nào.

Thân pháp của văn nhân quả nhanh ảo, chỉ thoáng mắt là hiện thân ngăn lối Sầm Phong.

Sầm Phong lạnh lùng xuất thủ :

- Tại hạ cũng đành phải đắc tội. Hãy đỡ!

“Ào...”

Văn nhân chợt lắc vai dịch thân tránh chiêu :

- Hảo công phu. Nhưng muốn thoát đi người cần phải đánh bại được ta. Chứ thế này thì không thể.

Sầm Phong không dễ nao núng, trái lại huyệt chiêu này thì có chiêu khác xuất hiện thế vào ngay :

- Ai bảo không thể? Xem đây!

“Vù...”

Văn nhân vẫn thủy chung chưa chịu xuất thủ phản công, nhưng lần này vừa tránh né vừa tẩm tặc khen :

- Chà, nhanh thật đấy. Bản lĩnh của ngươi đã khiến ta hứng thú rồi đấy.

Sầm Phong cười nhẹ, chiêu tiếp liền ngay chiêu vừa hụt :

- Rồi tôn giá sẽ thôi, không hứng thú nữa. Trái lại sẽ chuyển sang sợ đến vỡ mật, bắt đầu từ chiêu này. Đỡ!

“Ào...”

Văn nhân không thể tránh được mãi. Diện mạo vì thế vừa kinh nghi vừa lo ngại, văn nhân phải chấp nhận đổi chiêu :

- Bảo ta sợ ư? Trừ phi ngươi ngoài chiêu thức nhanh cần có thêm nội lực đủ lợi hại. Điều đó sẽ rõ ngay thôi. Đánh!

Cách phát chiêu của văn nhân cũng rất nhanh. Vì thế, văn nhân vừa xuất thủ thì nhị kinh của song phương đã lập tức chạm nhau mãnh liệt.

Sầm Phong bị chao đảo, thất kinh nhìn văn nhân chỉ có một thoáng chấn động rồi thôi, không hề mất đi sự ổn định của cước bộ.

Dẫu vậy, người thất kinh nhiều hơn lại là văn nhân vô danh :

- Hảo nội lực! Lệnh sư hãn là cao nhân thế ngoại. Ai vậy?

Sầm Phong thay vì đáp, mà kỳ thực chẳng biết phải đáp thế nào, đã bất ngờ bật tung cả nhị kinh cùng một lúc :

- Cứ dể bại tại hạ, lo gì sẽ không biết nhân vật đã truyền cho tại hạ những ngân này công phu? Đỡ!

“Ào... ào...”

Chưởng pháp lần này của Sầm Phong bỗng làm văn nhân biến sắc :

- Chưởng công quả lợi hại. Nhưng sao ta chưa từng thấy qua bao giờ? Mà này, sư thừa ngươi thế nào? Bản lĩnh khá thật đấy.

“Bung bung bung!”

Lượt chạm kinh này cũng làm Sầm Phong dao động chao đảo, càng khiến Sầm Phong thêm bất phục, lạnh lùng xuất thủ bằng mọi sở học bình sinh.

“Vù...”

Văn nhân trung niên như cảm nhận được tâm trạng lúc này của Sầm Phong, vì thế bắt đầu tỏ ra cẩn trọng trong từng chiêu từng thức đánh ra, một thái độ cho thấy hết dám xem thường Sầm Phong như lúc đầu nữa.

Hoàng hôn qua đi, bóng tối dần phủ chụp xuống khiến khu mộ địa đã thê lương lại càng thêm tang tóc ảm đạm. Dẫu vậy, khung cảnh của khu mộ địa không hoàn toàn tĩnh lặng như lẽ ra phải có. Vì trận giao phong của hai nhân vật cao thủ vẫn cứ diễn khai với thi thoảng vang lên tiếng chạm kinh mãnh liệt cho dù điều đó xảy ra đã càng lúc càng ít, thưa dần.

Sở dĩ đã ít đi những tiếng chạm kinh vì song phương càng giao chiêu động thủ càng ngấm ngấm thừa nhận rằng họ đúng là kỳ phùng địch thủ, lần đầu gặp nhau. Và vì chẳng ai muốn bại nên họ ngoài việc xuất chiêu cực kỳ cẩn thận thì còn cố tránh, không muốn mau chóng bị kiệt sức nếu cứ để chạm kinh với nhau như thoát đầu.

Và lúc này, chính vì Sầm Phong vẫn giữ được mãi thế chi trì với cục diện đa phần là bình quân nên cuối cùng làm cho văn nhân trung niên vừa kinh ngạc vừa thán phục :

- Tiểu huynh đệ như càng giao chiêu càng thuần thực? Đủ hiểu tiểu huynh đệ đúng thật là lần đầu xuất sơn, cũng là lần đầu được cùng ta thỏa sức giao chiến, khiến chiêu thức càng thuần thực thì càng thêm biến hóa lợi hại. Ta đoán đúng chứ?

Văn nhân tuy mở miệng phát thoại nhưng chiêu thức không vì thế mà chậm lại.

Không những thế, đấu pháp của nhân vật chợt thay đổi, chuyển từ những chiêu chưởng mà nếu còn vận dụng ắt không thể tránh bị tổn hao chân lực, đổi thành những chiêu cầm nã sẽ ít tổn chân nguyên hơn, mặc dù sát cơ dành cho đối thủ vẫn không chút suy giảm so với dùng chưởng.

Muốn thi triển cầm nã thức đạt mức độ lợi hại cao nhất thì văn nhân dĩ nhiên phải tìm cách tiếp cận Sầm Phong càng gần càng tốt.

Tương tự, Sầm Phong cũng tự tìm cách sáp lại gần văn nhân, như muốn bày tỏ cho văn nhân là địch thủ biết rằng cũng đã đến lúc Sầm Phong cần thay đổi đấu pháp vì vẫn giữ ý định đả bại văn nhân.

Sầm Phong cũng thi triển những chiêu cầm nã và đột ngột chộp một tay vào giữa mặt văn nhân :

- Đờ!

“Vù...”

Văn nhân lách nghiêng đầu qua một bên, vừa cười vừa đáp trả lại Sầm Phong cũng một thức cầm nã trong cự ly quá gần :

- Tiểu huynh đệ đừng quá liều lĩnh. Bằng không, chưa đả bại được người đã bộc lộ sơ hở để người có cơ hội phản thủ hoàn công đả bại ngươi. Như thế này chẳng hạn.

“Vù...”

Chiêu cầm nã của văn nhân cũng vỗ chính diện vào giữa mặt Sầm Phong. Tuy vậy, thay vì lách đầu tránh chiêu như văn nhân vừa thực hiện ứng phó, Sầm Phong vụt cười lạt và bất ngờ dùng tả thủ chộp thẳng vào giữa chiêu cầm nã của văn nhân :

- Nhưng tôn giá liệu còn có cơ hội phản công sao? Thật đắc tội vì buộc phải dùng thủ đoạn này. Hãy dừng tay và nhượng lối cho tại hạ mau.

Cách phát chiêu ứng phó của Sầm Phong ngay lập tức làm văn nhân giật mình :

- Tiểu huynh đệ sao liệu thế? Có cần tỷ đấu bằng nội lực để quyết phân định thắng phụ chăng?

Và văn nhân vội thu chiêu cầm nã về, như không muốn để Sầm Phong chạm tay vào vì điều đó chỉ sẽ khiến song phương buộc phải chọn cách giao đấu thập phần nguy hiểm cho cả hai, là tỷ đấu bằng nội lực theo lời văn nhân vừa hô hoán.

Nhưng Sầm Phong một khi đã có chủ ý thì nào dễ bỏ qua hoặc cho văn nhân có cơ hội đổi thay hiện trạng. Sầm Phong dịch chuyển lên thêm nửa bước, với tả thủ cứ bám sát chiêu cầm nã của văn nhân. Và khi cơ hội đến, Sầm Phong chợt gằn giọng quát một tiếng đanh gọn, với tả thủ vụt bắn xạ ra một vật cực nhỏ khó thể nhìn thấy dưới bầu trời đêm :

- Trúng!

13. Chương 13: Diễn Biến Kinh Hoàng Thành Kim Lăng

Tay của song phương đã ở quá gần, cơ hồ suýt chạm vào nhau. Vì thế, với khoảng cách sát sà là thế, vật cực nhỏ do Sầm Phong cố tình phát xạ lập tức lao đến cắm thẳng vào giữa lòng bàn tay của văn nhân.

“Phập!”

Tay của văn nhân bị nhói buốt tức thì, đành thu tay về và nhảy lùi về phía sau thật nhanh :

- Ám khí?

Sầm Phong vẫn vội vã muốn đi, vậy thì đây là cơ hội khó thể bỏ qua.

“Vút!”

Sầm Phong lướt đi thật nhanh, kèm theo đó là cổ tình ném lại cho văn nhân một câu hăm dọa trong tràng cười ngạo nghễ :

- Dụng võ như dụng binh, đồng thời binh bất yếm trá. Vì thế, tại hạ thành thật khuyên tôn giá ngay lúc này chớ vội vọng động chân lực, dù chỉ là để đuổi theo tại hạ. Kẻo không thôi, chính tôn giá sẽ tự chuốc hậu quả khó lường. Ha ha...

Văn nhân quả thật đang dợm chân toan đuổi theo, nhưng vì nghe Sầm Phong bảo như thế nên đành dừng lại và chỉ biết giậm dứ quát vọng theo bóng Sầm Phong đang đi khuất dần :

- Người dám dùng ám khí có tẩm độc ám hại ta? Hành động bất chấp thủ đoạn như thế này, người nhớ đấy, sẽ có ngày ta cho người nếm mùi lợi hại.

Nhưng Sầm Phong đã đi xa khuất, ở khu mộ địa chỉ còn vang lại chính tiếng quát của văn nhân mà thôi.

* * * * *

Màn đêm đen luôn đồng lõa với những gì mờ ám. Nhưng dẫu vậy bóng đêm lại là bạn đồng hành cực tốt cho những ai như Sầm Phong lúc này. Vì lẽ đó, Sầm Phong dễ dàng quay trở lại Kim Lăng thành, hy vọng sẽ không bị ai phát hiện nhận diện với diện mạo kỳ thực rất dễ nhận ra của Sầm Phong hiện nay.

Chợt trước mặt Sầm Phong bỗng ẩn hiện một bóng nhân ảnh với khinh thân pháp thật cao minh.

Sầm Phong vội dừng lại và còn kịp nấp người trước khi để bóng nhân ảnh nọ lao vụt qua. Tuy vậy, sau khi bóng nhân ảnh nọ vừa lao qua, Sầm Phong dù không muốn cũng cảm nhận khắp thân chợt rung động một cách kỳ quái. Và thật lạ, không biết bị ma xui quỷ khiến thế nào, Sầm Phong chỉ sau một sát na suy nghĩ bỗng đường đột thi triển khinh công để lẳng lẳng bám theo bóng nhân ảnh nọ.

Được một lúc, khi đã cùng bóng nhân ảnh nọ hầu như dong ruổi xong gần hết mọi ngõ đường ngang dọc của thành Kim Lăng, Sầm Phong chợt phát hiện bóng nhân ảnh có dấu hiệu sắp dừng lại nên liền vội vàng dừng trước và tìm chỗ nấp kín.

Sầm Phong đã toan liệu quá đúng. Đồng thời bóng nhân ảnh nọ vừa dừng chân ngay bên ngoài một cánh cửa đóng im ỉm thì cũng là lúc cánh cửa vụt mở toang, để phát ra một giọng hỏi vừa trầm vừa thâm thì :

- Sư phụ đến rồi. Bát sư muội liệu đã phát hiện điều gì chưa?

Trước cánh cửa có treo một ngọn đèn hồng tỏa sáng mờ mờ, soi tỏ tấm hoành phi khắc thật to bốn chữ Kim Lăng Khách Điểm ngự trị ngay trên cánh cửa. Và phần nào cũng nhờ đó bóng nhân ảnh đã tự hiện lộ cho thấy bản thân là một nữ hiệp khách vừa trải qua một cuộc dạ hành.

Để đáp lại câu vừa nghe hỏi, nữ hiệp khách chợt thở dài ảo não :

- Vẫn bất vô âm tín. Còn vết tử thương của đại sư huynh thì sao? Liệu sư phụ với kiến văn uyên bác có nhận ra công phu gì đã khiến đại sư huynh uống mạng?

Trong cánh cửa vẫn vang ra lời đối thoại, cho dù người ẩn bên trong không rõ vì sao đã không với nữ hiệp khách bước vào mà bản thân lại còn chẳng chịu đặt chân bước ra ngoài :

- Sư phụ vẫn chưa tiết lộ. Chỉ nói rằng, nếu Vạn Như Thất bị mất tích và may tìm lại được thi thể thì qua tử trạng nhất định sẽ minh bạch hung thủ có xuất xứ thực sự từ môn phái nào. Đáng tiếc thay, dù bát sư muội là người quay về sau cùng nhưng tất cả đều hoài phí vì kết quả đều thất vọng như nhau. A... Vạn nhân huynh thật ra đã chết hay vẫn vô sự? Ta ước chi có người giải đáp được cho ta nghi vấn này.

Những lời đối thoại này dù thì thảo nhưng nhờ cảnh quang xung quanh quá ư tĩnh lặng nên giúp Sầm Phong nghe rõ mồn một. Vì nghe nên Sầm Phong chấn động, chợt len lén xoay người toan bỏ đi.

Bỗng có tiếng hừ lạnh vang lên từ chỗ nào đó cao hơn đầu Sầm Phong một quãng :

- Người còn muốn bỏ đi sao? Đã muộn rồi. Hừ!

Sầm Phong giật mình, toan ngẩng mặt nhìn lên, nào ngờ đúng lúc đó ở trước khách điểm Kim Lăng bỗng vang lên tiếng kêu kinh ngạc của nữ hiệp khách nọ :

- Sư phụ? Có kẻ lén bám theo đệ tử thật sao? Thảo nào Bao Thương Hải sư huynh cứ để đệ tử đứng mãi bên ngoài. Hóa ra Bao sư huynh đã được lệnh của sư phụ từ trước.

Cùng lúc đó từ đằng sau cánh cửa khách điểm chợt đồng loạt lao ra sáu bảy nhân vật. Họ cầm sẵn những ngọn đuốc chưa thắp, và lúc này tất cả đều thắp sáng lên, soi tỏ cả một quãng đường trước khách điểm, kể cả chỗ Sầm Phong đang đứng nấp cũng bị những ánh đuốc chiếu lộ.

Bao Thương Hải cười độc ác :

- Quả nhiên chính là người. Sư phụ ta liệu việc như thần, đã đoán biết thế nào người cũng tìm cách bám theo, tiếp tục thực hiện những hành vi độc ác của người, là lần lượt ám hại từng đệ tử bốn phái như đã gây cho Triệu sư huynh và gần đây là Bạch đại sư huynh của ta. Phen này người đừng mong thoát. Ha ha...

Đột ngột bị lọt vào mai phục, Sầm Phong dù bàng hoàng vẫn cố tự trấn tĩnh và cất cao giọng hỏi ngược lại :

- Lệnh sư đâu? Có phải là nhân vật vừa rồi đã phát thoại? Xin hãy cho tại hạ được một lần diện kiến.

Sầm Phong đoán đúng. Vì ngay khi vừa dứt lời, Sầm Phong lại nghe thanh âm giọng nói như lúc nãy vang lên, vẫn từ một vị trí nào đó cao khỏi đầu Sầm Phong một quãng. Giọng đó bảo :

- Người liệu đủ tư cách để mong cùng bốn Chương môn diện kiến sao? Hãy nói mau, người xuất thân từ đâu? Tuân lệnh ai, người tìm cách sát hại những hai đệ tử của bốn Chương môn? Có phải Vạn Như Thất phái Không Động đột ngột bị thất tung cũng là do người gây ra?

Sầm Phong toan đáp lời, chợt nghe Bao Thương Hải quát lớn :

- Sư phụ chó phí lời. Y sẽ không đáp đâu. Hạng người chỉ ưa nặng không muốn nhẹ như y, có chẳng chúng ta cứ bắt giữ y, dùng nhục hình buộc y phải cung xưng tất cả.

Sầm Phong há miệng cười vang :

- Muốn bắt giữ ta ư? Bọn người đã từng là bại tướng liệu có đủ bản lĩnh thực hiện như lời vừa nói chẳng? Tốt hơn họ Bao người nên ngậm miệng lại. Ngoại trừ lệnh sư, tất cả bọn người đều vô dụng, liệu làm gì được ta? Ha ha...

Sầm Phong cười lớn, khiến tăng thêm huyền não vì trước cửa khách điểm lúc đêm đã về. Và điều này vì gây kinh động khắp một vùng nên từ những gian nhà lân cận có nhiều cánh cửa tuần tự hé mở ra, để lộ những khuôn mặt hiếu kỳ cứ hau háu nhìn ra ngoài.

Nơi Sầm Phong đang đứng vì cũng gần một gian nhà nên khi cánh cửa của gian nhà buộc phải hé mở do bị những huyền não gây kinh động, thì Sầm Phong đã lập tức lách người chui vào đấy thật nhanh.

Người vừa hé mở cửa do kịp phát hiện cho dù Sầm Phong thực hiện hành vi chui tọt qua khá nhanh nên chỉ biết ngỡ ngàng bật kêu :

- Ối... người là ai? Sao lại đường đột chui vào đây, mau bước ra. Ối... đạo tặc?... Người là đạo tặc ư? Mau cứu! Có ai không? Vừa có đạo tặc tùy tiện chui vào đây này! Mau cứu!

Đúng lúc người đó kêu vang, Đoàn Trung Hiếu và bọn Bao Thương Hải cũng hung hăng và hùng hổ xô cửa xông bừa vào. Nhưng tất cả vẫn quá chậm vì Sầm Phong đã biệt dạng, chỉ lưu lại một dấu vết duy nhất là cửa sau gian nhà do vẫn còn mở toang hoác.

Bọn Bao Thương Hải hậm hực đuổi theo, dù biết là vô vọng.

Đúng lúc này, khi bọn Bao Thương Hải tuần tự biến mất sau khi lao vùn vụt qua cánh cửa hậu thì ở cửa trước, Sầm Phong nhẹ nhàng lách người bước ra, êm không một tiếng động.

Sầm Phong ngẩng mặt nhìn lên cao, sư phụ của bọn Bao Thương Hải có lẽ vì cũng lầm kế của Sầm Phong như bọn đệ tử nên lúc này chẳng còn ẩn nấp đâu đó trên cao.

Sầm Phong yên tâm, khe khẽ trút ra tiếng thở phải nhẹ nhõm, đồng thời lẳng lặng tung người lao đi, theo một phương mà Sầm Phong tự biết bọn Bao Thương Hải sẽ khó lòng phát hiện cho dù có kịp quay lại và tình cờ chạy đuổi theo đúng hướng này.

Đến khi chạy ra khỏi phạm vi Kim Lăng thành, lúc Sầm Phong toan dừng lại thì cũng là lúc có thanh âm câu hỏi đột ngột vang lên từ phía sau :

- Ta những tưởng ngươi vẫn còn chạy nữa? Vì sao ngươi muốn dừng ở đây?

Sầm Phong thất kinh quay ngược lại :

- Chưởng môn Hoa Sơn phái?

Quả thế, cho dù đứng đối diện Sầm Phong lúc này là một nhân vật xa lạ nhưng nhờ qua thanh âm vừa nghe Sầm Phong vẫn minh định nhân vật đó chính là sư phụ của bọn vô dụng Bao Thương Hải. Nhân vật đó đang nhếch môi cười lạt :

- Kế thoát thân của ngươi kể cũng cao minh. Chỉ tiếc, ngươi đã không biết một điều, đây là nhờ ta phục sẵn trên cao nên khi không thấy có bóng người thoát ra từ lối hậu liền biết ngay ngươi muốn giở trò gì. Giờ là lúc có lẽ ngươi không thể không đáp những câu hỏi ta đã hỏi?

Sầm Phong chỉ biết lắc đầu :

- Tại hạ nếu muốn giết lệnh đồ Bạch Cư Mật thì khi được những sư đệ sư muội đưa về, y đã là một cái xác vô hồn. Tại hạ không phải hung thủ sát hại tất cả những nhân mạng đã xảy ra trong thành nguyên một ngày qua.

Chưởng môn nhân Hoa Sơn phái vẫn cứ cười lạt quyết liệt cật vấn Sầm Phong :

- Hãy nói về xuất thân của ngươi đã.

Sầm Phong lại lắc đầu :

- Không có gì để nói ngoại trừ tại hạ là một người vô môn vô phái.

Chưởng môn Hoa Sơn phái cau mặt :

- Ngươi tưởng ta tin sao? Nói mau, ngươi chạy đến tận đây mong gặp ai? Hoặc giả nhân vật nào sắp đến đây gặp ngươi?

Sầm Phong thở dài :

- Chưởng môn không tin, tại hạ đành cam chịu. Kỳ thực tại hạ chỉ vì không muốn bị quý phái Hoa Sơn ngộ nhận mãi nên tìm cách lánh mặt hơn là cứ tiếp tục đối đầu.

Chưởng môn Hoa Sơn phái bật cười vang :

- Ngươi không muốn đối đầu mà được sao? Trái lại, ta đang muốn qua ngươi sẽ dò xét được lai lịch sư thừa của ngươi, mau đi! Ha ha...

Dứt lời, Chưởng môn Hoa Sơn phái lập tức huơ chưởng lướt đến xuất thủ.

“Ào...”

Sầm Phong cũng phá lên cười :

- Tiếc thay, tại hạ lại không muốn đào sâu thêm hồ ngộ nhận. Xin hẹn lần sau sẽ tận lực lĩnh giáo cao chiêu tuyệt học của quý phái. Cáo biệt! Ha ha...

Và với một loạt những bước dịch chuyển theo một bộ pháp kỳ ảo, Sầm Phong tuy vẫn cười nhưng đã càng lúc càng đi xa, sau khi tránh thoát loạt kinh tấn công của Chưởng môn Hoa Sơn phái.

“Vút!”

Nhưng thật đột ngột, từ hướng Sầm Phong định lao thoát đi bỗng xuất hiện một bóng nhân ảnh không chỉ lao ngược lại mà còn lao ập đến thật nhanh.

“Vù...”

Lúc sắp chạm nhau, song phương toan tìm cách mạnh ai nấy tránh đường thì cả hai không hẹn mà nên, cứ đồng loạt bật kêu kinh nghi :

- Ủy! Là tôn giá?

- Lại là tiểu tử ngươi? Tốt lắm, thật vừa khéo cũng đúng lúc ta đang muốn tìm lại ngươi. Đỡ chiêu!

“Ào...”

Sầm Phong sau một thoáng kinh ngạc cũng động nộ quật kinh :

- Tại hạ cũng đang tìm tôn giá đây, kẻ vô sỉ cố tình tìm cách đâm chân Sầm Phong này, tạo cơ hội cho đồng bọn có dịp sát nhân hại mạng, sau đó để trút hết mọi tội lỗi cho người hoàn toàn vô tội là ta. Hãy đỡ chiêu!

“Vù...”

Nhân vật xuất hiện tình cờ chặn lối và còn tận lực giao chiến với Sầm Phong chẳng phải ai khác mà chính là văn nhân trung niên vào chập tối hôm nay đã từng cùng Sầm Phong động thủ ở ngay khu mộ địa của Kim Lăng thành. Và do từng là đối thủ nên lúc này chạm trán lại cả hai không cần phí thời gian dò xét thực lực đối phương, hướng hồ cả hai hầu như đều đang trong tâm trạng giận dữ, vì thế thoát phát chiêu là dốc toàn lực, vô tình tạo ngay một cục diện tử chiến, như thể cả hai là kẻ tử đối đầu quyết chẳng tha nhau.

“Ầm! Ầm!”

Và Sầm Phong cơ hồ quên cả sự hiện diện của Chưởng môn Hoa Sơn phái cạnh đó, cứ cuồng nộ lăn xả vào văn nhân với những lời lẽ giận dữ luôn tuôn trút ra như thác đổ :

- Lão vì sao quyết tình đẩy Sầm Phong ta vào tình thế có miệng chẳng thể nói dù chỉ là một lời phân minh? Vì sao lão và đồng bọn cùng nhau âm mưu, khiến Bạch Cư Mật, đại đệ tử Hoa Sơn phái, kỳ thực chỉ bị ta đã thương nhưng cuối cùng cũng vong mạng? Ta phải giết lão, nếu không oan tình này Sầm Phong ta kiếp này khó bề gội rửa. Đỡ chiêu!

“Vù...”

Phản ứng của Sầm Phong không hiểu sao văn nhân càng nghe càng hoang mang.

Và vì hoang mang nên nhất thời văn nhân bị khí thế giận sức sôi của Sầm Phong dồn vào thế kém.

Đã thế, do vẫn đứng cạnh đó quan chiến, vị Chưởng môn Hoa Sơn phái chợt bật lên tiếng gầm kinh ngạc, nói với văn nhân đang bị Sầm Phong bức dồn :

- Thế này là thế nào hử, Chu lão huynh? Có thật tiểu tử đã nói đúng không? Đại đệ tử của Tư Mã Vương này là do Chu lão huynh sát hại thật ư?

Văn nhân chợt động nộ gầm vang :

- Tư Mã huynh chớ nghe tiểu tử nói nhảm. Nhưng hãy cứ chờ đấy. Đợi Chu Thịnh Phát này hỏi tội tiểu tử về cái chết của Vạn Như Thất xong, ắt Tư Mã huynh sẽ minh bạch ai là hung thủ sát hại lệnh đồ? Tiểu tử thật đáng chết. Đỡ!

“Ào...”

“Ầm! Ầm!”

Sầm Phong đang lúc thịnh nộ nên phát chiêu càng lúc càng liều lĩnh, như không còn nghĩ gì đến sự sống chết của bản thân nữa :

- Lão tặc ma còn dám nhắc đến họ Vạn sao? Thật may, ta đang muốn hỏi lão vì sao đến cả họ Vạn, Không Động phái lão cũng chẳng buông tha? Đã đổ trút lên đầu ta hai nhân mạng của Hoa Sơn phái là họ Triệu và họ Bạch vẫn chưa đủ sao? Lại còn giở trò ném đá giấu tay, gây bất lợi cho họ Vạn, có phải lão muốn đẩy ra vào tình cảnh dù đi đâu ở đâu vẫn bị cùng một lúc nhị phái Hoa Sơn - Không Động truy sát, đúng không? Lão thật độc ác. Đỡ!

“Ào...”

Văn nhân lần này bị lời nói của Sầm Phong làm cho rúng động :

- Mau dừng tay! Sao người dám bảo Vạn Như Thất là do Chu Thịnh Phát mưu hại? Không lẽ chẳng phải người? Dừng tay mau!

Vừa quát văn nhân Chu Thịnh Phát vừa vội vã tìm cách tránh thoát chiêu công của Sầm Phong. Nào ngờ chỉ vì có hành động như thế văn nhân Chu Thịnh Phát đã vô tình tạo cơ hội cho Sầm Phong dễ dàng chiếm tiện nghi.

Sầm Phong bật lao vào văn nhân với một khí thế kinh người :

- Đã có đờm lược làm, lão phải có dũng khí thừa nhận. Giết Vạn Như Thất, Bạch Cư Mật nhất định là người chủ mưu là lão. Chính vì thế, từ lúc trời bắt đầu tối cho đến tận cuối canh hai đêm nay, chẳng phải lão đã cố tình cầm chân ta ở khu mộ địa cho đồng bọn tiện bề ra tay hạ độc thủ sao? Tội lão đáng chết. Đờ!

“Ào...”

Chưởng môn Hoa Sơn phái Tư Mã Vương từ bên ngoài đột ngột tung người lao vọt vào :

- Tiểu tử không được hồ đồ. Trừ phi đây là cách người cố tình chối tội, đồng thời muốn tạo hiểu lầm, gây ly gián giữa ta và Chu lão huynh. Với thủ đoạn này, người càng lúc càng chứng tỏ là hạng cuồng đồ hễ đi đâu là gây thảm họa đến đâu. Đừng trách ta phải ra tay cho người biết thế nào là lợi hại.

Và Tư Mã Vương vung tay phát chưởng, vừa kịp lúc giải nguy cho Chu Thịnh Phát vốn bị Sầm Phong bức dồn đến thất điên bát đảo.

“Ào...”

Sầm Phong đang rùng rục cơn cuồng nộ, cứ thế thuận tay quật luôn cho Tư Mã Vương một kinh sấm sét :

- Khá lắm. Là Chưởng môn nhân nhưng lại giả trò ỷ chúng hiếp cô, cùng nhau liên tay liên thủ đối phó Sầm Phong này. Giỏi thay cho hạng tự hào là danh môn chính phái. Đờ chiêu!

“Ầm!”

Tiếng chấn kinh làm cho Sầm Phong lão đảo bật lùi, tạo cơ hội cho Tư Mã Vương đắc ý lướt thêm đến :

- Người ngỡ những Chưởng môn nhân như ta bản lãnh kém lắm sao, đến phải dùng thủ đoạn cùng nhau hợp lực mới mong đối phó nổi một tiểu tử như người chỉ giỏi tài mồm mép? Chẳng qua ta không chịu nổi thái độ cứ mười phần thì nhượng người hết bốn năm phần do Chu lão huynh thể hiện, chỉ khiến người càng lúc càng xem trời bằng vung. Hãy xem cho biết một Chưởng môn nhân như ta thật sự lợi hại như thế nào. Đờ!

“Ào... ào...”

Nghe bảo đã được Chu Thịnh Phát nhượng cho bốn năm phần, Sầm Phong mới đích thực là không sao chịu nổi, vì thế càng phát giận xuất chiêu :

- Sở học của Hoa Sơn phái liệu có đáng để cao ngạo? Tại hạ dấu bất tài cũng xin dốc toàn lực lĩnh giáo. Đờ!

“Vù...”

Nhưng đúng thật là Sầm Phong không thể nào lường hết bản lãnh cao thâm của một Chưởng môn nhân như Tư Mã Vương.

“Ầm!”

Sầm Phong lần này bị bức dội liền một lúc mấy bước và càng thất kinh khi nghe Tư Mã Vương cười ngạo nghễ :

- Sở học của bốn phái tuy chẳng có gì đáng để cao ngạo nhưng tiểu tử người nghĩ sao về mùi vị Lôi Phong Phích Lịch chưởng vừa ném trái? Hay người muốn thử lại một lần nữa? Đờ này!

“Ào...”

Một chưởng nữa của Tư Mã Vương liền ập đến với khí thế như phong ba bão táp sẵn sàng đè bẹp và san phẳng bất kỳ chướng ngại nào chột hiển hiện trước mặt.

Sầm Phong tái sắc, tự biết bản thân khó đối phó nổi chưởng phong này nên dợm mình, toan tìm lối tránh chiêu.

Đúng lúc đó, Chu Thịnh Phát chợt bật lên một tiếng quát hỏi cực to, tiếp theo sau là lời hô hoán :

- Kẻ nào? Nguy tai, Tư Mã huynh mau đề phòng. Có kẻ dùng ám khí ám toán.

Tư Mã Vương thoát nghe cũng cảm thấy bất ngờ, đành khựng lại và cấp thời thu chiêu. Vừa vặn có một vật từ xa lao vù đến tận chỗ Tư Mã Vương. Và khi nhìn thấy vật đó, Tư Mã Vương vừa lùi tránh vừa kêu một tiếng ngỡ ngàng :

- Có thể sử dụng một chiếc lá ném thật xa thay cho ám khí. Cao nhân nào vừa phô diễn công phu “Trích Diệp Phi Hoa”?

Riêng Sầm Phong thì không cần biết đấy là cao nhân nào, chỉ nhận ra đây là cơ hội hãn hữu nếu muốn lẳng lặng thoát đi và không còn bị ai đeo bám. Vì thế, chỉ thoáng mắt Sầm Phong đã lao đi mất dạng, khiến Tư Mã Vương khi phát hiện thì chẳng còn nhìn thấy Sầm Phong đâu.

Nhưng thay vì vội truy tìm Sầm Phong, Tư Mã Vương vẫn đứng nguyên vị, một lúc sau mới mở miệng khẽ hỏi Chu Thịnh Phát nãy giờ cũng cứ đứng lặng yên :

- Chu lão huynh có nhận ra phương hướng chiếc lá được ném đến chẳng?

Chu Thịnh Phát chậm chậm lắc đầu :

- Không phải phương hướng có tiếng động khả nghi đã bị mõ phát hiện. Điều này có thể hiểu hoặc đối phương nhiều hơn một người, để khi người này cố tình tạo ra tiếng động khả nghi thì người thứ hai tìm cách ám toán Tư Mã huynh. Hoặc giả...

Tư Mã Vương rùng mình :

- Hoặc giả đối phương chỉ có một và là cao thủ có bản lãnh tuyệt đại thượng thừa.

Chỉ như thế mới thoát gieo tiếng động ở chỗ này nhưng chớp mắt sau đó đã từ chỗ khác dùng công phu “Trích Diệp Phi Hoa” hầu tạo cơ hội cho tiểu tử tẩu thoát. Có phải ý Chu lão huynh định nói như thế?

Chu Thịnh Phát gật đầu, nhưng lại lắc đầu ngay sau đó :

- Tuy nói thế nhưng mõ thiên về giả thuyết thứ nhất nhiều hơn. Chỉ vì mục đích của đối phương không gì khác ngoài việc giải nguy cho tiểu tử đã suýt nữa bị tuyệt kỹ Hoa Sơn phái của Tư Mã huynh chế ngự, không lẽ tiểu tử còn có nhiều bằng hữu đồng mưu?

Tư Mã Vương thoát nghe đến đây chợt động tâm bật kêu :

- Nếu là vậy, chao ôi, chúng đệ tử của Tư Mã này e đã gặp nguy. Đành thất lễ nha, Chu lão huynh. Mõ phải tìm ngay bọn chúng. Nếu không e muộn mất.

Tư Mã Vương lập tức lao đi. Cũng không chậm chút nào, Chu Thịnh Phát đã vội vàng lao theo sau Tư Mã Vương. Và chỉ chớp mắt cả hai người đã khuất dạng.

Màn đêm đen vẫn tiếp tục ngự trị khắp nơi, nhất là vào lúc này, khi bầu không khí xung quanh đang dần trở lại vẻ tĩnh lặng vốn có.

Nhưng sự tĩnh lặng không tồn tại lâu. Bởi chỉ một lúc sau, khi ở xa xa phía trời đông bắt đầu lộ dạng một vài đám mây nhỏ ửng hồng, báo hiệu buổi bình minh chỉ độ một đôi khắc nữa cũng sẽ xuất hiện xua dần bóng đêm, và từ trên cội cây thật cao chợt có một dạ hành nhân với y phục toàn thân đều phủ một màn đen tăm tối bỗng buông người cho rơi xuống đến tận đất.

“Vù...”

Dạ hành nhân dù khinh thân pháp vừa thi triển không thật cao minh, do cách rơi xuống không đủ nhẹ nhàng như ý muốn, nhưng từ cửa miệng cũng xuất hiện một nụ cười mãn nguyện, như vừa hoàn thành xong một hành động nào đó khá hoàn hảo.

Đoạn dạ hành nhân vươn vai, thở trút ra một hơi dài khoan khoái :

- Vậy là xong. Từ giờ trở đi ta có thể yên tâm hưởng thú vui điền viên, sẽ không dại bon chen làm gì vào những tranh chấp giới giang hồ đầy hiểm ác mà bản lãnh như ta chỉ là hạt cát so với cả đại mạc mênh mông.

Dạ hành nhân vừa dứt lời thì ở đằng phía sau, Sầm Phong cũng đã nhẹ nhàng xuất hiện, khẽ chạm vào vai dạ hành nhân :

- Vương trại chủ? Hay tại hạ cứ gọi là lão bá như sáng hôm qua đã gặp mặt, để hỏi thuê thuyền?

Bị bất ngờ, dạ hành nhân chợt giật nảy người lên, đồng thời từ miệng của dạ hành nhân lạ thay lại để bật thoát ra mỗi một tiếng kêu giống như bị nấc nghẹn :

- Người... hự!

Sầm Phong cảm thấy kỳ quái, vẫn giữ một tay vào đầu vai dạ hành nhân và từ từ xoay lại. Nhưng dạ hành nhân lúc này bỗng khuỵu xuống, toàn thân thì đổ ngang như chẳng còn chút sức lực nào.

Kịp nhận ra đã có biến, lạ nhất là chỉ xảy ra cho một mình dạ hành nhân, Sầm Phong lập tức phục người xuống, cũng đồng thời với lúc dạ hành nhân tự gục xuống. Và ngoài việc Sầm Phong tự lấy mắt nhìn dò xét khắp nơi thì tay của Sầm Phong cũng lẹ làng đặt lên mũi của dạ hành nhân.

Dạ hành nhân chưa chết hẳn, do từ mũi dù chỉ thi thoảng thở hắt ra những luồng hơi thật nhẹ thì đó vẫn là dấu hiệu của sự sống.

Sầm Phong vẫn nằm im, vẫn đảo mắt quan sát xung quanh nhưng cùng lúc đó lại ngấm ngấm truyền trút chân lực vào nội thể dạ hành nhân bằng cách chuyển tay từ mũi lên đỉnh đầu, đưa chân khí qua Bách Hội huyệt của dạ hành nhân.

Có lẽ nhờ đó, Sầm Phong càng lúc càng nghe nhịp hô hấp của dạ hành nhân rõ dần hơn. Chỉ cần chờ có thể, Sầm Phong một mặt vẫn lấy mắt quan sát từng động tĩnh xung quanh, mặt khác thì lão thảo nói thật khẽ vào tai dạ hành nhân :

- Ta hy vọng Vương trại chủ vẫn nghe. Đã có kẻ dùng độc thủ lên hạ sát Vương trại chủ, kẻ đó tuyệt đối không phải ta. Trái lại ta tin chắc đây là nhân vật thoát tiên đã mượn tay Tứ Hùng sơn trại hủy hoại một phần diện mạo ta, sau đó là phóng hỏa, thiêu hủy hoàn toàn sơn trại Tứ Hùng. Hãy nói đi, kẻ đó là ai? Ta lập thế sẽ báo thù cho toàn bộ huynh đệ Vương trại chủ.

Lời hứa của Sầm Phong ngay lập tức có hiệu quả :

- Đó là... là...

Sầm Phong vội thúc đẩy thêm chân khí cho dạ hành nhân, đồng thời lần đầu tiên cho phép mình bỏ qua những ánh mắt nhìn cảnh giác để được nhìn vào sắc diện của dạ hành nhân lúc này.

Và vừa nhìn Sầm Phong liền biến sắc. Bởi khắp diện mạo của dạ hành nhân đã tái nhợt hoàn toàn với đôi mắt cơ hồ đã lạc thần và môi miệng dù hé mở nhưng khô khốc, một dấu hiệu cho biết khó thể trông chờ sẽ được nghe dù chỉ nửa lời có thể phát ra từ môi miệng này.

Một tâm trạng tuyệt vọng lập tức xuất hiện phủ đầy tâm trí Sầm Phong, vô tình khiến cho Sầm Phong tạm ngưng việc trút truyền chân khí cho dạ hành nhân từ lúc nào không biết.

Đến khi nhớ lại thì Sầm Phong ngỡ đã muộn. Nào ngờ chính lúc ấy đôi môi khô khốc của dạ hành nhân lại đột nhiên phát ra thành lời :

- Thập... Lý... Hương... là... là... Thập... Lý... Hương!

Sầm Phong mừng rỡ, lại cúi nhìn dạ hành nhân :

- Hãy cố lên. Tại hạ chỉ muốn biết rõ là hung thủ nữ xuống tay với Vương trại chủ?

Nhưng dạ hành nhân đã giật nảy người lên một lần cuối :

- Y vẫn bám... theo người... Thập Lý Hương... theo y phục... người... Hự!

Sầm Phong bàng hoàng khi mục kích một thảm cảnh tận mắt như thế này. Và dạ hành nhân vì đã chết nên bây giờ diện mạo đột nhiên trở lại vẻ bình hòa hiền hậu, đúng là một lão nhân vô hại theo lời của gã tửu bảo từng nói cho Sầm Phong nghe :

“Nếu không biết đây là Vương Thập Phong trại chủ thì ai cũng nghĩ lão chỉ là một lão nhân hiền hòa chất phát...”

Mà thật vậy, diện mạo của dạ hành nhân lúc này chính là khuôn mặt một ngư lão vô hại và chỉ mới sáng hôm qua Sầm Phong đã gặp để hỏi thuê thuyền.

Cũng nhờ lúc này, từng lời vừa thốt ra của Vương Thập Phong mới có dịp thấm nhập vào sâu trong nhận thức của Sầm Phong.

Đột ngột, Sầm Phong đứng bật lên, mắt thì nhìn thẳng vào phương đang có những tia sáng bình minh đầu tiên xuất hiện, Sầm Phong bật quá :

- Ai? Mau đứng lại. Người chạy ư? Chạy đâu cho thoát tay ta. Mau đứng lại nào!

Vì quyết không để kẻ đó thoát, Sầm Phong lập tức tung người, thi triển khinh thân pháp lao đuổi theo thật nhanh.

“Vút!”

Phía chính đông là phía có lối dẫn trở lại Kim Lăng thành. Và lúc này, do trời đã hừng sáng nên trên quan đạo có không ít người đang chậm rãi thả từng bước chân tiến vào thành.

Nhưng bất chấp có sự xuất hiện của họ, chỉ là những thường nhân không biết võ công, Sầm Phong vì quyết đuổi theo kẻ đã bị phát hiện nên cứ vận dụng khinh công lao đi vun vút.

Không những thế, lúc đã vào thành, Sầm Phong vẫn ào ào lao đi, lướt thật nhanh và tạo thành một bóng mờ lượn tả ngoặt hữu loạn xạ. Và điều lạ nhất là dù Sầm Phong ngoặt đâu rẽ đâu thì ở phía trước mặt, kỳ quái thay đã không hề có xuất hiện một bóng ma nào tương tự để có thể tin là Sầm Phong đang vội vã chạy đuổi theo.

Dẫu vậy, Sầm Phong vẫn cật lực chạy, vẫn cật lực lao đuổi theo một nhân vật vô hình tựa hồ không có thật.

Đến một lúc, khi đã ngoặt tả ngoặt hữu năm bảy lượt liên tiếp, Sầm Phong vừa phát hiện một khu vườn um tùm tựa như đã bị bỏ hoang thời gian dài, liền chuyển hướng, chui thẳng vào khu vườn.

Giữa khu vườn, thật lạ, chợt hiển hiện một nếp nhà ba gian có mái ngói áng chừng đã có thời được chủ nhân chăm sóc kỹ nên vẫn phần nào còn mang màu đỏ tươi tắn, khác biệt hẳn với cảnh bị bỏ hoang của khu vườn.

Sầm Phong hộc tốc chạy qua gian nhà, vòng theo phía hậu liêu, cố tìm cho bằng được điều mà bản thân tự biết là phải tìm, miệng lầm bầm :

- Nhanh lên. Đây đúng là gian nhà từng được lão Đoan Mộc Lý đề cập với ta. Chao ôi, lão nói có một lối đi kín đáo. Nó đâu rồi?

Phải loay hoay một lúc Sầm Phong mới tìm thấy, nhờ đó có dịp chui thật nhanh vào giữa gian nhà.

Mọi cánh cửa của gian nhà vì vẫn đóng kín nên bên trong khá tối. Tuy vậy, một phần nhờ Sầm Phong có mục lục tinh tường, phần khác vì đã biết cần phải tìm gì và tìm ở đâu nên dù đối với bất kỳ ai quan tâm nếu từ ngoài nhìn vào thì chỉ thấy gian nhà vẫn im lìm vắng lặng nhưng ở bên trong thì Sầm Phong lại đang mang một tâm trạng nửa khẩn trương nửa phấn khích.

Lâu thật lâu sau đó, cả gian nhà giữa khu vườn đột nhiên phát hỏa, lửa đỏ ngùn ngụt bốc cao, thần nhiên thiêu hủy toàn bộ những gì đã từ lâu bị bỏ hoang phế.

Những cư dân quanh vùng lúc phát hiện chạy đến thì đã muộn. Họ không thể làm gì được nữa để cứu hỏa ngoài việc đứng ngẩn ngơ nhìn.

Trong khi đó cũng đứng nhìn như mọi người, nhưng từ một góc xa của khu vườn bỏ hoang, một gã đại hán diện mạo lúc nào cũng cau có khó chịu chợt tự chép miệng thở dài, nói ra những lời ồm ồm khó nghe, như thể trong miệng vì đang ngậm một vật gì đó nên thanh âm phát ra khó tròn chữ :

- Thật hoài phí! Vậy là toi cả một gia sản nếu gian nhà này thật sự còn chủ nhân.

Gã nói xong, cũng là lúc ngọn lửa đã thiêu hủy chẳng còn gì để xem, gã quay người ung dung nện bước bỏ đi và gần như là cố tình muốn khoe một thanh trường kiếm có lớp vỏ bên ngoài lúc nào cũng sáng choang màu bạc đang được gã đeo kè kè ở một bên thắt lưng của một bộ võ phục vẫn còn thơm sực nức mùi vải mới.

Gã không biết từng động tĩnh của gã đã bị một cặp mắt thật tinh tường nhìn thấy.

Kể cả lúc gã đi nghênh ngang trên quang đạo, có người ngấm ngầm bám sát theo sau gã cũng không biết.

Gã thản nhiên đi lẫn vào dòng người xuôi ngược, tìm lối thoát ly Kim Lăng thành.

Gã vô tình đi ngang quay Kim Lăng khách điểm. Và vào lúc này, dù chỉ mới sáng tinh mơ, nhưng ở trước khách điểm không hiểu sao xuất hiện khá nhiều những nhân vật võ lâm đứng tụ tập.

Gã vận võ phục, có mang trường kiếm. Gã cũng là nhân vật thuộc giới võ lâm.

Gã động tính hiếu kỳ, cũng dừng chân, cố chen vào đứng cạnh những nhân vật võ lâm đã đứng sẵn trước cửa khách điểm.

Gã cất giọng ồm ồm, vì muốn hạ thấp giọng nên thanh âm của gã càng khó nghe hơn, gã dò hỏi một đại hán cao thủ lúc này đứng gần gã nhất :

- Chuyện gì vậy?

Đại hán cao thủ quay đầu nhìn gã. Và sau khi ném cho gã ánh mắt nhìn dò xét thật nhanh và thoáng qua xong, đại hán cao thủ mới hắt hàm hướng vào bên trong cánh cửa của Kim Lăng khách điểm :

- Hoa Sơn phái gồm cả một bầu đoàn người, có sư phụ lẫn đệ tử, chuyến này đến đây là để chúc thọ Kim Lăng Phú Hiệp. Chẳng hiểu sao chỉ nội ngày hôm qua đã có hai cao thủ thảm tử. Nghe nói hung thủ là một tiểu tử không ai rõ xuất thân sư thừa, tính danh là Sầm Phong. Mọi người đang ở trong đó, cùng nhau xem xét lại tử trạng của hai nạn nhân, với hy vọng sẽ tổ tường hung thủ đã dùng công phu gì, xuất xứ từ đâu và tại sao lại cố tình muốn đối đầu Hoa Sơn phái.

Gã mang kiếm cau có trợn mắt :

- Có cả Chứng môn Hoa Sơn phái ở đây, hung thủ làm thế có khác nào muốn vuốt râu hùm? Hoặc giả y vì oán thù sâu nặng nên quyết tâm làm nhục cả phái Hoa Sơn?

Đứng cạnh đại đao cao thủ là một công tử gia, mặt hoa da phấn, phong tư tiêu sái, bỗng đường đột góp chuyện :

- Hung thủ có muốn vuốt râu hùm hay không thì chưa biết, nhưng bảo cố ý làm nhục cả phái Hoa Sơn thì đây là điều cần xét lại.

Gã mang kiếm hoài nghi :

- Xét lại thế nào?

Đại đao cao thủ bỗng gật gù nói với công tử gia :

- Ý công tử như muốn nhắc đến thi thể Vạn Như Thất. Không Động phái mới tìm thấy sáng nay?

Công tử gia thừa nhận :

- Đệ được may mắn là tình cờ có mặt lúc Chưởng môn Không Động phái cùng mới Chưởng môn Hoa Sơn phái phát hiện thi thể gã họ Vạn. Nhờ đó đệ mới biết tử trạng của họ Vạn hầu như không khác mấy so với hai cái chết xảy ra cho đệ tử phái Hoa Sơn.

Gã mang kiếm giật mình :

- Nghĩa là hung thủ chỉ có một?

Đại đao cao thủ thì kinh ngạc bật kêu :

- Nếu là vậy, lời bảo hung thủ muốn vũ nhục đại phái Hoa Sơn là không đúng. Vì kể cả phái Không Động cũng đang chung số phận?

Công tử gia bỗng hạ thấp giọng :

- Huynh đài sao lại lớn tiếng? Nhìn kìa, nhị Chưởng môn nhị phái Hoa Sơn, Không Động đang cùng với Kim Lăng Phú Hiệp vì nghe tiếng huynh đài nên đều đưa mắt hướng về chúng ta kìa. Hậu quả sẽ không hay đâu.

Đại đao cao thủ hoảng kinh, vội cúi gầm đầu xuống, đồng thời cũng tìm cách bước dịch lùi thật lẹ về phía sau.

Không giống như thế, gã mang kiếm vừa nghe công tử gia nói xong, thay vì lặng im hoặc bỏ đi thì gã lại cố tình hướng mắt nhìn vào trong khách điểm.

Trong đó đang quàn tạm những ba cổ áo quan. Nhưng gã mang kiếm không hề nhìn những áo quan đó, ngược lại điều làm gã kinh tâm nhìn là ba nhân vật cao niên đang cùng nhau đứng cạnh một cổ áo quan vẫn chưa được đặt nắp. Gã mang kiếm vụt lảo nhảm :

- Tư Mã Vương, Chu Thịnh Phát?

Gã lảo nhảm dù nhỏ như vì quên rằng những nhân vật bên trong do đang hướng mắt nhìn ra ngoài vì đã nghe tiếng của đại đao cao thủ gây kinh động, nên họ dĩ nhiên phát hiện lời lảo nhảm này của gã mang kiếm.

Một trong ba nhân vật đó liền lên tiếng hỏi :

- Tiểu bằng hữu cũng đến đây ư? Dám hỏi, lệnh sư hử vẫn an khang? Có thể nào cho biết lệnh sư đang ngụ tại khách điểm nào? Vì lẽ thật thất lễ nếu Tư Mã mỗ không mau chóng đến bái phỏng và vấn an lệnh sư.

Gã mang kiếm thoát nghe hỏi liền ngơ ngẩn, sau đó quay đầu nhìn quanh, nhìn cả phía sau. Cuối cùng vì không biết câu vừa nghe hỏi là dành cho ai nên gã mang kiếm phải miễn cưỡng thì thào với công tử gia :

- Chưởng môn Hoa Sơn phái đã hỏi, sao công tử vẫn chưa đáp lễ?

Công tử gia chợt có nét mặt bối rối kỳ quái, khiến sắc diện có phần nào hồng đỏ, đầu thì lắc, miệng thì đáp lời gã mang kiếm :

- Đệ và lão chưa một lần hội diện. Chính là lão đang hỏi huynh đài thì có.

Tư Mã Vương, Chưởng môn Hoa Sơn phái lúc này đang tiến ra, đi ngay đến chỗ gã mang kiếm :

- Bằng hữu mang bên mình thanh Ngân kiếm, ắt có quan hệ với Ngân Kiếm Câu Hồn Hứa Thừa Ân tiên bối. Phải chăng đó là quan hệ sư đồ? Hay là...

Gã mang kiếm gượng cười :

- Chưởng môn xin đừng vội ngộ nhận.

Tư Mã Vương cũng ngượng nghịu cười, đồng thời còn tỏ ra vội hơn khi cố tình ngắt lời gã mang Ngân kiếm :

- Mỗ cũng biết tính tình của Hứa tiên bối có phần khác thường. Đi đâu đến đâu hoặc làm gì, Hứa tiên bối cũng không muốn ai biết. Và dù có biết thì cũng đừng hỏi han gì hết, chính là điều sẽ khiến Hứa tiên bối

hài lòng hơn cả. Nhưng dẫu vậy, phái Hoa Sơn của mỗ và phái Không Động của Chu lão huynh đây lại đang vấp phải sự biến bất thường, rất cần một nhân vật có kiến văn cực kỳ uyên bác mới có thể giúp bọn mỗ trong lúc này. Nhân vật đó chính là Hứa Thừa Ân tiền bối.

Gã mang kiếm cau mày hỏi :

- Tại hạ cũng vừa nghe biết chuyện đã xảy ra cho nhị phái Không Động, Hoa Sơn. Nhưng khó khăn của nhị vị là việc truy tìm xuất xứ sư thừa của hung thủ?

Chu Thịnh Phát cũng tiến ra :

- Mỗ họ Chu tên Thịnh Phát. Ất tiểu bằng hữu đã biết mỗ là Chưởng môn nhân phái Không Động. Quả thật, nếu không có Hứa tiền bối đứng ra tác chủ và giúp bọn mỗ phát hiện lai lịch hung thủ, những cái chết của chúng đệ tử nhị phái e khó mong có ngày báo phục.

Gã mang kiếm lại cười :

- Về việc này...

Trong khách điểm nếu mới vừa nãy gồm có đủ ba nhân vật cao niên cùng đứng xung quanh một cỗ áo quan còn để hở phần nắp, thì bây giờ vì đã có hai nhân vật bỏ ra ngoài nên nhân vật còn lại có sắc diện hồng hào đầy tròn thịt cũng phải tiến ra theo.

Nhân vật này có khí độ thật khác phàm, vừa đến trước mặt gã mang kiếm liền vòng tay thi lễ :

- Mỗ là Khúc Hồng Nguyên, được đồng đạo giang hồ yêu mến gọi là Kim Lăng Phú Hiệp. Xin được thỉnh giáo cao danh quý tánh tiểu bằng hữu. Và nếu không có gì bất tiện cũng xin tiểu bằng hữu tỏ bày mối quan hệ với Ngân Kiếm Câu Hồn Hứa tiền bối?

Kim Lăng Phú Hiệp quá lễ độ khiến gã mang kiếm không thể không đáp lễ :

- Tại hạ ở họ Phong. Và cũng xin thú thật không quan hệ gì với đại nhân vật chư vị vừa đề cập. Tuy vậy...

Tư Mã Vương giật mình :

- Nhưng Phong bằng hữu chẳng phải đang giữ thanh Ngân kiếm đã thành danh của Hứa tiền bối?

Gã họ Phong phì cười, tự lấy tay nâng thanh kiếm có vỏ sáng bạc ở bên mình lên :

- Màu sắc này của thanh kiếm rất có thể chỉ ngẫu nhiên giống thanh Ngân kiếm gì đó. Nhưng tuyệt đối không phải thứ vũ khí đã thành danh của đại nhân vật Ngân Kiếm Câu Hồn.

Kim Lăng Phú Hiệp Khúc Hồng Nguyên chợt đưa cả hai tay ra :

- Dám nào Phong bằng hữu có thể cho Khúc mỗ nhìn qua thanh kiếm?

Gã họ Phong không đáp ứng, bằng cách tự buông bỏ thanh kiếm xuống nguyên vị, cho lắc lư lủng lẳng treo ở một bên thân :

- Việc đó thiết nghĩ không cần. Có chăng, ắt chư vị chỉ cần người đủ kiến thức thử một lần nhìn qua một trong ba tử trạng kia để đoán định hung thủ thật sự là ai? Có thể cho tại hạ nhìn qua không?

Chu Thịnh Phát tươi cười, đáp ứng ngay :

- Điều này chứng tỏ tự Phong bằng hữu đã thừa nhận đủ kiến văn để giúp bọn mỗ. Được chứ sao không? Xin mời.

Tư Mã Vương nghe thế cũng gật đầu ưng thuận :

- Chu lão huynh nói thật chí lý, khiến mỗ cũng phần nào đoán hiểu Chu lão huynh muốn ám chỉ điều gì. Xin mời Phong bằng hữu.

Gã họ Phong được thỉnh mời, điều đó làm những kẻ hiếu kỳ đứng xung quanh vừa kinh ngạc vừa hồ nghi, không hiểu gã họ Phong có đáng được đối xử trọng thị như thế chăng? Vì vậy, lập tức có mấy người cũng toan lên chân bước theo gã họ Phong.

Chính lúc đó, những đệ tử của hai phái Hoa Sơn, Không Động không hiểu này giờ lánh mặt ở đâu, chợt xuất hiện ngăn không cho bất kỳ ai tiến thêm vào, ngoại trừ ba nhân vật cao niên cùng với gã họ Phong là kẻ được thỉnh mời.

Bị ngăn cản, nghĩa là mất cơ hội được nhìn qua tử trạng của những nạn nhân, nhất là sẽ không được mục kích từng hành động cử chỉ của gã họ Phong chưa gì đã được đối xử trọng thị, những kẻ hiếu kỳ đành tui ng扭头 lại, đồng thời cũng có kẻ tỏ lộ sự bất bình. Trong đó có gã công tử gia đã từng cùng gã họ Phong trao đổi với nhau một vài lời bàn định.

Gã họ Phong thấy vậy rất ái ngại cho công tử gia, chợt lên tiếng :

- Y là bằng hữu của Phong mỗ, xin cứ để y cùng vào.

Bọn đệ tử nhị phái liền nhường bước. Nhưng thật lạ, thái độ của công tử gia thật khác thường khi cố tình khước từ sự ưu ái của gã họ Phong :

- Không cần đâu. Đệ chỉ mong Phong huynh đừng để họ thất vọng. Huống hồ nói về kiến văn lịch lãm, hiển nhiên không ai bằng Hứa Thừa Ân tiền bối.

Khúc Hồng Nguyên dường như tính khí rất thích quảng giao. Huống hồ đất Kim Lăng này còn ai uy danh bằng Kim Lăng Phú Hiệp. Họ Khúc ân cần mời thỉnh gã công tử gia :

- Đều là đồng đạo giang hồ, công tử dù không là bằng hữu của Phong huynh đệ thì sự hiện diện ở đây ắt không ngoài chủ ý đến mừng thọ Khúc Hồng Nguyên này. Xin đừng khách sáo, tứ hải giai huynh đệ mà. Xin mời.

Có công tử gia bên cạnh, gã họ Phong ung dung tiến lại cỗ áo quan mở nắp sẵn và đưa mắt nhìn khắp lượt thi thể Vạn Như Thất. Đoạn gã cau mày, nói một cách chung chung. Không ám chỉ rõ ai :

- Cả ba thi thể đều có chung tử trạng ư? Có thể cho tại hạ xem luôn hai thi thể còn lại?

Chu Thịnh Phát háng giọng :

- Tử trạng cả ba đều giống nhau, không rõ do công phu gì? Có hơi khác là thi thể của đại đệ tử Hoa Sơn phái vì trước khi chết có cùng người động thủ, y bị đả thương nghiêm trọng, nên tử trạng khó nhìn hơn. Tốt nhất Phong huynh đệ chỉ cần dò xét nội một thi thể của đệ tử Chu mỗ là đủ.

Gã họ Phong liền nhìn Chu Thịnh Phát :

- Là thi thể này?

Tư Mã Vương đứng cạnh gật đầu :

- Lần này đến Kim Lăng thành chúc thọ Khúc đại hiệp, không như phái Hoa Sơn mỗ, Chu lão huynh chỉ mang theo mỗi một đệ tử là Vạn Như Thất. Có lẽ nhờ đó phái Không Động không đến nỗi chịu nhiều tổn thất như tệ phái Hoa Sơn.

Khúc Hồng Nguyên hậm hực :

- Chỉ vì Khúc mỗ khiến nhị phái Không Động, Hoa Sơn phen này mất thể diện.

Nếu Phong bằng hữu có thể giúp mọi người truy nguyên xuất xứ lai lịch hung thủ, Kim Lăng Phú Hiệp này quyết vì nhị phái đòi hỏi công bằng.

Gã công tử gia hai mắt vẫn không lúc nào rời nhìn thi thể họ Vạn, bỗng đột ngột lên tiếng :

- Phong huynh liệu đã nhìn ra chút manh mối nào chưa? Hãy mau nói ra, biết đâu đệ sẽ phần nào giúp Phong huynh làm sáng tỏ hơn?

Gã họ Phong nghi ngờ :

- Huynh đài đã phát hiện manh mối? Như thế nào?

Công tử gia lắc đầu quây quây :

- Kiến văn của đệ kém lắm, nào dám vọng ngôn. đành chỉ trông chờ vào sự chỉ giáo của Phong huynh và chư vị tiền bối đây thôi.

Gã họ Phong không chịu bỏ qua, lại cất vấn công tử gia lần nữa :

- Nếu vậy, sao huynh đài dám quả quyết có thể giúp Phong mõ?

Chu Thịnh Phát chợt phụ họa :

- Đúng vậy. Trừ phi thiếu hiệp đây dù đã tìm ra manh mối, nhưng vì không muốn nói nên cố tình không tiết lộ.

Gã công tử gia bối rối :

- Tiểu sinh nói như thế chỉ vì nghĩ tình bằng hữu với Phong huynh. Há lẽ đã là bằng hữu, tiểu sinh lại không tận tâm tận lực giúp Phong huynh trong việc không để chư vị tiền bối đây thất vọng?

Gã họ Phong đành gật đầu đồng tình :

- Huynh đài nói như thế cũng phải. Chỉ trách Phong mõ quá nông cạn. Không hiểu được ngay ý của huynh đài. Vậy có một việc này mong huynh đài giúp cho, đó là việc có liên quan đến Thập Lý Hương.

Gã công tử giật mình :

- Thập Lý Hương? Nhưng sao Phong huynh đột ngột đề cập đến điều này? Không lẽ có liên quan đến những thảm án liên tiếp xảy ra cho nhị phái Hoa Sơn, Không Động?

Chu Thịnh Phát cũng giật mình :

- Thập Lý Hương là một trong những sở trường thập phần tà môn của một tiểu giáo gọi là Ngũ Hương giáo. Nhưng tiểu giáo này đã bị diệt trừ từ lâu, lẽ nào nay lại xuất hiện và thoát tiên nhắm vào tề phái Không Động cùng Hoa Sơn phái?

Khúc Hồng Nguyên lập tức lắc đầu phản bác, nói :

- Tiểu Giáo Ngũ Hương dù chưa bị diệt trừ thì bản lãnh cũng khó thể bảo là đủ cao minh để dám xuất đầu hạ thủ chỉ nội một ngày, những ba cao đồ đắc ý nhất của nhị đại phái. Huống hồ, chạm vào ai không chạm, bọn chúng đại ỷ tự biến thành kẻ tử đối đầu cùng một lúc với nhị phái Không Động, Hoa Sơn?

Nhưng Tư Mã Vương thì không nghĩ thế. Và ngoài ý nghĩ của mọi người, Tư Mã Vương bỗng lấy tay sờ nắn nhẹ khắp thi thể của Vạn Như Thất, sau đó thì dừng tay tại huyệt Ngọc Chấn, phần sau ót của Vạn Như Thất :

- Loạn tâm - Thất Tán - Mê Hồn, đây là ba trong ngũ hương tà môn của Ngũ Hương giáo mà nếu được dùng trộn lẫn nhau, nhất là được nội gia cao thủ thượng thừa vận dụng thì nạn nhân dù có chết hay vẫn sống nhất định ở huyệt Ngọc Chấn cũng lưu lại một lỗm tròn mềm nhũn, tương tự như tình trạng của Vạn Như Thất, tay Tư Mã đang chạm vào.

Chu Thịnh Phát biến sắc :

- Hóa ra Tư Mã huynh vừa sờ nắn khắp thi thể tề đồ chính là để so sánh với chỗ thật sự mềm ở huyệt Ngọc Chấn?

Tư Mã Vương gật đầu, nhưng lúc toan giải thích nữa thì chợt nghe Khúc Hồng Nguyên gật đầu khen vùi gã họ Phong :

- Phong huynh đệ chỉ thoát nhìn đã nhận ra ngay Thập Lý Hương là một trong tà môn Ngũ Hương của Ngũ Hương giáo. Khiến Tư Mã chương môn nhờ đó có cơ hội đoán biết chắc nạn nhân vì đâu tử vong. Kiến văn này của Phong huynh đệ nhất định không thể là do ai khác truyền thụ ngoài Ngân Kiếm Câu Hồn Hứa Thừa Ân tiền bối. Vậy thì thanh kiếm kia ắt chính là Ngân kiếm danh chấn giang hồ. Sao Phong huynh đệ mãi tự khiêm, không cho Khúc mõ được một lần thỏa nguyện, là tận mắt mục kích giới thành danh của Hứa tiền bối?

Gã họ Phong hề hả cười, vì dẫu sao cũng đã giúp mọi người truy nguyên ra lý do dẫn đến tử vong của những đệ tử nhị phái :

- Đa tạ Khúc đại hiệp đã quá khen. Còn thanh kiếm này, như Phong mỗ đã nói, đó chỉ là kiếm giống kiếm thể thôi, nào phải thanh Ngân kiếm như Khúc đại hiệp hay mọi người nghĩ.

Khúc Hồng Nguyên gật gù :

- Nghĩa là Phong huynh đệ cũng phủ nhận, không là đệ tử, cũng không liên quan gì đến Hứa Thừa Ân tiền bối?

Gã họ Phong cười cười nhìn nhận :

- Tuyệt đối không liên quan. Kể cả diện mạo của Hứa Thừa Ân tiền bối trông như thế nào, thật tiếc thay tại hạ cũng không hề biết.

Chợt Khúc Hồng Nguyên nghiêm giọng :

- Không quan hệ gì đến Hứa tiền bối? Kể cả việc đang sở hữu thanh Ngân kiếm cũng bảo không phải thanh kiếm đang đề cập? Nói như vậy, Phong huynh đệ thật sự có lai lịch thế nào? Xin đừng trách nếu Khúc mỗ buộc phải tỏ ra quá đa nghi.

Gã họ Phong chợt dạ, tự nhìn lại thanh kiếm đang mang bên thân :

- Khúc đại hiệp dựa vào đâu để quyết đây là thanh Ngân kiếm?

Chợt gã công tử gia lên tiếng xen vào :

- Tiểu sinh có thể mạo muội hỏi Khúc đại hiệp một câu? Dường như Khúc đại hiệp đang có ý gì khác thì phải? Thay vì lẽ ra chỉ cần đa tạ Phong huynh là quá đủ, Khúc đại hiệp lại bỗng dưng chuyển đổi đề tài, bắt quàng sang chuyện khác, hàm ý nghi ngờ rất rõ về chuyện chỉ liên quan đến một mình Phong huynh?

Khúc Hồng Nguyên lập tức cất cao giọng, đồng thời còn cố tình đưa mắt nhìn mọi người :

- Khúc mỗ không thể không nghi ngờ. Vì sao chư vị có biết không? Đó là Thập Lý Hương của Tiểu Giáo Ngũ Hương không phải bất kỳ ai thoát nhìn là biết. Thêm vào đó, Tiểu Giáo Ngũ Hương từ trước kia ai cũng tỏ tường, chỉ bất đắc dĩ mới sử dụng Thập Lý Hương, chủ yếu là dùng để theo dõi, giám sát nhất cử nhất động của nhân vật bọn chúng cần theo dõi dò xét. Vậy thì tại sao họ Phong kia lại nhận ra Thập Lý Hương trong khi mọi người không ai nhận biết? Chỉ có mỗi một lời giải thích mà thôi.

Chu Thịnh Phát lập tức quắc mắt nhìn gã họ Phong :

- Ngươi là người của Ngũ Hương giáo? Cũng chính ngươi là hung thủ sát hại Vạn Như Thất, đệ tử ta?

Gã họ Phong quá bất ngờ trước diễn biến này, đành lùi lại trước vẻ mặt đang phừng phừng lửa giận của Chu Thịnh Phát, một nhân vật dù có vẻ ngoài chỉ là một văn nhân nhưng lại là Chương môn Hoa Sơn phái.

Tư Mã Vương thì cười lạnh, nói gần từng tiếng với gã họ Phong :

- Thảo nào chỉ có ngươi là vừa nhìn qua đã biết vì sao bao nhiêu đệ tử đây của ta và của Chu chương môn bị vong mạng. Đã vậy ngươi còn to gan, dám dẫn thân đến đây hý vọng không chỉ nhị đại phái Hoa Sơn và Không Động, mà lại còn xem thường cả Kim Lăng Phú Hiệp Khúc lão huynh. Ngươi có bản lãnh lợi hại thế nào? Vậy hãy cho ta cơ hội lĩnh giáo tuyệt học của ngươi.

Gã công tử gia lúc này cũng nghi hoặc nhìn gã họ Phong :

- Phong huynh phải hay không phải là người của Tiểu Tà Giáo Ngũ Hương? Mau nói đi, kéo lại hệ lụy đến cả ta là người thật ra chưa hề biết ngươi là ai?

Gã họ Phong vốn dĩ đã có sẵn sắc diện cau có khó chịu, lúc này diện mạo gã càng tỏ ra khó chịu hơn :

- Nếu sự thật như thế, tại hạ liệu có bản lãnh gì đến dám đến đây tự “lạy ông tôi ở bụi này”? Huống hồ, việc đề cập đến Thập Lý Hương chỉ là chủ ý riêng của tại hạ. Không lẽ giúp họ truy nguyên hung thủ địch thực là ai, đối lại tại hạ phải nhận hậu quả như thế này sao? Thật phi lý, hoang đường.

Chu Thịnh Phát đã bật người chồm đến :

- Sẽ là hoang đường hơn nếu ta không bắt người, là hung thủ đích thực ngay lúc này phải đền mạng cho Vạn Như Thất, đệ tử ta. Đỡ chiêu!

“Vù...”

Phát hiện tình thế xảy ra có chiều bất lợi, gã công tử gia vội hoảng sợ lùi về, nhân đó tìm cách lảng lảng thoát ngược ra ngoài. Nào ngờ từng cử động của gã không sao lọt qua đôi mục lực tinh tường của Kim Lăng Phú Hiệp Khúc Hồng Nguyên.

Gã đang tìm cách lén đi chợt nghe Khúc Hồng Nguyên cười vang :

- Không nói riêng gì khách điểm này, quanh Kim Lăng thành năm mươi dặm cho dù không được mệnh danh là long đàm hổ huyệt thì lúc này chỉ cần Khúc Hồng Nguyên ta truyền lệnh một tiếng nhất định sẽ biến thành nơi nội bất xuất ngoại bất nhập đối với những hạng cường đồ không biết trời cao đất dày như bọn người. Hãy thử xem, nếu người nghĩ có thể tự thoát thân. Ha ha...

Lập tức vây quanh gã công tử lúc này là một nhóm nhân vật độ mười người, không hiểu đã từ đâu xông ra.

Trong khi đó, gã họ Phong dù đã tỏ ra quá kiên đề, chưa một lần dám cùng Chu Thịnh Phát đối chưởng chạm chiêu và cũng chưa dám rút soạt ra thanh kiếm đã là nguyên nhân gây họa cho gã, nhưng để chi trì, cho đến tận lúc này gã chỉ thủy chung vận dụng một loại bộ pháp thập phần quỷ dị để lẩn tránh. Và bộ pháp đó đang làm Chu Thịnh Phát ngỡ ngàng vô cùng tận :

- Người là ai? Sao lại thi triển một loại bộ pháp có phần tương tự Thiên Long Mê Tung Bộ kỳ thực đã tuyệt tích kể từ khi Đại lão tăng Thiên Khởi hoàn toàn biệt dạng ở Hồng Ma bảo hơn bốn năm về trước?

Gã họ Phong không đáp, trái lại, nhân lúc Chu Thịnh Phát mở miệng phát thoại, khiến chiêu công chậm đi, gã bắt đầu vận dụng bộ pháp quỷ dị lao thoát ra thật nhanh.

“Vù...”

Tư Mã Vương toan ngăn lại thì đã muộn, bóng dáng của gã họ Phong một hóa mười, mười hóa trăm, Tư Mã Vương đâu thể biết bóng nào là thật để ra tay ngăn cản.

Và gã họ Phong kể ra sẽ thoát nếu như đúng lúc đó đừng có tiếng gã công tử gia vang lên hoảng loạn, cầu cứu gã họ Phong :

- Nay, có tai họa này là do người gây ra, lẽ nào người độc ác, chỉ bỏ đi một mình, lưu ta lại đây làm vật thế thân thay cho người?

14. Chương 14: Chung Hoạn Nạn Nhận Ra Thân Hữu

Gã họ Phong chợt xuất hiện cạnh gã công tử gia. Và lần đầu gã họ Phong bạt kiếm, kèm theo là một tiếng gầm kinh thiên động địa :

- Bọn người thật là hồ đồ. Hãy tránh lối mau, nếu không, đừng trách kiếm của ta vô tình!

Gã họ Phong loang kiếm thật nhanh, nhắm vào những nhân vật đang vây hãm gã công tử gia và phát thành một chiêu cực kỳ uy mãnh.

“Ào...”

Khí thế của chiêu kiếm quá lợi hại, khiến những nhân vật vô tình đối đầu đều kinh hãi nhảy lùi. Cùng lúc đó là hai loạt kêu kinh ngạc đồng thời được phát ra từ hai nhân vật hữu danh là Chu Thịnh Phát và Khúc Hồng Nguyên.

Chu Thịnh Phát thì kêu :

- Quỷ Lâu Vạn Thủ Kiếm? Mọi người tránh mau, nếu không e muộn mất!

Khúc Hồng Nguyên thì bàng hoàng nhận ra thanh kiếm đang được gã họ Phong sử dụng :

- Ôi chao. Chính là Ngân kiếm của Hứa Thừa Ân! Lẽ nào kẻ cả Hứa tiền bối cũng vì thất thủ nên mất Ngân kiếm vào tay gã họ Phong?

Tình thế nhờ đó mà chuyển biến tạo cơ hội cho gã công tử gia đồng một lúc lao thoát đi cùng gã họ Phong.

“Vút! Vút!”

Cả hai thi triển tột độ khinh công và điều khó ngờ là cả hai như có cùng nội lực nên vô tình cứ chạy song hành.

Được một lúc, gã họ Phong quay đầu mỉm cười với người đồng hành bất đắc dĩ :

- Tại hạ đâu phải người vô tình chỉ biết lo cho bản thân, không lý gì đến số phận của bằng hữu, đúng không? Vậy lúc này, hãn huynh đệ đã hài lòng?

Gã công tử gia bỗng chạy chậm dần lại :

- Thật ra chỉ vì tai bay vạ gối, đột nhiên đệ lâm cảnh khốn đốn, ngỡ là nguy đến tính mạng, sau lại thấy Phong huynh hiển lộ thần công, tự mình có thể thoát đi. Đệ thật bối rối, nào dám nghĩ Phong huynh còn nhớ đến, nhất là giữa hai chúng ta kỳ thực nào phải là bằng hữu như đã nói với bọn họ, vì thế đệ tuy hồ đồ thật đấy nhưng nhờ vậy mới nhận ra Phong huynh quả không phải kẻ vô tình.

Gã họ Phong cười thú vị, cước lực vẫn chậm dần lại để vẫn tiếp tục cùng gã công tử gia chạy song hành :

- Thú thật, Phong mỗ tuy mới lần đầu bôn tẩu giang hồ nhưng từ lâu đã định sẵn cho bản thân một chủ trương. Đó là chuyện gì phạm do bản thân tự gây ra thì bằng mọi giá cũng chính bản thân phải tự gánh vác. Huynh đài bị vây công, nguyên nhân là do tại hạ, nếu tại hạ cứ bỏ mặc huynh đài, chỉ biết lo cho mỗi thân mình, thử hỏi tại hạ còn đáng mặt nam nhi đại trượng phu nữa không? Huống hồ...

Gã công tử gia càng chậm dần hơn cước lực :

- Huống hồ như thế nào?

Gã họ Phong vì thế cũng giảm thêm cước lực :

- Huống hồ tại hạ không hiểu sao vừa nhìn thấy huynh đài là phát sinh ngay hảo cảm. Và thật tâm mà nói, phải chi giữa tại hạ và huynh đài có một tình bằng hữu đích thực, không cần giả vờ như lúc này thì hay biết mấy. Ý huynh đài như thế nào?

Lời nói của gã họ Phong làm công tử gia đột nhiên trầm ngâm tư lự. Và khi gã họ Phong vẫn chờ câu đáp lời thì công tử gia chợt bật ra tiếng thở dài, đồng thời còn đưa một tay ra, chạm khe khẽ vào đầu vai họ Phong :

- Tấm chân tình của Phong huynh đột nhiên khiến đệ khó nghĩ. Hay là thế này...

Gã họ Phong háo hức đến hỏi vội :

- Là thế nào?

Công tử gia lại buông tiếng thở dài. Tuy vậy sau khi tiếng thở dài chấm dứt, công tử gia đột ngột đổi giọng, vừa gắt vừa xuất kỳ bất ý điểm huyệt gã họ Phong :

- Là thế này!

Bị điểm huyệt, gã họ Phong vì vẫn chạy, dù là chậm, nên toàn thân bị khựng lại ngay lập tức nhưng đà chạy vẫn tác động, khiến gã họ Phong chới với muốn ngã :

- Ngươi...

Công tử gia đắc thủ, vừa mỉm cười đắc ý vừa chồm theo để giữ gã họ Phong đừng ngã :

- Ngươi đừng quá vội kinh ngạc. Vì hầy còn nhiều điều bất ngờ nữa đang đợi ngươi đấy. Hừ!

Dứt lời, công tử gia nhấc gã họ Phong lên, đoạn thi triển khinh công cùng đưa gã đi đến một nơi nào đó chỉ có một mình y biết.

“Vút!”

Do Á huyết chưa bị chế ngự, gã họ Phong phần nộ quát hỏi đối phương :

- Sao ngươi lại đối xử với ta như thế này? Nhất là ngay sau khi ta vì ngươi đã phải liều mạng giải cứu?

Công tử gia chếch môi cười nhạt, không đáp, làm như chỉ chú tâm chú mục vào quãng đường trước mặt mà y cần phải đưa gã họ Phong vượt qua.

Được một lúc, y chợt lẩm nhẩm nói thành lời :

- Được lắm, cứ đuổi theo đi. Ta chỉ ngại nếu ngay lúc này chạm trán, dĩ nhiên ta khó thể phân thân đối phó. Còn như ngươi cứ lẳng lặng bám theo thế này, hừ, rồi ta sẽ cho ngươi biết thế nào là lợi hại.

Khi đó, gã họ Phong do phát hiện bản thân đang bị đưa đi theo một lộ trình ngoắc ngoéo kỳ quặc, giờ lại nghe đối phương lẩm nhẩm như thế, gã kinh ngạc khẽ hỏi :

- Lại là những nhân vật của nhị phái đuổi theo ư?

Công tử gia bữu môi khinh khỉnh :

- Dĩ nhiên họ sẽ đuổi theo, nhưng còn những ba thi thể không thể không an táng ngay, cho dù không muốn. Ngươi đừng quên, họ đến đây là để chúc thọ lão họ Khúc, Kim Lăng Phú Hiệp. Ngươi nghĩ họ dám đắc tội với lão họ Khúc bằng cách cứ lưu mãi những thi thể đó sao?

Gã họ Phong hoang mang :

- Vậy thì ai đang đuổi theo ngươi?

Công tử gia lừ mắt :

- Ngươi đừng giả vờ nữa. Vì nếu không là đồng đảng đồng mưu của ngươi thì còn ai cứ lẳng lặng bám theo như thế đang tìm cơ hội giải cứu ngươi?

Gã họ Phong ngỡ ngàng :

- Đồng đảng của ngươi thì có, tuyệt đối không thể nào của ta. Này, nói đi, có phải ngươi chính là kẻ từ lâu nay vẫn ngấm ngầm theo sát ta như âm hồn bất tán, để rồi sau khi hạ sát hết cao thủ này đến cao thủ khác, cũng chính ngươi đã trút mọi tội lỗi lên đầu ta?

Công tử gia chợt ngoặt người thật đột ngột, kẻ đó là dừng chân giữa một khung cảnh vừa âm u vừa hoang vắng. Cuối cùng, khi đã cùng trút tiếng thở dài, đồng thời đã đặt gã họ Phong đứng bất động một chỗ. Công tử gia mới cười cười nhạo báng gã họ Phong :

- Ngươi bảo ta đã từng bám theo ngươi? Tại sao chứ? Cho ngươi hay, chỉ hôm nay ta mới lần đầu phát hiện có một kẻ như ngươi tồn tại trên cõi đời này và thật khéo, cũng chính ngươi đã làm ta động tâm, khiến ta không thể không nghĩ cách bắt giữ cho bằng được ngươi. Vậy là kết quả, như ngươi thấy đó, ta vừa ra tay là đắc thủ. Thế thì hà cớ gì bấy lâu nay ta phải phí công, lẳng nhằng bám theo ngươi, như lời ngươi vừa bảo?

Gã họ Phong vì vẫn còn bị chế ngự huyết đạo toàn thân nên lúc này chỉ còn biết đứng yên và trợn mắt :

- Có thật không phải ngươi bấy lâu nay bám theo ta? Này, bây giờ sinh mạng ta đang bị ngươi cầm giữ trong tay, tốt hơn ngươi cứ nói thật cho ta biết. Vì ngươi nữ nào giấu diếm những gì ngươi đã âm mưu hại ta?

Công tử gia cau mày hậm hực :

- Ta đang toàn quyền định đoạt sinh mạng ngươi thì đúng rồi. Nhưng ngươi đừng hồ đồ hay tự huỷ hoại cho ngươi là người có bản lãnh ghê gớm lắm, đến nỗi ta muốn vì đối phó bắt giữ ngươi, buộc phải dụng mưu ma kế quỷ ám hại. Ngươi tự đề cao ngươi hơi nhiều đấy.

Gã họ Phong vẫn bán tín bán nghi :

- Người nói thật chứ? Vậy không lẽ ta đã nghi ngờ người không đúng?

Công tử gia giận dữ gắt :

- Ta đã bảo không là không. Thôi, đừng phí lời nữa, hãy lắng nghe ta hỏi đây.

- Đừng vội như thế. Trái lại, chính người là kẻ mới phải ngoan ngoãn đáp lại ta một vài câu nghi vấn.

Gã công tử gia giật mình, vội bước lùi lại :

- Người không bị điểm huyết à? Hoặc tuy bị nhưng do thân thủ cao minh nên tự vẫn tự giải khai?

Lúc gã công tử gia lùi lại chính là cơ hội cho gã họ Phong bắt ngờ chồm đến xuất thủ :

- Người không nhớ những gì vừa mới nói ư? Hừ, đã sẵn có dạ nghi ngờ, người bảo ta lại để người chế ngự huyết đạo dễ dàng như thế sao? Thật may, nhờ ta khéo léo tương kế tựu kế nên lúc này chính sinh mạng người mới thật do ta hoàn toàn định đoạt. Mau tiếp chiêu!

“Vù...”

Bị gã họ Phong tấn công, đối phương dĩ nhiên do bất ngờ nên chỉ biết lùi và lùi.

Thế nhưng thật kỳ quái, cảnh quang trước mắt gã họ Phong đột ngột biến đổi, không những làm tan biến đi bóng dáng nhân dạng của công tử gia mà còn đường đột xuất hiện vây quanh gã họ Phong là cả một vùng núi đá cao vọi vọi, bao bọc tứ bề, không chừa cho gã họ Phong bất kỳ một đường tiến thoái nào.

Gã kinh hoàng dừng người thu chiêu, hoàn toàn ngơ ngác, không hiểu vì sao đột nhiên hắn bị lâm vào cảnh trạng lẽ ra không bao giờ tự nhiên có như thế này.

Chưa hết, đột nhiên có một mùi hương kỳ lạ xộc vào mũi gã.

Bị mùi u hương thấm dần, toàn thân gã vụt mưngười đi, đến lúc đó, khi gã nhận biết đã hít nhầm độc khí thì đã quá muộn. Gã ngã vật ra đất đánh huyệt.

* * * * *

Tỉnh lại, gã thì nằm ngửa, còn công tử gia thì ngồi bên cạnh, cười khinh khinh vào mặt gã :

- Đã biết lợi hại của ta chưa? Nhưng cũng may cho người, kẻ đã lên bám theo vì tự lượng sức, biết không thể vượt qua nổi kỳ môn trận thế do ta lập nên đành tháo lui. Trước đó, nhờ nghe ả lâu bầu, ta mới biết đã nghĩ sai phần nào đó về người, hóa ra ả bám theo là để dò xét người, không phải là đồng bọn của người như ta đã nghĩ.

Gã họ Phong toan cựa mình ngồi dậy, và đành biến sắc nhìn đối phương :

- Cũng là nhờ trận thế kỳ môn, người đã có cơ hội chế ngự huyết đạo toàn thân ta?

Công tử gia phì cười :

- Dĩ nhiên là như thế. Và lần này, trừ phi người biết cách tự giải khai huyết đạo, nếu không, người chỉ còn mỗi một việc là phải ngoan ngoãn đáp lời ta. Hay người chỉ thích bị nhục hình mới chịu mở miệng?

Gã họ Phong hoàn toàn thúc thủ :

- Người muốn hỏi gì ta? Mà khoan, hãy cho ta minh bạch một điều đã. Người vừa gọi kẻ đã lên bám theo là “ả”? Một nữ nhân ư? Ai kia? Vì sao cứ lên bám theo dò xét ta?

Công tử gia hậm hực :

- Gọi “ả” là nhẹ đấy. Kỳ thực ta chỉ muốn gọi là “yêu nữ”. Vì sao người biết không? Vì “ả” tuy có nhan sắc tuyệt trần, ta không thể phủ nhận điều đó, nhưng bình sinh ta luôn không thích những hạng lăng lợ trơ tráo như “ả”. Xinh đẹp như “ả” vì sao cứ lằng lằng bám theo dò xét người? Nếu để giải cứu người sao ả vừa thấy khó đã vội rút? Còn nếu bảo bám theo để hại người có sao ả lâu bầu, tỏ vẻ khó chịu, như thế ả không thích để người bị lọt vào tay ta chút nào? Điều đó chứng tỏ ả bám theo người vì một động cơ khác.

Là gì chứ? Hay là vì có tình ý? Nhưng cứ xem lại diện mạo người thì rõ. Người nào có tuấn tú gì cho cam, mười phần chẳng được một nửa là. Vậy có thể hiểu chỉ vì người có tài quyền dụ, có miệng lưỡi mê hoặc nên khiến một mỹ nhân xinh đẹp như ả cứ bám miết theo người. Ta bảo ả lẳng lơ trơ tráo có đúng chẳng?

Gã họ Phong chợt buột miệng hỏi :

- Ả xinh đẹp? Vậy dung diện ả như thế nào?

Công tử gia bật gât :

- Người nghĩ ta có phận sự đáp lời ư? Đừng quên sinh mạng người vẫn đang nằm trong tay ta đây. Giờ nghe ta hỏi đây. Người thật sự là ai? Vì sao người am hiểu và vận dụng được kiếm pháp vốn chỉ có xuất xứ từ Quỷ Lâu? Nói!

Gã họ Phong cười lạt :

- Ta họ Phong, tâm sảo, riêng điều thứ hai người vừa hỏi, thiết nghĩ dù có giết ta, người cũng đừng mong nhận được lời đáp. Ta không nói đấy. Người muốn hành xử ta như thế nào tùy người.

Đối phương chợt gật gù và mỉm cười :

- Hóa ra người thực sự là kẻ ưa nặng không muốn nhẹ. Dễ thôi, vì ta buộc phải cho người nếm một ít mùi vị để biết thế nào là nhục hình. Người đã suy nghĩ kỹ chưa? Đừng để đến lúc hối thì đã muộn đấy.

Gã họ Phong không hề nao núng :

- Giết ta đi! Đó là cách duy nhất để người không phải phí công vô ích.

Công tử gia vẫn cứ gật gù :

- Có vô ích hay không người sẽ biết. Để xem nào, ta tuy có nhiều thủ đoạn, dĩ nhiên là mức độ lợi hại có khác nhau, nhưng chưa biết nên chọn loại nào cho phù hợp với mức độ ương bướng của người. Phân Cấn Thác Cốt chẳng? Vậy thì đau đớn lắm, rồi người không chịu nổi. Hay là dùng Mê Tâm Khúc? Nhưng không được, vì vạn nhất người mãi mê man, không thể đáp lời ta thì sao? Vậy chỉ còn một cách, thôi thì tạm cho ta mượn thanh Ngân kiếm của người. Ta sẽ lột từng mẩu thịt nhỏ từ thân thể người, cho đến kỳ người chịu nói mới thôi, cứ thế nha.

Công tử gia liền chộp vào thanh Ngân kiếm chính lúc đó gã họ Phong giật mình bật kêu :

- Hầy khoan.

Nhưng công tử gia đã chộp được kiếm. Y đặt mũi kiếm ngay vào chóp mũi gã họ Phong :

- Người biết sợ rồi hử? Vậy thì nói mau, vì sao người am hiểu kiếm pháp Quỷ Lâu?

Gã họ Phong rúng động :

- Ta có điều này cần hỏi người. Đó là...

Thanh Ngân kiếm bắt đầu được thịch nhẹ vào chóp mũi gã họ Phong :

- Ta cần người đáp chứ không phải ngược lại. Hầy nói mau, trước khi ta vì hết nhẫn nại buộc phải xẻo phăng phần thịt dư thừa ở chỗ này của người.

Nhưng gã họ Phong dường như đã bị điếc :

- Có phải người là...

Thanh Ngân kiếm lập tức cửa mạnh :

- Người không nói? Vậy đừng trách ta độc ác.

Gã họ Phong chợt bàng hoàng kêu thất thanh :

- Ngừng ngay, Thượng Quan Tuyết Sương! Hầy ngừng tay ngay.

Thật may mắn, thanh Ngân kiếm tức thì dừng lại, chỉ để ở chóp mũi của gã họ Phong một vết nhỏ rỉ máu :

- Người vừa gọi gì? Ai là Thượng Quan Tuyết Sương?

Gã họ Phong há mồm hớp lấy hớp để từng làn thanh khí nhẹ nhõm :

- Hãy giải khai huyết đạo cho ta, nếu cô nương đích thực là Tuyết Sương, ái nữ duy nhất của Quỷ Lâu Thượng Quan Ánh tiền bối.

Gương mặt của công tử gia lập tức sa sầm :

- Ai là Tuyết Sương? Ai là cô nương để người lên tiếng gọi bừa? Hử?

Gã họ Phong đã trấn tĩnh :

- Như Thượng Quan tiền bối từng nói, ngoại trừ tại hạ là người được đích thân Thượng Quan tiền bối trao tặng một quyển võ kinh Thượng Quan gia để tự luyện thì chỉ duy nhất còn một người nữa là am hiểu sở học Quỷ Lâu. Chính huynh đài vừa vô tình để lộ là có biết Âm Công Quỷ Lâu Mê Tâm Khúc, đích thị sở học Thượng Quan gia, nếu tại hạ không đoán ngay cô nương chính là ái nữ của Thượng Quan tiền bối, với mỹ danh Thượng Quan Tuyết Sương, há lẽ tại hạ vừa là kẻ ngốc tột cùng ngốc, vừa là hạng vô ân bội tín, không giữ lời đã từng hứa với Thượng Quan tiền bối sao?

Công tử gia vẫn không nhận bản thân là nữ nhân, cũng không nhận mỹ danh Thượng Quan Tuyết Sương là của mình :

- Người đã hứa thế nào với Quỷ Lâu Thượng Quan... Thượng Quan lão nhân gia?

Gã họ Phong cười nhẹ :

- Thái độ ngập ngừng vừa rồi của cô nương đã khiến tại hạ thêm minh bạch. Tại hạ đã hứa gì ư? Thôi thì cô nương hãy để tại hạ thuật kể toàn bộ những gì đã xảy ra hơn bốn năm về trước, khi ở gần Hồng Ma bảo và lúc tại hạ có tính danh thật là Sầm Phong. Chuyện là thế này...

Chờ nghe kể xong, công tử gia trợn mắt nhìn gã họ Phong :

- Người là Sầm Phong? Phong Sầm chỉ là giả danh và được người đảo ngữ?

Gã họ Phong vừa gật đầu thì nghe công tử gia cười khẩy :

- Hai ngày qua, điều ta nghe được thì Sầm Phong chính là kẻ vừa có liên quan vừa là nguyên nhân khiến xảy ra trước sau đến bốn án mạng, một tửu bảo vô tội và ba cao thủ võ lâm thuộc nhị phái Không Động - Hoa Sơn. Người đấy ư?

Một lần nữa, gã họ Phong vừa gật đầu biểu thị sự thừa nhận lại bị công tử gia tiếp tục cật vấn ngay :

- Chỉ tiếc, diện mạo của Sầm Phong như thế nào, hầu như đến lúc này cả thành Kim Lăng đều rõ, đâu phải giống diện mạo của người lúc này trước mặt ta?

Gã họ Phong bấy giờ mới bình thần cười :

- Tại hạ dĩ nhiên đã dị dung. Không tin cô nương cứ dùng vạt áo của chính tại hạ lau qua sẽ rõ.

Công tử gia lập tức tiến hành, sau thì kêu lên :

- Hay thật. Nhưng sao những vết sẹo ở phía hữu gương mặt người như mọi người bảo là có thì lúc này chỉ còn thấy mờ mờ?

Đã trở lại diện mạo thật, Sầm Phong bảo :

- Sao cô nương chưa giải khai huyết đạo cho tại hạ?

Công tử gia tỏ ra phân vân khó xử :

- Quả thật ta chính là Thượng Quan Tuyết Sương. Vì quyết tâm truy tìm tung tích gia phụ nên từ lâu phải cải dạng đi lại khắp nơi. Bấy giờ tuy đã rõ gia phụ vì sao thất tung, ta cũng tạm tin người là kẻ được đích thân gia phụ ủy thác những tâm nguyện một đời. Nhưng mọi chuyện gần như xảy ra cho người vẫn làm ta ngờ vực, thật khó quyết định có nên giải huyết cho người hay không?

Sầm Phong cười gượng :

- Có phải đó là sự ngờ vực liên quan đến những lời hàm ý đề quyết của Kim Lăng Phú Hiệp Khúc Hồng Nguyên, cho tại hạ là người của Tiểu Giáo Ngũ Hương?

Thượng Quan Tuyết Sương nhẹ thở ra :

- Trừ phi Sầm các hạ có lời giải thích vừa hợp lý vừa thuyết phục.

Sầm Phong thở dài :

- Chính tại hạ còn đang mơ hồ chưa hiểu, liệu biết giải thích thế nào đây? Có chăng là thế này, hãy để tại hạ kể cho cô nương nghe mọi chuyện. Không dài lắm đâu. Vì chỉ mới ba ngày vồn vẹn, kể từ lần đầu tại hạ đặt chân hành tẩu giang hồ.

Tuyết Sương tán thành :

- Ta sẽ nghe, miễn là các hạ có thật tâm.

Và Sầm Phong lại thuật kể, lần này là chuyện xảy ra cho chính bản thân suốt ba ngày qua.

Tuy vậy, Thượng Quan Tuyết Sương dù càng nghe kể thì vẫn càng thêm mơ hồ, hơn cả bản thân Sầm Phong. Nàng hỏi :

- Các hạ không chứng minh điều gì cả? Sao vậy? Nếu không phải các hạ thì nhân vật nào là hung thủ đã gây ra những án mạng đang làm náo động Kim Lăng thành?

Sầm Phong bỗng nhắm hờ hai mắt, nói như đang hồi tưởng từng chuyện đã trải và vừa thuật kể :

- Sự xuất hiện như tuân theo mệnh lệnh nào đó của bọn Tứ Hùng sơn trại cô nương có cảm thấy lạ?

Tuyết Sương ngẫm nghĩ một lúc trước khi gật gù :

- Kể cũng lạ. Theo các hạ kể thì bọn họ quả thật đã được lệnh vũ nhục các hạ, cho dù song phương chưa một lần hội diện và nhất là các hạ chỉ mới lần đầu bốn tẩu giang hồ. Lệnh của ai?

Sầm Phong mím môi cười khẩy :

- Tại hạ không biết. Nhưng lạ hơn là khi tại hạ toan tìm hiểu thì được tin sơn trại Tứ Hùng bị thiêu hủy. Như thể nhân vật bí ẩn nào đó vì không muốn tại hạ khám phá bọn Tứ Hùng thừa lệnh ai nên tiên hạ thủ vi cường, quyết tâm sát nhân diệt khẩu, làm tại hạ mất mọi manh mối truy tầm.

- Nhưng vẫn còn Trại chủ Vương Thập Phong?

Sầm Phong hé mở thật nhanh hai mắt :

- Tại hạ nghi ngờ nhất là vai trò của Vương trại chủ trong câu chuyện mù mờ khó hiểu này. Và tại hạ chợt nghĩ, liệu có phải gã tửu bảo vì vô tình tiết lộ cho tại hạ biết việc Vương trại chủ vẫn còn sống nên đến lượt gã bị giết để diệt khẩu chăng?

- Diệt khẩu? Nói như vậy, ả Thanh y nữ lang xuất hiện hạ sát bọn Hồ nhị ca ba người cũng là để diệt khẩu?

Sầm Phong cười lạnh :

- Cô nương cũng nghĩ như thế ư? Thật may, vì đó là điều tại hạ ngay lúc đó đã nghi ngờ. Thoạt tiên là qua sự xuất hiện quá đúng lúc của nữ lang đó, sau nữa thì...

Chợt Tuyết Sương vươn tay giải huyệt cho Sầm Phong :

- Có người vừa mạo hiểm tiến vào trận. Hay là ả lúc này tuy bỏ đi nhưng bây giờ lại quay lại?

Được giải huyệt, Sầm Phong ngồi ngay lên :

- Tại hạ còn nghi hung thủ gần đây đã gây nhiều án mạng vì nhờ có Thập Lý Hương không rõ đã hạ thủ vào tại hạ từ lúc nào nên dù tại hạ đi đâu cũng bị kẻ đó bám theo. Tại hạ ngay lúc này chưa thể xuất đầu lộ diện bằng dụng mạo thật.

Tuyết Sương đã đứng lên nhìn quanh :

- Thập Lý Hương dễ hạ thủ nhất bằng cách tẩm vào y phục. Các hạ có muốn dị dung cũng vô ích.

Sầm Phong vẫn ung dung bắt đầu tự dị dung chính diện mạo của mình :

- Tại hạ cũng đã đoán như thế, nên đây là y phục tại hạ đã đổi thay. Nhờ đó mới dám xuất hiện với diện mạo như cô nương và mọi người vừa nhìn thấy.

Tuyết Sương không thể không nhìn Sầm Phong dị dung :

- Các hạ được ai truyền thụ bí kỹ này? Vì sở học Quỷ Lâu không hề có thuật dị dung.

Sầm Phong bí ẩn :

- Cô nương có nhớ tại hạ đã kể về gian nhà hoang tại hạ đã lén chui vào, sau khi giả vờ như chạy đuổi theo ai đó khắp thành Kim Lăng? Đó là gian nhà tại hạ đã biết từ trước qua lời điểm chỉ của một lão bằng hữu. Thật may, tại hạ vào gian nhà chỉ là mong làm mất dấu kẻ đeo bám, nhờ những mật thất với nhiều bí đạo ẩn ngấm bên trong. Nào ngờ tại hạ lại tìm thấy, nào là những y phục, những vật dụng cần thiết để dị dung, lại có thêm cả thanh Ngân kiếm chẳng hiểu vì sao xuất hiện ở đó. Tại hạ chỉ dị dung bừa, nào được ai chỉ điểm hoặc truyền thụ thuật dị dung?

Chợt có một giọng trầm vang đến mơ hồ :

- Lão bằng hữu của tiểu tử ngươi ắt không ai khác ngoài Thiên Biến Vạn Diện Đoan Mộc Lý, đúng không?

Sầm Phong giật mình, khiến việc dị dung đành bỏ dở giữa chừng :

- Ai? Sao biết được tổ tông như thế?

Tuyết Sương cũng giật mình. Nàng nhìn quanh :

- Vượt qua được trận thế kỳ môn, nhân vật này quyết không tầm thường.

Giọng nói trầm trầm mơ hồ lại vang lên :

- Tiểu nha đầu quá khen, nhưng cũng đúng thôi, vì trận đồ này nếu không phải lão phu là người may mắn có đôi chút am hiểu qua nhiều kiến văn tự thu thập ắt hẳn khó lòng xâm nhập nổi công phu vốn dĩ đã nổi danh từ lâu của Quỷ Lâu Thượng Quan Ánh!

Tuyết Sương cảm thấy khó tin :

- Nếu không được đích thân gia phụ chỉ điểm, cho dù thuật kỳ hoàng không là bí kỹ riêng gì của Thượng Quan gia thì với trận đồ Quỷ Quỷ Vạn Ảo nào tôn giá tuyệt đối không thể phá giải.

Và Thượng Quan Tuyết Sương cảm thấy thật sự bất ngờ lúc nghe giọng trầm trầm nọ đáp trả :

- Gọi Thượng Quan Ánh là gia phụ, ngươi là kỳ nữ tử Tuyết Sương đó sao? Dẫu vậy, ngươi cũng đừng xem thường lão phu như thế. Bằng không há lẽ lão phu vang danh là nhân vật có kiến văn am hiểu hết mọi sự hóa ra chỉ là danh hảo thôi sao?

Sầm Phong nghe đến đây giật mình, toan mở miệng lên tiếng, chợt bị Tuyết Sương lừ mắt ngăn lại. Đồng thời còn nghe nàng thì thào thật khê vào tai :

- Đừng lên tiếng, hóa ra nhân vật đó cố ý gợi chuyện hầu để dễ bề định hướng để phá giải trận đồ. Ngươi lên tiếng chính là làm kẻ đối phương.

Thấy Tuyết Sương có thể thì thào, Sầm Phong cũng theo đó thì thào với nàng :

- Đừng vội xem Ngân Kiếm Câu Hồn Hứa Thừa Ân là đối phương. Tại hạ dám quả đoán như thế vì vừa nghe nhân vật đó tự hào có kiến văn hiểu hết mọi sự.

Tuyết Sương thoát nghe bị ngăn người, vì thế chưa kịp lên tiếng đáp gì với lời vừa nghe từ nhân vật kỳ bí nọ, chợt nhân vật nọ lại lên tiếng tiếp với giọng nói khó thể giấu nổi vẻ hoang mang :

- Người không nói gì sao, tiểu nha đầu? Vậy thì tiểu tử kia, đến lượt người đáp lời lão phu rồi đây. Nếu người thật sự xem Đoan Mộc Lý là lão bằng hữu, hãy thay lão Đoan Mộc hoàn lại lão phu một vật, chính là thanh Ngân kiếm đang do người sở hữu. Lão phu nói như thế ắt người thừa đoán biết lão phu là ai rồi chứ?

Tuyết Sương lập tức phụ nhĩ, nói vào tai Sầm Phong :

- Ta quyết định cho lão Hứa Thừa Ân này một bài học, người phải giúp ta. Bằng cách, thứ nhất, người cứ tiếp tục đối thoại cùng lão. Thứ hai, đừng hoang mang cũng đừng tùy tiện bỏ đi, dù chỉ là nửa bước. Ta sẽ quay lại ngay. Nào, bắt đầu được rồi.

Sầm Phong đáng ứng ngay và lập tức lên tiếng :

- Nếu thanh Ngân kiếm là của tôn giá, có phải tôn giá chính là Ngân Kiếm Câu Hồn Hứa Thừa Ân, Hứa tiền bối?

Tuyết Sương đã đi mất, chỉ còn thanh âm trầm trầm của nhân vật nọ là vang đến tận tai Sầm Phong :

- Người là Sầm Phong, đúng không? Lão phu vừa nghe thấy người tự xưng như thế với tiểu nha đầu Tuyết Sương. Nếu vậy, phụ thân người có phải là Sầm Thế Nghiêm, nhân vật được mệnh danh là: “Bất Hiệp Bất Quái, Vô Nhân Vô Độc - Tiểu Diện Thanh Tâm- Nhân Vi Du Hưởng”? Lão phu còn được phụ thân người gọi là tiền bối. Nếu người cũng gọi lão phu như thế, há lẽ người tự cho là đồng bối phận với phụ thân người?

Sầm Phong vẫn đang trông chờ Thượng Quan Tuyết Sương quay lại, nghĩa là thật sự mong nàng hoàn thành xong ý đồ vừa tỏ bày :

- Tiểu bối không hề tiếc nếu phải xưng hô theo cách tôn giá giải thích. Duy có điều, phải chi tiểu bối được nhìn thấy lư sơn chân diện mục, ồ, mà chưa đúng lắm, cần phải có thêm lời minh định của nhân vật thứ hai, cho biết tôn giá chính là Hứa Thừa Ân Ngân Kiếm Câu Hồn, thì một là tiểu bối xin hứa sẽ xưng hô như vậy, hai là sẽ lễ độ giao trả thanh Ngân kiếm. Tôn giá nghĩ sao?

Giọng trầm trầm chột kêu lên hoảng hốt, đồng thời thanh âm vang đến tai Sầm Phong bỗng tỏ ra xa vời lạ :

- Ô hay? Tiểu tử người vừa làm gì vậy? Người hãy mau đứng yên cho. Đây là trận đồ, người nhớ chưa? Người cứ đứng yên đấy, tự khắc lão phu sẽ có cách đi đến tận chỗ người. Nếu người cứ loạn động thể này, chỉ tổ làm trận đồ biến đổi, lão phu dù muốn cũng khó lòng giúp được gì cho người, nói làm chi chuyện đi đến giáp mặt người.

Tuyết Sương đã quay lại với nụ cười phần nào hài lòng :

- Các hạ dụng kế cũng khá, làm lão nghĩ trận thể biến đổi chỉ là ngẫu nhiên, không hề do Tuyết Sương này tiến hành.

Sầm Phong đã nhận thấy nét ưu tư trên mặt Tuyết Sương :

- Cô nương vừa phát hiện có điều gì bất ổn chăng?

Tuyết Sương dù ngạc nhiên vẫn thờ dãi :

- Các hạ đoán khá đấy. Không sai, vì hiện tình có khá nhiều điều bất ổn. Trước hết, các hạ có biết nhân vật quý quái nào vừa tự xưng và mạo nhận là Hứa Thừa Ân chăng?

Sầm Phong ngỡ ngàng :

- Không phải Ngân Kiếm Câu Hồn thật ư?

Tuyết Sương lắc đầu :

- Chính là Đường Gia Dịch. Các hạ ắt chưa biết lão này bao giờ?

Sầm Phong biến sắc :

- Cô nương nhận diện đúng chứ? Vì lẽ ra lão họ Đường phải mất mạng cách đây ngoài bốn năm mới đúng. Thật khó tin lão vẫn sống, mặc dù Đoan Mộc Lý tiền bối cứ quả quyết lão phải chết.

Tuyếtương cau mày :

- Vậy là các hạ cũng biết lão họ Đường? Yên tâm đi, tiểu nữ quyết không nhận làm người. Huống hồ cùng mạo hiểm nhập trận với Đường Gia Dịch còn có thêm Khúc Hồng Nguyên Kim Lăng Phú Hiệp. Tự tại tiểu nữ nghe lão Khúc gọi đích danh lão kia là Đường lão huynh.

Sâm Phong thêm biến sắc một lần nữa :

- Có cả họ Khúc nữa sao? Nói vậy, chờ bên ngoài trận nhất định thế nào cũng có thêm lực lượng của Hoa Sơn, Không Động nhị phái? Ý như họ quyết bắt giữ, không dễ buông tha hai chúng ta?

Tuyếtương lần đầu tiên lên tiếng thán phục Sâm Phong :

- Các hạ đoán không chỉ khá mà còn quá giỏi. Quả thật chủ ý của họ chính là vậy. Ngừ này chúng ta chỉ còn mong mọc cánh mới dám hy vọng thoát.

Sâm Phong cười nhạt :

- Tại hạ ngại nhất chỉ là lời đề quyết vô căn cứ của Khúc Hồng Nguyên, vì không thể minh chứng bản thân không hề có liên quan đến Ngũ Hương Tiểu Giáo. Riêng đối với nhị phái Không Động - Hoa Sơn, những án mạng kia tại hạ thừa lời lẽ giải thích.

Tuyếtương gật đầu :

- Tiểu nữ nhớ rồi. Vì các hạ đã có lần cùng Chu Thịnh Phát Chưởng môn Không Động phái giao đấu suốt hai canh giờ, trong khi đó lại xảy ra thảm biến cho Bạch Cư Mật Hoa Sơn và cho Vạn Như Thất Không Động, đủ chứng tỏ các hạ không hề là hung thủ. Vậy thì điều khó khăn chính là lời đề quyết như có mưu đồ bất lợi với các hạ cũng chính là lão họ Khúc đã tuyên cáo. Đành phải nghĩ cách để cũng chính lão họ Khúc nói ra điều ngược lại. Cách gì đây?

Sâm Phong bảo :

- Cô nương từng nhờ trận đồ để bắt ngờ ra tay chế ngự tại hạ...

Tuyếtương không đủ nhẫn nại để nghe thêm :

- Đó là đối với các hạ, người không hề biết, dù chỉ một ít khái niệm về trận thế kỳ môn. Riêng Đường Gia Dịch, lại còn có Khúc Hồng Nguyên ở bên cạnh, bất quá tiểu nữ chỉ có thể làm họ bị một ít khốn khó mà thôi, làm gì dám lén đến gần và mong gây được bất lợi cho họ.

Sâm Phong chợt hỏi :

- Cô nương như muốn thoát đi?

Tuyếtương định phủ nhận nhưng kịp nghĩ lại đành thở dài :

- Tiểu nữ không thể không khẩn trương, chỉ vì theo các hạ kể, lý ra gia phụ phải vong mạng vì đã tự ý tiến vào Hồng Ma bảo. Nhưng bây giờ, Đường Gia Dịch đã bỗng dưng tỏ ra phần nào am hiểu trận đồ Quỷ Quỷ Vạn Ảo, mà thực chỉ là người của Thượng Quan gia mới biết. Tiểu nữ hồ nghi gia phụ vẫn tại thế, nhất định chỉ bị giam giữ ở một địa điểm nào đó thôi.

Sâm Phong giật mình :

- Cô nương nghi ngờ như thế cũng đúng. Nhưng nếu là vậy, không lẽ lệnh tôn đang do Khúc Hồng Nguyên giam giữ? Làm sao giam được nếu không phải lão đã từng vào Hồng Ma bảo và sớm có cách chế ngự lệnh tôn? Và lão chỉ là một kẻ ngụy hiệp thôi sao?

Tuyếtương lại thở dài :

- Cứ nghi vấn như thế thì nào có ích gì? Chỉ cần lặng lẽ thoát đi, hoặc giả bợn họ vì thất vọng tự ý triệt thoái, tiểu nữ mới mong có cơ hội giải tỏa ngăn ấy những nghi vấn như các hạ vừa nêu.

Sâm Phong chợt hạ thấp giọng :

- Lúc này liệu có ai nghe chúng ta đối thoại?

Tuyếtương hoài nghi :

- Các hạ đã có cách thoát? Cứ yên tâm, họ không thể nghe. Nhưng chắc nhất, chúng ta càng nói nhỏ càng tốt.

Sầm Phong thì thảo :

- Ở gian nhà của lão Đoan Mộc, tại hạ còn tìm thấy những vật này. Cô nương nếu tin tưởng, đây là kế sách tại hạ tin chắc sẽ giúp hai chúng ta cùng thoát.

Tuyếtương ái ngại nhìn một mảnh da người rất mỏng vừa được Sầm Phong lấy ra cho xem :

- Sử dụng lớp giả diện ư?

Sầm Phong giải thích :

- Có lớp giả diện này rồi, tại hạ còn có thêm cách giúp cô nương thay đổi hoàn toàn nhân dạng, sẽ không ngại bất luận ai nhận ra, dĩ nhiên trừ tại hạ. Sau đó cô nương cứ theo trận thoát đi. Việc gây náo loạn khiến họ phân tâm, tạo cơ hội cho cô nương thoát, hiển nhiên sẽ do tại hạ đảm đương.

Tuyếtương nghi ngại :

- Vậy sau đó các hạ làm sao thoát?

Sầm Phong cười bí ẩn :

- Tại hạ ắt có cách. Nhưng thoát tiên cần phải nhờ cô nương chỉ cho biết cách di chuyển trong trận. Bấy nhiêu đó là đủ.

Tuyếtương vẫn chưa yên tâm :

- Chỉ ít các hạ phải cho biết sẽ gây náo loạn như thế nào?

Sầm Phong đành bộc lộ :

- Phóng hỏa. Nhưng cô nương đừng hỏi tại hạ sẽ phóng hỏa như thế nào. Tương tự, cô nương cũng đừng chần chừ hoặc chậm trễ trong việc tự thoát đi. Hãy nhớ, hễ thấy lửa bốc cao dù có lo cho tại hạ đến đâu, việc cô nương là vẫn cứ bỏ chạy. Tại hạ sẽ thoát, dù mệnh cũng vẫn thoát.

Tuyếtương thở hắt ra :

- Nếu các hạ đã nói thế, tiểu nữ giờ đã tin các hạ quả thật đã gặp và đã có lời đoan hứa cùng gia phụ. Sau này, lúc gặp lại, tiểu nữ nhất định có cách đền đáp đại ân ngày hôm nay.

Sau đó Tuyếtương giải thích cho Sầm Phong biết tổ tường cách di chuyển trong trận Quỷ Quỷ Vạn Áo. Đổi lại, Sầm Phong vừa giúp Tuyếtương dị dung cải dạng vừa ân cần hỏi nài :

- Theo lệnh tôn nói cô nương vốn có thể chất bạc nhược? Nhưng lúc này dường như điều đó không còn đúng nữa, phải thế chăng?

Tuyếtương đã đến lúc tự đeo lớp giả diện lên mặt :

- Đa tạ các hạ đã quan tâm. Vì tiểu nữ hiện thời vẫn bình yên cho dù đã từng có lúc suy nhược khiến gia phụ đêm ngày lo lắng. Các hạ nhìn thấy tiểu nữ đã thay đổi hoàn toàn nhân dạng chưa?

Sầm Phong chỉnh sửa thêm một lúc mới gật đầu hài lòng :

- Tạm ổn rồi, chỉ cần thay đổi y phục nữa là đủ. Nhưng hãy tiến hành như thế này. Trước nhất, cô nương đi theo trận, di chuyển đến một chỗ thật khuất để tự thay đổi y phục. Kế đó hãy tạm cho rằng tại hạ sẽ chờ cô nương đúng một khắc thời gian vừa đủ cho cô nương thay đổi xong y phục và chờ sẵn ở một nơi nào đó gần phía ngoài trận. Cuối cùng tại hạ sẽ làm cho phát hỏa từ giữa trận. Đó là lúc cô nương phải cật lực bỏ chạy, nhớ chưa? Liệu một khắc có đủ cho cô nương?

Tuyếtương sau một thoáng ngẫm nghĩ liền gật đầu đáp :

- Đủ hay không thì cứ lấy một khắc làm hạn định. Nhưng liệu các hạ có cách chắc chắn sẽ tự thoát?

Sầm Phong đang tự dị dung khuôn mặt, tiếp nối phần đã bị bỏ dở dang khi nãy :

- Chính thanh Ngân kiếm này sẽ giúp tại hạ ung dung thoát. Cô nương cứ tin như thế là đủ. Nào, bắt đầu đi. Kể từ lúc này, đúng một khắc sau tại hạ sẽ cho phát hỏa. Hẹn gặp lại.

Tuyết Sương liền lách đi mất dạng, thời hạn một khắc được bắt đầu.

Nhưng Tuyết Sương vừa mất dạng thì Sầm Phong cũng tan biến luôn về ung dung tự tin. Chẳng những thế, Sầm Phong còn tự xóa đi những gì vừa dị dung. Thay vào đó, Sầm Phong nhanh chóng đeo lên mặt một lớp giả diện, thay đổi luôn y phục đang mặc bằng cách lột đôi mặt trong ra ngoài. Sau cùng, cũng khẩn trương tương tự, Sầm Phong lấy từ trong người ra một quyển kinh phổ có khắc ghi thật nhiều tự dạng. Và một khắc được hạn định lại là khoảng thời gian được Sầm Phong sử dụng hầu hết cho việc nghiền ngẫm những gì có ghi trong quyển kinh phổ nọ.

15. Chương 15: Ngân Kiếm Câu Hồn: Nhất Hóa Tam

Trong trận chột có phát hỏa, cảnh trạng này khiến những nhân vật tình cờ có mặt đều kinh hoảng. Nhưng ngay sau đó, như nghĩ ra điều gì, Chưởng môn Hoa Sơn phái là Tư Mã Vương chột biến sắc hô hoán hạ lệnh :

- Đề phòng kẻ Kim Thiên Thoát Xác. Tất cả mau phân khai, nhất định hai tiểu tử nọ khi phóng hỏa là cố tình tìm cơ hội lên thoát đi. Không được để chúng thoát.

Tư Mã Vương vừa dứt lời, từ trong trận đang phát hỏa lập tức có hai nhân vật cùng một lúc nhảy thoát ra. Một người là Khúc Hồng Nguyên, Kim Lăng Phú Hiệp. Họ Khúc quát :

- Hãy theo mọi sắp đặt của Tư Mã chưởng môn mau. Nhưng không phải cả hai đều là tiểu tử. Trong đó có một nữ, đã cải dạng nam trang, nếu bắt gặp có một nữ nhân bỏ chạy thì cứ giữ lại.

Nhân vật thứ hai là người vừa cao niên chỉ còn lại mỗi cánh tay tả. Độc Tỷ lão nhân cũng quát :

- Không được bỏ qua, dù đó là bất kỳ kẻ nào. Vì có một tiểu tử ắt hẳn rất am hiểu thuật dị dung. Cả hai có thể cải dạng, biến thành bất luận nhân vật nào. Nhanh lên.

Chợt ở xa xa có một tiếng hô hoán cấp báo vang lên :

- Sự phụ. Ở đây có một lão trượng thần nhiên nằm ngủ. Còn nữa, cạnh lão trượng còn có một thanh kiếm. Chính là thanh Ngân kiếm của gã họ Phong lúc nãy.

Dựa theo hướng xuất phát tiếng hô hoán, mọi người nhất tề lao đến. Và khi đến nơi, tất cả quả nhiên đều nhìn thấy một lão nhân gia thật già dù đang ngủ cũng chợt thức giấc vì bị gây kinh động. Lão nhân bực bội đưa mắt nhìn quanh :

- Vẫn là bọn người? Gây huyên náo như thế này, bọn người thật đáng tội. Đi đi, mau đi cho khuất mắt lão. Một tiểu tử với một tiểu nha đầu bọn người muốn tìm kỳ thực đã lên chạy theo phía nam. Bọn người vô dụng như vậy còn xứng đáng gì tự xưng nào là Chưởng môn nhân phái này, nào là đại hiệp ở thành kia? Mau đi đi, đừng tự chuốc họa bằng cách tiếp tục phá giấc nghỉ ngơi của lão. Hừm...

Chu Thịnh Phát nghi ngờ nhìn thanh Ngân kiếm quả nhiên đang có cạnh lão nhân :

- Tiền bối là chủ nhân đích thực của thanh Ngân kiếm? Và chính là...

Độc Tỷ lão nhân bật ngay ra tiếng cười lạt :

- Chu chưởng môn không nhận ra người trước mặt chỉ là do Phong tiểu tử có tài cải dạng hóa thân thành sao? Đừng ngộ nhận đây là Hứa Thừa Ân Ngân Kiếm Câu Hồn.

Tư Mã Vương động dung, cũng cảm thấy nghi nghi, nhưng vì e dè nên thay vì biểu lộ phản ứng chỉ dám hỏi lại lão nhân Độc Tỷ :

- Đường tổng quản tin chắc vào điều vừa nhận định chứ?

Độc Tỷ lão nhân quả quyết :

- Ai cũng bảo diện mạo của Hứa Thừa Ân ít người nhìn thấy. Nhưng riêng Đường Gia Dịch này, thừa chưa được Khúc đại hiệp điểm hóa và có ân cứu mạng, đã từng được hội diện Hứa Thừa Ân một lần. Dĩ nhiên vẫn nhớ diện mạo đó không giống như lúc này.

Khúc Hồng Nguyên cười lạnh, tự tiến lại gần chỗ lão nhân bí ẩn đang ngồi :

- Người mạo nhận ai cũng được, chỉ đáng tiếc là lại mạo nhận một nhân vật đã cùng Đường tổng quản của Khúc mở hội diện. Người không ngờ chứ?

Lão nhân lúc bấy giờ mới nheo nheo mắt để ngắm nhìn lão Độc Tỷ Đường Gia Dịch :

- Lão đã gặp người? Có phải là kẻ vẫn luôn sinh dùng xảo, gọi là Độc Trảo gì đó không? Nếu vậy, lão nhớ người vẫn đủ hai tay, sao bây giờ mất một? Mà phải rồi, ắt là vì đã gặp lão một lần nên lúc này lão có nghi người oang oang tự nhận là Ngân Kiếm Câu Hồn, đúng không? Sao lạ vậy? Hay người đã có thêm ngoại hiệu khác, ngẫu nhiên lại trùng với ngoại hiệu của lão? Có như vậy kể ra cũng thú vị, chỉ bằng lão và người thử so tài, xem Ngân kiếm của ai sẽ Câu Hồn ai? Kiếm người đâu? Mau lấy ra đi. Lão có thể ngồi thế này giao đấu đồng thời hứa sẽ nhượng trước người ba chiêu. Nào, chờ gì nữa? Xuất thủ đi chứ? Hay là không dám? Sợ rồi ư? Sợ thì rút đi. Lão chỉ đếm đến ba. Nếu người chưa mau rút đi thì đừng trách lão đành phải tự tay trị tội mạo nhận của người... Ủy, sao vậy? Không phải sợ mà là giận? Càng tốt, giận thì cứ xuất kiếm, lão vẫn nhớ là sẽ nhượng người ba chiêu. Sao thế? Người quên mang kiếm? Toan vận dụng Độc trảo? Nếu là vậy, lão nhượng luôn người năm chiêu. Và đến chiêu thứ sáu là lão xuất thủ. Khi đó, nhớ chẳng có cánh tay nào để dùng thì nên tự trách người vô dụng mà thôi. Rõ chưa? Rõ thì tốt rồi. Xuất thủ đi, còn chờ gì nữa? Hay năm chiêu chệch ít? Muốn lão nhượng nhiều hơn ư? Vậy thì bao nhiêu? Mười hay mười hai? Thôi thì nhượng luôn hai mươi chiêu vậy, đủ chưa?

Quá phẫn nộ, Độc Tỷ Đường Gia Dịch vừa bật người lao đến vừa xuất nhanh một trảo uy mãnh :

- Tiểu cuồng đồ thật quá đáng. Ta chẳng cần người nhượng chiêu, trái lại chỉ cần người giao mạng chó của người cho ta là đủ. Mau nạp mạng!

“Ào...”

Lão nhân đang ngồi, vụt chộp kiếm đứng bật dậy :

- Thật vô lễ. Và đối với lão, tội này là khó tha nhất. Người phải chết!

Ngân kiếm theo đó được bật ra.

“Vù!”

Khúc Hồng Nguyên lúc này dù mới lùi, chủ ý là nhường chỗ cho Đường Gia Dịch để rộng bề xuất thủ, nhưng bỗng biến sắc, vội tiến lên trở lại :

- Nguy rồi. “Quang Minh Ngân Chiêu”! Đường tổng quản lùi lại mau!

Nhưng quá muộn.

“Oa...”

Toàn thân Đường Gia Dịch vụt khựng lại và đổ ập xuống, hồn đã quy địa phủ, do bị thanh Ngân kiếm của lão nhân xuyên thủng tâm thất bằng một nhát duy nhất thật chuẩn xác. Lão nhân sau đó thu kiếm về :

- Bọn người còn không mau rút đi? Nhớ đừng quên mang theo thi thể kẻ vô dụng này. Hừ, thật chẳng còn gì gọi là mong sẽ nhận được lễ độ ở bọn thủy chung đã quen hành ác. Người là Khúc Hồng Nguyên? Lần sau nếu muốn thu dụng hoặc điểm hóa ai đó cái tà quy chánh, cũng nên cân nhắc thật kỹ. Đừng bỏ qua lời khuyên này của lão. Đi đi. Sao vậy? Hay là bọn người cũng nghi ngờ lão? Nếu vậy...

Nhắc thấy lão nhân có dấu hiệu toan hất kiếm, Khúc Hồng Nguyên mỉm cười và xua tay :

- Tôn giá hà tất nóng vội, cũng đừng phiền hà nếu Khúc mỗ có thể tin ngay thân phận cùng lai lịch của tôn giá.

Lão nhân nhăn nhó :

- Người không phải nói nhiều. Vì lão đoán người sắp có đề xuất nào đó hầu như định những gì người đang nghĩ trong lòng, đúng không? Nếu vậy, theo lão, người bắt tất phí thời gian vô ích. Vì bình sinh tính khí lão vốn vậy, chuyện của lão tự lão biết là đủ. Tương tự, người nghĩ ngờ là chuyện của riêng người, không liên quan gì đến lão. Tóm lại, lão không thích bắt luận ai xen vào chuyện của lão. Lần này lão tạm bỏ qua thái độ thất lễ vừa rồi của người và nếu bọn người vẫn chưa chịu bỏ đi, hừ, tự lão sẽ bỏ đi vậy.

Nhưng Khúc Hồng Nguyên đã bước đến ngăn chặn lão nhân :

- Tôn giá không thể đi nếu chưa minh định rõ thân phận. Và điều này không hề khó cũng không phí bao nhiêu thời gian của tôn giá. Đó là vì Khúc mỗ cũng đã biết chuyện tôn giá cùng với Đường Gia Dịch tổng quản đối diện vào lúc nào với những diễn biến ra sao. Chỉ cần tôn giá chịu khó nhắc lại từng diễn biến như vừa kể, lập tức Khúc mỗ sẽ nhận ra tôn giá có đúng là Hứa Thừa Ân tiền bối hay không?

Lão nhân mở to mắt nhìn Khúc Hồng Nguyên với sắc diện tức bực. Nhưng sau đó, nhờ công phu hàm dưỡng sâu dày, điều đương nhiên phải có ở một nhân vật đã quá cao niên, lão nhân chợt phá lên cười một tràng dài thích thú. Chỉ khi cười xong lão nhân mới lên tiếng, nhưng là để hỏi họ Khúc một câu hỏi thật đường đột, đầy bất ngờ :

- Hãy để lão hỏi trước người câu này. Người có biết lão đã được bao nhiêu niên kỷ chẳng? Người có biết chẳng?

Khúc Hồng Nguyên dù nghi ngại, không rõ vì sao lão nhân lại nêu một câu hỏi trái khoáy như thế này, nhưng vẫn đáp :

- Biết đích xác thì không thể nhưng để áng chừng niên kỷ của Ngân Kiếm Câu Hồn tiền bối thì Khúc mỗ cũng như mọi người dĩ nhiên có thể đoán ra.

Lão nhân gằn giọng :

- Bao nhiêu?

Khúc Hồng Nguyên cười nhẹ :

- Chỉ ít cũng phải ngoại bát tuần. Nhưng đó là đối với Hứa tiền bối, không bao hàm luôn tôn giá vào đó. Vì tôn giá và Hứa tiền bối quyết chắc phải là hai nhân vật khác biệt.

Bất chấp từng lời lẽ của Khúc Hồng Nguyên luôn tỏ ra nghi ngờ, lão nhân vẫn thản nhiên hỏi tiếp :

- Lão không thích tranh cãi cùng người, nhất là về vấn đề chỉ liên quan đến bản thân lão. Giờ thì nói đi, theo người, lão một khi đã thọ đến gần tuổi này, liệu đã trải qua bao sóng gió cuộc đời, đã qua bao nhiêu lần cùng địch nhân sống mái sinh tử và thắng lợi để bảo toàn sinh mệnh cho đến tận lúc này? Đồng thời còn đã bao nhiêu lần cùng những nhân vật vô can bình thủy tương phùng gặp nhau? Tóm lại, ý lão muốn hỏi người, chỉ ít lão phải hội diện độ bao nhiêu người kể từ lúc mới sinh cho đến tận bây giờ, nghĩa là ngoài tám mươi năm dài đằng đẵng?

Khúc Hồng Nguyên cười lạt :

- Ý tôn giá bảo hoặc không thể hoặc không muốn nhớ làm gì quá nhiều những nhân vật đã từng cùng tôn giá chạm mặt suốt quãng đời ngoài tám mươi năm?

Lão nhân ngạo nghễ hất hàm :

- Người bao nhiêu niên kỷ?

Khúc Hồng Nguyên không nao núng, cũng đáp trả bằng thái độ ngạo nghễ không hề kém :

- Đến ngày mai, Khúc mỗ tồn tại trên dương thế này đúng sáu mươi năm. Tuy vậy, suốt thời gian đó, Khúc mỗ dù gặp ai hoặc nhìn thấy ai thì sẽ ghi nhớ mãi quyết không quên. Và càng không thể quên nếu như có một lần cùng ai đó chạm mặt, nhất là kẻ đó từng gây phiền toái cho mỗ vào lần đó. Ý Khúc mỗ quả quyết

tôn giá không thể viện cớ vì già lão đã sớm quên những gì Đường Gia Dịch đã gây ra cho uy danh tôn giá. Trừ phi tôn giá không hề là Ngân Kiếm Câu Hồn như này giờ đã cố tình mạo nhận. Thế nào?

Lão nhân càng nghe càng cau mày khó chịu. Nhưng sau đó, vì công phu hàm dưỡng vẫn sâu dày, nên lão nhân bất chợt thở trút ra một hơi thật dài, rất phù hợp với một lời nhẹ nhàng đang từ tốn nói ra cùng Khúc Hồng Nguyên :

- Người đã biết đó là chuyện gây tổn hại đến uy danh lão, vậy vì ý gì người cứ cố tình buộc lão phải nhắc lại? Người muốn lão tự bôi xấu lão? Người được lợi gì nếu có cơ hội làm hạ thấp uy danh của Ngân Kiếm Câu Hồn? Người hãy giải thích đi. Chỉ khi người giải thích xong và khiến lão nghe thuận tai, được lắm, lão sẽ nhắc lại chuyện đó cho người toại nguyện. Thế nào?

Khúc Hồng Nguyên thoáng dao động :

- Khúc mỗ không hề có ý gì khác, ngoài việc mượn câu chuyện đó để dễ bề minh bạch lai lịch và thân phận thật của tôn giá.

Lão nhân tủm tủm cười :

- Người càng nói không, càng đinh ninh là có. Huống hồ, đã minh định lão có thật là Ngân Kiếm Câu Hồn hay không, thiết nghĩ đâu phải không có biện pháp? Và biện pháp dễ nhất chính là người cứ thử vượt qua thanh Ngân kiếm này của lão. Có đúng là không gì dễ cho bằng qua sở học để minh định lai lịch của nhân vật mà người muốn minh định chăng?

Và lão nhân từ từ hoành ngang thanh Ngân kiếm trước mặt :

- Lão sẽ nhượng người ba chiêu. Nhưng đừng bảo là không muốn cùng lão động thủ. Vì ý lão đã quyết, nhất là lúc này lão đã rõ tự thâm tâm người đang có mưu đồ gây bất lợi cho uy danh Ngân Kiếm Câu Hồn, người không thể thối thoát được đâu. Xuất thủ đi. Lão chỉ ra tay khi đã hết ba chiêu vừa hứa nhượng. Nào!

Sắc mặt Khúc Hồng Nguyên thay đổi liên tục, lúc thì tỏ ra rất muốn xuất chiêu, khi thì nghi ngại và dè dặt khiến sắc mặt biểu lộ về phân vân bất quyết. Sau cùng, vì bị lão nhân thúc hối mãi, Khúc Hồng Nguyên chợt phá lên cười :

- Dám nói lời nhượng trước ba chiêu, đối với Khúc mỗ thân phận và lai lịch của tôn giá không còn gì để nghi ngờ nữa. Và thật ra chỉ vì thiếu suy xét, do quá vội tin theo lời võ đoán của Đường tổng quản nên Khúc Hồng Nguyên này đã có phần thất lễ. Hứa tiền bối là bậc trưởng thượng, xin độ lượng bỏ qua cho vãn bối một phen. Tiện đây, vì ngày mai sẽ là đại lễ mừng thọ lục tuần của vãn bối, thật vinh hạnh cho Khúc gia nếu được Hứa tiền bối hạ cố đến tham dự. Vãn bối xin cung thỉnh, nguyện sẽ đích thân hầu hạ Hứa tiền bối thật chu đáo. Xin mời!

Lão nhân vẫn hoành ngang thanh Ngân kiếm :

- Lời của lão há lẽ người nghe không lọt tai? Trừ phi người thật sự xem thường, nếu không, lão vẫn muốn cho người biết thanh Ngân kiếm này lợi hại như thế nào?

Nhưng Khúc Hồng Nguyên vẫn tìm đủ cách để hạ đài :

- Vãn bối đã chịu tội, đã thừa nhận Hứa tiền bối chính là Ngân Kiếm Câu Hồn. Việc động thủ giao chiêu này dù không cần khai diễn, vãn bối vẫn cam tâm nhận bại. Lễ nào Hứa tiền bối không khứng bỏ qua?

Lão nhân cười nhạt :

- Nếu là vậy, lão đoán có lẽ người sẽ không thối thoát nữa nếu ngày mai, giữa yến tiệc mừng thọ, lão sẽ đến và lập lại đề xuất này?

Khúc Hồng Nguyên chợt chớp mắt và có một thoáng rất ngắn vô tình để lộ ánh mắt hài lòng :

- Nếu Hứa tiền bối hạ cố đến dự, sẽ là niềm vinh hạnh tột cùng cho vãn bối, cũng là cho nhiều đồng đạo vô lâm nữa ắt hẳn sẽ có mặt. Giờ thì vãn bối xin lui bước, chỉ là để chuẩn bị tiếp nghênh Hứa tiền bối thật chu đáo. Cáo biệt.

Lão nhân thu kiếm về và ung dung gật đầu :

- Lão sẽ đến, quyết không để Khúc Hồng Nguyên người thất vọng. Không tiễn. Ha ha...

Khúc Hồng Nguyên vội tháo lui, khiến Chu Thịnh Phát và Tư Mã Vương cùng nhiều đệ tử nhị phái không còn lý do nào để lưu lại. Họ đã quên, không mang theo thi thể Đường Gia Dịch. Và khi lão nhân nhận ra điều đó thì đã muộn. Bọn người Khúc Hồng Nguyên đã đi khuất từ lâu. Tự thở dài, lão nhân toan ra tay đào mộ huyết để vùi lấp thi hài họ Đường. Nào ngờ lão nhân còn đang lúc loay hoay chọn chỗ đào huyết, bỗng nghe có tiếng người chép miệng suýt soa :

- Quả là một chiêu kiếm lợi hại. Và phi chiêu “Quang Minh Ngân Chiếu” thì không còn chiêu nào vừa nhanh vừa chuẩn xác như thế này. Đường Gia Dịch người có chết cũng đáng. Rất đáng.

Lão nhân quay lại và giật mình khi nhìn thấy cạnh thi thể Đường Gia Dịch là một lão nhân khác vừa gầy nhỏ vừa có phần cao niên hơn cả bản thân lão nhân vừa quay lại nhìn. Có một sự khác biệt để dễ phân biệt giữa hai lão nhân. Một người có kiếm và một người thì không.

Lão nhân mang kiếm liền cau mày nhìn lão nhân không mang kiếm :

- Tôn giá là ai? Có quen biết chỗ chẳng? Vì chỉ có quen mới dễ nhận ra đó là chiêu Quang Minh Ngân Chiếu.

Lão không mang kiếm lúc bấy giờ mới đưa đôi mắt già nua nhìn lão mang kiếm :

- Có thể chúng ta đã gặp nhau mà cũng không hề có. Vì lão làm sao nhớ được đã gặp qua bao nhiêu nhân vật, hiệp có ác có, thật có giả có, nam phụ lão ấu, tăng ni đạo tục, đủ cả, sau suốt thời gian tám mươi hai năm dài tồn tại trên cõi đời. Thật thất lễ vì mắt lão đã kém, chẳng hay tôn giá là ai? Sao lại am hiểu và thi triển khá thuần thục một chiêu kiếm lẻ ra trên đời này chỉ mỗi một nhân vật là có quyền am hiểu?

Lão nhân mang kiếm lại thêm một phen nữa giật mình, nhưng sau đó vẫn cố trấn tĩnh :

- Tôn giá hỏi thật lạ. Chiêu kiếm đó nếu chỗ không am hiểu thì ai khác có thể am hiểu?

Lão không mang kiếm chợt gạt gù, đồng thời còn chậm rãi đi đến gần về phía lão mang kiếm :

- Nói như vậy, tôn giá chính là Hứa Thừa Ân rồi? Nhưng lạ quá, lão cũng là Hứa Thừa Ân, cũng từng được mọi người gọi là Ngân Kiếm Câu Hồn. Giữa hai chúng ta ai thật ai giả đây? Mà khoan đã, lão nhớ ra rồi, tôn giá mới là Hứa Thừa Ân thật, do có thanh Ngân kiếm kia làm bằng chứng. Chỉ có lão mới là giả, đúng không?

Lão mang kiếm giật mình lần thứ hai :

- Tôn giá cũng là Hứa... Hứa Thừa Ân? Hừ, thời thế lúc này thật lạ, hư thực khó phân, chân giả khó lường, long xà lẫn lộn. Vừa có một Đường Gia Dịch vì dám mạo nhận là Ngân Kiếm Câu Hồn nên mất mạng. Tôn giá nếu đã mục kích, lẽ nào...

Lão không mang kiếm chợt đứng thẳng người lên, hóa ra lão này chỉ gầy chứ không nhỏ thó như nãy giờ cố ý làm ra như thế. Lão chợt nói rít qua kẽ răng :

- Chỉ vì người đã thay ta trừng trị kẻ mạo nhận, tội và công kẻ ra ngang nhau. Lại sắp có người đến nữa đây. Người khôn hồn thì mau theo ta. Nếu không đủ đởm lược thì rút đi và tuyệt đối cấm, người không được mạo nhận ta thêm một lần nữa. Hãy quyết định đi.

“Vút!”

Bằng kinh thân pháp cực kỳ ảo diệu, lão không mang kiếm chỉ thoáng mắt đã lao đi mất dạng. Khiến lão mang kiếm cứ mãi phân vân nhìn theo.

Đúng lúc này, thanh âm của lão không mang kiếm bỗng từ phía xa xa vọng đến dù khẽ nhưng rất rõ :

- Kẻ sắp đến nhất định là muốn tìm người. Và có thể khẳng định, người dù tình cờ am hiểu một vài chiêu kiếm của ta nhưng vẫn không phải là đối thủ của kẻ sắp đến. Sao còn mãi đứng đó.

Lão mang kiếm lập tức có quyết định. Thoạt tiên là giấu thanh Ngân kiếm vào người, sau đó thì lấy một tay vuốt qua mặt một lượt, diện mạo của lão mang kiếm liền hóa thành trẻ hơn, chỉ xấp xỉ tứ tuần và còn mang sắc vàng bệnh hoạn. Với dáng mạo hoàn toàn khác này, Hoàng Diện Nhân lập tức tung người lao vọt

đi, nhưng không đi theo hướng lão lúc này đã đi. Sau khi đã vượt qua một lúc những mườì dậm đường, Hoàng Diệ̣n Nhân thở phào, dừng chân ngay cạnh một ngôi hoang miếu và lấy mắt nhìn dò xét xung quanh.

Bỗng từ giữa lòng ngôi hoang miếu có một thanh âm vang thoát ra :

- Còn không mau tiến vào? Kể ra người chọn chỗ này để gặp ta cũng tạm thích hợp.

Hoàng Diệ̣n Nhân rúng động, mắt tuy nhìn vào miếu nhưng đôi chân thì không sao đủ lực cất bước tiến vào.

Đó là lúc một lão nhân cao gầy từ giữa hoang miếu bước ra đến tận cửa :

- Người ngạc nhiên vì không ngờ ta không chỉ đuổi kịp mà còn đặt chân vào miếu trước người? Vậy còn chờ gì nữa? Đưa đây. Ất người đã hiểu nếu muốn ra tay thì ta dĩ nhiên đã có nhiều cơ hội hạ thủ người rồi.

Hoàng Diệ̣n Nhân dần trấn định :

- Đưa gì cho tôn giá?

Lão cao gầy bảo :

- Châu thì phải về hợp phố. Dĩ nhiên ta bảo người đưa thanh Ngân kiếm lại cho ta.

Hoàng Diệ̣n Nhân giật mình lùi một bước :

- Đích thực tôn giá chính là Ngân Kiếm Câu Hồn?

Lão cao gầy lại bảo :

- Có cần ta minh chứng không? Hãy lấy Ngân kiếm ra, ta cũng nhượng người ba chiêu. Đến chiêu thứ tư nhất định ta sẽ đoạt lại kiếm.

Hoàng Diệ̣n Nhân cười lạt :

- Tại hạ từng dùng cách này dọa Khúc Hồng Nguyên dù nhiều tâm cơ thủ đoạn cũng phải bỏ cuộc. Nếu tôn giá nghĩ tại hạ cũng tương tự lão Khúc là lầm. Được, tại hạ nguyện lĩnh giáo. Chỉ xin nói trước, kiếm của tại hạ quyết không nhân nhượng. Vì thế, vạn nhất xảy ra chuyện kiếm hạ thủ vô tình, mong chớ trách.

Lão cao gầy rất ung dung :

- Ta cũng vậy. Vì thế người cứ tận lực sở học, bởi càng nhượng chiêu là người càng tự chuốc họa. Bắt đầu đi.

Hoàng Diệ̣n Nhân rút kiếm ra :

- Để công bằng, xin tôn giá chớ giữ lời nhượng trước ba chiêu. Vì rằng tại hạ không thể nói trước là chỉ vận dụng mỗi một loại kiếm pháp. Điều đó sẽ càng gây khó khăn nếu tôn giá khẳng khăng vẫn nhượng tam chiêu.

Lão cao gầy chợt phát xạ những tia nhìn ngời sáng, tỏ vẻ thích thú :

- Nói như thế, việc đối phó với Khúc Hồng Nguyên lúc này không thuần là lời dọa suông? Và người tự tin vẫn đắc thủ giả như họ Khúc tiếp nhận lời khiêu chiến?

Hoàng Diệ̣n Nhân cười nhẹ :

- Chủ yếu là dọa. Và nếu dọa không xong thì phải đánh. Tại hạ quyết không phải hạ người chưa chiến đã cam bại.

Lão cao gầy thở ra nhẹ nhẹ :

- Điều này càng khiến ta mong biết rõ xuất thân võ học của người. Xuất thủ đi, ta sẽ cố giữ lời là vẫn nhượng trước tam chiêu. Còn như không thể, người đừng chê cười nếu thấy ta buộc phải thất hứa để giữ lại sinh mạng già. Vì rằng đó chính là điều người vừa cao thượng tự miệng đề xuất.

Hoàng Diệ̣n Nhân từ từ nâng kiếm lên :

- Thất lễ! Xin cẩn trọng. Đánh!

“Vù...”

Lão cao gây gât gù khen :

- Lần này ngươi xuất chiêu “Quang Minh Ngân Chiêu” xem ra khá thuần thực. Đáng khen đấy.

Miệng nói, chân di chuyển, quả nhiên lão cao gây đã giữ lời nhượng chiêu, đồng thời quá dễ dàng tránh thoát chiêu kiếm của Hoàng Diện Nhân.

Hoàng Diện Nhân lập tức xoay cổ tay biến đổi ngay thành chiêu kiếm thứ hai :

- Đờ!

“Ào...”

Lão cao gây vẫn tránh :

- “Khuấy Thiên Ngân Đỉnh”! Quả nhiên ngươi am hiểu nhiều hơn một chiêu kiếm vốn là sở học của ta. Đáng ngạc nhiên thật đấy.

“Vút!”

Lão cao gây vừa thoát chiêu thì Hoàng Diện Nhân cũng biến mất, chỉ lưu lại mỗi một tiếng quát đánh gọn :

- Còn chiêu này thì sao? Hãy cẩn trọng đấy!

Lão cao gây vội xoay người, quay về phía vừa phát ra thanh âm của Hoàng Diện Nhân. Nhưng lạ thay Hoàng Diện Nhân cũng không hiện hữu ở đó như lão cao gây lầm nghĩ. Vì thế, để không bị Hoàng Diện Nhân ám toán bất ngờ, lão cao gây lập tức tung bổng người lên cao. Khi tin chắc đã không có Hoàng Diện Nhân bám theo để ngấm ngầm xuất chiêu, lão cao gây mới từ trên cao nhìn xuống. Cuối cùng, vì quá kinh ngạc, lão cao gây đành từ từ hạ thân xuống, buông ra một câu nghi vấn đã làm bản thân lão cao gây kinh ngạc :

- Sao ngươi lại dừng tay? Không động thủ nữa vì ngại ta thân bại danh liệt ư?

Hoàng Diện Nhân quả thật đã dừng tay từ lâu, không hề xuất thủ chiêu tiếp theo cho dù chính bản thân đã tự miệng nói như thế. Nhưng để đáp lại câu nghi vấn của lão cao gây. Hoàng Diện Nhân chợt lễ độ, nâng cao thanh Ngân kiếm bằng cả hai tay, tự nguyện giao hoàn cho lão cao gây :

- Tiểu bối đã đắc tội vì dám mạo nhận thanh danh của lão nhân gia. Thanh Ngân kiếm này xin giao hoàn cổ chủ, đồng thời xin được lượng thứ.

Lão cao gây không nhận, không những thế lại còn bàng hoàng nhìn chú mục vào động thái đang có của Hoàng Diện Nhân :

- Đây là thế khởi thức từ chiêu kiếm cuối cùng của ta, “Ngân Quang Chiêu Loạn Thế”? Nói mau, Đao Mộc Lý hiện đang nấu thân ở đâu? Tội học lớn sở học của ta đã là đáng chết, hạng tiểu nhân đó lại còn dám đem những gì lớn học truyền cả cho ngươi. Ta đã tìm Đao Mộc Lý lâu lắm rồi. Nói mau, Đao Mộc Lý nhi đang ẩn nấp ở đâu?

Chính nỗi giận dữ của lão cao gây làm Hoàng Diện Nhân lắc đầu cười tươi :

- Sau ba chiêu, lão nhân gia đều nhận biết và gọi chính xác tên cả ba chiêu thức. Quả nhiên lão nhân gia chính là Ngân Kiếm Câu Hồn Hứa lão nhân gia. Tiểu bối Sầm Phong xin kính cẩn giao hoàn Ngân kiếm. Riêng về Đao Mộc Lý lão bằng hữu, người đã chết rồi, hà tất lão nhân gia để tâm giận mãi. Kỳ thực, chính tiểu bối vì lâm tuyệt lộ, đành dùng hạ sách này là phải mạo nhận, giả làm lão nhân gia, không do ai xúi giục, cũng không được Đao Mộc lão bằng hữu chỉ điểm võ học như lão nhân gia vừa lầm nghĩ. Tiểu bối nói bằng tấm lòng thành, mong lão nhân gia độ lượng minh xét.

Lão cao gây cau mặt :

- Đao Mộc Lý đã chết? Lúc nào?

Sầm Phong đáp :

- Hơn bốn năm trước, do Đường Gia Dịch hạ thủ.

Lão cao gầy cười lạt :

- Có lẽ cũng do Đoan Mộc Lý giả dạng, dị dung thành Đường Gia Dịch? Đi đêm lẩm ắt có ngày gặp ma. Chính vì thế người lúc này mới cố tâm lấy mạng họ Đường, báo thù cho lão bằng hữu?

Sầm Phong nửa gật nửa lắc đầu :

- Cũng một phần là muốn bảo toàn sao cho được thanh danh của Ngân Kiếm Câu Hồn. Hạng độc ác như họ Đường liệu đủ tư cách mạo nhận thành Ngân Kiếm Câu Hồn sao?

Lão cao gầy vẫn giữ nguyên nụ cười lạnh nhạt :

- Người khỏi phí lời tán dương ta. Cho dù ta thừa nhận, cũng nhờ người mạo nhận nên thanh danh ta quả nhiên được bảo toàn. Cũng may là người nhờ khôn khéo trong cách ứng phó nên chưa đến nỗi làm bẽ mặt ta. Giờ thì nói đi, nếu không do Đoan Mộc Lý chỉ điểm, có sao người am hiểu chính những chiêu kiếm đã bị Đoan Mộc Lý lừa học trộm của ta?

Sầm Phong thổ lộ :

- Lão Đoan Mộc vốn dĩ có một nơi lưu ngụ khá kín đáo ở ngay tại Kim Lăng này. Ở đó, tiểu bối ngoài việc tìm thấy thanh Ngân kiếm, còn phát hiện trong nhiều di vật lão lưu lại có thêm một quyển kinh phổ gọi là Vạn Chiêu Ký Tập, thủ bút là do lão Đoan Mộc tự ghi. Tiểu bối vì cần mạo nhận lão nhân gia cho giống, trong lúc nhất thời đành khấn trương tham luyện đúng những chiêu kiếm sở học của lão nhân gia. Thật may đã không làm tổn hại đến uy danh Ngân Kiếm Câu Hồn.

Lão cao gầy kinh ngạc :

- Vạn Chiêu Ký Tập? Nghĩa là trong đó không chỉ bao gồm một vài chiêu kiếm vốn vẹn của ta? Đoan Mộc Lý còn lỏm học nhiều chiêu thức của những võ phái khác? Tham vọng của Đoan Mộc Lý thật sự to lớn đến thế sao?

Nói đến đây, đột nhiên lão cao gầy bảo :

- Đưa đây.

Sầm Phong đưa thanh Ngân kiếm ra :

- Đưa Ngân kiếm ư?

Lão cao gầy hậm hực :

- Người đừng giả vờ. Hãy mau đưa quyển Vạn Chiêu Ký Tập cho ta.

Sầm Phong lùi về và cười gượng :

- Tiểu bối chưa lúc nào cần quyển đó như lúc này. Xin lượng thứ, tiểu bối khó thể đáp ứng.

Lão cao gầy ngạc nhiên :

- Người cần nó để làm gì? Đừng quên, học lỏm võ công của người khác là điều tối kỵ.

Sầm Phong bảo :

- Nhưng dù sao đó cũng là di vật của lão Đoan Mộc, lại được ủy thác cho tiểu bối. Nhất định tiểu bối không thể giao ra.

Lão cao gầy cười lạnh :

- Người muốn tự tay ta đoạt lấy?

Sầm Phong lại thủ kiếm :

- Nếu để bị chiếm đoạt, tiểu bối chỉ còn biết tự trách bản thân võ học không bằng người. Nhưng trước tiên lão nhân gia phải chứng tỏ đủ bản lĩnh chiếm đoạt. Phần tiểu bối cứ quyết giữ cho đến cùng.

Lão cao gây thật sự kinh ngạc :

- Ngươi này ngươi sẽ liệu chết, thà mất mạng hơn mất vật đã được ủy thác?

Sầm Phong gật đầu :

- Nhận ủy thác cũng là nợ ân tình. Hơn thế nữa, hưởng hồ đó còn là ân tình của người đã vì tiểu bối nên mới mất mạng. Vì thế, dù đã báo thù xong cho lão bằng hữu Đoan Mộc, nhưng ân tình nhận chịu ủy thác nào phải chỉ bấy nhiêu đó là kết thúc. Mong lão nhân gia chớ phiền trách.

Thật lạ, lão cao gây chợt gật gù tỏ ý hài lòng :

- Nghĩa khí như ngươi khiến Hứa Thừa Ân ta dù từng đôi lần gặp vẫn cảm khái thán phục. Tuy vậy ta cảm thấy khó tin nếu ngươi bảo chỉ nhờ xem qua quyển kinh phổ đó là dễ dàng am hiểu, thi triển thuần thục những chiêu kiếm vốn dĩ là sở học một đời của ta. Ngươi quả quyết chỉ lúc tối khẩn trương mới bắt đầu xem và tham luyện?

Sầm Phong thở ra nhẹ nhẹ :

- Chính tiểu bối cũng tự lấy làm lạ về điều này. Vì quả thật tiểu bối chỉ vừa mới lần đầu xem qua, dù chưa diễn luyện nhưng vẫn đắc thủ, đoạt mạng họ Đường.

Hứa lão vụt bảo :

- Nếu vậy, ta cũng không miễn cưỡng ngươi về chuyện Vạn Chiêu Ký Tập, với điều kiện ngươi phải ưng thuận cùng đi với ta ngay bây giờ.

Sầm Phong kinh nghi :

- Đi đâu? Để làm gì?

Hứa lão cười bí ẩn :

- Ngươi cứ đi khắc biết. Chớ lo ngại về sinh mạng ngươi. Vì nếu muốn gây bất lợi cho ngươi, ta cần gì chọn đâu xa ngoài chỗ này. Đi mau, kẻ lúc này có ý tìm ngươi lại lẫn quần sắp đến nữa rồi. Đã lâu ta chưa hề gặp ai, xuất hiện với một mình ngươi thế này đã là phá lệ. Nếu gặp thêm kẻ khác nữa, thà ta đừng mai danh ẩn tích suốt mấy năm qua ắt sẽ tốt hơn. Đi nào.

Hứa lão lao đi và lần này Sầm Phong không hề ngần ngại, cũng lao theo.

“Vút! Vút!”

Hứa lão chỉ chịu dừng chân lại ngay vừa lúc vầng kim ô cũng vừa vạn khuất dạng sau chân trời. Hứa lão nhìn theo những tia sáng cuối cùng của một ngày vẫn còn le lói :

- Tuổi già của một đời người được ví như buổi hoàng hôn. Nhưng nếu lúc cuối đời, bất luận ai còn có thể bật lên những tia sáng huy hoàng là thế thì dù có chết cũng muôn phần mãn nguyện.

Sầm Phong thì đang lên nhìn địa hình xung quanh, nơi không phải Hứa lão tình cờ chọn làm chỗ dừng chân :

- Nơi này quá tẻ nhạt, vẻ hoang vu như thiếu hẳn sinh khí, lại còn cận kề một nắm mồ cô đơn. Nếu không xuất hiện thêm một vài vật dụng lặt vặt cần cho nhu cầu sinh hoạt đời thường, ắt tiểu bối khó có thể tin đây là nơi lão nhân gia chọn làm chỗ ẩn tích mai danh.

Hứa lão quay mặt về phía nắm mồ Sầm Phong vừa đề cập :

- Ta mai danh là muốn mãi mãi ở đây an ủi vong linh của lão bằng hữu này. Ngươi có bao giờ nghe nói đến Thất Cốt Thôi Tâm lão quái?

Sầm Phong ngờ ngợ :

- Tiểu bối nghe khá quen, nhưng nhất thời không thể nhớ đã nghe ở đâu hoặc do ai đề cập. Nhưng sao lão nhân gia phải an ủi vong linh lão bằng hữu? Hay trong cái chết của lão bằng hữu có điều khuất tất, khiến lão nhân gia tự cảm thấy có lỗi?

Hứa lão chợt dạ :

- Người tự đoán hay đã nghe ai một lần nói với người?

Sầm Phong cười dần hòa :

- Dĩ nhiên tiểu bối tự đoán. Xin lão nhân gia chớ khắt trương hoặc để tâm. Vì nếu không phải do cách nói của lão nhân gia, tiểu bối dù cực kỳ thông tuệ, cũng không thể đoán được như thế.

Hứa lão bỗng gạt bỏ đề tài này, bằng cách tự mình chui vào một địa huyết vừa tối đen vừa sâu :

- Người có muốn xem qua chỗ lưu ngụ lạ đời của ta? Vào đi.

Ai cũng bảo tính khí của Ngân Kiếm Câu Hồn Hứa Thừa Ân là lạ đời và khác thường, Sầm Phong vì không muốn Hứa lão để tâm mãi đến chuyện đã lỡ lời lúc nãy, đành nhắm mắt đưa chân, chui theo lão mong lão hài lòng.

“Xoạch!”

Đó là tiếng đánh đá lửa. Liền sau đó nhờ có ánh đèn leo lét từ một ngọn bạch lập hắt sáng nên Sầm Phong mới nhận ra nơi Hứa lão lưu ngụ không chỉ là một địa huyết ăn sâu vào lòng đất mà còn có hình thù và bầu không khí tù túng giống như đang sống ở giữa lòng một mộ huyết chỉ dành cho người đã chết.

Hứa lão chọn chỗ ngồi ở sát bên trong :

- Người có nhận ra đây là hình thù một mộ huyết? Điều này nói lên ta dù vẫn sống nhưng kỳ thực có khác nào kẻ đã chết rồi.

Sầm Phong ngồi xoay lưng ra ngoài :

- Lời của lão nhân gia hoặc quá huyền nhiệm hoặc quá bao hàm đạo lý Phật pháp. Tiểu bối vì quá ấu trĩ e không thể thấu hiểu.

Hứa lão gạt đầu, nhưng thay vì nói ngay thì lại hắng giọng, đoạn trầm ngâm thêm một lúc nữa :

- Ta gọi người đến đây là có ý thành toàn cho người. Thanh Ngân kiếm sẽ thuộc về người, kèm theo đó là toàn bộ pho kiếm pháp thành danh của ta. Đổi lại, ta chỉ yêu cầu người một việc.

Đó là điều Sầm Phong hoàn toàn không ngờ đến :

- Tiểu bối vẫn chưa rõ lắm ý của lão nhân gia.

Hứa lão thở dài :

- Là thế này, quả thật Đường Gia Dịch đã từng làm ô uế thanh danh ta. Nhưng bây giờ vì y đã chết nên ta không thiết nhắc lại làm gì. người chỉ cần biết thế này là đủ, đó là vì họ Đường nên ta từng một thời gian dài không thiết nhìn mặt bằng hữu vô lâm. Cho đến một hôm, Thôi Tâm lão quái chợt tìm đến ta. A... gặp lại bằng hữu có ai không vui mừng. Nhưng vì mừng nên Lão quái vô tình nhắc lại chuyện giữa ta và họ Đường. Điều đó khiến ta trở mặt, quyết tổng khứ Lão quái. Và vì là quái nên lão Thấu Cốt Thôi Tâm lập tức có phản ứng. Thế là giữa hai ta nảy sinh trận tử chiến. Ta thắng, Lão quái bại. Dù vậy, câu nói cuối cùng trước khi chết của Lão quái lại khiến ta từ thắng chuyển sang bại. Kết quả, lúc nhận ra chính ta sai thì đã muộn, Lão quái đã chết. Ta vì hối hận đành lập thế mãi mãi lưu lại đây, quyết không đặt chân ra chốn giang hồ nữa, dù là nửa bước. Nhưng riêng lần này thì khác.

Nghe Hứa lão kể chuyện, Sầm Phong dù nhẩn nại đến mấy cũng phát tức anh ách, khiến nhiều lần suýt lên tiếng hỏi lại cho kỳ rõ. Và lúc này vì có dịp nên Sầm Phong lập tức buộc miệng hỏi :

- Khác như thế nào?

Hứa lão cười :

- Đừng nghĩ ta bảo mãi mãi lưu lại đây thì không thể đi loanh quanh. Nhưng thường khi thì không sao chỉ riêng hôm nay ta mới nhận thấy hai điều thú vị, liên quan đến những hai nhân vật từng thời gian dài gây đủ phiền toái cho ta. Người đoán xem đây là hai nhân vật nào?

Sầm Phong hết mọi hứng thú với câu chuyện của Hứa lão, đành âm ừ đáp cho qua :

- Đâu có lý gì khó đoán. Một là hạ Đường, hai là Đoan Mộc Lý vốn nổi danh Thiên Biển Vạn Diện.

Hứa lão thì đủ kinh nghiệm lẫn lịch lãm để biết Sầm Phong đang có tâm trạng thế nào :

- Người đừng sớm chán nản, chuyện của ta nhất định sẽ khiến người chú tâm. Nhưng đầu tiên hãy nói về họ Đường. Người suy nghĩ thế nào về việc họ Đường lần này dám mạo nhận ta? Liệu y có còn mạo nhận thêm lần nào khác chẳng? Nếu có thì bao nhiêu lần? Nhất là tại sao một kẻ nổi danh là Hiệp, như Khúc Hồng Nguyên lại yên tâm thu nhận một kẻ có nhiều ác danh như Đường Gia Dịch làm tâm phúc? Người bảo ta đặt nghi vấn như thế có đúng không?

Sầm Phong cũng âm ừ cho qua :

- Tiểu bối cũng sớm nghĩ đến những điều này. Đó là lý do để giải thích tại sao tiểu bối nhận lời họ Khúc ngày mai sẽ đến dự khánh thọ lục tuần.

Hứa lão chợt xoa tay :

- Việc đó cứ để ta lo liệu. Tự ta sẽ đến. Phần của người là phải lưu lại đây luyện cho kỳ xong pho kiếm pháp của ta.

Sầm Phong phì cười :

- Tiểu bối vẫn chưa quyết định có tiếp nhận mỹ ý của lão nhân gia hay không. Và tốt nhất lão nhân gia nên sớm cho tiểu bối biết định yêu cầu một việc gì?

Hứa lão bảo :

- Đó là phải thay ta đi tìm một người.

Sầm Phong vội hỏi :

- Ai Hứa lão đáp :

- Một nhân vật được gọi là Thánh Y.

- Thánh y? Để làm gì?

Hứa lão động tâm :

- Người có vẻ quá kinh ngạc. Tại sao?

- Tiểu bối chỉ giải thích rõ sau khi biết rõ lão nhân gia cần gì ở Thánh Y?

Hứa lão bối rối :

- Tìm gặp rồi người phải thay ta hỏi Thánh Y một câu.

- Câu đó như thế nào?

Hứa lão mấy máy môi thật lâu mới nói :

- Cũng là câu cuối cùng trước lúc chết, Thấu Cốt Thôi Tâm lão quái đã nói với ta. Người hãy hỏi Thánh Y, có phải Lão quái bị nội thương nghiêm trọng, dù đã được Thánh Y thi thổ diệu thủ chữa trị, Lão quái cũng đã mất đi non một nửa võ công?

- Vì sao chỉ hỏi mỗi một câu này?

Hứa lão lại bối rối :

- Chỉ vì tuy bại nhưng lão Thôi Tâm quả quyết với ta, nếu lão còn nguyên vẹn võ công thì người bại chính là ta, không phải Lão quái. Ta bất phục vì lời này.

- Nhưng nếu đó là sự thật thì sao?

Hứa lão giật mình :

- Người hỏi như thế là có ý gì?

- Không gì cả, ngoài việc chỉ muốn biết lão nhân gia sẽ phản ứng như thế nào nếu lời nói cuối cùng của Lão quái Thôi Tâm chính là sự thật?

Hứa lão phần nộ :

- Ta tuyệt đối không tin. Vì nào phải giữa ta và Lão quái chưa lần nào động thủ? Trái lại đã có không dưới mười lần. Và trong mười lần đó phải có đến bảy lần thể thượng phong thuộc về ta. Thử hỏi ta làm sao tin được một khi Lão quái chỉ sau một thời gian ngắn vắng bóng đột nhiên bảo có thể đả bại ta. Đồng thời, dù phải chết đến nơi, Lão quái vẫn bảo ta cứ hỏi Thánh Y thì rõ.

- Vậy lão nhân gia sao không thử một lần tìm Thánh Y?

Hứa lão thở dài :

- Ai bảo ta không tìm. Nhưng tiếc thay, lão Thánh Y quái quỷ đó cứ như đã chết rồi không bằng. Ta tìm mãi vẫn không thấy, đành thất vọng, tự mai danh ẩn tích luôn cho xong.

- Vậy tại sao vào chính hôm nay lão nhân gia lại nảy ý phải tìm lại Thánh Y?

Hứa lão giải thích :

- Vì qua thái độ dám mạo nhận ta của họ Đường, ta đột nhiên có cảm giác bất an, nhất là chợt đột nhiên nghi ngờ họ Khúc, như người vậy, có phải người từng lấy danh ta, hỏi họ Khúc có lợi gì khi cố tình nhắc lại chuyện họ Đường làm tổn hại đến uy danh ta? Và họ Khúc thay vì đáp lời, lại cố tình lẩn tránh, khiến ta thêm nghi ngờ họ Khúc.

Sầm Phong đã thật sự quan tâm :

- Lão nhân gia nghi ngờ thế nào?

Hứa lão lắc lắc đầu :

- Mơ hồ lắm. Chỉ biết là đáng nghi thôi. Mà này, chuyện về Thánh Y như đến lượt người không thể lẩn tránh ta một lời giải thích. Nói đi, ta nghe đây.

Sầm Phong gượng cười :

- Không chỉ riêng về chuyện Thánh Y không thôi. Kỳ thực, nhờ nghe lão nhân gia đề cập rõ về Thấu Cốt Thôi Tâm lão quái, tiểu bối cũng chợt nhớ ra bằng cách nào bản thân có cảm giác đã nghe về Lão quái.

- Là cách nào?

Sầm Phong buồn rười rượi :

- Gia mẫu có tính danh là Gia Cát Quỳnh Hương. Có thể lão nhân gia đã nghe hoặc không, nhưng dù vậy...

- Cái gì? Tiểu liễu đầu Quỳnh Hương là mẫu thân người? Cũng có nghĩa người phải gọi lão Thánh Y là nội tổ, vì phụ thân người Cao Đại Hải chính là hậu nhân duy nhất của lão Thánh Y Cao Đại Từ? Nhưng sao người lại xưng danh là Sầm Phong?

Sầm Phong không hề kinh ngạc trước phản ứng dĩ nhiên quá tất yếu của Hứa lão :

- Vì gia mẫu sau này đã nhận lời giá nghĩa cùng gia phụ Sầm Thế Nghiêm, ngay khi được tin trượng phu Cao Đại Hải sớm uống mạng.

- Sầm Thế Nghiêm, Bất Hiệp Bất Quái, Vô Nhân Vô Độc, Tiểu Diện Thanh Tâm, Nhân Vi Du Hưởng?

Sầm Phong gật đầu :

- Lão nhân gia cũng biết rõ gia phụ?

- Hừ, dĩ nhiên biết. Nhưng nói đi, niên kỷ thật của người là bao nhiêu? Hiển nhiên không thể ngoại tứ tuần như diện mạo người lúc này.

Sầm Phong vội xóa bỏ lớp dị dung để lộ diện mạo thật :

- Tiểu bối đã sắp mười chín. Thế thì sao?

Hứa lão cười gằn :

- Còn sao nữa ngoài chuyện ngươi chỉ có thể là cốt nhục của họ Cao. Và Sầm Thế Nghiêm chỉ là dưỡng phụ của ngươi mà thôi.

Sầm Phong không tin :

- Nhưng gia mẫu dường như chưa một lần thừa nhận điều này. Tóm lại, chuyện này không cần bàn đến. Tiểu bối chỉ thuận miệng nói qua để giải thích cho lão nhân gia hiểu bằng cách nào tiểu bối được nghe nói về Lão quái Thôi Tâm.

Hứa lão lầu bầu :

- Được rồi, không bàn thì không bàn. Vì chuyện đó dĩ nhiên chỉ liên quan đến ngươi. Bất quá cũng vì ngươi nên ta mới hỏi. Cuối cùng lại bị ngươi thăm mắng là đa sự.

Sầm Phong lại cười cầu hòa :

- Tiểu bối nào dám. Riêng về chuyện Lão quái thì thế này. Gia mẫu có lần kể, cho biết Lão quái đã thật sự được Thánh Y chữa trị. Nhờ đó, gọi là để đáp tạ, Lão quái có chỉ điểm cho gia mẫu công phu Thấu Cốt Thôi Tâm chương.

Hứa lão giật mình :

- Thật sao? Vậy thì lạ đấy. Vì Lão quái nào thiếu gì cách đáp tạ, sao lại chọn cách quá ư khó tin này?

- Khó tin?

Hứa lão gật đầu :

- Ngươi sẽ hiểu thôi và cứ lấy ta làm ví dụ. Ta chấp thuận truyền thụ kiếm pháp sở trường cho ngươi chỉ vì ngươi đăng nào cũng am hiểu một đôi chiêu, hướng hồ ta truyền cho ngươi là có điều kiện trao đổi. Thêm phần nữa là ta đã quá cao niên, càng không muốn sở học ta thất truyền. Không như Lão quái, muốn đáp tạ thì thiếu gì cách. Vậy mà Lão quái lại chọn cách này, khiến ta không thể không liên tưởng đến lời nói sau cùng của Lão quái.

Sầm Phong động tâm :

- Có vẻ như lão nhân gia vừa tin rằng thật sự Lão quái có thể thắng nếu đừng bị suy giảm võ công?

Hứa lão gật đầu :

- Cách ngươi phản ứng làm ta càng tin vào điều vô lý đó. Có nghĩa rằng Lão quái đã trải qua kỳ tích, đã tình cờ luyện được công phu nào đó cao minh hơn Thấu Cốt Thôi Tâm chương vốn nhờ đó mà Lão quái thành danh. Vì thế, Lão quái không chỉ tin có thể đả bại ta mà còn tỏ ra rộng lượng bằng cách sẵn sàng trao truyền võ học Thấu Cốt, chứng tỏ quả thật Lão quái đã có bản lĩnh khác cao minh hơn. Đúng không?

Sầm Phong chấn động :

- Lập luận này quá chí lý. Chỉ tiếc, phải chi lão tiên bối Thánh Y còn sống, hư thực thế nào chỉ cần hỏi Thánh Y là rõ.

Hứa lão lại giật mình :

- Thánh Y đã chết? Thật sao? Ai nói cho ngươi biết? Vì sao Thánh Y chết? Bị hãm hại hay là...

Sầm Phong đáp ngay, để khỏi phải phí công Hứa lão sẽ hỏi dồn :

- Cũng như lệnh lang Cao Đại Hải, Thánh Y cũng mệnh chung vì chất độc “Tỷ Ngộ Thụy Tiên Vong”.

Hứa lão bật kêu :

- Không thể nào. Vì với y thuật tuyệt đạo cao minh, ta tin rằng dù Thánh Y không đủ bản lĩnh hóa giải chất độc đó, khiến Cao Đại Hải phải vong mạng thì bản thân lão vẫn thừa bản lĩnh chế ngự, chí ít là tự chỉ trì sinh mạng cho đến tận khi tìm ra liệu pháp hóa giải. Thánh Y nhất định chưa thể chết...

Sầm Phong phản bác :

- Nếu vậy, vì sao Thánh Y vẫn thất tung, không một lần xuất hiện kể từ lúc đó cho đến tận hôm nay?

Hứa lão vẫn quả quyết bằng cách riêng của lão :

- Người có hứa sẽ thay ta đi tìm cho bằng được Thánh Y?

Sầm Phong thật ái ngại cho tính khí quả nhiên khác người của Hứa lão :

- Tìm thấy thì sao? Vẫn hỏi thay lão nhân gia một câu như vừa đề cập?

Hứa lão dặn thêm :

- Sẽ tốt hơn nếu người chịu khó hỏi thẳng Thánh Y về xuất thân lai lịch của chính người.

Sầm Phong không muốn nghe thêm về điều đó :

- Thánh Y đã chết. Lão nhân gia dù có truyền thụ kiếm pháp, tiểu bối cũng không thể hứa là sẽ tìm. Riêng về thân thể, tiểu bối tự biết lo liệu. Đa tạ lão nhân gia đã quá quan tâm.

Hứa lão thở dài :

- Được rồi, đừng khó chịu nữa. Đồng thời ta hứa sẽ không xen vào tư sự của người, được chưa? Riêng chuyện truy tìm Thánh Y, người tin ta đi, ta bảo Thánh Y chưa chết là chưa chết. Chỉ cần người hứa giúp ta tìm là đủ. Bất luận là có kết quả hay không, há lẽ người không thể hứa một câu cho ta an tâm?

Sầm Phong đành đáp ứng :

- Nhưng tiểu bối vẫn không nhận kiếm pháp do lão nhân gia truyền?

Hứa lão cười và đột ngột nói với giọng chột hạ thấp :

- Người không nhận có phải vì người đã tìm thấy kiếm quyết vốn được ta luôn giấu trong thanh Ngân kiếm?

Sầm Phong bàng hoàng, vội ném trả thanh Ngân kiếm cho Hứa lão :

- Tiểu bối không hề nghĩ là có chuyện này, và quả thật là cũng chưa hề nhìn thấy kiếm quyết. Đấy, lão nhân gia cứ xem lại thì rõ.

Hứa lão tủm tỉm cười :

- Ta chỉ đùa thế thôi. Qua đó mới biết người càng không tham càng xứng đáng là người được ta chọn để gởi gắm tuyệt học.

Sầm Phong chợt đứng lên :

- Vô công bất thụ lộc. Tiểu bối quyết không nhận.

Hứa lão cũng đứng lên, thuận tay đã nhặt luôn thanh Ngân kiếm :

- Được rồi. Đã không chịu nhận thì ta không miễn cưỡng người. Được chứ?

Sầm Phong vừa gật đầu thì bất đồ bị Hứa lão dùng đốc kiếm điểm thật nhanh vào huyệt đạo, kể từ lúc đó Sầm Phong hoàn toàn hôn mê...

16. Chương 16: Gây Loạn Khúc Phủ: Họa Sát Nhân

Dù đến quá muộn, đã hơn giờ Ngọ những ba khắc thời gian, không mấy chốc nữa là đến giờ Mùi, nhưng gã đại hán mặt vênh vào vẫn không chịu tiến vào gian đại sảnh ngay.

“Trong đó đang thiết đại tiệc, đa phần quan khách đến mừng thọ đã ngà ngà say, nếu vào đó lúc này, tửu lượng của mọi quan khách đã suy giảm, ắt sẽ không đáp ứng được tửu hứng của gã.”

Gã đại hán luôn miệng giải thích như thế mỗi khi bất chợt gặp một trong nhiều thật là nhiều những gia nhân của Khúc phủ, hỏi gã còn chờ gì nữa mà không mau vào trong đại sảnh nhập tiệc.

Mà gia nhân của Khúc phủ kể cũng nhiều thật, được phân bố rộng khắp, có thể bảo bất kỳ một quan khách nào bất luận đi đến đâu cũng đều bắt gặp gia nhân của Khúc phủ.

Nhưng gặp để không làm gì cả, chỉ là những thái độ rất quan tâm của bọn gia nhân Khúc phủ dành cho quý quan khách mà thôi.

Như gã đại hán mặt vênh vào chẳng hạn. Vừa bước vào cổng Khúc phủ, một gia nhân liền lễ mạo tiến đến gần, thỉnh giáo ngay tính danh gã, sau đó tự thân đưa gã vào tận gian lễ đường bên trong. Ở đây, một gia nhân khác của Khúc phủ cũng lễ độ hỏi lại tính danh gã, chỉ để điền tên vào một quyển sổ to đùng, được sơn son thiếp vàng, bảo là phải ghi thật cẩn thận tính danh của từng quan khách vì ưu ái nên chẳng ngại đường xa, tự thân đến mừng thọ cho chủ nhân họ là Kim Lăng Phú Hiệp Khúc Hồng Nguyên.

Gã xưng danh là Hứa Danh Hảo. Gã còn thận trọng giải thích: Hảo chứ không phải hảo. Vì hảo là tốt, là vui mừng, không phải hảo chỉ mang nghĩa là hảo huyền, mơ hồ giữa chân và giả. Khi được hỏi xuất xứ sư thừa, gã đã miễn cưỡng hạ thấp giọng nói thật khế: Xuyên Vân phái.

Hai chữ Xuyên Vân không ngờ rất có uy lực, khiến lũ gia nhân bán loạn cả lên, cứ lảng xảng mời gã mau mau nhập tiệc, quên cả việc cần yếu là hỏi gã đâu là lễ vật mừng thọ.

Không ai nhắc hỏi, gã Hứa Danh Hảo được thể làm lơ và bắt đầu đi đi lại lại, không màng nhập tiệc cũng không vội đến bái kiến chủ nhân gọi là có lời chúc thọ.

Gã đang tìm người.

Tìm ai? Chỉ có gã biết.

Sau cùng, vì tìm khắp bên ngoài nhưng không thấy, gã bèn ra đầu cho một gia nhân.

Chờ tên gia nhân tiến lại thật gần, gã Hứa Danh Hảo mới khẽ hắng giọng :

- Ta có một lão huynh, dĩ nhiên đã đến đây trước ta. Liệu tiểu huynh có tình cờ nhìn thấy một nhân vật có diện mạo như thế này... thế này?

Tên gia nhân tỏ ra có trí nhớ cực tốt :

- Có một quan khách như thế. Nhưng ngũ quan thì lệch lạc, không hoàn toàn giống như lời quan nhân vừa tả.

Gã Hứa Danh Hảo nhăn mặt :

- Thật thế ư? Lão huynh ta ắt vì tửu lượng quá kém, cứ nhăn nhó mãi như thế làm gì ngũ quan không bị lệch đi. Y đang ở đâu? Phiền tiểu huynh đệ cứ đứng đây chỉ cho ta phương hướng, tự ta sẽ tìm đến. Dễ thôi mà.

Sau khi được tên gia nhân chỉ điểm. Gã Hứa Danh Hảo cứ xăm xăm bước đi, không hề biết kể từ lúc này mọi động tĩnh của gã đều bị ít nhất là năm đôi mắt dõi nhìn theo chăm chăm.

Hoặc gã đã ngấm ngầm biết ắt có chuyện bị dò xét. Vì cũng từ lúc này gã tỏ ra rất vội. Đồng thời, khi tiến vào gian đại sảnh đang thiết tiệc, mặt gã không còn vênh vào nữa. Trái lại, gã tỏ ra e dè khép nép lạ, cứ cúi gằm đầu và đi một mạch đến chỗ đã được tên gia nhân Khúc phủ điểm chỉ.

Và khi tiến đến một bàn dài, những quan khách đang vui vẻ chuốc rượu đều quan tâm, ngược mắt nhìn gã. Để không bị nghi ngờ, gã lỏn lẻn cười, nói bằng giọng thật lễ độ khiêm cung :

- Chư vị lão nhân gia xin lượng thứ. Tiểu nhân thật thất lễ vì có việc phải quấy rầy một cách đường đột thế này. Chẳng là tỳ phu nhân ở nhà không yên tâm nếu cứ để gia chủ nhân dùng quá tửu lượng.

Những quan khách nghe thế đều che miệng cười và họ đủ tinh tế để không hỏi nhau hoặc hỏi ngược lại gã xem chủ nhân của gã là ai.

Đối với gã Hứa Danh Hảo chỉ cần thế là đủ. Gã vội đi quanh bàn và dùng chân ngay phía sau lưng của một trong những quan khách cùng ngồi dự tiệc chung bàn. Đó là một nhân vật kỳ thực niên kỷ chỉ chừng xấp xỉ ngũ tuần là nhiều. Nhưng vì có diện mạo quá kỳ quặc, ngũ quan lệch lạc tứ tung, lại thêm sắc diện cứ chỗ này vàng bùng thì chỗ khác cạnh đó lại tái xanh nhợt nhạt, khiến ai thoát nhìn đều ngỡ đó là một lão nhân đã già quá già.

Nhân vật đó thoáng rung mình chấn động lúc phát hiện bản thân đang là đối tượng cho mọi người chung bàn cùng xạ mắt nhìn.

Và nhân vật có ngũ quan lệch lạc đó còn chấn động nhiều hơn khi kề bên tai chợt vang lên tiếng thì thào thật khẽ của gã nọ :

- Tuyết Sương? Chớ ngạc nhiên, cũng đừng giật mình. Tại hạ đây. Chúng ta phải đi thôi. Nào, đừng chần chờ, kéo muện mắt.

Nói xong, gã Hứa Danh Hảo liền lùi lại, vừa nhìn vừa nhỏ nhẹ lên tiếng với mọi người quanh bàn đang quan tâm :

- Một lần nữa tiểu nhân xin được lượng thứ vì đã thất lễ. Cáo biệt, cáo biệt.

Và gã quay qua nhân vật có ngũ quan lệch lạc :

- Phu nhân rất không yên tâm nếu chủ nhân không về ngay. Và mỗi lần như thế này, phản ứng của phu nhân thế nào, tiểu nhân không cần nói ắt chủ nhân cũng tự hiểu.

Rất miễn cưỡng, nhân vật có diện mạo kỳ quặc đành đứng lên, than van và phàn nàn với những quan khách đồng bàn :

- Tiểu đệ tửu lượng kém, vì tự biết như thế nên nãy giờ, xin chư vị tiền bối nói hộ cho một lời, có phải tiểu đệ chẳng đựng đến một giọt rượu nào, đúng không? Vậy mà...

Gã Hứa Danh Hảo vội giật giật vào ống tay áo của nhân vật đang định nói nữa :

- Không đựng đến giọt nào nhưng chủ nhân lại đang nói quàng xiên, xưng hô loạn cả lên như thế ư? Thôi nào, chúng ta mau về đi, chủ nhân. Về thôi nào, chủ nhân.

Miệng nói, tay kéo, thái độ của gã Hứa Danh Hảo làm nhân vật nọ đi thì đi nhưng tay chân thì cứ vùng vằng tỏ vẻ khó chịu ra mặt.

Lúc bước ra khỏi gian đại sảnh, vì lại chạm mặt những gia nhân của Khúc phủ, thái độ và cách xưng hô của Hứa Danh Hảo đối với nhân vật có diện mạo kỳ quái liền thay đổi. Thoạt tiên gã quàng một tay qua vai nhân vật nọ, sau đó cứ mỗi lần gặp ánh mắt dò hỏi của một gia nhân Khúc phủ bất kỳ ai, gã cười cười nói :

- Ta đoán quả không sai. Bọn người cứ nhìn thì biết, lão huynh của ta nếu chẳng phải đang say bí tỷ thì diện mạo sao cứ nhăn nhó nhí nhí, méo xệch như thế này? Thật thất lễ, thất lễ. Chờ ta đưa lão huynh về, ta sẽ quay lại phục thù cho lão huynh.

Nói về tửu lượng của Hứa Danh Hảo Xuyên Vân phái này chính là thiên hạ đệ nhất.

Và gã vẫn lôi lôi kéo kéo nhân vật nọ đi theo gã :

- Đệ sẽ quay lại phục thù cho lão huynh. Tửu lượng của đệ thì lão huynh biết rồi. Nhưng kẻ nào dám chuốc cho lão huynh say, đệ sẽ cho kẻ đó biết thế nào là mùi vị của người dù tửu lượng kém vẫn bị chuốc tửu. Nhưng trước tiên đệ phải đưa lão huynh về đã. Đi nào, lão huynh. Để đệ đưa lão huynh cùng đi.

Bằng cách đó gã Hứa Danh Hảo đã đưa nhân vật nọ vượt ra ngoài cổng Khúc phủ an toàn.

Đến đây, nhân vật nọ giận dữ hất tay gã Hứa Danh Hảo ra khỏi vai :

- Sao ngươi dám...

Vừa lúc đó thì từ phía bên trong cổng Khúc phủ bỗng có tiếng gọi khá to :

- Bằng hữu nào to gan dám tự xưng là người Xuyên Vân phái? Làm gì có môn phái Xuyên Vân?

Gã Hứa Danh Hảo vụt nạt khê một tiếng, cố ý dành cho nhân vật nọ :

- Đi nhanh!

“Vút!”

Nhìn gã Hứa Danh Hảo vừa lao đi đã biến thật nhanh, nhân vật nọ dù giận gã đến cực độ cũng phải tung người lao bám theo.

“Vút!”

Vì vậy, ngay lúc này từ bên trong cổng Khúc phủ cũng bất thần xuất hiện hai cao thủ, cùng thi triển khinh công thượng thừa, quyết đuổi theo hai nhân vật khả nghi.

Phát hiện bị truy đuổi, nhân vật có diện mạo dị dạng không hiểu sao càng thêm giận, vừa tăng cước lực đuổi theo cho kỳ được gã phía trước, vừa réo gọi tên gã ầm vang :

- Ngươi có mau đứng lại không, Hứa Danh Hảo? Ngươi có biết ngươi đã làm hỏng bao kỳ công ta đã nhẫn nại chịu đựng trong Khúc phủ từ sáng cho đến tận lúc này không? Giờ thì hỏng hết rồi. Họ đã cho người đuổi theo ta và ngươi. Ta muốn nghe một lời giải thích. Đứng lại mau. Hứa Danh Hảo.

Một trong hai cao thủ đuổi phía sau chợt cười vang :

- Quỷ Áo Vô Ngán, khinh công của Quỷ Lô? Hóa ra chính Thượng Quan Tuyết Sương tiểu thư đã hạ cố bái phỏng Khúc gia. Nhưng sao không đường đường chính chính xưng danh nhập phủ, tiểu thư lại còn dị dạng cải dạng, như cố ý dò xét Khúc chủ nhân? Những mong Thượng Quan tiểu thư cho một lời giải thích. Để bọn mõ vì là hạ nhân cũng phải có lời hồi bẩm minh bạch với chủ nhân. Xin tiểu thư dừng lại cho. Ha ha...

Hai cao thủ phía sau cũng tỏ ra có bản lĩnh thượng thừa. Vì sau khi dứt lời, cả hai cùng tăng gia cước lực. Và cho dù đã minh định nhân vật phía trước đang cố chạy bằng khinh thân pháp Quỷ Áo Vô Ngán vang danh của Quỷ Lô, hai cao thủ này lại nhờ bản lĩnh cao minh hơn nên chẳng mấy chốc đã đuổi theo gần kịp.

Gã Hứa Danh Hảo vẫn cắm đầu chạy mãi ở phía trước, tỏ vẻ như không nghe hoặc không lưu tâm đến lời vừa réo gọi của nhân vật phía sau. Và cuối cùng, khi phát hiện đã chạy đến một khu vực hoang vu vừa có địa hình gấp ghe khúc khuỷu, thì loáng một cái gã Hứa Danh Hảo đã chui mất dạng vào chỗ khuất lấp nào đó.

Nhân vật nọ đã giận càng thêm giận, chợt quát to phần nọ :

- Ngươi lại giở trò gì nữa đây, Sầm Phong? Tự ngươi đã làm thân phận ta bại lộ, giờ thì lại lén thoát đi một mình. Ta thật lắm vì trót tin vào một kẻ tiểu nhân như Sầm Phong ngươi.

Hai cao thủ phía sau đã đuổi kịp, lập tức tung vọt qua đầu nhân vật nọ biến mất hút vào địa hình khúc khuỷu như gã kia đã biến mất.

Họ là hai cao thủ có niên kỷ và có diện mạo vừa giống vừa suýt soát nhau. Vừa chặn lối nhân vật nọ xong, một người trong họ ngờ vực lên tiếng :

- Có phải Thượng Quan tiểu thư vừa gọi gã Hứa Danh Hảo là Sầm Phong? Có thật đấy chính là Sầm Phong gần đây đã làm náo động Kim Lăng thành, khiến nhị phái Không Động - Hoa Sơn, cả gia chủ nhân cũng phải cho người ráo riết truy tầm để tra xét thực hư?

Nhân vật nọ chợt lấy tay tự lột bỏ lớp giả diện, để lộ diện mạo thật dù trắng nhưng đang đỏ bừng vì giận :

- Nếu phải thì sao? Nhị vị là ai? Xưng danh đi. Đồng thời xin cho biết chủ ý của nhị vị là muốn truy tìm Sầm Phong hay đối phó Thượng Quan Tuyết Sương này?

Hai cao thủ nọ nhìn nhau, sau đó khẽ gật đầu, đoạn một người lập tức bỏ đi, lao mất hút thật nhanh vào địa hình khúc khuỷu trước mặt. Còn lại một thì cười đáp lời Thượng Quan Tuyết Sương :

- Thượng Quan tiểu thư nhất định chưa từng nghe đến tính danh huynh đệ mõ bao giờ. Chỉ vì huynh đệ mõ vốn dĩ đã ly khai Trung Nguyên từ lâu, gần đây vì được Khúc chủ nhân thỉnh mời nên mới vui lòng rời bỏ kiếp sống an nhàn, từ Đại Mạc lẫn lộn quay lại Trung Nguyên. Nếu không tin, Thượng Quan tiểu thư thử nói xem đã bao giờ nghe ai đề cập đến họ Hách lần nào chưa?

Thượng Quan Tuyết Sương bĩu môi khinh khỉnh đáp :

- Họ Hách? Quả là chưa nghe bao giờ. Nhưng điều đó có gì quan trọng? Điều cần nói ở đây là các hạ hãy mau mau tỏ bày chủ ý. Nếu muốn đối phó tiểu nữ thì cứ ra tay. Nhược bằng không phải thế, thật thất lễ, tiểu nữ đành cáo biệt vì không tiện lưu lại lâu chỉ để nghe các hạ đang cố ý huyền thuyên như muốn kéo dài thời gian.

Từ trong chỗ địa hình khúc khuỷu bỗng cất lên tiếng kêu lạnh lạnh, chói tai, giống tiếng chim diều kêu vui mừng vì bắt được mồi.

Tiếng kêu này làm nhân vật họ Hách vui mừng. Y bật cười, nhìn Tuyết Sương :

- Tiểu thư muốn nghe biết chủ ý của mõ? Dễ thôi, tiểu tử họ Sầm vậy là đã bị đại ca mõ phát hiện, không bao lâu nữa thì bị khống chế. Phần tiểu thư sẽ được đối xử trọng thị, nếu ngay lúc này vui vẻ, ưng thuận cùng mõ quay lại Khúc phủ, nhất định sẽ được gia chủ nhân xem như thượng khách. Được chứ? Ha ha...

Tuyết Sương động nộ :

- Đây là các hạ mời khách, hay ý trượng võ công, uy hiếp và ra lệnh, buộc ta phải tuân theo?

Họ Hách càng cười nhiều hơn :

- Tiểu thư muốn nghĩ như thế nào cũng được. Miễn sao chấp thuận cùng mõ quay về Khúc phủ là ổn. Ha ha...

Tuyết Sương chợt lách người động thân lao đi :

- Muốn uy hiếp ta không dễ đâu. Cáo biệt!

“Vút!”

Họ Hách cũng lập tức động thân và dễ dàng xuất hiện vẫn trong tình trạng chặn lối Tuyết Sương :

- Tiểu thư, xin hãy uống rượu mời, kéo phải dùng rượu phạt chỉ khiến mõ mang thêm tội thất lễ.

Không chịu nổi vì cứ mãi bị họ Hách chặn lối hý lộng, Tuyết Sương giận dữ xuất thủ :

- Các hạ quả thật xem thường sở học Quỷ Lâu như thế ư? Vậy đừng trách ta...

Chợt có tiếng nói của Sầm Phong đột ngột vang lên :

- Không phải nhọc công đến Thượng Quan cô nương. Xin cứ để tạ hạ đối phó cho.

Và tiếp theo tiếng nói đầy tự tin của Sầm Phong, một tiếng kêu đau đớn vang lên kéo dài thành chuỗi ngơ như vô tận :

- A... nhị đệ mau chạy đi. Ta... a... a...

Họ Hách thoát nghe liền rung động, vội tung người bật lao vào chỗ địa hình khúc khuỷu :

- Đại ca chớ hốt hoảng. Hãy chờ đấy, đệ sẽ đến ứng cứu đại ca.

Đúng lúc này Sầm Phong xuất hiện với diện mạo đã khôi phục như chưa từng dị dung.

Và Sầm Phong không xuất hiện một mình, vì trong tay có xách theo một người đã bị khống chế, chính là nhân vật cao thủ đã hàm hồ một mình truy tìm Sầm Phong.

Sầm Phong nhìn họ Hách :

- Các hạ tỏ ra tất lo cho số phận của đại ca? Tại hạ hiểu tâm trạng này và hứa sẽ cho nhị vị rời đây an toàn. Nhưng dĩ nhiên phải có điều kiện.

Họ Hách thoát thất kinh khi phát hiện đại ca quả thật đã bị chế ngự. Nhưng lúc Sầm Phong dứt lời, họ Hách chợt nở nụ cười khinh bỉ :

- Bản lãnh người quyết không cao minh đến độ đã dễ dàng đắc thủ. Nhưng dù sao ta cũng thừa nhận mọi lợi thế đang thuộc về người. Vậy tại sao trước khi nêu điều kiện, người không thú nhận đã nhờ thủ đoạn nào khiến đại ca ta thất thủ? Có như thế ta mới thật tâm khâm phục.

Sầm Phong rất tự tin gật đầu, nhưng thay vì đáp lời họ Hách, Sầm Phong chợt gọi Tuyết Sương :

- Cô nương có thể giúp tại hạ, giữ vị Hách đại ca này thay tại hạ một lúc?

Tuyết Sương đang phân vân, chưa có quyết định, chợt có tiếng nhân vật họ Hách còn lại cười vang :

- Thượng Quan tiểu thư đã nhận lời cùng ta quay về Khúc phủ. Chỉ e lời nhờ giúp của người sẽ không bao giờ xảy đến. Ha ha...

Và họ Hách chồm đến, vươn tay chộp vào Tuyết Sương.

Tuyết Sương phát hiện khá muộn khiến không kịp tránh, đành xuất thủ cùng họ Hách giao chiêu :

- Muốn quay về Khúc phủ trừ phi các hạ đủ bản lãnh uy hiếp được ta. Đỡ!

“Vù!”

Sầm Phong chợt thất kinh quát vang :

- Cô nương chớ vội loạn động. Hãy tránh mau. Đề phòng Ứng Trảo Độc Công rất lợi hại của đối phương.

Nhưng lời đề tỉnh của Sầm Phong đã quá muộn. Và từ chưởng tay vươn xòe thành trảo của họ Hách đã kịp phát ra một ngọn kinh mang mùi hăng hắc quái dị. Họ Hách vẫn ung dung chộp ngón trảo đó vào Tuyết Sương.

Sầm Phong động nộ, lập tức hạ thủ làm cho nhân vật đang bị chế ngự trong tay phải bật rú lên đau đớn :

- A... a...

Sầm Phong nhân cơ hội đó quát bảo họ Hách :

- Các hạ đừng trách Sầm Phong ta không giữ lời, còn không mau dừng tay?

Nhưng tất cả đều quá muộn, kể cả cách của Sầm Phong cũng không thể giúp Tuyết Sương dừng lọt vào tay họ Hách.

Và khi đắc thủ, họ Hách cười ngạo nghễ :

- Một mạng đổi một mạng, hãy buông tha đại ca ta nếu tiểu tử người không muốn nhìn thấy nha đầu Thượng Quan này chuốc khổ. Ha ha...

Sầm Phong cũng cười :

- Được thôi. Hai chúng ta hãy cùng hạ thủ. Thử xem giữa ta và các hạ ai nhẫn tâm hơn ai. Và đừng quên trong tay ta chính là bào huynh song sinh của các hạ, khác với Thượng Quan cô nương trong tay các hạ chẳng quan hệ gì đến Sầm Phong ta. Hãy bắt đầu nào. Ha ha...

Nói thế nào hành động thế ấy, lúc Sầm Phong đang cười thì nhân vật trong tay Sầm Phong lại đột ngột rú vang :

- A... a...

Họ Hách tái mặt và vì lo cho tính mạng đại ca nên chỉ suýt nữa đã buông tha Tuyết Sương, nhưng thật bất ngờ, họ Hách chợt đổi ý và bắt thần bấu một tay vào đầu vai Tuyết Sương. Họ Hách kéo toạt xuống thật mạnh.

“Soạt!”

Sau hành động này của họ Hách, không chỉ một phần y phục ở đầu vai Tuyết Sương bị xé rách, để lộ một bờ vai tròn trĩnh, trắng mịn màng, mà còn lưu lại trên da thịt Tuyết Sương năm vết cào róm máu. Nỗi đau ập đến bất ngờ khiến Tuyết Sương thét vang :

- “Ái...”

Họ Hách cười khanh khách :

- Tiểu tử ngươi là nam tử hán, nếu chịu nổi mà quyết không màng gì đến nỗi đau kể cả tiết trinh của một mỹ nhân, thì Hách Nhị Ứng này cam bại, chấp nhận để ngươi kết liễu sinh mạng đại ca ta. Chờ sau khi lấy mạng ngươi để báo thù. Ta nguyện tự sát chết cùng bào huynh. Ha ha...

Sầm Phong bàng hoàng, quả nhiên không chịu nổi, nhất là khi nhìn thấy nỗi đau đớn đang lộ rõ trong mặt Tuyết Sương. Vì thế, Sầm Phong đành nghiêng răng thở dài :

- Đủ rồi. Ta thừa nhận không đủ nhẫn tâm như ngươi. Mau nói đi, phương thức như thế nào để tiến hành trao đổi người?

Hách Nhị Ứng đắc ý :

- Ta nghĩ sẽ công bằng và sẽ giúp ngươi yên tâm nếu cứ tiến hành điểm vào hôn huyết cả hai. Sau đó cứ lấy phương vị ta và người đứng làm mốc chuẩn, hãy đặt người bị uy hiếp nằm tạm dưới đất. Cuối cùng, ta và ngươi sẽ đồng loạt di chuyển về bên tả, đi thành vòng, hoán đổi phương vị cho nhau, tới khi đi đến chỗ người cần được cứu thì thôi. Ngươi nghĩ sao?

Sầm Phong thở hắt ra, cũng là lúc điểm thật nhanh vào hôn huyết của nhân vật đã bị bắt giữ :

- Ta chấp thuận. Vì làm như thế quả công bằng.

Hách Nhị Ứng cũng điểm vào hôn huyết của Thượng Quan Tuyết Sương, sau đó từ từ đặt nàng nằm dài trên đất, sát chân y :

- Ngươi cũng hãy đặt đại ca ta nằm xuống. Nhớ đừng giả trò. Bằng không ta đã nói thế nào quyết hành động như thế. Tính khí của người Đại Mạc không chỉ liều lĩnh mà còn luôn tâm niệm “thà chết vinh hơn sống nhục” và “nợ máu phải trả bằng máu”.

Sầm Phong làm theo, nhất nhất không dám sai lời, cũng không dám tỏ thái độ nào khác có thể khiến Hách Nhị Ứng sinh nghi :

- Xong rồi đấy! Đã đến lúc thực hiện phần tiếp theo chưa? Nào.

Sầm Phong tự đi chậm về bên tả. Cũng là lúc Hách Nhị Ứng đã di chuyển tương tự.

Nhưng cả hai chợt bước chân nhanh hơn, sau cùng là đều thi triển khinh công, lao thật nhanh đến chỗ đang nằm đó của người cần cứu.

Hách Nhị Ứng nhanh hơn Sầm Phong. Vì thế lúc Sầm Phong còn hoang mang chưa kịp giải khai hôn huyết cho Thượng Quan Tuyết Sương thì đã nghe tiếng Hách Nhị Ứng cười độc ác :

- Ngươi đã quá chậm. Chứng tỏ đây là ý của cao xanh đã phó giao sinh mạng cả hai ngươi vào tay Hách huynh đệ ta. Đừng phí công giải huyết cho ả nữa. Vô ích thôi. Ha ha...

Sầm Phong dù vậy vẫn kịp giải khai huyết đạo cho Tuyết Sương và khi quay lại thì cũng vừa vặn nhìn thấy Hách Nhị Ứng đã vươn ứng trảo chồm đến thật gần.

Sầm Phong cười lạnh, chợt hất tay phát ra một vật cực nhỏ, tựa như tia chỉ kình, cho lao bắn vào giữa lòng bàn tay đang xòe rộng của Hách Nhị Ứng :

- Ta chỉ chậm chứ không phải quá chậm. Và đây là phần của ngươi.

“Viu...”

Đại ca của Hách Nhị Ứng vì đã được giải huyết nên bất đồ lên tiếng thật khẩn trương :

- Nhị đệ mau tránh. Âm khí của tiểu tử có chất độc. Cũng cách này tiểu tử đã khiến ta thất thủ.

Hách Nhị Ứng kinh hoàng, toan thu nhanh ứng trả về. Nhưng đã quá muộn.

“Phập!”

Hách Nhị Ứng biến sắc, tự nhìn vào lòng bàn tay ngay lúc này vẫn còn nhú ra ngoài một mẫu nhỏ của một mũi ám khí mỏng manh tựa sợi tơ.

Sầm Phong khi đắc thủ liền lùi về, mỉm cười nhìn Tuyết Sương :

- Để cô nương phải một phen khiếp đảm, tại hạ...

Tuyết Sương lúc này chỉ vừa mới đứng lên, nhưng lập tức chao đảo suýt ngã, khiến Sầm Phong hốt hoảng vừa bỏ dở câu đang nói vừa vội vàng đưa tay ngăn đỡ nàng.

Và Sầm Phong nghe tiếng nàng ào ào, mất dần khí lực :

- Trảo của y... Trảo của y có tẩm độc.

Sầm Phong kinh hoàng, vội giương mắt nhìn hai huynh đệ họ Hách.

Cũng lúc đó Hách Nhị Ứng dù đang nhăn nhó vẫn gắng gượng ra oai :

- Không phải tiểu tử ngươi đã biết công phu huynh đệ ta luyện được gọi là Ứng Trảo Độc Công sao? Bây giờ thì cục diện lại trở thành ngang bằng. Hãy trao giải được của ngươi cho huynh đệ ta để đổi lấy giải được đang rất cần cho nha đầu kia toàn mạng.

Sầm Phong dù không nhìn nữa cũng biết Tuyết Sương đang dần hôn mê. Vì thân hình nàng càng lúc càng tựa nặng hơn vào người Sầm Phong.

Không thể hành động cách nào khác, Sầm Phong vòng siết một tay quanh thân nàng, đoạn cười lạt, nói với Hách huynh đệ :

- Muốn trao đổi giải được ư? Đừng trách ta độc ác. Vì một là ta không bao giờ mang theo giải được, hai là chỉ một mạng đổi lấy hai, ta vừa có lợi vừa giúp hai người thành toàn ý nguyện được chết cùng lúc sau đó được chôn chung cùng mồ. Cứ như thế nha. Vĩnh biệt. Ha ha...

Dứt lời, Sầm Phong tận lực đưa Thượng Quan Tuyết Sương lao đi thật nhanh, bất chấp ở phía sau cứ vang lên tiếng gào quát phẫn nộ của huynh đệ họ Hách thi nhau đuổi theo :

- Dừng lại mau. Độc công của ta nếu không có giải được, chỉ một khắc nữa là nha đầu sẽ vong mạng. Ngươi không muốn cứu mạng ả thật sao?

- Hãy dừng lại. Trừ phi ngươi chỉ dọa bọn ta và kỳ thực ám khí của ngươi không hề có độc. Đúng như thế không? Nếu ngươi chạy như thế chỉ mong bảo toàn cho chính sinh mạng của ngươi mà thôi. Đúng không?

Sầm Phong vẫn chạy và chưa bao giờ Sầm Phong vừa chạy nhanh thật nhanh và khẩn trương như thế này.

Đuổi theo Sầm Phong, xa xa vẫn còn vẳng lại theo tiếng hô hoán phẫn nộ của cả hai huynh đệ họ Hách với những lời lẽ cho biết họ đã minh bạch là ám khí của Sầm Phong không hề có chất độc.

Sầm Phong càng nghe càng thêm lo lắng, nhất là bồn chồn lo sợ cho sinh mạng Tuyết Sương.

Đã thế, đột nhiên phía trước mặt Sầm Phong thấp thoáng xuất hiện một vài bóng nhân ảnh cũng thi triển khinh công vừa phân khai chạy thành nhiều hướng vừa lảo liên trở mắt tìm quanh.

Nhìn thấy họ, Sầm Phong chấn động, không thể ngờ người của Khúc phủ chạy đuổi theo Sầm Phong không chỉ có hai huynh đệ họ Hách, mà còn có trợ thủ và lúc này tất cả đều tán khai chặn các hướng quyết đối phó với Sầm Phong.

Đột ngột lâm cảnh này, Sầm Phong những toan liều lĩnh xông bừa.

Thật may chính lúc đó Sầm Phong chợt phát hiện bản thân đang đặt chân vào một quần thể gập ghềnh, pha trộn lẫn lộn giữa những tảng đá núi chồng chất và những cột đại thụ mọc chen vào nhau dày đặc.

Không suy nghĩ nhiều nữa, Sầm Phong lập tức ngoặt người lao ngay vào khu vực um tùm dày đặc nhất, mạo hiểm lách qua từng thân cây, liềm linh tung người lao vọt qua nhiều tầng đá đột ngột xuất hiện giữa một vài cội cây.

Sau hàng loạt những động tác như vậy, những hành vi mà nếu gặp lúc bình thường vị tất Sầm Phong đủ liềm linh thực hiện, khác với lúc này đang chạy chết.

Sầm Phong bỗng nhẹ thở phào mãn nguyện vì nhận ra cho dù liềm nhưng vô tình lọt vào một trũng núi có địa hình thật kín đáo. Mọi lối xuất nhập dẫn vào trũng núi kể như không hề có, vì tất cả đều bị bịt kín bởi quá nhiều khối đá to và càng nhiều hơn, là những cội cây cao, không hiểu vì sao vẫn sinh trưởng tươi tốt cho dù phải chen chúc nhau tranh từng mẩu đất nhỏ để sinh tồn.

Nhưng vừa nhẹ nhõm đó, lúc Sầm Phong nhìn lại sắc diện của Thượng Quan Tuyết Sương vẫn đang mang trên tay thì tâm trạng lại trở nên nặng nề lo lắng, xen lẫn với thất vọng nào nề. Vì không kể phần bờ vai đã bị xé rách một lớp y phục che phủ của Tuyết Sương lúc này đã tím đen từ năm vết tay cào xước của Hách Nhị Ứng, thì dung diện nàng cũng đang dần trở nên tím tái.

“Chỉ một khắc sau là nha đầu Thượng Quan khó mong toàn mạng.”

Sầm Phong càng nhớ đến lời lẽ của Hách Nhị Ứng chừng nào thì càng xót xa cho Tuyết Sương, càng cảm phần huynh đệ họ Hách chừng này.

Do vô kế khả thi để giúp Tuyết Sương hóa giải chất độc bảo toàn sinh mạng, Sầm Phong thần thờ buông người ngồi phệt xuống, vẫn đỡ nâng và đặt giữa nàng trên hai tay.

Kể từ đó, Sầm Phong chỉ biết đầu đầu nhìn vào sắc diện của Tuyết Sương, theo dõi nhịp hô hấp đang thoát có thoát không của nàng, thần thờ đưa tiễn nàng bước dần từng bước về phía Quỷ Môn Quan.

Tâm trạng này quả là nặng nề. Vì thế lẽ đương nhiên Sầm Phong không hề quan tâm cho dù ở cách đó không xa, đâu như phía bên ngoài của trũng núi này, đột nhiên phát vang lên nhiều loạt tiếng huyền ảo? Tiếp đó là tiếng giao phong thoát đầu nhỏ, không đáng kể, sau lớn dần, tạo thành màn thăm sát chột diễn khai ở ngay bên ngoài trũng núi.

Chỉ khi tiếng giao phong đã trở nên quá lớn, Sầm Phong đột nhiên bị mất đi sự tĩnh lặng đang rất cần có, mới tức bực dỗi mắt hướng ra ngoài. Lúc này Sầm Phong mới chú tâm lắng nghe từng loạt quát tháo hiển nhiên được xuất phát từ hai phe đang loạn tử loạn chiến. Thoạt tiên là loạt cười thập phần ngạo mạn chính là của Hách Nhị Ứng :

- Ha ha... có đặt chân trở lại Trung Nguyên như thế này, Hách Nhị Ứng ta mới biết, nếu sống mãi ở Đại Mạc thì làm gì có dịp tung hoành ngang dọc? Bọn người dám vô cớ động thủ với Đại Mạc nhị ứng, bất luận chủ nhân của bọn người là ai, Hách Nhị Ứng ta vẫn phải cho bọn người nếm mùi lợi hại. Ha ha...

Tiếp theo là một loạt cười khác, cũng ngạo mạn không kém Hách Nhị Ứng :

- Bọn người là Vạn Xà giáo? Nhị đệ! Nhị đệ có nghe Vạn Xà giáo bao giờ chưa? Ta thì chưa. Nhưng dù vậy, Ứng Diệu và Độc Xà lúc nào cũng đối đầu với nhau, bọn người càng là Vạn Xà giáo càng đáng để Hách Nhị Ứng ta tha hồ đoạt mạng. Ha ha...

Ba chữ Vạn Xà giáo làm Sầm Phong rung động. Vì thế, Sầm Phong đành ngồi im, nếu để Vạn Xà giáo phát hiện thêm nữa thì cùng với Hách huynh đệ Nhất Ứng Nhị Ứng, sinh mạng Sầm Phong phen này quả thật đừng mong bảo toàn.

Chợt có tiếng nói của một nhân vật Vạn Xà giáo hô hoán :

- Đề phòng Ứng Trảo của đối phương có độc. Hãy mau phát tín hiệu gọi viện binh. Chỉ cần Đại tiểu thư hoặc Nhị thiếu gia được tin kịp đến là chúng ta thoát. Hãy phát tín hiệu mau.

Hách Nhất Ứng và Hách Nhị Ứng lại hòa nhau cười rộ lên :

- Lũ vô dụng bọn người đừng vội, cứ tha hồ phát tín hiệu gọi viện binh. Huynh đệ ta sẽ chờ, nhất định sẽ chờ bọn chúng đến. Ha ha...

- Cứ kéo đến càng đông càng tốt. Huynh đệ ta sẽ tiễn tất cả qua Nại Hà kiều. Có như thế huynh đệ ta mới hả giận vì tội bọn người ngăn trở, vô tình tạo cơ hội cho phạm nhân của bọn ta tẩu thoát. Người là nạn nhân kế tiếp đây. Đỡ. Ha ha...

“A... a...”

Những loạt huyền não giảm dần, chứng tỏ những nhân vật Vạn Xà giáo dù thoát đầu nhiều bao nhiêu thì lúc này chỉ còn lại rất ít, rất ít.

Cuối cùng có một nhân vật Vạn Xà giáo cứ gào thét vọng :

- Nếu bọn ta kịp tìm lại Bích Linh tiểu xà, lũ Đại Mạc nhị ưng hai người sẽ biết thế nào là lợi hại. A... sao Đại tiểu thư, Nhị thiếu gia vẫn chưa đến? A... a...

Sầm Phong lại rung động lúc nghe nhắc đến tiểu xà Bích Linh. Nhưng sự quan tâm của Sầm Phong một lần nữa đành phải chuyển qua phía bên ngoài trùng núi. Vì ở ngoài đó lúc này đột ngột vang lên một tiếng gầm thịnh nộ :

- Bọn người là ai? Sao dám gây thảm hại cho thuộc hạ bốn đường, Ngoại Tung đường - Vạn Xà giáo? Hai người phải chết!

Hách Nhị Ưng lại cười :

- Viện binh là người? Ha ha... người là Đường chủ của lũ vô dụng này? Hãy yên tâm, vì lúc này người vẫn đuổi kịp bọn chúng đang ở bên kia Nại Hà kiều... Ha ha... đỡ chiêu!

“Ầm! Ầm!”

Chợt có loạt gầm thịnh nộ thứ hai vang lên :

- Sau lại thế này? Hóa ra bỗng xuất hiện hai kẻ to gan, muốn cùng bốn giáo Vạn Xà đối đầu ư? Tra đường chủ, đánh! Hãy cho chúng biết thế nào là lợi hại một khi Ngoại Tung - Nội Tung nhị đường hợp kích. Giết! Ha ha...

“Ầm! Ầm!”

Đang nằm trên hai tay Sầm Phong, Thượng Quan Tuyết Sương bỗng tựa mình bật rên thật khẽ. Nhưng dù khẽ đến mấy thì khi lọt vào tai Sầm Phong, tiếng rên của Tuyết Sương lại gợi vui mừng nhiều hơn so với những khốn đốn đã bắt đầu đến với hai huynh đệ họ Hách ở ngoài kia kỳ thực đang làm Sầm Phong phần nào hả hạ vui mừng.

Sầm Phong vội nhìn xuống Tuyết Sương. Và thoát nhìn Sầm Phong liền thất kinh, sợ đến rung động toàn thân, có thể bảo là gần như hồn xiêu phách tán. Nhưng điều đó chỉ xảy ra một thoáng rồi thôi, vì cuối cùng Sầm Phong cũng vỡ lẽ, cũng tự định thần trấn tĩnh.

Chuyện xảy ra là vì ở ngay bờ vai tím đen của Tuyết Sương không hiểu từ lúc nào đã bắt đầu nằm vắt vẻo một tiểu độc xà dù nhỏ nhưng khắp thân hình toàn là những lớp vảy loang loáng sắc xanh. Chính là Bích Linh tiểu xà mà Sầm Phong vừa nghe một nhân vật Vạn Xà giáo đề cập đến.

Họ đang sục tìm Tiểu Xà, thế nào mà lúc này Tiểu Xà lại ở đây, đang thích thú thò đầu lưỡi có hai ngọn liếm từng những vết máu rướm đang có trên bờ vai Tuyết Sương và đã làm nàng hôn mê sắp phải chết vì chất độc.

Bích Linh tiểu xà đột nhiên xuất hiện đã làm một điều kỳ quái đối với Sầm Phong.

Vậy mà còn kỳ quái hơn khi Bích Linh tiểu xà không những không gây tổn hại gì cho Sầm Phong hoặc Tuyết Sương, trái lại chính những động thái lúc này của Tiểu Xà đã là nguyên nhân chính giúp cho bờ vai nàng giảm nhanh dần màu tím đen chết chóc.

Nàng vẫn rên ư ử và là tiếng rên của người đang tư côi âm ty quay trở lại dương thế.

Ở ngoài kia cuộc chiến đã diễn ra như thế nào, Sầm Phong không còn để tâm nghe biết đến. Và số phận của Đại Mạc nhị ưng lúc này ra sao, Sầm Phong không thiết gì màng đến. Sầm Phong chỉ đang chú mục nhìn từng động thái dù là nhỏ nhất của Bích Linh tiểu xà.

Có là ngẫu nhiên hay không nếu bảo Bích Linh tiểu xà tự xuất hiện, tự giúp Tuyết Sương hóa giải chất độc Ung thảo công và không hề gây tổn hại gì cho Tuyết Sương hoặc cho Sầm Phong?

Và vì không tin đây là điều ngẫu nhiên nên Sầm Phong bắt đầu mở miệng gọi, lúc phát hiện những sắc tím đen trên bờ vai Tuyết Sương đã đến hồi tan biến hoàn toàn :

- Bích Linh nhi! Bích Linh nhi! Còn nhớ ta không? Nếu vẫn còn nhớ ta là chủ nhân, Bích Linh nhi hãy quay lại với ta nào.

Tiếng Sầm Phong kêu làm Thượng Quan Tuyết Sương lại tỉnh. Nàng giật mình, toan ngồi bật dậy vì phát hiện bản thân đang nằm quá cận kề một nam nhân, cho dù nam nhân đó có là Sầm Phong hay là ai đi nữa.

17. Chương 17: Nhờ Bích Linh Hội Ngộ Cổ Nhân

Sầm Phong tái mặt, vội trừng mắt nhìn Tuyết Sương :

- Đừng cử động. Hãy vì sinh mạng bản thân, cô nương ơi, tại hạ cầu xin cô nương đừng cử động.

Và sau tiếng rít gọi và cầu xin này, Sầm Phong lại thù thì thủ thủ, nửa mơn trớn nửa ân cần mời gọi Bích Linh tiểu xà :

- Bích Linh nhi, ta đây. Người không còn nhớ gì đến ta sao, Bích Linh nhi? Hãy lại đây nào, hãy quay lại về ta nào, Bích Linh nhi?

Tuyết Sương càng nghe càng đỏ mặt vì thẹn và vì giận. Rồi một lần nữa nàng suýt tựa mình ngồi bật dậy.

Chợt nàng nghe tiếng Sầm Phong gọi thật khẩn thiết, rất lo cho sinh mạng nàng :

- Ôi chao... tại hạ xin cô nương đấy. Hãy làm ơn đừng cử động gì cả. Xin hãy nhẫn nại, chỉ một lúc nữa thôi, tại hạ sẽ giải thích tất cả cho cô nương nghe.

Nhờ đó, đây là lần đầu tiên nàng chịu lắng nghe tiếng ân cần của Sầm Phong đang dành cho Bích Linh nhi nào đó :

- Bích Linh nhi, Bích Linh nhi! Nàng là Tuyết Sương, là hảo bằng hữu của ta. Đa tạ người đã giúp nàng hóa giải chất độc. Nhưng bây giờ, như đã đến lúc người nên mau quay lại với ta. Bích Linh nhi, Bích Linh nhi. Ta là chủ nhân của người đây, hãy quay lại với ta nào.

Nghe được những lời này, dù còn mơ hồ nhưng vẫn phần nào hiểu. Vì hiểu nên nàng dù rất thẹn vẫn đành nhắm mắt nằm im. Do đó không hề hay biết Bích Linh tiểu xà đã rời vai nàng chui mất hút vào đâu đó bên trong người Sầm Phong.

Nàng chỉ nghe tiếng Sầm Phong vừa nhẹ thở phào vừa căn dặn nàng :

- Được rồi. Bây giờ xin cô nương nghe thật kỹ và phải nhớ, nhất nhất hãy hành động cho thật đúng. Trước hết hãy thật nhẹ nhàng trườn ra, tránh xa tại hạ độ một quãng thật an toàn. Kế đó, ở bên ngoài kia như vẫn còn đang diễn ra giao phong giữa Đại Mạc nhị ứng, hai nhân vật họ Hách cùng với Vạn Xà giáo. Xin đừng gây kinh động. Nếu bị họ phát hiện, hậu quả thật khó lường. Hãy làm theo như tại hạ vừa bảo. Sau đó tại hạ nguyện giải thích tường tận. Nào, bắt đầu đi. Xin đừng trách, vì tự cô nương phải trườn ra thôi. Tại hạ không thể giúp được việc gì, nhất là vào lúc này. Được rồi, xin hãy cứ từ từ và nhẹ nhàng như thế. Tốt lắm, tốt lắm.

Tuyết Sương đã dịch ra xa, đủ an toàn để có thể tự ngồi lên, xoay lại đối diện với Sầm Phong. Sắc diện của nàng tái nhợt, giận đến cực độ và nói như tiếng rít qua kẽ răng đang càng lúc càng siết chặt của chính nàng :

- Người giỏi lắm, Sầm Phong. Dám làm nhục ta đến mức độ này. Hãy nhớ đấy, sẽ có ngày ta lấy mạng người.

Sầm Phong chỉ biết lắng nghe và thở dài thườn thượt. Và chỉ khi nàng dứt lời, Sầm Phong mới bắt đầu nhỏ nhẹ giải thích :

- Cô nương đã bị trúng Độc Công Ung Trảo. Tại hạ đành...

Nàng quay phắt lại :

- Điều đó ta thừa biết vì vẫn nhớ. Nhưng...

Chợt ở bên ngoài có tiếng quát hỏi vang vọng vào :

- Kẻ nào? Nếu muốn sống hãy mau tự xuất đầu lộ diện, đừng để bổn thiếu gia phí công tìm.

Sầm Phong biến sắc, vội thì thảo oán trách nàng :

- Sao cô nương lại lớn tiếng? Giờ thì nguy rồi. Vì nếu tại hạ đoán không lầm thì đây chính là Nhị thiếu gia Vạn Xà giáo.

Tuyệtương cũng thất kinh nhưng chỉ sau một thoáng thì cơn giận vì vẫn còn đó nên quay ập lại khiến nàng không biết sợ là gì. Nàng đứng bật dậy, mặt trơ tráo :

- Vạn Xà giáo thì đã sao? Chỉ cần họ giúp ta phục hận, giết chết hai kẻ thất phu họ Hách, ta dù có bị Vạn Xà giáo phát hiện vẫn thấy họ không có gì đáng sợ.

Tiếng nàng gay gắt càng lúc càng lớn lập tức được một tràng cười khích lệ đáp lại :

- Nói rất hay. Bổn thiếu gia cũng không sao hiểu bất luận ai hề nghe đến bổn giáo Vạn Xà đều tỏ ra nếu không sợ thì cũng khinh khi kinh tởm. Vị cô nương nào vừa có lời đầy dũng khí và nhất là tâm ý, xin hạ cố cho phép bổn thiếu gia Lăng Thừa Vô được một lần hội ngộ. Hoặc giả cứ để Lăng mỗ tự tiến vào cũng không hề chi. Ha ha...

Sầm Phong cũng đứng bật lên và chỉ biết thở dài tự than :

- Quả nhiên chính là Nhị thiếu gia Vạn Xà giáo. Tại hạ vì không tiện gặp mặt, nhất là vào lúc này. Nếu cô nương không ngại, hãy cho phép tại hạ được nói lời cáo từ.

Nhưng Sầm Phong đã không kịp đi. Vì từ bên ngoài, hầu như ở tứ phía đều có tiếng động khả nghi vang lên. Tiếp theo đó thì một bóng nhân ảnh thần tốc từ bên ngoài lao vút vào và nhẹ nhàng hạ thân tợ chiếc lá rơi. Đó là một trang nam tử khôi ngô tuấn tú, thoát xuất hiện đã hé sẵn nụ cười niềm nở, tràn đầy hòa khí :

- Huynh đài sao quá vội? Cô nương đây ắt là bằng hữu của quý huynh? Nếu bằng hữu còn có lời thành ý như thế, huynh chưa gì vội đi, phải chăng tự thâm tâm không tán đồng? Tại hạ Lăng Thừa Vô, không gì mong muốn bằng được cùng nhị vị dù bình thủy tương phùng, tình cờ hội ngộ và có thể kết giao.

Đi không kịp, Sầm Phong chỉ còn biết tỏ ra phần nào lễ độ :

- Tại hạ Hứa Danh Hảo, nghe danh của Nhị thiếu gia đã lâu, nay được gặp mặt mới biết trăm nghe không bằng một lần kiến diện tận mặt. Khí độ của Nhị thiếu gia càng khiến tại hạ khâm phục, khâm phục.

Lăng Thừa Vô thoáng nghi hoặc :

- Hứa Danh Hảo? Là...

Thượng Quan Tuyệtương cố ý xen vào :

- Xin đừng lầm Hảo với Hảo. Vì rằng y dường như chỉ Hảo đối với riêng bản thân, kỳ dư đối với bất kỳ ai khác y quả thật chính là Hảo.

Sầm Phong nhăn mặt, thật dở khóc dở cười với tâm trạng giận vừa dai vừa vô lối của Tuyệtương. Tuy vậy, trong lòng vẫn cảm thấy may, chưa bị Tuyệtương nói huých toẹt cho Lăng Thừa Vô biết Hứa Danh Hảo chỉ là giả danh của Sầm Phong bại ra.

Nhưng điều không may vẫn đến với Sầm Phong qua thái độ biểu hiện sự kinh ngạc đáng nghi ngờ của Lăng Thừa Vô. Y nói với Tuyệtương nhưng mắt cứ nhìn Sầm Phong :

- Tại hạ không quan tâm huynh đài đây là Hảo hay Hảo. Vì nếu mọi thông tin tại hạ nhận không lầm thì ngày hôm nay tại phủ gia của Kim Lăng Phú Hiệp Khúc Hồng Nguyên đã xảy ra có đến hai biến cố. Và trong đó sự xuất hiện của Hứa Danh Hảo huynh đài chính là một. Không biết có đúng không?

Tuyệt Sương lại có cơ hội bộc lộ cơn giận :

- Nhị thiếu gia tin tức quả tình thông. Và so với sự xuất hiện trước đó của một nhân vật không ai ngờ là có thể đến, Ngân Kiếm Câu Hồn Hứa Thừa Ân, một Ngân Kiếm Câu Hồn đích thực chứ không do ai khác mạo nhận, thì sự xuất hiện của Hứa Danh Hảo quả có tác động to tác hơn.

Sầm Phong giật mình :

- Cô nương nói thật chứ? Vậy sao lúc tại hạ đến, không hề nhìn thấy ai là Ngân Kiếm Câu Hồn Hứa lão tiền bối?

Lăng Thừa Võ chợt hỏi thẳng Sầm Phong :

- Có thể lúc huynh đài đến, Hứa lão tiền bối vì được kể là đại thượng khách nên đã được Khúc đại hiệp thỉnh vào nội đường, bảo là để thiết đãi chu đáo hơn. Nhưng dường như diện mạo lúc này của huynh đài không được giống lắm với những gì tại hạ nghe kể về nhân vật Hứa Danh Hảo? Hay đã có sự nhầm lẫn?

Tuyệt Sương cười lạt :

- Nhị thiếu gia cảm thấy không giống cũng phải. Chỉ vì y...

Sầm Phong chợt thi lễ, rất vội :

- Được diện kiến Nhị thiếu gia thế này quả là hạnh ngộ. Xin hẹn dịp khác sẽ đàm đạo nhiều hơn. Còn lúc này mong Nhị thiếu gia lượng thứ, tại hạ thật thất lễ, đành cáo từ.

Dứt lời Sầm Phong xoay người thi triển khinh công bật lao đi thật nhanh.

“Vút!”

Tuyệt Sương bị bất ngờ bỗng thét lên lạnh lạnh :

- Sầm Phong mau đứng lại. Người còn nợ ta một lời giải thích. Nếu không đừng ngỡ Thượng Quan Tuyệt Sương ta dễ để người thoát đi. Dừng lại mau, Sầm Phong!

- Sầm Phong? Cô nương bảo y là Sầm Phong thật sao? Ha ha...

Tuyệt Sương động tâm, quay ngay người nhìn dò xét Lăng Thừa Võ :

- Có sao Nhị thiếu gia cười tỏ vẻ đắc ý? Hay là...

Lăng Thừa Võ chợt quát vang, hạ lệnh :

- Mau tuân lệnh, truy tìm ngay Sầm Phong, quanh Quân Sơn này năm dặm, nội bất xuất ngoại bất nhập, cho đến khi bắt giữ được Sầm Phong mới thôi.

Đáp lại mệnh lệnh của Lăng Thừa Võ, đây là điều Tuyệt Sương không bao giờ ngờ đến, ở tứ phía bỗng đồng loạt vang lên tiếng hồi bẩm của những giáo đồ Vạn Xà giáo.

- Tuân lệnh Nhị thiếu gia!

Nhưng nàng chưa kịp hỏi gì đã thấy Lăng Thừa Võ quay sang nàng và mỉm cười :

- Y đã đắc tội với cô nương? Vậy thì cứ yên tâm, mệnh lệnh của tại hạ đã được thi hành, y không thể thoát. Tại hạ xin hứa, chậm lắm là trước canh một, giáo đồ bốn giáo sẽ đưa y đến, tha hồ Thượng Quan cô nương hỏi tội y.

Thượng Quan Tuyệt Sương bắt đầu hoang mang, nhưng vì đã muợn nên đáp lăm bắm như tự trách :

- Thảo nào y có bảo không tiện giáp mặt Vạn Xà giáo. Há lẽ xung quanh y đâu đâu cũng là thù nhân? Ta đã hại y rồi sao?

* * * * *

Đi đến đâu cũng phát hiện nếu không phải một vài người thì là cả một nhóm khá đông giáo đồ Vạn Xà giáo. Điều đó khiến Sầm Phong dù muốn dù không cũng tự quay trở lại quãng thời gian chung sống và được lão Lãn đào luyện công phu. Nghĩa là đã ba ngày qua, chỉ khi nào thật sự có cơ hội, Sầm Phong mới thử tìm cách thoát thân cho dù cần mạo hiểm, nhưng vì mọi kế đều bất khả thi nên hầu hết thời gian còn lại, rất nhiều, Sầm Phong đành cam chịu rúc mình vào sâu trong những ngách đá bất kỳ nơi nào, miễn sao kín đáo và không sợ bị Vạn Xà giáo phát hiện là ổn.

Và vì sống lại quãng thời gian được lão Lãn đào luyện theo cách riêng của lão, Sầm Phong lại ngấm ngấm cảm kích lão lần nữa. Bởi không được luyện một công phu định lực phi phạm thì chỉ sau độ một ngày nhịn đói nhịn khát thôi, kèm theo việc đi đến đâu cũng phát hiện đã bị vây chặt, ắt hẳn Sầm Phong nếu không phát cuồng thì cũng vì mất nhẫn nại chắc chắn đã mạo hiểm xông ra, kể như tự nạp mạng cho Vạn Xà giáo.

Đằng này, Sầm Phong không những không cảm thấy khó chịu, trái lại còn phần khích tự nhủ sẽ cùng Vạn Xà giáo thi gan, xem ai mất nhẫn nại trước ai, Sầm Phong hay Vạn Xà giáo?

Không chỉ thế, thời gian ba ngày ẩn nhẫn rúc mình vào những chỗ mà thường ra ắt chẳng một ai chịu rúc vào dù chỉ nửa canh giờ, còn lại là quãng thời gian Sầm Phong mặc tình xem đi xem lại quyển kinh phổ Vạn Chiêu Ký Tập của lão Thiên Biến Vạn Diện Đoan Mộc Lý rất nhiều lần. Xem kỹ nhất là phần lưu tự đã do chính Ngân Kiếm Câu Hồn Hứa Thừa Ân tự tay ghi vào những trang cuối, nhân lúc lão đã điểm huyết Sầm Phong đêm đó.

Sầm Phong chợt nhớ lại cảm xúc của bản thân vào hôm sau, lúc tự tỉnh lại và phát hiện chỉ còn lại một mình trong địa huyết tù túng mang khung cảnh một huyết mộ chỉ dành cho người đã chết.

Sầm Phong thoát tiên tức giận vì tin rằng đã bị lão Hứa trắng trợn lừa. Nhưng lúc ngồi dậy Sầm Phong nhận ra quyển Vạn Chiêu Ký Tập vì nằm hớ hênh trên ngực nên bị rơi xuống, Sầm Phong giật mình và tin chắc đã bị lão Hứa lấy ra xem sau đó vất bừa lên ngực Sầm Phong.

Đã giận càng thêm giận, Sầm Phong hồi hã mở xem quyển Vạn Chiêu Ký Tập, chỉ để biết có bị lão Hứa xé bỏ hoặc hủy hoại bao nhiêu phần trong đó mà thôi. Đến khi xem đến những trang cuối, Sầm Phong mới vỡ lẽ lão Hứa không những không hủy hoại bất kỳ phần nào mà còn tự tay ghi lại cho Sầm Phong toàn bộ pho kiếm pháp Ngân Quang Câu Hồn của lão, kèm theo lời dặn :

“Hãy vì ta đừng để pho kiếm pháp này thất truyền.

Việc tìm Thánh Y tùy người. Vì ta chợt hiểu và tin lời của Thấu Cốt Lão Quái nhất định phải có nguyên do. Và nếu vậy, việc ta tự mai danh ẩn tích, ta hồi hận xem ra không cần thiết. Tự ta sẽ đi tìm Thánh Y.

Riêng về lai lịch thật của người, thiết nghĩ, ta chỉ biết khuyên người một câu mà thôi: Hãy tin Thánh Y. Vì ta tin chắc nếu mẫu thân người chỉ sau một thời gian ngắn chung sống cùng Cao Đại Hải, giả như có hỷ tín thì người đầu tiên nhận biết ắt không ai khác ngoài Thánh Y. Đừng cố chấp hoặc giả người có thể thẳng thắng đặt nghi vấn với chính mẫu thân người.

Sau cùng, đừng vội tìm ta. Trừ phi người có lòng, hãy tìm đến, ta nhất định chỉ có những lời khuyên tốt cho người, hảo tiểu tử.

Còn Vạn Chiêu Ký Tập ư? Thật nhảm nhí nếu người nghĩ có thể qua đó luyện cho bằng hết những chiêu thức vừa ô hợp vừa không phải những tuyệt kỹ thật sự của các phái. Lẽ ra ta có thể hủy bỏ nhưng vì trân trọng tình nghĩa người dành cho Đoan Mộc Lý, thôi thì ta tùy người.

Hậu hội hữu kỳ, nếu còn duyên lo gì sau này không có ngày gặp lại. Hứa!”

Xem xong, chính Sầm Phong vì hồi hận đã vội vàng dị dung, cải dạng thành một gã mặt vênh váo, tự bịa một giả danh là Hứa Danh Hảo, hồi hã tìm đến tận Khúc phủ, hy vọng được gặp lại Ngân Kiếm Câu Hồn Hứa Thừa Ân. Nhưng tất cả đều quá muộn kể cả những gì xảy ra cho Thượng Quan Tuyết Sương cũng trở thành quá muộn.

Mọi hồi ức chợt tan biến khi nhận thức của Sầm Phong, vì đã có nhiều tiếng động lạ cứ rào rào vang đến tai Sầm Phong.

Và sau một lúc ngưng thần nghe ngóng những âm thanh rào rào cứ càng lúc càng vang đến thật gần, Sầm Phong kinh hãi, ngỡ đã bị Vạn Xà giáo phát hiện và đang hình thành thiên la địa võng quyết vây bắt Sầm Phong.

Càng nghi càng tin vào điều đang nghi, việc đầu tiên Sầm Phong cần hành động là lẳng lặng phá hủy quyền Vạn Chiêu Ký Tập đã bị Ngân Kiếm Câu Hồn Hứa Thừa Ân cho là nhảm nhí. Tiếp đó lúc Sầm Phong chuẩn bị dị dạng, chợt có tiếng kêu khe khẽ cứ thoát có thoát không vang đến tai Sầm Phong :

- Sầm Phong? Ta biết người đang ẩn nấp quanh đây. Nếu nghe tiếng ta hãy đáp lại mau. Sầm Phong... Sầm Phong?

Tiếng gọi thật khẩn thiết và dù thanh âm chỉ do một người phát ra, nhưng thật kỳ quái, những tiếng rào rào như tiếng chân nhiều người đi trên thảm cỏ khô cứ nhao nháo vang vọng đến phụ họa, khiến Sầm Phong càng nghe càng phân vân bất quyết.

Phải sau nhiều lần cũng nghe tiếng kêu khẩn thiết đó gọi, Sầm Phong miễn cưỡng di dời từ chỗ đang ẩn, tìm cách lẳng lặng tiến đến gần nơi phát xuất tiếng kêu.

Một gã với y phục thật lôi thôi lếch thếch đang dáo dác tìm quanh, miệng thì cứ khẩn trương tiếp tục gọi :

- Sầm Phong? Sầm Phong?

Quanh gã lôi thôi chẳng có ai. Sầm Phong càng di chuyển nhẹ chân hơn tiến đến phía sau gã. Và khi Sầm Phong lấy tay chạm khẽ vào một đầu vai gã :

- Các hạ là...

Gã phản ứng thật nhanh và vi diệu, chỉ thoát cái đã bước xa và quay phắt lại cực nhanh :

- Người...

Sầm Phong bị bất ngờ, không thể ngờ gã cũng là cao thủ. Đã nghi càng thêm nghi, Sầm Phong chực xuất thủ.

Thật đúng lúc, gã nọ chỉ sau một thoáng nhìn ngó qua diện mạo Sầm Phong lập tức mừng rỡ kêu lên :

- Sầm Phong! Đúng là người rồi, phải không?

Mừng như gã, thật khó tin gã đang là kẻ có địch ý với Sầm Phong. Vì thế, Sầm Phong cứ ngờ ngợ nhìn gã :

- Người là ai? Đã biết chắc ta là Sầm Phong sao còn hỏi phải không? Ta cũng biết người ư?

Sầm Phong nói như thế có khác nào đã giúp gã nhận ra đúng là Sầm Phong? Do đó, gã càng thêm mừng, nhưng đột ngột đổi giọng và còn trở lại đáng vẻ lo lắng qua thái độ tiếp tục dáo dác nhìn quanh :

- Suyt, khe thôi. Kẻo Vạn Xà giáo phát hiện thì khốn. Có chỗ nào thuận tiện để nói chuyện không?

Sầm Phong cười nhạt, tuy vậy vẫn hạ thấp giọng như gã :

- Réo gọi ta là người. Nếu có gây kinh động, kẻ chịu trách nhiệm cũng chính là người. Nói mau đi, người là ai? Nếu vẫn chần chừ, không chịu xưng danh, đừng trách ta vì phải bảo toàn sinh mạng đành đắc tội với người.

Gã chỉ bữu môi đáp lại :

- Nếu người có bản lĩnh đó sao lại để Vạn Xà giáo vây hãm không lối thoát? Mà thôi, ta không ngờ người lại mau quên cổ nhân đến thế. Ất hẳn tính danh ta là Lăng Kim Phụng người cũng sớm quên từ lâu, đúng không?

Sầm Phong ngỡ ngàng đến giật mình :

- Lăng Kim Phụng? Hóa ra...

Chỉ kêu đến đấy Sầm Phong vụt buông lỏng và bất ngờ vung tay chop tay gã :

- Hãy vào đây, ta...

Gã đúng là cao thủ, vừa bị Sầm Phong chớp tay lập tức vận lực phản ứng lại khá nhanh. Cuối cùng gã thoát nhưng vì giận hoặc có những lời không tán thành thái độ của Sầm Phong thì trái lại gã bỗng nhe răng cười toe toét, nói rất miễn cưỡng :

- Ta cứ ngỡ ngươi trở mặt do lâu ngày không gặp nên thay đổi. Đừng trách ta đa nghi nha, nào ai biết ngươi chỉ muốn ta cùng đi với ngươi?

Sầm Phong thán phục nhìn gã :

- Được lắm, chờ đi đến chỗ an toàn nhất định ta sẽ hỏi về bản lãnh ngươi đang có và vừa bộc lộ. Đi nào.

Được đưa đến chỗ Sầm Phong chọn làm nơi ẩn thân, gã vừa ái ngại vừa cầu nhàu :

- Không còn địa điểm nào khá hơn một ngách đá nhỏ hẹp này sao?

Sầm Phong nhún vai và thản nhiên lách người di chuyển theo chiều ngang, tiến dần vào ngách đá hẹp :

- Ngươi đã biết Vạn Xà giáo vây hãm ta. Nếu muốn chọn địa điểm rộng thoáng, ta thà bỏ đi còn hơn chấp nhận lưu lại mãi ở Quân Sơn này.

Bất đắc dĩ gã cũng di chuyển ngang như cua, tiến vào theo Sầm Phong :

- Nghe ngươi nói sao dễ thế? Vì nếu có bản lãnh bỏ đi, ta tin chắc ngươi không mãi lưu lại để chịu cảnh tự dày dọ này.

Sầm Phong đã dừng lại, thản nhiên đứng dựa ngửa người về phía sau, lưng nằm xiên xiên theo chiều vách đá đỡ phía sau, chân thì một co một duỗi, vừa choãi vào nền đá phía dưới vừa chịu thêm một chân vào giữa lưng chừng vách đá sù sì trước mặt :

- Ai bảo ngươi hể lưu lại đây là tự dày dọ? Hãy thử thực hiện theo động tác ta đang làm. Đấy, ngươi nằm hẳn về phía sau xem, thú vị có khác gì so với nằm giữa trời ngẩng nhìn muôn vạn vì sao, đúng không? Còn chuyện bỏ đi ư? Nói thật nha, chỉ vì ta chưa muốn thôi. Chứ khi đã muốn thì... Mà thôi, nói về chuyện của ngươi. Tại sao ta đã gởi gắm, giao phó Bích Linh tiểu xà cho ngươi, vô ý thế nào ngươi để bọn Vạn Xà giáo phát hiện, khiến Bích Linh tiểu xà cũng phải chịu cảnh bị truy đuổi lùng sục?

Gã đã nằm theo tư thế Sầm Phong chỉ. Vì thế, gã khoan khoái thở phào :

- Ngươi trách thì ta chịu. Tuy vậy, Bích Linh tiểu xà vốn dĩ là linh vật, chỉ có nó tìm người chứ đừng hòng bất kỳ ai khác tìm được nó. Hơn nữa, nhờ lâm cảnh bị sục đuổi, Bích Linh tiểu xà mới có cơ hội quay lại với ngươi. Và phần nào nhờ vậy, đến lượt ta cũng tìm thấy ngươi. Chẳng phải tất cả đều ổn sao? A... nằm như thế này quả thú vị thật.

Sầm Phong sửa tư thế thành nằm nghiêng, đầu cúi nhìn dò xét gã :

- Ngươi đã phát hiện ta từ lúc nào?

Gã thản nhiên đáp :

- Sao ngươi lại hỏi? Dĩ nhiên ta chỉ phát hiện mới đây, nhưng phải chờ khi ngươi xuất hiện ta mới tin chắc đấy là ngươi.

Sầm Phong cười lạt :

- Nhiều năm không gặp, ta có phần nào bất ngờ khi nhận ra ngươi có nhiều điểm khác trước. Nhất là về phương diện nói dối, giỏi bịa đặt.

Gã giật mình, cũng nghiêng người về phía Sầm Phong :

- Ngươi nói rõ ra xem nào?

Sầm Phong lại quay về tư thế nằm ngửa, thản nhiên nhìn một tia sáng le lói vừa vô tình xen qua kẽ đá chiếu lọt vào :

- Ngươi bảo chỉ mới phát hiện ta, vậy sao đoán quyết Bích Linh tiểu xà đã quay về với ta? Và một khi đoán đoán quyết như thế, hừ. Ta thì tin rằng ngươi đã phát hiện ta chỉ ít phải qua ba ngày rồi. Nói đi, sao mãi

đến hôm nay người mới giả vờ làm ra vẻ kiếm tìm ta? Người là người của Vạn Xà giáo? Muốn giúp họ phát hiện và bắt giữ ta? Vậy có biết người làm thế là tự chuốc họa vào thân không? Hay người cho rằng bản lãnh người quá cao thâm, đến nỗi dù chỉ một mình, người vẫn đủ tư cách tiến hành một việc thật ngu xuẩn, là có vào hang cọp mới bắt được cọp con? Nếu quả thật người có ý nghĩ đó, hừ, cả người lẫn bọn Vạn Xà giáo hóa ra đã quá xem thường Sầm Phong ta. Ngờ ta nấp mãi trong này là vì khiếp sợ bọn chúng?

Gã nọ từ lâu chống một bên tay chồm nghiêng người về phía Sầm Phong :

- Người nói xong chưa? Nếu chưa thì cứ việc nói, thử xem Sầm Phong người càng nói càng lộ bao nhiêu sự ngu dốt. Còn như đã nói xong thì làm ơn nghe ta hỏi đây. Thứ nhất, người đoán xem ta đã giữ Bích Linh tiểu xà được bao lâu? Có nhiều hơn so với những quãng thời gian quá ngắn trước kia người tình cờ được làm chủ nhân của Bích Linh nhi chăng? Hãy đáp đi, đừng giả vờ nằm im không ổn với ta đâu.

Sầm Phong thở ra nhẹ nhẹ :

- Ta vẫn nghe không sót một lời. Người cứ nói tiếp cho thật hết ý người đi.

Gã cười khinh khỉnh :

- Được, ta nói, dĩ nhiên ta đã giữ Bích Linh nhi lâu hơn người, hơn thật nhiều. Nhiều đến độ từng tính khí dù là nhỏ nhất của Bích Linh nhi ta đều am hiểu, tựa như hiểu chính bản thân ta, do vậy dù bị mất, nguyên nhân nào bị mất thì không quan trọng, nhưng để tìm lại Bích Linh nhi ta tự biết là phải tìm ở đâu. Đó là nguyên do khiến ta chạy đến tận Quân Sơn này. Rõ chưa?

Sầm Phong bắt đầu ngọ nguậy, khó thể nằm cho thật yên :

- Nhưng điều ta quan tâm là thời gian người phát hiện ta. Nhất định không chỉ phát hiện mới đây thôi.

Gã cười khẩy :

- Về điều này, ta lại có một câu hỏi dành cho người. Nói đi, có lẽ người cũng phát hiện có nhiều tiếng rào xung quanh đây? Là tiếng gì vậy?

Sầm Phong ngồi bật dậy :

- Không phải bọn Vạn Xà giáo chứ?

Gã bữu môi :

- Độc Xà đấy. Họ cần tìm người, tuy không hiểu vì sao nhưng ta quả quyết họ buộc phải điều động cả Vạn Xà. Chỉ có chúng mới len lỏi qua từng kẽ đá dù nhỏ để phát hiện người, sau đó đưa đường cho giáo đồ Vạn Xà giáo tiến đến truy bắt người.

Sầm Phong giật mình :

- Dùng Vạn Xà để truy lùng? Quả là thủ đoạn vừa cao minh vừa lợi hại. Nhưng sao lũ độc xà có dấu hiệu đến đã lâu nhưng vẫn chưa chịu tiến đến chỗ ta?

Gã cười đắc ý :

- Người hỏi đúng rồi đấy. Và nếu đáp được câu hỏi này tự khắc người hiểu vì sao ta tìm thấy người và bắt đầu tìm thấy khi nào.

Sầm Phong sau một lúc ngẫm nghĩ để tự tìm lời đáp, đành thở dài :

- Người giải thích đi.

Gã lắc đầu :

- Ta ngu xuẩn lắm. Người nên tự hiểu thì hơn. Trừ phi người thú nhận là về ngu xuẩn thì người, a... kém thông tuệ hơn ta. Thế nào?

Thật bất ngờ, Sầm Phong chột vồ tay vào trán :

- Bích Linh tiểu xà?

Gã ngờ ngàng :

- Người đã đoán ra? Sao người biết?

Sầm Phong xoay nghiêng nhìn gã :

- Ta thông tuệ chứ?

Gã chép miệng :

- Ủ. Kể cũng khá. Vậy người hiểu rồi chứ, cách ta nhờ Bích Linh tiểu xà mới tìm được người?

Sầm Phong ậm ừ :

- Thì sao?

Gã thở dài :

- Bích Linh tiểu xà dù muốn dù không cũng được kể là Xà Vương. Bao nhiêu độc xà khác dù nhiều vô kể hoặc có bị chủ nhân thúc ép đến đâu thì chúng cũng không bao giờ dám bén mảng đến gần phạm vi nơi nào có Bích Linh nhi tằm ngũ. Đó là nguyên do khiến kế dùng Vạn Xà truy tìm người kể như thất bại. Ngược lại, ta vì quá am hiểu điều này, chỉ cần dựa vào động thái của lũ độc xà, nên biết ngay chỗ nào lũ độc xà lăm lét không dám bén mảng thì đấy chính là địa điểm có thể tìm thấy người.

Kỳ thực người đã ngờ oan vì ta chỉ mới phát hiện người thôi.

Sầm Phong chợt gật gù :

- Cũng phải thừa nhận hiểu về tiểu xà thì Sầm Phong thật không dám so với cô nương. Đồng thời tại hạ cũng xin tự thú nhận, nếu không được cô nương giải thích ắt tại hạ vẫn chưa dám tin cô nương đang có sự thành thật. Lúc này tại hạ chỉ giả vờ thế thôi, cũng may cô nương không nhận ra nên tự giải thích tất cả. Còn bây giờ, vì cô nương đã thành thật, vậy tại sao không thành thật nói luôn nguyên do cô nương đã hai lần dùng thân phận nam nhi tiếp cận tại hạ?

Thoạt nghe gã đã rùng mình chấn động, đến khi Sầm Phong dứt lời, gã vì bối rối khôn tả nên chỉ biết lí nhí hỏi :

- Người đã biết ta... cải dạng nam nhân từ bao giờ?

Sầm Phong thở ra nhẹ nhẹ :

- Cô nương cải dạng kém lắm. Bốn năm trước còn có thể dối gạt tại hạ. Riêng lúc này, tại hạ vì có thể tự phụ đã là thiên hạ đệ nhất dị dung nên lúc thoạt gặp, tại hạ đã ngỡ cô nương chỉ là nữ cải dạng nam nhi. Hóa ra tại hạ đã ngỡ đúng.

Gã chợt phẫn nộ :

- Đã biết ta chỉ là nữ nhân, sau người nở tộ bạc, cứ mãi xử sự như người chưa hề biết, lại còn xưng hô loạn xạ như muốn bảo ta chẳng phải là nữ nhân?

Sầm Phong kinh ngạc trước phản ứng của gã :

- Sao lại trách ta? Vả lại, cô nương đang lúc cải dạng, tại hạ vì trần trợn ản tình của cô nương nên mới không nở làm cho cô nương bại lộ chân tướng. Không lẽ chỉ vì thế tại hạ lại bị cô nương trách?

Gã cười lạnh :

- Bảo là không nở, tại sao đúng lúc này người lại vạch rõ chân tướng của ta? Tại sao chứ?

Sầm Phong ngồi lên, nói đúng hơn là đứng thẳng lên. Vì địa hình chốn này làm gì có một chỗ để ngồi. Sầm Phong bảo :

- Vì đã đến lúc tại hạ cần minh bạch cô nương thành thật đến đâu, là bằng hữu hay là kẻ địch? Và khi minh bạch, tại hạ ắt có đủ biện pháp nếu cần để ứng phó.

Gã giật thót mình :

- Người nói như thế là muốn ám chỉ điều gì?

Sầm Phong quay nghiêng người nhìn thẳng vào mắt gã :

- Cô nương không còn giữ Bích Linh tiểu xà trong người, ngược lại vẫn không ngại Vạn Xà đang được huy động truy tìm tại hạ. Xin hãy đáp thẳng tại hạ một câu thôi. Cô nương phải hay không phải là người của Vạn Xà giáo?

Gã rùng mình :

- Nếu phải thì sao, còn không phải thì sao?

Sầm Phong chợt nao núng :

- Nếu vậy, còn một câu hỏi nữa. Cô nương xem tại hạ là bằng hữu hay chỉ là kẻ buộc phải đối đầu?

Gã thở dài :

- Tợ hồ người đã đề quyết Lăng Kim Phụng này chính là người của Vạn Xà giáo?

Sầm Phong cũng thở dài :

- Dù thế, tại hạ vẫn đang hoang mang tự hỏi, có thật không khi Sầm Phong này lại được Tam tiểu thư Lăng Kim Phụng Vạn Xà giáo ngay lần đầu gặp đã xem nhau như là bằng hữu?

Gã chấn động thật mạnh :

- Người... huynh đã biết Kim Phụng chính là Tam tiểu thư của Vạn Xà giáo? Bao giờ?

Sầm Phong lại quay trở về với tư thế nằm thoải mái theo chiều nghiêng của vách đá phía sau :

- Là nữ nhân cải dạng nam nhi, một. Cũng họ Lăng, giống Nhị thiếu gia Lăng Thừa Vô, hai. Dễ thân thiện và tiếp nhận Bích Linh tiểu xà, ba. Bốn năm trước tình cờ để tại hạ bắt gặp, chỉ không lâu sau lần tại hạ chạm mặt Tam tiểu thư Vạn Xà giáo, bốn. Cuối cùng là nhờ tại hạ nhớ lại lời nói úp mở của Tiền Giả Kim trước kia, như muốn ám chỉ tại hạ chỉ toàn mạng là nhờ Tam tiểu thư ra tay giải thoát. Nếu không thì đã bị Đại tiểu thư kết liễu rồi. Qua những nhận định đó, tại hạ dù ngu xuẩn cũng đâu đến nỗi không đoán ra thân phận thật của Tam tiểu thư Lăng Kim Phụng?

Gã lời thôi càng nghe càng dịu dần sắc mặt, sau cùng thì trở lại vẻ điềm tĩnh hoàn toàn và ung dung thừa nhận :

- Kim Phụng này thật vui mừng vì dù không tự miệng nói nhưng cuối cùng tự Phong huynh cũng đủ thông tuệ nhận ra. Không sai, vì muốn Phong huynh nhận ra nên trước kia, kể cả lúc này, Kim Phụng vẫn không che giấu tính danh thật. Còn tại sao Kim Phụng lại có ý như thế, chúng ta hãy nên mau thoát ra, sau đó Kim Phụng nguyện giải thích tất cả, cuối cùng là có việc cần không thể không nhờ đến Phong huynh. Hãy yên tâm, vì Kim Phụng này tự thâm tâm luôn xem Phong huynh là bằng hữu. Nếu không phải thế, bốn năm trước Kim Phụng làm gì dám mạo hiểm, không ngại hy sinh tính mạng, miễn cứu được Phong huynh thoát tay Đại tỷ Lăng Ngọc Giao?

Sầm Phong rất nghi ngờ :

- Bốn năm trước cô nương đã hữu ý kết giao cùng tại hạ? Nói như vậy lẽ nào mọi chuyện đều liên quan và nhất là có nguyên do từ Bích Linh tiểu xà?

Lăng Kim Phụng thán phục :

- Huynh rất thông tuệ, đã đoán không sai. Nhưng hãy xin lượng thứ, Kim Phụng chưa thể giải thích bởi chúng ta vẫn bị vây hãm và nhất là không thể thoát đi với điều kiện không để bất kỳ ai phát hiện.

Sầm Phong chợt gần giọng với Kim Phụng :

- Cô nương thật tâm luôn xem tại hạ là bằng hữu?

Kim Phụng ai oán :

- Kim Phụng phải làm gì để Phong huynh thôi nghi ngờ?

Sầm Phong bảo :

- Hãy lập thệ. Cả tại hạ cũng vậy, nếu ai sinh nhĩ tâm sẽ bị chính Bích Linh tiểu xà kết liễu.

Lăng Kim Phụng biến sắc, nhưng cuối cùng vẫn đáp ứng :

- Đối với Kim Phụng thì hoàn toàn vô hại. Vì lời lập thệ này, trước mắt chỉ có lợi cho Kim Phụng do đang thật sự cần sự trợ giúp của Phong huynh.

Sầm Phong cười lạt :

- Đã là bằng hữu, nhất là tri kỷ tri âm, nếu phải hy sinh mạng sống, tại hạ cũng chẳng từ nan, lo ngại gì chuyện trợ giúp lúc bằng hữu cần? Cô nương hãy mau lập thệ đi. Bích Linh tiểu xà là vật thông linh, dù đang ẩn trong người tại hạ vẫn có thể nghe và minh giám cho lời lập thệ.

Lăng Kim Phụng lập tức phát trọng thệ :

- Xong rồi đấy, đến lượt Phong huynh cũng phải lập thệ tương tự.

Sầm Phong cũng lập thệ, sau đó mỉm cười :

- Hóa ra chúng ta tuy cùng niên kỷ nhưng tại hạ được may mắn là sinh hạ trước cô nương những nửa năm. Thế này thì...

Lăng Kim Phụng hốt lời ngay, không hề ngần ngại, bảo :

- Thì chúng ta xưng hô theo huynh muội, mọi lời của huynh, muội nhất nhất tuân theo, miễn không đi ngược đạo lý.

Sầm Phong gật đầu :

- Tốt lắm. Bây giờ ý của muội muốn thoát đi chẳng một ai hay? Ta có cách.

Kim Phụng nghi ngờ :

- Huynh muốn nói đã lưu lại đây là cố tình? Bằng không huynh đã có thể thoát đi từ lâu?

Sầm Phong thổ lộ :

- Ngoài Vạn Xà giáo, ta còn đang lo nghĩ cách đối phó Khúc Hồng Nguyên. Nếu thoát đi nhưng bị họ phát giác là đã thoát, có nghĩa là hành tung của ta thế nào cũng bị kinh động đến Khúc Hồng Nguyên. Ta không muốn thế, vì vậy ta cố tình lưu lại đây, chờ khi Vạn Xà giáo thất vọng bỏ đi, điều đó sẽ khiến Khúc Hồng Nguyên nếu quan tâm ắt cũng nghi ta đã ly khai Kim Lăng. Hoặc giả ta phải lẳng lẽ thoát, mục đích cũng làm họ Khúc nghĩ như vậy, có như thế ta mới dễ dàng qua mặt và lọt vào Khúc phủ dò xét những gì cần dò xét. Chứ nào phải ta không đủ bản lĩnh mở sinh lộ lao thoát vòng vây?

Kim Phụng lại nghi ngờ :

- Nếu vạn nhất chạm trán Đại tỷ Ngọc Giao hoặc Nhị ca Thừa Vô của muội thì sao? Huynh đủ tự tin là vẫn thoát?

Sầm Phong nhún vai :

- Đánh không lại thì chạy. Và khi đã chạy, nếu ta tự dưng thêm, Vạn Xà giáo dù đông vẫn không nhận ra ta để vây bắt.

Kim Phụng gật đầu :

- Vẫn ý huynh là sẽ lẳng lặng thoát đi nhờ dị dung thuật?

Sầm Phong cười bí ẩn :

- Cần phải vận dụng thêm một vài mẹo nhỏ nữa, cứ chờ xem, ắt muội sẽ rõ ta định làm gì.

* * * * *

Quân Sơn là một quần thể tuy đủ cả rừng và núi nhưng rừng thì nhiều hơn, núi thì bé nhỏ nên cứ bị rừng che khuất núi.

Và đừng nghĩ là mâu thuẫn khi bảo núi nhỏ nhưng lại có cả một dải rừng rậm rạp xum xuê với rất nhiều cội đại thụ mọc chen nhau, vì điều đó xảy ra là do cạnh Quân Sơn, ở mạn bắc, còn có cả một Động Đình hồ to rộng. Nước từ Động Đình hồ chính là nguyên do khiến cây rừng mau sinh sôi tăng trưởng.

Đúng lúc này, ở gần bìa rừng cạnh Động Đình hồ, chợt vang lên tiếng kêu thét khàn khàn của một lão phụ đã già :

- Độc xà! Độc xà! Quân nhi, Quân nhi đâu, mau đến giúp tổ mẫu thoát lũ độc xà không hiểu hiểu ở đâu ra nhiều quá thế này. Quân nhi?

Nhìn xuyên qua tán lá rừng ở chỗ này không dày lắm, lập tức thấy một gã lực điền tay xách một khúc cây khá to từ xa chạy đến, vừa xua đuổi vừa đập loạn vào lũ độc xà làm bọn chúng kinh hoảng lùi chui tứ tán.

Gã còn toan xua đuổi nữa, chợt nghe có tiếng quát cực to vang lên như tiếng sấm động giữa trời quang :

- Xoa tử hoi thối kia, ngươi từ đâu đến? Sao dám xua đuổi lũ độc xà quý báu của bọn lão gia? Ngươi muốn chết hay sao?

Tiếng quát làm gã giật mình, vội quay lại chạy về phía đang có một lão phụ già lụm cùm vẫn còn run sợ trước sự hiện hữu của lũ độc xà lúc nãy. Gã ngơ ngác nhìn quanh :

- Ai thế? Sao chỉ nghe tiếng không thấy dạng? Đời thừa nhà ai lại có người gọi lũ độc xà là quý báu?

“Vút!”

Từ thình không lập tức có một bóng người buông rơi xuống thật nhẹ nhàng, ngay trước mặt gã lực điền và tổ mẫu gã. Đó là một nhân vật mặt mũi hung ác. Và hung thần cười cười nhìn gã lực điền :

- Lão gia vừa gọi như thế đấy. Có sao không? Xoa tử ngươi ắt chán sống nên mới dám xua đuổi đánh đập lũ độc xà quý báu của lão gia?

Diện mạo của hung thần làm gã lực điền run như cây sậy :

- Lão gia... là... là chủ nhân đã nuôi... nuôi lũ độc xà? Tiểu nhân không... không biết. Vả lại... vả lại...

Hung thần cười khàn khàn :

- Xem ngươi kia. Sợ như vậy sao lúc nãy vẫn đủ dõm lược một mình xua đuổi cả lũ độc xà của lão gia? Ngươi là khắc tinh của chúng sao?

Gã lực điền run run vẫn run :

- Chúng suýt nữa... suýt nữa hại chết gia tổ mẫu. Tiểu nhân cùng tổ mẫu... từng đến đây nhiều lần, đâu có bao giờ... bị lâm ảnh quá nguy hiểm này? Vì vậy... vì muốn giải cứu tổ mẫu tiểu nhân... tiểu nhân không dõm lược cũng đành liều một phen.

Hung thần nhún vai :

- Vậy sao? ta cứ ngỡ ngươi có tướng mạng khắc tinh độc xà, định tiến cử ngươi để đời bớt khổ tha hồ nuôi dưỡng tổ mẫu và tìm mỹ nhân lập thành gia thất. Nào ngờ... mà này, ngươi từ đâu đến?

Gã lực điền sợ quá, đáp không được. Lấp bắp mãi mới thốt ra một câu không chỉ ngắn mà còn quá mơ hồ :

- Ở... ở bên kia... bên kia hồ...

Hung thần phát cười vì thấy gã lực điền sợ suýt vỡ mật :

- Được rồi, lần này lão gia tạm bỏ qua cho ngươi. Quay lại đi. Hôm nay cấm không cho ai vào rừng kể cả năm bảy ngày sau cũng vậy. May cho ngươi đã đi đến đây những hai người. Nếu chỉ có một, hừ, lão gia dù không muốn cũng phải lấy mạng ngươi thôi, còn không mau đi? Ha ha...

Gã lực điền run run lập cập, vội dìu tổ mẫu già lụm cùm cùng bước đi.

Cả hai đi đến cạnh hồ, sau đó men theo bờ đi mãi cho đến một chỗ thật khuất.

Ở đây, lão phụ lụm cụm dù già cả nhưng bỗng tỏ ra nhanh nhẹn và linh hoạt khác thường, chọt chọt tay gã lực điền cùng lôi nháy ùm xuống hồ nước.

Cả hai bơi xa dần, sau cùng thì hòa lẫn hoàn toàn vào mặt nước hồ Động Đình mênh mông, không ngại bất kỳ ai nhìn thấy họ nếu đứng chú mục từ phía bờ bên này hoặc bờ bên kia.

18. Chương 18: Thập Lý Hương Di Họa Nhị Mạng

Sau khi thay đổi y phục hoàn toàn mới và được Sầm Phong dìu dắt cho một dung diện cũng hoàn toàn mới, Lăng Kim Phụng cười đắc ý :

- Kế của huynh tuy cao minh, muốn thoát ra thì lại giả vờ đang tìm vào, làm gã nọ ngỡ thật vội bảo quay lại, nào ngờ đã giúp xua chúng ta đi. Nhưng nếu không có muội, một là huynh chỉ có một mình, gã ắt không cho đi, hai là huynh kém thủy tính, khó thể bơi mãi dưới hồ. Vậy đâu là cách để huynh bảo vẫn ung dung thoát đi một mình mà không ngại bị phát hiện? Ắt huynh chỉ nói thế, muốn muội thán phục huynh thôi, đúng không?

Sầm Phong đang tự dìu dắt dung diện mạo, vì đáp lời nên dừng tay và nhún vai :

- Ta nói không phải là để tự phụ vì kỳ thực đã nghĩ được kế vẹn toàn. Và nếu muội muốn biết, ta sẽ kể cho muội nghe.

Nhưng sau một lúc chờ vẫn không nghe Sầm Phong kể theo lời hứa, Kim Phụng khúc khích cười :

- Có phải kế đó huynh còn đang nghĩ và chưa thể nghĩ ra, đúng không? Nếu là vậy...

Sầm Phong chợt hạ thấp giọng, rất lo :

- Muội từng là chủ nhân Bích Linh nhi, đúng không? Vậy nói đi, có khi nào muội gặp cảnh Bích Linh nhi cứ lờn lợn, không chịu nằm yên?

Kim Phụng tái mặt :

- Huynh phát hiện từ bao giờ?

Sầm Phong dễ dàng nhớ ra :

- Ngay khi ta mặc y phục mới này vào.

Kim Phụng vụt kêu :

- Huynh mau cởi ra. Mà thôi, không cần, cứ để muội gọi Bích Linh nhi đi sang muội cũng được.

Và Kim Phụng bật tiếng huýt sáo, nhưng chưa gì đã nghe Sầm Phong kêu lên :

- Không ổn rồi. Vì muội càng gọi, Bích Linh nhi càng thêm lờn lợn. Tốt nhất muội thay vì gọi, hãy mau cho ta biết nguyên nhân.

Kim Phụng càng thêm biến sắc :

- Thật lạ, đây là lần thứ hai giống như bốn năm trước, cứ hễ Bích Linh nhi nhận huynh là chủ nhân thì dù muội gọi thế nào cũng không thể sai khiến được Bích Linh nhi. Còn như nguyên nhân chuyện này muội đoán là có giải thích thì cũng đã muộn. Vì Bích Linh nhi chỉ lờn lợn khi phát hiện trên người huynh có mùi vị đặc trưng của vật khắc tinh. Đó là...

Sầm Phong chợt nhớ đến một túi nhỏ dù trắng mịn như tơ nhưng vẫn tự óng ánh phát sáng đã được Đại tiểu thư Vạn Xà giáo bốn năm trước dùng để thu hồi Bích Linh tiểu xà :

- Tri Thủ Thiên Tầm Vạn Niên? Ý muội muốn nói hành tung của chúng ta đã bị bại lộ? Và đã có nhân vật Vạn Xà giáo lên tiến gần muội lúc muội chọn mua y phục này cho ta? Nhân vật đó cố ý dùng cách này để khiến Bích Linh nghi kinh hoảng, sẽ đến lúc nó tự gây bất lợi cho ta?

Kim Phụng thập phần bối rối :

- Khắc tinh của Bích Linh tiểu xà là Tri Thủ Vạn Niên. Túi Thiên Tầm theo muội biết chắc thì đã không còn. Riêng Tri Thủ Vạn Niên thì ở mãi tận Miêu Cương. Còn muội thật sự không hiểu nhân vật thần bí nào đó vừa có thể có thứ mùi đặc trưng này vừa đoán biết trước y phục nào muội chọn mua cho huynh để lên hạ thủ mùi đó vào.

Dẫu vậy, nếu bị Bích Linh nghi gây tổn hại thì lúc huynh mới mặt y phục vào ắt đã xảy ra ngay. Dẫu thế Bích Linh nghi cứ lỏng lẻo đến mãi tận lúc này.

Sầm Phong bỗng bất ngờ nhớ đến một mùi khác :

- Ngoài mùi đặc trưng của vật khắc tinh, giả như có kẻ phóng hạ vào ta một mùi khác, phản ứng thường có của Bích Linh nghi sẽ như thế nào?

Kim Phụng ngập ngừng :

- Mùi khác? Ý của huynh là thế nào?

Sầm Phong háng giọng :

- Ta từng bị người của Tiểu Giáo Ngũ Hương theo sát mỗi bước chân. Mùi ở đây ta muốn nói chính là Thập Lý Hương.

Kim Phụng giật mình :

- Ngũ Hương giáo đã bị diệt tuyệt từ lâu, đâu có lý nào...

Sầm Phong ngắt lời nàng :

- Muội nên đáp lời ta ngay thì hơn.

Kim Phụng nghiêm giọng :

- Bích Linh nghi chỉ kinh hoàng vì mỗi một mùi, kỳ dư mọi mùi khác đều làm Bích Linh nghi hoặc phấn khích vì tin chắc sắp có thứ ăn khoái khẩu, hoặc lỏng lẻo vì khó chịu, cũng là cách báo cho chủ nhân biết có điều bất ổn sắp xảy ra.

Sầm Phong gật đầu :

- Có lẽ chỉ là thế thôi, báo động. Vậy nếu là mùi vị cho biết sắp có món ăn khoái khẩu, muội làm thế nào để cho Bích Linh tiểu xà biết, được tự do đi tìm thức ăn?

Kim Phụng nhú mày :

- Ra lệnh ư? Thường thì khi...

Sầm Phong chợt ngắt lời và lén nháy mắt :

- Muội không cần giải thích dông dài. Thế này vậy, giả như thức ăn khoái khẩu đó ở cách xa, mười trượng hoặc hai mươi trượng gì đó, Bích Linh tiểu xà có biết đường tự tìm đến để ăn không?

Kim Phụng nhận được cái nháy mắt làm hiệu của Sầm Phong :

- Xa đến mấy thì chỉ một vài lần chớp mắt là Bích Linh tiểu xà thừa đủ nhanh để chớp giữ con mồi.

Sầm Phong lại gật đầu :

- Bích Linh tiểu xà càng lúc càng lỏng lẻo dữ. Có lẽ đã đến lúc muội nên dùng tiếng sáo miệng cho phép Tiểu Xà tự đi tìm thức ăn khoái khẩu thì hơn. Nào, phát lệnh đi.

Kim Phụng cũng gật đầu, nhưng thay vì làm ngay theo lời Sầm Phong, nàng đột ngột hỏi :

- Ngộ nhỡ vật khoái khẩu đó lại nằm trong bọc áo của một người thì sao? Huynh hãy nên lường trước hậu quả. Rất có thể vì tham ăn, Bích Linh tiểu xà vô tình làm cho người đó mất mạng thì sao?

Sầm Phong thăm cười :

- Người đó có chết cũng đáng. Ai bảo y không chỉ cất giữ một món ăn khoái khẩu gợi phần khích cho Tiểu Xà, mà lại còn vô tình dây cả mùi đó sang y phục của ta. Tại số y đã tuyệt chứ nào phải Sầm Phong này độc ác. Muội cứ phát lệnh đi. Nào, một, hai...

Bỗng có tiếng kêu thất thanh cất lên từ xa xa :

- Đứng, đừng phát lệnh. Là ta đây, Sầm Phong. Sầm thiếu gia, xin đừng vội phát lệnh. Thà để ta tự tiến ra thì tốt hơn.

Một nam nhân tuổi độ tam tuần đã lò dò xuất hiện.

Sầm Phong kinh ngạc vì vẫn nhớ và nhận ra nhân vật đó :

- Thiên Vồng Điều Nhân Thạch Hạo Nhiên! Là các hạ lén dùng Thiên Vồng sở trường phóng hạ Thập Lý Hương vào y phục ta? Từ bao giờ các hạ đã là người của Ngũ Hương giáo?

Chính là Thạch Hạo Nhiên, y tiến lại gần Sầm Phong và gương cười :

- Ta chỉ bị người uy hiếp, không thể không tuân lệnh người. Sầm thiếu gia lúc này uy danh lẫy lừng, có thể rộng lượng và dung tha cho ta một lần không?

Sầm Phong xòe tay :

- Thoạt tiên hãy cho tại hạ được nhìn thấy vật mệnh danh là Thập Lý Hương.

Thạch Hạo Nhiên thở dài và lắc đầu :

- Ta chỉ được giao cho một mảnh nhỏ. Nó đã tự tan ra khi được ta ném vào bộ y phục đó. Có chăng ta chỉ có thể giao cho Sầm thiếu gia một mảnh khác, có công dụng báo cho ta biết đâu là nơi Sầm thiếu gia đang hiện thân để tiện bề theo dõi từng động tĩnh. Là vật này đây.

Y đưa ra một mảnh nhỏ vừa mỏng vừa có màu trắng hồng.

Kim Phụng tự tiện đón lấy :

- Đúng là vật này, nó tự đổi sang màu hồng mỗi khi đến gần kẻ đã bị phóng hạ từ trước mùi Thập Lý Hương.

Sầm Phong trầm ngâm :

- Có cách nào làm cho mùi Thập Lý Hương tự hóa giải?

Thạch Hạo Nhiên lắc đầu :

- Đây là một trong năm thủ pháp sở trường của Ngũ Hương giáo. Đã gọi đó là thủ pháp tà môn thì hầu như không có cách nào để tự hóa giải. Trừ phi Sầm thiếu gia vì biết nên thay đổi y phục, như đã có một lần Sầm thiếu gia nhờ cách đó khiến tiện nội Mạc Thanh Sầu mất dấu thiếu gia.

Sầm Phong giật mình :

- Các hạ và Mạc Thanh Sầu, Thiểm Điện Phi Dao đã kết thành phu phụ? Cung hỷ.

Nhưng hãy nói đi, có phải lần đó nhị vị đã đồng mưu với Tứ Hùng sơn trại, dùng cách này để gây hại cho tại hạ? Là ai trong nhị vị đã hạ thủ gã tửu bảo. Sau đó còn thêm bốn cao thủ khác, là...

Chợt Kim Phụng kêu vang :

- Có ám khí! Tất cả mau tránh!

Sầm Phong nhảy tránh ngay, hầu như cùng lúc với tiếng Lãng Kim Phụng hô hoán.

Chỉ có Thạch Hạo Nhiên hoặc là không thể tránh hoặc là không kịp tránh. Y vẫn cứ đứng yên bất động hoàn toàn.

Kim Phụng phát hiện ra điều đó :

- Úy! Họ Thạch đã chết?

Sầm Phong gật đầu :

- Sát nhân diệt khẩu, có thể vẫn là nhân vật đã hạ thủ gã tửu bảo ở Kim Lăng, kẻ đó là Vương Thập Phong, Trại chủ sơn trại Tứ Hùng.

Kim Phụng nhìn quanh :

- Huynh không muốn truy lùng hung thủ sao?

Sầm Phong lắc đầu :

- Y đã cố tình lẫn tránh, có tìm cũng vô ích. Nhưng rồi vẫn có cách ta làm cho y tự hiện thân. Đi thôi.

Kim Phụng mặc dù hoài nghi nhưng vẫn đi theo Sầm Phong. Đến khi phát hiện Sầm Phong đi ngược trở lại trấn thành cả hai vừa vào đó để sắm sanh y phục mới. Kim Phụng không thể không hỏi :

- Sao quay lại một khi huynh đã bảo rất ngại bị Vạn Xà giáo phát hiện?

Sầm Phong giải thích :

- Chúng ta đã dị dung. Nếu cứ đường hoàng đi và dừng kiếm cơ gây sự thì sợ gì Vạn Xà giáo phát hiện. Còn tại sao quay lại ư? Họ Thạch bảo chỉ thay đổi y phục khác mới có thể xóa bỏ mùi Thập Lý Hương. Ta định thế này, cả hai chúng ta cứ bình thản đi mua sắm y phục. Trước lúc bước ra, chúng ta lại dị dung lần nữa. Chờ khi có người ra vào tấp nập, chúng ta nhân đó quay ra. Thử hỏi nhân vật đó còn cách nào khác nếu muốn phóng hạ Thập Lý Hương, ngoài việc phải cùng một lúc tiến vào trong đồng một lượt với chúng ta? Và nếu tiến hành theo cách đó, chính là y tự cáo giác thân phận.vĐấy là kế của ta buộc y phải hiện thân. Mọi người hiểu cả rồi chứ? Đi nào.

Họ sẽ tiến hành theo cách đó thật nếu như Sầm Phong dừng bất ngờ động thân lao thật nhanh về phía bên tả, nơi có rặng liễu xanh um rất dễ dàng cho người có ý đồ mai phục.

“Vút!”

Kim Phụng ngạc nhiên nhìn theo rồi lại đến lượt cũng tung người thi triển khinh thân pháp, tuy lao đến chỗ có rặng liễu nhưng là vòng theo chiều ngược lại với chiều Sầm Phong đã lao đi.

Và Kim Phụng quát vang khi phát giác quả thật có người muốn tránh Sầm Phong nên chạy vòng đúng về phía của nàng :

- Tôn giá thật to gan. Hãy đỡ!

“Vù...”

Bị chặn lối, người đó kinh hoảng khựng lại, quên cả việc lẽ ra phải phát chiêu ngăn đỡ.

Chợt có tiếng Sầm Phong kịp gọi Kim Phụng :

- Hãy hạ thủ lưu tình. Đừng gây thêm đau khổ cho Mạc Thanh Sầu tử, nội thê của Thạch Hạo Nhiên vừa bị sát hại.

Nhờ Sầm Phong nhắc nhở kịp lúc, Mạc Thanh Sầu chỉ bị Kim Phụng chế ngự huyết đạo mà thôi.

Dẫu vậy, Mạc Thanh Sầu vẫn bất phục, gắt hỏi Kim Phụng :

- Sầm Phong có bản lĩnh cao minh, ta bỏ chạy cũng phải, còn ngươi chỉ giỏi lên hạ thủ ta, tư cách gì để Sầm Phong lên tiếng cầu xin ngươi lưu tình?

Sầm Phong tiến đến giải khai huyết đạo cho Mạc Thanh Sầu :

- Nàng ta có thừa tư cách, một khi tỷ biết rõ nàng là ai.

Mạc Thanh Sầu hậm hực nhìn Sầm Phong :

- Hạo Nhiên từng bảo, người bản lãnh cao minh, ta thật không tin. Nhưng bằng cách nào người sớm phát hiện ta?

Sầm Phong xòe tay, đưa ra một mảnh vật mỏng có màu trắng hồng :

- Phải chăng trong người tỷ có giữ vật phát mùi Thập Lý Hương? Nhờ vật này, không những dễ phát hiện mà còn đoán chắc đó chính là tỷ.

Mạc Thanh Sầu nhú mày :

- Nghĩa là người bản lãnh không thật cao minh như Hạo Nhiên bảo?

Sầm Phong chột bảo Kim Phụng :

- Phiền muội bước ra ngoài cảnh giới. Đừng để Mạc Thanh Sầu tỷ bị ám hại như đã xảy ra với Thạch Hạo Nhiên.

Mạc Thanh Sầu ngăn lại :

- Không cần đâu. Vì ta đã bắt cần. Kỳ thực, nếu không bị người phát hiện thì chủ ý của ta vẫn là tìm cách hội diện người. Tóm lại, ta dù chết cũng không ân hận, chỉ mong được người báo thù cho phụ phụ ta là đủ.

Sầm Phong nghiêm giọng :

- Mạng người là quý. Huống hồ một khi tỷ đã có chủ ý này thì nhân vật đã sai khiến nhị vị ắt cũng đã lường trước. Có thể y vẫn hạ thủ, trước cả lúc tỷ định bộc bạch mọi điều cho đệ tử tưởng. Muội có đi xin nhớ thật cẩn thận.

Kim Phụng gật đầu và trước khi đi còn cố tình nói với Mạc Thanh Sầu :

- Tỷ đừng lo. Vì muội thừa tư cách bảo vệ tỷ. Ắt tỷ chưa biết muội chính là Lăng Kim Phụng, Tam tiểu thư Vạn Xà giáo.

Ngỡ nói để trấn an, nào ngờ Mạc Thanh Sầu vừa nghe liền biến sắc, còn vội vàng tung người lao chạy đi :

- Vạn Xà giáo chính là một trong những thế lực lâu nay luôn sai khiến, làm phụ quân ta đêm ngày mất ăn mất ngủ. Yêu nữ này, Sầm Phong người thân cận là làm kẻ của họ rồi!

“Vút!”

Sầm Phong kinh nghi nhìn sững Lăng Kim Phụng. Kim Phụng thì thất kinh vội đuổi theo Mạc Thanh Sầu :

- Ắt đã có điều ngộ nhận. Mạc tỷ đừng chạy!

Sầm Phong sức nghĩ một điều, vội lao theo, vừa chạy vừa gọi Mạc Thanh Sầu :

- Tỷ mau quay lại thì hơn. Đừng tạo cơ hội cho hung thủ hạ sát tỷ như đã hạ sát Thạch nhân huynh. Quá muộn.

“Huých!”

Mạc Thanh Sầu đang chạy vụt té sắp mặt.

Kim Phụng kinh hoảng, rất muốn đưa tay đón đỡ Mạc Thanh Sầu nhưng bất lực, chỉ còn biết hối hận nhìn quanh và quát vang :

- Đã có đờm lược giết người, sao không đủ dũng cảm hiện thân? Ai?

Sầm Phong chạy đến sau cùng, vội phục người ngồi xuống cạnh hình hài bất động của Mạc Thanh Sầu. Và tình cờ Sầm Phong nghe Mạc Thanh Sầu lào thào :

- Hãy phục thù... cho phụ phụ... ta...

Sầm Phong cả mừng, nhớ ngay đến cái chết thừa nào của Vương Thập Phong. Vì thế, Sầm Phong lặng lẽ trút truyền một ít chân lực vào nội thể Mạc Thanh Sầu :

- Ai là hung thủ? Đệ cần biết để báo thù cho cả hai.

Được truyền lực, âm thanh của Mạc Thanh Sầu rõ hơn :

- Họ Khúc... Xuyên Vân... Vạn Xà... còn một nữa là chủ mưu. Nhưng Hạo Nhiên... vì không biết... nên không thể... cho ta biết rõ hơn...

Sầm Phong đang dần mất hy vọng theo cái chết vẫn cứ dần đến với Mạc Thanh Sầu :

- Nhưng tại sao họ nhắm vào đệ? Lạ nhất là họ chỉ gây khó khăn, dường như chưa có ý hạ sát đệ, tại sao?

Mạc Thanh Sầu lẽ ra đã dứt hơn, nhưng câu nghi vấn của Sầm Phong lại có tác động lôi kéo mạng Mạc Thanh Sầu phải quay về :

- Ta cũng từng... hỏi Hạo Nhiên như thế. Và Hạo Nhiên bảo... vì người là... là...

Sầm Phong sợ nhất là lúc này :

- Hạo Nhiên bảo đệ là gì? Hãy nói đi, Mạc tỷ, dù chỉ một lời nữa cũng được. Ôi... Mạc tỷ!

Mạc Thanh Sầu tuyệt khí - chết!

Kim Phụng cũng thất vọng, chạm tay vào Sầm Phong :

- Mọi người có lẽ đã biết Mạc tỷ muốn nói huynh là một nhân vật như thế nào.

Sầm Phong đứng lên :

- Nếu mọi người biết, ta sẽ hỏi mau. Vì điều ta đang cần biết nhất chính là...

Kim Phụng hiểu ý, vội xua tay :

- Chúng ta đã lập thệ, huynh nhớ chứ? Vậy thì hãy tin, mọi người không bao giờ hại huynh. Hơn nữa, đây là lần đầu tiên mọi người nghe biết về sự liên kết bao gồm toàn những nhân vật đã luôn luôn đối đầu nhau. Nếu không sợ tai vách mạch rừng, mọi người chỉ muốn nói cho huynh biết chuyện thật cần thiết mọi người rất muốn nhờ huynh. Nhưng tình thế này thì chưa thể.

Sầm Phong suy tư một lúc lâu :

- Chúng ta tế cáo thiên địa, kết bái thành phu thê đi.

Kim Phụng giật mình :

- Sao vậy? Huynh đừng nói nhảm chứ?

Sầm Phong hất hàm, nhìn thi thể Mạc Thanh Sầu :

- Bốn năm trước, Mạc Thanh Sầu chỉ khi cần mới chấp nhận liên tay liên thủ với Thạch Hạo Nhiên, còn thường ra họ vẫn luôn đối đầu, có khi là sinh tử nữa. Thế mà khi đã trở thành phu phụ, chuyện xảy ra như thế nào thì ta không cần biết, chỉ nhận biết Mạc tỷ vì tình phu phụ dám liều chết, miễn sao báo phục cho phu quân.

Đoạn Sầm Phong nhìn Kim Phụng :

- Tuy ta chưa có gì nghi ngờ mọi người, nhưng chuyện đã thế này, chỉ trừ phi chúng ta kết nghĩa phu thê, ắt ta sẽ luôn trọn tin ở mọi người hơn. Mọi người hãy cân nhắc và suy nghĩ.

Kim Phụng đỏ mặt :

- Nếu mọi người không tán thành?

Sầm Phong xua tay :

- Chúng ta đường ai nấy đi, cho dù có là bằng hữu cũng vậy.

Kim Phụng đỏ hoe mắt :

- Không cần tình yêu ư?

Sầm Phong thở dài :

- Chúng ta chỉ có tuổi độ đôi chín, nào kịp biết yêu là gì để luận bàn. Nhưng theo ta nghĩ thì thế này, có phải vì tình yêu, những kẻ thật tâm yêu nhau ắt sẵn sàng chết vì nhau? Vậy thì ta và muội đã lập thệ sẵn sàng chết vì nhau, lo gì chuyện sau này sẽ không thật tâm yêu nhau?

Kim Phụng rơi lệ :

- Có miễn cưỡng quá không Phong huynh? Sống bên nhau nhưng không yêu nhau, đấy chỉ là biện pháp để đối phó với tình thế thôi. Ý Phong huynh có phải chỉ là vậy?

Sầm Phong có phần bối rối :

- Ta thật khó lòng phủ nhận. Nhưng biết làm sao được khi quả thật đó là biện pháp tình thế? Trừ phi muội có phương cách nào khả dĩ hơn để chúng ta tin nhau thì hãy nói, ta nghe.

Kim Phụng cắn môi :

- E rằng không. Nhưng trở lại biện pháp vừa nêu, muội chỉ ưng thuận với mỗi một điều kiện.

Sầm Phong đề phòng :

- Điều kiện gì?

Kim Phụng nghiêng rằng :

- Nhất phu nhất phụ. Nghĩa là ngoài một mình muội ra, không được nghĩ đến bất kỳ nữ nhân nào khác. Nếu huynh không hoàn toàn tuân thủ, nghĩa là sau này nếu phát hiện bị huynh phản bội, muội sẽ tự tay kết liễu sinh mạng huynh, sau đó còn băm vằm ra trăm nghìn mảnh vụn. Thế nào?

Sầm Phong cả cười :

- Ngờ thế nào, chứ nếu chỉ có mỗi một điều kiện đó, muội yên tâm, ta đã biết thế nào là những khó khăn đến mức tồi tệ của người đa thê. Ta không thêm đâu.

Nàng hoài nghi :

- Huynh đã thấy ai đa thê?

Sầm Phong cười hết nấc :

- Chính gia phụ.

Nàng kêu :

- Sầm Thế Nghiêm, Trang chủ Huỳnh Phong trang? Sao bảo Sầm bá bá dù có đến năm thê bảy thiếp vẫn ung dung sống nhàn hạ?

Sầm Phong ngạc nhiên :

- Những năm ư? Thế mà theo ta biết thì chỉ có một chính thất và hai thiếp thôi.

Nàng hoài nghi :

- Đã bao lâu rồi huynh chưa gặp lại lệnh tôn?

Sầm Phong bảo :

- Bốn năm. Chính xác hơn là kể từ lúc ta chia tay muội lần đầu cho đến tận bây giờ chưa một lần hồi trang hoặc tình cờ gặp lại gia phụ.

Nàng thở ra nhẹ nhẹ :

- Thật thế ư? Vậy mấy năm qua huynh sống ở đâu thay vì phải quay về với lệnh tôn?

Sầm Phong cười bí ẩn :

- Từ từ muội sẽ được rõ, nếu đã là thê tử của ta.

Kim Phụng lại đỏ mặt, dù thế vẫn tìm cách đánh trống lảng :

- Thảo nào huynh không biết lệnh tôn trong vòng bốn năm qua đã thu nạp thêm ba thê thiếp nữa. Vị chi đã là năm. Không khéo rồi đây huynh cũng giống như vậy.

Sầm Phong tủm tủm cười :

- Vì ngại như thế, muội vẫn chưa đáp ứng lời ta vừa đề xuất?

Kim Phụng chợt nghiêng rằng :

- Ai bảo muội ngại? Trái lại, muội chấp thuận, miễn là huynh cũng chấp thuận và tuân thủ điều kiện muội vừa nêu. Cứ thử xem, nếu sau này huynh chỉ cần giao du với một nữ nhân, bất kỳ là ai, chứ không chờ đến lúc huynh nạp thiếp, ắt sẽ biết Kim Phụng này có dám giết huynh, thực hiện đúng như lời vừa nói chẳng. Hừ!

Sầm Phong lại cả cười :

- Vậy còn chờ gì nữa? Hãy mau lại đây cùng ta tế cáo thiên địa, cứ tạm mượn hai thi thể của Mạc tỷ và Thạch huynh làm vật chứng giám, chúng ta hãy lập tức trở thành phu thê. Nhanh nào.

Họ làm thật.

Và khi tế cáo xong, kể cả việc hành lễ phu phụ giao bái cũng đã xong, họ lại lúi húi lo việc an táng cho Mạc

- Thạch hai người.

Cuối cùng, vì màn đêm đã về, Sầm Phong lặng lẽ giao cho Kim Phụng một mảnh vật mỏng.

Kim Phụng hồ nghi :

- Phu quân sợ thiếp rồi đây cũng bị nhân vật bí ẩn dùng Thập Lý Hương lên bám theo gây hại?

Sầm Phong gật đầu :

- Ta tuy lúc nào cũng ở bên cạnh để bảo vệ nàng. Nhưng cần tắc vô ưu, đây là mảnh ta lấy được từ Mạc tỷ, nàng một mảnh, ta một mảnh. Nếu sau khi đổi y phục khác xong, hề có một mảnh biến đổi màu, tự khắc chúng ta sẽ biết ai đã bị kẻ vô sỉ dê tiện phóng hạ Thập Lý Hương và sẽ tìm cách ứng phó.

Kim Phụng cười thích thú :

- Phu quân gọi nhân vật đó là kẻ vô sỉ dê tiện không sợ quá đáng sao? Vạ nhất kẻ đó vẫn chỉ là người thừa hành như Mạc tỷ và Thạch huynh thì sao?

Sầm Phong nhún vai :

- Ta cứ gọi. Vì nếu không phải thế, kẻ đó nên tự biết khôn để từng tìm cách lên bám theo chúng ta. Bằng ngược lại, có bị ta mắng và vô sỉ dê tiện cũng không có gì quá đáng.

Kim Phụng chợt nhìn quanh :

- Bây giờ phu quân vẫn giữ ý định quay lại trấn thành để sắm sanh y phục khác?

Sầm Phong gật đầu :

- Đành phải thế thôi. Chỉ mong nếu thật sự vẫn có kẻ vô sỉ dê tiện bám theo, thì nhờ kẻ này chúng ta sẽ bắt kẻ đó tự hiện thân. Đi nào.

Họ vào đến trấn thành lúc tất cả mọi nơi đều đã lên đèn. Và cứ mỗi lần đi ngang qua một khách điểm, Kim Phụng lại len lén nhìn Sầm Phong. Sau một vài lần như thế, cuối cùng thái độ của nàng chợt bị Sầm Phong phát hiện :

- Nàng sao cứ nhìn ta? Hay ở những khách điểm đó có gì bất ổn đã bị nàng phát hiện?

Nàng đỏ mặt :

- Không phải thế. Chỉ vì muội nghĩ huynh lẽ ra đang cần một khách điểm.

Sầm Phong cau mày :

- Hay nàng cần nghỉ ngơi? Ta thì không. Vì chúng ta đang tìm mua y phục mới, nhất là phải có cách dụ cho kẻ vô sỉ dê tiện phải tự hiện thân, nàng nhớ chứ? trừ phi nàng thật sự cần vì chưa quen cuộc sống gian khổ, đã bôn tẩu giang hồ thì mệt đâu nghỉ đây, đâu cứ gì phải vào khách điếm? A, kia rồi. May thật, chỗ đó vẫn chưa bế môn tạ khách. Chúng ta cùng vào nhanh lên. Nhớ lưu tâm để ý, xem có ai cũng cùng vào với chúng ta chăng? Đi nào!

Họ bước vào và Sầm Phong không hề phát hiện Kim Phụng đang lén cười một mình, còn kèm theo một nhịp thở ra rất nhẹ nhõm.

* * * * *

Màn đêm đã buông đầy. Và ở ngoại vi trấn thành, tại một bìa rừng, màn đêm như càng buông đầy hơn.

Tuy vậy vẫn có thể dễ dàng nhận thấy một bóng đen cứ hết lao phóng vào rừng lại lao ngược trở ra, trông bộ dạng có vẻ rất nôn nóng.

Cuối cùng, bóng đen hậm hực dừng lại ở ngoài bìa rừng, miệng lẩm bẩm rủa sả :

- Tiểu tử dám mắng ta là vô sỉ dê tiện? Hừ, nếu là thế, liệu ai vô sỉ hơn ai khi nửa đêm bọn chúng hai người lại cố tình chui mất hút vào rừng? Nhưng chúng lẫn đâu mất dạng? Mà cũng lâu lắm rồi vẫn chưa chịu quay ra? Trừ phi cả hai cứ mãi hoan lạc, quên cả trời và đất. Hừ! Tiểu tử không màng vào khách điếm, cứ ngỡ ngây thơ, nào dè là cố tình tìm chỗ thiên nhiên để tha hồ tình tự. Đúng là hạng vô sỉ, thứ không biết thẹn.

- Ai không biết thẹn? Ta hay yêu nữ dê tiện người?

Đột nhiên nghe tiếng quát hỏi, bóng đen đang lẩm bẩm giật mình nhìn quanh :

- Ai?

Một bóng người chột từ cội cây cao phóng người hạ thân xuống :

- Ta! Lãng Kim Phụng đây. Không phải người đang lén bám theo ta và Sầm Phong sao? Đã vậy hà có gì còn hỏi ta là ai? Nói mau, yêu nữ người là ai?

Bị căn vặn, bóng đen vụt cười khẩy :

- Sao chỉ có một mình Lãng Kim Phụng người? Sầm Phong đâu? Hoặc giả sau khi hoan lạc, y một quá không dậy nổi?

Lãng Kim Phụng lập tức xô người lao đến :

- Hoan lạc này! Một lời vô sỉ như thế mà người nói được, chẳng trách Sầm Phong chưa gì đã mắng yêu nữ người là dê tiện vô sỉ.

“Ào...”

Không nao núng dù bị tấn công bất ngờ, yêu nữ cũng phát chiêu :

- Phải rồi, ta vô sỉ nên không cần trưởng bối vẫn dám mặt dày cùng cậu nam kết thành phu phụ. Ta vô sỉ như vậy đấy. Đỡ!

“Ào...”

Lãng Kim Phụng chột thu chiêu và di chuyển phương vị, để sau đó hất một chưởng cực mạnh về phía tả đang bị yêu nữ để hở :

- Yêu nữ mặt dày, đỡ!

“Vù...”

Nhưng yêu nữ cũng kịp tránh chiêu, phản công lại một chưởng kinh uy mãnh không kém :

- Chưa rõ ai mặt dày hơn ai. Đỡ!

“Ầm!”

Song phương chạm kính và lần đầu tiên Kim Phụng biết thế nào là bản lãnh lợi hại của yêu nữ :

- Khá thật đấy. Thảo nào Sầm Phong quyết tránh mặt yêu nữ người. Hãy thử lại một lần nữa xem nào. Đờ!

“Vù...”

Yêu nữ bị hoang mang :

- Sầm Phong tránh mặt? Sao y biết chính ta đến để tránh trước? Hiện giờ y ở đâu? Nói mau.

“Bung, bung!”

Lăng Kim Phụng phá lên cười :

- Người có biết thế nào là kẻ hư hư thực thực chẳng? Cố tình nói cho người biết bọn ta đi tìm mua y phục là thực, thay đổi y phục là giả, là hư. Vì thế bọn ta mới mau chóng vừa bước vào là quay lộn trở ra, tạo thành thế bất lợi cho người, khiến người phải vội đuổi theo bọn ta đến tận đây và mất dấu. Còn muốn biết Sầm Phong lúc này đang ở đâu ư? Cứ nạp mạng cho ta rồi yêu nữ người sẽ rõ. Đờ chiêu! Ha ha...

“Ào...”

Yêu nữ nôn nóng đến vội phát kỳ chiêu :

- Y đang ở đâu? Nếu người không nói, Thái Phi Nguyệt ta sẽ giết người. Đờ!

“Ầm, ầm!”

Lăng Kim Phụng vẫn cười giòn giã :

- Nghe người dọa, Lăng Kim Phụng ta sợ quá. Hay là để ta nói cho người nghe vậy, chịu không? Nói này! Đờ này! Ha ha...

“Vù...”

Thái Phi Nguyệt động nộ, thét lạnh lạnh :

- Dám hý lộng ta, người ngỡ đã có bản lãnh đó sao? Ta sẽ cho người biết công phu Vạn Xà giáo chẳng giúp người bảo toàn sinh mạng như đang tự phụ đâu. Đờ chiêu!

Để chứng tỏ lời nói đó không chỉ dọa suông, đầu pháp của Thái Phi Nguyệt bất chợt thay đổi và bộc lộ những biến hóa ảo diệu khó lường. Đồng thời thoát tiên kỳ chiêu của Thái Phi Nguyệt đã khiến Lăng Kim Phụng khốn đốn. Và vì bận tâm đối phó nên nhất thời Lăng Kim Phụng chẳng còn tâm trí đâu để tiếp tục dùng lời nói hý lộng hoặc châm chọc Thái Phi Nguyệt.

“Ào... ào...”

Thái Phi Nguyệt nhờ đó chiếm được thượng phong, càng tận lực vận dụng toàn những kỳ chiêu nhiều biến đổi, bức dồn dần Lăng Kim Phụng vào thế bị động. Thái Phi Nguyệt lạnh lùng hỏi :

- Đã đến lúc người không thể không cho ta biết Sầm Phong hiện giờ đang ở đâu? Hãy nói mau, vì điều đó sẽ giúp người bảo toàn sinh mạng.

Lăng Kim Phụng đang chống đỡ đến bờ hơi tai, không còn sức để đối đáp. Dù vậy, nhân lúc Thái Phi Nguyệt phát thoại nêu đề xuất, Lăng Kim Phụng thấy xuất hiện có một thoáng bởi Thái Phi Nguyệt nói tay chậm chiêu, liền phản thủ hoàn công, bất ngờ phát xạ ra một tia chỉ kính, một dịp hiếm hoi để uy hiếp ngược lại Thái Phi Nguyệt.

“Viu...”

Thái Phi Nguyệt hoảng kinh nhảy lùi, miệng thốt ra những lời nghi hoặc :

- Độc Long chỉ? Sao bảo mục Độc Long từ lâu rồi đã lập thế không trao truyền tuyệt kỹ này cho bất luận ai. Nhưng kỳ thực người vẫn biết?

Chiếm lại thượng phong, Lăng Kim Phụng nhờ đó có cơ hội trút xả trọc khí, hít thở lại đầy vào người những làn thanh khí mát mẻ của bầu trời đêm. Và đây là dịp cho Lăng Kim Phụng bức dồn trở lại Thái Phi Nguyệt :

- Người có xuất xứ sư môn thế nào khiến am hiểu hầu như tường tận những ẩn tình mà kẻ cả thuộc hạ bốn giáo chẳng phải bất luận ai cũng am hiểu? Chỉ tiếc một điều, tin tức người có được chưa hoàn toàn đúng sự thật. Và đây là bằng chứng, hãy ném thử một tuyệt kỹ khác cũng của Độc Long Thái giáo chủ của bốn giáo.

Và Lăng Kim Phụng khoa nhẹ hữu thủ, nhân đó vẩy ra ba lượt vừa nhanh vừa nhẹ nhàng ôn hòa.

“Vù...”

Thái Phi Nguyệt thoát nghe đã ngỡ ngàng, đến khi thấy cung cách xuất thủ của Lăng Kim Phụng, Thái Phi Nguyệt liền chuyển từ ngỡ ngàng sang bàng hoàng, đành tận lực phát chiêu ngăn đỡ, miệng kêu thất thanh :

- “Độc Long Tam Vỹ”? Mụ Độc Long đã quyết định chọn người làm Giáo chủ Vạn Xà giáo? Nếu không phải thế, có sao những tuyệt kỹ này mụ chẳng truyền cho ai ngoài người?

“Bung bung bung!”

Dù vậy, kết quả xảy đến như không đúng với mong muốn của Lăng Kim Phụng thì phải. Vì bây giờ nàng tuy có cơ hội lao đến xuất thủ trước uy hiếp Thái Phi Nguyệt nhưng khi lên tiếng, lời của Kim Phụng lại tỏ ra hậm hực không ngờ. Nàng quát :

- Cao nhân nào đã đào luyện được cao đồ như người kẻ cũng khá cao minh. Nhưng ta chưa thể tin đến Độc Long tuyệt kỹ vẫn không làm người nao núng. Hãy đỡ thêm một chiêu nữa xem sao. liệu người có còn nhiều may mắn như thế nữa không? Đỡ!

“Ào...”

Thái Phi Nguyệt chợt xoay người và khi xoay lại đã có thêm một thanh kiếm cầm trong tay. Lập tức Thái Phi Nguyệt tung cả người lẫn kiếm lao vào ngọn chưởng kinh vừa phát của Lăng Kim Phụng :

- Ta may mắn hay nhờ bản lãnh, người cứ chờ đấy sẽ rõ. Vì đến lượt người hãy ném thử tuyệt kỹ của Thái Phi Nguyệt ta. Đỡ kiếm!

“Vụt... vụt...”

Kiếm quang bật lóe sáng giữa màn đêm, tạo thành tia chớp ngời vừa uy mãnh vừa thần tốc. Và khí thế lợi hại này của Thái Phi Nguyệt buộc Lăng Kim Phụng không thể không thu chiêu hồi bộ.

“Vút!”

Phát giác thái độ lẩn tránh có vẻ đã sợ hãi của Kim Phụng, Thái Phi Nguyệt buông tiếng cười khẩy, đồng thời lại vẩy kiếm lướt đến :

- Hãy còn một cơ hội cuối cùng dành cho người. Nếu không cho ta biết hành tung lúc này của Sầm Phong, mạng của người thật khó vẹn toàn. Đỡ!

“Vụt... vụt...”

Kiếm chiêu của Thái Phi Nguyệt thật lăng lẹ, khiến Lăng Kim Phụng lần này cũng chỉ kiếm cách tránh thật nhanh. Thế nhưng...

“Soạt!”

Lăng Kim Phụng tránh không đủ nhanh so với chiêu kiếm nhanh như thiểm điện của Thái Phi Nguyệt. Vì thế, ở đầu vai bên tả nàng bỗng nghe mát lạnh, nhìn lại thì thấy phân y phục ở đây đã bị cửa rách ngay một đường, để lộ một phần da thịt ngời trắng, tương phản rõ rệt so với bầu trời đêm, đồng thời còn lộ rõ một chấm tròn sẫm màu ngay giữa phần da thịt vừa tình cờ phơi bày. Có lẽ đó là mũi kiếm vừa thần tốc vừa sắc bén của Thái Phi Nguyệt hươ lướt qua gây nên.

Điều này khiến Lăng Kim Phụng vừa thẹn vừa giận lẫn lộn. Nàng lấy một tay, kéo mảnh y phục đã rách lên che kín bờ vai, mắt thì quắc nhìn Thái Phi Nguyệt.

Và Lăng Kim Phụng đã chực quát những lời giận dữ cho thái độ Thái Phi Nguyệt hầu như vừa lảng nhục nàng thì đột ngột nàng phát hiện Thái Phi Nguyệt cho dù vừa chiếm tiện nghi nhưng thay vì lợi dụng cơ hội đó để tiếp tục tấn công giành lợi thế, nào hay Thái Phi Nguyệt không hiểu sao bỗng đứng thờ người, nhìn chăm chăm vào phần da thịt vừa mới được Lăng Kim Phụng lấy tay kéo mảnh y phục rách lên che kín.

Với phát hiện này, Lăng Kim Phụng đổi giận thành cười đắc ý. Nàng bất ngờ xuất thủ tấn công Thái Phi Nguyệt :

- Có qua tất phải có lại. Đến lượt ta đáp lễ đây. Đờ!

“Ào...”

Đang thờ người, tiếng quát bất ngờ của Lăng Kim Phụng làm Thái Phi Nguyệt sực tỉnh. Nhưng đã phần nào muộn cho Thái Phi Nguyệt. Vì ngọn chưởng lực do Lăng Kim Phụng phát ra cơ hồ đã đến sát bên thân Thái Phi Nguyệt. Quá hoảng, Thái Phi Nguyệt chỉ còn mỗi một phản ứng vồn vện là bật ngã nửa thân trên ra phía sau, thi triển ngay tư thức Thiết Bản Kiềm, hy vọng kịp thời tránh và làm cho chưởng lực của Lăng Kim Phụng chỉ có thể lao lướt qua phần thân trên đã ngã ngửa về phía hậu. Và may mắn cho Thái Phi Nguyệt, vì diễn biến xảy ra ngay lúc đó hoàn toàn đúng với những gì Thái Phi Nguyệt toan tính.

“Vù...”

Dù vậy Lăng Kim Phụng cũng cười khanh khách :

- Ưng phó quả tuyệt mỹ. Nhưng với chiêu này nữa người đối phó thế nào đây? Trúng! Ha ha...

Lăng Kim Phụng quật nhanh một kinh khác nhắm vào phần thân trên vẫn còn ngã bật ngửa và lộ sơ hở hoàn toàn của Thái Phi Nguyệt.

“Ào...”

Thái Phi Nguyệt biến sắc, ngã xuống thấp hơn nữa về phía sau thì có khác nào tự buông xuôi tay cho đối phương mặc tình hạ thủ, còn nếu uốn bật người ngược trở lại thì là tự lãnh nhận trọn vẹn một kinh Lăng Kim Phụng đang quật đến. Hành động như thế nào cũng bất lợi, Thái Phi Nguyệt ngỡ phải thúc thủ nào ngờ chợt nảy ý hay.

Và bất thần Thái Phi Nguyệt vươn tay chống ngược đầu mũi kiếm xuống phần đất ở phía sau, vẫn với tư thức Thiết Bản Kiềm vừa lỡ bộ thi triển bằng cách đó, Thái Phi Nguyệt chợt có thêm chỗ để chịu lực chống đỡ lại sức nặng toàn thân nhờ vào phần mũi kiếm vừa kịp thời cắm xuống đất. Nhân đó, Thái Phi Nguyệt lập tức búng mạnh hai cước chân, dùng cước lực thay cho chưởng, vừa đỡ vừa mong hóa giải bớt chiêu chưởng quá nghiệt ngã và lợi hại của Lăng Kim Phụng.

“Bùng, bùng!”

Cách ứng phó này dầu sao vẫn giúp Thái Phi Nguyệt toàn mạng, chỉ bị chấn lực đẩy bay về phía sau, vô tình khiến cho Thái Phi Nguyệt lúc rơi xuống phải chấp nhận để phần hông va mạnh vào đất đến ê ẩm.

“Phịch!”

Tuy không thể đắc thủ như mong muốn nhưng nhìn Thái Phi Nguyệt bị té theo một cách khó coi đó, Lăng Kim Phụng nắc nẻ cười :

- Chiêu thức người vừa thi triển thật ngoạn mục làm sao. Chiêu đó có tên gọi là thế nào vậy? Ha ha...

Thái Phi Nguyệt thịnh nộ, lại chống kiếm vào đất để bắt ngờ bật lao vút vào Lăng Kim Phụng :

- Tiện tỳ muốn chết!

Thái Phi Nguyệt khoa kiếm lấp loáng, lập tức áp đảo Lăng Kim Phụng vào hiểm địa.

“Vù, vù...”

Bị bức dồn đến thế này, Lăng Kim Phụng bỗng bất thần cho một tay vào người, miệng quát phần nộ :

- Người thật bức người quá đáng. Có phải muốn ta cho Bích Linh tiểu xà xuất hiện, đối phó người chăng? Xem đây!

Vừa nghe đến Bích Linh tiểu xà, Thái Phi Nguyệt ngay lập tức thu hồi chiêu kiếm và nhảy lùi lại thật xa :

- Người đang giữ Bích Linh tiểu xà thật sao?

Lăng Kim Phụng cười đắc ý, dù rằng cánh tay vừa cho vào bọc áo vẫn chưa lấy ra :

- Sẽ đến lúc tự người tỏ tường hư thực. Giờ thì khai mau, ai đã sai khiến người dùng Thập Lý Hương để theo dấu ta cùng Sầm Phong? Người phải đáp nếu không sẽ biết được thể nào là lợi hại của Bích Linh tiểu xà.

Thái Phi Nguyệt bán tín bán nghi, từ từ tiến lại gần Lăng Kim Phụng :

- Bích Linh tiểu xà theo ta biết gần đây đã nhận Sầm Phong làm chủ nhân. Người muốn dọa ta ư? Vô ích.

Lăng Kim Phụng khinh khỉnh đáp lại :

- Thế người ngỡ Sầm Phong yên tâm để ta là thê tử y lưu lại một mình mà không có thêm tiểu xà Bích Linh chính là trợ thủ đắc lực sao?

Thái Phi Nguyệt khựng lại :

- Nghĩa là Sầm Phong đã thật sự bỏ đi?

Lăng Kim Phụng cười tự phụ :

- Người không ngạc nhiên vì ta đã cố tình cầm chân người một lúc lâu sao? Có lẽ lúc này Sầm Phong đã đi xa ngoài năm mươi dặm. Với kế này, chỉ cần Sầm Phong dửng dưng thêm nữa, kể từ nay nhân vật đã sai phái khiến người liệu còn biện pháp nào bám theo để dò xét Sầm Phong được chăng? Ha ha...

Thái Phi Nguyệt bàng hoàng :

- Y dám như thế sao? Nói mau, y định đi đâu?

Lăng Kim Phụng bỗng từ từ tiến về phía Thái Phi Nguyệt :

- Người còn đủ tư cách để mong ta đáp lại lời cật vấn của người ư? Tư cách gì chứ? Có chẳng người cứ xuống Quỷ Môn quan, bảo lão Diêm Vương đáp lời cho. Xem này!

Thái Phi Nguyệt vừa thấy cánh tay đang cho vào bọc áo của Lăng Kim Phụng có dấu hiệu chớp động, tự biết thể nào cũng bị Lăng Kim Phụng ném Bích Linh tiểu xà ra, nên hoảng sợ, vội xoay người đào tẩu thật nhanh.

“Vút!”

Lăng Kim Phụng với cánh tay vẫn cho vào bọc áo, kỳ thực chưa hề rút ra, lập tức đuổi theo Thái Phi Nguyệt :

- Người chạy đâu cho thoát? Đứng lại!

Nhưng Thái Phi Nguyệt đã lao đi mất hút vào màn đêm. Và thay vì đuổi theo như lời vừa giả vờ tỏ ý đó, Lăng Kim Phụng tuy cũng thi triển khinh công để chạy nhưng là chạy theo một hướng hoàn toàn khác với Thái Phi Nguyệt. Chỉ loáng mắt, đến lượt Lăng Kim Phụng cũng biến mất hút vào màn đêm.

Ngoại vị trấn thành và nhất là ở khu bìa rừng này liền trở lại sự tĩnh lặng. Và nó chỉ lại bị phá vỡ khi một lúc sau đó Thái Phi Nguyệt chợt xuất hiện quay trở lại.

Ả lỏng lộn chạy tuôn vào rừng, mặc tình sục sạo tìm kiếm, sau đó quay trở ra, hậm hực giẫm chân thành thịch, cuối cùng cũng đành giận dữ bỏ đi mất dạng.

Màn đêm đen vẫn bình thản buông dầy, che giấu những gì cần che giấu, không thể phơi lộ trong bóng tối. Cho đến khi từ xa xa chợt xuất hiện bóng dáng một gã say, cứ chân nam đá chân chiêu, đi lạch qua lạch lại tiến gần về phía bìa rừng.

Tửu nhập tâm như hổ nhập lâm, gã này vì quá say nên lúc thấy cây rừng cứ nghiêng nghiêng ngã ngã liền cười rú lên :

- Bọn người... bọn người cũng say rồi sao? Ha ha... ha ha...

Gã lão đảo té ngồi, tiện đó lại nhấc bầu rượu lúc nào cũng kê kê trên tay, đưa lên miệng tu một hơi dài :

- Khá... mỹ tửu... Hảo mỹ tửu. Ha ha...

Cuối cùng gã ngã vật ra nằm ngủ mê man.

Rừng lại yên tĩnh kể từ đó.

Phải một lúc lâu sau mới thấy xuất hiện một cỗ xa mã đèn đuốc sáng choang cũng chạy dần đến bìa rừng.

Ngoài một xa phu đang điều động cho cỗ xa mã từ từ chạy, trong cỗ xe còn có vài ba người cứ chơ miệng ra ngoài xe và gọi loạn thình loạn tiếng :

- Thiếu gia? Ơi thiếu gia!

- Thiếu gia có say nằm ở đâu cũng xin lên tiếng cho. Bọn tiểu nhân chỉ muốn tìm đưa thiếu gia quay về thôi. Thiếu gia!

Tất cả đều gọi và đều là giọng ồm ồm của nam nhân.

Cuối cùng cỗ xa mã cũng dừng lại vì đã phát hiện gã say đang mê man ngủ :

- Ơi, thiếu gia!

Xa phu vẫn ngồi, nhìn từ trong cỗ xe tuôn xuống ba gã gia nhân chạy đến để dìu đỡ gã say nằm vào lòng cỗ xe.

Sau đó, cỗ xa mã từ từ lẩn bánh, thoát đầu chạy chậm, sau nhanh dần.

Họ quay lại trấn thành lúc này chẳng một ai còn thức.

Được một lúc thì có một gia nhân chui ra ngoài thay đổi cho gã xa phu đã đến lượt cần nghỉ tay.

Cỗ xa mã chỉ dừng lại khi đã chạy quá trấn thành, vượt qua phía bên kia của ngoại vi trấn thành.

Cỗ xa mã dừng vì có một nữ độc hành đột ngột xuất hiện nhưng chỉ với một tay đè ghìim càng xe, vẫn đủ lực làm cho cỗ xa mã không thể tiếp tục chạy.

Mục kích thần lực đó của nữ đạo tặc, gã xa phu sợ đến lú lười :

- Cha mẹ ơi, thiên địa quỷ thần ơi...

Nữ đạo tặc dùng tay còn lại, chỉ thoát cái là chọc đầu kiếm không hiểu ở đâu ra, chạm vào khuôn mặt đang quá sợ hãi của gã xa phu :

- Lẽ ra bọn người phải dừng đâu đó trong thành, có sao lại chạy mãi đến tận đây? Bọn người đi đâu? Nói?

Trong cỗ xe lập tức có tiếng kêu ơ ơ :

- Xin nữ đại hiệp tha mạng. Có phải nữ đại hiệp muốn tìm một gã say cùng với một mụ đạo tặc đã nguy trang thành xa phu? Cả hai đã lên chui xuống phía dưới gầm xe từ lâu rồi.

Nữ đại hiệp giật mình, chợt hất kinh làm cho mọi rèm xe che xung quanh đều bị cuốn ngược lên cao.

Trong cỗ xe chỉ có hai, cộng thêm xa phu nữa là đủ ba gia nhân lúc này đã dìu gã say chui nằm vào lòng cỗ xe.

Như chưa hài lòng, nữ đại hiệp còn bắt ngờ lao phốc vào trong cỗ xe, xem xét phần đáy :

- Chúng đã chui xuống đây? Lúc nào?

Một gã gia nhân méo máo đáp :

- Còn lúc nào nữa, mụ đạo tặc vừa đổi chỗ xong cho lão thất, liền cùng gã say chui thoát đi luôn. Nữ đại hiệp xin tha mạng. Vì chúng bảo cứ cho chạy mãi, thế nào cũng được nữ đại hiệp giữ lại và thưởng thêm cho ngân lượng. Bọn tiểu nhân phải thức dậy lúc nửa đêm để chạy long nhong thế này, chúng chỉ trả có mỗi một nén bạc, quả là quá thiệt thòi cho bọn tiểu nhân. Mong nữ đại hiệp gia ân.

Nữ đại hiệp rung động, ngồi ngây như phỗng. Nhưng sau đó bất chợt ngửa mặt cười vang, đoạn tung người lao đi mất dạng.

Ba gã gia nhân nhìn nhau. Sau đó có một gã khom người cạy mở miếng ván ở đáy thùng xe :

- Thiếu gia đoán quả như thần. Nhưng vì bọn tiểu nhân phải gặp nguy suất chết, mong thiếu gia thưởng thêm.

Sầm Phong chui lên trước, tiếp đó là đến lượt Lăng Kim Phụng.

Kim Phụng lấy tay vuốt mồ hôi vì đã ép mình phải nằm dưới đáy thùng xe khá lâu :

- Được rồi. Tiểu nữ không chỉ thưởng thêm, mà còn xin chuộc luôn cả cỗ xe này.

Đây là ba nén vàng, vàng ròng cả đấy, thưởng cho cả ba, mỗi vị một nén. Tạm thời xin phiền tam vị cứ tìm chỗ nào quanh đây ngủ tạm. Nhớ đấy, hãy ngủ cho đầy giấc vào, đến ngõ mới được phép quay lại thành. Càng vào muộn càng tốt.

Được thưởng hậu, cả ba đều hý hửng :

- Tiểu thư yên tâm, có khi bọn tiểu nhân còn tìm chỗ đánh chén. Dù về muộn, chỉ cần nhìn thấy cả một nén vàng thế này, mấy mụ ở nhà nhất định sẽ hả hê, nào dám làm khó bọn tiểu nhân.

Họ xuống xe, chỉ còn lại Kim Phụng và Sầm Phong thay nhau cho cỗ xa mã phóng đi như bay.

19. Chương 19: Dị Dung Thuật Chuyển Biến Cục Diện

Họ gồm hai người, một văn nhân trung niên và một nữ nhân có thể gọi là xú diện. Cả hai đều dùng tuần mã, đang thả nước kiệu cho đi chậm ngang nhau.

Ả xú diện cầu nhàu :

- Thà thúc thúc giữ lại cỗ xe hơn là để diệt nữ phải chường dung diện xấu xa này cho mọi người nhìn.

Văn nhân thở dài :

- Tuy như vậy là đã làm khó cho Dung nhi, nhưng đâu còn cách nào khác, một khi chúng ta kịp phát hiện đối phương vẫn giao hoạt cho thắm đầy cỗ xe mùi Thập Lý Hương. Tâm cơ thủ đoạn như thế thật khó lường. Càng chứng tỏ nhân vật đứng đằng sau quá ư lợi hại.

Dung xú diện hậm hực :

- Nếu biết vậy, phải chi thúc thúc trước đó cứ giao Bích Linh tiểu xà cho diệt nữ, ả nọ dù có đờm lược bằng trời vị tất dám chường mặt ra.

Văn nhân cười gượng :

- Nào phải ta không muốn giao. Há Dung nhi không muốn nhớ, dù Dung nhi làm cách gì cũng không thể gọi Bích Linh tiểu xà tuân lệnh sao? Nhưng có như thế cũng tốt. Vì dường như đối phương chưa có thật ý muốn hạ sát Dung nhi. Điều đó khiến ta suy nghĩ mãi không sao đoán hiểu nguyên nhân.

Dung xú diện bĩu môi :

- Cứ theo lời nói cuối cùng của Mạc tử, có thể hiểu thúc thúc phải là nhân vật có xuất thân rất tôn quý. Vì thế, họ tuy gây đủ khó khăn cho thúc thúc, nhưng gây tổn hại đến sinh mạng thì không. Và vô tình làm

điệt nữ được hưởng phúc lây, cứ như thế họ cũng chẳng dám gây thiệt hại gì cho bất luận ai có liên quan mật thiết với thúc thúc. Xuất thân đó là gì, có lẽ chỉ một mình thúc thúc tự đoán biết. Sao lại bảo nghĩ mãi vẫn đoán không ra?

Văn nhân bắt đồ bắt tuần mã dừng lại :

- Không lẽ có liên quan đến lão?

Dung xú diện cũng dừng lại vì kinh ngạc :

- Lão? Là nhân vật nào?

Văn nhân hoang mang :

- Ta chỉ biết lão là lão Lăn. Kỳ dư tính danh hoặc xuất xứ sư môn của lão, ta không hề biết. Chính lão là nhân vật đã đào luyện võ công cho ta suốt bốn năm qua. Bây giờ lão đã chết. Nếu những nhân vật chủ mưu gây khó và tỏ ra trân trọng thân phận cao quý của ta, lẽ nào họ đều là hạ nhân, hoặc bằng hữu, đang hành sự theo sự giao phó của lão Lăn cho dù lão đã chết?

Dung xú diện chợt nhìn quanh :

- Thúc thúc có việc gì vội chẳng? Nếu không, nhân lúc quanh đây chẳng có ai, điệt nữ thật muốn biết mọi điều liên quan đến lão Lăn, đến những gì đã xảy ra cho thúc thúc suốt bốn năm qua.

Văn nhân cũng nhìn quanh và chợt hạ thấp giọng bảo :

- Hãy cố nhẫn nại chờ đợi thêm. Vì lúc này ta thật đang nghĩ cách đột nhập Khúc phủ, may ra dò xét được tung tích hoặc hành tung của Ngân Kiếm Câu Hồn Hứa Thừa Ân.

Dung xú diện phản nản :

- Phải chờ đến bao giờ? Thúc thúc đừng quên, chúng ta đã là phu phụ, lẽ ra những gì liên quan đến phu quân, thiếp phải được tỏ tường ngay từ đầu.

Văn nhân lo ngại, lại nhìn quanh :

- Không được sơ suất đề cập đến mối quan hệ này. Một khi chúng ta vẫn đang đảm nhận cương vị mới là thúc điệt.

Dung xú diện tỏ ra bất cần :

- Thiếp chỉ nói khê, phu quân đừng quá cẩn tắc trở thành đa nghi. Vì làm gì có người lén quanh đây để sợ họ nghe.

Văn nhân thở ra nhẹ nhẹ :

- Biết là thế. Nhưng thà cẩn tắc để vô ưu hơn là tự chuốc bất trắc khó lường. Được rồi, muốn nghe thì để ta hỏi minh bạch một câu.

Dung xú diện cười thích ý :

- Gì?

Văn nhân càng hạ thấp giọng hơn :

- Tại sao lúc không tìm thấy chúng ta, Thái Phi Nguyệt lại giận dữ, cho chúng ta đang mãi hoan lạc? Ý của Thái Phi Nguyệt là thế nào? Và tại sao ngay khi nghe đến hai chữ hoan lạc, nàng lập tức hùng hổ xông ra, bắt chấp lời ta đã dặn là cứ nắp kín để trước sau gì nàng ấy cũng thất vọng bỏ đi? Hoan lạc là gì?

Dung xú diện bối rối vô tả, không thể đáp, đành giả vờ quay mặt ngó xung quanh.

Và tình cờ nàng phát hiện có một bóng người khả nghi. Nàng bật thét :

- Ai?

Văn nhân ngơ ngàng nhìn theo và kịp phát hiện ở một nơi khá xa, lúc này vẫn còn lưu lại những ngọn lau sậy đang nhẹ nhẹ chao động.

Vội lấy mắt ra hiệu cho Dung xú diện, sau đó vắn nhân thúc ngựa phi đến.

Dung xú diện vì hiểu ý nên cũng cho ngựa phi, nhưng chạy theo một vòng rộng, ý chừng muốn đón đường kẻ khả nghi thể nào cũng bị vắn nhân trung niên xua cho chạy như thỏ.

Nhưng không hề có chuyện đó.

Trái lại, lúc vắn nhân cho tuần mã dừng ở ngay chỗ có ngọn lau sậy vừa chao động, vắn nhân đột nhiên quay đầu hỏi quanh :

- Xuyên Vân lệnh đã xuất hiện. Xin hỏi, Xuyên Vân lệnh chủ hay Xuyên Vân lệnh xứ giả nào có ý định muốn chỉ giáo Giả Kim Bối này? Hãy hiện thân đi.

Dung xú diện lấy làm lạ, vội thúc ngựa toan chạy đến chỗ vắn nhân. Nhưng chạy chỉ được độ mười trượng, bắt đồ nằng giục tuần mã dừng lại, miệng lại quát vang, một tay thì vươn ra như chuẩn bị chộp vào vật gì đó :

- Dám ám toán bổn cô nương ư? Không dễ thế đâu.

Vắn nhân lập tức đưa mắt nhìn và chỉ còn biết thất kinh gào vang :

- Trong Xuyên Vân tiền có ám tàng hỏa dược. Hãy tránh mau, đừng bắt giữ cũng đừng để Xuyên Vân lệnh tiền chạm vào.

Dung xú diện đã kịp bắt gọn một mũi lệnh tiền. Và vì nghe vắn nhân hô hoán với giọng khẩn trương như thế, Dung xú diện cũng bàng hoàng, vội ném bỏ ngay.

Nhưng vừa rời tay Dung xú diện, Xuyên Vân lệnh tiền liền phát nổ.

“Ầm!”

Màn hắc vụ bỗng nhiên xuất hiện, bao phủ đầy đặc quanh Dung xú diện và cả toàn thân tuần mã.

Vắn nhân kinh hoàng bỏ ngựa, thi triển khinh công thượng thừa lao đến thật nhanh :

- Dung nhi!

“Vút!”

Và vắn nhân lao mất hút vào màn hắc vụ đen kịt. Lúc thoát ra thì trên tay vắn nhân chỉ còn là một thân hình mềm oặt của Dung xú diện. Đồng thời đúng lúc này, không hiểu hiện thân từ lúc nào, chợt đứng xa xa trước mặt vắn nhân là một phụ nhân với y phục toàn màu đen.

Vắn nhân cảm phần đứng nhìn Hắc phụ nhân :

- Tôn giá vừa phóng hạ Xuyên Vân lệnh tiền, cố ý đoạt mạng Dung nhi của ta?

Hắc phụ nhân điểm một nụ cười nhẹ :

- Người là Sầm Phong, tiểu nha đầu kia là Lăng Kim Phụng? Sao người nhỡ tâm chỉ gọi ả là Dung nhi, khiến ả dù chết vẫn khó bề xuôi tay nhắm mắt?

Vắn nhân từ từ đặt thân hình bất động của Dung xú diện xuống, nằm dài trên đất, đoạn đứng lên lạnh lùng bảo Hắc phụ nhân :

- Hóa ra vì nhận lầm đối tượng, tôn giá bất chấp hậu quả, cứ xuất thủ hạ sát Dung nhi của Giả Kim Bối này? Xưng danh đi, rồi đón nhận sự công bằng tất phải đến với hạng người có tâm địa độc ác như tôn giá.

Hắc phụ nhân dao động :

- Người giả vờ không nhận ra ta, Mộ Dung Xuân từng được người gọi là Xuân di và Xuân tỷ?

Vắn nhân lạnh lùng bước đến :

- Mộ Dung Xuân? Khá lắm, kể như tôn giá đã báo danh xong. Giờ hãy gặt những gì tự tay tôn giá đã gieo. Xuất thủ đi ngay khi tôn giá còn cơ hội.

Mộ Dung Xuân khiếp đảm lùi dần :

- Các hạ thật sự không phải Sầm Phong? Lẽ nào lại như thế?

Văn nhân bật lao đến thật thần tốc :

- Hãy đừng trách ta độc ác một khi chính Mộ Dung Xuân người đã khước từ cơ hội ta ban cho. Giờ thì nạp mạng. Đỡ!

“Ào...”

Mộ Dung Xuân càng thêm khiếp đảm, chỉ còn biết tận lực kháng chiêu do muốn lùi hoặc muốn bỏ chạy đã không kịp.

- Ối... đỡ!

“Ầm! Ầm!”

Chỉ một kích vồn vện, Mộ Dung Xuân không chỉ bị chấn lùi liên tục mà miệng mồm còn thổ huyết lai láng :

- Oẹ...

Văn nhân vẫn thịnh nộ lao đến :

- Nạp mạng!

Chợt có tiếng gầm vang :

- Công phu Thiếu Lâm quả danh bất hư truyền. Dù sao điều xảy ra chỉ là ngộ nhận đáng tiếc, mong Giả các hạ lưu tình. Nếu không, xin đừng trách Thôi Phi Hoàn mỗ buộc phải tiến lệnh diệt một phen thật sự đi vào Quỷ Môn Quan.

Văn nhân giật mình, lập tức thu hồi chiêu, nhưng trước đó cũng kịp điểm huyết chế ngự Mộ Dung Xuân. Và khi quay lại quả thật nhân vật thấy Dung xú diện dù vẫn nằm nhưng đã xuất hiện một vài cử động như thể chưa thật sự chết.

Đứng cạnh Dung xú diện là một nam nhân tuổi ngoài tam tuần, chính là Thôi Phi Hoàn như vừa tự xưng.

Mộ Dung Xuân thiếu não cầu cứu họ Thôi :

- Thất huynh?

Thôi Phi Hoàn xua tay :

- Được rồi. Chúng ta dù nhận tin lầm nhưng nhờ vậy được minh bạch kẻ định tìm không ở đây. Cứu sứ giả yên tâm. Miễn chúng ta có thể trả lại một tiểu diệt nữ vẹn toàn cho Giả nhân huynh, ắt mọi ngộ nhận sẽ hóa giả và Cứu sứ giả rồi cũng bình an vô sự.

Văn nhân cười lạt :

- Dung nhi của mỗ bẩm sinh đã không được diện mạo vẹn toàn. Với uy lực của Xuyên Vân lệnh tiên khi này, cho dù sinh mạng tạm thời vô sự nhưng vạn nhất dung diện bị tàn phá hơn, trách nhiệm này e chỉ có sinh mạng của cả hai mới mong bù đắp nổi. Thôi các hạ nghĩ sao?

Thôi Phi Hoàn cười tự tin và ung dung ném cho văn nhân một lo đan dược nhỏ bé :

- Với đan dược này, mỗ hoàn toàn tin lệnh diệt không những vô sự mà biết đâu còn may mắn bỗng có thêm dung diện hoàn mỹ hơn. Xin chớ nghi ngờ lời của mỗ.

Văn nhân thoáng chấn động khi đã nhận lọ đan dược.

Phác giác điều này, Thôi Phi Hoàn cau mặt :

- Giả như các hạ còn điều gì bất an, lo cho lệnh diệt chẳng?

Và tình cờ Thôi Phi Hoàn chợt nhìn xuống Dung xú diện. Liền ngay đó họ Thôi kêu kinh hoàng :

- Ôi chao. Lệnh diệt như có lớp giả diện phủ che bên ngoài?

Văn nhân thất sắc vội chộp ngay vào Hắc phụ nhân Mộ Dung Xuân :

- Mau bước tránh ra. Nếu không...

Thôi Phi Hoàn phản ứng cũng nhanh, lập tức cúi người chộp vào Dung xú diện, quát át văn nhân :

- Người chính là Sầm Phong? Tốt lắm, ta và người xem ai uy hiếp được ai... A... a...

Đột nhiên Thôi Phi Hoàn ngã bật ngửa, tiếp theo là giấy đàn đánh vài lượt, sau cùng thì bị sôi bọt đàm chết thảm.

Mộ Dung Xuân mở lộ hai mắt khiếp đảm, nhìn và không hiểu vì sao Thôi Phi Hoàn lẽ ra đang sắp chiếm lợi thế lại ngã ra chết thảm :

- Ôi... Thất huynh?

Văn nhân lệ tay điểm ngay vào hôn huyết mục Mộ Dung Xuân, đoạn vắt qua một bên để chạy vội đến chỗ Dung xú diện.

Thoạt nhìn qua, văn nhân hoàn toàn yên tâm về sinh mạng Dung xú diện, liền bắt tay ngay vào việc an táng, xóa bỏ mọi dấu vết đã có về một nhân vật Thôi Phi Hoàn.

Cuối cùng, văn nhân sau khi đặt Mộ Dung Xuân nằm một mình vắt vẻo trên lưng một tuần mã, liền cùng Dung xú diện dùng chung một tuần mã còn lại, vừa cho tuần mã phi đi vừa dùng dây kéo theo tuần mã thứ hai.

Lúc tìm được một chỗ kín đáo vừa ý, văn nhân tuân tự đặt cả hai nằm xuống hữu biệt hai chỗ, cố tránh không để xảy ra chuyện có thể cả hai tình cờ cự quây chạm vào nhau.

Phần việc cuối cùng cần hành động để xóa bỏ mọi dấu vết là văn nhân lẫn cả hai tuần mã đi một đoạn xa, sau đó tháo bỏ dây cương, dùng dây đó quật khế vào mõng hai con ngựa, làm chúng đau, lồng lên và phi mất dạng.

Khi quay lại chỗ đã chọn, văn nhân cả mừng vì thấy Dung xú diện đã hồi tỉnh :

- Kim Phụng? Thật may cho nàng, sức nóng của hỏa dược phát nổ chỉ phần nào phá hủy lớp diện mạo dị dung bên ngoài. Còn về độc chất có trong Xuyên Vân lệnh tiễn, ta nghĩ, chính Bích Linh tiểu xà vì không thể để chủ nhân chết nên đã từ bên ta chuyển qua bên nàng, giúp nàng hóa giải hoàn toàn chất độc. Nàng hãy tự kiểm tra lại, xem có chỗ nào bất ổn chăng?

Kim Phụng chỉ lo lắng cho diện mạo :

- Phu quân hãy mau nói thật, diện mạo thiếp liệu có bị tổn hại nhiều không? Xin đừng dối gạt thiếp.

Vừa lúc đó huyết đạo của Mộ Dung Xuân cũng đến lúc tự giải khai :

- Thuật dị dung này phi Đao Mộc Lý Thiên Biến Vạn Diện, ắt không còn ai cao minh như người. Kim Phụng người may thật đấy, không chỉ toàn mạng mà kể cả diện mạo còn nhờ có lớp dị dung che chắn vào vệ. Người hãy cho ta biết, Vạn Xà giáo người có thủ pháp gì kỳ bí khiến người dù không cần cất tay vẫn làm cho Thôi Phi Hoàn bất đắc kỳ tử?

Kim Phụng ngơ ngác :

- Thôi Phi Hoàn nào?

Văn nhân bỗng xua tay :

- Lúc đó nàng đã hôn mê, không nhớ gì cũng phải. Cứ từ từ, ta sẽ kể lại. Còn đây là...

Phát hiện văn nhân vẫn còn giữ lọ đan dược nhỏ và lúc này toan giao cho Kim Phụng, Mộ Dung Xuân cười khẩy :

- Lúc người tiếp nhận lọ đó đã có một thoáng nghi ngờ qua nét mặt. Sao bây giờ người tin tưởng, toan để ả Kim Phụng dùng? Người không chút lo ngại sao?

Văn nhân cười lạt, nửa đáp lời Mộ Dung Xuân, nửa giải thích cho Kim Phụng rõ :

- Sầm Phong này có chấn động chứ không mảy may nghi ngờ. Vì có lần, Thái Phi Nguyệt là hung thủ hạ sát tam trong Tứ hùng, sau đó cũng trao cho ta một lọ đan dược như thế này. Và chỉ vì ta phát giác lọ đan dược vẫn còn phong kín nguyên, trong khi Thái Phi Nguyệt lại bảo đã dùng qua và khuyên ta dùng vì rất công hiệu. Ngay lúc đó ta không thể không nghi ngờ Thái Phi Nguyệt đã có sẵn sắp đặt, sai Tam hung vũ nhục và hủy hoại diện mạo ta, sau đó xuất hiện, vờ vệ đạo trừ ma nhưng kỳ thực là giết tam hung diệt khẩu. Sơ suất này có lẽ đến tận bây giờ Thái Phi Nguyệt vẫn chưa nhận ra. Và ả sẽ mãi mãi không bao giờ hiểu tại sao thủ đoạn đã dùng lẽ ra có thể giúp Thái Phi Nguyệt tiếp cận ta nhưng trái lại ả đã bị ta lạnh lùng từ khước. Còn công năng diệu dụng của đan dược này, mục xem đây, ta đã dùng và quả nhiên hoàn toàn công hiệu.

Văn nhân xóa bỏ lớp dị dung, để mục Mộ Dung Xuân tha hồ ngắm nhìn một diện mạo dù tuấn tú nhưng thật lạnh lùng của một Sầm Phong đích thực.

Mộ Dung Xuân khiếp đảm, tìm cách nhảy lùi lại :

- Người thân nhiên tỏ bày chân tướng, nghĩa là sinh mạng ta đã bị định đoạt? Ta...

Sầm Phong vẫn tay, xạ vào mục một chỉ kinh cách không, chế ngự mục :

- Mục sẽ toàn mạng, ta cam kết như thế nếu được mục giúp ta, giải tỏa một vài nghi vấn.

Bị điểm huyết, mục rùng mình và từ từ ngã khuỵu xuống :

- Hư Vô chỉ - Vô Đang phái? Người kiêm thông sở học nhiều môn phái, bản lãnh đó thì sợ gì để đột ngột hủy bỏ toàn bộ võ công ta?

Sầm Phong cười nhạt :

- Bị mất võ công, sau này mục chỉ còn cách là mai danh ẩn tích hoàn toàn. Chẳng phải chủ ý này của ta sẽ giúp mục mãi mãi bảo toàn sinh mạng, không lo bị kẻ khác giết mục diệt khẩu sao? Mục nên cảm kích ta mới phải.

Mộ Dung Xuân bị khuất phục hoàn toàn :

- Người muốn hỏi gì Mộ Dung Xuân ta?

Sầm Phong không vội đáp, trái lại cứ quay qua và ném lọ đan dược cho Lăng Kim Phụng :

- Đan dược này chỉ cần thoa một lần là mọi vết thương hoặc vết bỏng không chỉ mau bình phục mà còn không bao giờ lưu lại những vết sẹo. Ta không tiện giúp nàng kiểm tra khắp thân. Nàng hãy tạm tìm chỗ lánh mặt và tự lo cho bản thân thì hơn.

Kim Phụng đón nhận và vì chột đỏ mặt nên vội vàng vàng lĩnh đi. Dù thế, nàng cũng nghe Mộ Dung Xuân đang hoang mang đặt nghi vấn với Sầm Phong :

- Sao thế? Đã là phu thê, chuyện thân cận dĩ nhiên không thể không có. Sao người bảo không tiện giúp nàng ta xem xét khắp thân. Hay là giữa cả hai chưa thật sự trở thành phu thê?

Và nàng nghe Sầm Phong phản ứng thật gay gắt với Mộ Dung Xuân :

- Chớ nói nhảm. Ta và Kim Phụng đã đủ lễ giao bái phu thê, tế thiên cáo địa, lẽ nào không thật sự trở thành phu phụ? Nhưng dù vậy, lễ giáo vẫn là điều phải tuân giữ. Đâu phải hễ đã là phu thê thì điều lẽ nghĩa có quyền bỏ qua?

Kim Phụng cười thâm nhưng đột nhiên lắc đầu thở ra và tiếp tục đi tìm chỗ lánh mặt, thực hiện việc mà Sầm Phong bảo là không tiện xem xét giúp nàng.

Do chỗ Sầm Phong chọn là có ý nên nàng không cần đi đâu xa. Nhờ đó nàng vẫn nghe tiếng cả hai đối thoại, chủ yếu là Sầm Phong cất vấn và Mộ Dung Xuân ngoan ngoãn cung xưng.

Sầm Phong hỏi câu đầu tiên :

- Ai ra lệnh cho nhị vị truy tìm tại hạ?

Mộ Dung Xuân đáp :

- Lệnh chủ.
- Nguyên nhân?
- Ta không rõ. Chỉ biết đó là lệnh khẩn, dù bị mất mạng, cũng phải liều chết miễn sao hoàn thành sứ mệnh.
- Xuyên Vân lệnh có kết minh với Vạn Xà giáo và Khúc Hồng Nguyên?
- Kim Lăng Phú Hiệp? Không bao giờ. Vì Xuyên Vân lệnh đã có một thời gian dài gián đoạn, phải thoái ản giang hồ, cũng một phần có sự hiệp lực của họ Khúc với thất đại phái. Là kẻ tử đối đầu thì có, quyết không có chuyện kết minh.
- Vậy còn Vạn Xà giáo?
- Có. Nhưng chỉ giới hạn ở những trao đổi đã thỏa thuận.
- Thỏa thuận thế nào?
- Người biết Lăng Ngọc Giao?
- Biết sao?
- Ngọc Giao vì không tiện trở mặt sát hại Kim Phụng nên ủy thác và nhờ Xuyên Vân lệnh làm thay.
- Sao vậy? Họ là tỷ muội mà?
- Vậy người chưa biết Ngọc Giao, Thừa Võ, Kim Phụng tuy cùng ở họ Lăng nhưng chỉ là dưỡng tử của Thái giáo chủ Vạn Xà giáo Độc Long Lăng Hồ? Huống hồ Độc Long Lăng Hồ dù đã ở tuổi thất tuần nhưng chưa bao giờ lập thành gia thất. Mụ đành thu nhận một vài cô nhi để có truyền nhân và cũng là lưu lại hậu nhân của Lăng gia cho hậu thế.
- Nhưng dù sao vẫn là tỷ muội, Ngọc Giao sao lại độc ác muốn sát hại Kim Phụng?
- Điều này, thiết nghĩ, nếu đã là phu thê, lẽ ra Kim Phụng đã nói tất cả cho người nghe từ lâu. Còn vì chưa có cơ hội thì người sau này nên hỏi thẳng Kim Phụng thì hơn.
- Được, tại hạ tạm bỏ qua chuyện này. Vì đúng là phu thê, tại hạ thật sự chưa có dịp tỏ bày hết mọi quá khứ của nhau. Hãy trở lại chuyện trao đổi giữa quý lệnh và Vạn Xà giáo. Ngọc Giao sẽ đền đáp lại thế nào nếu Kim Phụng quả thật bị quý lệnh đoan mạng?
- Ta không biết. Vì những sự giả như bọn ta chỉ biết theo lệnh thi hành.
- Được rồi. Giờ qua chuyện khác. Mụ bảo ai là hung thủ sát hại mẫu thân tại hạ?
- Cũng như trước kia. Ta vẫn nghi Sầm Thế Nghiêm.
- Không đúng. Vì đã là phu thê, tại hạ tuyệt đối không tin chính gia phụ lại đang tâm sát hại gia mẫu? Mụ đừng mong làm lòng tin của tại hạ bị dao động.
- Tùy người. Vì ta vẫn nghĩ người không ở họ Sầm.
- Mụ còn nhớ lão Lấn chứ?
- Nhớ, sao?
- Mụ bảo lão là ai?
- Ta cần gì biết một lão vô dụng như thế là ai?
- Mụ lầm. Lão không hề vô dụng. Bằng chứng là nhờ lão đào luyện nên tại hạ mới được thân thủ như lúc này.
- Thật sao? Ta không thể nào tin.
- Mụ phải tin. Vì bốn năm qua tại hạ đã luôn sinh sống cạnh lão và được lão đích thân đào luyện công phu cho tại hạ.
- Ta không bảo không tin điều đó. Vì nếu người đã nói như thế thì sự thật nhất định phải như thế.

- Vậy mụ không tin chuyện gì?
 - Ta không tin một người như lão Lăn lại có thừa uy lực để hòa giải và làm cho Vạn Xà - Xuyên Vân bình sinh luôn đối đầu nhưng mấy năm gần đây lại dễ dàng giao hảo với nhau.
 - Nghĩa là có một nhân vật thật sự đứng đằng sau Xuyên Vân - Vạn Xà? Ai?
 - Người nghĩ hạng sứ giả như bọn ta được quyền biết hoặc mở miệng hỏi về một nhân vật có thể có bối phận cực cao đến thế sao? Tuy vậy, vì người đã bảo đó là lão Lăn thì ta đành tin chính là lão Lăn thật.
 - Tại sao?
 - Vì có một lần ta tình cờ nghe Thất huynh, chính là Thôi Phi Hoàn bảo, có nghe Lệnh chủ bảo: nhân vật tối thượng đã giúp hòa giải Xuyên Vân - Vạn Xà có buột miệng bảo...
 - Mụ nói ngắn gọn thì hơn, sao lại bảo hết nhân vật này đến nhân vật khác bảo? Cứ như thế miệng này chuyện tai kia bao nhiêu lần?
 - Hừ! Là hạ nhân phải đón ý chủ nhân. Người vì chưa là hạ nhân của ai nên đâu thể biết chuyện bọn hạ nhân luôn giởng tai nghe ngóng từng tiếng ho, tiếng hắng giọng của chủ nhân là quan trọng và cần thiết đến thế nào. Mà được, người muốn gọn thì gọn. Theo sự hiểu biết của ta thì bản thân người quả có phần nào đó hoặc nhiều hoặc ít liên quan đến nhân vật tối thượng.
 - Liên quan như thế nào?
 - Ta không biết, tốt hơn người nên tìm lão Lăn mà hỏi.
 - Lão đã chết.
 - Chết? Thật ư? Vậy thì không phải lão Lăn rồi. Vì nhân vật ta đang đề cập là một người vẫn còn sống.
 - Cũng có thể, nhưng vậy thì là ai có chút liên quan đến tại hạ?
 - Thánh Y!
 - Thánh Y? Tại sao mụ lại nghĩ thế?
 - Vì ta vẫn nghĩ người ở họ Cao. Phụ thân người Cao Đại Hải là nhân vật ai cũng biết đã thật sự vong mạng. Riêng Thánh Y, nội tổ người, chỉ biệt tích, kỳ thực chưa ai dám khẳng định là đã chết. Cũng có thể lắm chứ.
 - Vô lý.
 - Vì người tin người ở họ Sầm?
 - Cũng phần nào như thế. Thêm nữa, nếu tại hạ đích thực ở họ Cao và mọi điều xảy ra đều do Thánh Y bố trí sắp đặt, một nội tổ như thế lẽ nào thay vì hiện thân nhìn nhận cốt nhục, lại cho người lên bám theo dò xét từng động tĩnh, tiếp đó còn gây nhiều án mạng, đổ vấy mọi tội lỗi lên đầu tại hạ chính là nội diệt của Thánh Y theo như mụ đoán? Mụ có thừa nhận lập luận này vừa không sai và vừa vô cùng kỳ quặc chẳng?
- Lăng Kim Phụng đã quay lại :
- Phu quân đừng dò hỏi mụ nữa. Vì thiếp nghĩ mụ chỉ là hạ nhân, quả thật khó thể am hiểu những nội tình muôn phần khó đoán như thế.
- Sầm Phong ái ngại nhìn nàng :
- Nàng bình an chứ?
- Kim Phụng thoáng đỏ mặt :
- Tương lai có vẻ ổn, nếu đan dược này thật sự hữu hiệu đúng như lời phu quân đoán quyết.
- Sầm Phong lo lắng :
- Về công hiệu của đan dược thì nàng yên tâm. Nhưng sao lại nói chỉ tương lai mới ổn? Còn hiện tại thì sao?

Kim Phụng đỏ mặt bối rối và không đáp.

Mộ Dung Xuân nhìn nàng :

- Người bị bỏng nhiều chỗ?

Kim Phụng hậm hực gật đầu :

- Cũng là nhờ mụ ban cho đấy. Thật đa tạ.

Mộ Dung Xuân tỏ ra ân hận :

- Ta chỉ là người thừa hành. Nếu người trách ta thì sau này ai thay ta tìm đến Ngọc Giao, đại tỷ người để trách?

Kim Phụng thở ra :

- Mụ nói cũng phải. Vì người sau cùng đáng trách chính là đại tỷ của Kim Phụng này.

Mộ Dung Xuân lắc đầu :

- Vẫn chưa đúng lắm. Nhân vật bí ẩn, theo ta nghĩ là Thánh Y, mới bị đáng trách sau cùng.

Sầm Phong chen lời :

- Tại hạ cũng có việc cần, không thể không tìm Thánh Y một lần. Vì thế, có là nhân vật sau cùng hay không, xin đừng bàn vội. Giờ hãy nói về những khó khăn của tiện nội. Mụ cũng đoán tiện nội bị phỏng nhiều chỗ? Phải điều trị như thế nào?

Mụ cười bí ẩn :

- Phu nhân người cũng biết cách chữa trị đấy. Ta sẽ bị oán trách là đa sự nếu dành phần bày cách chữa trị cho người.

Sầm Phong quay qua Kim Phụng :

- Nàng biết thật chứ?

Kim Phụng lườm mắt nhìn Mộ Dung Xuân, sau mới chịu đáp lời Sầm Phong :

- Phu quân chớ quá lo. Mụ nói đúng. Nhưng vì thiếp cũng biết cách nên có thể tự lo liệu.

Sầm Phong bất bình :

- Ta là phu quân, đâu thể để một mình nàng tự lo liệu, như thế sao phải?

Kim Phụng bỗng gắt một cách vô lối :

- Thiếp bảo được là được, phu quân chẳng tin thiếp sao?

Sầm Phong xoa dịu ngay :

- Ta tin, được chưa? Vậy bây giờ nàng muốn thế nào? Chỉ cần cho ta biết chủ ý là đủ.

Kim Phụng ân hận :

- Phu quân thật tốt. Thế thì... mà khoan, trước mắt phu quân liệu cách xử lý mụ này như thế nào?

Sầm Phong cười lạt, hỏi thẳng Mộ Dung Xuân :

- Tại hạ xin tùy theo quyết định của Xuân di.

Mộ Dung Xuân thất kinh :

- Gì nữa đây? Sao bỗng dưng người dùng lại cách xưng hô này? Trừ phi...

Sầm Phong gật đầu :

- Xuân di nên biết, chỉ có cái chết mới giúp Xuân di hoàn toàn yên thân. Không phải tại hạ độc ác hoặc nói lời rồi lại nuốt lời. Nhưng Xuân di thử nghĩ, vạn nhất Xuân di tình cờ để Xuyên Vân hoặc Vạn Xà phát hiện thì sao? Xin tùy theo quyết định của Xuân di.

Kim Phụng giật nảy mình :

- Phu quân quyết định kết liễu mục? Thiếp sẽ oán hận mãi nếu có một phu quân là người bội tín.

Sầm Phong thở hắt ra một hơi :

- Được. Vậy chúng ta đi. Ta sẽ không bội tín đúng như nàng muốn.

Kim Phụng vội đặt lại cho Mộ Dung Xuân một túi ngân lượng khá đầy :

- Mục đã mất hết võ công, an toàn hay không đều tùy vào mục.

Mộ Dung Xuân chợt háng giọng, vừa ngắt lời Kim Phụng vừa gọi giật ngược Sầm Phong :

- Người phải hứa tiễn ta thật nhanh, sau đó an táng ta cạnh mộ Thất huynh.

Kim Phụng bàng hoàng nhìn mục, sau đó cũng bàng hoàng nhìn Sầm Phong như thế, lúc Sầm Phong gật đầu đáp ứng mục :

- Không chỉ có thế, tại hạ còn hứa giúp Xuân di báo thù nếu Xuân di thật sự có mối thù cần báo phục.

Kim Phụng run rẩy thét không thành tiếng :

- Diên hết rồi... cả hai diên thật rồi sao?

Mộ Dung Xuân cầm tay Kim Phụng :

- Đây là ta tự chọn, đúng như lời phu quân người vừa ưng thuận cho ta toàn quyền quyết định. Kiếp giang hồ là thế. Huống hồ ta tin chắc sẽ có lúc họ tìm thấy ta. Khi đó, a... ta dù muốn chết cũng vị tất được toại nguyện. Chỉ bằng chết ngay bây giờ vẫn hơn.

Kim Phụng rùng mình :

- Họ tìm thấy Xuân di thì sao chứ? Làm gì có bằng chứng cho họ kết tội phản cho Xuân di, sau đó hành hình Xuân di?

Mộ Dung Xuân lắc đầu :

- Không cần bằng chứng nào cả. Hễ không hoàn thành sứ mạng được phó giao đã là có tội rồi. Còn nếu người quan tâm, muốn biết ta sẽ bị họ hành hình như thế nào và tại sao ta thà chết hơn là sống để chịu nhục hình, người cứ xem cách Ngọc Giao đối xử với địch nhân thì tự hiểu.

Kim Phụng rùng rờ tứ chi :

- Độc ác đến thế sao?

Sầm Phong quan tâm :

- Đại tỷ luôn đối xử với địch nhân như thế nào?

Kim Phụng không đáp. Trái lại người đáp chính là Mộ Dung Xuân :

- Người hãy tự nghĩ ra bất kỳ cách hành hình nào độc ác nhất thì Ngọc Giao sẽ đối xử với kẻ địch gấp mười lần độc ác hơn.

Kim Phụng chợt cầu xin Sầm Phong :

- Hãy nghĩ cách giúp Xuân di vừa được sống vừa được hoàn toàn yên ổn, tận hưởng hết tuổi thọ trời ban. Chỉ cần phu quân thực hiện được, vạn sự sau này thiếp nguyện nhất nhất chiều ý phu quân.

Mộ Dung Xuân thở ra :

- Không có cách nào đâu. Kể cả có trả lại võ công cho ta thì chỉ có nội cái chết của Thôi Phi Hoàn cũng quá đủ làm cho ta chẳng có điều gì để phó giao khi bị hỏi đến. Ta thật cảm kích vì thấy Kim Phụng người quá thật lòng với ta. Nhưng đừng vì thế làm khó cho phu quân của người.

Kim Phụng vẫn kêu nài :

- Nhất định phải có cách. Vì thiếp đã biết, phu quân của thiếp vốn thật sự thông tuệ.

Sầm Phong chợt gật đầu :

- Có. Nhưng như vậy thì thiệt thòi cho ta lắm, nhiều lắm.

Mộ Dung Xuân tỏ ra rất vui :

- Có thật sao? Ta không tin.

Riêng Kim Phụng thì hoàn toàn tin :

- Có thiệt thòi bao nhiêu, thiếp nguyện bù đắp lại bấy nhiêu hoặc nhiều hơn. Nhiều thật nhiều cho phu quân. Là cách gì?

Sầm Phong nhìn Mộ Dung Xuân :

- Tại hạ thật sự có cách. Nhưng nếu muốn tại hạ hoàn toàn tin, Xuân đi một lần nữa phải thổ lộ bằng hết những gì đã biết về Xuyên Vân, về Vạn Xà, tất cả.

Mộ Dung Xuân kinh ngạc :

- Tại sao? Huống hồ người cần biết thêm những gì?

Sầm Phong giải thích :

- Vẫn có câu: Ngựa quen đường cũ. Để Xuân đi không bao giờ quay lại đường cũ thì chỉ có cách là phải triệt hạ bằng hết mọi mối liên quan trước đây của Xuân đi đối với mọi người. Nghĩa là Xuân đi phải cho tại hạ biết hết mọi bí ẩn có liên quan. Để sau này, dù Xuân đi muốn quay lại thì tội bội phản qua lần tiết lộ cuối cùng này của Xuân đi sẽ khiến Xuân đi hết dám quay lại.

Mộ Dung Xuân hoang mang :

- Nhất nhất ta đều ưng thuận, miễn sống là được. Nhưng người phải giải thích rõ hơn ta mới hiểu định ý của người.

Kim Phụng nôn nao :

- Thiếp cũng muốn hiểu. Phu quân mau giải thích đi.

Sầm Phong tủm tủm cười với nàng :

- Ta sẽ chỉ điểm thuật dị dung cho Xuân đi. Rõ chứ?

Mộ Dung Xuân vỡ lẽ :

- Quả cao minh. Vậy là người sợ ta dùng lại thuật này chống lại người nên mới nghĩ cách triệt hết mọi đường quay lui của ta?

Sầm Phong gật đầu :

- Hãy chọn một nơi thật yên tĩnh, sống cho thật nhàn hạ vào. Với diện mạo mới, lại không còn võ công, chẳng ai tìm đến Xuân đi, trừ phi chính Xuân đi tự tìm họ. Tại hạ chỉ có mỗi một cách này gọi là vẹn toàn.

Mộ Dung Xuân vụt quỳ lên và lạy lạy :

- Tạ ân trời Phật. Đa tạ Sầm thiếu gia, Mộ Dung Xuân lập thệ sẽ mãi mãi giữ lời, sẽ mãi mãi ghi tạ ân tái sinh của Sầm thiếu gia và phu nhân.

Nhìn Mộ Dung Xuân rơi lệ ai cũng hiểu sinh mạng quý như thế nào.

Và cũng ở tại đó, cả ba tiến hành thật tỉ mỉ mọi điều vừa thỏa thuận. Người thì tiết lộ mọi bí ẩn này, kẻ thì chỉ điểm bí kỹ kia, họ trao đổi cho nhau.

* * * * *

“Vút! Vút!”

Đó là hai nhân vật cao thủ vì khấn trương nên đang thi triển kinh công thượng thừa.

Một người là Thôi Phi Hoàn, cứ đi độ đôi ba dặm là quay qua quan tâm hỏi nữ nhân đi cạnh bên :

- Mộ Dung Xuân Cứu sứ giả vẫn bình ổn chứ?

Mộ Dung Xuân dù cảm kích vẫn trách :

- Muội đã bảo vẫn không sao, hà tất Thất huynh cứ hỏi mãi như thế. Thật đấy!

Thôi Phi Hoàn thở ra nhẹ nhẹ :

- Ta vẫn lo. Bảo tại sao ta không luôn miệng hỏi.

Đoạn Thôi Phi Hoàn lấy tay ra hiệu.

Mộ Dung Xuân hiểu ý, vờ nhìn quanh :

- Thất huynh lại muốn đi ngoài? Ai bảo cứ ăn uống bữa bãi. Như ở đằng kia có chỗ thuận tiện đấy.

Cả hai chuyển hướng, chạy đến chỗ Mộ Dung Xuân vừa phát hiện. Và Mộ Dung Xuân đứng ở ngoài, chỉ có một mình Thôi Phi Hoàn cứ vội vàng lao mất hút vào tận bên trong.

Được một lúc, Mộ Dung Xuân tự tiện đi sâu vào, miệng gọi khẽ :

- Tốt!

Ở bên trong lập tức có tiếng Thôi Phi Hoàn hồi đáp :

- Ở trong này cũng vậy. Hoàn toàn không có gì khả nghi. Nàng vào đây.

Mộ Dung Xuân thở phào nhẹ nhõm, đi ngay vào và lên tiếng khi tìm thấy lại Thôi Phi Hoàn :

- Phu quân đã quyết định chưa?

Thôi Phi Hoàn gật đầu :

- Theo lời nàng kể, quả nhiên có thể đoán Thái giáo chủ Vạn Xà giáo bấy lâu nay thất tung mười phần đến chín là do Lăng Ngọc Giao hoặc một mình gây ra hoặc có thêm sự hỗ trợ của Lăng Thừa Võ. Và vì thế Lăng Ngọc Giao mới nảy ý tuyệt tình, thà giết nàng để đoạt Bích Linh tiểu xà hơn là đoạt tiểu xà trước nhưng sau đó vì nàng vẫn còn tại thế khiến tiểu xà cứ lên bờ đi, không chịu thuận phục Ngọc Giao. Ta quyết định sẽ giúp nàng một phen.

Mộ Dung Xuân lắc đầu :

- Thiếp không hỏi cũng không quan tâm đến lời hứa vừa rồi của phu quân. Thiếp đợi quyết định khác quan trọng hơn từ phía phu quân kia.

Thôi Phi Hoàn thở dài :

- Ta tư cách gì làm Giáo chủ Vạn Xà giáo? Ta chỉ có thể giúp nàng đối phó Ngọc Giao, Thừa Võ, nếu thật sự nàng có cơ hội trở thành Giáo chủ.

Mộ Dung Xuân bảo :

- Phu quân hoàn toàn đủ tư cách. Và điều này không do ai chọn lựa hoặc chỉ định, kỳ thực thì chính Bích Linh tiểu xà đã chọn phu quân trước.

Thôi Phi Hoàn hoang mang :

- Liên quan gì đến Bích Linh tiểu xà ở đây?

Mộ Dung Xuân hạ thấp giọng :

- Có đấy, và thiếp chỉ giải thích tận tường một khi phu quân chấp thuận và quyết định sẽ là Giáo chủ bốn giáo thay vì cứ để mặt tình cho đại tỷ Ngọc Giao thao túng.

Thôi Phi Hoàn cau mày :

- Phải có nguyên do thật thuyết phục mới được. Nàng hứa chứ? hứa là không dùng cách này hoặc cách khác để cố ý gán cho ta một trọng trách mà ta không hề muốn chút nào?

Mộ Dung Xuân hớn hở mừng :

- Nghĩa là phu quân đã ưng thuận?

Thôi Phi Hoàn xua tay :

- Như ta vừa bảo, phải có nguyên do thật thuyết...

Chợt ở bên ngoài có tiếng động khả nghi, làm Thôi Phi Hoàn dừng lời. Nhưng thay vì cả hai lên tiếng quát hỏi thì họ cứ lặng thinh. Lặng thinh và chờ đợi, đây chỉ là những gì họ đã nghe Mộ Dung Xuân “thật” điềm chỉ và căn dặn rất kỹ.

Đến khi cảm thấy chờ như thế đã đủ, Thôi Phi Hoàn dùng mắt ra hiệu cho Mộ Dung Xuân cứ ở lại, phần bản thân thì bình thần tiến ra.

Ở một vị trí tương đối thuận lợi, nhưng là khó sợ bị phát hiện đối với những người vô tâm, Thôi Phi Hoàn chỉ cần nhìn qua là thấy ngay một mũi tiễn Xuyên Vân lệnh không thể biết đích xác đã được cầm từ lúc nào. Đuôi mũi tiễn có gài một phong bao có màu đỏ tựa huyết. Thôi Phi Hoàn hiểu ngay, màu đỏ tượng trưng cho lệnh khẩn.

Nhưng khẩn thì khẩn, Thôi Phi Hoàn không được vội, Mộ Dung Xuân “thật” đã căn dặn như thế. Vì vậy, thay vì đi ngay đến chỗ có mũi lệnh tiễn để nhận lệnh, Thôi Phi Hoàn ung dung đứng nguyên vị, cho tay vào người, lấy ra một mũi lệnh tiễn Xuyên Vân tương tự, sau đó mới ném đi, cho cắm vào đất cạnh mũi tiễn đã có sẵn ở đó.

“Phập!”

Chờ khi cả hai mũi tiễn cùng yên vị một lúc đủ lâu, đây là quãng thời gian cần thiết để cho nhân vật có nhiệm vụ tổng đạt lệnh mới, nếu vẫn còn quanh quẩn đầu đó, được tha hồ nhìn và tự hiểu dấu hiệu có trên mũi lệnh tiễn vừa ném trả của Thôi Phi Hoàn mang ý nghĩa gì - Thôi Phi Hoàn mới tự cho phép bản thân được quyền tiến ra.

Thủ tục nhận lệnh mới cũng lắm nhiều khê. Đó là đầu tiên Thôi Phi Hoàn phải thu hồi mũi lệnh tiễn đã ném đi, nhưng không phải để cất giữ trở lại trong bọc áo. Trái lại, vừa thu hồi xong, Thôi Phi Hoàn lại có nhiệm vụ ném đi lần nữa. Lần này là tận lực ném thật cao và thật xa, để khi mũi tiễn đi sắp hết đà, Thôi Phi Hoàn nếu là Xuyên Vân sứ giả thật thì phải biết cách làm sao cho mũi tiễn phát nổ và tự hủy.

Thôi Phi Hoàn đã làm như thế, vận dụng khẩu quyết để phát hỏa ra một đợt sóng kinh gọi là Xuyên Vân Phá Thạch, một loại công phu mặc dù không thể gây tổn hại cho bất luận ai nhưng thật lạ, chỉ cần một đợt sóng kinh Xuyên Vân Phá Thạch này lan tỏa đi dù nhẹ, một khi được chạm khê vào mũi lệnh tiễn thì hỏa được có trong mũi tiễn lập tức bị kích động và phát nổ ngay.

“Ầm!”

Hắc vụ mùn ngút tuôn ra và đó là lúc Thôi Phi Hoàn phải nhanh thật nhanh, thi triển khinh thân pháp Xuyên Vân để tiếp nhận ngay mũi lệnh tiễn truyền lệnh mới.

“Vút!”

Và với diễn biến này, nếu chuyện tiếp lệnh vạn nhất vô tình có ngoại nhân nhìn thấy, chính tiếng chấn nổ của mệnh lệnh kia sẽ làm nhân vật đó buột lòng phải đưa mắt nhìn theo. Đến khi quay nhìn lại thì mũi lệnh tiễn đầu thì nhân vật tình cờ có mặt mục kích ắt sẽ ngỡ ngàng vì phát hiện mũi lệnh tiễn còn lại đã biến mất. Cách giữ kín mọi hành tung của những nhân vật Xuyên Vân quả cao minh và hiệu quả. Mà điều

lợi hại nhất là người truyền lệnh nếu có chút nghi ngờ về thân phận của người tiếp lệnh thì đây là cơ hội cho người truyền lệnh được quyền chọn một trong hai thái độ. Thứ nhất, nếu người tiếp lệnh thi triển đúng kinh thân pháp Xuyên Vân để thu hồi mũi tiễn truyền lệnh thì người truyền lệnh hoàn toàn yên tâm, sẽ lặng lẽ bỏ đi ngay. Thứ hai là điều ngược lại với điều vừa nêu, giả như người tiếp lệnh không thể thi triển kinh thân pháp Xuyên Vân, đó là người giả mạo, hoặc không là giả thì người tiếp lệnh đã vì một ẩn tình nào đó, như do bị thương nên không đủ lực thi triển kinh thân pháp Xuyên Vân, hay do đang bị kẻ địch khống chế uy hiếp nên cố tình không vận dụng kinh thân pháp Xuyên Vân lúc tiếp lệnh. Khi đó nhiệm vụ của người truyền lệnh chỉ còn là điều rất dễ, dùng sóng kinh Xuyên Vân Phá Thạch để hủy lệnh, diệt luôn người nhận lệnh và địch nhân đã uy hiếp người đó.

Thật may, Thôi Phi Hoàn đã thu hồi mũi tiễn truyền lệnh một cách an toàn và hoàn mỹ. Và lúc này Thôi Phi Hoàn đã quay trở lại chỗ Mộ Dung Xuân đang nôn nao chờ.

Bắt gặp ánh mắt dò hỏi của Mộ Dung Xuân, họ Thôi khẽ gật đầu :

- Lệnh khẩn.

Mộ Dung Xuân đưa tay đón ngay tiễn lệnh :

- Còn việc gì khẩn trương hơn truy tầm Sầm Phong? Hãy để muội xem nhanh nào.

Thôi Phi Hoàn tính ngăn lại nhưng đành chép miệng bỏ qua :

- Lẽ ra phải để ta xem trước. Vì ta là Thất sứ giả, bối phận cao hơn so với nàng chỉ là Cửu sứ giả.

Mộ Dung Xuân đã mở phong bao để đọc lệnh :

- Truyền Lệnh Nhân đã đi rồi. Tiểu tiết này dù chúng ta có vi phạm cũng không sợ bị phát hiện. Xem nào: “Thập thất cửu hội ngộ Kim Lăng?” Nghĩa là gì Thất huynh?

Thôi Phi Hoàn trầm ngâm :

- Đã sắp đến cửu nguyệt kỳ (tháng chín). Hay là lệnh bảo ngày mười bảy tới đây chúng ta phải có mặt ở Kim Lăng?

Mộ Dung Xuân nhắm tính :

- Hôm nay đã là cuộc kỳ trăng tính đến ngày mười bảy tới vị chi chỉ còn hai mươi ngày. Chúng ta phải khẩn trương thực hiện xong phần việc ở tổng đà Vạn Xà giáo mới mong kịp có mặt ở Kim Lăng đúng lúc. Đi thôi, Thất huynh.

Thôi Phi Hoàn gật đầu và đưa tay nhận lại mũi lệnh tiễn từ tay Mộ Dung Xuân :

- Không ai được giữ quá một lệnh tiễn trong người. Nhận cái mới thì hủy đi cái cũ, chẳng trách vẫn có người vì để tự bảo vệ mình trong tình trạng nhỡ xảy ra nguy cấp nên cố ý ngụy tạo thêm một vài lệnh tiễn giả mang theo.

Mộ Dung Xuân đang hủy bỏ phong bao có chứa mật lệnh, nhưng nghĩ sao lại cất vào người :

- Thất huynh muốn ám chỉ ai?

Thôi Phi Hoàn bắt đầu tiến ra ngoài, đi trước Mộ Dung Xuân :

- Tai vách mạch rừng và thiên cơ bất khả lậu, nàng nên tự hiểu thì hơn.

Mộ Dung Xuân chợt động tâm, nhìn quanh :

- Thất huynh vẫn ngại còn có người quanh đây?

Thôi Phi Hoàn thở ra nhẹ nhẹ :

- Nhất cử nhất động của chúng ta càng cẩn trọng thì càng ít lộ sơ hở. Cách hành sự để giữ kín hành tung của Lệnh chủ đối với bọn sứ giả chúng ta đã khiến ta hiểu và luôn tự nhắc mình cẩn trọng, cẩn trọng và cẩn trọng. Thôi, đủ rồi, đi nào!

Và cả hai thi triển kinh công lao đi.

“Vút! Vút!”

Được một lúc, Thôi Phi Hoàn chợt biến sắc, khẽ gắt Mộ Dung Xuân :

- Hãy vận dụng trở lại khinh thân pháp Xuyên Vân mau.

Mộ Dung Xuân đành tuân theo, cho dù miệng đang cầu nhàu :

- Thất huynh chỉ quá đa nghi thôi. Kỳ thực muội vì gấp quay về Tổng đàn, nếu cứ vận dụng mãi thứ thân pháp Xuyên Vân vì chưa quen nên chậm, muội thật lo sẽ không kịp đến Kim Lăng đúng hạn kỳ.

Thôi Phi Hoàn bắt gặp mình đang len lén đảo mắt nhìn quanh :

- Ta cũng đang tự lấy làm lạ, không hiểu sao bản thân dễ dàng thấu triệt và vận dụng nhiều loại công phu mặc dù chỉ mới nghe qua và lại cũng trong cùng một thời gian ngắn như muội. Ta không hề thấy chậm, cứ như đã quen từ lâu thứ thân pháp Xuyên Vân này.

Mộ Dung Xuân chợt thì thầm :

- Phu quân này, hay là để thiếp đổi qua thân pháp sư môn? Sẽ không ai lém bảm theo phát hiện đâu. Có như thế chúng ta mới không lo chậm chân.

Thôi Phi Hoàn lại nhìn quanh, sau đó miễn cưỡng đáp ứng :

- Được rồi. Nhưng nếu phát hiện có gì khả nghi, liệu nàng chuyển lại thân pháp Xuyên Vân kịp chẳng?

Mộ Dung Xuân cười hí hửng :

- Chúng ta đã đi quá xa rồi, làm gì có chuyện đó để phu quân quá lo. Giờ thì tốt rồi. Đi nào.

Cước lực được tăng, cả hai cứ như thể lao đi vun vút.

Chợt có tiếng người gọi họ :

- Chờ đã, Thất - Cửu nhị sứ giả!

Họ giật mình, bàng hoàng nhìn nhau và không thể không dừng lại.

20. Chương 20: Nội Tình Kỳ Bí Lệnh Xuyên Vân

Đối diện họ lúc này là một tăng nhân đầu cạo trọc, vận tăng bào và đi đứng bằng hai chân trần.

Thôi Phi Hoàn rúng động, hỏi tăng nhân :

- Có phải đại sư vừa lên tiếng?

Tăng nhân cười cười :

- Thất sứ giả xin đừng quá kinh ngạc. Trái lại hãy xem vật này thì rõ.

Mộ Dung Xuân cau mày nhìn tăng nhân đang đưa ra một mũi tiễn Xuyên Vân lệnh giống về hình dạng và thật nhỏ về kích thước :

- Dùng Xuyên Vân Thượng Tiễn để đường đột lộ diện hiện thân, bất chấp mọi quy ước bảo mật cần tuân giữ, phải chăng Đại sứ giả có ý thu hồi khẩn lệnh vừa ban hành hoặc vì nảy sinh nhị tâm nên cố tình vi kháng thượng lệnh, toan bội phản?

Tăng nhân thu cất ngay mũi thượng tiễn Xuyên Vân vào người :

- Không như Thất - Cửu nhị sứ giả vì đã một lần hiệp lực thực hiện sứ mạng do đích thân Lệnh chủ phó giao nên kể từ đó đến nay luôn được xuất hiện cạnh nhau. Ta và những sứ giả còn lại thì bị ngăn cấm, không được phép trực diện tiếp xúc cho dù có biết rõ về nhau đều là người của Xuyên Vân lệnh. Ý ta muốn nói,

điều này tạm thời sẽ thay đổi, chí ít là đối với ta và nhị vị. Còn nguyên do tại sao có thay đổi này. Thất sứ giả là người am hiểu có lẽ đã phần nào tự minh bạch.

Thôi Phi Hoàn giật mình :

- Ta hiểu sao được nếu chưa được Đại sứ giả hạ cố chỉ giáo?

Tăng nhân nhìn qua Mộ Dung Xuân :

- Hay là Cửu sứ giả đã hiểu?

Mộ Dung Xuân cười lạt :

- Đại sứ giả nên tự giải thích thì hơn. Nếu không đừng trách ta đành tự hiểu đây là cách uy hiếp không hoàn toàn rõ nguyên do của Đại sứ giả. Và đã vậy, Đại sứ giả cũng không thể oán trách một khi ta và Thất sứ giả buộc phải tuân theo môn quy, hành xử với Đại sứ giả như một kẻ bội phản.

Tăng nhân vỗ tay cười :

- Hóa ra Cửu sứ giả đã tự hiểu. Nhưng xin đừng vội quy kết đây là hành vi uy hiếp, trái lại chỉ là những đề xuất nho nhỏ trong phạm vi ba người chúng ta mà thôi. Ất nhị vị sử giả muốn nghe?

Thôi Phi Hoàn kịp ngăn lại khi phát hiện Mộ Dung Xuân toan có phản ứng với tăng nhân. Và họ Thôi bảo tăng nhân :

- Thậm chí có dùng hai chữ uy hiếp cũng không sao. Vì rằng ta đang tự hỏi, ở ta hoặc ở Cửu sứ giả đã để lộ lỗi lầm gì khiến Đại sứ giả vì phát hiện nên có ý dùng đó để uy hiếp ngược lại hai ta?

Tăng nhân nhăn nhó :

- Đã bảo ta không có ý định uy hiếp, sao Thất sứ giả cứ... mà thôi, để minh bạch thì ta xin nói thẳng vậy. Thoạt tiên xin hỏi nhị vị định đi đâu?

Thôi Phi Hoàn đáp :

- Như ta đã phúc lệnh hồi bẩm, qua dấu hiệu lưu trên lệnh tiễn, vì chưa hoàn thành sứ mạng truy tìm Sầm Phong cùng Lăng Kim Phụng nên trong thời gian chờ đợi thực hiện khẩu lệnh khẩn mới tiếp nhận, hai ta chỉ muốn tiếp tục truy tìm Sầm Phong.

Tăng nhân lại gặng hỏi :

- Tìm ở đâu?

Thôi Phi Hoàn có ý bực :

- Đương nhiên là phải tìm ở những chỗ tiểu tử họ Sầm có thể bất chợt xuất hiện.

Tăng nhân cười cười :

- Như nhị vị đang đi về hướng tổng đàn Vạn Xà giáo thì phải?

Mộ Dung Xuân tự ý xen vào :

- Lăng Kim Phụng là tam tiểu thư Vạn Xà giáo. Bọn ta có ý tìm Sầm Phong ở quanh quần Vạn Xà giáo tổng đàn thì đã sao? Có gì không đúng chẳng?

Tăng nhân gật gù :

- Sẽ không có gì không đúng nếu lúc này Cửu sứ giả đừng để ta phát hiện đã vận dụng khinh công chỉ những ai có bối phận cực cao ở Vạn Xà giáo mới am hiểu. Ý ta thế nào nhị vị đã rõ.

Một lần nữa Thôi Phi Hoàn kịp ngăn lại trước khi để Mộ Dung Xuân phát tác :

- Dùng công phu không phải của Xuyên Vân là có tội sao? Nếu vậy, xin được hỏi, Đại sứ giả đã bao lâu rồi không vận dụng lại công phu Thiên Long tự?

Tăng nhân có ý ngờ :

- Thất sứ giả nhận biết ta nguyên là cao đồ Thiên Long tự? Từ lúc nào?

Thôi Phi Hoàn cười lạt :

- Nếu ta bảo đã biết từ lâu, thế nào cũng bị Đại sứ giả khép tội là đã lén dò xét lúc Đại sứ giả thay Lệnh chủ tống đạt mệnh lệnh. Ta không dại đâu. Và câu đáp của ta sẽ là Đại sứ giả vì xuất hiện với nguyên dạng thế này khiến ta thoát nhìn cũng dư biết xuất xứ lai lịch.

Tăng nhân thở dài :

- Kinh lịch của Thất sứ giả ngay lập tức khiến ta không còn gì để phản bác. Nhưng vì vậy ta mới bảo ở đây không hề có chuyện uy hiếp, trái lại chỉ là một vài thỏa thuận giữa chúng ta.

Mộ Dung Xuân hồ nghi :

- Đại sứ giả nói rõ ra xem.

Tăng nhân bảo :

- Ta là Tuệ Không, hiện là đại đệ tử có bối phận cao nhất ở Thiên Long tự, kể từ khi sư phụ Thiên Khởi vì tiến vào Hồng Ma bảo nên đã thất tung. Nhất nhật vi sư, bán nhật vi sư. Đó là nguyên do khiến mấy năm qua lúc nào ta cũng canh cánh lo cho số phận của sư phụ Thiên Khởi. Nhờ vậy, hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm, ta cuối cùng cũng khám phá vài bí ẩn có liên quan đến sự thất tung của sư phụ. Ta nguyện ý tiết lộ nếu nhị vị sứ giả thuận tình đứng về phe Tuệ Không này.

Mộ Dung Xuân động tâm :

- Những bí ẩn gì?

Thôi Phi Hoàn vì cẩn trọng nên vội đính chính ngay câu hỏi đã tỏ ra quá vồ vập của Mộ Dung Xuân :

- Đừng vội hỏi đến những bí ẩn đó. Thay vì thế, Cửu sứ giả nên tìm hiểu ẩn ý của Đại sứ giả, đứng về cùng phe là ý làm sao?

Tuệ Không gật gù thán phục :

- Thất sứ giả quả có tâm cơ thận mật. Vì kỳ thực ta cũng chẳng tiết lộ nếu chưa rõ chủ ý thật của nhị vị sẽ là thế nào.

Mộ Dung Xuân nôn nóng :

- Vậy còn chờ gì nữa? Đại sứ giả hãy mau giải thích thì hơn.

Tuệ Không vụt nghiêm giọng :

- Nếu có thêm nhị vị nữa thì trong chín sứ giả Xuyên Vân, kể ra chúng ta có sự đồng thuận của đến bảy. Lực lượng này xem ra cũng đáng kể đấy chứ?

Mộ Dung Xuân giật mình :

- Có những bảy ư? Lệnh chủ biết không?

Thôi Phi Hoàn ngắt lời :

- Đã bảo đấy là lực lượng đáng kể, là phải hiểu đáng kể đối với ai. Vậy làm sao họ dám để Lệnh chủ phát giác?

Tuệ Không cau mày :

- Nói như thế, chủ ý của Thất sứ giả là phản kháng chuyện này?

Thôi Phi Hoàn cười lạt :

- Bậc quân tử không thể hai lòng, là hiền thần chỉ có một chân chủ. Những lời của Đại sứ giả hôm nay, ta xin quyết giữ kín. Xin đừng nói gì thêm, cũng đừng đề cập đến nếu sau này gặp lại. Còn bây giờ, thật thất lễ, kiêu.

Dứt lời, Thôi Phi Hoàn lập tức ra hiệu cho Mộ Dung Xuân cùng đi.

Nhưng cả hai chợt bị Tuệ Không chặn lại :

- Chậm đã.

Mộ Dung Xuân biến sắc :

- Đại sứ giả muốn diệt khẩu?

Tuệ Không gượng cười :

- Một chống hai, ta dù mang thân phận Đại sứ giả vẫn tự lượng sức là không đối phó nổi nhị vị. Ý ta chỉ cầu xin, mong nhị vị lập thế, giữ kín mãi chuyện này.

Thôi Phi Hoàn cau mặt :

- Ta phải làm gì để Đại sứ giả hết lo ngại?

Tuệ Không miễn cưỡng bảo :

- Chỉ có một cách.

Mộ Dung Xuân hỏi ngay :

- Cách nào?

Tuệ Không chợt xuất thủ chộp vào Mộ Dung Xuân :

- Là cách này.

“Vù...”

Mộ Dung Xuân thất kinh lùi lại :

- Đại sứ giả?

Thôi Phi Hoàn cũng xuất thủ tấn công Tuệ Không :

- Đại sứ giả muốn giữ Cửu sứ giả bên mình, lấy đó làm điều kiện để uy hiếp, khiến ta dù muốn cũng không dám tiết lộ chuyện bội phản của Đại sứ giả? Xin đừng ép người quá đáng. Dừng tay mau!

Nhờ cả hai hiệp lực và phản ứng khá nhanh nên Tuệ Không buộc phải lùi về, chấp nhận thất bại. Tuy vậy, Tuệ Không lại đột ngột cười vang :

- Nhị vị có thể dừng tay được rồi. Đồng thời đừng quá lo hoặc hoang mang. Vì đây là ta được Lệnh chủ giao phó, dùng cách này để dò xét lòng trung của nhị vị sứ giả bây giờ vì tất cả đã minh bạch, nhị vị quả đáng cho Lệnh chủ tin tưởng phó giao nhiều đại sự sau này. Ta phải quay về phục lệnh đây. Cáo biệt. Ha ha...

Nhưng Thôi Phi Hoàn vội gọi giật lại, trước khi Tuệ Không kịp bỏ đi :

- Đại sứ giả nói thật chứ? Xin chịu khó lưu lại và giải thích thêm được không?

Tuệ Không dừng lại và vẫn cười :

- Tất cả đều là một. Nếu không, ta dù có bản lãnh nghiêng trời lệch đất cũng đâu dám chưa gì đã để lộ một câu nói khiến Thất sứ giả thoát nghe đã hiểu ngay và gây thành mối họa sát thân cho chính ta sau này? Và nếu cần, Thất sứ giả sau này một khi gặp cứ hỏi ngay Lệnh chủ thì rõ. Bảo trọng. Ha ha...

Nhưng Thôi Phi Hoàn một lần nữa lại gọi giật ngược Tuệ Không :

- Còn điều này nữa, Đại sứ giả.

Tuệ Không quay lại ngay :

- Điều gì?

Thôi Phi Hoàn bắt ngờ xuất thủ :

- Là điều này. Đỡ!

“Ào...”

Tuệ Không giật mình, vội tránh chiêu :

- Thất sứ giả?

Thôi Phi Hoàn lại lướt đến, lần này quyết liệt xuất thủ hơn :

- Nạp mạng!

“Ào...”

Tuệ Không tái mặt :

- Hư Vô chỉ? Người không là Thôi Phi Hoàn? Cả hai người đều là giả, không phải chỉ có một như ta đã hồ nghi? Thật đáng chết! Đỡ!

“Ầm! Ầm!”

Mộ Dung Xuân cũng lập tức xuất thủ :

- Người đã nghi? Khá lắm, vậy thì nạp mạng thôi.

Nhưng Thôi Phi Hoàn chợt vội vàng ngăn cản Mộ Dung Xuân :

- Cứ để ta. Nàng mau tìm quanh. Ta chưa quyết chắc chỉ có một mình kẻ phản đồ này. Hãy hạ thủ ngay nếu phát hiện có thêm kẻ khả nghi. Còn Tuệ Không, hãy đỡ!

“Ào...”

Mộ Dung Xuân lao đi ngay, tai chợt nghe Tuệ Không ngỡ ngàng kêu, hỏi Thôi Phi Hoàn :

- Thiên Long Mê Tung Bộ? Người đích thực là ai? Sao tinh thông bộ pháp này vốn là sở học Thiên Long tự?

“Ầm! Ầm!”

Tiếng chấn kinh vang vọng làm Mộ Dung Xuân phần vì đi đã khá xa nên không nghe được câu đáp của Thôi Phi Hoàn đối với nghi vấn của Tuệ Không.

Chỉ khi không phát hiện điều gì khả nghi, Mộ Dung Xuân mới quay lại và thấy Tuệ Không đã bị Thôi Phi Hoàn chế ngự.

Thôi Phi Hoàn nhìn Mộ Dung Xuân :

- Ổn chứ?

Mộ Dung Xuân hoài nghi :

- Tuệ Không là Đại sứ giả, bản lãnh kém thế sao? Còn chuyện kia, ổn cả. Không có ai lảng vảng quanh đây.

Tuệ Không hậm hực phản bác, nhưng thanh âm giọng nói không hiểu sao đã yếu đi đầy bất ngờ :

- Nếu không nhờ bộ pháp Mê Thiên Bộ Thiên Long, y đâu thể bắt ngờ phé bỏ toàn bộ võ công của ta? Hừ! Nhưng dám giả làm sứ giả Xuyên Vân, trước sau gì bọn người cũng chuốc hậu quả khốc liệt.

Thôi Phi Hoàn cười khinh khỉnh :

- Người có bất phục hay không cũng vậy. Vì đây là bộ pháp do đích thân sư phụ người chỉ điểm cho ta, với thỏa thuận là thay sư phụ người thanh lý môn hộ.

Tuệ Không giật thót người :

- Người đã gặp lão Thiên Khởi? Bao giờ?

Thôi Phi Hoàn nhún vai :

- Người sẽ tỏ tường hư thực nếu cho ta biết, ngoài người, Lệnh chủ còn sai phái thêm ai đi cùng người?

Tuệ Không thở dài :

- Ta là Đại sứ giả, Lệnh chủ cần gì phái thêm người hỗ trợ ta? Người đã gặp lão Thiên Khởi thật sao?

Thôi Phi Hoàn kinh ngạc :

- Vì sao người quá quan tâm đến sự kiện này?

Tuệ Không đột ngột hỏi :

- Lão có cho người biết chỗ cất giấu kinh thư Thiên Long?

Thôi Phi Hoàn đáp ngay :

- Không. Sao?

Tuệ Không chợt hăm hực khác thường :

- Lão cũng không tin người? Lão là vậy, không tin ai cả ngoài bản thân. Vậy thì người hà cớ gì cứ tuân lệnh lão? Thanh lý môn hộ làm gì cho một lão Thiên Khởi vô thủy chung, bất tình bất nghĩa?

Thôi Phi Hoàn vỡ lẽ :

- Vì thế, cho dù bốn năm trước chính Xuyên Vân lệnh đổi đầu và gây đủ khó khăn cho sự phụ người, trái lại, khi được Lệnh chủ thu dụng, người vẫn sẵn sàng phản lại sự phụ người?

Tuệ Không phì cười :

- Chim khôn lựa cành mà đậu, người khôn chọn chủ để theo. Chẳng phải đó là ý người lúc này đã nói sao? Ta trung thành làm gì với một lão Thiên Khởi mà đến cả bản thân cũng không tự lo nổi?

Thôi Phi Hoàn hồ nghi :

- Người muốn ám chỉ điều gì khi bảo sự phụ người không đủ bản lĩnh tự lo cho thân?

Tuệ Không nhún vai :

- Người nếu thật sự đã gặp lão, ắt đã tự rõ, hà tất bảo ta cung khai.

Thôi Phi Hoàn bảo :

- Ta gặp lão bốn năm trước, sau đó lão mới tiến vào Hồng Ma bảo và thất tung.

Tuệ Không cười :

- Nếu là vậy, người đừng mong ta sẽ bảo cho người biết lúc này lão như thế nào.

Thôi Phi Hoàn cười giễu cợt :

- Nghĩa là theo ta đoán, không chỉ một mình lão tăng Thiên Khởi dù được biết đã thất tung sau khi tiến vào Hồng Ma bảo nhưng kỳ thực hôm nay vẫn vô sự, theo một nghĩa nào đó. Mà trái lại, tất cả những nhân vật từng lâm cảnh tương tự như thế ắt số phận cũng giống như nhau, đúng không? Vậy là tuy bảo không nói nhưng với cách này kể như người đã nói, đúng không? Hừ!

Tuệ Không biến sắc, quát phẫn nộ :

- Giết ta đi. Đừng mong biến ta thành kẻ bội phản.

Thôi Phi Hoàn lại châm chọc :

- Thật ư? Người đã không bội phản sự phụ người đó sao?

Tuệ Không không nao núng, càng quát nhiều hơn :

- Người không có quyền so sánh như thế. Vì Lệnh chủ luôn ưu ái, đối xử thật trọng hệ với ta, khác với lão hẹp lượng Thiên Khởi, đến Thiên Long Mê Tung Bộ cũng không ưng thuận truyền thụ vì luôn miệng chê ta không đủ tư chất luyện. Ta chỉ có duy nhất một sự phụ, một chủ nhân, chính là Lệnh chủ.

Thôi Phi Hoàn nghi ngờ :

- Lệnh chủ chỉ mới hứa lời hay đã thật sự thu nhận người làm đệ tử? Người đừng ngộ nhận, nghĩ hai điều này là một nha.

Tuệ Không bàng hoàng :

- Ý người bảo Lệnh chủ cũng chỉ muốn lợi dụng ta?

Thôi Phi Hoàn nhún vai :

- Ta không bảo như thế, chỉ là muốn người dễ phân biệt thôi. Còn suy nghĩ và tin như thế nào, là phần của người.

Tuệ Không bị dao động :

- Lẽ nào người đoán đúng? Mà này, người là ai? Có thể mạo nhận thành Thôi Phi Hoàn và Mộ Dung Xuân giống như thật, thiết nghĩ, ắt hẳn người là Sầm Phong?

Thôi Phi Hoàn cười cười :

- Nếu phải thì sao? Không đúng thì sao?

Tuệ Không đưa mắt nhìn lần lượt Thôi Phi Hoàn và Mộ Dung Xuân :

- Người đúng là Sầm Phong rồi. Nhưng ta chưa tin lắm nếu chưa nhìn thấy Bích Linh tiểu xà.

Mộ Dung Xuân ứng tiếng :

- Tiểu xà đang do ta giữ. Người có ý gì khi tỏ ra vui mừng vì biết trước mặt người là Sầm Phong?

Tuệ Không chú mục nhìn Thôi Phi Hoàn :

- Ta chưa thể nói nếu không do người tự miệng thừa nhận lai lịch thật.

Thôi Phi Hoàn miễn cưỡng thổ lộ :

- Không phải ta còn ai am hiểu dị dung thuật để cải dạng thành hai nhân vật khiến cả người cũng nhận lầm vì không phát hiện sơ hở?

Tuệ Không gật nhẹ đầu :

- Ta tin rồi. Vì lời này quả thật đã đủ thuyết phục. Và hẳn người rất quan tâm nếu ta nói rằng đứng đằng sau Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh còn một nhân vật nữa rất có liên quan đến người?

Sầm Phong - Thôi Phi Hoàn chấn động :

- Người sẽ cho ta biết mối liên quan đó?

Tuệ Không đặt điều kiện :

- Người cũng sẽ cho ta biết hai điều. Một là giết hay dung tha ta, hai là lão tăng Thiên Khởi có hay không có diễm chỉ chỗ lão giấu kinh thư Thiên Long cho người?

Sầm Phong - Thôi Phi Hoàn đáp ứng cả hai :

- Người sẽ toàn mạng, ta hứa chắc như thế. Còn điều thứ hai, tuy không chắc lắm, nhưng dường như ta có thể đoán biết kinh thư Thiên Long được cất giấu ở đâu?

- Ở đâu?

- Ai đứng sau Lệnh chủ?

Tuệ Không vì biết ý Sầm Phong đã quyết nên đành nhượng bộ :

- Ta có giữ một vật, đủ để người vừa thoát nhìn liền biết nhân vật đó là ai?

- Vật đó đâu?

- Thiên Long kinh thư được cất ở đâu?

Đến lượt Sầm Phong nhượng bộ :

- Ở một mật thất đâu đó trong Thiên Long tự.

- Vậy là ngay bên trong tịnh thất của lão tăng Thiên Khởi? Đúng chứ?

- Ta đang cần nhìn vật kia.

Tuệ Không thở dài :

- Hãy tìm ngay dưới thắt lưng của ta.

Thôi Phi Hoàn nghi ngờ :

- Sao người không tự lấy?

Tuệ Không bảo :

- Ta ngỡ người muốn tự tay lấy. Vì ngại ta có thể giở trò bất ngờ?

Mộ Dung Xuân liền bảo :

- Y nói như thế cũng phải. Cần tắc vô ưu, thà để thiếp tự tìm lấy hơn là để y có cơ hội giở trò.

Và Mộ Dung Xuân tìm, lần mãi cho đến tận phía sau lưng của Tuệ Không :

- Sao không thấy?

Tuệ Không bảo :

- Thắt lưng của ta có hai lớp. Tìm như người không phát hiện cũng phải.

Mộ Dung Xuân liền tìm lại. Và bất ngờ Mộ Dung Xuân bị Tuệ Không túm chặt :

- Người...

Thôi Phi Hoàn thất kinh :

- Ta...

Nhưng Tuệ Không vụt nảy lên :

- Hự!

Và khi đổ ngang, miệng của Tuệ Không dù sôi bọt đàm, chết thảm nhưng vẫn cười đắc ý.

Thôi Phi Hoàn ngỡ ngàng nhìn mãi thi thể và nhất là cái cười của Tuệ Không :

- Hóa ra vì muốn “được” Bích Linh tiểu xà đoản mạng, y mới bịa ra chuyện có cất giấu một vật không hề có.

Mộ Dung Xuân thật sự bàng hoàng :

- Nếu vậy y cần gì bảo trong thắt lưng có hai lớp?

Thôi Phi Hoàn thở dài :

- Thoạt tiên y cố tình nói khích để được nàng tự chạm tay vào là sẽ được Bích Linh tiểu xà hóa kiếp ngay. Nào ngờ, điều đó không xảy ra, buộc y phải hiểu chỉ tấn công nàng mới mong thu kết quả. Và y đã toại nguyện.

Mộ Dung Xuân kiểm tra lại bằng cách mở tung dải thắt lưng của Tuệ Không :

- Chỉ có một lớp. Quả thật y chỉ muốn tìm chết.

Thôi Phi Hoàn gật đầu :

- Đó là lý do khiến y vờ hỏi trước đó, để biết giữa hai ta ai đang giữ Bích Linh tiểu xà.

Mộ Dung Xuân vỡ lẽ, chợt hỏi thêm :

- Thiếp vẫn chưa hiểu vì sao phu quân đột ngột tấn công, lẽ ra cứ để y đi khi đã tin chúng ta đều là Thôi Phi Hoàn và Mộ Dung Xuân thật?

Thôi Phi Hoàn cười nhẹ :

- Ta ắt đã làm như vậy nếu lúc này y dừng bất ngờ giả vờ muốn bắt giữ nàng, kỳ thực là để dò xét phản ứng của nàng.

Mộ Dung Xuân hiểu ngay :

- Có phải vì thiếp lúc khẩn trương đã bộc lộ ngay võ công Vạn Xà giáo? Và phu quân vì biết mọi chuyện đã bại lộ nên dù y mấy lần cáo từ bỏ đi đều gọi giật lại, quyết giết y diệt khẩu?

Thôi Phi Hoàn thở dài :

- Bọn họ, ai cũng lắm mưu mô thủ đoạn. Nếu nàng trách ta nỡ độc ác thì đừng quên chính Tuệ Không tự ý tìm chết, trước cả lúc ta hạ thủ y.

Mộ Dung Xuân lắc đầu :

- Thiếp nào dám trách phu quân, chỉ cảm thấy hoang mang là cho đến lúc này thật sự thiếp chưa hiểu được mấy về người hiện là phu quân thiếp.

Thôi Phi Hoàn phì cười :

- Nàng muốn ám chỉ Thiên Long Mê Tung Bộ và lần gặp gỡ giữa ta cùng lão tăng Thiên Khởi? Đừng vội, ắt sẽ có lúc ta dành trọn một ngày để kể tất cả cho nàng nghe.

Đổi lại, ta cũng muốn biết người hiện là phu nhân ta thật ra có những gì bí ẩn mà cho đến tận lúc này ta vẫn chưa được nghe thổ lộ.

Mộ Dung Xuân đỏ mặt :

- Thiếp làm gì có bí ẩn đang giấu phu quân? Có chăng thì vì chưa có thời gian nên thiếp chưa kể cho phu quân nghe về cuộc đời của thiếp thôi.

Thôi Phi Hoàn nheo mắt :

- Vậy còn bí ẩn về hai chữ hoạn lạc thì sao? Tại sao cả Thái Phi Nguyệt lẫn nàng đều mắng nhau là vô sỉ, trái lại cứ đề cập đến hai chữ này đều đỏ mặt?

Thôi Phi Hoàn nói xong, đang nôn nóng chờ nghe Mộ Dung Xuân đáp lời, nào ngờ lại nghe nàng kêu, tỏ vẻ rất lo :

- Nguy tai, trời sắp tối rồi. Nếu chúng ta không đi ngay e muộn mất. Lại còn phải vội lấp thi thể Tuệ Không để xóa bỏ dấu vết nữa. Chao ôi, muộn thật đấy.

Dù biết đây là cách để nàng khóa lấp nhưng vì trời đã về chiều thật, muộn thật, nên Thôi Phi Hoàn đành thuận theo nàng.

Chôn cất Tuệ Không xong, để lấy lại thời gian đã mất, họ lại tiếp tục đi ngay.

* * * * *

Sầm Phong nghiêm giọng căn dặn Lăng Kim Phụng :

- Hãy nhớ đấy. Từ lúc này trở đi, ta chỉ là một nữ tỳ của nàng, của Tam tiểu thư Vạn Xà giáo. Có nhiều việc nàng phải tự định đoạt, không thể mỗi lúc mỗi hỏi nữ tỳ chỉ là hạ nhân dưới quyền.

Lăng Kim Phụng vẫn che miệng nhin cười :

- Phu quân cải dạng nữ nô còn xinh đẹp hơn cả thiếp. Ngừ này chúng ta đành phải lên tiến vào tổng đàn Vạn Xà giáo bằng lối hậu thì hơn, kéo lũ giáo đồ háo sắc một khi phát hiện cạnh thiếp có một nữ nô xinh đẹp, chúng cứ quần lấy mãi thì khó bề đối phó.

Sầm Phong đành thay đổi cách dị dung :

- Thêm một vài nét rỗ hoa ở đây, ở đây nữa. Nàng còn cho ta xinh đẹp nữa thôi?

Lăng Kim Phụng nhăn mặt kinh tởm :

- Thà như lúc này vẫn hơn, chớ thế này thì nhìn khiếp quá. Thiếp quyết định rồi, lần này chúng ta đến tổng đàn không phải để lo chuyện đổi đầu hoặc tranh giành cương vị Giáo chủ. Trái lại, việc đầu tiên cần thực hiện là phải giúp phu quân vượt qua cho kỳ được Độc Long trì. Sau đó, chỉ khi hoàn thành, phu quân nghiễm nhiên đã là Giáo chủ Vạn Xà giáo, chúng ta sẽ dùng uy quyền này thu phục giáo chúng, bắt giữ và xử tội phản nghịch của Ngọc Giao. Muốn vậy chúng ta buộc phải đột nhập theo lối hậu, phu quân cũng không cần lo chuyện dị dung đẹp hay xấu.

Sầm Phong cau mày nhú mặt :

- Ta cứ ngỡ chuyện ai sẽ là Giáo chủ Vạn Xà giáo cả hai chúng ta đã quyết định rồi. Sao bây giờ nàng lại miễn cưỡng ta?

Lăng Kim Phụng thở dài :

- Muốn vượt qua Độc Long trì cần có ba điều kiện, không thể thiếu dù chỉ một.

Sầm Phong gật đầu :

- Nàng nói đi.

Lăng Kim Phụng kể :

- Điều kiện tiên quyết là phải có Bích Linh tiểu xà luôn ở bên mình hộ thân.

Sầm Phong bảo :

- Bích Linh tiểu xà hiện nàng đang giữ. Đâu phải ta.

Lăng Kim Phụng không bàn cãi, chỉ kể tiếp :

- Điều thứ hai là dùng khí, phải thật nhiều. Vì Độc Long trì vốn chính là một đầm nước có lúc nhúc toàn là độc xà, có đến hàng vạn. Nếu kém dùng khí, hoặc không dám bước qua, hoặc có bước qua nửa chừng rồi khựng lại vì sợ. Đó là điềm báo trước cho biết kẻ vượt qua không sớm thì muộn cũng bị bỏ mạng ngay tại Độc Long trì vì bị vạn xà phân thân.

Sầm Phong không lo :

- Nàng nếu có Bích Linh tiểu xà bên mình, ắt vạn xà tự vệt lối cho nàng qua, không đủ dùng khí cũng thành có đủ.

Lăng Kim Phụng lắc đầu :

- Vì có đến vạn xà nên sẽ là điều hiển nhiên nếu đột ngột chúng vì bị kinh động sẽ có nhiều phản ứng khó lường. Khi đó, giả như có cùng lúc đến hàng mấy mươi độc xà đồng loạt lao đến tấn công, chỉ cần phu quân kém dõm lược, ngại Bích Linh tiểu xà không đủ áp lực trấn áp, buộc phu quân phải có cử động như là phát chướng kháng lại lũ độc xà, thì điều tất yếu là lũ độc xà bị kích động, cả vạn con sẽ nhất tề nhào đến, lúc đó tính mạng của phu quân kể như đã bị định đoạt.

Sầm Phong giật mình :

- Vậy ta phải hành động thế nào?

Lăng Kim Phụng cười gượng :

- Thế mới bảo cần có nhiều dùng khí. Nghĩa là phu quân phải làm ra vẻ không thấy, không biết có một lũ độc xà cùng ào ào lao đến. Chúng sẽ tự lui lúc đến quá gần và phát hiện nhân vật chúng định tấn công luôn có Bích Linh tiểu xà bảo vệ. Điều đáng nói ở đây là bất luận ai nếu muốn toàn mạng vượt qua thì phải có định lực trầm ổn, vững như núi thái. Không được hoảng hốt cũng không nên có bất kỳ phản ứng nào khiến vạn xà bị kích động. Thiếp cam chịu, không thể nào có được định lực cần thiết.

Sầm Phong vỡ lẽ :

- Ngọc Giao thì sao?

Lăng Kim Phụng thán phục :

- Đại tỷ ư? Dù núi sập ngay trước mặt, đại tỷ quyết không động dung. Đó là nhân vật có thể bảo đảm tư cách làm Giáo chủ bốn giáo.

Sầm Phong gật gù :

- Nhưng chỉ tiếc một điều là Lăng Ngọc Giao dù bằng cách nào cũng không thể khiến Bích Linh tiểu xà khuất phục, chịu theo sát bên mình.

Lăng Kim Phụng gật đầu :

- Dưỡng mẫu Thái giáo chủ từng nói, Bích Linh tiểu xà vì có tính linh nên cương vị Giáo chủ phần nào cũng là do Bích Linh tiểu xà tự chọn. Thế là từ đó, vì thấy Bích Linh tiểu xà chỉ tuân lệnh thiếp, đại tỷ bắt đầu sinh đồ kị.

Sầm Phong gạt ngang :

- Còn điều kiện thứ ba?

Lăng Kim Phụng đáp :

- Vô công. Phải đủ cao minh để sau khi vượt qua Độc Long trì và tìm thấy bí kíp Độc Long, người vượt qua mới mong có đủ bản lãnh để luyện công theo bí kíp mà không sợ giữa chừng bị nghịch hành chân khí và vong mạng.

Sầm Phong hoài nghi :

- Thái Phi Nguyệt từng nhận ra rằng nàng đã luyện qua công phu Độc Long? Vậy thì còn bí kíp Độc Long nào nữa?

Lăng Kim Phụng giải thích :

- Đây là những công phu không chỉ một mình thiếp mà còn có đại tỷ Ngọc Giao và nhị ca Thừa Vô cũng được dưỡng mẫu Thái giáo chủ trao truyền. Tuy vậy, đây chỉ là những công phu tầm thường, sẽ khó lòng phục chúng nếu Giáo chủ không đạt được bản lãnh đệ nhất giáo. Vì thế mới có chuyện cần phải vượt qua Độc Long trì để mong đạt bản lãnh tối thượng.

Sầm Phong chợt hỏi :

- Nàng cần ư? Nếu không tội gì vừa mạo hiểm đến tính mạng vừa tự gánh lấy trọng trách vào người cho cực thân?

Lăng Kim Phụng gượng cười :

- Thiếp không cần và ắt hẳn cũng không miễn cưỡng phu quân nếu như đây không là chuyện bất đắc dĩ.

- Bất đắc dĩ thế nào?

Lăng Kim Phụng lo âu :

- Dưỡng mẫu đột nhiên bắt tằm. Công hoạn dưỡng thiếp chưa có một lần báo đáp, nếu không minh bạch điều gì đã xảy ra cho dưỡng mẫu, thật lòng thiếp không bao giờ an tâm.

- Nàng nghi ngờ do Ngọc Giao gây ra?

Lăng Kim Phụng gật đầu :

- Thiếp có lý do để nghi. Và phu quân biết chẳng, chính nhân vật đang đứng đằng sau đại tỷ Ngọc Giao lúc này cũng đã từng gặp và đề xuất với dưỡng mẫu điều tương tự, nghĩa là xóa bỏ đối đầu với Xuyên Vân để cùng Xuyên Vân hợp với nhân vật đó mưu đồ đại sự. Nhưng dưỡng mẫu đã khước từ.

Sầm Phong giật mình :

- Nhưng lúc này Ngọc Giao lại thực hiện việc kết minh với Xuyên Vân, trái với chủ trương trước kia của Thái giáo chủ. Vậy là rõ rồi, nàng đã nghi đúng, nhất định sự thất tung của Thái giáo chủ chính là do Ngọc Giao gây ra.

Lăng Kim Phụng bảo :

- Nhưng muốn đủ bằng chứng kết tội, trước hết thiếp phải đủ lực bắt giam Ngọc Giao. Và sẽ danh chính ngôn thuận hơn, thiếp trước tiên phải làm Giáo chủ, sau đó mới tra xét, cuối cùng thì xử trị. Tiếc thay thiếp tự lượng sức, vừa thiếu dũng khí vừa kém võ công. Nếu phu quân cũng chẳng giúp, thiếp còn biết trông nhờ ai?

Sầm Phong mỉm cười :

- Khá đấy. Nàng đã thuyết phục được ta. Không sai, là phu quân nếu ta không giúp được nàng trả nghĩa cho dưỡng mẫu, liệu ta còn đáng là phu quân của nàng nữa chăng?

Lăng Kim Phụng ngờ ngàng :

- Phu quân đã chấp thuận?

Sầm Phong gật đầu :

- Vì nàng và cũng vì muốn làm Giáo chủ đầy uy quyền một phen, ta thuận.

Lăng Kim Phụng mừng quá, ôm ngay Sầm Phong và đặt nhiều nụ hôn tới tấp lên khắp mặt đã bị dị dung của Sầm Phong :

- Ôi... thiếp mừng quá. Đa tạ phu quân, chàng đúng là phu quân thiếp hằng mong đợi. Sau này nhất nhất mọi điều, thiếp đều tuân lệnh và chiều ý phu quân.

Đó là một cảm giác khó tả, khiến Sầm Phong dù lần đầu hưởng thụ cũng xúc động đến tận tâm can. Nhân đó Sầm Phong khẽ hỏi :

- Nàng đã có thể nói cho ta biết hoan lạc là thế nào chưa?

Lăng Kim Phụng lại lảng tránh bằng cách đặt một nụ hôn thật chậm lên mặt Sầm Phong :

- Là thế nào này!

Sầm Phong lập tức thỏa mãn, với cảm giác như đang lâng lâng bay bổng chín từng mây.

21. Chương 21: Độc Long Trì - Độc Long Thần Kiếm

Màn đêm buông dày, đủ để che giấu hình tích của hai dạ hành nhân cứ từng lúc nương theo bóng đêm để lao vút đi như hai cánh chim đã đến lúc đi ăn đêm.

Họ men theo một sườn dốc núi dựng đứng, dừng lại khi nghi ngờ bị phát hiện, tiếp tục lao vượt lên trên lúc cảm thấy vẫn an toàn.

Vượt hết dốc núi, họ nép kín vào chỗ khuất, đưa mắt nhìn khắp nơi ở trên phần đỉnh, thay vì nhọn hoặc gồ ghề lởm chởm thì lại bị phắc băng, hóa thành một mồm cụt dị hoặc.

Đến khi thấy chẳng có gì khả nghi, lẽ ra cả hai tiếp tục thực hiện ý định, họ lại châu đầu vào nhau và thì thầm :

- Sao nàng bảo sẽ gặp rất nhiều người cảnh giới mai phục? Họ đâu?

- Thiếp cũng đang tự hỏi đấy. Hay là Vạn Xà giáo đã có biến? Vì thường khi, lẽ ra đây là nơi không bao giờ được quyền tùy tiện bỏ qua, không cất đặt người mai phục cảnh giới.

- Nàng bảo sẽ có một lối xuyên sơn, dẫn sâu vào tận lòng núi, vậy là đến Độc Long trì?

- Phu quân cứ vượt qua mồm bằng này, đến sườn núi phía bên kia, ắt sẽ phát hiện lối xuất nhập duy nhất dẫn vào một xuyên sơn đạo vừa đề cập.

- Còn nàng? Đi đâu?

- Thiếp muốn quay lại tổng đàn, để xét xem điều gì đã xảy ra, khiến chẳng ai quan tâm cất đặt người mai phục quanh lối dẫn vào hiểm địa trọng yếu này.

- Ta làm sao yên tâm để nàng đi một mình?

- Phu quân yên tâm. Thiếp vẫn còn là Tam tiểu thư Vạn Xà giáo. Dù đại tỷ muốn cũng không thể ngay tại tổng đàn này hãm hại thiếp. Điều cần thiết là phu quân phải khẩn trương vượt qua Độc Long trì và quay lại ngay để nghĩ cách ứng cứu giả như tính mạng thiếp bị lâm nguy.

- Nàng hãy đưa tay nàng cho ta.

- Để làm gì?

- Đưa đây. Đây, ở đúng chỗ đây. Nàng có cảm nhận, có đếm được nhịp đập của tim ta? Hãy nghe ta nói đây. Dù còn một hơi thở ta cũng quyết vượt qua Độc Long trì và quay lại thật nguyên vẹn với nàng. Ngược lại, nàng cũng phải hứa giữ trọn vẹn mọi điều chờ ta quay lại với nàng?

- Thiếp hứa. Vì đối với thiếp, phu quân là tất cả. Chỉ cần biết phu quân rồi sẽ quay về, thiếp dù gặp gian nguy đến đâu cũng quyết vững tâm chờ phu quân mã đáo thành công quay lại cùng thiếp.

- Tốt lắm. Hãy mau trao Bích Linh tiểu xà cho ta.

- Chờ đã. Thiếp còn điều này muốn nói với phu quân, muốn trao tất cả cho phu quân.

- Điều gì?

- Hoan lạc. Không phải phu quân vẫn muốn biết thế nào là hoan lạc sao? Thiếp sẽ giải thích, sẽ trao cho phu quân niềm hoan lạc đáng thụ hưởng.

- Ngay lúc này ư? Không được. Vả lại, chẳng phải nàng đã cho ta thụ hưởng một lần rồi sao? Đối với ta, chỉ một lần như thế là đủ cho ta nhớ mãi, nhớ mãi.

- Chưa đủ đâu, phu quân. Vì điều phu quân đã thụ hưởng chỉ là phần mở đầu của niềm hoan lạc còn dài ngở vô tận. Hãy để thiếp giải thích và trao trọn vẹn cho phu quân.

- Chỉ là phần mở đầu thật sao? Niềm hoan lạc còn dài nữa ư? Nếu vậy, chúng ta hãy nhẫn nại chờ đến lúc ta quay lại. Chuyện đang lúc khẩn, đừng quá trùng trùng. A...

Bích Linh tiểu xà như cũng muốn hối thúc đây, đã tự chuyển sang bên ta đây. Nghĩa là đến lúc ta phải đi. Nàng nhớ tự bảo trọng. Ta cũng vậy và quyết định chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau. Cứ như thế nha.

“Vút!”

Một người bật lao đi, còn một người lưu lại với nỗi niềm băng khuâng nuối tiếc, đến nỗi phải khê kêu :

- Ôi, phu quân. Thiếp vừa thán phục ngưỡng mộ vừa buồn thay cho tính ngây ngô của phu quân. Nhưng hãy yên tâm, thiếp vẫn đợi phu quân quay về, vẫn dành trọn vẹn niềm hoan lạc này cho ngày phu quân quay về tận hưởng. Thiếp thật có lỗi vì đã dối gạt phu quân. Chỉ nguyện mai hậu sẽ bù đắp lại tất cả. Ôi phu quân, thiếp đã thật sự yêu phu quân mất rồi. Có muộn lắm không, phu quân ơi?

* * * * *

Cạnh Độc Long trì đang có một bóng đen đứng chờ sẵn :

- Tam muội đây ư? Tỷ biết thế nào cũng gặp Tam muội ở đây nên chờ sẵn. Tam muội định xông qua Độc Long trì thật sao? Tỷ hỏi vì không lo võ công của Tam muội kém, mà là sợ Tam muội nếu thiếu dũng khí ắt chỉ nạp mạng cho vạn xà. Hãy để tỷ giúp nếu Tam muội thật sự cần và nhất là chịu tin tỷ.

Sầm Phong bối rối. Hành tung vậy là đã bị bại lộ, nếu lên tiếng thì càng bại lộ hơn, còn như không lên tiếng thì...

- Sao Tam muội không cho tỷ biết chứ? Vì không tin tỷ hay không muốn mất cương vị Giáo chủ vào tỷ? Nếu vậy, tỷ hỏi Tam muội, giữa tỷ đệ muội chúng ta ba người, theo Tam muội, ai đủ tư cách hơn để đảm nhận trọng trách Giáo chủ? Thừa Võ thì đủ đấy nếu đừng sinh thêm thói trăng hoa kể từ khi dưỡng mẫu đột ngột không từ mà biệt. Và chỉ vì thói trăng hoa của Thừa Võ nên đêm nay, cũng như nhiều đêm liền nối tiếp nhau, như Tam muội thấy đấy, bao nhiêu giáo đồ đều được Thừa Võ ban lệnh triệu hồi, tất cả đều đang tha hồ tận hưởng, Thừa Võ thì hưởng vươt vật trời ban, lũ giáo đồ thì say sưa chè chén, chẳng một ai quan tâm mai phục cảnh giới bảo vệ hiểm địa trọng yếu này. Tỷ càng lúc càng thêm thất vọng về Thừa Võ. Ất hẳn Tam muội cũng có cảm nghĩ tương tự?

Sầm Phong vẫn không thể đáp và lần này vì mãi lo nghĩ đến Thượng Quan Tuyết Sương, không rõ có còn đi bên cạnh Lăng Thừa Võ và hiện giờ đã theo Thừa Võ đi về đâu chăng?

- Tam muội vẫn không lên tiếng? Có phải vì nghĩ tỷ đang tự biện minh cho tỷ? Không phải đâu. Vì nếu Tam muội thật sự có được một nửa dũng khí của tỷ hay của Nhị đệ, tỷ thừa nhận, người có đủ tư cách làm Giáo chủ sau Nhị đệ sẽ chỉ là Tam muội. Tỷ thì kém hơn, do chỉ giỏi lấy uy trị người, không dùng đức như Tam muội, hoặc dùng thủ đoạn giả nhân giả nghĩa như Nhị đệ. Nhưng biết sao được một khi Tam muội tự bấm sinh đã thiếu dũng khí? Còn Nhị đệ thì chỉ càng lúc càng làm cho giáo đồ xa lánh một khi họ nhận ra sự giả nhân giả nghĩa của y. Và nếu tỷ có cơ hội làm Giáo chủ, dùng uy tuy có bất lợi về phương diện này nhưng về phương diện khác thì rất có lợi. Đó là toàn bộ giáo đồ từ trên chí dưới đều phải răm rắp tuân phục tỷ, càng sợ thì họ càng thuận phục. Vậy là bốn giáo sẽ trở thành một khối thống nhất. Đó chính là một thế lực đủ khiến bất kỳ đại phái nào, dù là Thiếu Lâm hay Võ Đang đều phải kiêng dè kính nể. Và như thế, ất hẳn sẽ có lúc tỷ làm cho bốn giáo phát dương quang đại, uy khắp võ lâm, danh chấn giang hồ. Tam muội không mong muốn như thế sao?

Đó là Lăng Ngọc Giao với dã tâm và tham vọng khiến Sầm Phong dù là nam nhi cũng phải ngấm ngấm lắc đầu bái phục, tự nhận bản thân không thể bằng dù chỉ là một phần. Do mãi nghĩ, mãi tự so sánh nên lần này Sầm Phong cũng chưa có quyết định là nên lên tiếng hay không.

Lăng Ngọc Giao bắt đầu sinh nghi :

- Tam muội còn điều gì nghi ngại khiến không thể lên tiếng? Hay Tam muội đã chợt có đủ dũng khí và cho rằng nên tự đứng ra gánh vác trọng trách hơn là giao phó cho ta vẫn chưa được Tam muội tin tưởng?

Câu nói của Lăng Ngọc Giao quả là một gợi ý hay cho Sầm Phong.

Và Sầm Phong ung dung di chuyển dần về phía Độc Long trì, miệng lên tiếng với chất giọng cố giả cho thật giống Lăng Kim Phụng :

- Muội không đủ thì vẫn cố tìm cho đủ dũng khí. Vì sao đại tỷ có biết không?

Thật khó đoán Lăng Ngọc Giao có nghi ngờ về giọng nói của Sầm Phong hay không? Bởi vì Lăng Ngọc Giao đang thần nhiên phụ họa, đối thoại cùng Sầm Phong :

- Không vì cương vị Giáo chủ ư? Vậy thì là ý gì?

Sầm Phong cố tình hạ thấp giọng. Vì nói càng nhỏ thì sự giả mạo càng ít lộ sơ hở :

- Muội chỉ quan tâm đến hạ lạc của dưỡng mẫu. Chỉ điều đó mới khiến muội đủ dũng khí, muốn vượt qua Độc Long trì, hy vọng sẽ có một ít manh mối.

Lăng Ngọc Giao cũng hạ thấp giọng :

- Sao Tam muội bỗng nảy một ý nghĩ kỳ quặc? Tìm tung tích dưỡng mẫu ở bên kia Độc Long trì? Dưỡng mẫu qua được sao, một khi không hề có Bích Linh tiểu xà ở bên cạnh như Tam muội đang hiện có? Đừng, đừng vì một ý nghĩ hoang đường, không thể nào có, khiến Tam muội quyết định liều lĩnh, bất chấp sinh mạng bản thân.

Đến lượt Sầm Phong sinh nghi :

- Đại tỷ quả quyết dưỡng mẫu không thể nào có ở bên kia Độc Long trì? Sẽ là thiếu thuyết phục nếu đại tỷ hoặc là chưa thử qua bên kia để tìm kiếm hoặc không cho muội biết đâu là lý do khiến đại tỷ quyết chắc như vậy.

Lăng Ngọc Giao hừ lạt :

- Những lý do tỷ vừa nêu là chưa đủ sao?

Sầm Phong bảo :

- Sẽ là đủ nếu tỷ đừng khẳng khái khuyên ngăn muội chớ mạo hiểm qua bên kia tìm đường mẫu. Vì đại tỷ càng ngăn chỉ càng khiến muội thêm phần nghi ngược lại. Vậy là muội bắt buộc phải vượt qua thôi.

Rất lo sợ sẽ bị Lăng Ngọc Giao ngăn cản bằng võ lực nên Sầm Phong chỉ nhong nhóng muốn thi triển khinh công lao đi ngay. Nào ngờ Lăng Ngọc Giao chợt đề xuất :

- Tỷ sẽ cùng đi với Tam muội. Chỉ ít, để Tam muội đừng nghi nữa về chuyện của đường mẫu đối với tỷ!

Đây là điều Lăng Ngọc Giao ngay thoát đầu đã một lần đề cập thoáng qua và Sầm Phong dù có tính cẩn trọng đến đâu cũng không khi nào ngờ đó là lời nói thật. Vì Bích Linh tiểu xà không thể cùng lúc bảo vệ cho những hai người. Chỉ một mà thôi. Và Lăng Ngọc Giao ắt hẳn thừa hiểu và muốn một đó chính là bản thân nên ngay khi dứt lời Lăng Ngọc Giao liền dịch chuyển thật nhanh, tiến đến gần Sầm Phong.

Sầm Phong vụt hiểu Lăng Ngọc Giao sẽ có thủ đoạn thế nào để một người duy nhất được Bích Linh tiểu xà bảo vệ sẽ không phải ai khác ngoài ả. Và vì hiểu nên Sầm Phong tung mình lao đi ngay, xông thẳng về phía Độc Long trì.

“Vút!”

Ngọc Giao bám theo ngay và bất ngờ quát lên một tiếng rất ngạc nhiên :

- Người không phải Tam muội? Người cũng không thật sự là nữ nhân vì thân hình người khá vạm vỡ so với mọi nữ nhân bình thường? Ta hiểu rồi. Vậy thì Sầm Phong người đã tự đến đây nạp mạng.

Và vì bám theo với khoảng cách thật gần, Lăng Ngọc Giao cũng không muốn xa tầm uy lực bảo vệ của Bích Linh tiểu xà nên lập tức thi triển cảm nã thủ chớp mắt lao thật nhanh vào Sầm Phong.

“Vù...”

Sầm Phong đã đặt bước chân đầu tiên vào Độc Long trì, chỉ cần bước trước Lăng Ngọc Giao một tầm với là sinh mạng ả, Sầm Phong không đối phó nhưng cũng có cách loại bỏ. Vì thế, Sầm Phong nhấn thêm chân lực, khiến thân pháp tăng theo và lao vọt đi nhanh hơn.

“Vút...”

Nhưng Sầm Phong thật chưa lường hết bản lĩnh đích thực của Lăng Ngọc Giao.

Vì ả lại bật quát :

- Muốn bỏ rơi ta không dễ đâu.

Và bằng thủ đoạn ắt khó ai ngờ đến, ả cũng tăng nhanh cước lực và bỗng chồm đến để bất ngờ đeo bám vắt vào lưng Sầm Phong.

“Huých!”

Sầm Phong kinh hoàng vội giật một khuỷu tay về phía hậu, quyết hất bắn ả ra khỏi lưng.

Bỗng Sầm Phong nghe tiếng ả ào ào bên tai :

- Người có muốn ta nhả kình, qua Linh Đài huyết, để chấn nát nội tạng của người chăng? Hãy ngoan ngoãn tuân lệnh ta thì hơn.

Và đó là lúc ở huyết Linh Đài của Sầm Phong bị một bàn tay ả chạm vào.

Sầm Phong giật mình, vô tình khựng lại.

Ả lập tức rút nhanh vào tai Sầm Phong :

- Không được có bất kỳ động thái nào đột ngột. Rõ chưa? Còn không mau bước? Chậm thôi nhưng phải đi thật đều. Nào!

Sầm Phong lần này nhờ nghe rõ tiếng ả chỉ điểm ngay bên tai nên nảy ra một kế.

Và lập tức đỉnh đầu của ả liền bị Sầm Phong đặt một tay đè lên ngay Bách Hội huyệt :

- Người thử nhả kinh vào Linh Đài huyệt của ta xem. Bách Hội huyệt của người lập tức vỡ ngay.

Ả phát hiện thì đã quá muộn :

- Người dám...

Nhưng ả đổi giọng thật nhanh, chỉ thách thức chứ không dám tỏ lộ phần nộ :

- Nếu người không ngại, ta và người cùng chết ở đây.

Sầm Phong cười khẩy :

- Đừng nghĩ ta không dám. Vì so với ta, người luôn có nhiều dã tâm. Chết như thế này người cam tâm sao?

Lăng Ngọc Giao cười lạt vào tai Sầm Phong :

- Ta lại nghĩ khác. Vì người liệu có nhắm mắt chết được không một khi người còn đó một phu nhân mỹ miều xinh đẹp đã cùng người giao bái phu thê nhưng chưa được bao nhiêu ngày? Huống hồ sự xuất hiện của người ở đây và lúc này nhất định chỉ là vì Lăng Kim Phụng. Người nỡ để Lăng Kim Phụng thất vọng vì người sao? Và nếu người bảo được, tốt lắm. Ta cam tâm chịu chết cùng người.

Sầm Phong thầm mắng ả có miệng lưỡi vừa giảo hoạt vừa cay độc.

Không nghe Sầm Phong đáp, ả bật rít :

- Đủ rõ người chưa cam tâm chịu chết rồi. Vậy hãy nhớ, cứ đi đều đều như thế. Đừng vô tình hay hữu ý kích động lũ độc xà. Và nói đúng hơn, phần đối phó với lũ độc xà và vượt qua Độc Long trì như thế nào là nhiệm vụ của người. Ta là người hành sự bất chấp thủ đoạn, vì thế không ngại liều, kể cả liều luôn sinh mạng bản thân. Đi đi.

Sầm Phong chợt hít vào một hơi thật dài :

- Nói về liều, vị tất ta và người ai kém hơn ai. Vì thế ta khuyên người chớ xuẩn động khích nộ ta. Bằng không, ta dù chết cũng không tiếc, bởi dẫu sao ta vẫn có cách giúp Lăng Kim Phụng loại bỏ người, một mỹ nhân tuy xinh đẹp nhưng lòng dạ độc địa tự răn rết. Không có người, Vạn Xà giáo kể như có phúc vì được một Giáo chủ đủ đầy tư cách như Kim Phụng.

Lăng Ngọc Giao cười :

- Mất ta rồi thì cũng còn đó một Thừa Võ. Một Kim Phụng kém thủ đoạn liệu đối phó được sao một Thừa Võ mà tham tâm quyết phải hơn chứ không chỉ bằng Ngọc Giao ta. Người đừng vội đề cao hoặc quá tin Kim Phụng sẽ sớm được hưởng phúc như thế. Ha ha...

Không biết có phải vì tiếng cười của Ngọc Giao hay là vì đã đến lúc như thế, Sầm Phong chợt phát hiện đã có khá nhiều độc xà chợt cất cao đầu, thè lưỡi và uốn lượn bò từ từ về phía Sầm Phong.

Sầm Phong lập tức nạt ả :

- Câm miệng ngay, nếu người chưa muốn bị vạn xà phanh thây.

Ả cũng đã nhìn thấy động thái đe dọa của lũ độc xà. Vì thế, dù không câm miệng, ả cũng hết dám to mồm, nói cười oang oang :

- Bình sinh chưa ai dám to tiếng quát nạt ta. Người chán sống rồi sao?

Sầm Phong dù tự tin đến mấy cũng bắt đầu sờn lòng vì phát hiện đã có thêm rất nhiều độc xà khác lại uốn thân bò lượn, hợp với lũ độc xà trước, tiến dần về phía Sầm Phong. Dù vậy, đi thì vẫn đi nhưng Sầm Phong quyết không để ả lấn lướt :

- Vậy người dám không, ta và người cùng vận lực quát thật to? Có dám không, nha đầu thú!

Ả liền nhả kinh vào huyệt Linh Đài của Sầm Phong :

- Tiểu tử thúi muốn chết!

Sầm Phong cũng nhả kinh uy hiếp Bách Hội huyết của ả :

- Người cũng thể thôi, nha đầu thúi. Mà này, sao người đột ngột thu kinh? Còn nữa, sao người không đủ đởm lược quát to lên? Quát đi, quát đi.

Ả cười khi khi vào tai Sầm Phong :

- Tiểu tử người cũng không dám quát? Cũng thu kinh rồi sao? Thôi được, ta thừa nhận người và ta thật xứng là kỳ phùng địch thủ. Tạm thời đình chiến nha? Hay người có đởm lược nhiều hơn ta?

Sầm Phong bĩu môi :

- Đa tạ Đại tiểu thư đã quá khen, Sầm Phong này thật không dám so sánh cùng Đại tiểu thư thúi.

Ả bỗng có thái độ kỳ lạ, cổ ý thổi nhẹ nhẹ vào tai, vào mặt Sầm Phong :

- Hơi thở ta thơm tho thể này, chỉ có người là tiểu tử thúi mới cho ta thúi.

Sầm Phong nghe gai gai khắp người :

- Nha đầu thúi có thôi ngay không? Ta không chịu nổi, sắp sửa có cử chỉ đột ngột gây kinh động lũ độc xà bây giờ.

Ả dừng thái độ đó lại :

- Muội phụ ơi muội phụ. Không lẽ Tam muội lúc thân cận người không có những cử chỉ môn trớn người giống như ta vừa làm sao?

Sầm Phong bật ra từ miệng tiếng xì dài khinh bỉ :

- Đeo bám sát vào ta như người lúc này, những hành vi vượt quá lễ giáo như thế, một Kim Phụng đoàn trang quyết không ti tiện như người.

Ả kinh ngạc :

- Ti tiện? Này, người và Tam muội nghe bảo đã tự giao bái kết phu thê, đúng không?

Sầm Phong thừa hiểu vì sao ả rõ tận tường, những toan hỏi thêm cho mình bạch thì chợt phát hiện lũ độc xà hầu như đồng loạt quăng mình lao đến, khí thế rất hung hãn.

“Vù...”

Tiếng của ả lập tức kêu bên tai Sầm Phong :

- Dừng mạnh động. Hãy nhớ, chúng sẽ tự lui vì ngại Bích Linh tiểu xà.

Sầm Phong chợt bắt gặp bản thân đã nhắm tịt hai mắt, muốn mở ra thì nhớ Kim Phụng dặn: Dừng thấy cũng đừng tỏ vẻ biết đang bị lũ độc xà tấn công?

Vì thế, Sầm Phong tự nhủ, thà nhắm mắt để đừng nhìn ắt có lẽ tốt hơn. Và Sầm Phong cứ đi, chỉ thăm hy vọng đừng có con độc xà nào ngoạm vào.

Và đúng lúc này Sầm Phong có cảm nhận Bích Linh tiểu xà đang động cựa ngay bên trong thân Sầm Phong.

Quả thế, vì có tiếng rít phì phì được phát ra cũng từ trong người Sầm Phong.

Ả cũng nghe tiếng rít này :

- May thật, Bích Linh tiểu xà rút cuộc cũng phản ứng. Mụ ngu xuẩn nói quả không sai.

Sầm Phong không lên tiếng, dù đang mơ hồ nghĩ ả ám chỉ ai qua ba chữ “mụ ngu xuẩn”.

Được một lúc, Sầm Phong suýt phì cười khi nghe ả ào ào hỏi :

- Chúng đã triệt thoái chưa, tiểu tử thúi?

Sầm Phong hé mắt nhìn thử. Thật lạ, lũ độc xà hung hãn lúc này không rõ đã tự lui từ lúc nào. Sầm Phong thở ra nhẹ nhõm :

- Tự hào có nhiều dũng khí, người lại khiếp sợ đến không dám mở mắt nhìn sao?

Ả cũng thở ra nhẹ nhõm :

- Người thì không à? Đừng nghĩ ta không thấy, người bịa thế nào cũng được. Kỳ thực, ta đã đoán người sợ chẳng kém gì ta.

Sầm Phong cười khẩy :

- Chớ lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

Ả bỗng có cử chỉ khác lạ tiếp theo, bằng cách choàng một tay qua vai Sầm Phong để tự đặt áp vào lồng ngực, cảm nhận tiếng tim Sầm Phong đập :

- Người có bịa hay không thì những nhịp đập này vì không biết nói dối ắt sẽ tự cáo giác sự thật. A... hóa ra quân tử của ta đang sợ đến đập loạn nhịp đây. Người còn muốn phủ nhận nữa thôi?

Cách ả đặt tay vào lồng ngực chợt làm Sầm Phong nổi gai khắp người. Và tệ hơn, ả đã phát hiện Sầm Phong đang có cảm giác gì. Vì ả chợt thì thào :

- Tam muội đã không biết cách đem hoan lạc đến cho người?

Sầm Phong toan gạt tay ả ra, chợt toàn thân bị ả ôm chặt từ phía sau. Đồng thời ả còn rú lên :

- Ôi... lũ độc xà lao đến từ phía sau.

Phát hiện huyết Linh Đài không còn bị ả uy hiếp nữa, Sầm Phong tự nhủ đây là cơ hội tốt để loại bỏ sự đeo bám của ả. Nhưng muốn là một chuyện, thực hiện được ý muốn hay không lại là chuyện khác. Và Sầm Phong không thể thực hiện được việc loại trừ ả do toàn thân chợt vô lực vì bị tấm thân mềm mại của ả cứ áp sát vào lưng.

Đó là cảm giác vì quá mới mẻ nên người của Sầm Phong cứ lảng lảng kỳ lạ, khiến không biết tự lúc nào huyết Bách Hội trên đỉnh đầu đã bị một tay ả đặt vào. Ả còn bảo :

- Ta vừa suýt mất mạng hai lần, một là vì lũ độc xà, may sao chúng lại tự triệt thoái đúng lúc. Lần thứ hai là người đã bỏ qua cơ hội tốt bóp vỡ Thiên Linh Cái của ta. Vì sao người bỏ qua cơ hội quá tốt như thế?

Sầm Phong tiếc rẻ, cũng đang tự hỏi vì sao đã bỏ qua cơ hội ngàn năm có một như thế.

Ả chọc lúc lắc người, cọ sát hơn vào lưng Sầm Phong :

- Người không rõ nguyên do vì sao? Để ta nói cho người nghe. Có phải vì cái này, đôi nhũ hoa mềm mại ta đang cho chạm vào người? Ôi, muội phụ ngậy ngô của ta. Hóa ra muội chưa cùng Tam muội thành thân, một điều lẽ ra phải có nếu hai người đã là phu thê thật sự? Đúng thế chẳng?

Sầm Phong lúng túng lên tiếng và phát hiện giọng của bản thân chợt khà khà ngoài ý muốn :

- Hãy thôi ngay những hành vi hạ tiện của người. Há lẽ người đúng là nha đầu thú?

Ả càng lúc lắc người thêm và táo tợn hơn là ả đã tự ý thọc tay qua lớp y phục, bắt đầu vuốt ve mơn trớn khắp lồng ngực của Sầm Phong :

- Ta là nha đầu thú thì người cũng chính là tiểu tử thú. Đừng biện bạch gì với ta, vô ích. Vì những cảm thụ khắp thân người đang tự thú nhận điều đó. Dù thần trí người đang bảo, đừng tiếp nhận những cảm giác mê ly vô tả này thì thân xác người lại đang thêm muốn. Đó là sự hoan lạc mà ta tin chắc người chưa được Tam muội dâng hiến cho người. Hãy nói đi, nói thật lòng của người xem, người đang muốn ta tiếp tục hay dừng lại và đừng tiếp tục gây hưng phấn cho người?

Sầm Phong nghe khô khốc ở miệng, cứ như thiếu dưỡng khí và bất gặp bản thân đang há hốc mồm thở ồ ồ.

Và ả đã nói đúng, cơ thể của Sầm Phong đang phản bội chính Sầm Phong. Vì rằng Sầm Phong chỉ muốn ả dừng bao giờ dừng lại những cử chỉ mơn trớn quá thật quá ư mê ly này.

May sao, tình hình chợt thay đổi, bỗng xuất hiện một lũ độc xà đột ngột bật lao vào Sầm Phong.

“Vù...”

Phản ứng tự nhiên buộc Sầm Phong bật quát :

- Lũ súc sinh muốn chết?

Lập tức có tiếng ả kinh hoàng thét thật to vào tai Sầm Phong :

- Dừng mạnh động! Ôi... dừng ngay. Dừng!

Quá muộn, vì Sầm Phong đã phát kinh, quát vào lũ độc xà hung hãn.

“Ào... Àm!”

Lũ độc xà bị quát chết tung tóe, máu huyết và thịt xương bắn vung vãi khắp nơi.

Những độc xà còn lại, đông vô kể, khắp Độc Long trì vậy là bị kích động. Chúng lũ lượt ào đến.

Bàn tay ả đặt trên đỉnh đầu Sầm Phong lập tức được ấn mạnh :

- Mùi máu tanh đã kích động vạn xà. Tội của ngươi thật đáng chết.

Sầm Phong cũng ấn mạnh tay còn lại vào Bách Hội huyết ả :

- Do ngươi gây ra, nào phải ta. Được, ta chết ngươi cũng hết sống. Hạ thủ đi.

Và giọng ả đổi thành kinh hoàng :

- Chúng... chúng lao đến kìa. Đông... đông vô kể. Đánh mau. Đây là lúc ta và ngươi cùng hiệp lực. Đánh mau. Ồ không, chạy mau. Chạy được bao nhiêu cứ chạy. Chạy mau đi.

Ả đã lấy tay ra khỏi Bách Hội huyết của Sầm Phong. Và tự ả đang vận dụng đủ song thủ, quát loạn nhiều loạt kinh về đủ tứ hướng.

“Ào... ào...”

Đây là cơ hội tốt thứ hai để Sầm Phong loại bỏ sự đeo bám của ả. Tiếc thay vì lũ độc xà lao đến quá nhiều. Một mình ả đối phó không xuể. Đến lượt Sầm Phong cũng quát loạn kinh ngăn đỡ lũ độc xà cứ lao đến như sóng triều dâng.

“Ào...”

“Àm! Àm!”

Máu huyết tanh nồng cứ thế bắn bay tung tóe.

“Àm! Àm!”

Lũ độc xà vì thế càng thêm hung hãn, từ tứ phía cuồng nộ đổ dồn vào một chỗ, là nơi có hai nhân vật, một đi, một được công, đang tận dụng toàn bộ sở học và dũng khí vốn có để ngăn chặn một cách tuyệt vọng vạn vạn những độc xà tại Độc Long trì.

“Àm! Àm!”

Bất chợt, Sầm Phong có cơ hội thực hiện việc hất bay ả Lăng Ngọc Giao ra khỏi lưng. Nhưng không vì muốn loại bỏ ả, trái lại Sầm Phong bật quát vang :

- Đã không thể trông mong gì Bích Linh tiểu xà nữa, tốt hơn ta và ngươi cũng giữ cho nhau mặt hậu, vừa ngăn đỡ độc xà vừa nhanh chóng vượt qua Độc Long trì. Mau đánh.

Sầm Phong xoay ngang mặt so với hướng phải đi tiếp đến để vượt qua Độc Long trì, dốc toàn lực phát chưởng ngăn chặn lũ lũ đàn đàn những độc xà lao ập đến từ ba phía tiền, tả, hữu.

“Ào... Ào...”

Sầm Phong bỏ mặt hậu. Nhưng thời may ả Ngọc Giao lại nhận ra đấu pháp Sầm Phong chọn chính là kế sách duy nhất nếu cả hai muốn cùng lũ độc xà chi trì cho đến khi vượt thoát Độc Long trì vạn phần hung hiểm. Vì thế, ả cũng xoay ngang mặt, cho lưng ả hướng vào lưng Sầm Phong gần chạm. Vậy là mặt hậu của Sầm Phong đã được lưng ả che khuất, ngược lại mặt hậu ả cũng được che chắn tương tự nhờ lưng Sầm Phong. ả cũng xuất lực đối phó với ba phía tiền, tả hữu của chính ả.

“Ào... Ào...”

Nhờ đó, sinh mạng cả hai tạm được bảo toàn trong phạm vi gần như là tròn vành vạnh với một trượng, là khoảng cách tối thiểu hiện đã khiến lũ độc xà khó thể vượt qua.

“Ầm! Ầm!”

Cả hai vừa thi nhau xuất lực lo đối phó phần mình vừa cùng nhau di chuyển theo chiều ngang, mong chóng vượt qua cho kỳ hết quãng đường dài của Độc Long trì.

“Ầm! Ầm!”

Lũ độc xà bị tiêu diệt nào phải ít. Thế mà quanh họ lúc này, sự hiện hữu và tồn tại của lũ độc xà cơ hồ không chút suy suyển. Chúng cứ hung hãn lao đến hết đợt này đến đợt khác như không biết mệt mỏi hoặc biết sống chết là gì.

“Vù... vù...”

Sầm Phong mất dần sức chịu đựng :

- Độc Long trì có độ dài là bao nhiêu? Sức sinh muốn chết. Đỡ này!

“Ầm! Ầm!”

Giọng của Ngọc Giao đã để lộ sự nôn nao lo ngại không kém :

- Đừng vội nản lòng. Chỉ còn độ nửa quãng đường nữa thôi. Muốn chết ư, sức sinh? Mau xéo đi.

“Ào... Ào...”

Sầm Phong một lần nữa lại đề xuất :

- Ta đếm đến ba. Dứt tiếng là dùng khinh công mạnh ai nấy chạy. Bắt đầu đây.

Một...

“Ầm! Ầm!”

Ả cũng phụ họa :

- Ý ta cũng vậy. Hai...

“Ào... Ào...”

Sầm Phong quát thật to tiếng cuối cùng :

- Ba!

Đó là lúc ả cũng thét lạnh lãnh :

- Chạy!

Cả hai hầu như cùng lúc thi triển khinh công lao đi thật nhanh.

“Vút! Vút!”

Họ không chỉ lo chạy thật nhanh mà còn tranh nhau lao vọt lên cao, càng cao càng tốt.

Kẻ cắp và bà già gặp nhau, kẻ sính thủ đoạn thì gặp người cẩn thận đề phòng thủ đoạn. Ở trên khoảng không cao thật cao, ánh mắt họ chạm nhau. ả Ngọc Giao khinh khỉnh nhìn Sầm Phong :

- Ta ngỡ ngươi bảo chạy là vừa chạy vừa lo đối phó độc xà mới phải. Có sao ngươi cũng lao chéch lên cao?

Sầm Phong ăn miếng trả miếng :

- Ta lường trước thế nào người cũng có thủ đoạn này. Ta ở dưới một mình đối phó để người có cơ hội giữa lòng không nghĩ ngợi ư? Đừng xem thường ta như thế. Hừ!

Đà lao sắp mãn, họ đang là hạ thấp dần xuống. Lần này là đến lượt ả đề xuất :

- Sắp phải đụng mặt nguy hiểm rồi. Cũng đối phó như lúc này, được chứ? Nào, bắt đầu nào!

Lũ độc xà như đánh mùi được chỗ nào họ sắp hạ thân. Chúng lại cuồng nộ và quấy lộn xông ào đến như thác lũ triều dâng.

“Vù... vù...”

Và thật kỳ quái, ả Ngọc Giao cũng kịp lúc đó có hành động tương tự.

“Ầm! Vút!

Thân hình cả hai cùng bay ngược lên đồng một lúc, sau đó cùng lặn không chuyển đổi phương hướng để tiếp tục rút ngắn quãng đường gian lao nguy hiểm.

Ở đó, ánh mắt họ lại chạm nhau, hăm hực nhìn nhau và lấy làm lạ về phản ứng thủ đoạn của nhau.

Ả khinh khỉnh cười :

- Tâm cơ người quả không kém gì ta. Nhưng để xem, người vận dụng theo phương cách này được bao nhiêu lần rồi cũng phải kiệt lực và không thể tiếp tục nữa?

Sầm Phong thản nhiên bảo :

- Buộc phải đồng hành cùng một kẻ gian ngoa xảo quyệt như người. Ta không có tâm cơ cũng phải cố sao cho có. Riêng nói về kiệt lực, người yên tâm. Ta dù kiệt lực trước người cũng có cách tự cứu. Không như người, hễ kiệt lực sớm, trước khi vượt qua Độc Long trì, người nhất định chỉ có chết và chết.

Ả nghi ngờ :

- Người có cách tự cứu dù sẽ phải có lúc kiệt lực? Thật chứ? Cách gì?

Sầm Phong nhún vai và nhìn xuống dưới, nơi vẫn có lũ độc xà chờ đợi cả hai cùng hạ thân xuống :

- Người không muốn nghe đâu. Ta nói thật đấy. Mà thôi, lại sắp đụng mặt nguy hiểm nữa rồi. Lần này, may thay, ta vẫn còn đủ lực để tiếp tục lao bật trở lên. Người thì sao?

Ả cũng chuẩn bị cho lần sắp hạ thân này :

- Ta ư? Thanh danh là Giáo chủ Vạn Xà giáo, ta chỉ có hơn, quyết không chịu kém người. Xem đây!

Họ lại cùng nhau quật kinh xuống phần hạ thân, lợi dụng chấn kinh để bật ngược thân hình lên trên.

“Ầm!”

“Vút!”

Nhưng lần này, lúc đã lao bật lên cao thật cao, ả tìm mãi vẫn không thấy có Sầm Phong cùng lao lên song hành.

Ả nhìn xuống và nhìn trở lại, bật cười đắc ý vì thấy Sầm Phong không những lao ngược lên không được cao, trái lại lúc này còn đang mau chóng hạ dần xuống :

- Người sớm kiệt lực đến thế sao? Thật là tiếc, ta lại là người duy nhất có mặt để nói lời tiễn biệt người. Vĩnh biệt nha. Ha ha...

Dù đang cười đắc ý, ả vẫn bắt đầu lấy làm lạ khi thấy Sầm Phong không những không lo lắng sợ hãi mà trái lại còn có những cử chỉ vừa thoát nhìn đã thấy kỳ quái.

Sầm Phong vừa để thân hình là rơi xuống vừa ung dung trút bỏ y phục.

Và thật lạ, cứ mỗi mẩu y phục được Sầm Phong trút bỏ, lúc rơi xuống đến gần Độc Long trì thì dù có bị lũ độc xà xâu xé tan nát, Sầm Phong càng mục kích chỉ càng thêm gật gù tỏ ý hài lòng.

Sau cùng, khi Sầm Phong trút bỏ phần y phục cuối cùng, chỉ còn lại quanh cổ là một thân hình Bích Linh tiểu xà có vẩy lấp lánh phát sáng xanh, ả Ngọc Giao vụt hiểu :

- Người quả cao minh. Nhưng lỏa lồ như thế trước mặt một nữ nhân như ta, người không có sĩ diện sao?

Sầm Phong cho hạ thân xuống thật nhẹ nhàng và từ từ di chuyển thật chậm, bất chấp lũ độc xà đông vắn đông một lần nữa lũ lượt xông ào đến thật hung hãn :

- Bao nhiêu y phục dính máu tanh ta đều trút bỏ. Toàn thân ta lúc này thơm tho sạch sẽ như thuở mới lọt lòng, lũ độc xà sẽ không làm gì ta. Còn ngại về người ư?... Không bao lâu nữa người cũng chết. Tại sao ta phải ngại với một kẻ sắp chết. Hừ!

Nhìn tận mắt bao nhiêu lũ độc xà hể lao sắp chạm vào Sầm Phong là y như rằng đều tự triệt thoái, quyết không dám phạm đến Sầm Phong hiện là chủ nhân của Bích Linh tiểu xà, ả Ngọc Giao thét lên giận dữ :

- Hóa ra đó là cách tự cứu của người? Được lắm, vì ta không dễ nạp mạng cho lũ độc xà, để xem ta và người ai là kẻ sắp chết!

Kể từ đó, cả hai theo cung cách riêng cùng lo vượt thoát Độc Long trì.

Sầm Phong vì di chuyển chậm nên cứ thêm lo lắng mỗi khi thấy ả hể từ từ hạ thân xuống là vẫn còn đủ nội lực để theo cung cách cũ bật lao ngược trở lên. Chứng tỏ nội lực ả vốn dĩ rất thâm hậu, ắt đủ lực vượt qua Độc Long trì và không sớm phải nạp mạng cho lũ độc xà như lời đề quyết của Sầm Phong vừa dành cho ả.

Và quả nhiên ả đã an toàn vượt qua Độc Long trì, bóng dáng ả đã mất hút trước mắt Sầm Phong. Nhưng đổi lại, lời dắc ý của ả đã oang oang vang đến tai Sầm Phong :

- Người vẫn an toàn chứ, tiểu tử thú? Ha ha... cũng nhờ người, ta tình cờ phát hiện cách vượt qua Độc Long trì an toàn. Dĩ nhiên đây là cách chỉ dùng cho ta là người duy nhất có nội lực thâm hậu và võ công cao minh. Phần người, đừng nghĩ nhờ Bích Linh tiểu xà sẽ mãi được an toàn. Ta sắp cho người nếm mùi vạ xà phanh thây, cũng là để biết ta thủ đoạn lợi hại như thế nào. Ha ha...

Sau tràng cười của ả, Sầm Phong đột nhiên nghe chuỗi tiếng huýt sáo trầm bổng.

“Toe... toe...”

Sầm Phong chấn động, biết ả vì quá quen thuộc Bích Linh tiểu xà, đang dùng tiếng huýt sáo để làm Bích Linh tiểu xà bồn loạn.

Lúc này, quần quanh cổ Sầm Phong, toàn thân Bích Linh tiểu xà bỗng từ từ run bắn lên từng cơn.

Sầm Phong phần nộ, chỉ muốn phát tác cho hả giận, nhưng tự biết là không được gây kích động thêm lần nào bởi lũ độc xà vẫn còn đang nhúc xung quanh. Vì thế, lần đầu tiên Sầm Phong cho phép được vuốt ve và trấn an Bích Linh tiểu xà :

- Đừng sợ, Bích Linh nhi. Ta đây, vẫn còn có ta bên cạnh đây, Bích Linh nhi, đừng sợ.

Ở đầu kia Độc Long trì, tiếng ả Lăng Ngọc Giao huýt sáo vẫn vang lên đều đặn bổng trầm.

“Toe... toe...”

Thì ở đây, Bích Linh tiểu xà vẫn được Sầm Phong mơn man ve vuốt như tiếng huýt sáo.

“Toe.. toét...”

Tiếng rít của Bích Linh tiểu xà làm cho bản thân của Sầm Phong cũng phải chấn động. Và nỗi chấn động này càng mãnh liệt hơn khi Sầm Phong nghe từ xa thật xa cũng bắt chợt bật lên tiếng rít tương tự.

“Toe... toét...”

Là tiếng vọng lại từ tiếng rít của Bích Linh tiểu xà do đập vào vách đá chấn phản hồi chăng?

Sầm Phong đang tự hỏi thì bất ngờ mục kích một cảnh lạ chưa từng thấy.

Đó là bao lũ độc xà đang cuồng nộ quấy lộn là thế, nhưng vừa nghe hai loại rít của Bích Linh tiểu xà - một phát đi và một vang vọng lại, thì tất cả đều cuồng cuồng bỏ chạy tán loạn, húc nhau mà chạy, khiếp đảm bò lùi và lùi vào bất kỳ chỗ nào chúng có thể lùi.

Đồng thời liền sau đó, Sầm Phong nghe từ đầu kia Độc Long trì đã vang lên tiếng kêu thét cuồng cuồng của chẳng ai khác ngoài ả Lăng Ngọc Giao :

- Lũ súc sinh khốn kiếp! Ta đã vượt khỏi Độc Long trì rồi, động phạm gì để bây giờ lũ súc sinh bọn người nhao nhao tấn công ta? Cho bọn người chết. Ta cho lũ súc sinh bọn người chết!

“Ầm! Ầm!”

Lũ độc xà cuồng cuồng lùi đi vô tình mở rộng thênh thang một lối đi thật thông thoáng cho Sầm Phong. Nhờ đó Sầm Phong đi thật nhanh và dĩ nhiên càng lúc càng nhìn thấy cảnh một mình ả Lăng Ngọc Giao đang khốn đốn vì bị vạn xà vây hãm.

“Ầm! Ầm!”

Chợt Sầm Phong phát hiện dưới nền đất đang bước đi có không ít những đoạn cốt khô vương vãi. Vậy là bí kiếp Độc Long đã có không ít tiền nhân đã bỏ mạng tại đây, tại Độc Long trì này. Và nguyên nhân có lẽ vì họ đến một lúc tối hậu nào đó đã tỏ ra mất dũng khí, tạo cơ hội cho lũ độc xà vì bị kích động nên phanh thây họ. Cũng vì bị lũ độc xà xâu xé nên xương cốt họ dù còn đó vẫn không được nằm yên. Tất cả bị vương vãi tứ tung, chết không toàn thây, tử vô địa táng.

Sầm Phong rùng mình, sợ cho bản thân đã quá liều và sợ cho tham vọng của con người chỉ vì Độc Long bí kiếp phải lâm thảm tử.

Bỗng có tiếng ả Lăng Ngọc Giao gào thét thanh :

- Sầm Phong, mau cứu ta! Ôi... ôi... hãy mau ném Bích Linh tiểu xà cho ta, Sầm Phong. A... a... ta van người đây, Sầm Phong. A... a...

Nghe tiếng gào này có ai lại không bất nhẫn, nhưng lúc Sầm Phong toan ném Bích Linh tiểu xà cho ả, chợt Bích Linh tiểu xà đã tự mình lao bắn đi như mũi trường tiễn bật rời từ cung cung.

“Vù...”

Nhìn Bích Linh tiểu xà có cử chỉ như thế, Sầm Phong dù muốn dù không vẫn phải cảm phục bản chất trung thành của Bích Linh, dù chỉ là một tiểu xà, là sinh vật hạ đẳng mà thông linh.

“Dấu sao Ngọc Giao cũng là đồng chủ nhân, Bích Linh nhi có lao đi cứu chủ nhân thì không còn gì hợp lẽ cho bằng.”

Nhưng đến lượt Sầm Phong phát tự lo cho bản thân. Bích Linh tiểu xà không còn, liệu lũ độc xà vừa cuồng cuồng bò lùi có thể quay lại để xâu xé Sầm Phong chăng?

Nhìn lối đi phía trước vẫn còn rộng mở, lũ độc xà dù còn vô khối thì vẫn đang cuồng nộ vây hãm ả Lăng Ngọc Giao, Sầm Phong liền nhân cơ hội này, chỉ muốn nhanh chóng vượt thoát Độc Long trì.

Nào ngờ, chưa kịp thi triển khinh công, Sầm Phong chợt bắt gặp từ khoeo mắt có một vật tương tự một đốc kiếm chẳng rõ đã được ai đó cắm ngập thật sâu vào nền đất, chỗ Sầm Phong chỉ vừa mới bước vượt qua.

Động tâm, Sầm Phong quay lại, khom người, nắm tay cầm vào đốc kiếm và vận lực toan rút lên.

Bỗng có tiếng ả gào xé lòng :

- Người không cứu ta, cũng nhẫn tâm không ném Bích Linh tiểu xà cho ta, người độc ác thế sao, Sầm Phong? A... a...

Sầm Phong vẫn tư thế nửa quỳ nửa ngồi, ngoảnh mặt lại nhìn và thật sự bàng hoàng khi nhận ra lúc này không phải chỉ một mình ả đang bị vạn xà vây khốn uy hiếp sinh mạng - vì Bích Linh tiểu xà dù đã lao đi nhưng không phải lo chuyện giải vây cho ả - mà trái lại, vì Bích Linh tiểu xà cũng chẳng quay trở lại với Sầm Phong nên đến lượt Sầm Phong bị hàng đàn hàng lũ nhưng độc xà xông ào đến thật hung hãn.

Phát giác ra sự thật phũ phàng nhưng Sầm Phong chẳng còn cách nào khác hơn là phải tự lực cánh sinh, quyết đấu với vạn xà, tự lo cho sinh mạng thay vì tuyệt vọng chờ sự quay lại của Bích Linh tiểu xà không rõ đã bỏ đi đâu.

Sầm Phong đứng bật lên, tiện tay thanh kiếm cũng được rút mạnh lên, cổ tay vẫn còn nắm vào đốc kiếm.

Sầm Phong toan loang kiếm đối phó lũ độc xà, bất đồ phát hiện kiếm trên tay vụt lóe lên những ánh quang xanh ngời.

Cũng lúc đó, từ xa xa lại bật lên hai lượt rít toe toét, chính là tiếng rít của Bích Linh tiểu xà đã một lần lúc này vang lên.

Và lập tức bao độc xà hoặc toan tấn công Sầm Phong hoặc đang vây hãm Lăng Ngọc Giao một lần nữa cuống cuống tìm chỗ lủi thật nhanh.

Nhưng bấy nhiêu đó vẫn chưa hết những gì kỳ lạ đang xảy ra cho thanh kiếm Sầm Phong vừa tình cờ chiếm hữu. Vì cuối cùng Bích Linh tiểu xà đột nhiên quay lại nhưng để tự cuốn quanh thân thanh kiếm. Không phải một mà có đến hai Bích Linh tiểu xà. Chúng giống nhau như đúc và nếu không phải một đang ngóc đầu uốn lên và một còn lại thông đầu xuống dưới thì Sầm Phong vô phương phát hiện có đến những hai Bích Linh tiểu xà đồng thời cuộn quanh thanh kiếm kỳ quái.

Bích Linh tiểu xà - hai con - tuy không kêu rít nữa nhưng lũ độc xà vẫn sợ đến khiếp, cứ trốn lủi càng lúc càng mất biệt, biến Độc Long trì thành một vùng trũng đủ to để lưu lại vương vãi nhiều thật nhiều những đoạn, những mẫu cốt khô.

Không thể tả nổi những gì Sầm Phong đang bàng hoàng và những nỗi nghi vấn đang hiện ra cho bản thân. Nhưng dù vậy, vì đã an toàn nên Sầm Phong ung dung quay lại, tự thu nhặt những mẫu y phục đã vạn bất đắc dĩ phải vất bỏ. Chúng dù rách nát nhưng vẫn tạm ổn cho Sầm Phong che thân.

Và lý ra Sầm Phong cứ thế bỏ đi luôn - vì ả Ngọc Giao vậy là tận mạng, Sầm Phong cần gì nữa chuyện chiếm hữu Độc Long bí kíp dù cho bản thân hoặc cho Lăng Kim Phụng - nếu như không bất ngờ nghe tiếng ả Ngọc Giao kêu đứt đoạn :

- Thần kiếm... Độc Long... làm sao người... người có Thần kiếm... Độc Long...?

Ả vẫn chưa chết?

Sầm Phong hoài nghi quay lại.

Lũ độc xà quả thật đã trốn biệt dạng. Và ở cạnh trũng Độc Long trì, trước mắt Sầm Phong lúc này là một hình hài đầm máu, bất thành nhân dạng. Đó là ả Lăng Ngọc Giao với ngũ quan biến dạng, nhất là đôi mắt chỉ còn lại một đang cảm hôn nhìn Sầm Phong cứ thương hại nhìn ả.

Đến giọng nói của ả, dù đang lúc sắp chết đến nơi vẫn lộ ra vẻ hằn học đố kỵ :

- Người phải cho ta biết bằng cách nào... bằng cách nào người có được Thần kiếm Độc Long? Nhờ đâu người có thể thu phục Bích Linh tiểu xà, trong khi ta dù đã dùng... thiên phương bách kế vẫn chỉ đạt kết quả là không ngại tiểu xà gây hại, còn ra lệnh hoặc sai khiến tiểu xà thì không?

Sầm Phong thấy ả thật đáng thương :

- Thanh kiếm này là Thần kiếm Độc Long? Tại hạ vẫn chỉ tình cờ tìm thấy thần kiếm được cắm sẵn dưới đáy Độc Long trì. Còn thu phục tiểu xà ư? Là thế này. Đại tiểu thư có biết bốn năm trước chính Tiên Giả Kim vì dùng Bích Linh tiểu xà như vũ khí nên tại hạ suýt nữa mất mạng? Tiểu xà đã gây bất lợi vào tại hạ. Và hoặc vì tại hạ may, hoặc vì lúc đó tại hạ đã hôn mê, không biết nữa, nên tại hạ đã không có cử chỉ phản kháng, xua đuổi hay cố sát hoặc gây bất lợi cho tiểu xà. Lạ thật, kể từ đó tiểu xà nhận tại hạ làm chủ nhân, cũng tự hóa giải chất độc đã đột ngột phóng hạ vào tại hạ trước đó. Đại tiểu thư tin chăng? Hãy nên tin và thôi đố kỵ. Vì nếu tại hạ nhớ không lầm thì Kim Phụng có lần nói rất chí lý.

- Câu gì?

Sầm Phong không tin ả đã thức ngộ và chấp thuận nghe theo lời khuyên :

- Là tiểu xà vì có tính linh nên chỉ nó tự tìm chủ nhân chứ không phải ngược lại.

Ả đang chết dần vì mất quá nhiều máu huyết, đó là chưa kể đã có khá nhiều độc xà phóng hạ chất độc vào ả :

- Người muốn bảo... vì thế Kim Phụng mới lợi dụng người lấy bí kíp Độc Long về cho ả?

Sầm Phong cả giận :

- Kim Phụng quyết không màng đến bí kíp, cũng không mong muốn gánh trọng trách Giáo chủ. Cả hai từng là tỷ muội, há lẽ Đại tiểu thư tận lúc này vẫn không am hiểu tính khí hiếu hòa thuận nhu của Kim Phụng lệnh muội sao? Kỳ thực lệnh muội chỉ vì thiết tha muốn dò la tung tích của Thái giáo chủ mà thôi.

- Ta thừa hiểu chứ! Và vì hiểu nên ta không thể không hỏi người một câu, ngỡ như vô lý là thế, người có biết vì sao chẳng?

- Vì sao?

Ả nhỏ giọng dần :

- Vì nếu không lợi dụng, ta muốn nói, sao cả hai đã là phu thê nhưng người xem ra vẫn chưa cùng nhau, cùng nhau... hoan lạc? Là người ngu ngơ... ngốc nghếch... hay đã bị Kim Phụng lợi dụng mà... mà không nhận ra... nhận ra? Ta... Hự!

Nhìn ả chết, tâm trí Sầm Phong chợt bắn khoản lạ, nghĩ mãi về điều Lăng Ngọc Giao vừa nói.

22. Chương 22: Cổ Kinh Bí Kíp - Nhị Bích Linh

- Cứ để ả chết thối thây. Người nhọc lòng làm chi với hạng người vừa độc ác vừa có tâm địa phản trắc và đồ kỵ như ả?

Sầm Phong đang khó khăn tìm chỗ an táng cho Lăng Ngọc Giao, câu nói này đột ngột làm cho Sầm Phong giật mình những hai lượt liên tiếp. Lướt đầu vì không ngờ ở đây còn xuất hiện thêm đệ tam nhân, chính là nhân vật vừa lên tiếng. Lướt giật mình thứ hai là để Sầm Phong tự kêu lên :

- Thái giáo chủ? Không lẽ Kim Phụng ngờ đúng? Thái giáo chủ tôn giá quả nhiên chỉ có thể ở đây sau lần đột ngột thất tung?

Có một thân hình cứ run rẩy nửa đi nửa lết hai chân tiến dần về phía Sầm Phong :

- Nỗi ngờ của nha đầu Kim Phụng chỉ là vô đoán, vì vô căn cứ. Người nói mau, vì sao người đoán ngay ra chính là lão thân?

Sầm Phong thật sự bàng hoàng, không ngờ một nhân vật uy danh thiên hạ, đứng đầu một Vạn Xà giáo, giờ đây lại có một nhân dáng tiều tụy và thập phần khốn khổ như thế này. Và vì bàng hoàng nên Sầm Phong chờ nhân vật đó lê lết đến gần mới lên tiếng hỏi đáp :

- Dù là vô căn cứ nhưng Kim Phụng có lý do để nghi tôn giá có thể do Ngọc Giao mưu hại. Vì thế, chỉ cần nghe tôn giá bảo Ngọc Giao có tâm địa phản trắc, vẫn bối phải rất kém mới không đoán biết ngay tôn giá là ai.

Thân hình nọ run rẩy đến độ muốn đứng yên cũng không thể được. Do vậy, vừa đến đủ gần Sầm Phong hình hài nọ lập tức buông rũ xuống vì chỉ mong được ngồi :

- Nguyên do nào khiến Kim Phụng chỉ nghi ngờ Ngọc Giao? Thế nếu nhờ lão thân do thù nhân hãm hại thì sao? Há lẽ tỷ muội chúng, vì thiếu căn cứ vẫn mãi nghi ngờ nhau, vô tình đẩy Vạn Xà giáo đến chỗ diệt vong?

Sầm Phong thán phục :

- Tôn giá dù thế này vẫn dành trọn tâm huyết cho Vạn Xà giáo, quả đáng khâm phục. Nhưng theo Kim Phụng thổ lộ, nếu trước kia có lần tôn giá khẳng khái, quyết không cùng Xuyên Vân lệnh đồng chung mưu đồ đại sự thì gần đây chính Lăng Ngọc Giao vẫn tiến hành chuyện này, lại còn nhờ Xuyên Vân lệnh bằng mọi cách diệt trừ Lăng Kim Phụng, để Lăng Ngọc Giao trọn quyền sai khiến Bích Linh tiểu xà, xông vượt Độc Long trì, chiếm hữu bí kíp Độc Long. Thử hỏi bấy nhiêu lý do đó đủ để đáng nghi Lăng Ngọc Giao chưa? Và liệu Vạn Xà giáo sẽ ra sao nếu không tự diệt vong một khi quyền thao túng đều do một mình Lăng Ngọc Giao chủ sử?

Hình nhân tiêu tụy nọ hất mặt, vô tình hất cả những ngọn tóc rũ lò xo phía trước ra đằng sau, để lộ dung diện một lão bà không những già cả nhăn nheo mà còn mang nhiều vết tích như đã từng bị độc xà ở Độc Long trì xâu xé. Nhưng lão bà như không lưu tâm đến diện mạo nữa, chỉ hất mặt bảo :

- Được rồi. Vậy thì bỏ qua chuyện nghịch phản của Lăng Ngọc Giao. Thế còn Thừa Võ, liệu y có đồng ý nghĩ với Kim Phụng, vì cùng chung một nghĩ ngờ như Kim Phụng nên cả hai cô lập một mình Lăng Ngọc Giao?

Sầm Phong lễ độ bẩm báo :

- Về chuyện này, văn bối vì không rõ tận tường nên không muốn giải thích theo những suy nghĩ bản thân. Chỉ biết rằng Thừa Võ như là người giả nhân giả nghĩa, lại thêm thói trăng hoa, đây là nói theo nhận định của Lăng Ngọc Giao. Vì thế, theo tâm tính này mà đoán, ắt hẳn Kim Phụng cũng khó bề hòa thuận, để biết Thừa Võ có đồng hay không tán đồng ý nghĩ như Lăng Kim Phụng.

Lão bà dù già yếu nhưng đôi mắt đang nhìn Sầm Phong cũng tinh tường để bắn xạ những tinh quang ngời khiếp :

- Những gì Ngọc Giao nói về Thừa Võ, dĩ nhiên lúc này lão thân đã tự tai nghe. Riêng nhận định của Kim Phụng, nhất là của riêng người về Thừa Võ thì sao?

Sầm Phong thoáng cau mày :

- Về Kim Phụng thì như vừa nói, văn bối vì không rõ nên không thể vô đoán. Còn riêng văn bối, có hai điểm này nên cũng không dám có nhận định. Thứ nhất, văn bối chỉ mới bôn tẩu giang hồ chưa được bao lâu, hiểu biết về Vạn Xà giáo còn nông cạn, biết gì mà dám lạm bàn. Thứ hai, văn bối chỉ được may hội diện Thừa Võ đúng một lần, lại quá ngắn, tự hiểu không đủ tư cách nhận định về người lần đầu gặp, nhất là về tâm tính.

Lão bà phản ứng ngay :

- Cũng theo Ngọc Giao bảo, người đã cùng Kim Phụng bái đường thành thân, trở nên phu phụ. Lẽ ra người phải hiểu rất nhiều về người đầu ấp tay gối mới đúng, cơ sao cố giấu, không cho lão thân biết Kim Phụng nghĩ gì về Nhị ca ả là Thừa Võ?

Sầm Phong thở dài :

- Chuyện dài lắm. Nhưng văn bối tạm vắn tắt gọn thế này. Kim Phụng vì không cam tâm, biết tôn giá không phải vô cớ mà đột nhiên thất tung, nàng rất muốn tự mình hành động, dò xét minh bạch để nếu được thì báo thù, đòi lại công bằng cho tôn giá, đền đáp công ơn hoạn đường của dương mẫu, nhưng do thể cô lực bạc, muốn toại nguyện nàng phải liều mình vượt qua Độc Long trì, đó là điều nàng tự rõ là không thể, nên ngỏ lời ủy thác phó giao cho văn bối. Chính vì thế...

Lão bà nôn nóng ngắt lời :

- Chính vì thế người cưỡng bách Kim Phụng, chỉ khi nào nhận cùng người thành thân, trở nên phu phụ, người mới chấp thuận liều mạng thay ả, cố vượt qua Độc Long trì tìm lão thân?

Sầm Phong kêu ngay :

- Văn bối đâu phải hạng người ti tiện hoặc tiểu nhân như thế? Tuy vậy, giữa văn bối và nàng quả thật cũng có những thỏa thuận riêng, chủ ý là giữa song phương phải có mối quan hệ nào đó càng gần bó càng tốt để tin hoàn toàn vào nhau. Văn bối có một vài bí ẩn, nếu không sẽ chia với Kim Phụng thì dù từ chối thế mấy nàng vẫn cứ nài van, khẳng khái cầu khẩn bảo văn bối phải giúp nàng đáp đền ơn dương mẫu. Những bí

ẩn đó, nghiệt ngã thay nếu văn bối thổ lộ thì sinh mạng bản thân e khó bảo toàn. Với tình thế đó, khước từ không được, nhận lời không xong, văn bối chỉ còn mỗi một biện pháp và đã nói ra, may sao Kim Phụng vui vẻ thuận tình. Nhưng dù sao, xin tôn giá đừng vội ngộ nhận, vì tuy văn bối và nàng đã giao bái phu thê nhưng vượt lễ giáo thì chưa bao giờ.

Lão bà gần giọng :

- Thật không?

Sầm Phong rất quả quyết :

- Không thật mà được ư? Bằng chứng là song phương đã tin hoàn toàn vào nhau. Có tin, nàng mới thổ lộ cho văn bối biết phải như thế nào mới vượt qua được Độc Long trì. Và vì tin nên văn bối chấp nhận mạo hiểm, quyết không phụ lòng kỳ vọng của nàng.

Lão thân cau mày :

- Lão thân hỏi thật không là về chuyện chưa vượt qua lễ giáo kia.

Sầm Phong có vẻ phật ý :

- Quân tử bất hí ngôn. Văn bối bảo thật là thật. Sau này tôn giá cứ hỏi Kim Phụng khắc rõ.

Lão bà chợt lẫm thẫm, tự nói một mình :

- Thảo nào câu nói cuối cùng của ả nói lại tỏ ra kỳ quặc đến vậy.

Sầm Phong động tâm :

- Tôn giá muốn ám chỉ Ngọc Giao?

Lão bà hỏi lảng sang chuyện khác :

- Nhắc đến Ngọc Giao mới nhớ. Như lúc này người ngỡ ả đã chết nên có ý bỏ đi?

Sầm Phong lại nhớ ngay đến Kim Phụng :

- Để văn bối tiến vào đây một mình, Kim Phụng vì hồ nghi ở Tổng đàn có biến nên quyết tiến hành dò xét. Do Ngọc Giao đã vong mạng, văn bối chỉ muốn quay lại ngay để tìm Kim Phụng, có thể nàng đang lâm nguy, rất cần sự ứng cứu của văn bối.

Vì Sầm Phong có dấu hiệu chuẩn bị đi ngay, nên lão bà vội gọi giật lại :

- Thế còn bí kíp Độc Long? Lẽ nào người không quan tâm?

Sầm Phong cười :

- Nay vạn xà đã lui khỏi Độc Long trì, nếu Kim Phụng muốn, và nhất là được tôn giá ưng thuận, tự nàng sẽ quay lại đây, muốn thu hồi bí kíp Độc Long lúc nào chẳng được.

Nhưng nụ cười của Sầm Phong liền tắt ngay khi nghe lão bà bảo :

- Người lẫm, vạn xà sẽ tự quay lại. Lúc đó đừng nói ai khác, kể cả lão thân có muốn tiến vào đây một lần nữa cũng là điều bất khả thi.

Sầm Phong giật mình, nhưng lại bảo :

- Chúng quay lại thật sao? Vậy thì tiện nhất, ngay lúc này tôn giá nên thu hồi bí kíp, khỏi phải lo chuyện sau này có vào đây được lần nữa hay không.

Lão bà cười lạt :

- Lão thân cũng đang có ý nghĩ đó. Nhưng muốn vậy cần được người giúp cho hai việc.

Sầm Phong đáp ứng ngay :

- Tôn giá cứ nói. Chỉ cần không quá năng lực, trăm việc cũng được, nói gì chỉ có hai.

Lão bà cảnh giác :

- Chưa rõ là việc gì, sao người vội đáp ứng? Vạn nhất lão thân bảo cần đến tính mạng người thì sao?

Sầm Phong chợt hít vào một hơi :

- Văn bối sẵn dĩ đáp ứng ngay vì nghi tôn giá là dưỡng mẫu của Kim Phụng, giúp tôn giá chính là làm cho nàng toại nguyện. Tại sao văn bối không sẵn lòng? Còn về sinh mạng, văn bối đành dắc tội, vì nếu tôn giá quả thật có ý này thì hãy xin dựa vào bản lãnh để dắc thủ. Ngược lại, nếu tôn giá vì bất lực, không thể định đoạt được sinh mạng của Sầm Phong này, quyền cước vốn vô tình, vạn nhất văn bối lỡ gây tổn hại cho tôn giá, thì sau này dù biết, Kim Phụng cũng không thể trách gì văn bối. Nhưng tại sao tôn giá lại bảo cần sinh mạng văn bối? Thật thế sao?

Lão bà gượng cười :

- Lão thân chỉ thử lòng người thế thôi. Vì hai việc lão thân cần người giúp thì một là: hãy giao hoàn Thần kiếm Độc Long cho lão thân. Điều này cũng hợp lý vì vốn dĩ nó là vật trấn môn của bốn giáo.

Sầm Phong đưa Thần kiếm Độc Long ra ngay, trên đó vẫn còn đôi Bích Linh tiểu xà cuộn quanh thân kiếm nằm yên.

- Còn điều thứ hai?

Lão bà đưa tay, tỏ ý sẵn sàng nhận kiếm :

- Người phải ly khai ngay, thoát luôn khỏi Tổng đàn. Sau này nếu được, lão thân sẽ cho Kim Phụng tự đi tìm người.

Nhưng tay lão bà vừa đưa ra là rút lại ngay, không chỉ có thế mà còn kinh hoàng khiếp đảm nhìn đôi Bích Linh tiểu xà đang phùng mang thè lưỡi, tỏ ý sẽ hạ thủ ngay bất kỳ kẻ nào dám động chạm vào Thần kiếm Độc Long, ngoại trừ Sầm Phong vì vẫn đang cầm giữ và hoàn toàn vô sự. Lão bà xua tay :

- Người cứ đặt Thần kiếm Độc Long xuống đấy cũng được. Tự tay lão thân nhặt lại ắt sẽ không có chuyện gì.

Sầm Phong y lời và khi đã đặt Thần kiếm Độc Long xuống đất xong, Sầm Phong liền cáo từ :

- Văn bối xin đi. Nhưng dù sao cũng phải gặp Kim Phụng một lần. Chỉ cần thấy nàng vô sự, văn bối ắt không còn gì yên tâm hơn.

Nhưng Sầm Phong vừa quay lưng đi, đi chưa được mấy bước thì nghe lão bà bỗng kêu hét hoảng :

- Ôi... sao thế này? Sầm Phong người dừng đi. Mau quay lại ngay.

Sầm Phong thoát nghe kêu đã quay lại rồi và rất kinh ngạc khi phát hiện đôi Bích Linh tiểu xà vẫn quyết không cho lão bà cầm lấy Thần kiếm. Sầm Phong đi trở lại :

- Tôn giá chưa bị đôi tiểu xà gây nguy hiểm chứ?

Lão bà đã lùi về, nghe Sầm Phong hỏi chỉ biết thở dài :

- Lão thân lúc này mới thật sự tin người là người đã được đôi Bích Linh tiểu xà chọn, như lời người đã thổ lộ với ả Ngọc Giao. Thần kiếm Độc Long là của người, cứ giữ lấy. Nhưng còn bí kíp Độc Long, a... người có thể vì Kim Phụng, chấp thuận để lại bí kíp đó cho bốn giáo?

Sầm Phong cả mừng :

- Tôn giá ban Thần kiếm cho văn bối thật sao? Đa tạ. Còn về bí kíp, như văn bối đã nói, vẫn là của Kim Phụng, của tôn giá, của Vạn Xà giáo. Văn bối quyết không giữ làm gì.

Lão bà cũng tỏ ý mừng :

- Vậy phiền người thay lão thân thu hồi bí kíp, được không?

Sầm Phong kinh ngạc :

- Ý tôn giá muốn nói, chỉ người được đôi Bích Linh tiểu xà chọn mới đủ tư cách chiếm hữu bí kíp?

Lão bà miễn cưỡng thừa nhận :

- Đúng là thế. Nhưng vì người đã hứa, hãy giữ lời và giao lại cho bốn giáo đấy.

Sầm Phong thở ra nhẹ nhẹ :

- Vấn bối bình sinh chưa hề bội tín, dù đối với bất kỳ ai. Hãy nói đi, làm thế nào để thu hồi bí kíp Độc Long, với điều kiện sinh mạng vẫn tuyệt đối an toàn?

Lão bà ngần ngừ, rồi cũng giải thích :

- Người đã được chọn, dĩ nhiên sẽ an toàn. Vì mối nguy hại duy nhất là ở đôi Bích Linh tiểu xà kia. Mà thôi, để lão thân giải thích thật rõ cho người tận tường.

Sầm Phong ngồi xuống cạnh Thần kiếm. Và dù không nói ra nhưng Sầm Phong lại lén lén thò tay chạm kiếm. Chỉ khi thấy đôi Bích Linh tiểu xà vẫn tỏ ra vô hại, Sầm Phong mới cười thú vị, bạo dạn hơn bằng cách lấy tay vuốt ve đôi tiểu xà.

Lão bà vừa kể vừa tỏ vẻ nuối tiếc vì bản thân không đủ dũng cảm để sờ chạm vào đôi tiểu xà như Sầm Phong đang thản nhiên tiến hành :

- Độc Long là cách gọi nguyên thủy của bốn giáo, do Độc Long đảo chủ khai sáng. Sau này vì không một hậu nhân nào vượt qua được Độc Long trì để sở hữu bí kíp và Thần kiếm Độc Long nên căn cứ theo sự hiện hữu của vạn xà quanh đây, ai cũng gọi bốn giáo là Vạn Xà giáo, thay cho Độc Long Bang đã trở nên vô nghĩa vì không có bí kíp trấn môn.

Sầm Phong buột miệng kêu lên :

- Chưa một ai thật ư?

Lão bà đưa tay chỉ về phía Độc Long trì :

- Trước lão thân rất lâu, cộng thêm nhiều thảm trạng, lão thân được tận mắt mục kích, tất cả những nhân vật tự hào là đáp ứng đủ ba điều kiện để ngỡ có thể vượt qua Độc Long trì, đều bỏ mạng tại đó. Và cứ mỗi lần như thế, Bích Linh tiểu xà vẫn cứ tự mình quay lại, như muốn tìm cho được một nhân vật cần chọn. Lão thân bảo như thế là ý muốn nói về mỗi một tiểu xà mà thôi. Vì mãi đến tận hôm nay lão thân mới biết có cả một đôi tiểu xà.

Sầm Phong mơ hồ hiểu :

- Đôi tiểu xà tự phân khai? Một đi chọn người, một tự lưu lại bảo vệ bí kíp, chỉ dành cho người được chọn? Là thật.

Lão bà tán thành :

- Quả đúng là kỳ lạ, đến khó hiểu. Nhưng khi sự việc đã diễn ra thì chẳng còn gì khó hiểu nữa. Là thế này, lão thân đúng là bị Ngọc Giao, hợp với một đại địch lợi hại uy hiếp sinh mạng. Lão thân vì lâm tuyệt lộ nên cứ mạo hiểm xông bừa qua Độc Long trì, theo cách người và Ngọc Giao lúc nãy đã qua. Lúc qua được rồi, dù tấm thân đã ra ma dại, nhưng lão thân vẫn tự trách, sao trước kia không nghĩ ra cách dễ dàng này để vượt qua? Nhưng sự thật khi biết được thì quá phũ phàng.

Sầm Phong phụ họa :

- Tôn giá đã phát hiện hãy còn một tiểu xà trấn giữ bí kíp? Vì thế đành tuyệt vọng, chịu sinh cầm gông như là mãi mãi ở đây?

Lão bà lắc đầu :

- Lần này thì người đoán sai. Vì tuy lão thân không hề biết là hãy còn một tiểu xà nữa ở đây, ở chỗ có cất giữ bí kíp Độc Long, nhưng lão thân có đọc thấy một lời căn dặn: “Chỉ được chạm vào bí kíp nếu trên tay đã cầm được Thần kiếm Độc Long”.

Sầm Phong giật mình :

- Rõ ra đây là cách sắp đặt từ trước của Độc Long giáo chủ?

Lão bà hứ dài :

- Thế ai bảo chẳng phải? Mà thôi, nghe tiếp đây. Vì lão thân không tìm thấy Thần kiếm Độc Long nên kể như nửa phần kiêng dè, hết dám tháo thứ chạm vào bí kíp. Thêm nửa phần nữa là vì ở ngay đây có cả một đồng cốt khô ngã dè lên nhau. Đủ hiểu không chỉ có một mình lão thân nhờ liễu lĩnh nên vượt qua. Mà đã từng có nhiều nhân vật như vậy, cũng không có Thần Kiếm, nhưng vì chủ tâm chạm vào bí kíp, trái với lời dặn, nên họ lập tức mất mạng ngay và ngã tại đó, thân này dè lên cốt kia, theo thời gian trở thành cả một đồng cốt khô như vừa nói.

Sầm Phong rùng mình :

- Sắp đặt nhiều khe như thế này, thật ý của Độc Long đảo chủ là thế nào?

Lão bà đáp ngay :

- Không khó hiểu lắm đâu. Độc Long đảo chủ làm như thế chỉ muốn tìm mỗi một chủ nhân đích thực cho võ học Độc Long mà thôi. Và đó là người không chỉ được Bích Linh tiểu xà chọn mà còn phải có thật nhiều đờm lược hơn người. Người hiểu chưa?... Vậy thì cứ lấy cách của người nhờ đó lúc này đã vượt qua Độc Long trì mà giải thích. Thứ nhất, người đã được tiểu xà chọn. Và người là người có dũng khí, vậy thì quả nhiên người đã bình an đi đến tận chỗ không ai ngờ là có cấm sấn Độc Long thần kiếm. Thứ hai, đến đây rồi, người còn nhớ tiếng rít của đôi tiểu xà vì sắp gặp lại nhau? Đó là lúc vạn xà phải cuống cuống tranh nhau bỏ chạy, nhớ không? Vậy nhờ như người vì mừng quá, thấy lối đi đã vắng bóng vạn xà, người cuống quít lao vượt qua thì sao?

Sầm Phong đã hiểu :

- Vượt qua nhưng không có Thần Kiếm, hậu quả vẫn là cái chết. Rõ rồi.

Lão bà thở dài :

- Đó là điều xảy ra cho hầu hết mọi người, trừ người. Vì người hoặc nhờ định lực thâm hậu, gặp nguy bất loạn, gặp mừng bất hỷ, hoặc người nhờ phúc phận hơn người nên run rủi làm sao, tẩu xảo làm sao, người lại nhìn thấy Thần kiếm.

Sầm Phong cũng thở ra nhẹ nhẹ, mừng thầm cho bản thân quả thật đã gặp may :

- Thần Kiếm xuất hiện, kiếm quang dẫn dụ cả đôi tiểu xà đến châu, xua tan vạn xà, khai mở lối đi, tiếp đón người đến nhận bí kíp. Một cách sắp đặt quả là vẹn toàn vẹn mỹ.

Và Sầm Phong đứng lên, cầm luôn Thần kiếm Độc Long vào tay :

- Hãy chờ đây, vãn bối sau khi thu hồi bí kíp, xin giao hoàn ngay cho Vạn Xà giáo, quyết không tùy tiện chiếm hữu.

Lão bà cũng đứng lên :

- Lão thân muốn tận mục sở thị cảnh độc nhất vô nhị này. Vì người có lẽ là người duy nhất, sau Độc Long đảo chủ, trở thành chủ nhân của bí kíp và Thần kiếm Độc Long.

Tự hiểu lão bà thật ý, chỉ vì sợ mất bí kíp nên mới nói thế, Sầm Phong cầm tay lão bà :

- Có cần vãn bối giúp đi cho nhanh?

Lão bà vừa gật đầu vừa kiêng dè nhìn đôi tiểu xà :

- Cũng được, nhưng chớ đưa Thần Kiếm qua gần lão thân.

Sầm Phong gật đầu, đưa hữu thủ cầm Thần kiếm có đôi tiểu xà ra thật xa, dùng tả thủ dìu đưa lão bà đi khá nhanh bằng khinh thân pháp :

- Đi!

Lão bà nhận ra thân pháp của Sầm Phong :

- Người là thủ hạ của tiện nhân Xuyên Vân Tiên Tử?

Sầm Phong cười và lắc đầu :

- Tôn giá nhận ra Xuyên Vân thân pháp? Yên tâm, kể cả Kim Phụng cũng biết thân pháp này. Chỉ là biện pháp tình thế để văn bối cùng Kim Phụng dễ dàng mạo nhận là hai sứ giả Xuyên Vân. Cũng may nhờ một Xuyên Vân sứ giả thật vì tình thế, buộc phải thoái ẩn nên có nhã ý giúp bọn văn bối. A... kia rồi, có phải chỗ có đồng cốt khô khá to?

Và Sầm Phong buông tay lão bà ra khi đã đến gần đồng cốt khô.

Nhưng lúc toan tiến lại bệ đá có đặt một quyển cổ kinh, trên đó có câu lưu tự căn dặn đúng như lời lão bà vừa kể, Sầm Phong chợt chép miệng :

- Không thể tiến lại gần mà không giẫm bừa lên những đồng cốt khô này. Nhưng giẫm như thế là quá thất lễ. Hay là chờ văn bối tự tay thu dọn, gọi là tận nghĩa với những nhân vật không may xấu số?

Lão bà đang khao khát nhìn chăm vào quyển cổ kinh nói :

- Tùy người.

Sầm Phong đặt Thần kiếm qua một bên, bắt đầu thu nhặt những cốt khô như vừa đề xuất và tình cờ nghe tiếng lão bà chép miệng nửa than nửa rửa :

- Đôi tiểu xà quả thông linh, chưa gì đã tự đến gần, lo canh giữ Động Long bí kíp. Đúng là chỉ có người được chọn mới đủ tư cách sở hữu bí kíp.

Thu dọn xong, Sầm Phong đến lượt tiến lại gần bệ đá, tay cầm Thần kiếm đưa ra gọi đôi tiểu xà :

- Bích Linh, Bích Linh. Hãy trở lại đây để ta dễ lấy bí kíp.

Đôi tiểu xà như không nghe, không hiểu lời gọi. Bất quá chỉ vì thấy Thần kiếm tỏa sáng đưa lại gần nên tự dịch ra khỏi quyển cổ kinh về hai bên, một bên tả và một bên hữu.

Lão bà đứng phía sau ào ào :

- Chúng dịch tránh rồi đấy. Lấy đi.

Sầm Phong cũng tin tưởng, đưa tay lại gần. Nhưng vừa cầm cổ kinh và nhấc lên cao một ít, Sầm Phong liền nghe đôi tiểu xà cùng rút lên giận dữ. Thất kinh, Sầm Phong vội đặt lại :

- Như chúng ta không được quyền, dù chỉ dịch dời một ít cũng không được đôi tiểu xà đồng ý?

Lão bà lại chép miệng :

- Há lẽ chỉ được xem và ngồi luyện công tại chỗ? Người thử lật mở ra xem sao?

Sầm Phong cũng nghĩ như thế và lấy tay lật thật :

- Tôn giá đã đoán đúng. Được rồi đấy, tôn giá hãy mau tiến lại gần để học cho kỳ lâu thuộc. Văn bối chỉ có thể giúp đến thế thôi, quyết không thể lưu lại cho đến khi tôn giá luyện cho kỳ xong.

Lão bà đã tiến lên, háo hức đọc :

- Rồi! Mở qua trang kế.

Vậy là Sầm Phong lật, lão bà đọc, nhờ vào ánh phát quang của Thần kiếm Động Long. Đôi tiểu xà thì bình thần nằm canh giữ hai bên. Phải hiểu, nếu có ai nhấc quyển cổ kinh mang đi, dĩ nhiên sẽ bị đôi tiểu xà cùng lúc hạ thủ ngay.

Được một lúc, lão bà kêu :

- Ôi, nhiều kinh văn thế này, chỉ một lúc bảo lão thân nhớ sao cho xuể? Cứ đọc đoạn sau lão thân lại quên đoạn trước. Làm thế nào bây giờ?

Sầm Phong thở dài :

- Phải chi có văn phòng tứ bảo ở đây thì chỉ cần ghi lại là xong. Thôi, đành phải chịu vậy thôi. Có cần văn bối lật lại từ đầu?

Lão bà gật đầu :

- Ủ. Lần này thì chậm thôi.

Sầm Phong đành lật lại :

- Chỉ một lần này nữa thôi đấy. Văn bối đang rất lo cho Kim Phụng đây này.

Bị hối thúc, lão bà cầu nhàu :

- Toàn là những kinh văn huyền nhiệm khó hiểu khó nhớ. Người bảo lão thân là thần tiên hạ phàm hay sao mà chỉ cần đọc qua một hai lượt là hiểu, là nhớ? Hừ!

Sầm Phong đành nhẫn nại chịu đựng. Nhưng vì thời gian trôi cứ trôi, lão bà đọc xong lượt thứ hai lại muốn đọc lượt nữa, bất đắc dĩ Sầm Phong phải lên tiếng :

- Tôn giá liệu đã ghi nhớ được bao nhiêu phần rồi?

Lão bà vặc lại :

- Một phần vị tất đã được. Người hỏi làm chi?

Sầm Phong đứng đã hết yên chỗ :

- Một phần cũng chưa được? Vậy đến bao giờ mới xong? Huống hồ ngữ nghĩa của kinh văn dễ hiểu dễ thấu triệt thế kia, văn bối không tin tôn giá dù chỉ một phần cũng chưa lĩnh hội.

Lão bà khinh khỉnh :

- Dễ? Người đừng quên đây là phần sở học tối thượng của bốn giáo. Chưa một ai nhìn thấy hoặc đọc qua bao giờ. Dễ sao được mà bảo mau lĩnh hội?

Sầm Phong nhún vai :

- Văn bối thì thấy quá dễ, cứ như bản thân đã nghe hoặc đã luyện qua một vài lần rồi thì phải. Còn nếu bảo đây là tuyệt kỹ thượng thừa, không khéo chỉ là lời ngoa truyền mà thôi.

Lão bà phẫn nộ, quay mặt nhìn Sầm Phong :

- Nếu vậy người thử diễn luyện xem? Trừ phi lão thân đã gặp đúng người là bậc kỳ tài bẩm sinh về võ học, chỉ cần đọc qua kinh văn một lần là lĩnh hội, không cần thử luyện lần nào vẫn đủ thấu triệt để thi triển thuần thục thành chiêu. Còn không thì người chỉ là kẻ khoát lác, nói dối không biết ngượng mồm.

Bị khích, Sầm Phong nhảy lùi lại ngay :

- Kinh văn chỉ có ba phần. Thượng phần quan trọng hơn, là nội công tâm pháp, thì khó bề diễn luyện cho tôn giá biết văn bối đã lĩnh hội như thế nào. Trung phần là quyền cước, khinh công. Hãy xem văn bối phô diễn pho “Độc Long Quyền Hí Giang Thủy”.

Sầm Phong diễn quyền ngay, thoát tiên còn ngượng tay, sau nhanh dần vì đã quen nên uy lực biến ảo vô tả.

Kế đó Sầm Phong phấn khích quá tiếp :

- Còn đây là khinh công “Độc Long Lộng Thiên” hợp diễn với pho cước “Độc Long Hóa Thân thập bát phiêu”.

“Ào... Ào...”

Bóng dáng của Sầm Phong đã quấy lộn giữa thỉnh không, vì quá nhanh nên một như hóa hai, sau đó hóa mười và rồi hóa đến mười ba mươi bốn bóng hình Sầm Phong giống tạc nhau.

Và khi diễn xong, hạ thân xuống, Sầm Phong cười lạt :

- Có cần văn bối dùng Độc Long thần kiếm thử diễn luyện qua pho kiếm pháp Độc Long Tam Thập Tuyệt?

Lão bà không đáp, chỉ lấy mắt ngó Sầm Phong tuồng như rất phần nộ.

Sầm Phong thở dài :

- Văn bối thật không chủ tâm lên học võ công của người. Có ai ngờ chỉ đọc qua là dễ thấu hiểu ngay. Mà điều này cũng lạ. Vì đây không phải là lần đầu tiên văn bối mau thấu hiểu thế này. Ất tôn giá có biết Ngân Kiếm Câu Hồn Hứa Thừa Ân với pho kiếm từng giúp Hứa lão nhân gia thành danh? Văn bối cũng được Hứa lão nhân gia ban tặng kiếm quyết. Vậy mà chưa đầy nửa ngày xem và luyện, văn bối cũng dễ dàng lĩnh hội cơ hồ tám chín phần.

Đến lúc đó lão bà mới lên tiếng, giọng cật vấn :

- Lệnh sư là ai?

Sầm Phong cười gượng :

- Một lão nhân vô danh, chỉ được văn bối gọi là lão Lăn! Hơn nữa lão Lăn đã chết.

- Vô danh? Hừ! Vậy công phu người được lệnh sư truyền thụ ắt phải có tên gọi chứ? Có phải là “Vạn Lưu Quy Tông” chăng?

Sầm Phong kinh nghi :

- Văn bối chưa nghe đề cập đến thứ công phu này bao giờ. Nhưng sao tôn giá quả quyết đó là “Vạn Lưu Quy Tông” công phu?

- “Vạn Lưu Quy Tông”, võ học trăm nhà hợp lại làm một. Lão thân dám quả quyết như thế vì từng biết một nhân vật tự hào đã luyện được công phu đã lâu bị tuyệt truyền này. Nhất định lão là sư phụ người.

Sầm Phong hoang mang :

- Cũng có thể, nếu tôn giá giải thích được vì nguyên do nào để quả quyết văn bối ắt đã luyện qua “Vạn Lưu Quy Tông”?

- Thì như lão thân vừa nói, lĩnh hội và thấu triệt mau như người quyết không chỉ nhờ thông tuệ, mà phải nhờ công phu “Vạn Lưu Quy Tông” đã luyện, do võ học trăm nhà hợp một nên người dù gặp công phu xa lạ vẫn có cảm giác quen như đã nghe qua, luyện qua.

Sầm Phong phần khích :

- Có như thế thật sao? May quá, lâu nay văn bối vẫn muốn dò hỏi lai lịch và xuất thân sư thừa của lão Lăn, chủ ý là để biết rõ nguồn cơn thế thôi. Nếu tôn giá biết, hãy hạ cố chỉ giáo. Ân này văn bối quyết không bao giờ quên.

- Người thật không biết và bây giờ rất nôn nao muốn biết lắm sao? Vậy hãy lại đây. Gần nữa, lão thân sẽ cho người biết.

Sầm Phong tiến lại thật gần và bật cười khi phát hiện chủ ý của lão bà chỉ muốn điểm huyết chế ngự Sầm Phong.

Khi đã dễ dàng tránh, Sầm Phong cười lạnh :

- Nếu tôn giá không nói rõ nguyên nhân hạ thủ thì đừng trách văn bối sẽ không khách khí với thái độ như thế này là lần thứ hai của tôn giá.

Cơ mưu bại lộ, lão bà chợt ngó người :

- Thiên Long Mê Tung Bộ? Sao người cũng tinh thông bộ pháp này của Thiên Long tự?

Sầm Phong gạt ngang :

- Tôn giá nên đáp lời thì hơn. Nếu không, thật thất lễ, vì đã đến lúc văn bối phải lo cho sự an nguy của Lăng Kim Phụng. Cáo biệt!

Sầm Phong nhặt Thần kiếm, tiện tay xếp cổ kinh lại. Đôi tiểu xà lập tức cuộn quanh Thần kiếm.

Lão bà giận dữ gào vang :

- Người cút đi. Lão thân hận vì không còn đủ lực để bắt người cung xưng kẻ đã mưu hại lão thân là ai? Nhất định chỉ là sư phụ của người mà thôi. Qua công phu “Vạn Lưu Quy Tông”, lão thân quả quyết đã đoán không sai. Âm mưu của sư đồ người cao minh thật đầy. Sư phụ người thì mê hoặc, xui Ngọc Giao bội phản, đẩy lão thân lâm vào tuyệt lộ này. Đến lượt người thì vờ ngây ngô để mê hoặc tiếp Kim Phụng, đoạt mất bí kíp Độc Long. Người đi đi và tốt nhất nên hạ sát lão thân luôn. Bằng không sau này, chỉ cần lão thân hồi phục nguyên trạng, nhất định sẽ tung toàn bộ lực lượng Vạn Xà giáo truy tìm và diệt trừ hai sư đồ người.

Sầm Phong giật mình :

- Đại địch đã mưu hại tôn giá, hiện đứng sau Vạn Xà và Xuyên Vân, gây đủ khó khăn cho văn bối lại chính là nhân vật từng tự phụ đã luyện qua công phu “Vạn Lưu Quy Tông”?

Lão bà bỗng bật chồm đến :

- Người đừng giả vờ nữa. Cứ tìm lão thất phu sư phụ người mà hỏi. Nếu lão quả thật chết rồi thì người chính là đại địch mà lão thân muốn tiêu diệt. Giết này, lão thân giết người này.

Sầm Phong nghe nổi gai khắp người, vì đã bắt đầu cảm thấy lão Lữ quả đáng nghi. Và với một ý định vừa nảy ra, Sầm Phong đột ngột điểm huyết lão bà :

- Đành đắc tội. Văn bối có việc khẩn phải đi ngay. Chỉ có thể đưa tôn giá qua bên kia Độc Long trì, thế nào Kim Phụng cũng tìm đến cứu. Nhớ nhấn với nàng, văn bối chỉ quay lại tìm nàng khi nào mình bạch hươ thực về điều tôn giá vừa tiết lộ. Xin lượng thứ.

“Vút!”

Đến bên kia Độc Long trì, Sầm Phong quay đầu nhìn lại thì phát hiện sự thể đã diễn ra đúng như lão bà đã nói. Thoạt tiên, đôi Bích Linh tiểu xà trên Thần kiếm Độc Long chỉ còn lại một. Ất một đã quay lại nằm cạnh cổ kinh. Tiếp đó, vì bên thân Sầm Phong chỉ còn lại một tiểu xà, lũ vạn xà từ mọi chỗ đã chui lủi giờ lại náo nhiệt quay trở lại, biến Độc Long trì thành một nơi kể như vạn địch bắt xâm, nhưng nhúc vạn xà.

Sẽ không ai dám mạo hiểm vượt qua nếu không có đủ những điều kiện cần thiết như Sầm Phong đã vượt.

Sầm Phong đặt lão bà lại đó :

- Bất luận thế nào, nếu chưa minh bạch người truyền thụ võ công cho văn bối, có đúng là đại địch của tôn giá hay không, văn bối vì thẹn ắt chưa thể quay lại tìm Kim Phụng. Còn Thần kiếm Độc Long này, do tôn giá đã có lời ban cho, văn bối không thể không nhận. Cáo biệt!

“Vút!”

Nhưng lúc đó Sầm Phong chưa thể yên tâm nếu chưa tỏ tường sự an nguy của Lăng Kim Phụng lúc này ra thế nào.

Thoáng khựng lại ngẫm nghĩ, sau đó Sầm Phong nép kín người vào một chỗ khuất vừa tình cờ tìm thấy. Một lúc sau khi bước ra, Sầm Phong đã dị dung hóa thành một gã lôi thôi lếch thếch như thuở nào Kim Phụng đã bằng cách đó đến tìm Sầm Phong. Chỉ có Thần kiếm là Sầm Phong giấu kín bên dưới y phục trong nhân dạng mới. Sầm Phong tìm lối đột nhập Tổng đàn Vạn Xà giáo.

Rất náo nhiệt, Sầm Phong nghĩ thế khi mỗi bước chân cứ đi đến đâu là thấy những giáo đồ Vạn Xà giáo do đã vui say chè chén nên đung đầu lảo đảo ra đẩy ngủ vùi.

Xa một chút đã thấy nơi nơi đều treo đèn kết hoa, có một tấm hoành phi to treo ngay trên lối vào một đại sảnh đường “Cung hỷ Nhị thiếu gia nhất nhật lâm song hỷ!”

Sầm Phong gật gù: “Cung cách xa hoa, quả không hổ danh Nhị thiếu gia Vạn Xà giáo. Nhưng sao Song hỷ?”

Chợt có tiếng quát hỏi :

- Người là ai?

Đây là Tổng đàn Vạn Xà giáo, một thanh âm giọng nói nếu không là bạn, tất là địch. Tâm trạng quen cảnh giới phòng bị này giúp Sầm Phong quay người thật nhanh về phía vừa phát ra tiếng quát hỏi.

Vừa khéo, kẻ quát hỏi cũng vừa vặn lao đến, Sầm Phong xuất thủ ngay :

- Tôn giá muốn biết, cứ xuống Quỷ Môn quan mà hỏi!

“Vù...”

Bị tấn công, nhân vật đó lùi khá nhanh. Nhưng vì cảm nhận dù đã lùi vẫn không kịp, nhân vật đó hốt hoảng kêu :

- Sầm Phong phải không? Dừng ngay, vì ta đây!

Sầm Phong cũng kịp nhận ra nhân vật đó, liền thu chiêu ngay lập tức :

- Tiền Giả Kim đường chủ?

Đúng là Tiền Giả Kim. Lão vuốt vôi giòng mồ hôi vừa tuôn rịn dưới chân bờ tóc mai của lão :

- Cũng may. Dù suýt mất mạng nhưng gặp được người quả là không may nào bằng. Mà có đúng người là Sầm Phong?

Sầm Phong không cần xóa bỏ dị dung, cứ để thế chau mày hỏi lão Tiền :

- Tìm tại hạ thế này phải chăng Tiền đường chủ tuân lệnh Tam tiểu thư?

Tiền Giả Kim lập tức thở ra nhẹ nhõm :

- Hỏi như thế thì đích thực là người rồi. Không sai, ta định đi đến tận Độc Long trì để tìm. Người quay lại nhanh thế này nghĩa là...

Sầm Phong đã cảm thấy lo cho Kim Phụng :

- Dừng phí thời gian nữa. Có phải Kim Phụng đang lâm nguy, mới nói rõ cho Tiền đường chủ biết phải tìm tại hạ ở đâu?

Tiền Giả Kim đưa mắt nhìn tám hoành phi :

- Độ một canh giờ nữa là bắt đầu đại diện lễ thành thân giữa Nhị thiếu gia và hai mỹ nhân. Một là Thượng Quan Tuyết Sương, hai là Tam tiểu thư. Kỳ thực đây chỉ là kế hoãn binh, Tam tiểu thư hy vọng đủ cho ta tìm được người.

Sầm Phong cười lạt :

- Hãy chỉ rõ đâu là nơi tại hạ cần tìm đến. Kỳ dư những gì còn lại tại hạ tự biết lo liệu.

Tiền Giả Kim ngờ ngợ :

- Bản lãnh người lúc này thật đã cao minh thế sao? Không cần ta tiếp lực à?

Sầm Phong bảo, giọng khẩn trương :

- Nếu Tiền đường chủ có thành ý thì xin phiền đến ngay Độc Long trì. Có lẽ Thái giáo chủ sẽ yên tâm hơn nếu trong lúc chờ Kim Phụng đến đây nghênh tiếp lại có thêm Tiền đường chủ bên cạnh hầu hạ.

Lão Tiền cả mừng :

- Người đã vượt qua Độc Long trì, đã tìm thấy và đã giúp Thái giáo chủ quay lại vô sự? Hay lắm, người cứ đi đến đây, đến đây... ắt sẽ tìm thấy hoa phòng hầu giải thoát Tam tiểu thư khỏi bàn tay dâm ô của Nhị thiếu gia.

“Vút!”

Sầm Phong đã mất dạng, khiến lão Tiền dù tận mắt mục kích vẫn ngỡ đang nằm mơ.

Sầm Phong vừa mới lên lao vào gian hoa phòng to rộng thì lập tức đổ mặt tìm chỗ nấp ngay. Vì sau bức trướng phủ chỉ là lượt the mỏng, Sầm Phong đã thấy một Thượng Quan Tuyết Sương lỏa lồ, nửa kín nửa hở, nằm lồ lộ trên một giường hoa nệm gấm khá to.

Ngồi lúi sút vào một góc trong của giường hoa là Lăng Kim Phụng đang căng mắt phần nộ. Nàng cũng nửa kín nửa hở với y phục xốc xếch tả tơi. Và theo hướng nhìn của Kim Phụng chính là Lăng Thừa Vô cũng đã lỏa thể hết nửa thân trên.

Thừa Vô đang tìm cách chộp giữ chế ngự Kim Phụng, với chất giọng đã khà khà vì dục hỏa :

- Sầm tiểu tử có lẽ lúc này đã bị Đại tỷ đoạt mạng, kể cả Đại tỷ nếu mạo hiểm vượt qua Độc Long trì thì cũng uống mạng như bao nhiêu người trước đây. Sẽ chẳng còn ai đủ lực xuất hiện ngăn cản việc chúng ta thành thân. Tam muội, hừ hừ... hảo Tam muội. Dầu thủ cung sa trên vai Tam muội vẫn còn. Thêm mỹ nhân trong như sương trắng như tuyết kia, Lăng Thừa Vô ta thật diễn phúc, trong một ngày cùng lúc thu nạp những hai phu nhân đều là vợ vật trời ban. Hãy ngoan ngoãn, đừng chống cự chỉ khiến ta phật lòng.

Lăng Kim Phụng gào thét, nhưng yếu ớt, chừng như vô lực :

- Người là dâm tặc, người đã lừa ta, lừa cả ả Tuyết Sương. Sao bảo bái đường trước, nhưng chưa gì người đã phục được toan chiếm đoạt bọn ta... người đừng đến gần. Nếu không, ta thà tự sát, quyết không chịu ô uế, lỗi đạo với phu quân ta.

Lăng Thừa Vô nhào đến :

- Phải một canh giờ nữa mới đến lúc bái đường. Quá lâu so với sự nhẫn nại của ta đang cạn dần. Chúng ta cứ thành thân trước, sau đó hãy bái đường cũng đâu có muộn. Ha... ha...

Sầm Phong toan xông bừa vào để ra tay, bất chấp làm như thế có thể làm hành động lỗ mãng, vị tất sau này Kim Phụng, hoặc cả Tuyết Sương nữa, liệu có tha thứ hay không.

Nhưng chưa gì thì đã nghe tiếng Kim Phụng bật thét, cũng là lúc từ trong người Sầm Phong, Bích Linh tiểu xà vì nghe tiếng Kim Phụng kêu thét lên, bật lao đi như mũi trường tiễn được bắn thật mạnh.

“Vù...”

Tiếng thét của Kim Phụng bị tiếng gào thê thảm của Thừa Vô vang lên át đi :

- A... a...

Đồng thời tiếng thét của Kim Phụng đổi thành tiếng kêu quá ư mừng rỡ :

- Bích Linh nhi? Sầm Phong! Phu quân!

Sầm Phong không lên tiếng, chỉ lẳng lẳng nhìn Kim Phụng có lẽ vì quá mừng, vì vừa trải qua một phen sóng gió thật cam go nên thoát lực đang từ từ lịm đi.

Đến lúc đó Sầm Phong mới vén bức trướng phủ tiến vào.

Thừa Vô đã chết, miệng sôi bọt đàm, vong mạng vì Bích Linh tiểu xà.

Kim Phụng quả đã hôn mê, Sầm Phong đặt cho nằm bên cạnh Tuyết Sương và lấy tấm chăn đắp phủ kín cho cả hai :

- Xin đừng trách nếu ta phải đi, chỉ lưu lại Bích Linh tiểu xà cạnh nàng!

“Vút!”

Sầm Phong lại lao đi mất dạng.

23. Chương 23: Thiên Hậu Miếu Phát Sinh Kỳ Tích

Gã khát cái nhơ bản đã đi qua đi lại mãi nhưng thủy chung vẫn chưa quyết định là có nên thử một lần mạo hiểm đi vào Hồng Ma bảo hay không.

Cuối cùng về ma quái huyền bí của tòa cổ bảo được kiến tạo toàn những phiến hồng thạch, đã làm tiêu tán hết những nhuệ khí nếu trước đó gã có.

Gã lững thững bỏ đi, vì mơ hồ vẫn cảm nhận như từ lâu đang có đôi mắt xoi mói ở đâu đó cứ dò xét gã.

Gã đi xa dần, lòng cười thầm :

- “Đến nhìn, rồi bỏ đi. Ha ha... hành động của ta nào khác gì những kẻ rồi hơi do hiếu kỳ nên tò mò đến xem thử. Ha ha, cứ dò xét đi. Càng dò xét càng giúp ta tin chắc Hồng Ma bảo chỉ là miếng mồi dùng để nhử những cao thủ tuyệt đại thượng thừa trên giang hồ. Ta không đại chui vào lúc này đâu. Cứ chờ màn đêm buông xuống thì sẽ rõ. Ha ha... còn bây giờ hãy tìm một chỗ nghỉ đã. Vì vẫn còn thừa khối thời gian cho Sầm Phong này nghỉ ngơi.”

Sầm Phong?

Không sai, gã khát cái đó chỉ có thể là Sầm Phong cải dạng dị dung mới đủ dõm lược tìm đến Hồng Ma bảo này một mình.

Và vì thời gian còn những nửa ngày nữa màn đêm mới buông xuống nên Sầm Phong quyết định tìm chỗ nghỉ ngơi.

Núi Thiên Hậu, nơi Hồng Ma bảo tọa lạc chỉ là một góc nhỏ ở chân ngọn núi, còn rộng thênh thang cho Sầm Phong tha hồ chọn chỗ nghỉ ngơi vừa ý. Và cuối cùng Sầm Phong cũng chọn được chỗ. Đó là một thảm cỏ xanh đã hiếm hoi xuất hiện, dù bên cạnh là cả một giòng suối mát trong lành, do hai bên suối đa phần đều là những bụi cây hoang dại mọc um tùm.

Toan ngả lưng nằm trên thảm cỏ, chợt Sầm Phong phát hiện bản thân cần uống một ngụm nước suối cho bớt khát.

Nhưng vừa nhìn xuống dòng suối, thật ngẫu nhiên là nhờ vô tình nhìn ngược lên đầu nguồn nên Sầm Phong phát hiện có một mẫu vải lững lơ xuôi theo dòng nước trôi xuống.

“Có người chết trên đầu nguồn? Vậy phần suối nước dưới này đã bị nhơ uế còn gì?”

Cũng không khát cho lắm nên Sầm Phong lười biếng nằm ườn người lên thảm cỏ.

Nhưng chỉ được một lúc, hình ảnh có xác người nằm đâu đó trên đầu nguồn đã thôi thúc Sầm Phong quyết tâm dò tìm cho mình bạch.

Sầm Phong đi ngược lên cũng không dễ chút nào. Bởi vì cần mình định xác chết nằm ở đâu nên Sầm Phong đâu thể cứ áng chừng phía xuất phát đầu nguồn để di chuyển lên cho nhanh. Trái lại, vì phải đi men theo dòng suối, thật sát, nên Sầm Phong di chuyển khá khó khăn.

Cũng may, cứ đi được một đoạn Sầm Phong lại phát hiện một mẫu vải nhỏ cùng màu với màu đã lần đầu thấy trôi lững lơ theo dòng, quá đủ cho Sầm Phong dinh ninh thể nào cũng bắt gặp thi thể nạn nhân xấu số.

Nhưng cuối cùng một sự thật đã làm Sầm Phong đi từ ngõ ngang sang đến nỗi bàng hoàng vô tả.

Chỉ có mỗi một túm y phục nhẵn nhúm không rõ đã bị ngọn suối cuốn trôi từ đầu, lúc này đang vắt vẻo nửa trên nửa dưới ngâm nước phơi khô ngay bên trên một mặt đá gồ ghề đã vô tình giữ bộ y phục mục rã đó lại.

Ngõ ngang vì không ngờ chỉ nhìn thấy có thế. Và cứ mỗi lần dòng suối vô tình gợn thành cơn xoáy nhỏ va vào bộ y phục thì lập tức có một mẫu vải bị cuốn phăng theo con suối. Sầm Phong không trông mong chỉ nhìn thấy cảnh này thay vì phải là hình ảnh của một thi thể chết đơn côi.

Còn bàng hoàng thì vì Sầm Phong sau một lúc nhìn ngẫm, càng nhìn càng có cảm giác đã từng quá quen với bộ y phục này, cuối cùng cũng nhận ra đó là bộ y phục của ai.

“Sao là bộ y phục của chính ta? Chẳng phải ta đã vất bỏ, nhét vào một khe nước ngầm, ở một nơi nào đó tận biên tái xa xôi, địa điểm do lão Lăn chọn để giúp ta đào luyện công phu? Trừ phi đây là bộ y phục khác, trùng hợp giống của ta, nếu không, hoặc bộ y phục này biết bay, đã tự di chuyển ngoài hai mươi ngày đường đến tận đây, hoặc chỗ ta từng đào luyện công phu phải ở ngay sau chỗ phát xuất nguồn nước của dòng suối này. Phải tìm cho ra sự thật. Hừ!”

Sầm Phong đã vì nhiều thố lộ của lão bà, Thái giáo chủ Vạn Xà giáo nên có ý ngờ lai lịch thật sự của lão Lăn, khiến phải lặn lội quay ngược lại núi Thiên Hậu, toan tiến vào Hồng Ma bảo dò xét hư thực. Giờ thêm sự tồn tại khó hiểu của bộ y phục này nữa càng khiến Sầm Phong ngờ lão Lăn nhiều hơn.

Và Sầm Phong lần nữa lại thấy khắp người nổi gai khi phát hiện nơi xuất phát đầu nguồn của dòng suối quả thật chỉ là từ một khe đá nhỏ vẫn còn vương mắc lại đó một vài mảnh vải của chính bộ y phục lúc này.

Sầm Phong ngẩng đầu nhìn lên cao.

Vách đá có khe nước chảy không cao lắm, chỉ độ bốn trượng là nhiều, và trên đó có một vài dấu hiệu cho thấy có thể giúp Sầm Phong tìm được chỗ hoặc để đột nhập qua phần bên kia của vách đá, hoặc một vị trí nào đó đủ thuận lợi để chỉ cần nhìn vào trong.

Sầm Phong lặng lẽ lao vọt lên.

Quả nhiên ở đây có một huyệt khẩu hẹp nhưng để tiến vào thì không khó lắm.

Sầm Phong lách vào. Nhưng được một đoạn ngắn, Sầm Phong thất vọng dừng lại vì phát hiện không thể lách vào thêm nữa nếu không có cách mở rộng thêm lối đi.

“Có rồi!”

Sầm Phong lấy Thần kiếm Độc Long ra, cố xoay trở để có thể lợi dụng thần kiếm sắc bén cắt gọt từng mảnh đá nhỏ sao cho lúc rời ra, tay kịp hứng, miễn đừng gây kinh động là được.

Sầm Phong khoét rộng dần. Từng mảnh đá cắt rời ra được Sầm Phong đặt nhẹ nhàng dưới chân ngay phía sau.

Được một lúc, Sầm Phong phát hiện có thể lấy tay lách lay cả một khối đá to bằng bề tròn một thân người. Sầm Phong lay từ từ, sau đó dùng thân kiếm vừa đỡ vừa chọc sâu vào phía dưới khối đá để cố gắng lôi cả khối đá và thân kiếm ra.

Thật may, Sầm Phong đã thực hiện thành công, đã đưa được phiến đá tuy to nhưng dẹt ra ngoài và đã nhẹ nhàng được đặt qua bên cạnh.

Sầm Phong chui đầu vào, nhìn quanh, nhìn trên cao, sau đó nhìn xuống dưới.

Cuối cùng Sầm Phong như bị ngộp thở nên rút nhanh đầu trở lại, nhịp hô hấp dồn dập bất loạn.

“Đúng là vùng nước ta từng tắm rửa tẩy ứ! Sao lão dối ta, bảo đưa ta đến tận biên tái xa xôi. Nhưng kỳ thực chỉ là quanh quẩn trong lòng núi Thiên Hậu cách Hồng Ma bảo không xa là bao? Tại sao chứ?”

Sầm Phong không hề chờ đợi một sự thật như thế này. Tuy vậy, một khi sự thật đã phơi bày, lão Lăn đã quá dối gạt Sầm Phong, buộc Sầm Phong phải xem xét lại toàn bộ sự việc, nhìn nhận lại toàn bộ sự việc theo những khía cạnh hoàn toàn khác.

“Vút!”

Sầm Phong phóng người chui qua lỗ huyệt, lọt vào gian thạch động có vùng nước thân quen, hạ thân nhẹ nhàng ở bên kia vùng nước.

Nhìn lại chỗ vừa lao vào, Sầm Phong hài lòng vì nhờ địa thế khuất nên không phải lo bị ai phát hiện lối đột nhập do bản thân tự tạo ra.

“Ai chứ? Ngoài lão Lăn rõ ràng đã trá tử, chỉ để lừa dối ta, thì còn bất kỳ ai đặt được chân vào chỗ kín đáo này để khiến ta lo ngại chỗ đột nhập bị phát hiện? Hừ, lão giỏi lắm, lão Lăn, ta không thể để lão hý lộng ta thêm nữa đâu.”

Sầm Phong bước đi không chút ngại ngần. Vì suy cho cùng đây là chỗ có địa hình khá quen và vị tất ngay lúc này có lão Lăn ở đây nên Sầm Phong ngại gì không đi chuyển ung dung?

Đến gian thạch động to rộng, nơi hai năm Sầm Phong đã tự giam mình luyện công, chợt Sầm Phong phát giác có tiếng kêu thét vang đến.

Tự chấn động, Sầm Phong dừng lại và ngưng thần nghe ngóng.

Quả là có tiếng kêu, thậm chí còn là tiếng kêu van xin thì phải. Sầm Phong nhận định ngay phương hướng và đi ngay.

Sau khi vượt qua nhiều ngách đá ngoằn ngoèo khúc khuỷu, Sầm Phong thoáng dừng lại vì đã nghe rõ tiếng kêu xin của một nữ nhân :

- Hải nhi khẩn cầu nghĩa phụ rộng lượng dung tha. Xin đừng lỗi đạo phụ tử, thu nạp hải nhi lên hàng thê thiếp. Xin đừng đi, nghĩa phụ. Hãy dung tha hải nhi một lần. Một lần này thôi. Hãy cho hải nhi thêm cơ hội truy tìm cho bằng được y. Vì dấu sao y cũng là hôn phu của hải nhi theo lời nghĩa phụ từng hứa giúp hải nhi cùng y nên duyên sắc cảm. Quay lại đi, nghĩa phụ. Xin đừng dùng xuân dược ép uống hải nhi. Ôi... nghĩa phụ... Hãy cho hải nhi thêm một cơ hội nữa để truy tìm lại Sầm Phong cho nghĩa phụ...

Sầm Phong thật sự ngỡ ngàng vì đã hiểu đó là tiếng van xin của ai và nhất là dành cho ai.

Nhưng rất lạ, sao mãi chỉ có mỗi một thứ thanh âm van xin tuyệt vọng của Thái Phi Nguyệt liên tiếp vang lên? Còn lão Lăn đâu? Nghĩa phụ của Thái Phi Nguyệt đâu?

Sao lão không đáp lời, không đoái hoài cứ như lão đang cố tình bỏ mặc Thái Phi Nguyệt thì phải?

Và lập tức Sầm Phong tìm thấy câu trả lời. Đó là nhờ Thái Phi Nguyệt đổi giọng, bắt đầu phần hận thét quát và thóa mạ chính nghĩa phụ của nàng. Đại để cho Sầm Phong biết kỳ thực Thái Phi Nguyệt hiện chỉ còn có một mình, bị điểm huyết khắp thân, lại còn bị trói căng bằng những đoạn xích sắt nữa. Còn nghĩa phụ nàng thì đã bỏ đi từ lâu, từ rất lâu, như đi tìm lấy xuân dược thì phải. Nàng khẩn thiết van xin vì mong có một lúc nào đó nghĩa phụ nàng quay lại thế nào cũng nghe và cũng mủi lòng, thuận tình buông tha cho nàng một lần cuối. Nhưng vì đã lâu không thấy lão quay lại, nàng vì biết có van xin thêm chỉ vô ích, bởi lão nào có mặt để nghe, nên nàng có cơ hội thóa mạ lão cho hả giận.

Sầm Phong chờ thêm một lúc nữa, biết chắc không có lão - vì nếu có, lẽ nào lão để im cho nàng, chỉ là một nghĩa nữ, có quyền thóa mạ lão? - mới dám lên tìm lối vào.

Lại là một thạch động nữa, cũng nhỏ cũng âm u, giống như thạch động cuối cùng Sầm Phong đã phải chịu bế quan luyện công - theo cách lão Lăn giải thích - nhưng ở đây còn có thêm hai mẩu xích ngắn, đủ để trói giật hai cánh tay Thái Phi Nguyệt quay ra về phía hai bên, với hai đầu xích còn lại đã được gắn chặt vào hai bên vách đá.

Không phải khổ nhục kế. Sầm Phong tự nhận định như thế vì thấy Thái Phi Nguyệt không chỉ tiều tụy mà còn hốc hác xanh xao nữa. Thảo nào nàng không giận, không phẫn nộ và không thóa mạ lão sao được.

Sầm Phong xuất hiện như một bóng u linh bên cạnh nàng.

Không để nàng kịp lên tiếng, Sầm Phong hạ thấp giọng nói ngay :

- Tại hạ chỉ đến để giải cứu, quyết không gây hại. Nói mau, cô nương muốn giải cứu hay chỉ muốn tại hạ bỏ đi ngay?

Thái Phi Nguyệt mừng đến lú lười :

- Bất luận các hạ là ai, bất luận các hạ có dụng ý gì, chỉ cần được giải thoát, sau này tiểu nữ nguyện làm thân khuyển mã tùy các hạ sai khiến.

Sầm Phong đã biến âm, nên không lo bất kỳ ai nhận ra :

- Tại hạ có vô tình lên nghe được một lúc. Nghĩa phụ cô nương lại có dạ cầm thú, toan thu nạp cô nương, đưa từ danh phận nghĩa nữ lên hàng thê thiếp. Điều này có thật sao?

- Các hạ đã nghe thì tốt rồi. Nhưng nếu cứu được thì xin nhanh lên cho. Vì đến cả tiểu nữ cũng không thể đoán biết lúc nào thì lão cầm thú bệnh hoạn quay trở lại.

Sầm Phong thì không vội lắm :

- Tại hạ cần biết một điều, nghĩa phụ cô nương phải đi đến đâu mới có thể tìm thấy xuân dược đem về?

Nàng hết cả giận, chuyển sang sợ đủ mười phần :

- Lão phải lên tận đỉnh núi, nhưng lão đi có đến nửa ngày rồi. Không khéo lão sắp quay về cũng nên.

“Keng keng!”

Chỉ hai nhát kiếm Độc Long là Sầm Phong đã giải thoát cho nàng, đồng thời còn gần giọng nói ngắn gọn :

- Lão có quay lại cũng không thể làm gì nếu cô nương ưng thuận đi theo tại hạ ngay.

Nói đi là đi, và cách nói của Sầm Phong đã khiến Thái Phi Nguyệt mau chóng có quyết định thực dễ dàng :

- Được, hãy cho tiểu nữ cùng đi.

Sầm Phong hăm hở đi phía trước khiến Thái Phi Nguyệt đi theo sau cũng ngỡ ngàng :

- Các hạ từng đến nơi này nhiều lần?

Sầm Phong đã đi đến thạch động có vũng nước :

- Cũng khá quen. Sao, cô nương nghi ngờ gì ư?

Nàng nhìn vũng nước :

- Đây là lối thoát ra? Cứ thế này bảo tiểu nữ làm sao không nghi ngờ vẫn là kế của lão cầm thú?

Sầm Phong lần đầu tiên cười với Thái Phi Nguyệt :

- Cô nương nghi là tốt rồi. Vì có như vậy mới khiến tại hạ đỡ phần nghi ngờ ngược lại cô nương. Hãy nhìn tại hạ lao thoát đây. Dám không?

Thái Phi Nguyệt lại dáo dác tìm quanh :

- Các hạ là ai? Vì chỉ có quen biết mới dám bảo đã nghi ngờ tiểu nữ. Không quen thì không ai bảo thế.

Sầm Phong đưa tay xoa khắp mặt :

- Tại hạ đã ngờ đây chỉ là khổ nhục kế của cô nương. Và nếu là vậy, lúc này nếu cô nương muốn đuổi theo hoặc hô hoán báo hiệu cũng đã muộn. Vì lập tức tại hạ sẽ bỏ đi ngay, đừng ai mong đuổi kịp. Thế nào?

Nàng đưa tay bịt gần kín miệng :

- Là người? Ôi, không... Chờ ta đi với!

“Vút!”

Nàng lao qua và bị Sầm Phong điểm huyết ngay lập tức.

Sau đó, khi đã đưa nàng ra ngoài và quay lại phong kín lối đột nhập đã vào và ra, Sầm Phong thản nhiên nhắc nàng đặt lên vai và lao đi vùn vụt.

* * * * *

Nhìn trời chiều đen dần, Thái Phi Nguyệt thở ra khoan khoái, không một chút bận tâm là huyết đạo vẫn đang bị Sầm Phong chế ngự, chưa chịu giải khai cho nàng :

- Lúc này dù có phải chết dưới tay người thì ta vẫn mãn nguyện. Vì như vậy đỡ hơn là bị lão cầm thú khả ố giở trò đồi bại, sau cùng tự ta cũng phải tìm đến cái chết. Giết ta đi nếu đến tận bây giờ người vẫn nghi ngờ đang lừa kế của ta.

Sầm Phong thì bình thản ngồi cạnh chỗ đang đặt nàng nằm :

- Đừng giả vờ nói khích tại hạ. Và cũng nói thật, tại hạ sẽ giết nếu cô nương không giải thích rõ một điều đã từng làm tại hạ ưu tư.

Thái Phi Nguyệt vẫn nằm ườn ra khoan khoái :

- Người vẫn muốn biết lão là ai?

Sầm Phong cười gằn :

- Nghĩa phụ của cô nương ư? Dĩ nhiên về tính danh thì tại hạ cũng muốn biết. Nhưng nếu cô nương nghĩ tại hạ chưa đoán ra lão chính là lão Lăn, từng giúp tại hạ những bốn năm khổ luyện công phu thì lắm đấy.

Nàng giật mình :

- Người cũng đã biết? Từ lúc nào? Hay vậy!

Sầm Phong không buồn giải thích :

- Lão là ai? Ý tại hạ hỏi về tính danh.

Nào ngờ nàng chỉ đáp :

- Ta không biết. Vì đối với ta lão chỉ là nghĩa phụ, một lão bá vô danh đã có lần cứu mạng, sau đó tự nguyện cứu mạng và truyền thụ võ công cho ta. Đừng nghi ngờ ta đang giấu người. Vì sự thật lúc này ta đang hận lão thấu xương. Người nghĩ, ta như thế này, là nghĩa nữ của lão, vậy mà khi xích ta lại, bảo là muốn trừng phạt ta, lão lại giả trò cầm thú, thản nhiên và hả hê sờ mó khắp cơ thể ta. Có đáng hận một nghĩa phụ như lão chẳng?

Sầm Phong nhớ ngay cảnh đã diễn ra cho Kim Phụng và Tuyết Sương với hung nhân đòi bại là Thừa Vô :

- Ti tiên! Vô sỉ! Hạ lưu! Đúng là cầm thú, là khả ố, đáng bị giết trăm lần.

Thái Phi Nguyệt kinh ngạc :

- Người mắng lão? Người cũng có điều đáng căm phẫn lão lắm sao? Có thật người đã tự đoán biết tất cả những gì lão đã sắp đặt, quyết biến người thành công cụ cho lão?

Đến lượt Sầm Phong kinh ngạc :

- Lão Lăn? Cô nương bảo chính lão là lão Lăn có ý đồ toan biến tại hạ thành công cụ cho lão? Là thế nào?

Nàng ngớ người :

- Hóa ra người chưa biết gì cả? Vậy tại sao người lại biết lão vừa là nghĩa phụ của ta đồng thời vừa là nhân vật người gọi là lão Lăn, kẻ đã đào luyện công phu, quyết tận lực giúp người sau này thành đại cao thủ?

Sầm Phong miễn cưỡng giải thích :

- Có một nhân vật vì từng biết lão nên nghi ngờ võ công tại hạ có được là do lão truyền. Ất cô nương không nghĩ Thái giáo chủ Vạn Xà giáo vẫn còn tại thế và là do chính tay tại hạ cứu mạng giải nguy?

Thái Phi Nguyệt rõ ràng là bị bắt ngờ :

- Mụ đó ư? Sao bảo ả Ngọc Giao phản bội đã mưu hại được mụ? Nếu vậy, chính mụ đã nhận ra đường lối võ học của người hoàn toàn giống công phu của kẻ đã hiệp lực cùng Ngọc Giao mưu hại mụ? Vì thế người mới bắt đầu có ý nghi ngờ về kẻ đã truyền thụ võ công cho người?

Sầm Phong gật đầu :

- Tại hạ cũng khó tin đấy là lão Lăn. Vì đối với tại hạ, một là lão đã chết, hai là, theo lão nói, tư chất lão kém nên không thể tự luyện công phu đến mức tự thành theo ý muốn. Vì thế lão mới quyết dốc hết tâm huyết dồn cho tại hạ. Hóa ra tại hạ chỉ là con cừ non, tha hồ cho lão lừa, để lão xỏ mũi dẫn dắt theo ý lão. Nhưng lão là ai? Sao lại chọn tại hạ?

Thái Phi Nguyệt chợt bảo :

- Vì sao người chợt xuất hiện kịp lúc để giải thoát ta?

Sầm Phong chợt vươn tay giải huyệt cho nàng :

- Có người đến. Dù chưa biết có phải lão hay không nhưng tốt hơn cô nương cứ chuẩn bị đối phó.

Dứt lời Sầm Phong xoay người đi mất dạng.

Phần nàng, vì huyệt đạo chỉ mới giải khai, dù khí lực còn yếu nhưng do quá hốt hoảng nàng hết lồm cồm ngồi lên, rồi lại bất lực khụy xuống. Sau cùng, nàng nhờ tận lực mới đứng dậy được nên lúc chạy cứ chao đảo, không biết suýt ngã biết bao nhiêu lần mà nói.

Nàng không thể nào chạy đuổi kịp Sầm Phong nên đành lao bừa. Gặp lùm cây hoang dại nào có thể lách qua để khỏi vòng tránh thì nàng bất chấp sẽ bị cào xước cứ lao ào qua. Gặp những gộp đá gồ ghề chồng chất, nhắm leo không nổi cũng không sao đủ bình tĩnh để tìm thấy lối đi vòng, nàng cứ cuống cuống chui lòn qua nếu may mắn đó là khe hở thông từ đầu này sang qua đầu kia.

Có một lần nàng cũng lòn thấp người chui như vậy, thật không may đó là ngõ cụt.

Vì quá mệt mỏi và kiệt lực nàng buông người nằm luôn trong đó.

Nhưng dầu vậy, dù mệt đến đứt hơi nhưng nàng bằng mọi giá vẫn giữ sao cho những tiếng hô hấp hồng hộc đừng vượt quá khỏi lồng ngực.

Giữ được điều đó đã là khó, thế mà nàng còn phải nằm đó không dám sơ suất dù chỉ là một sát na không nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Nhờ cảnh giác nên phát hiện có người dường như vừa tự chui vào tận chỗ của nàng.

Màn đêm đã buông xuống, nàng không thể nhận diện rõ đây là ai. Mà còn ai nữa đang cố truy đuổi để bắt giữ nàng nếu không phải nhân vật đang làm nàng sợ thì có sợ những cảm phần thì nhiều hơn, nhiều đến thấu tận xương tủy.

Một bên chân của nàng đã bị kẻ đó nắm từ phía sau. Và vì thế nàng bị chủ nhân của bàn tay lõi sừng sặc ra ngoài.

Nàng sợ quá kêu không được, chỉ còn biết nghiêng răng nghiêng lợi, quyết dồn sức cho một lần sinh tử sau cùng.

Nàng bị lôi tuột ra ngoài, sau đó bị vật ngửa lên, để lộ phần y phục thân trước vừa vì bị lôi nằm sấp dưới nền đá nên nhor bẩn và bung rách nhiều chỗ.

Sau cùng điều nàng lo sợ nhất quả đã xảy đến, có một bóng đen nhảy vồ lên thân nàng. Vì đã chờ đợi sẵn cho điều này nên nàng dốc toàn lực, xòe đủ hai bàn tay, vừa vỗ chụp vừa cào cấu loạn sinh loạn tử vào đối phương. Nàng còn quát tháo điên cuồng :

- Lão cầm thú! Ta quyết giết lão trước khi để lão giết ta. Có muốn làm nhục ta, bắt quá lão chỉ có thể thỏa mãn nhục dục với một thi thể giá lạnh mà thôi. Ta giết lão, súc sinh, ta giết lão, cầm thú, khả ố... ti tiện... hạ lưu... vô sỉ...

Nàng kiệt lực, quát mắng còn không được nữa nói gì cào cấu vồ xé. Mà đối phương thì vẫn cứ phủ phục lên thân nàng, nặng lắm, nhưng nàng đã mòn sức rồi, không thể xô đẩy hoặc cục cựa lẩn tránh qua.

Nàng vậy là hoàn toàn bất lực. Đành nằm yên mà hai dòng lệ thấm tuôn dài.

Được một lúc đủ lâu, do phát hiện đối phương cũng mãi nằm yên bất động, nàng lấy làm lạ, cố giương mắt nhìn cho rõ để hiểu vì sao đối phương lại cứ nằm yên thế này.

Và khi nhận ra đó là "cái gì", nàng bật thét kinh hoàng. Nhờ đó, sức lực từ đâu tự đến, giúp nàng vừa xô cái đó ra vừa tự ngồi bật dậy :

- A... a...

Bỗng có tiếng nói của Sầm Phong vang lên thật gần :

- Khẽ thôi! Hay cô nương muốn thật sự làm kinh động đến lão khả ố?

Nghe tiếng Sầm Phong, bất kể Sầm Phong đang ở đâu, gần xa thế nào, nàng đột nhiên nhào đến. Vừa may, nàng ôm đúng vào Sầm Phong, nàng gục vào đó, khóc ồ ồ.

Sầm Phong không hiểu sao cũng choàng tay ôm giữ nàng, mà thật ra chính là Sầm Phong kịp giang tay đón lấy nàng. Nếu không, đâu dễ gì nàng đã kiệt lực, vừa nhào đến là chộp được ngay.

Chờ nàng khóc đã ngơi, Sầm Phong nhẹ nhàng đẩy nàng dịch ra :

- Được rồi, ổn rồi. Cũng may tại hạ đến kịp, giúp cô nương hạ thủ quái thú đúng lúc nó nhảy vồ lên người cô nương. Hay là thế này, quái thú làm cô nương sợ thì bù lại nó cũng là vật thực giúp cô nương đem nay đỡ lòng. Có phải cô nương đang đói?

Nàng gạt đầu mếu máo :

- Hai ngày rồi, lão độc ác có cho ta ăn đâu, dù chỉ một mẩu nhỏ.

Nàng nghe Sầm Phong bảo :

- Tại hạ đã dò xét khắp rồi. Quanh đây hoàn toàn yên vắng. Nếu không ngại, cô nương tạm lưu lại đây một mình. Tại hạ mang quái thú đến chỗ suối nước lóc da lấy thịt, sẽ quay lại ngay thôi.

Nàng lo lắng gạt đầu :

- Người hứa quay lại nha? Mau nha? Đừng để ta chờ lâu, sợ lắm.

Sầm Phong gạt đầu và nhanh chóng bỏ đi.

Giữ đúng lời hứa, Sầm Phong quay trở lại khá nhanh, tay ôm khư khư hai tảng thịt khá to, đủ cho Thái Phi Nguyệt phát hiện đó là hai khối có màu tối sẫm.

Sầm Phong dùng một cành cây đâm xuyên qua hai tảng thịt và cắm mạnh một đầu xuống đất :

- Tại hạ cần tìm thêm nhiều củi khô đủ dùng. Cũng sẽ quay lại nhanh thôi.

Không bao lâu, khi quay lại, Sầm Phong chỉ cần loay hoay một lúc là đã có cho nàng một đồng củi lửa bùng cháy tỏa sáng, xua thật hết nỗi sợ hãi nếu còn chút nào đó trong lòng nàng.

Nhìn Sầm Phong xoay xoay cành cây trên đồng củi lửa đã cháy đượm để nướng hai tảng thịt, nàng chợt hỏi :

- Đó là loại quái thú gì?

Sầm Phong nhún vai, chỉ lo loay hoay nướng cho chín thịt :

- Dã thú muôn loài, tại hạ không phải liệt hộ, cũng không là dân cư ngụ quanh vùng, biết là quái thú gì để đáp lời cô nương?

Nàng ngờ ngợ :

- Người có mang tứ chi quái thú về đây?

Sầm Phong lườm mắt với nàng :

- Hai tảng thịt này ăn chưa đủ no sao? Hay cô nương có tính thích dùng Hùng chưởng Túc cầm (tay gấu chân nhím)?

Nàng lắc đầu :

- Sở dĩ ta hỏi vì in như là lúc bị quái thú vồ ta không thấy có tứ chi.

Sầm Phong âm ừ :

- Có hay không, cô nương lưu tâm làm gì? Nó đã chết, đúng không? Thịt của nó lại giúp chúng ta no lòng, cũng đúng chứ? Vậy thì lo làm gì chuyện có hoặc không có tứ chi?

Nàng quả quyết :

- Ta lo, sao lại không? Vì ta nhớ rất rõ, trước khi nhảy xổ lên ta, quái thú quả thật có lấy tay chop vào chân ta để lôi mạnh ra. Người bảo, nếu quái thú chẳng có tứ chi thì lấy gì lôi được ta?

Thịt đã chín tới, Sầm Phong lấy ra hỏi nàng :

- Vẫn còn nóng. Cô nương muốn chờ hay cứ vừa thổi vừa ăn?

Nàng quạu quọ :

- Ta đang đói. Ăn ngay thì hơn. Đưa đây!

Sầm Phong giữ lại một, trao một còn lại cho nàng :

- Cũng nên ăn từ từ thôi. Tại hạ không quen làm nên không biết có ngon hoặc hợp khẩu vị cô nương không?

Nàng không ăn, chỉ đưa lên mũi ngửi vài lượt là vừa quăng trả cho Sầm Phong vừa giận dữ bảo :

- Ta no rồi. Giận no nên ăn không nổi. Người cứ tha hồ ăn.

Sầm Phong kinh ngạc nhìn ngó nàng :

- Giận no? Quái thú đã chết, lão cầm thú thì đang ở tận đâu đâu, điều gì khiến cô nương giận đến tận lúc này?

Nàng không đáp, chỉ ngồi bó gối, úp mặt vào hai tay và ngồi im.

Sầm Phong không sao hiểu nổi, đành nhún vai :

- Không lẽ do mùi vị không ngon? Ắt phải nếm thử mới biết.

Sầm Phong nhe răng ngoạm một mẩu, chưa kịp nhai đã nhỏ toẹt ra :

- Tanh quá! Đúng là không ăn nổi, chẳng trách cô nương giận vì tại hạ quả quá kém về môn này.

Nàng vẫn ngồi nguyên theo tư thế đang ngồi, chỉ để một giọng chì chiết phát ra :

- Tanh lắm ư? Có thịt quái xà nào không tanh? Quái xà càng to thịt càng tanh. Thế người nói đi, có bao giờ người nhìn thấy quái xà chọt có tay để chop vào chân người lôi đi không? Người đã gian mà không ngoan, lấy vật gì ném vào ta, để giống như ta bị kẻ nào nhảy vào thì chỉ ít người cũng cố sẵn tìm cho được hổ nai, hay gì gì cũng được. Có đâu chỉ giết một quái xà, đoạn một khúc giữa, ném vào ta mà không có gì thay thế tứ chi?

Sầm Phong liền cười lạt :

- Khá lắm. Cô nương đã đoán biết những gì đã xảy ra? Thế thì sao? Tại hạ đã như chim diều bị xạ tiễn, mắt thấy cảnh công nào mà không sợ? Đúng đấy. Chính tại hạ đã bày ra tất cả, vờ như có người đến, gọi là tạo cơ hội vừa giải huyết cho cô nương vừa để cô nương tha hồ tự do hành sự. Cũng may, nhìn cô nương sợ rất thật, tuôn qua cả những lùm cây mà không ngại bị cào xước, chập vật hết leo lên lại chui luồn qua từng khe đá bất chợt bắt gặp, tại hạ tuy có một phần ân hận, nhưng lại rất mừng cho cô nương. Vì chỉ cần phát hiện ở cô nương có bất kỳ cử chỉ nào giả dối, tại hạ ắt không biết khách sáo là gì hết, nhất định đã có một kết liễu không hay cho cô nương. Hãy lượng thứ nếu tại hạ đã tỏ ra quá đối thương hại cho chính bản thân sinh mạng tại hạ. Vì tại hạ chỉ có mỗi một mạng mà thôi.

Thái Phi Nguyệt vụt ngẩng đầu lên, mắt tuy chan hòa lệ nhưng lúc này vẫn có thể long lên sòng sọc :

- Vậy người cho rằng ta có nhiều mạng hơn người sao? Ta đã sợ đến chạy chết, điều đó không nói. Ta đã khiếp đảm nhận ra dù đã chui nắp kỹ, vẫn bị quái vật mò đến chop chân. Người ắt chưa mục kích cảnh có người vì khiếp quá nên vỡ mật chết phải không? Ta thấy rồi. Và lúc này ta hoàn toàn hiểu vì sao vẫn có người phải chết khi quá sợ hãi. Ta đã ở vào đúng cảnh giới đó, suýt chết. Nhưng người còn độc ác hơn, nhả tâm ném một đoạn thân của quái xà vào ta để dọa già ta. Nói thật, nếu lúc đó tự tận cùng tâm tưởng ta mà không có lòng phần nộ nung nấu, quyết tử sinh lần cuối để bảo vệ tiết trinh, giúp ta vượt qua cơn khiếp đảm ngã đã đến tận cùng, có lẽ đó là lúc ta vì quá sợ chỉ còn là một thi thể vô hồn. Người chỉ biết phần người, bằng mọi cách để giữ sao cho kỳ được mạng sống quý báu của người, đâu đếm xỉa gì đến ta,

cảm nhận được nỗi khiếp đảm tột cùng mà Thái Phi Nguyệt này vì lâm cảnh sức cùng lực tận đành phải cam chịu. Ta hận người. Vị kỷ và hẹp lượng như người, quả là điều không bao giờ ta ngờ đến.

Dứt lời, nàng đứng lên, dù đói dạ đến đi không vững vẫn khẳng khái bước đi.

Nhưng chỉ được một đoạn ngắn, nàng đi không vững nữa, chợt lão đảo và từ từ khuỵu xuống.

* * * * *

Lúc lai tỉnh, có ánh sáng nhờ nhờ từ ngoài soi chiếu vào giúp Thái Phi Nguyệt nhận thức rõ bản thân đang nằm ở một nơi không phải ngoài trời - vì không giá lạnh - cũng không phải trong lòng một thạch động nào cả - vì ở thạch động thì đừng mong có tia sáng chiếu vào dù là mờ mờ - mà là ở một nơi khô thoáng, sạch sẽ. Nàng ngồi lên.

Quả nhiên nơi nàng nằm khô sạch vì có một lớp cỏ khô dày thay thế chần đệm, đồng thời nhờ lần nhìn lướt qua địa hình xung quanh, nàng biết đây là một nơi tự như một am miếu, một phủ thờ hoặc cùng lắm cũng phải là một ngôi đền Thần Hoàng vì bỏ hoang lâu năm nên khó nhận rõ nguồn gốc xuất xứ.

Đến lúc nhìn xuống thân, nàng thất thanh kêu :

- A...

Đáp lại tiếng nàng kêu, Sầm Phong xuất hiện tự một bóng u linh :

- Cô nương đã tỉnh?

Nàng bối rối cực độ, toan phát tác làm dữ nhưng không nổi vì thấy trên tay Sầm Phong lúc này không ngờ có mang theo vật thực, món nào đó mà thoạt nhìn đã cảm thấy ngon. Nàng quay mặt đi, tỏ vẻ miễn cưỡng lắm vì không nói không được :

- Chính người đã giúp ta thay đổi y phục mới? Ai cho phép người thế, Sầm Phong?

Sầm Phong không vội đáp hoặc giải thích, chỉ tiến lên đặt vật thực xuống cạnh chỗ nàng, sau đó thì lùi lại, đứng xoay mặt nhìn ra ngoài, rõ ràng là tránh nhìn nàng vì ngại nàng phát ngượng :

- Lão cầm thú, nghĩa phụ của cô nương, có thật đã hứa giúp cô nương và tại hạ gả nghĩa phụ thế?

Nàng phản ứng ngay :

- Cho dù có điều đó đi nữa thì vẫn chưa đủ nguyên do khiến người tùy tiện động chạm thay đổi y phục hộ ta. Người thật là...

Sầm Phong vẫn xoay lưng lại phía nàng, giọng phát ra khô khốc :

- Và cô nương đã ưng thuận, đúng không? Tại sao vậy, một khi cô nương cũng biết lão chỉ muốn đào luyện tại hạ thành một công cụ cho lão? Cô nương hài lòng vì có một trượng phu tốt cuộc chỉ là công cụ cho người? Tại sao chứ?

Nàng thờ người :

- Chính vì người sớm nhận ra mâu thuẫn này nên đến tận bây giờ người vẫn nghi ngờ ta?

Sầm Phong không lên tiếng, cứ đứng yên nhìn mãi ra ngoài.

Điều đó khiến nàng ái ngại, cũng không dám lên tiếng, đành giết thời gian bằng cách nhặt lấy mẫu vật thực đưa lên miệng nhỏ nhẹ nhai.

Cuối cùng, vì biết cần phải nói những gì để xóa bớt bầu không khí hoàn toàn không có chút nào thân thiện cần thiết, nàng lên tiếng, nói vào những lúc tạm ngừng nhai :

- Đào luyện người thành công cụ chỉ là phần mở đầu của lão. Vì lão đã định, khi đại sự hoàn thành, trước lúc gả ta về cho người, lão có kế sách giúp người trở thành bậc đại hiệp khả kính đối với toàn thể võ lâm. Ta thuận vì thấy đó là một kế khả thi.

Và nàng ngừng lời để ăn, để nhai. Sầm Phong chợt lên tiếng, đúng vào lúc nàng vừa nhai xong một mẫu thức ăn nhỏ :

- Không cần hỏi kể sách của lão khả thi như thế nào, tại hạ cũng biết đó vẫn là một lời man trá nữa của lão. Bởi tại hạ trở thành một đại hiệp khả kính được chẳng khi chính lão với những cộng tác đắc lực của cô nương ngay thoát đầu đã chất lên lưng tại hạ những bốn thi thể hoàn toàn không do tại hạ gây ra? Đó là chưa kể Tứ Hùng sơn trại, tất cả đều bị tiêu diệt chỉ vì muốn sát nhân diệt khẩu.

Nàng bối rối :

- Người muốn nói lần ta xuất hiện hạ thủ tam trong Tứ Hùng ngoài ý cứu người còn có dụng tâm sát nhân diệt khẩu?

Sầm Phong từ từ quay lại :

- Có một lọ đan dược cô nương trao cho tại hạ bảo là rất hữu hiệu để chữa trị vết tay cào trên mặt tại hạ, nhớ không? Lọ đó vẫn còn nguyên dấu niêm phong, trong khi đó cô nương lại bảo đã dùng qua và thừa nhận rất công dụng. Chỉ một lần sơ hở nhỏ đó thôi đã đủ giúp tại hạ nhận ra ngay toàn bộ sự việc được xếp đặt trước. Và mục đích không là gì cả ngoài việc giúp cô nương có cơ hội tiếp cận tại hạ. Thật tiếc, tại hạ vì sớm nhận ra đang bị áp đặt nên lập tức nghĩ cách làm sao lánh được cô nương càng xa càng tốt.

Thái Phi Nguyệt à lên vỡ lẽ :

- Thảo nào ta và lão dù nghĩ mãi vẫn không rõ vì sao mọi chuyện sắp đặt hoàn hảo là thế nhưng lúc cuối cùng thì kết quả cứ tuột khỏi tầm tay. Hóa ra chỉ vì chút sơ hở này.

Đoạn nàng chợt đặt thức ăn đang dang dở qua một bên, giọng phấn khích hẳn lên :

- Được rồi, đào luyện người là lão nhưng lão đã lầm vì chưa đánh giá thật đầy đủ về năng lực đích thực của người. Tốt lắm, lão cảm thú sẽ nhận lãnh hậu quả đích đáng. Vì hận lão, nếu có thể, ta nguyện giúp người cùng nhau trước là vạch rõ chân tướng lão, sau thì diệt trừ lão, báo hận cho cả hai.

Và nàng hắng giọng, bắt đầu thổ lộ :

- Vì là nghĩa nữ, từng là tâm phúc của lão nên lão có cho ta biết khá nhiều về mưu đồ đại sự của lão. Là thế này, thoát đầu lão muốn dùng người làm công cụ đắc lực, thay lão diệt trừ tận gốc hai mối đại họa cho võ lâm là Vạn Xà - Xuyên Vân. Vì thế, trong cách lão đào luyện người, lão muốn người đừng bao giờ ngần ngại nếu phải nhúng tay đẫm huyết người...

Sầm Phong lập tức nhớ đến khoảng thời gian bề quan luyện công. Muốn tồn tại, Sầm Phong không chỉ phải hạ sát thật nhiều quái xà mà còn phải tập cho quen thói ăn tươi nuốt sống thịt và máu quái xà. Và lúc đó Sầm Phong nào cảm nhận mùi vị tanh tưởi của thịt quái xà sống?

- Lão cũng luyện cho người thói quen cảnh giới cao độ. Để có bất kỳ động tĩnh nào khả nghi xuất hiện, hễ người phát giác là lập tức hạ sát thủ...

Sầm Phong lại nhớ cảnh vì thói quen này nên địch nhân khả nghi đầu tiên bị Sầm Phong hạ sát thủ ngay chính là lão. Có lẽ đó là cách thử nghiệm của lão, đồng thời qua đó lão bịa ra một mưu kế trá tử thật cao minh, khiến Sầm Phong cứ luôn nghĩ lão đã chết và nhất là chết vì sự bất cẩn của chính lão cùng với của Sầm Phong.

- Lão đã thành công tất cả ngoại trừ phần bắt đầu thật sự tiến hành thì lão dù cố đến mấy vẫn thấy người cứ tuột dần khỏi tay.

Nàng ngừng lời và chờ đợi, liệu xem Sầm Phong có muốn nói gì thêm. Nhưng vì thấy Sầm Phong chỉ cười không nói, nàng tiếp :

- Vì muốn tiếp tục khống chế người trong tầm tay, lão thay đổi kế sách, bắt đầu chất lên người người càng nhiều thi thể càng tốt. Và lão tin rằng thế nào người cũng trở thành đại địch của võ lâm, đầu tiên là của nhị đại phái Không Động - Hoa Sơn. Nhưng ở đây lão lại vấp thất bại. Tánh háo sát của lão đã luyện cho người như không thắng được lòng phần nộ người dành cho việc tìm hiểu minh bạch, xem nhân vật nào tuy là hung thủ nhưng lại gán ghép mọi án mạng cho người. Lão thất bại vì thấy người thay vì cuồng nộ, lẽ ra cứ đối đầu cùng nhị phái thì lại cố lẩn tránh chuyện mãi gây thêm ngộ nhận không cần thiết. Lão bắt đầu thấy khó lòng kềm chế hoặc dẫn dụ người hành sự theo ý lão. Đã vậy, lão hoàn toàn không ngờ người lại am hiểu thuật dị dung. Người thay đổi dung diện và nhân dạng liên tục, khiến biện pháp dùng Thập Lý

Hương bám sát theo người cũng càng lúc càng trở nên vô dụng. Người đã thoát được lão hoàn toàn. Có lẽ ngay lúc này lão không hề biết người đang ẩn ở đâu.

Sầm Phong cười thích thú :

- Gây ông đập lưng ông. Ất sẽ có lúc tại hạ làm cho lão hoàn toàn thân bại danh liệt bằng chính những thủ đoạn của lão, được lão cố công đào luyện cho tại hạ.

Nàng chợt nhìn quanh :

- Đây là đâu?

Sầm Phong lắc đầu :

- Đêm qua, những lời oán trách của cô nương khiến tại hạ nghĩ lại và rất ân hận. Lại thấy cô nương mệt ngã lã vì đói, vì kiệt sức, tại hạ cứ thế mang cô nương đi loạn xạ, chủ yếu tìm cho cô nương một chỗ tĩnh dưỡng thật tốt. Bất ngờ tại hạ tìm thấy ngôi miếu này, khá kín đáo, nhưng do chưa có cơ hội tìm hiểu nên vẫn chưa biết là miếu gì.

Nàng vẫn cứ nhìn chung quanh :

- Liệu ngôi miếu này có liên quan gì đến Hồng Ma bảo chăng?

Sầm Phong động tâm :

- Phải rồi. Lối kiến tạo của ngôi miếu cũng được làm bằng nhiều phiến đá hồng thạch.

Nàng bắt đầu đứng dậy, đi loanh quanh :

- Người có biết Hồng Ma bảo cũng là một phần trong mưu đồ đại sự của lão?

Sầm Phong cũng đi loanh quanh như nàng, dò xét khắp chỗ :

- Cô nương đã vào Hồng Ma bảo?

Nàng lắc đầu :

- Chưa. Dĩ nhiên, vì chỉ có lão mới nắm bí đồ trong tay.

Sầm Phong giật mình :

- Bí đồ?

Nàng gật đầu :

- Lão bảo đã từ lâu lão tình cờ có. Nhờ đó lão ung dung tiến vào, đắc thủ không ít những di thư võ học của nhiều nhân vật võ lâm từng hiếu kỳ mạo hiểm tiến vào nhưng đành bỏ mạng vì không có bí đồ nên lạc lối, mãi mãi không thoát.

- Trong đó có chẳng thứ công phu gọi là “Vạn Lưu Quy Tông”?

Nàng cười :

- Lão bảo người công phu lão truyền cho người là “Vạn Lưu Quy Tông”? Lão đã tự lừa dối lão, lừa luôn cả người, thế thôi. Vì kỳ thực, phải thừa nhận lão rất thông tuệ, đã dựa vào nhiều di thư võ học để tự nghĩ ra thứ công phu chung cho tất cả. Lão bảo đó là “Vạn Lưu Quy Tông” nhưng ta không tin lắm.

Sầm Phong cau mày :

- Vậy công phu đích thực của lão cao minh đến thế nào? Đã là thiên hạ đệ nhất nhân chưa?

Nàng chợt dừng chân ở một góc miếu :

- Người nên tin hơn là để bị bất ngờ sau này. Lão bảo võ học lão đã đạt mức Khai Phá Huyền Quan - Đả Thông Nhị Mạch - Ngũ Khí Triều Nguyên - Tam Hoa Tụ Đỉnh - Tinh Khí Thần Hợp Nhất.

Sầm Phong cũng bắt chợt dừng chân ở một chỗ khá gần nàng :

- Vậy là lão đã tự luyện thành bậc đại tiên rồi còn gì? Có thật chẳng?

Nàng gật đầu :

- Ta đã một lần tận mục sở thị huyền công cái thể của lão - tốt cùng lợi hại. Chỉ vì thế lão mới dám nghĩ đến chuyện một tay xoay chuyển càn khôn, mưu đồ đại sự, tiếp tục dùng Hồng Ma bảo để dẫn dụ càng nhiều càng tốt những đại cao thủ tự dẫn thân vào nấp mạng, mặc tình cho lão sử dụng sai khiến.

Sầm Phong chợt hỏi một câu ngoài đề :

- Ở đây tại hạ phát hiện có một dấu chưởng tay ẩn sâu. Phải chăng là chỗ để phát động cơ quan?

Nàng cũng nói một câu tương tự :

- Ở chỗ ta cũng có một dấu chưởng tay. Nhưng ở giữa dấu này có khắc một dòng chữ thật nhỏ: Hư Vô Tắt Hữu - Tứ Lượng Bạt Thiên Cân. Giống như khẩu quyết để nếu vận dụng đúng thì có thể khiến cơ quan khai mở.

Sầm Phong chợt hoang mang :

- Nghe cô nương nói tại hạ mới phát hiện. Bên này cũng có một câu được khắc rất rõ, khó thể đoán có đúng là kinh văn yếu quyết gì hay không? Câu đó là: Âm Đảo Dương Chuyển, Thực Hư Suy Thịnh. Là gì đây?

Cả hai lùi lại, đổi chỗ cho nhau để cùng xem xét điều cả hai vừa đồng thời phát hiện. Và họ không thể không nhận ra hai dấu chưởng tay này dù có ở một độ cao tương tự nhau nhưng lại ở về hai phía của hai bức vách miếu hợp lại thành một góc.

Sầm Phong khẽ kêu :

- Nhất định ở sau góc miếu còn có một bí đạo ẩn giấu. Và câu khẩu quyết ghi hai bên như muốn bảo hễ lát lay bên này thì sau đó cũng lay lật như thế ở bên kia, gọi là Âm Đảo Dương Chuyển.

Nàng phụ họa thêm :

- Nhưng phải có hai người cùng hợp lực, vừa khéo ta và ngươi là đủ hai. Cần đề phòng thêm chuyện ngôi miếu có thể tự dịch chuyển hoặc đổ ập xuống. Vì ở đây có câu “Tứ Lượng Bạt Thiên Cân”.

Sầm Phong tán thành :

- Phải áp tay vào dấu chưởng tay có sẵn hay sao?

Nàng ngáp ngừng :

- Cũng có thể. Cứ thử khắc biết. Nào, ai đẩy vào trước? Ta hay ngươi?

Sầm Phong ngồi xuống theo tư thế tọa công, vì dấu chưởng tay có sẵn quả thật ở độ cao vừa tầm một người ngồi :

- Tại hạ đành mạo hiểm thử trước. Để đề phòng bất trắc, cô nương nên tạm lui ra một chút thì hơn.

Nàng đành bước lùi :

- Lại quá. Ta tuy được lão đưa đến đây nhiều lần nhưng tuyệt đối chưa hề biết có sự tồn tại của một ngôi miếu quá ư kỳ bí như thế này. Được rồi, ngươi cứ thử xem sao. Cần trọng đấy.

Sầm Phong vì đã ngồi diện đối diện với vách miếu, lưng quay ra ngoài, nên không còn nhìn thấy nàng, đành gật đầu cảm kích :

- Đa tạ cô nương quan tâm. Cô nương cũng chớ sơ tâm, không tự cẩn trọng. Bắt đầu đây.

Sầm Phong áp bàn tay hữu vào dấu chưởng tay, vì đó là dấu ẩn sâu của bàn tay hữu. Nhưng khi vừa vận lực để từ từ trấn áp vào, Sầm Phong chợt hốt hoảng rút tay về thật nhanh.

Thái Phi Nguyệt vì nhìn thấy nên kinh nghi :

- Sao thế?

Sầm Phong đáp không thành lời, chứng tỏ đang trong tâm trạng nhất thời rất hoang mang :

- Từ phiến đá toát ra lạnh khí. Không lẽ chỉ vì... phiến đá vốn dĩ lạnh?

Cảm thấy lạ, Thái Phi Nguyệt tiến trở lại để nhìn vào dấu chưởng tay in trên phiến hồng thạch, qua vai Sầm Phong :

- Có thể chỉ do đá vốn lạnh thế thôi. Nhưng để minh bạch, sao ngươi không thử đặt tay vào dấu chưởng tay bên này?

Sầm Phong gượng cười :

- Sao cô nương không tự thử?

Nàng chối đẩy đẩy :

- Ta mới trải qua một đêm kiệt lực, nguyên khí còn chưa khôi phục bao nhiêu. Nếu không, ta ngại gì mà không thử?

Sầm Phong phì cười :

- Tại hạ chỉ đùa thế thôi. Nào, lùi lại nào. Đã lỡ ngồi gần thế này, tại hạ ngại gì không thử, cứ phải phiền đến cô nương chi.

Và vì hai dấu tay ở về hai phía nhưng chỉ của một góc miếu nên Sầm Phong chỉ cần ngồi dịch qua một ít là dễ dàng đặt áp tay tả vào dấu chưởng tay thứ hai, thật lạ, chính là dấu ấn sâu của bàn tay tả.

Nhưng cũng như lần mới rồi, Sầm Phong vừa vận lực vào chưởng tay, chỉ mới ấn khê vào liền rút về ngay :

- Nóng! Phiến đá bên này thì toát nhiệt khí, không cùng thứ lạnh khí như bên kia.

Thái Phi Nguyệt đứng xa xa phía sau Sầm Phong liền lẩm nhẩm :

- “Âm Đảo Dương Chuyển, Hư Thực Suy Thịnh.” Vậy thì bên nóng bên lạnh là phải rồi.

Và nàng kêu lên :

- Nào, dường như hai dấu chưởng tay đó chỉ dành cho mỗi một người. Ngươi đừng ngại, hãy cùng lúc đặt cả hai tay vào đó. Nhưng nhớ, hễ đẩy hoặc tác động bên này thì dừng bên kia và ngược lại. Ta đoán quyết đấy chính là cách duy nhất khiến cơ quan tự phát động khai mở. Thực hiện đi.

Sầm Phong cũng bị tính hiếu kỳ thúc giục nên làm theo.

Lần này vì có chuẩn bị sẵn nên lúc tác động tay hữu, dù có bị lạnh khí toát ra thâm nhập, Sầm Phong vẫn không vì hoang mang mà rút tay về. Tác động bằng tay hữu Sầm Phong chuyển qua tác động tay tả, chấp thuận để nhiệt khí phía bên này toát ra thâm nhập.

Đẩy bên này, dừng bên kia và ngược lại, sau năm bảy lượt như thế Sầm Phong lên tiếng kêu hỏi Thái Phi Nguyệt :

- Ở chỗ tại hạ chưa thấy xuất hiện động tĩnh gì khả nghi. Cô nương hãy nhìn xung quanh, ngộ nhỡ nếu mấu chốt thì ở đây, biết đâu cơ quan lại phát động ở chỗ khác?

Một lúc sau Sầm Phong nghe tiếng nàng hoài nghi :

- Ta vừa nhìn xong. Không có gì. Liệu ngươi đã tận lực đẩy chưa? Cứ tận lực xem sao? Nếu vẫn chưa có gì, ta nghĩ, hay là cứ tác động ở cả hai bên cùng lúc? Ngươi cứ thử hết cách xem sao? Hay là ngại cơ quan gây tổn hại? Đừng như thế chứ. Vì nếu ta đoán không lầm, thế nào ở đây cũng có lối bí mật dẫn thông đến tận Hồng Ma bảo. Ngươi cũng đang hận lão như ta, lẽ nào không muốn thử vào Hồng Ma bảo một lần, xem lão còn những trò quỷ quái gì ở đấy?

Sầm Phong không lên tiếng, nhưng qua toàn thân của Sầm Phong đang trân cứng, thì thoảng có vẻ tự run lên, nàng càng nhìn thấy càng hiểu Sầm Phong ắt đã đang tận lực.

Được một lúc khá lâu, khi cơ thể Sầm Phong run càng thêm mãnh liệt, đột ngột Thái Phi Nguyệt nghe Sầm Phong bật quát :

- Hư Vô Tất Hữu? Hiểu rồi. Là thế này đây. Âm Đảo này, Dương Chuyển này. Hư hư thực thực, tất thịnh tất suy, Tứ Lượng Bạt Thiên Căn. Khai!

Nàng lập tức căng mắt nhìn vào góc miếu, nơi Sầm Phong cơ hồ đang vận dụng toàn lực ắt rất muốn xô đổ cả ngôi miếu và phát hiện quả thật ở góc miếu có dấu hiệu chuyển dịch. Nàng chờ đợi một điều kỳ bí ắt sắp hiển lộ.

Sầm Phong càng quát to hơn :

- Khai! Khai! Khai!

“Tách, tách, tách...”

Góc miếu tách khai dần theo sự tác động có lẽ đã dốc toàn lực của Sầm Phong và từ từ để lộ ra một điều không thể ngờ là có.

Sầm Phong cũng cảm thấy quá đổi bất ngờ lúc nhận ra điều ẩn giấu sau góc miếu chỉ là một bộ cốt khô cũng ngồi và vì đối diện nên có vẻ như đang cười cười với Sầm Phong.

Bộ cốt khô có khoác y phục, một bộ xiêm y tuyền màu hồng. Đỉnh ở phần thân trước của bộ hồng y là một mảnh hoa tiên.

Sầm Phong thu tay về, khỏi dấu chưởng tay, toan cầm mảnh hoa tiên, chợt nghe Thái Phi Nguyệt kêu thất thanh :

- Mau thu tay về. Góc miếu đang khép lại. Sắp sửa hủy nát tay ngươi kìa.

Góc miếu khép lại khá nhanh, khiến Sầm Phong tự hiểu nếu miễn cưỡng cố lấy cho bằng được mảnh hoa tiên thì hậu quả thế nào cũng xảy đến đúng như lời Thái Phi Nguyệt vừa cảnh báo. Do đó, Sầm Phong lập tức rút tay lại, đồng thời đặt nhanh cả hai bàn tay trở lại hai dấu chưởng tay.

Sầm Phong vận lực đẩy, cùng lúc cả hai tay :

- Tại hạ sẽ chi trì như thế này, cô nương hãy lấy mảnh hoa tiên đó mau. Khai!

Góc miếu lại khai mở và vút một tiếng, Thái Phi Nguyệt đã lướt vào và lao trở ra ngay, mảnh hoa tiên theo đó cũng biến mất.

Sầm Phong thấy đã hoàn thành, thở phào nhẹ nhõm, liền thu tay về, cho hai vách miếu được khép lại thành một góc như cũ.

Nhưng trước khi hình ảnh bộ cốt khô biến mất hoàn toàn khỏi mắt, Sầm Phong chợt phát hiện ngay trên bộ hồng y của cốt khô, đúng vào vị trí đã có mảnh hoa tiên dính vào, vì mảnh hoa tiên không còn nên ở đó chợt lộ ra một hàng chữ :

“Đã tiếp nhận tuyệt học của ta rồi, còn không mau ly khai? Hãy nhanh lên. Hồng Hồng!”

Sầm Phong sực hiểu, vội đứng bật lên ngay :

- Sắp có biến. Chạy mau!

Và Sầm Phong kịp phi thân lao vọt xa khỏi miếu, trước khi cả ngôi miếu bất ngờ đổ ụp xuống tạo nên tiếng chấn động kinh hoàng.

“Ầm!”

Còn đang bàng hoàng nhìn cảnh đổ nát, Sầm Phong chợt nghe bên tai có tiếng Thái Phi Nguyệt hỏi như cật vấn :

- Sao ngươi biết sắp có biến?

Sầm Phong quay lại, thấy sắc diện Thái Phi Nguyệt chợt nhợt nhạt và lạ nhất là không thấy nàng cầm mảnh hoa tiên :

- Mảnh hoa tiên bị lấy đi, trên y phục ở đó có lưu tự, dặn phải ly khai thật nhanh. Mảnh hoa tiên đâu?

Nàng xua tay :

- Chẳng có gì đáng lưu tâm. Ta hủy rồi. Thế lưu tự có đề cập gì đến tuyệt học bất kỳ nào đó?

Sầm Phong cau mày :

- Sao cô nương sớm hủy trước khi cho tại hạ xem? Tuyệt học ư? Không có. Mà nếu có đi chăng nữa, cô nương nghĩ tại hạ đủ đởm lược lưu lại đọc cho kỳ hết hoặc kịp tiếp nhận mà không sợ sự biến sao? Trên hoa tiên đó nói gì?

Nàng cầu nhàu :

- Chỉ nói, chủ nhân của bộ cốt khô từng là phu nhân của tòa Hồng bảo, đặt theo tên của vị phu nhân là Hồng Hồng. Còn cho biết họ kiến tạo tòa Hồng bảo chỉ để vừa lánh đời vừa tránh bị cường địch truy tìm. Do vậy, cách kiến tạo của Hồng bảo cứ như một mê trận. Nào ngờ họ cũng bị địch truy sát. Chủ nhân Hồng bảo đã bị sát hại, vị phu nhân thì chỉ kịp ẩn trốn ở đây, gọi là Thiên Hậu miếu. Còn bảo đã nguyện táng thân mãi mãi ở đây nhưng trước đó có lưu lại một tuyệt học, dặn hậu nhân lúc tiếp nhận nên vận dụng để báo thù thay họ.

Sầm Phong nghi ngờ :

- Nếu có tuyệt học, sao đích thân vị phu nhân Hồng Hồng không tự báo thù? Lại cam tâm chịu chết, cũng không được táng thân cùng trượng phu chính là chủ nhân tòa Hồng bảo? Hay cô nương chưa thuật hết mọi điều có đi lưu trên di thư?

Nàng chợt hậm hực lạ :

- Ta giấu người làm gì? Ngược lại, chính người đang giấu diếm ta thì có. Nói đi, người có ý gì khi bảo đã hiểu ngữ nghĩa của mấy câu khẩu quyết được ghi ở hai dấu chưởng tay, để sau cùng tự người có thể tách khai góc miếu?

Sầm Phong nhún vai :

- Không có gì khó hiểu. Vì quả nhiên đó chính là yếu quyết mà nếu vận dụng đúng ắt khai mở được cơ quan. Cũng thú thật, vì nghe cô nương xui giục, lúc tại hạ tác động cả hai tay cùng lúc thì lập tức bị lãnh nhiệt nhị khí đồng loạt thẩm nhập, khiến tại hạ suýt gặp cảnh chân khí nghịch hành. May thay kịp thấu hiểu lời yếu quyết căn dặn, bảo phải Âm đảo Dương chuyển, tại hạ lập tức cho nhị khí này lưu chuyển, làn nhiệt khí bên tả đương đầu và đối phó với lãnh khí bên hữu, sau đó là ngược lại, gọi là hư thực thịnh suy. Cứ như thế nhiều lần, tại hạ nhờ hiểu thêm thể nào là Hư Vô Tất Hữu, liền chiếu theo yếu quyết Tứ Lượng Bạt Thiên Cân, nhân lúc nhiệt khí bên tả bị lãnh khí tại hạ chuyển qua làm cho suy giảm, cũng lúc đó lãnh khí bên này được luân chuyển ngược lại, tại hạ thúc đẩy cả hai tay, lấy nhược chế cường, may sao cơ quan phát động, góc miếu khai mở như cô nương đã thấy. Chỉ có thể thôi. Hay đó chính là thứ tuyệt học cô nương vì quan tâm nên vừa hỏi?

Thái Phi Nguyệt thở dài :

- Ta biết thể nào được một khi trên mảnh hoa tiên chẳng có lấy dòng nào gọi là kinh văn võ học? Thật tiếc, vì mảnh hoa tiên chẳng còn, nếu không, ta sẽ đưa người xem, ắt người hết nghi ngờ ta.

Sầm Phong đã cố tình giấu đi câu lưu tự, ý bảo đã tiếp nhận hết tuyệt học do bộ cốt khô trước lúc tự tuấn táng lưu lại. Mà giấu cũng phải, vì Sầm Phong vẫn chưa tin đó là phương cách để trao truyền tuyệt học. Chợt Sầm Phong hỏi :

- Cô nương định làm gì?

Nàng hỏi ngược lại :

- Vậy còn người thì sao?

Sầm Phong cười :

- Tại hạ cần dò xét thêm về lão. Chỉ khi biết rõ lão là ai, tại hạ ắt có kế sách đối phó hữu hiệu.

Nàng lắc đầu :

- Lão che giấu rất kín mọi hành tung. Liệu có cách gì khiến người tình cờ phát hiện nhân thân lai lịch lão? Ta tin không thể.

Sầm Phong bảo :

- Có đấy. Hãy theo tại hạ thì rõ.

Sầm Phong bỏ đi.

24. Chương 24: Nội Diệt Trùng Phùng Tổ Tường Thân Thế

Thái Phi Nguyệt nghi ngại dù vẫn phải đi theo Sầm Phong :

- Sao người đột nhiên nảy ý thượng sơn? Định tìm gì trên đó?

Sầm Phong vẫn hăm hở leo thoăn thoắt :

- Cô nương chẳng đã bảo lão phải lên tận đỉnh núi để tìm xuân dược sao?

Thái Phi Nguyệt cố bám theo Sầm Phong :

- Thế thì sao? Người định lên tận đó tìm lão?

Sầm Phong lắc đầu :

- Bắn lãnh lão quá cao minh. Tại hạ tự lượng sức, chưa phải là đối thủ thì tìm lão làm gì? Huống hồ, tại hạ đã giải thoát cô nương, tự khắc tìm thấy lão ngay. Không phải thế đâu, vì đi chuyến này là tại hạ quyết lần tìm dấu vết lão.

- Người nghĩ sẽ tìm thấy gì trên đỉnh núi?

Sầm Phong chợt hồi ngược lại :

- Cô nương nghĩ, tại sao lão phải lên tận đỉnh núi mới tìm thấy xuân dược? Đó là dược thảo tự mọc hay do người chế luyện?

Nàng vụt hiểu :

- Nghĩa là người định lên đó tìm người đã chế luyện dược liệu cho lão?

- Không sai, và phần nào tại hạ mơ hồ đã biết đó là nhân vật nào.

- Ai?

Sầm Phong chợt chậm dần vì đã đến đỉnh núi :

- Cô nương nghĩ là ai? Để dễ đoán, cô nương nên biết thêm, tại hạ còn ngờ rằng lọ đan dược hữu hiệu cô nương từng trao cho tại hạ cũng có thể chỉ là do nhân vật này chế luyện. Ai chứ?

Nàng cũng từ từ chậm dần :

- Thánh Y!

Sầm Phong đã dừng lại, đang bắt đầu đưa mắt tìm quanh :

- Hồng Ma bảo là nguồn gốc phát sinh cả về võ học lẫn mưu đồ gọi là đại sự của lão. Chỗ lão đào luyện tại hạ và giam giữ cô nương cũng là ở Thiên Hậu sơn này. Thiết nghĩ, nếu Thánh Y Cao Đại Từ thật sự chỉ bị thất tung và chưa chết, đồng thời còn là nhân vật đã chế luyện nhiều loại phương dược phục vụ lão, thì đỉnh núi này chính là địa điểm thuận tiện nhất để lão an trí chỗ ẩn cư luyện dược cho Thánh Y. Kia rồi.

Sầm Phong lại bước đi, khiến Thái Phi Nguyệt chỉ còn biết lèo đèo theo chân :

- Người muốn ám chỉ chỗ toàn là loạn thạch với những bụi cây um tùm này? Đây là chỗ thuận tiện để ẩn cư nếu thật sự Thánh Y bị giam ở đây?

Sầm Phong chợt nhìn nàng :

- Cô nương vừa nói Thánh Y bị giam?

Nàng bối rối, cố tình lẩn tránh ánh mắt nhìn của Sầm Phong :

- Quả thật ta có nghe lão từng giam giữ Thánh Y. Nhưng suy luận như người và quả quyết đây là nơi lão giam người thì ta hoàn toàn không ngờ đến.

Sầm Phong gật gù, lại đưa mắt nhìn vào địa điểm chỉ toàn là loạn thạch với những lùm cây hoang dại như Thái Phi Nguyệt vừa nói :

- Đúng là Thánh Y đang bị giam giữ. Vì tại hạ cũng vừa nhận ra đây là trận thế kỳ môn, nhất định chỉ có thể dành để sinh cầm ai đó.

Nàng hoài nghi, ắt là nhiều lắm mới khiến nàng hầu như bật kêu ngay, mất hết mọi tự chủ :

- Người cũng am tường Kỳ Hoàng Thuật, tinh thông cả Kỳ Môn Độn Giáp?

Sầm Phong lập tức chú mục nhìn nàng, khá lâu sau mới thản nhiên thừa nhận :

- Ngoài thuật dị dung do Thiên Biến Vạn Diện Đoan Mộc Lý ưu ái trao truyền, nghĩa phụ của cô nương kỳ thực cũng không hề biết trước lúc được lão đào luyện công phu, tại hạ còn tiếp nhận hầu như là toàn bộ chân truyền của Quỷ Lâu Thượng Quan Ảnh và Thiên Long tự lão tăng Thiên Khởi. Kỳ môn trận thế chính là một trong nhiều sở trường của Quỷ Lâu. Và trận thế trước mặt đây nếu tại hạ nhận định không lầm thì chính là thế trận Quỷ Quỷ Vạn Áo. Nếu cô nương vẫn chưa tin vào nhận định, nhất là về bản lãnh của tại hạ, hãy chờ đó, tại hạ sẽ thử nhập trận cho cô nương xem. Và chỉ độ nửa khắc thời gian là nhiều, cô nương ắt thấy tại hạ sẽ quay trở ra.

Dứt lời và không cần chờ phản ứng của Thái Phi Nguyệt, Sầm Phong thản nhiên đi một cách ung dung và biến mất dần vào giữa vùng loạn thạch, chính là một trận thế kỳ môn với cách nguy trang bên ngoài tỏ ra rất vô hại.

Sầm Phong vừa biến mất, Thái Phi Nguyệt lập tức xoay người, lao thật nhanh đến một cội đại thụ mọc chơ vơ gần đỉnh núi.

Nàng không leo lên cây, trái lại chỉ lo hồi hã kiểm tìm gì đó ở hốc đá cạnh gốc cây. Và khi tìm được vật cần tìm, nàng xoay người lại nhìn vào vùng loạn thạch một lần nữa. Vẫn chưa đến lúc Sầm Phong quay trở lại, vì thời gian còn nhiều lắm cho đến khi đủ một khắc như lời Sầm Phong bảo trước, nhưng Thái Phi Nguyệt vội cứ vội, nên bất ngờ đưa một tay lên cao, vật nàng vừa tìm thấy dưới gốc cây vì thế cũng được đưa lên cao, rõ mồn một. Và nàng vận lực, lập tức tung ném vật đó thật mạnh.

“Vù...”

Đó là một mũi tên tiễn và với đà ném của nàng lẽ ra nó phải lao lên thật cao, vượt xa đỉnh núi để khi bắt đầu rơi xuống thì nó phải rơi mãi đến một vị trí nào đó thật xa nơi nàng đang đứng.

Nhưng không hiểu vì sao, mũi tiễn chỉ vừa rời tay nàng và lao đến độ cao chưa được một nửa thân cây đại thụ thì tự phát nổ.

“Bùng...”

Một quãng hắc vụ tuôn ra nhưng chỉ lan tỏa phát tán không nhiều vì đã bị tàn cây to rậm của cội đại thụ hoặc che lấp hoặc hấp thụ.

Đó là lúc Thái Phi Nguyệt giật mình quay lại nhìn phía sau.

Sầm Phong đã quay trở ra và hiện đang đứng cạnh vùng loạn thạch, bình thản cười hỏi nàng :

- Đừng kinh ngạc nếu thấy tại hạ cũng biết cách vận dụng sóng kinh Xuyên Vân Phá Thạch để phá hủy mũi tiễn Xuyên Vân của cô nương. Ắt hẳn đã đến lúc cô nương nên cho tại hạ biết đích thực thì cô nương

là ai? Là Xuyên Vân sứ giả? Và toan loan tin gì, cho ai? Cho lão cầm thú theo cô nương gọi hay cho Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh?

Thái Phi Nguyệt nào chờ đến khi Sầm Phong nói hết lời. Vì vừa nhìn thấy Sầm Phong nàng đã quay người tháo chạy. Chỉ còn thanh âm từ những lời nói vừa rồi của Sầm Phong là tiếp tục vang đuổi theo nàng mà thôi.

Thái Phi Nguyệt chạy mất thì Sầm Phong cũng biến mất.

Sầm Phong bước nhanh vào vùng loạn thạch, dựa theo cách xuất nhập trận thế Thượng Quan Tuyết Sương trước kia từng chỉ điểm để tiến vào trung tâm trận.

Ở đó lập tức có một loạt thanh âm khàn khàn vang vọng đến tai Sầm Phong :

- Các hạ lại muốn hỏi lấy xuân được? Đừng hành động quá đáng như thế. Vì ở niên kỷ như các hạ cần phải biết thế nào là thái quá, thế nào là biết tự lượng sức. Đã có những một thế với năm thiếp rồi, nếu các hạ vẫn chưa có hậu nhân nối dõi thì có thể khẳng định chính các hạ mắc phải tuyệt chủng vô sinh, tuyệt đối không do lỗi những thế thiếp của các hạ. Trung ngôn thì nghịch nhĩ, lão phu chỉ biết thành thật khuyên các hạ đừng nuôi hy vọng hảo bằng cách thu nạp thêm thứ thiếp. Chỉ vô ích thôi.

Đối diện với Sầm Phong này giờ là một lão nhân với đôi mắt đã lòa. Và vì lòa nên lão nhân cứ thế nói cho đến cạn lời, không cần quan tâm hay hỏi để biết người đang nghe lão nhân nói là ai. Và từng lời từng chữ do lão nhân vừa nói hiện vẫn khiến Sầm Phong bàng hoàng. Vì bàng hoàng nên Sầm Phong không sao mở miệng và dù có mở miệng cũng không biết để nói những lời gì.

Lão nhân cảm thấy lạ :

- Sao rồi! Các hạ phật lòng vì lời của lão phu chăng? Hoặc giả các hạ đã thấy lão phu đang càng lúc càng trở nên vô ích với các hạ? Nếu vậy, còn chờ gì nữa, hãy ban một chưởng, hóa kiếp lão phu cho xong. Bởi lão phu biết thế nào cũng có một thời điểm như thế này. Nhưng đừng nghĩ vì lão phu quyết tâm tận lực vì các hạ. Đừng nghĩ như thế mà lắm. Bởi lão phu đã không tự vẫn vì luôn trông mong có ngày tự thoát khỏi cảnh bị sinh cầm này. Ngày nào chưa thoát lão phu còn nuôi hy vọng thêm ngày đó. Vì thế, lão phu quyết không bao giờ muốn làm phật ý các hạ. Bởi lão phu vẫn muốn sống, trừ phi không thể sống được nữa do chính các hạ tự tay kết liễu sinh mạng lão phu. Khi đó, chết thì chết nhưng lão phu vẫn muốn các hạ tin rằng Thánh Y chết vì bị người hạ sát, tuyệt đối không phải do Thánh Y tuyệt vọng mà tìm chết. Được rồi, những gì cần nói lão phu đã nói xong, các hạ xuống tay đi. Và lão nhân bình thản đứng buông xuôi, chứng tỏ sẽ rất thanh thản ra đi nếu có người ban cho cái chết.

Sầm Phong đã qua cơn bàng hoàng :

- Văn bối họ Sầm, tên Phong, đã vất vả tìm bấy lâu đến hôm nay mới may mắn được diện kiến Thánh Y Cao lão nhân gia.

Lão nhân có một thoáng giật mình :

- Sầm Phong? Nghe giọng nói như còn rất trẻ, thiếu hiệp là thế nào với chủ nhân nơi này?

Sầm Phong lấy làm lạ :

- Gia phụ là Sầm Thế Nghiêm, theo lão trưởng thì không có chút ấn tượng nào sao? Còn chủ nhân nơi này là ai?

Lão nhân chợt cười nhạt :

- Thiếu hiệp có thể đến được đây, đủ hiểu chính là kẻ có quan hệ với chủ nhân nơi này. Đã lâu rồi, nhất là từ khi đôi mắt lão phu bị phế bỏ, lão phu như không còn giữ thói quen nghe hoặc hỏi đến danh xưng của người đối diện. Hôm nay tự thiếu hiệp lại phá lệ xưng danh, có phải là thủ đoạn gì đó rất mới lạ được chủ nhân nơi này sắp đặt chăng? Nhưng dù giả thủ đoạn nào cũng vậy, lão phu đã tận lực dụng hết y tài rồi, nếu quý chủ nhân vẫn chưa có hậu nhân thì phiền thiếu hiệp về hồi bẩm hộ cho. Thánh Y Cao Đại Từ này cam bẻ thúc thủ, không thể giúp ích gì cho quý chủ nhân.

Sầm Phong bất chợt hấn giọng :

- Văn bối chỉ tình cờ tìm đến nơi này, không ngờ may lại gặp đúng lão trượng, là người cần tìm gặp. Để đề phòng chủ nhân nơi này có thể xuất hiện bất ngờ, sẽ làm trận thế biến động khiến văn bối ngay cả bản thân cũng khó thoát. Nếu lão trượng muốn, văn bối xin lập tức đưa lão trượng cùng đi ngay?

Lão nhân văn thủy chung giữ nụ cười nhạt :

- Đưa đi làm gì? Vì đưa đến đâu lão Cao này cũng lâm vào cảnh bị sinh cầm. Xin đa tạ mỹ ý của thiếu hiệp. Tốt nhất hãy cứ để lão phu ở đây vì đã quen. Còn nếu đây là mệnh lệnh của quý chủ nhân, được thôi, đi là được giải thoát, là được quý chủ nhân ban cho một cái chết nhất định rất thú vị, xin thiếu hiệp cứ thực hiện theo lệnh đã nhận.

Một lần nữa Sầm Phong lại háng giọng :

- Thật đắc tội. Phiền lão trượng chịu khuất tất một lúc. Văn bối buộc lòng phải điểm huyết để đưa lão trượng đi dễ hơn.

Vừa điểm huyết lão nhân, Sầm Phong toan đưa đi, chợt nghe từ bên ngoài trận có tiếng người nói lao xao :

- Quái quỷ, không lẽ tiểu nha đầu sau khi tự thoát thân lại dám lên đây tìm chỗ ẩn nấp? Sức nước mũi lưu hoàng thế này, chỉ trừ phi tiểu nha đầu sử dụng Xuyên Vân lệnh để kêu gọi cứu binh?

Và đổi giọng, người đó gọi khá to vào trong :

- Thánh Y! Lão hữu vẫn vô sự chứ? Nếu có gì khác lạ, cứ theo cách lão phu đã bày, nhất định sẽ chẳng ai động chạm gì đến lão hữu, dù chỉ là một chân tơ kẽ tóc. Lão hữu có nghe chăng?

“Lão Lăn!” Sầm Phong chỉ vừa mới kêu thầm như thế thì nghe lão nhân trong tay bàng hoàng và thì thào hỏi :

- Thiếu hiệp là người của Xuyên Vân lệnh, Xuyên Vân Tiên Tử?

Sầm Phong cũng lập tức thì thào :

- Cũng như nhân vật ở ngoài kia, Xuyên Vân lệnh ắt rất vui mừng nếu có cách bắt giữ văn bối vào tay.

Lão nhân thoáng chấn động :

- Tóm lại thiếu hiệp là ai? Vì sao đến đây được? Và muốn gì ở lão phu?

Bên ngoài, giọng nói đó lại gọi vọng vào :

- Thánh Y! Lão hữu có còn ở trong đó không?

Sầm Phong rúng động :

- Cả hai chúng ta sẽ không thoát nếu để nhân vật bên ngoài phát hiện tình thế trong này. Hứa Thừa Ân, Hứa lão nhân gia nhờ văn bối đi tìm lão trượng. Nếu có thể, lão trượng hãy bằng cách nào đó đừng để nhân vật kia hay biết gì cả.

Lão nhân giật mình :

- Lão Câu Hồn cần gì ở lão Cao này? Mà thôi, vì nể chút tình với lão Câu Hồn, lão phu tạm tin thiếu hiệp, thử một lần xem sao.

- Thánh Y...

Vừa thoát nghe giọng bên ngoài gọi khá khẩn trương, lão nhân trong tay Sầm Phong lập tức cười cười nói vọng ra :

- Nghe rồi, ổn cả. Lão phu đang bận tay thử phối luyện một phương dược mới cho các hạ. Đừng gây kinh động, mất hết y hứng của lão phu.

Sầm Phong liền thở phào khi nghe ở bên ngoài cũng có tiếng nhân vật đó thở phào :

- Có nghe được tiếng của lão hữu, lão phu đây mới thật sự yên tâm. Nhưng ở ngoài này đã có sự biến khác lạ xảy ra. Lão hữu nếu muốn thoát cũng xin cân nhắc cho thật kỹ đấy.

Sầm Phong thì thảo với Thánh Y :

- Có thể nào nhân vật đó rồi cũng sẽ tiến vào?

Lão nhân thở dài :

- Y là chủ nhân nơi này, vào hay không đâu phải do lão phu quyết định.

Sầm Phong có quyết định ngay :

- Một liều ba bảy cũng liều. Trước mắt cứ thoát ra ngoài trận đã. Gì thì gì, vẫn bối sau đó dễ ứng phó hơn thay vì lưu lại trong này có khác gì ở trong bẫy, không biết sẽ sập xuống lúc nào. Lão trượng cùng đi chứ?

Thánh Y cười lạt :

- Thiếu hiệp đang chế ngự lão phu, hỏi chi một câu quá ư thừa.

Sầm Phong vội giải huyệt :

- Nhưng muốn thoát trận, chúng ta không thể cứ di chuyển loạn ầu. Và càng chậm càng tăng thêm nguy cơ bị nhân vật kia phát hiện, rồi xoay chuyển thế trận chặn bắt lại, xin lão trượng cứ đi thật sát theo văn bối.

Và Thánh Y được Sầm Phong cầm tay nửa dìu nửa lôi đi. Đột nhiên Thánh Y lảo đảo hỏi :

- Nếu thoát trận rồi, vạn nhất bị phát hiện, thiếu hiệp định lẽ nào? Đối phó hay tháo chạy? Nếu đối phó thì đủ lực chăng? Còn nếu chạy thì chạy đi đâu?

Sầm Phong vừa đưa Thánh Y đi vừa đáp :

- Cần nhất là không nên để bị phát hiện. Vạn nhất bị phát hiện thì nếu chưa đến lúc tối hậu, cứ chạy là thượng sách. Khi cần đối phó, a..., khó nhất là làm sao cho lão trượng được an toàn. Vì rằng văn bối đang có rất nhiều nghi vấn, phi lão trượng thì không còn ai đủ tư cách giải tỏa thật thỏa đáng.

- Nghi vấn gì?

- Có một, là do Hứa lão nhân gia nhờ hỏi hộ. Một còn lại là do văn bối muốn tự hỏi cho bản thân.

- Bản thân thiếu hiệp cần gì?

- Thân thể, lai lịch. Vì gia mẫu có tính danh từ thuở còn xuân sắc là Gia Cát Quỳnh Hương.

Thánh Y giật nảy người :

- Cái gì?

Giọng ở bên ngoài lập tức vọng vào :

- Sao thế, lão hữu?

Sầm Phong tái mặt :

- Đừng để đối phương tiến vào đây.

Thánh Y cất giọng run run :

- Ngươi là... là cốt nhục của... của Quỳnh Hương?

Trận thế có chiều biến động :

- Thánh Y? Phải chăng đang có người toan uy hiếp lão hữu?

Thánh Y vội quát trả tiếu thay giọng lão cứ run :

- Làm gì có? Nay, bình tâm đi. Trận thế này..., trận của các hạ thì còn ai dám vào?

Sầm Phong lập tức chộp giữ Thánh Y :

- Nguy rồi, mong lượng thứ, văn bối chỉ còn cách này thôi. Đi!

Sầm Phong cố di chuyển thật nhanh, nhưng trận thế biến động vẫn cứ biến động.

Đúng lúc đó, Thánh Y khào khào bảo :

- Nếu thoát được trận này hãy nhắm phía nam mà chạy. Vì lão phu còn ghi nhớ khá rõ, đó là phía có một vực sâu. Dù gì thì y cũng không thể nghĩ người lại dám đưa lão phu đến chỗ tuyệt lộ đó.

Sầm Phong đã đang lúc cuồn cuộn, chạy mà lo không thể thoát kịp so với trận thế đang biến động. Bất chợt Sầm Phong ngừng mặt hú vang :

- Đi! Đi! Hu... u... ú...

Theo đó toàn thân Sầm Phong vụt bốc cao, đưa Thánh Y lửng lơ không lao đi vun vút, mắt thấy địa hình bên dưới càng lúc càng có nhiều biến động dị kỳ.

“Vù...”

Sợ không thể thoát, Sầm Phong một lần nữa dốc toàn lực hú vang :

- Hu... ú... ú...

Cảnh quang phía bên dưới cứ loang loáng lao vụt qua, đuổi theo Sầm Phong là một tiếng gầm cực to như tiếng hổ dữ bị trúng tiễn :

- Quỷ Ảo Vố Ngán - Xuyên Vân khinh thân! Người của Xuyên Vân lệnh thật to gan. A... a...

Sầm Phong cứ lao lướt đi, chưa bao giờ tận lực phi thân như lần này. Và theo tiếng gió ù ù thổi qua tai, Sầm Phong chợt nghe mơ hồ có tiếng Thánh Y hỏi :

- Người am hiểu cả công phu Quỷ Lâu lẫn Xuyên Vân?

Sầm Phong quay mặt nhìn Thánh Y, đoạn nghiêng đầu phụ nhĩ, thì thào vào tai Thánh Y :

- Văn bối kiêm luyện võ học trăm nhà. Những công phu vừa rồi chỉ dành để đánh lạc hướng đối phương. Còn lúc này mới là công phu dành để tẩu thoát: Độc Long Lộng Thiên Tuyệt thân pháp. Đi này!

“Vù... vù...”

Lại có tiếng Thánh Y mơ hồ kêu :

- Người đắc thủ bí kíp trấn môn của Độc Long bang? Vạn Xà giáo Giáo chủ chính là người?

Sầm Phong phì cười :

- Giáo chủ Vạn Xà giáo lúc này có thể hiện đang do tặc phu nhân chấp chưởng. Riêng văn bối chỉ vì lai lịch mơ hồ, thân thế bất minh, chỉ muốn tìm lão trượng nên sớm ly khai Tổng đàn Vạn Xà giáo, cũng không rõ diễn biến có xảy ra đúng như lời vừa đoán không. Chúng ta đang chạy theo phía nam đây. Nếu gặp vực sâu thì làm thế nào nữa, lão trượng?

Thánh Y chợt thở ra :

- Cứ tạm dừng lại đã. Bằng không thì đành nhắm mắt lao bừa xuống vực, số mạng sinh tử do thiên.

Sầm Phong giật mình, chạy chậm lại :

- Thế là thế nào? Văn bối cứ ngỡ đến vực sâu, lão trượng vì vẫn ghi nhớ rõ ắt thế nào cũng có lối thoát, sao lại lao bừa xuống vực?

Thánh Y cười thật gượng :

- Trước kia, vì biết bị đưa đến đây thế nào cũng lâm cảnh bất lợi, nên ngay khi bị phế bỏ mục nhãn, người bảo, người như lão phu cần ghi nhớ điều gì duy nhất? Đó là lối thoát sau này nếu lão phu buộc phải chọn cho bản thân một sinh lộ trong muôn ngàn tử lộ. May thì sống sót dưới đáy vực, tận số thì chấp nhận thiệt nát xương tan. Đừng phiền trách nếu lúc này lão phu không có cơ hội giải thích thật rõ cho người.

Sầm Phong chợt dừng lại vì không thể nào đi được nữa một khi đã đến chỗ có vực thăm cắt ngang :

- Đã đến nơi rồi, văn bối còn phiền trách gì được nữa đây? Chỉ mong sao đối phương sẽ bỏ cuộc. Nhưng nếu là văn bối, thiết nghĩ không có chuyện bỏ cuộc đâu.

Được đặt xuống một cách vô sự, Thánh Y chợt ưỡn người vươn vai :

- Một không khí thật thoáng đãng. Đúng là có gió từ đáy vực thốc lên. Giờ thì lão phu thật sự tin người rồi. Tin là đã được người giải thoát khỏi tay một kẻ vừa dâm loạn vừa mang nhiều chứng như hoang tưởng, vô sinh.

Sầm Phong đang ngao ngán cúi nhìn xuống vực :

- Bây giờ mới tin thì liệu còn trông mong gì nữa. Vì giả như văn bối ngay lúc này có minh bạch thân thể lai lịch thì cái chết đã là điều chắc chắn, mong gì toàn mạng, mong gì thoát thân và mong gì báo được gia thù.

Thánh Y vì lừa nên có thính giác lân mẫn. Chỉ cần nghiêng tai qua lại nghe vài lượt là Thánh Y có thể tự chọn một chỗ ngồi và không sợ ngồi lằm vào sát mép vực :

- Người tự phụ có võ học kiêm thông trăm nhà, bản lãnh như thế, nếu có cùng địch nhân đối đầu, không bình thủ thì cũng thừa cơ hội thoát, sao chưa gì đã bị quan?

Sầm Phong quay đầu, luôn nhìn chừng ở phía sau :

- Văn bối đưa lão trượng đi là muốn thoát cùng thoát, sống cùng sống. Còn về bản lãnh, văn bối được nghe đối phương đã đạt bản lãnh Ngũ Khí Triều Nguyên - Tam Hoa Tụ Đỉnh. Muốn thoát một mình đã khó, thoát được sao nếu phải lo thêm cho một người?

Đột ngột Thánh Y hắng giọng :

- Đã vậy, đây là lúc không thể để phí thời gian, người bảo lệnh đường chính là Gia Cát Quỳnh Hương?

Sầm Phong liền ngồi cạnh Thánh Y :

- Lệnh lang Cao Đại Hải thúc thúc nghe bảo chính là trượng phu đầu tiên trước khi gia mẫu nhận lời đi bước nữa gả nghĩa cùng gia phụ là Sầm Thế Nghiêm. Lão trượng thật không biết chút gì về gia phụ?

- Người bao nhiêu niên kỷ?

- Sắp mười chín. Chưa đến nửa năm nữa.

- Mẫu thân người bảo người ở họ Sầm?

- Lúc gia mẫu vong mạng vì chất độc “Tý Ngộ Thụy Tiên Vong”, cũng là lúc có gia phụ ở một bên mục kích. Gia mẫu không lời nào đề cập đến lai lịch của văn bối.

- Cũng là “Tý Ngộ Thụy Tiên Vong”? Vậy Sầm Thế Nghiêm bảo ai là hung thủ hạ độc sát hại mẫu thân người?

- Gia phụ không biết. Chỉ nói rằng Cao Đại Hải thúc thúc cũng uống mạng vì chính chất độc này.

- Hãy đổi lại cách xưng hô. Cao Đại Hải là phụ thân, không phải thúc thúc như người vừa gọi.

- Lão trượng...

- Cũng hãy gọi ta là nội tổ. Vì theo niên kỷ người vừa nói, đích thực người là cốt nhục do Hải nhi lưu lại. Huống hồ, lúc hoài thai người, chính tay ta đã xem mạch, sau đó phục cho mẫu thân người một loạt những phương dược an thai. Điều này mẫu thân người cũng biết, có sao không tìm dịp phân tỏ ngọn nguồn cùng người? Trừ phi họ Sầm là người có dạ hẹp hòi, khiến mẫu thân người cảm thấy khó bề mở miệng, đành để họ Sầm lằm tưởng người là cốt nhục của y.

- Lão trượng, a... xin lượng thứ cho, văn bối phải tạm dùng cách xưng hô thế này, dám hỏi, ngoài những gì lão trượng vừa nói, còn cách nào minh chứng rõ hơn văn bối là hậu nhân Cao gia?

- Còn! Là thế này, người có bao giờ bị độc xà, hoặc đại loại những độc vật khác tương tự gây tổn hại chưa?

Sầm Phong sực nhớ ngay đến Bích Linh tiểu xà :

- Có. Sao?

- Cảm nhận của người sau đó như thế nào?

- Cũng hôn mê, cũng suýt mất mạng, nhưng có điều kỳ lạ này, độc xà gây hại cho vân bối có thể xem là xà vương cũng không sợ sai ngoa, vì sau khi gây hại cho vân bối xong, cũng độc xà đó lại tiếp nhận vân bối là tân chủ nhân, nhất mực trung thành và luôn luôn bảo vệ sinh mạng cho vân bối nếu có bị ai đó cố ý gây bất lợi.

- Vậy thì đúng rồi. Đó là diệu dụng kỳ lạ của một loài tiên dược ở mãi tận Miêu Cương, gọi là Kim Tiền Ngô Công Thảo, do Thấu Cốt Thôi Tâm lão quái dù tình cờ có nhưng không am hiểu diệu tính nên tặng cho ta.

- Diệu dụng như thế nào?

- Lúc đó, a... phụ thân ngươi cũng vừa uống mạng, thú thật ta dù thân danh là Thánh Y vẫn bó tay thúc thủ, không đủ bản lĩnh hóa giải chất độc và cứu mạng phụ thân ngươi. Lại đương thời còn là lúc thịnh danh của Vạn Xà giáo, ta rất ngại, nhờ mẫu thân ngươi tình cờ bị độc xà của Vạn Xà giáo gây bất lợi, ắt tổn hại trước nhất chính là ngươi, một thai nhi. Vì thế, ta dùng dược thảo này, dù biết nó không có tính năng giải độc nhưng để bảo lưu sinh mạng trong lúc nhất thời thì thừa đủ. Chỉ là phòng hờ trường hợp không có ta ở bên cạnh để kịp cứu nguy cho mẫu tử ngươi.

Sầm Phong vỡ lẽ và ngỡ ngàng :

- Nội tổ...

Đúng lúc đó từ phía sau Sầm Phong có một loạt những tiếng động vừa kỳ lạ vừa nghe thật khiếp đảm vang vọng xuống.

“Rào... rào...”

Sầm Phong toan quay lại nhìn thì nghe nội tổ chợt quát :

- Đó là tiếng loạn thạch bị tuôn xuống. Mau chạy đi.

Nhưng Sầm Phong cũng kịp liếc và quả nhiên thấy từ triền núi trên cao có khá nhiều loạn thạch đang lăn xuống. Những chấn động do loạn thạch gây ra cũng có tác động làm nhiều tảng đá khác hoặc tự dịch chuyển, hoặc bị va vào, cuối cùng vẫn lăn theo, tạo thành càng lúc càng nhiều những loạn thạch đua nhau tuôn tràn xuống, khí thế như núi lở, sóng trào.

Sầm Phong còn chưa biết phải phản ứng như thế nào, chợt bị nội tổ lấy tay xô vào người Sầm Phong :

- Chạy đi. Nhanh!

Tuy bị xô nhưng nếu Sầm Phong chỉ bị lắt lay một ít thì Thánh Y như thế bị đẩy ngược lại, cứ lăn tòm xuống vực.

“Ào...”

- Nội tổ...

Loạn thạch vẫn lăn, sau đó cứ ào ào rơi mất hút xuống đáy vực, cũng như Sầm Phong vừa cùng nội tổ bị rơi mất hút như thế...

* * * * *

Lúc nhận ra cả hai người bọn họ đã và đang là đối tượng cho nhiều ánh mắt dò xét, thân thiện có và nghi kỵ cũng có, hai công tử gia có dáng vẻ bạch diện thư sinh chỉ còn biết bối rối nhìn nhau, không thể làm gì được nữa một khi sự việc đã diễn ra xảy ra như thế.

Và để tránh những nghi kỵ thêm nữa không cần thiết, cả hai công tử gia từ đó nếu bắt gặp ánh mắt nhìn ngưỡng mộ của bất luận khách bộ hành nào dành cho, chỉ còn mỗi một cách là thân thiện nhìn lại, sau nữa là điểm thêm một nụ cười hòa nhã và cần thiết thì tặng thêm cho khách bộ hành đó một cái gật đầu thật nhẹ, gọi là đáp tạ lòng ngưỡng mộ của bọn họ.

Còn ngộ nhờ lỡ bắt gặp những cái nhìn nghi kỵ, cả hai đành vờ nghiêm nghị, ngó thẳng đi ngay, ra vẻ đường ta ta đi, đường họ họ đi, lòng thầm mong thái độ này sẽ khiến người có ánh mắt nghi kỵ chỉ dừng ở đó thôi, đừng chuyển qua dò kỵ và dò xét là cả hai đủ thỏa lòng.

Nhưng vẫn có câu: Cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng. Đi được một quãng, vị công tử gia đi bên tả chợt nghiêng đầu phụ nhĩ, thì thào thật khẽ vào tai vị công tử gia còn lại một câu.

Nghe xong nhưng không đáp, vị công tử gia bên hữu chợt chuyển hướng, cố tình ly khai dần khu thị tứ đông người, chọn một lối đi thật vắng để bình thần cùng bằng hữu tiến vào.

Có vẻ họ không nhận ra kẻ lén bám theo họ xa xa là một nhân vật dù có tướng mạo và phong thái hoàn toàn không có gì khả nghi nhưng màu da thì cứ chỗ nào phơi lộ đều cho thấy chỗ đó như đã quen bị tiếp xúc với ánh nắng nên đem và sẫm màu lại.

Bảo là không khả nghi vì nhân vật này cũng đi ngay ngó thẳng, chỉ do vội nên bước chân có hơi rảo một ít, trở thành dáng vẻ đi xăm xăm, càng lúc càng thu ngắn dần khoảng cách với hai công tử gia đi phía trước.

Đó là lúc vị công tử bên tả chợt phóng người bỏ chạy, khiến vị công tử gia còn lại vì quá ngỡ ngàng, chỉ có thể mở miệng gọi và không tài nào kịp chạy theo :

- Ô... sao đột nhiên nhân huynh bỏ chạy?

Hỏi vừa xong, cũng vị công tử gia này suýt bật kêu hoảng, vì bất ngờ bị một người từ phía sau chạy lướt qua suýt va vào.

Và khi nhìn lại, vì phát hiện bằng hữu đột nhiên bỏ chạy là có một nhân vật chợt hung hăng truy đuổi phía sau, cũng chính là nhân vật vừa suýt va vào bản thân, vị công tử gia này cũng bắt đầu chạy bám theo. Vừa chạy, vị công tử gia này vừa gắng sức gọi, hỏi cho bằng được vị công tử bằng hữu chạy phía trước :

- Nhân huynh đang có người đuổi phía sau, là cừu địch ư? Oán thù nên giải không nên kết, nhân huynh cứ đứng lại, thả song phương giáp mặt một lời phó giao minh bạch hơn là chạy mãi thế này. Hãy đứng lại đi.

Công tử gia chạy phía trước đang cố sức lao nhăm vào một đoạn rẽ đã thấp thoáng ẩn hiện xa xa :

- Nhân huynh không biết đâu. Nhân vật bám theo đệ không hề có cừu thù. Chỉ vì một lần, đệ nhân lúc cao hứng, có khuấy phá Khúc Phủ của Khúc đại hiệp một lúc, cũng bởi một miếng ăn mà ra, nên bị người của Khúc phủ biết mặt, truy đuổi và gây cho đệ một phen khốn đốn. Lần này bất thần chạm mặt, đệ không ngờ lại lâm cảnh oan gia ngõ hẹp, đành tẩu vi thượng sách, nhân huynh đừng dính líu vào chuyện này làm gì. Mau mau đi.

Vừa dứt lời thì cũng là lúc vị công tử gia ngoặt ngay người vào đoạn rẽ đã thấy.

Nhân vật đuổi phía sau cũng ngoặt theo bên gót :

- Ta nhìn người đã ngờ ngợ, nhưng chưa hỏi đã khai. Nha đầu ngươi thật to gan, đã một lần cải dạng thế này, bây giờ cũng thế đó ngươi lập lại, để xem lần này còn có Sầm Phong nào xuất hiện gỡ thủ đoạn cứu mạng ngươi nữa không? Ha ha...

Nhân vật đó cười thật đắc ý, vì cũng phải thôi khi phát hiện đoạn rẽ công tử gia nọ chạy vào hóa ra chỉ là ngõ cụt.

Nhưng tràng cười của nhân vật nọ buộc phải chấm dứt khi ở phía sau giọng của gã công tử gia thứ hai vì cũng ngoặt theo vào nên vang lên lạnh tợn băng :

- Không có Sầm Phong thì có ta Giáo chủ Vạn Xà giáo Lăng Kim Phụng. Lẽ nào vẫn chưa đủ hỏi tội Hách Nhị Ưng ngươi?

Vị công tử gia ở phía trước cũng đến lúc buộc lòng phải quay lại, vì lâm ngõ cụt, nhưng quay lại không vì sợ mà là đang điểm một nụ cười tươi tỉnh trên môi :

- Các hạ Hách Nhị Ưng ghi nhớ cách cải dạng của tiểu nữ khá đấy. Dù vậy vẫn kém vì không biết tiểu nữ cố ý dùng lại nhân dạng này hầu thỉnh mời các hạ tự ý đi hành đến tận đây. Xin yên tâm, vì Vạn Xà giáo trước sau như một, nếu trước kia đã bỏ qua chuyện các hạ cùng đại ca Nhất Ưng vô ý lạm sát giáo đồ Vạn Xà giáo thì lần này cũng không nhắc lại, cho dù lời của Giáo chủ Vạn Xà giáo vừa rồi nghe có phần gay gắt.

Hách Nhị Ưng xoay ngang người, nhận ra đang lâm tình huống lưỡng đầu thọ địch :

- Giáo chủ Vạn Xà giáo sao lại là Lăng Kim Phụng Tam tiểu thư? Nhị thiếu gia Lăng Thừa Vô trước đây đã rất miễn cưỡng khi thừa nhận Giáo chủ là đại tỷ Lăng Ngọc Giao, lẽ nào bây giờ lại chấp nhận tư cách này, theo lời Tam tiểu thư như vừa cố ý lạm xưng?

Lăng Kim Phụng bất ngờ hất đầu, nói với vị công tử còn lại :

- Thượng Quan Tuyết Sương tỷ đã nói rất đúng. Hóa ra chuyện Thừa Vô ngấm ngầm cấu kết cũng lão nguyệt hiệp họ Khúc là có thật. Bây giờ muội hoàn toàn minh bạch, nếu tỷ muốn báo hận thì có thể ra tay được rồi. Tiến hành đi.

Công tử gia còn lại chính là Thượng Quan Tuyết Sương, nàng lập tức cười lạnh, bật lao ngay vào Hách Nhị Ứng, nhân vật vừa dám truy đuổi nàng nhưng kỳ thực chỉ là làm kế nàng nên tự dẫn thân đến đây nạp mạng. Nàng bật quát :

- Ta trước kia đã ném Độc Ứng trảo công của ngươi. Bây giờ là lúc ngươi được nếm mùi lợi hại của ta. Mau đỡ.

“Ào...”

Hách Nhị Ứng thoáng biến sắc, sau đó bật cười lớn :

- Nhị thiếu gia quả tiên liệu không sai, đã biết thế nào cũng có ngày đành phải loại bỏ từng mối họa tâm phúc luôn khiến Nhị thiếu gia khó hoàn toàn đại sự. Lũ nha đầu bọn ngươi kể cũng to gan. Thôi thì Hách Nhị Ứng này đành ra sức, giúp Nhị thiếu gia một phen. Hai người nên cùng lúc tiến lên thì hơn. Đừng phiền ta phí sức đến hai lần. Ha ha...

Dứt lời, thoát tiên Hách Nhị Ứng xuất thủ, đối phó Thượng Quan Tuyết Sương trước, bộ dạng thì hờm sẵn, chỉ cần chờ cơ hội là bật lao ngược về phía Lăng Kim Phụng ngay.

“Ầm!”

Và Hách Nhị Ứng đã làm, một kích của Thượng Quan Tuyết Sương tuy khó thể gây tổn hại gì cho y, nhưng liền lúc đó, Thượng Quan Tuyết Sương chợt bật kiếm, vừa dốc toàn lực xông vào họ Hách vừa bắt đầu hé miệng phát ra chuỗi thanh âm kỳ bí :

- Sở học của Quỷ Lâu người dám xem thường được sao? Xem đây! U... u... ú...

“Ào...”

Kiểm chiêu của Thượng Quan Tuyết Sương đã là điều bất ngờ cho họ Hách, thế mà y toan xuất lực giao đầu thì toàn thân lại bất chợt bị chấn động, khiến sắc diện y vụt tái nhợt :

- Quỷ Lâu Mê Tâm Khúc?

Do toàn thân bỗng lâm cơn chấn động nên ý đồ muốn xuất thủ của họ Hách đã không đủ nhanh và đủ lợi hại như ý định.

Kiểm của Tuyết Sương được dịp cuộn ào đến.

“Vù...”

Chợt ở sát na cuối cùng, trước lúc kiếm của Tuyết Sương có thể chạm vào và gây phương hại cho Hách Nhị Ứng, bỗng từ giữa thình không bật vang lên tiếng gầm cực lớn :

- Cuồng đồ ở đâu dám dùng Âm Công toan gây bất lợi cho nhị đệ ta. Ngươi muốn chết!

Địa hình ở đây tuy là ngõ cụt, nhưng hai bên dĩ nhiên không thể không có những căn nhà san sát kề nhau, mái liền mái, hoặc chỉ ít thì vách cũng kề vách. Từ một mái nhà như thế lập tức xuất hiện một lực đạo bủa xuống phương vị của Tuyết Sương.

“Ào...”

Tuyết Sương tuy phát giác bị tấn công những vẫn điềm nhiên, xem như không hề có, cứ tiếp tục giữ nguyên chiêu kiếm đang uy hiếp sinh mạng Hách Nhị Ứng.

“Vù...”

Tuyết Sương đã có lý khi cứ điềm nhiên. Vì ngay khi chiêu kinh toan ám toán nàng xuất hiện thì Lăng Kim Phụng đã lập tức lao đến xuất lực ngăn đón :

- Người vừa đến ắt là Hách Nhất Ứng? Có bốn Giáo chủ đây. Đờ!

“Vù...”

Và lúc này Hách Nhị Ứng đang lâm bấn loạn vì Quỷ Lô Mê Tâm Khúc, sắp mất mạng vì chiêu kiếm lăng lệ của Tuyết Sương, tiếng gầm vang lên kịp lúc của Hách Nhất Ứng lập tức giúp Hách Nhị Ứng thoát cảnh mê tâm. Y phát xuất Ứng Trảo kịp lúc :

- Cho ngươi chết!

“Vù...”

Tuyết Sương cau mày, vọt gạt ngang chiêu kiếm, đành lo đối phó Ứng trảo thay vì giữ nguyên chiêu kiếm lấy mạng Hách Nhị Ứng. Bởi chiêu Ứng trảo của y đang liều lĩnh chộp ngay vào đỉnh đầu nàng. Và nàng bật thét ngay khi thay đổi thức kiếm :

- Ta đâu dễ để ngươi toại nguyện cùng ta đồng quy ư tận. Trúng!

“Soạt! Ầm!”

Hách Nhị Ứng vụt gào thất thanh, bởi một trảo của y vừa bị lợi khí sắc bén của Tuyết Sương tiện ngang đến tận khuỷu :

- Tiện tỳ thật đáng chết. A... ngươi sẽ phải chết vì “Sát Trảo Đồng Tử” của ta. Đờ! Đờ!

Và Hách Nhị Ứng dùng cánh tay còn lại, chộp lấy khúc tay vừa bị đoạn lìa và dùng như vũ khí, vừa quật vừa chộp bổ liên tu bất tận vào Tuyết Sương.

“Vù... vù...”

Khi đó, Lăng Kim Phụng sau khi đã kịp thời chặn đứng sự xuất hiện của Hách Nhất Ứng, nàng liền dốc lực cùng Hách Nhất Ứng diễn khai trường ác đấu :

- Thượng Quan tỷ cứ mau lo thu thập ác nhị. Muội sẽ cầm chân ác nhất chờ giao cho tỷ thu thập luôn. Ác ma, đờ!

“Ào...”

Hách Nhất Ứng đang biến sắc vì nghe tiếng Hách Nhị Ứng gào, đành cuống nộ tung những chiêu kinh chí mạng vào Kim Phụng :

- Nhị đệ chớ vội liều đến sinh mạng. Hãy mau điểm huyết chỉ huyết, chớ để độc chất thấm ngược công tâm. Ta sẽ đến giúp nhị đệ ngay. Tiện tỳ ngươi là ai? Đã muốn chết ta cho chết.

“Ào... ào...”

Tuyết Sương bỗng hé miệng phát lại chuỗi âm công :

- Ngươi đang lo độc chất công tâm đoạn mạng? Vậy thì số ngươi kể chết chắc.

Hãy nghe cho biết thế nào là Quỷ Lô Loạn Thần Khúc của ta. U... ú... ù...

Hách Nhị Ứng đang hùng hổ dùng tay này cầm tay kia tấn công Tuyết Sương thay cho vũ khí, chợt bị âm công Loạn Thần Khúc Quỷ Lô của Tuyết Sương làm cho khựng lại, sau đó thần sắc biến thành lơ lảo như thường thấy ở người khờ dại ngu ngơ.

Và chỉ một thoáng thôi, diện mạo của Hách Nhị Ứng từ từ chuyển sang màu tím tái u ám, cơ thể y cũng bắt đầu uốn gập, tự vặn vẹo quanh thân.

Thấy đã đủ, Tuyết Sương ngưng phát âm công và lập tức chuyển hướng tự lao về phía Hách Nhất Ứng cùng Lăng Kim Phụng đang tử chiến. Nàng quát :

- Giết lũ Đại Mạc nhị ưng này không ngờ quá dễ. Kim Phụng giáo chủ mau lùi lại, để ác nhất đấy cho Tuyết Sương phục hận. Đờ!

Tuyết Sương lao đến thì Lăng Kim Phụng lùi lại. Nhờ đó Kim Phụng được mục kích cảnh Hách Nhị Ưng do bị đoạn lìa một khúc tay, nên máu huyết tuôn chảy, tạo cơ hội cho chất độc có trên Ưng trào thẩm ngược lại và công phạt sát chính bản thân Hách Nhị Ưng. Y đã khụy ngã, đang nằm lăn lộn ngay trên chính vũng máu huyết của y. Cái chết đến với y khá chậm nên đây là thảm trạng cực kỳ tàn khốc cho bản thân y, chết vì chính độc chất của y.

Hách Nhất Ưng cũng đã thấy điều gì đang xảy đến cho nhị đệ, nên cảm phần gằm vang :

- Người là ai? Sao độc ác, nỡ đối xử với nhị đệ ta như thế? Hãy đền mạng cho nhị đệ ta. Đờ! Đờ!

“Ào... ào...”

Tuyết Sương cười gằn, lại khoa kiếm nói :

- Người quên Thượng Quan Tuyết Sương ta rồi sao? Đã khiến ta một lần suýt mất mạng, nay phải chịu hậu quả, cơ sao còn bảo ta độc ác? Hãy nhớ, dù là Thần Ưng thì chỉ có thể vấy vùng miền Đại Mạc, bọn người đến Trung Nguyên là phải chết. Xem kiếm!

“Vù...”

Nhưng trước khi kiếm chiêu của Tuyết Sương thật sự chạm vào chuồng kình của Hách Nhất Ưng, nàng đột ngột hé miệng phát xuất âm công Quỷ Lâu :

- U... ú... ú...

Nào ngờ, cũng lúc này Hách Nhất Ưng bật cười vang dội :

- Ha ha... ha ha...

Vừa cười, Hách Nhất Ưng vừa tận lực cho chuồng kình chạm thẳng vào kiếm chiêu của Tuyết Sương.

“Ầm! Ầm!”

Tuyết Sương lão đảo.

Hách Nhất Ưng vẫn cười, cuồng nộ lao đến tiếp :

- Ha ha... ha ha...

“Ào... ào...”

Bỗng có tiếng Kim Phụng thất thanh đề tỉnh :

- Đối phương cố ý dùng tiếng cười hóa giải và làm vô hiệu âm công. Thượng Quan tỷ hãy mau thay đổi đấu pháp thì hơn.

Tuyết Sương vỡ lẽ, đành ngừng âm công.

Hách Nhất Ưng vì thế có cơ hội cười ngạo nghễ với Tuyết Sương :

- Hãy vận dụng hết sở học Quỷ Lâu, trước khi ta dùng mạng người thay lễ vật bồi táng cùng nhị đệ. Ha ha...

Chuồng kình của Hách Nhất Ưng ập đến.

“Ào...”

Tuyết Sương tận lực tung kiếm, đồng thời cũng thi triển khinh công nhảy lùi.

“Ầm!”

Hách Nhất Ưng bám theo thật sát :

- Cả khinh công Quỷ Áo Vô Ngấn của người cũng quá kém. Đờ!

“Ào...”

Tuyết Sương đột ngột ngoặt người trở lại, với một chiêu kiếm cực kỳ biến ảo :

- Có kém mới được cơ hội lấy mạng người bằng Quỷ Lâu Vạn Thú Kiếm! Chết này!

“Vù...”

Hách Nhất Ứng không lường nổi Tuyết Sương lại dùng kế trá bại, chiêu kiếm biến ảo của nàng làm họ Hách chỉ còn biết lấy trảo chộp kiếm.

“Ào... soạt! Soạt!”

Kiếm sắc bén của Tuyết Sương ngay lập tức tiện lìa hai ngọn trảo của Hách Nhất Ứng, khiến máu huyết khắp thân y tuôn lênh láng.

Hách Nhất Ứng run rẩy lùi lại và bất ngờ chạy về phía Hách Nhị Ứng, sau cùng tự gục xuống nằm chồng lên thi thể chết đã lâu của nhị đệ.

Tuyết Sương thu kiếm về, mãn nguyện nhìn Lãng Kim Phụng :

- Đa tạ đã trợ lực. Chúng ta đi được rồi.

Kim Phụng gật đầu :

- Xin đừng khách sáo nữa, Thượng Quan tỷ. Muội chỉ là Giáo chủ của giáo đồ bốn giáo mà thôi. Được, chúng ta đi.

25. Chương 25: Kim Lăng Đại Biến Khúc Phủ Tiêu Vong

Quay lại từ ngõ cụt này, Tuyết Sương và Kim Phụng hầu như lâm vào ngõ cụt khác.

Cả hai thoảng khựng lại. Vì đứng chờ cả hai ngay phía ngoài đoạn rẽ là một nhóm năm cao thủ sắc mặt lạnh như băng.

Những nhân vật này lạnh mặt đến cả lời nói hồ như cũng đông cứng, vẫn chưa một ai chịu mở miệng phát thoại.

Qua thoảng hoang mang, Tuyết Sương bình thần, vừa đứng lại nhìn năm cao thủ vừa cười cười nói với Lãng Kim Phụng :

- Lãng giáo chủ nghĩ sao nếu Thượng Quan Tuyết Sương này thử mạo muội đoán chừng vị đây mười phần đến chín là bằng hữu của Đại Mạc nhị ứng vừa do Tuyết Sương tự tay hạ thủ?

Những cao thủ sắc mặt vẫn lạnh, vẫn không mở miệng, chỉ có đứng và nhìn chằm chằm cả hai.

Kim Phụng lắc đầu :

- Muội nghĩ khác. Bởi trước lúc vong mạng, Đại Mạc nhị ứng có tự xưng là người của Khúc phủ. Mà chủ nhân của Khúc phủ chẳng phải ai khác ngoài Kim Lăng Phú Hiệp Khúc Hồng Nguyên. Một đại hiệp vang danh như thế, đã lỡ thu dụng lầm hai ác nhân chuyên dùng độc công, là Đại Mạc nhị ứng thì tạm thời còn có thể cho qua, bởi là vì đã lỡ thu lầm. Nay nếu có thêm năm thuộc hạ sát khí đằng đằng của một Khúc lão gia vang danh chốn Kim Lăng?

Sắc mặt những cao chợt bớt lạnh, bằng chứng là họ đã biết lấy mắt nhìn nhau.

Tuyết Sương chợt gạt gù :

- Nhưng Tuyết Sương này giờ nào có lời gì đề cập đến Khúc đại hiệp? Vạn nhất chừng vị đây không những không là thuộc hạ của Khúc đại hiệp, trái lại chỉ vì tình bằng hữu với Đại Mạc nhị ứng cố tình xuất hiện để báo thù cho huynh đệ họ thì sao? Mong Lãng giáo chủ cân nhắc, chớ vội quy kết, vô tình làm hỏng uy danh Đại hiệp của Khúc phủ chủ nhân.

Kim Phụng lập tức cau mày :

- Nếu là vậy thì cần phải minh bạch họ có quan hệ gì với Khúc phủ không? Nếu không có liên quan, họ chỉ vì Đại Mạc nhị ứng mà xuất hiện báo thù, Kim Phụng này dù có tuyệt tình nặng tay cũng chẳng còn ngại đã gây khó xử cho Khúc đại hiệp. Tỷ hỏi hay để muội hỏi?

Họ biến sắc, năm nhân vật nọ, và lập tức có người lên tiếng :

- Nếu bọn ta là người của Khúc phủ thì sao? Há lẽ bọn người sau khi sát nhân hại mạng lại chẳng có lời giao phó nào cho Khúc phủ về nguyên nhân cái chết của Đại Mạc nhị ứng hay sao?

Đến lượt Tuyết Sương lạnh mặt :

- Hữu ân hữu báo, hữu thù hữu phục. Đại Mạc nhị ứng có lần dùng độc công gây tổn hại cho ta. Nay ta toàn mạng quay lại, có hạ sát họ cũng là điều hợp lẽ. Riêng chư vị nếu là người của Khúc phủ và tự nhận là đủ tư cách làm chủ việc này thì xin ra tay, Tuyết Sương nguyện phụng bồi. Còn như không đủ tư cách, trước mắt xin hãy tạm đưa hai thi thể họ hồi phủ, nhờ bẩm báo chủ nhân, có muốn hỏi tội xin cứ ra phía nam thành ắt sẽ gặp Tuyết Sương.

Kim Phụng còn nói thêm :

- Còn như chư vị không liên quan gì đến Khúc phủ, trái lại chỉ muốn phục thù cho Đại Mạc nhị ứng, bổn Giáo chủ xin nói trước, quyền chương vốn vô tình, một khi chư vị quyết động thủ, hậu quả thắng bại tồn vong là điều không thể biết trước. Hãy theo đó mà tự có quyết định.

Trong năm nhân vật nọ lập tức có hai kẻ hùng hổ lao ra. Một người xuất thủ, tấn công Kim Phụng ngay :

- Nợ máu phải trả bằng máu. Nếu ta không giết được người để báo thù cho Hách huynh đệ, giữa ta và họ còn gì là bằng hữu kết giao. Đỡ!

“Ào...”

Nhân vật thứ hai thì bật lao vào Tuyết Sương :

- Sở học Quỷ Lâu liệu có gì thật sự cao minh khiến người vênh váo tự phụ? Xem chiêu!

“Ào...”

Phản ứng của Tuyết Sương và Kim Phụng có phần nào giống nhau, cứ như cả hai đã có mặt bàn và sắp đặt sẵn. Họ đồng loạt xuất chiêu đối kháng, cùng lúc đó thì đồng quát hỏi một câu như nhau :

- Các hạ minh định không phải là người của Khúc phủ, đúng chứ? Vậy thì chết!

Kim Phụng xuất phát nhị kinh, song thủ vẩy nhẹ ba nhịp, chính nhịp vẩy sau cùng mới là sát chiêu thật sự được Kim Phụng dốc toàn lực vỗ ra :

- “Độc Long Tam Vỹ”!

“Ào...”

Tuyết Sương loang kiếm và ngay chiêu đầu đã dùng ngay tuyệt kỹ Quỷ Lâu :

- Quỷ Lâu Vạn Thủ Kiếm đây. Hy vọng đủ lợi hại và cao minh để các hạ biết thế nào là lẽ độ. Đỡ.

“Vù...”

Hai nhân vật nọ dù là cao thủ vẫn phải bối rối vì không ngờ chưa gì đã gặp ngay đấu pháp tốc chiến tốc thắng của đối phương. Họ khốn đốn chống đỡ, kẻ lúi tránh kiếm, người lo tăng chân lực mong hóa giải bớt áp lực từ tuyệt kỹ Độc Long.

“Ầm, ầm!”

Tuyết Sương không để đối phương của nàng có đủ thời gian lùi xa. Nàng vẩy kiếm lao đến, miệng phát động Âm Công Quỷ Lâu :

- U... ú... ù...

“Vù...”

Kim Phụng thì bật cười giòn, phát xạ ngay một đạo chỉ kinh đúng vào lúc đối phương của nàng vì mãi loạng choạng nên chưa thể ổn định cước bộ :

- Hãy đuổi theo cho kịp Đại Mạc nhị ưng vẫn còn chờ các hạ đầu bên kia Nại Hà kiều. Ha ha...

“Viu...”

Chợt có tiếng quát vang lên :

- Dừng tay!

Tiếng quát quá lớn, đủ uy lực làm cho cả Kim Phụng lẫn Tuyết Sương dù nuốt tiếc vẫn miễn cưỡng thu kiếm thu chiêu.

Một nhân vật lao vút đến, miệng cười lạt, nhìn một mình Tuyết Sương :

- Thượng Quan cô nương đã khuấy phá bồn phủ một lần, thêm lần này nữa là có ý gì đây?

Không đợi Tuyết Sương đáp, tự Lãng Kim Phụng tiến đến thi lễ cùng nhân vật vừa xuất hiện :

- Tôn giá Khúc đại hiệp, mỹ danh Khúc Hồng Nguyên? Tiểu nữ Lãng Kim Phụng, mới chấp chương trọng trách Giáo chủ Vạn Xà giáo chưa lâu, nếu có gì thất lễ, mong được lượng thứ.

Nhân vật nọ chau mày, nhìn qua Kim Phụng :

- Giáo chủ Vạn Xà giáo? Thật thất lễ vì Khúc mỗ không hay biết tin này. Nhưng dám hỏi quý giáo vì nguyên nhân gì tìm đến tận cửa bồn phủ như muốn gây náo loạn?

Kim Phụng cười lạt :

- Bồn giáo thời gian qua từng không ít lần gây đủ thị phi, chẳng trách Khúc đại hiệp tỏ ý tránh giao tiếp với bồn giáo cũng phải. Nhưng lần này sự việc lại khác, họ là người của Khúc phủ chẳng? Họ toan sinh sự với tiểu nữ thì đúng hơn. Đâu biết rằng lần này tiểu nữ chỉ vì lo cho uy danh Khúc đại hiệp nên mới vất vả tìm đến đây.

Khúc Hồng Nguyên thoáng cười nhẹ, vẻ không tin những gì vừa nghe :

- Có thật chẳng một Vạn Xà giáo thanh thế lấy lòng, lại bỏ công lo lắng cho uy danh Khúc mỗ? Nhưng điều đó xin Giáo chủ tạm gác lại cho. Thoạt tiên hãy nói về việc ở đây, ai đang sinh sự hay ai đang gây náo loạn?

Kim Phụng hất hàm :

- Họ là người của Khúc phủ?

Tuyết Sương tiến lên :

- Họ bảo họ muốn báo thù cho Đại Mạc nhị ưng. Khúc đại hiệp nghĩ sao?

Khúc Hồng Nguyên khinh khỉnh hỏi Tuyết Sương :

- Đại Mạc nhị ưng đâu?

Tuyết Sương vỗ vào thanh kiếm :

- Tuyết Sương đã hóa kiếp họ, cả hai, bằng một thanh kiếm này.

Khúc Hồng Nguyên sa sầm nét mặt :

- Giết người của Khúc phủ, cô nương còn đủ dõm lược, giương giương tự đắc, thừa nhận đó là bản thân gây ra?

Tuyết Sương rất ung dung :

- Dùng độc công hại người nhưng bất thành, bị người hại lại nên chết chẳng toàn thây. Sự việc minh bạch là thế, Tuyết Sương này có gì ngại không dám nhận?

Khúc Hồng Nguyên phần nộ :

- Nha đầu người...

Kim Phụng kịp xua tay :

- Như Khúc đại hiệp muốn vì thủ hạ tâm phúc báo thù? Một đầu một hay tất cả cùng ra tay?

Họ Khúc giận quá quát luôn Kim Phụng :

- Ta...

Nhưng tiếng quát của họ Khúc đã bị tràng cười của Tuyết Sương cắt ngang cho át đi :

- Những gì Giáo chủ đã nói không ngờ đều đúng. Chỉ tội cho Tuyết Sương này cứ mãi nghĩ chủ nhân của Khúc phủ bề gì cũng là bậc đại hiệp, nên luôn miệng bênh vực cho từng hành vi của Khúc lão gia. Nào ngờ đại danh hiệp này quả thật chỉ là ngụy biện. Ha ha...

Khúc Hồng Nguyên nhất thời hoang mang, định quát Kim Phụng lại quay qua quát át Tuyết Sương :

- Câm ngay. Nha đầu người tư cách gì phê phán ta là đại hiệp hay ngụy hiệp?

Tuyết Sương và Kim Phụng kể tung người hứng thật khéo. Vì Khúc Hồng Nguyên hỏi xong, cứ nghĩ Tuyết Sương đáp lời, nào hay người lên tiếng lại là Kim Phụng :

- Là vì tiểu nữ có một tin khẩn, liên quan đến sự tồn vong của Khúc đại hiệp, những muốn bỏ qua, không cần bận lòng, vì chẳng liên quan gì đến mình. Nhưng lại nghe Thượng Quan tỷ hết lời tán dương Kim Lăng Phú Hiệp, cứ mãi khuyên phải nên cho Khúc đại hiệp biết. Tiểu nữ do nể tình, đành đích thân tìm đến Kim Lăng. Nào hay tình thế lại xảy ra không như dự định, có lẽ...

Khúc Hồng Nguyên có vẻ đã tin :

- Giáo chủ bảo tin đó có liên quan hệ trọng với sự tồn vong của bốn phủ? Thật chẳng?

Kim Phụng gật đầu :

- Tiểu nữ có đủ cả các bằng chứng. Nếu không phải thế, phần tiểu nữ còn chưa thể tin nữa là, sao lại bỏ công đến tận Kim Lăng gặp Khúc đại hiệp.

Khúc Hồng Nguyên giật mình :

- Giáo chủ có thể nói ra tin đó ngay bây giờ?

Kim Phụng lắc đầu nhìn quanh :

- Khúc đại hiệp đã bảo cần phải liệu lý những việc như thế này trước. Nay chưa xử lý xong, tiểu nữ thật chưa dám bận lòng Khúc đại hiệp.

Khúc Hồng Nguyên hiểu ý :

- Theo Giáo chủ thì thế nào?

Kim Phụng nhìn qua Tuyết Sương :

- Chủ ý của tiểu nữ không quan trọng. Có chẳng là Khúc đại hiệp nên cho biết thái độ đối với hành vi Thượng Quan tỷ báo thù và vừa sát hại Đại Mạc nhị ung?

Khúc Hồng Nguyên cũng nhìn qua Tuyết Sương, nhưng miệng thì vẫn đối thoại cùng Kim Phụng :

- Việc Giáo chủ bảo có tin nhất định là thật?

Kim Phụng quả quyết :

- Với bối phận là Giáo chủ, tiểu nữ nào dám đùa những chuyện như thế này?

Khúc Hồng Nguyên miễn cưỡng gật đầu :

- Vậy thì có thể bỏ qua chuyện đã xảy ra cho Đại Mạc nhị ứng. Và xét cho kỹ thì Thượng Quan cô nương quả có đủ tư cách báo thù, huống hồ lúc hành động hoàn toàn dựa vào chân tài thực học. Khúc mỗ quyết định không truy cứu nữa.

Kim Phụng cười hài lòng :

- Những sẽ ra sao nếu quý thuộc hạ cứ khẳng khẳng vì chuyện đó quyết sinh sự?

Khúc Hồng Nguyên bảo :

- Ngày nào họ còn là người của Khúc phủ thì họ còn phải tuân lệnh Khúc mỗ ngày đó. Thượng lệnh bất khả bất tuân. Giáo chủ an tâm chưa?

Kim Phụng vụt nghiêm giọng :

- Vậy phiền Khúc đại hiệp cho tất cả lui. Ngay sau đó lập tức tiểu nữ cho Khúc đại hiệp biết tin.

Khúc Hồng Nguyên đề phòng :

- Họ là người của Khúc mỗ, cứ để họ nghe đã sao?

Kim Phụng bảo :

- Nếu ý Khúc đại hiệp đã như thế, đừng nghĩ tiểu nữ vì sợ nên không dám lưu họ lại xung quanh. Nhưng cũng xin nói thêm, nếu việc mật đàm này bị tiết lộ và Khúc phủ vạn nhất xảy ra hậu quả gì, tuyệt đối lỗi không phải do bọn tiểu nữ.

Họ Khúc giật mình :

- Ý Giáo chủ là...

Và bỏ ngang lời, Khúc Hồng Nguyên quay lại ra lệnh cho năm nhân vật nọ :

- Đây là ý của Giáo chủ Vạn Xà giáo, chư vị xin tạm hồi phủ cho.

Họ lạnh lùng tháo lui, cũng không màng đến chuyện thu nhật hộ thi thể của Đại Mạc nhị ứng. Cung cách này khiến Khúc Hồng Nguyên cau mày và có phần nào khó chịu.

Kim Phụng chỉ chờ có thế, chợt xòe bàn tay, cho Khúc Hồng Nguyên nhìn thấy một vật :

- Khúc đại hiệp nhìn đây. Và nhớ, dù biết dù không cũng xin Khúc đại hiệp chớ để lộ thái độ nào khác lạ, đề phòng tai vách mạch rừng.

Khúc Hồng Nguyên quả nhiên vẫn bình thản khi nhìn thấy vật đó. Có chăng là lúc lên tiếng, họ Khúc phải cam chịu hạ thấp giọng :

- Tin của Giáo chủ chỉ là mũi Xuyên Vân Thượng Tiễn Lệnh này?

Kim Phụng cất đi, sau đó lấy ra vật khác, xòe tay cho Khúc Hồng Nguyên nhìn :

- Vật thứ nhất chỉ là bằng chứng cho biết vật thứ hai đủ cơ sở để Khúc đại hiệp tin. Cũng nên nói thêm, cả hai vật này đều xuất phát từ một người. Và người đó nếu được giao giữ cả hai vật như tiểu nữ vừa đưa ra, tuyệt đối bồi phạt của y không nhỏ.

Khúc Hồng Nguyên há hức nhìn vật thứ hai, đó chỉ là một phong bao nhỏ màu đỏ :

- Khúc mỗ bạo gan đoán bên trong vật này mới là tin đích thực Giáo chủ muốn báo? Xin cho biết tin đó là thể nào?

Kim Phụng chợt hạ thật thấp giọng :

- “Thập Thất Cửu hội ngộ Kim Lăng”. Khúc đại hiệp hiểu chăng?

Khúc Hồng Nguyên liền có một thoáng lặng người. Sau đó, vì lấy lại trấn tĩnh thật nhanh nên khẽ bảo :

- Có thể giao cả hai vật cho Khúc mỗ?

Kim Phụng chỉ đưa ra phong bao nhỏ :

- Bỗng giáo ngay lúc này đang tiến hành thanh lý môn hộ, chấn chỉnh uy phong, rất cần giữ lại vật thứ nhất để tiện bề xử trí những loạn đồ phản nghịch. Hy vọng không làm Khúc đại hiệp phật ý vì chỉ có thể giao một vật này.

Khúc Hồng Nguyên nhận phong bao, mở ra xem. Sau đó tự tay phá hủy và cười vang :

- Thành ý lần này của Giáo chủ, Khúc mỗ xin ghi nhận. Khi nào có dịp, thật mong Giáo chủ hạ cố đến thăm bốn phủ, lúc đó mỗ nhất định có lời đáp tạ. Còn bây giờ, thật không dám quấy nhiễu Giáo chủ lâu hơn, cáo biệt. Ha ha...

“Vút!”

Tuyếtương mỉm cười nhìn theo, kỳ thực thì đang nói qua kẻ rằng, hỏi thật khê Kim Phụng :

- Giáo chủ tin lão chứ?

Kim Phụng nhẹ gật đầu, cũng đáp lại thật khê :

- Nếu là Sầm Phong, muội tin y cũng dùng đúng biện pháp này để dẫn dụ đại địch tự xuất đầu lộ diện.

Tuyếtương chợt thở ra nhẹ nhẽu :

- Giáo chủ quá hiểu y, Tuyếtương này thẹn vì không bằng. Nhưng vạn nhất lệnh triệu tập của Xuyên Vân lệnh đến Kim Lăng này vào đúng ngày Thập Thất Cửu lại không nhằm đối phó Khúc phủ thì sao?

Kim Phụng cảnh giác nhìn quanh :

- Vô ngại. Vì dẫu sao qua chuyện này họ Khúc cũng tự hiểu thêm câu: Không đồng đạo tất không chung đường. Nếu cứ cấu kết với Xuyên Vân lệnh, lần này đã bị qua mặt, họ ước hẹn hội diện Kim Lăng nhưng không cho họ Khúc biết, thì sau này họ Khúc vẫn mãi hồ nghi, không biết đến lúc nào nữa sẽ bị qua mặt. Và vì thế chuyện cấu kết nào giữa họ Khúc với Xuyên Vân lệnh, chúng ta không phá cũng tự vỡ.

Tuyếtương dù thán phục nhưng vẫn áy náy :

- Nhưng liệu Sầm Phong có tự tin, đến đây như Kim Phụng muội hy vọng chẳng? Và nếu đến, việc chúng ta tùy tiện lập mưu, ngỡ là giúp y phá vỡ thế kết minh giữa Khúc phủ và Xuyên Vân lệnh nhưng hóa ra không hợp với toan tính của y thì sao?

Kim Phụng chợt thở dài, nhưng ngay sau đó lại tỏ ra hớn hởi :

- Chúng ta đã tận lực thế này chỉ vì muốn giúp y, nếu không được tán thưởng, lẽ nào y lại oán thán. Nhưng dù thế nào đi nữa cũng không sao. Vì chỉ ít, tỷ cũng vừa thay đổi, cách xưng hô với muội, nghĩa là tỷ đã tán thành đề xuất của muội từng nói? Y dù có oán thán chuyện kia thì bù lại y sẽ đổi thành vui, ngay khi biết muội đã thuyết phục tỷ điều gì. Đã vậy, chúng ta thử đi tìm y. Đi nào, tỷ.

Cầm tay Tuyếtương, Kim Phụng đang lúc cao hứng nên cứ giữ như thế cùng đi.

Không biết rằng thái độ này của cả hai, cùng là công tử gia phong lưu tao nhã nhưng lại nắm tay đi kè kè bên nhau, lại là đối tượng cho nhiều ánh mắt nhìn, thân thiện có, đố kỵ cũng có.

Và không biết có phải do đố kỵ hay không, lúc có một cỗ kiệu tình cờ từ phía sau đi vượt qua họ, trong cỗ kiệu chợt có giọng oanh vàng buông ra lời đùa họ :

- Nhị vị công tử kia xem ra còn quần quít hơn cả những đôi tân lang tân nương mới thành thân, phải chi phu quân thiếp biết cách đối xử bằng một nửa thế này, sau đó dẫu có chết ngay thiếp cũng mãn nguyện.

Kim Phụng cả thẹn, vội buông tay Tuyếtương ngay và càng không biết đó là hành động chỉ khiến người trong kiệu càng thêm cơ hội đùa cợt :

- Nhị vị công tử sao cùng đỏ mặt? Nhưng mà này, lạ quá, nhị vị công tử càng đỏ mặt thì, xin lượng thứ nếu thiếp có lời không phải, nhìn nhị vị công tử càng giống phận nữ lưu.

Kim Phụng chuyển từ thẹn sang giận, toan phát tác, kíp lúc được Tuyếtương nắm vào tay ra hiệu, Kim Phụng đành nén giận, để mặc Tuyếtương lên tiếng đối đáp với người trong cỗ kiệu :

- Tôn giá có mục lực quả tình tường, khiến bọn tiểu nữ không thể không thừa nhận chỉ là nữ cải dạng nam trang. Và cũng chứng tỏ tôn giá là bậc cao thủ võ lâm, quyết không tình cờ lưu tâm đến bọn tiểu nữ thế này. Dám hỏi cách xưng hô, đồng thời xin cho biết những gì tôn giá cần chỉ giáo.

Người trong kiệu chột hạ lệnh :

- Dừng kiệu.

Kiệu phu bốn người, đa phần là nam, chỉ có một là nữ. Nữ nhân này dù không tỏ ra vội nhưng khi kiệu dừng, cũng là lúc cỗ kiệu được hạ xuống, nữ nhân với cử chỉ linh hoạt và nhanh nhạy đã tiến đến phía sau để đưa tay ra trong tư thế sẵn sàng vén cao rèm kiệu, giả như người trong kiệu tỏ ý muốn bước xuống.

Nhưng sự việc chỉ tạm dừng ở đấy, nữ nhân nọ vẫn trong tư thế chờ vén rèm kiệu, còn người trong kiệu thì cất giọng thanh thoát phát vọng ra :

- Nhị vị rất thẳng thắn khiến thiếp tự hiểu cũng phải lấy thẳng thắn đáp lại. Nhưng để dễ đàm đạo, nhất là giữa chúng ta đều là phận nữ lưu, có thể được chăng nếu thiếp thỉnh mời nhị vị cùng thượng kiệu, chúng ta sẽ tìm một chỗ thật thuận tiện để tiếp tục mạn đàm?

Kim Phụng thoáng cau mặt :

- Giữa tôn giá và bọn tiểu nữ như chưa lần nào gặp nhau? Thiết nghĩ...

Giọng trong kiệu vang ra quá đúng lúc để cất tiếng than :

- Người hữu tình thì một lần gặp cũng đã thỏa nguyện. Huống hồ như thiếp vừa tỏ bày, nhìn nhị vị tuy chung phận nhưng vẫn quần quít thắm thiết như đôi tình lữ, thiếp thật dạ chỉ mong được kết giao. Nhưng vì nhị vị đang tìm cách chối từ, hay là cứ thuận theo thiên ý, đã sắp đặt cuộc hội ngộ ở đây, dám nào phiền nhị vị tiến đến gần hơn để thiếp chỉ ít được một lần thỏa nguyện?

Những kiệu phu vẫn thản nhiên đứng chờ, kể cả nữ nhân trong tư thế vén rèm kiệu cũng vậy. Không ai trong họ tỏ ra khấn trương, cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào khả nghi, khiến Tuyết Sương vì không nén nổi hiếu kỳ, chột dịch chân toan bước đến.

Nhưng Kim Phụng sẵn ý giận từ đầu đã có, nàng động thân di chuyển trước Tuyết Sương một bước :

- Nghe tôn giá nói về thiên ý, tiểu nữ chột có câu này tuy khó nghe nhưng đành phải thật ý tỏ bày. Là tôn giá sao không chịu hiểu, cao xanh đã sắp đặt mỗi người một số phận, khó có ai giống ai, than như tôn giá có khác nào muốn một tay xoay chuyển càn khôn, thay đổi cơ trời? Nhưng vì tôn giá mong thỏa nguyện, được, hãy để tiểu nữ đến một mình cũng được.

Và Kim Phụng dừng cách kiệu đúng ba bước chân, nghĩa là cách nữ nhân chờ vén rèm kiệu vừa đúng một tầm tay với.

Nhưng nữ nhân vẫn chưa vén rèm. Dĩ nhiên là vì người trong kiệu chưa có lệnh và cũng chưa tỏ ý nào muốn xuống kiệu. Người trong kiệu chỉ khe khẽ chép miệng :

- Dù cô nương chưa thật sự khôi phục nữ dung mỹ diện, nhưng chỉ thế này thôi cũng đủ chứng tỏ cô nương quả là hạng quốc sắc thiên hương. So với quý hữu còn lại như có phần nhan sắc hơn.

Kim Phụng bỗng có một thoáng động dung và kịp trấn tĩnh bằng một cái nhún vai :

- Bọn tiểu nữ thâm tình tỷ muội, thật chưa bao giờ nghĩ đến chuyện so sánh về mọi phương diện với nhau. Nếu tôn giá toan có lời này mong giữa bọn tiểu nữ nảy ra lòng đố kỵ thì...

Giọng trong kiệu ra chiều hốt hoảng, vì đang vội biện minh :

- Không đâu, thiếp nào dám có ý nghĩ đó. Vì đã là hoa thì để cho người ngắm, thiếp chỉ thuận miệng nói ra suy nghĩ bản thân một khi đột ngột được cùng lúc hội diện những hai mỹ nhân hoa nhường nguyệt thẹn như chư vị. Hay là có thể cho thiếp ngắm nhìn nhị vị một lần nữa, cùng một lúc? Chỉ một lần thôi?

Tuyết Sương liền tiến lên, và vừa dịch chân chuẩn bị đứng song hành cùng Kim Phụng, Tuyết Sương vừa hé môi mở miệng :

- Nghe tôn giá tỏ bày, dù chỉ là một ước muốn quá đỗi bình thường nhưng sao nghe đầy xót xa lạ. Được rồi, tiểu nữ...

Đúng lúc đó nữ nhân vụt vén cao rèm kiệu.

Trong kiệu lập tức phát xạ ra đôi nhãn quang ngời biếc sắc xanh và sâu thăm thẳm.

Chạm mục quang này, Tuyết Sương rung mình nên dừng lời.

Bất chợt có một thân hình kịp dịch qua, che chắn hoàn toàn mọi hình ảnh trước mặt Tuyết Sương, cùng lúc đó là có tiếng Kim Phụng quát lạnh lạnh :

- Dừng nhìn vào đôi mục quang tà công. Thượng Quan tỷ hãy mau phát động Âm công. Nhanh!

Diễn biến khá nhanh, Kim Phụng vừa lách người che chắn Tuyết Sương thì nữ nhân liền buông rèm kiệu, thuận tay hất ngược lên, ném vào mặt Kim Phụng một nắm sa vụ màu trắng mịn.

Đó là lúc Tuyết Sương bị tiếng Kim Phụng quát giúp lấy lại nhận thức. Nàng lập tức há miệng phát động Âm Công Quỷ Lâu :

- U... ú... ù...

Cử chỉ vừa ném nắm sa vụ của nữ nhân liền khựng lại và hoàn toàn kinh hãi khi phát hiện nắm sa vụ vừa tan loãng, chuẩn bị chụp vào mặt Kim Phụng thì chợt gom lại thành một dải nhỏ mang màu trắng đục. Tiếp đó cả dải tia trắng ngay lập tức tự chui tọt vào người Kim Phụng, đúng vào chỗ ngực áo của nàng.

Nữ nhân nọ giật mình và bằng một nỗ lực tốt cùng bắt đồ vươn tay chộp thẳng vào ngực áo Kim Phụng :

- Hóa ra bọn tiểu liễu đầu các ngươi đã có mọi chuẩn bị? Vậy thì không thu phục được, ta đành...

Đành gì thì nữ nhân không cần nói ai cũng biết, qua thái độ đang hăm hực toan hạ thủ Kim Phụng. Nhưng đó không phải là nguyên do để nữ nhân chỉ cần nói bấy nhiêu cũng đủ dừng lời. Mà trái lại là vì một nguyên do hoàn toàn khác. Khác đến độ cả bản thân nữ nhân nọ không bao giờ ngờ đến và có ngờ thì cũng đã muộn rồi.

Nữ nhân nọ chợt ngã vật ra, miệng sôi bọt đàm và chết thảm. Một cái chết dù hoàn toàn không rõ nguyên do nhưng thật tàn khốc.

Đó là lúc Kim Phụng phá lên cười và bật tung một kinh quật vào cổ kiệu :

- Ta là Giáo chủ một đại giáo, những thủ đoạn vật vãn thế này muốn hạ ta dễ thế sao? Đến lượt tôn giá đây. Ha ha...

Tuyết Sương nhờ phát động Âm công, sự vận dụng chân lực đã giúp nàng khôi phục hoàn toàn nhận thức. Nàng chợt nghe từ cổ kiệu vang ra tiếng hạ lệnh bằng một giọng ồm ồm kỳ lạ :

- Bọn ngươi khá lắm. Lui.

Hô lui là lui và ba kiệu phu còn lại lập tức bộc lộ thân thủ thượng thừa. Hai chộp kiệu đặt lên vai và phi thân tháo lui. Một thì thu thập thi thể nữ nhân nọ, cũng đặt lên vai và phi thân vượt thoát thật nhanh.

“Vút, vút!”

Thân thủ họ nhanh đến độ một kinh của Kim Phụng không đủ kịp để bật tung dù chỉ là một góc rèm kiệu.

Kim Phụng ngỡ ngàng, hỏi Tuyết Sương :

- Họ thuộc võ phái nào? Sao bản lãnh thượng thừa đến vậy?

Tuyết Sương cũng ngỡ ngàng không kém :

- Có thân thủ thượng thừa là thế, cơ sao họ không cùng chúng ta đương trường đối địch, lại chỉ muốn dụng mưu thu phục? Cũng may có muội kịp cảnh giác, nếu không...

Kim Phụng gượng cười, ngắt lời Tuyết Sương :

- Muội sẽ không cảnh giác nếu Bích Linh tiểu xà không bất ngờ cự quấy lúc muội là người đầu tiên tiến lại gần cổ kiệu. Và sa vụ, ắt là mê hương của đối phương cũng là nhờ Bích Linh nhi dùng bản năng linh thông hấp thu hóa giả hộ muội.

Tuyết Sương rùng mình :

- Mê hương? Tiểu Giáo Ngũ Hương chẳng? Nhưng nếu là Ngũ Hương giáo, họ nhờ đâu chợt có thân thủ thượng thừa này?

Kim Phụng chợt giật mình :

- Nhân vật bí ẩn đã nhiều lần nhờ Thập Lý Hương của Tiểu Giáo Ngũ Hương nên lúc nào cũng bám sát Sầm Phong. Hay người trong kiệu lúc này chính là nhân vật này?

Một kẻ lúc phát ra giọng nữ, lúc dùng giọng ồm ồm của nam nhân, như muội vừa được dịp nhìn qua lư sơn chân diện mục khi rèm kiệu vén cao?

Tuyết Sương chợt kêu :

- Từng bám theo muội và Sầm Phong là một ả có tính danh là Thái Phi Nguyệt. Người trong kiệu không phải ả sao?

Kim Phụng lắc đầu thở dài :

- Không phải ả. Vì nếu là ả, với tính cách như ả quyết không đột ngột triệt thoái, nhất là khi có bên ả những kiệu phu đều tỏ ra có bản lãnh thượng thừa. Thật không hiểu vì sao với bản lãnh là thế, họ lại cam tâm bỏ đi?

Tuyết Sương chợt buột miệng bảo :

- Trừ phi họ vì nguyên do nào đó chưa thể và chưa muốn để lộ thực lực lúc này. Nguyên do gì?

Kim Phụng ngó người :

- Hay là...

Tuyết Sương cũng đoán được ý nghĩ của Kim Phụng, chợt ngó người theo :

- Thập Thất Cửu! Họ chưa thể lộ thực lực vì hôm nay là vừa đúng ngày Thập Thất Cửu? Họ phải chờ cho qua ngày hôm nay, khi mọi mưu toan của họ thật sự hoàn thành? Vậy họ chính là Xuyên Vân lệnh?

Kim Phụng lập tức bước đi ngay :

- Có chuyện rồi. Chúng ta phải tiến hành nhanh những gì đã định, nếu không e chẳng kịp nữa.

Tuyết Sương liền theo chân. Cả hai đi một mạch và không hề biết đang có đôi mắt từ một chỗ thật khuất cứ dõi nhìn theo mãi.

* * * * *

Màn đêm buông đầy.

Khúc phủ cũng vì đã tắt đèn nên hoàn toàn chẳng còn ranh giới nào ngăn cản sự ngự trị của bóng đêm đen.

Chợt có một hắc y nhân thận trọng bước thật êm đến tận cổng phủ.

Sau khi cân nhắc, hắc y nhân vung tay, ném mạnh một vật vào trong...

“Vù...”

Và nhờ cân nhắc kỹ nên vật nọ lao cắm vào một ô cửa nhỏ cũng đã tắt đèn từ lâu.

Nhưng đèn tắt không phải vì mọi người trong nhà đã ngủ hết.

Vật cắm vào ô cửa dù hãy còn rung rung nhưng vẫn có một tay người thò ra thu nhận và lấy mang vào trong.

Một lúc sau, cánh cửa to dày của Khúc phủ chợt hé mở, để chỉ phát ra ngoài cũng một vật tương tự vật lúc nãy đã cắm ở ô cửa nhỏ.

“Vù...”

Vật này cắm xuống đất, cách cổng phủ về phía trong một quãng là gần hai trượng.

Hắc y nhân ở ngoài, chờ cho vật đó hết rung mới tung người lao vọt qua cổng.

“Vút!”

Nhặt lấy vật đó và xem qua, sau đó hắc y nhân tiến lại cổng, nhẹ tay mở từ từ ra, cho đến khi đủ chỗ hầu giúp bất kỳ ai quan tâm có thể tự ý tiến vào mà không cần phóng lao qua cổng.

Và thật lạ, từ màn đêm đen dày đặc bên ngoài cổng bỗng lần lượt buông nhanh ra từng hắc y nhân một.

Có tất cả sáu hắc y nhân vừa tiến vào qua cổng. Cộng với một đã có trước thì vị chi là đủ bảy.

Họ khép cổng lại, sau đó tiến đến cánh cửa lúc nãy đã một lần hé mở để ném một vật ra.

Một hắc y nhân lấy tay cào nhẹ lên cửa.

“Sốt, sốt, sốt...”

Ba tiếng cho ba lần cào.

Cánh cửa mở ra, nhường chỗ cho một nhân vật từ bên trong Khúc phủ xuất hiện.

Nhân vật khê hắng giọng :

- Chư vị đến thế này...

Từ ngoài cổng, chính lúc nãy bỗng vang lên một tiếng gầm lồng lộng :

- Khúc Hồng Nguyên! Bây giờ thì rõ cả rồi, họ Khúc người lại là chủ nhân Xuyên Vân lệnh. Tư Mã Vương ta không ngờ đấy!

Ở phía khác, cũng bên ngoài cổng, lại một loạt gầm quát khác vang lên :

- Họ Khúc người lại còn dám mê hoặc, chiêu dụ đệ tử các phái. Thảo nào ở các phái gần đây xảy ra liên tiếp nhiều chuyện lạ, bốn phái Không Động cũng mất một quyển kinh thư, ắt là do họ Khúc người bày trò, dùng đệ tử bốn phái làm nội ứng cho người. To gan thật đấy.

Và vượt qua cổng lúc này có đến năm sáu nhân vật đại cao thủ.

Sự xuất hiện của họ làm bảy hắc y nhân vừa tiến vào Khúc phủ đều kinh hoàng, toan bỏ chạy.

Nhưng nhân vật đã từ cửa phủ bước ra vụt cười vang :

- Là Khúc mỗ bày trò hay chư vị Chưởng môn nhân thất đại phái cố ý dùng thủ đoạn này vu khống Khúc mỗ? Muốn gây phương hại cho Khúc mỗ không dễ thế đâu. Hãy xem đây. Ha ha...

Vừa cười, nhân vật tự xưng là Khúc mỗ vừa bật người nhảy xổ vào bảy hắc y nhân đang lúc này hãy còn kinh hoàng vì sự xuất hiện quá bất ngờ của nhiều nhân vật đã gầm quát. Và họ Khúc xuất thủ quạt chưởng vào một trong bảy hắc y nhân :

- Người là đệ tử phái nào? Tuân lệnh ai khi dùng thủ đoạn ngấm máu phun người toan hại Khúc Hồng Nguyên ta? Mau nói, nếu không sẽ chết. Ha ha...

“Vù...”

Bị tấn công, hắc y nhân nọ kinh hãi kêu thất thanh :

- Khúc đại hiệp, sao lại...

“Ầm!”

“Oa!”

Hắc y nhân bị chấn bay, Khúc Hồng Nguyên lại nhảy xổ đến hắc y nhân thứ hai :

- Người ở phái nào? Sao dám dùng Xuyên Vân lệnh tiễn toan vu hại ta? Đỡ!

“Ào...”

Hắc y nhân nào gào inh ỏi :

- Dừng tay. Khúc đại hiệp. Đừng giết, vì bản đạo chỉ là người thừa sứ mệnh của Lệnh chủ. Ối...

“Ầm!”

Khúc Hồng Nguyên hung hăng lao đến hắc y nhân thứ ba :

- Người là...

Một trong những nhân vật xuất hiện đợt sau cùng bỗng quát vang :

- Muốn sát nhân diệt khẩu ư, Khúc Hồng Nguyên? Đừng quên quyền thanh lý môn hộ, xử trị phản đồ là của thất đại phái đối với đệ tử bốn phái. Sao họ Khúc người dám lạm quyền, vừa hạ sát đệ tử bốn phái Võ Đang? Đừng trách bản đạo đã đến lúc khó thể dung tình. Đỡ!

Nhân vật này bật chưởng lao vào Khúc Hồng Nguyên.

“Vù...”

Khúc Hồng Nguyên cười vang :

- Chưởng môn lão Đạo Huyền Vi đó ư? Đừng trách mỗ mà hãy tự trách sao Chưởng môn thất đại phái chỉ một đêm đã cùng nhau xuất hiện, quyết vu khống mỗ là Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh. Còn muốn giao đấu ư? Yên tâm, vì lúc nào người của mỗ cũng chờ sẵn. Xuất hiện đi. Tất cả nào. Ha ha...

Quanh Khúc phủ lập tức cháy bùng lên thật nhiều những ánh hỏa quang từ những ngọn đuốc, soi sáng khắp một vùng.

Ở đó, những hắc y nhân đều bị lộ diện và bị những nhân vật được Khúc Hồng Nguyên gọi là Chưởng môn thất đại phái lập tức nhận ra :

- A đi đà Phật. Giác Thanh đó ư? A... bản tăng quả không ngờ.

- Bao Thương Hải? Vậy Triệu Bất Vi lần đó mất mạng là có phần người? Ta phải giết người. A...

- Bất Diệu? A... bản ni luôn xem người là ái đồ ưu tú. Bất Diệu người thật là làm bản ni hoàn toàn thất vọng. Nam mô a di đà Phật.

Đủ cả những đệ tử thất đại phái đều bị những Chưởng môn nhân nhận diện.

Trong đó có hai đã chết vì bị Khúc Hồng Nguyên ngay lúc đầu hạ thủ.

Phát hiện ở môn phái có phản đồ, hầu hết các Chưởng môn đều phần nộ lập tức tiến hành việc tự tay thanh lý môn hộ, xử phạt phản đồ.

Hai Chưởng môn nhân còn lại vì không còn phản đồ để hành xử, cả hai lao vào Khúc Hồng Nguyên :

- Nói gì thì nói, họ Khúc người vì chính là Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh nên đêm nay lũ phản đồ các phái mới cùng đến đây. Người có sát nhân diệt khẩu cũng vô ích. Vì bản chất một ngụy hiệp như người đã phơi bày. Đỡ chiêu.

“Vù...”

Vị Chưởng môn thứ hai thì quả quyết hơn :

- Mưu toan đã bại lộ, họ Khúc người có nói nhiều cũng vô ích, muốn toàn mạng, người chỉ còn một cách là mau mau giao hoàn những gì đã dùng mưu chiếm đoạt từ các phái. Nếu không, thất đại phái thật khó dung tình. Đỡ chiêu.

“Ào... ào...”

Nhưng Khúc Hồng Nguyên quả thật đã có sẵn mọi chuẩn bị. Người của Khúc phủ đã tuôn ra vây kín những Chưởng môn nhân thất đại phái. Họ Khúc còn hạ lệnh :

- Khi mọi việc chưa minh bạch, toàn bộ Khúc phủ nội bất xuất, ngoại bất nhập. Để xem kẻ nào to gan, toan dùng kế ngấm máu phun người mưu hại Khúc Hồng Nguyên ta. Ha ha...

Thuộc nhân của họ Khúc chính nhờ nhiều nên xông ra vây kín, càng lúc càng khiến các Chưởng môn khốn đốn.

Và để chi trì sinh mạng là điều cốt yếu, các Chưởng môn bắt đầu vận dụng tuyệt kỹ từ lâu vang danh của môn phái họ.

Trường huyết chiến vì thế cứ kéo dài.

Màn đêm dần qua đi, những tia sáng rực rỡ của một ngày mới đang từ từ lộ diện, soi tỏ một phần hậu quả của sau một đêm huyết chiến.

Thuộc hạ của Khúc Hồng Nguyên đã vơi nhiều nhân số. Những kẻ có bản lĩnh kém thì lúc này đã hóa thành những thi thể vô hồn. Những người còn lại vì càng lúc càng phần nộ nên bây giờ sinh liêu lĩnh, quyết cùng chủ nhân Khúc Hồng Nguyên báo thù cho nhiều người đã chết, giữ gìn uy danh từ lâu nay của đại phủ Kim Lăng Phú Hiệp Khúc Hồng Nguyên. Họ tận lực giao chiến, quên cả việc đã trải qua một đêm dài.

Ngược lại, hình dung của những Chưởng môn thất đại phái cũng hết sức tiêu tụy, mệt mỏi. Họ cũng đã trải qua suốt một đêm dài chi trì sinh mạng. Mọi tuyệt kỹ họ đã sử dụng. Toàn bộ sở học họ đều thi triển. Và lúc này, dù người của Khúc phủ đã bị họ tiêu diệt khá nhiều, nhưng Khúc Hồng Nguyên vì nổi danh là Kim Lăng Phú Hiệp nên những tài vật được họ Khúc dùng để thỉnh mời nhiều cao thủ cũng đã đến lúc phát sinh diệu dụng.

Những Chưởng môn nhân muốn sát hại nhiều hạ nhân của Khúc phủ - là điều đã xảy ra suốt một đêm qua - họ đã trả giá bằng chính sức lực chân nguyên của họ đã bị cạn kiệt. Và những cao thủ còn lại của Khúc phủ lúc này dù không nhiều, dù cũng kiệt lực như những Chưởng môn, nhưng họ vẫn đông hơn so với số lượng chỉ vồn vẹn bảy nhân vật đứng đầu thất đại phái.

Khúc Hồng Nguyên đã nhìn rõ cục diện. Vì thế, dù họ Khúc cũng đã quá mệt mỏi vì kiệt lực nhưng vẫn ngạo nghễ cười vang :

- Phải có ai đó trong bọn Chưởng môn nhân các ngươi vì đích thực là Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh nên mới nghĩ ra mưu kế này hại ta. Kẻ đó phải chết nếu bọn ngươi chịu cáo giác. Nếu không, Khúc mỗ dù sau này có là kẻ đại thù của thất đại phái vẫn quyết hôm nay lấy mạng tất cả bọn ngươi. Giết! Giết tất cả cho ta. Ha ha...

Được họ Khúc khích lệ, những cao thủ Khúc phủ đều phấn khởi, nhất là thấy đích thân họ Khúc cũng cùng thuộc hạ một phen đồng sinh đồng tử, họ xông ào vào những Chưởng môn nhân :

- Giết! Ha... ha...

- Giết hết! Giết tất cả. Ha... ha...

Đó như là đợt sóng cả cuối cùng được đẩy dồn lên, sẽ quét tan nát mọi chiếc thuyền dù nhỏ dù to nhưng đã trải qua một đêm dài chống trả quá nhiều đợt phong ba cuồng nộ.

Những Chưởng môn nhân tái mặt, tin chắc phen này sẽ không ai toàn mạng thoát ra khỏi Khúc phủ.

Nào ngờ, chính lúc này từ phía sau Khúc phủ bỗng lần lượt xông đến nhiều nhân vật có hình dung thật cổ quái. Họ như những quái nhân đã lâu rồi chưa thấy ánh mặt trời. Họ nheo nheo mắt và từ khe mắt họ đang nheo, lại phát ra toàn là những tia nhìn căm phẫn.

Họ xông đến như thác lũ, trút mọi căm phẫn vào Khúc Hồng Nguyên, vào những cao thủ hạ nhân của họ Khúc :

- Giết! Giết này! Ha ha..

- Giết hết lũ độc ác đã giam giữ chúng ta bấy lâu nay. Ha ha...

- Giết! Ha ha...

Cục diện đã xoay chuyển, đổ tất cả mọi bất lợi lên đầu họ Khúc và những ai là người của họ Khúc ngay tại Khúc phủ.

- Ha... ha...

“Ầm! Ầm!”

- Giết! Ha ha...

“Ầm! Ầm!”

Khúc Hồng Nguyên biến sắc, toan đào thoát, chợt bị một ánh kiếm chớp chiếu ngang mặt, kèm theo một tiếng thét căm hờn :

- Dám đối xử tàn tệ với Ngân Kiếm Câu Hồn Hứa Thừa Ân ta ư? Muốn chết!

Khúc Hồng Nguyên chấp chới vì bất lực :

- A... a...

“Phập!”

Khúc Hồng Nguyên không thể thoát chết, chỉ biết phản hận thét lên tiếng cuối cùng :

- Ai? Ai đã hại ta... A... a...

Những hạ nhân của họ Khúc cũng chịu chung số phận. Tất cả đều thảm tử, chết không toàn thây vì đã hứng chịu những phần uất căm hờn của những quái nhân hình dong cổ quái vừa từ phía sau Khúc phủ ào ào tuôn ra.

26. Chương 26: Ngũ Tuyệt Hương - Bí Ẩn Hồng Bảo

Những Chưởng môn nhân thất đại phái vẫn ngỡ ngàng nhìn những quái nhân, nhìn từ lúc họ chợt xông ủa ra từ phía sau Khúc phủ, tiếp đó vẫn nhìn họ trút căm hờn vào những nhân vật Khúc phủ. Cho đến khi những Chưởng môn nhân tận mắt thấy một ánh kiếm lợi hại của một trong các quái nhân - đã tự xưng là Ngân Kiếm Câu Hồn Hứa Thừa Ân - cướp đi sinh mạng của chính chủ nhân Khúc phủ là Khúc Hồng Nguyên, tất cả những Chưởng môn nhân vẫn cứ thế ngỡ ngàng.

Và ngược lại, những quái nhân sau khi trút bỏ căm hờn vào những thi thể họ vừa hạ sát, họ cũng ngỡ ngàng như những Chưởng môn nhân.

Duy có một nhân vật nếu bảo không ngỡ ngàng thì không đúng nhưng nhân vật này vì chính là Hứa Thừa Ân Ngân Kiếm Câu Hồn nên sau khi mãn nguyện bởi đã tự tay lấy mạng Khúc Hồng Nguyên, chợt cười vang khi mục kích và hiểu mọi người ngỡ ngàng vì điều gì :

- Sao thế? Tất cả không nhận ra nhau à? Vậy thì nhận đi, cũng là người cùng chung một phái cả mà. Hay không ai nghĩ những kẻ từng thất tung ở Hồng Ma bảo vì đã chết cả nên không được quyền sống lại và xuất hiện ở đây, ở tại đại phủ của Khúc Hồng Nguyên này? Ha ha... yên tâm đi, đều là những người sống cả đấy. Hoặc giả có một vài phái đang ngỡ ngàng vì chợt nhận ra sẽ không biết liệu xử ra sao khi lúc này ở phái đó bỗng cùng một lúc tồn tại hai đời Chưởng môn, trong đó có một ngõ đã chết nay cứ ung dung tồn tại? Có phải như thế chẳng? Ha ha... thú vị thật. Thú vị đến nỗi Hứa Thừa Ân lão phu chịu, không sao nhìn được cười. Ha ha...

Những lời của nhân vật Ngân Kiếm Câu Hồn Hứa Thừa Ân đã giải tỏa dần những ngỡ ngàng của gần hai mươi cao thủ đang đứng sững sờ nhìn nhau đó. Và sau cùng, như bị Hứa Thừa Ân chọc cho cười, tất cả vì không nhìn được cười chợt hòa nhau phát ra những tràng cười vang vang :

- Ha ha...

- Ha ha...

Tiếng cười đã xua tan tất cả những gì ngỡ ngàng và nghi ngại cuối cùng còn lưu lại sau khi loạt cười cười nói nói của Hứa Thừa Ân.

Và vì đã giải tỏa tất cả nên những ai sớm nhận ra nhau lập tức chạy đến gặp nhau, hể hả vui mừng và bày tỏ những gì đang rất cần bày tỏ.

Đó chỉ là sự khởi đầu vì sau đó tất cả đều nhận ra nhau.

Họ nhận ra đa phần họ là những nhân vật võ lâm các phái thuộc hai đời kế tiếp nhau. Trong đó người đời sau vì đã có lần đưa tiền người đời trước tiến vào Hồng Ma bảo nên lâu nay vẫn nghĩ người đời trước vì đã mất mạng tại Hồng Ma bảo nên sẽ không bao giờ xuất hiện đột ngột như thế này.

Trái lại, người đời trước vì bây giờ lại đột ngột xuất hiện nên tỏ ra không ngờ những người đời sau bây giờ gặp lại đã quá khác xưa, đã là những Chương môn nhân thực thụ vượt quá mong đợi của những người đời trước.

Do bao cảm xúc cùng ứa nhau kéo về, hiện hữu nên tất cả cứ mãi hàn huyên tỏ bày, thoát đầu miễn cưỡng sau thoả mái tự nhiên dần, nên không ai lưu tâm đến chuyện họ vẫn đang đứng giữa một nơi hầy còn ngập ngựa những thi thể, là nơi từng được biết như một Khúc phủ oai chấn giang hồ và chỉ một thời gian ngắn nữa thôi sẽ chẳng còn ai nhắc gì đến Khúc phủ vì đã bị chính tay họ hủy diệt.

Duy có một nhân vật đang mang chính cảm xúc đó. Có, là vì nhân vật này nhất thời chẳng tìm thấy ai để tỏ bày hàn huyên. Và đó chính là lão nhân Ngân Kiếm Câu Hồn Hứa Thừa Ân. Lão không phải là người thất đại phái nên những Chương môn nhân lúc này của thất đại phái tạm thời quên lãng lão. Và lão cũng không có gì để hàn huyên cùng với những quái nhân vừa mới cùng lão từ phía sau Khúc phủ tuôn ào ra đầy bất ngờ. Điều đó khả dĩ dễ hiểu, là nếu họ đã cùng nhau từ một phía xông ra xuất hiện thì cũng có nghĩa là họ từng ở cùng một nơi xuất phát, từng bị giam chung - có lẽ thế - nên họ kể như đã có quá nhiều thời gian để hàn huyên trước đó. Vậy lúc này còn gì nữa để hàn huyên.

Do không có ai để huyên thuyên trò chuyện, thật tình cờ Hứa lão lững thững bỏ đi. Lão chỉ muốn đi loanh quanh một lúc thế thôi.

Nào ngờ, Hứa lão vừa vượt qua một chỗ ngoặt, chờ sẵn lão ở chỗ ngoặt đó là một lão nhân khác.

Bảo là chờ sẵn vì lão nhân này vừa thấy Hứa lão thì Hứa lão giật mình toan có phản ứng thì lập tức tự đưa một tay lên miệng, nuốt một tiếng :

- Văn bối đây. Đừng vội gây kinh động cho mọi người. Tốt nhất, phiền lão tiền bối cứ tạm thời lẳng lặng theo văn bối. Nhanh nào!

Xưng là văn bối, nhân vật mang dáng dấp bên ngoài là một lão nhân vừa nói xong là xoay lưng bỏ đi ngay, không cần biết Hứa lão đang kinh nghi đến thế nào.

Dẫu vậy, nghi cứ nghi, Hứa lão cũng lập tức theo sau lão nhân nọ, di chuyển thật lặng lẽ, nghĩa là không hề gây kinh động đến bất kỳ ai vào lúc này hẳn còn đang mãi mê hàn huyên tỏ bày.

“Vút! Vút!”

Đến giữa một khoảng lư bằng thật trống trải, lão nhân đi phía trước bất thần dừng lại.

Hứa lão lơ đã, lao vượt qua và vì bản chất cảnh giác nên Hứa lão lập tức quay phắt lại, diện đối diện với lão nhân nọ :

- Tôn giá là...

Lão nhân liền hạ thấp giọng, nói thật khẽ, cứ vô lễ cắt ngang câu đang nói của Hứa lão :

- Xin cứ đứng đây đối thoại. Chỉ cần nói với nhau thật khẽ thì chẳng ngại bị bất kỳ ai lên nghe. Vì chỗ gần nhất quanh đây có thể nấp để lên nhìn chứ không thể lên nghe cũng ngoài hai mươi trượng. Tương tự, xin Hứa lão nhân gia cứ dùng cách xưng hô như vừa rồi, cứ gọi văn bối là tôn giá, cho dù đích thực văn bối chính là Sâm Phong nếu này giờ Hứa lão nhân gia quả thật đã có ngờ ngợ như thế.

Hứa lão giật mình, trợn mắt, nhưng lúc nói, may thay vẫn nhớ là nói thật khề :

- Người là Sầm Phong? Lấy gì để ta tin và...

Trong lốt một lão nhân, Sầm Phong nhăn mặt :

- Người lên nhìn có thể qua lối chếp miệng để đoán biết Hứa lão vừa xưng hô như thế nào. Xin đừng lập lại sai lầm đó nữa. Còn để Hứa lão tin, xin lượng thứ, hãy tạm thời cho văn bối được phép xưng hô như vậy. Văn bối có thể đọc lâu lâu toàn bộ pho kiếm quyết Hứa lão đã trao truyền bằng cách từng tự bút ghi vào những trang sau cùng của quyển Vạn Chiêu Ký Tập do Thiên Biến Vạn Diện Đoan Mộc Lý lưu lại cho văn bối, kể cả thuật dị dung văn bối đang vận dụng. Có cần chăng?

Hứa lão càng trợn mắt to hơn :

- Người... được rồi, vì tin nên ta cũng tạm gọi người là tôn giá. Nhưng vì sao tôn giá tỏ ra quá cẩn trọng? Sợ ai lên nghe? Kẻ đó có bản lĩnh xuất thần nhập hóa đến thế sao? Nếu vậy, sao kẻ đó không ung dung xuất hiện, hạ thủ cả hai chúng ta cho rồi?

Sầm Phong mỉm cười :

- Một nghi vấn thật xác đáng, tuy vậy vẫn để giải đáp nếu chúng ta cứ cho rằng đó là kẻ vì muốn trở thành bá chủ vô lâm, cho nên mong muốn được nhất hô bá ứng hơn là làm vua nhưng không có quân thần.

- Minh chủ? Ý tôn giá muốn nói như thế?

Sầm Phong vẫn mỉm cười :

- Minh là sáng, là đủ cả uy lẫn đức để phục người. Chỉ tiếc, vì văn bối đã giải thoát chư vị quá kịp lúc nên khiến kẻ đó đành vỡ mộng làm minh chủ? Nếu không bỏ dở mưu đồ đã hoạch định, kẻ đó chỉ trở thành bá chủ vô lâm mà thôi.

Hứa lão giật mình :

- Người... là tôn giá đã từ Khúc phủ giải thoát cho bọn lão phu? Thật chăng?

Sầm Phong gật đầu :

- Không chỉ có thế, văn bối còn phải chờ khá lâu mới thấy Hứa lão chịu lững thững tự bỏ đi xa mọi người. Một cơ hội thật cần thiết để chỉ có một mình văn bối cùng Hứa lão bàn định nhiều kế sách vạch chân tướng kẻ có mưu đồ bá chủ.

- Không phải Khúc Hồng Nguyên?

Sầm Phong cười lạt :

- Cũng không phải Xuyên Vân hay Vạn Xà, cho dù họ cũng cùng thời liên minh với kẻ mộng bá chủ như Khúc Hồng Nguyên từng liên minh cho đến trước đêm qua.

- Nghĩa là thế nào?

Sầm Phong giải thích :

- Văn bối chỉ dám đưa ra lời đoán thôi, dù tin rằng mười phần đoán đúng đủ mười. Là thế này, kẻ mộng bá chủ đã có một âm mưu cực kỳ xảo quyệt, dùng Hồng Ma bảo dẫn dụ quân hào, lấy bí kíp võ học của quân hào làm mồi mē hoặc Vạn Xà - Xuyên Vân và Khúc Hồng Nguyên. Kết quả, tất cả biến thành một đại âm mưu mờ ám nhưng phục vụ cho một đại âm mưu mờ ám khác mà những thành phần liên minh không hề biết cho đến tận hôm nay.

- Ý muốn nói sự hủy diệt của họ Khúc đêm qua?

Sầm Phong gật đầu :

- Không sai. Kẻ mộng bá chủ đã toan liệu và sắp đặt tất cả, hẹn đêm qua là ngày hội ngộ của những ai trong liên minh đã được kẻ mộng bá chủ định sẵn một số phận là phải chết. Và bằng cách ngấm ngầm đưa tin cho các đại phái, kẻ mộng bá chủ trù tính rằng Khúc Hồng Nguyên một khi sắp bầy, bị thất đại phái phát

hiện là có liên minh với Xuyên Vân - Vạn Xà, thất đại phái tất vây đánh trả, và bằng mọi giá họ Khúc cùng với liên minh phải quyết liệt chống trả. Khi đó, với lực lượng lẽ ra phải như thế, Chương môn thất đại phái tất lâm thế yếu, khó chi trì đến hết đêm qua như đã diễn ra, đó sẽ là lúc kẻ mộng bá chủ đường hoàng xuất hiện, ung dung giải cứu thất đại phái, cùng thất đại phái hiệp vây và diệt trừ Khúc Hồng Nguyên cùng với liên minh. Lúc thực hiện xong, kẻ mộng bá chủ kể như hoàn thành cả hai việc cùng lúc, một là trở thành đại anh hùng, đại cứu tinh trước thất đại phái và toàn thể võ lâm, hai là loại bỏ Khúc Hồng Nguyên cùng với liên minh kỳ thực không ai biết là do chính kẻ mộng bá chủ từ lâu lập ra, nay tự tay hủy bỏ.

- Nếu vậy, sự xuất hiện lúc cuối cùng của bọn lão phu đã làm cho kẻ đó mất cơ hội trở thành đại cứu tinh của quần hùng?

Sầm Phong chợt thở dài :

- Ý văn bối còn muốn tạo cơ hội cho kẻ đó tự xuất đầu lộ diện nữa kia. Chỉ tiếc rằng Khúc Hồng Nguyên ngày hôm qua đã được người mật báo. Và qua mật báo này, họ Khúc như chợt hiểu sẽ có sự biến sắp xảy ra cho chính bản thân. Vì thế, đêm qua thay vì bị sắp bẫy, họ Khúc nhờ chuẩn bị trước nên làm cục diện biến chuyển, khiến nhóm liên minh phần thì bị họ Khúc sát nhân diệt khẩu, số còn lại thì bị thất đại phái xử trị gọi là thanh lý môn hộ, tạo thành cục diện tạm quân bình cho cả hai phe. Văn bối chỉ dám nấp kín quan sát tình hình, chỉ cần chờ kẻ mộng bá chủ tự xuất đầu lộ diện là xuất hiện vạch rõ chân tướng ngay. Nhưng cuối cùng, xem ra kẻ đó phát hiện sự việc vỡ lẽ và không dám xuất hiện, văn bối đành lên đột nhập Khúc phủ, thật may là đã tìm thấy và kịp giải cứu cho tất cả. Và lúc này, phần họ Khúc chết là hậu quả tự chuốc lấy, Hứa lão cùng với mọi người nên đề phòng mưu ma kế quỷ khác của kẻ mộng bá chủ.

- Ai?

Sầm Phong lắc đầu :

- Một nhân vật nghe bảo đã có bản lãnh công phu đạt mức tối thượng thừa. Khai Phá Huyền Quan - Đả Thông Nhị Mạch - Ngũ Khí Triều Nguyên - Tam Hoa Tụ Đỉnh - Tinh Khí Thần Hợp Nhất.

- Thật thế sao?

Sầm Phong cảnh tỉnh thêm :

- Đó là chưa kể cạnh kẻ đó còn có Xuyên Vân lệnh Lệnh chủ vẫn chưa lần nào xuất hiện, và còn nhiều cao thủ tuy cũng từng vào Hồng Ma bảo, cũng bị thất tung nhưng không được giam chung cùng với những nhân vật thuộc thất đại phái bị giam riêng ở đây và chờ hôm nay là ngày đại cứu tinh xuất hiện giải cứu họ đúng theo kế hoạch đã định.

- Người muốn ám chỉ những kẻ như Quỷ Lâu, Thiên Long tự Thiên Khởi? Quả thật lão phu đã từng lấy làm lạ, khi bị Khúc Hồng Nguyên dùng ngục kế khống chế, thấy những kẻ chịu giam chung sao chỉ toàn là những nhân vật chính phái. Riêng những kẻ bị mệnh danh là tà là quái dù cũng cùng thất tung ở Hồng Ma bảo nhưng chẳng thấy đâu.

Sầm Phong cười lạt :

- Kẻ mộng bá chủ đâu thể tha hết. Chỉ một ít thôi đủ trở thành đại cứu tinh trước mắt mọi người. Những kẻ vô phúc còn lại nếu thuận phục thì hóa thành thế lực thần bí của riêng kẻ đó, nếu khăng khăng bất phục ắt phải chịu một kết thúc là mất mạng. Đã gian tất phải ngoan, kẻ mộng bá chủ ắt còn nhiều thủ đoạn không dễ gì lường. Phiền Hứa lão nhân gia nhắc mọi người đề phòng.

- Còn người? Ý ta muốn nói... tôn giá thì sao?

Sầm Phong gượng cười :

- Từ lúc Hứa lão thất tung đến nay, đã có quá nhiều sự biến xảy ra, đại nét là thế này. Thượng Quan Tuyết Sương đang là trợ thủ đắc lực của Lăng Kim Phụng. Riêng Lăng Kim Phụng hiện là Giáo chủ Vạn Xà giáo, đang dốc mọi nỗ lực đưa Vạn Xà giáo trở về nẻo chính đường ngay. Hứa lão và thất đại phái đừng quên kẻ Vạn Xà giáo vào thế lực cần thiết để đối phó với Xuyên Vân lệnh và kẻ mộng bá chủ. Phần văn bối kể như đã chết trước mắt mọi người. Sầm Phong nên phải chết.

- Tại sao?

Sầm Phong thở dài :

- Văn bối đã tìm thấy Thánh Y. Chính kẻ mộng bá chủ đã giam giữ Thánh Y bấy lâu.

- Vậy lai lịch người...

- Văn bối xin đa tạ. Đích thực văn bối ở họ Cao. Nhưng dù có là Cao Phong hay Sầm Phong thì lần cứu gia nội tổ Thánh Y cũng chính là lần mạng của văn bối đã bị kẻ mộng bá chủ sát hại. Để tương kế tựu kế, để dễ dàng ngấm ngầm dò xét mọi mưu toan của kẻ này, hầu cùng chư vị quần hùng diệt trừ, văn bối đã định nên phải cho Sầm Phong hoàn toàn chết là tốt nhất. Mong Hứa lão nhân gia ghi nhớ và giữ kín cho.

Chợt...

“Vù... soạt!”

Từ một phương vị mơ hồ nào đó đã bay bắn đến một mũi lệnh tiễn kỳ lạ.

Thoạt nhìn thấy vật đó, hiển nhiên Hứa lão và lão nhân nọ cùng giật mình và chạy lao đến ngay để nhìn.

Khi đã nhìn ra, nếu Hứa lão còn phân vân thì lão nhân còn lại dù trong lòng đang thâm chấn động nhưng vẫn cố gắng giữ vẻ bình thản để cất giọng thì thào, giải thích cho Hứa lão hiểu :

- Đây là Xuyên Vân lệnh tiễn do chính Kim Phụng vì tình cờ có được nên lấy đó làm bằng cớ để mật báo cho họ Khúc biết tin đã bị kẻ mộng bá chủ lập kế mưu hại như đã xảy ra đêm qua. Và vật này nếu bây giờ xuất hiện ở đây, có nghĩa là số phận của Kim Phụng hoặc của Tuyết Sương đã lâm nguy. Đồng thời đối phương còn muốn mượn vật này để dò xét, thử đoán xem văn bối có phải là Sầm Phong hay không. Nhưng đây là lúc văn bối tuyệt đối không thể xuất đầu lộ diện. đành phiền Hứa lão nhân gia tạm thu giữ vật này và nếu có thể hãy truy tìm hộ tông tích của Kim Phụng - Tuyết Sương. Văn bối chỉ có thể từ trong bóng tối gắng sức bằng mọi cách để giải nguy cho họ. Nhưng có kết quả hay không đành phải dựa theo phúc phận của họ còn hay là hết. Cáo biệt.

Sầm Phong lao bỏ đi ngay, tạo ngỡ ngàng thật sự cho Hứa lão.

Và thật lạ, Hứa lão thu nhặt mũi Xuyên Vân Thượng Tiễn một cách dễ dàng.

Nhân vật đã ném vật đó đến không hề xuất hiện hoặc gây khó dễ hoặc có ý nào đó đối phó với Hứa lão.

Phân vân tột cùng, Hứa lão đành quay lại Khúc phủ, nơi những nhân vật thất đại phái có lẽ đang tìm và đang lo cho lão.

* * * * *

Đổi thành thú rình mồi, Sầm Phong đặc ý từ chỗ nấp nhìn ra, thấy Thái Phi Nguyệt như lập hộ sẵn thú nhưng đã để thú chạy xổng nên nôn nóng sục tìm khắp nơi.

Ả cuồng cuồng tìm quanh và mỗi lần sắp đến gần chỗ Sầm Phong đang nấp thì hoặc ả tự quay người, đổi sang tìm phía khác, hoặc tự Sầm Phong len lén dịch chuyển, quyết chưa xuất hiện và càng không thể để ả tìm thấy.

Dồn cho ả tìm cho đến khi Sầm Phong phát hiện đã vô tình cùng ả đi lạc vào một trũng núi thật âm u vắng lặng.

Ở đây, có lẽ vì nhận ra bản thân đã lạc lối lắm đường, dù muốn tìm cũng không bao giờ thấy kẻ muốn tìm, ả càng thêm nôn nóng, hóa thành cuồng, bắt đầu chạy loạn, vừa chạy vừa gào thét như dã thú bị thương.

Không chỉ có thế, đến một lúc thay vì có thể chạy ngược ra ngoài vùng trũng núi âm u, ả như phát hoảng nên lại chạy quay vào, vừa chạy vừa gào vừa bắt đầu quật kinh tán loạn.

Ả hung hăng đến phát khiếp. Cỏ cây hoa lá nào vô tình lọt vào phạm vi uy lực chưởng kinh cuồng nộ của ả đều tan tác tả tơi, kể cả đá đôi khi cũng bị ả quật vỡ.

Nhìn ả thế này, Sầm Phong dăm nghi hoặc. Nhưng vì đã quyết không hiện thân nên Sầm Phong cứ nhìn ả từ chỗ nấp và mặc tình đoán già đoán non, để biết tại sao ả đột nhiên có thái độ hung hăng kỳ lạ này.

Được một lúc lâu, ả kiệt lực thì phải, vì Sầm Phong thấy ả chột gục xuống, ngồi bó gối và ôm mặt khóc tức tưởi.

Khóc đến lúc đã nư, ả hoàn toàn tuyệt vọng, chột quay ra và đi bằng những bước chân thất thủ đến thiểu não.

Chột có người xuất hiện chặn lối, trước khi ả đi thoát ra ngoài phạm vi trùng núi.

Đó là một lão nhân, cất giọng cay độc hỏi ả :

- Chỗ lão phu đang thanh tu, cơ sao nha đầu ngươi tìm đến khuấy phá gây náo loạn?

Nhìn thấy lão nhân, sắc mặt ả chột đỏ bừng :

- Lão... người... có phải lão là... người là Sầm Phong phải không?

Lão nhân lạnh giọng :

- Sầm Phong nào? Nơi này chỉ có một mình lão phu, thêm người nữa là kẻ duy nhất dám đến đây gây loạn, làm gì có ai là Sầm Phong?

Ả chột chệnh choạng lão đảo :

- Người... lão không phải là Sầm Phong thật? Vậy lão xuất hiện làm gì cùng với Ngân Kiếm Câu Hồn Hứa Thừa Ân đàm luận?

Lão nhân nhếch môi cười lạt :

- Thế ngươi nghĩ lão phu không phát hiện chính ngươi là kẻ to gan dám ném một vật tợ như mũi tiễn đến phá hỏng cuộc luận đàm giữa lão phu và Hứa lão hữu ư? Lầm đấy. Vì lão phu sớm phát hiện nên mới vờ bỏ đi, kỳ thực là dẫn dụ ngươi đến tận chỗ này để lão phu hỏi tội đấy.

Mặt ả đỏ bừng :

- Đó là mũi Xuyên Vân Thượng Tiễn, tiểu nữ dùng để gây chú ý cho Sầm Phong biết hai nữ nhân y quan tâm đang gặp nguy hiểm. Lão không phải Sầm Phong thật sao? Cũng không quan tâm gì đến hai nữ nhân có tính danh là Thượng Quan Tuyết Sương và Lăng Kim Phụng thật ư?

Lão nhân gắt :

- Chớ nói nhảm. Tại sao lão phu phải quan tâm, một khi chưa hề biết ai là Tuyết Sương ai là Kim Phụng?

Ả chột để lộ những nhịp hô hấp gấp dồn thật kỳ lạ :

- Vậy thì nguy rồi. Nguy cho họ, nguy cho Sầm Phong và nguy cho cả tiểu nữ nữa. A... nguy thật rồi, nguy thật rồi. A...

Ả lão đảo muốn bỏ đi nhưng bước đi cứ lão đảo ngả nghiêng càng nhìn càng kỳ quặc. Đã vậy, ả còn xua tay bảo lão nhân trước mặt :

- Lão... lão mau tránh qua một bên. Đừng chạm vào tiểu nữ, cũng đừng tìm cách ngăn cản tiểu nữ. Xin hãy để tiểu nữ đi. Vì nếu để chạm vào, đây là lão tự chuốc khổ vào thân, đừng trách tiểu nữ sao không báo trước. Hãy mau tránh nào.

Lão nhân lấy làm lạ, gắt :

- Lão phu còn chưa ngăn cản ngươi, nãy giờ vẫn đứng nguyên vị một chỗ đây, ngươi không thấy sao? Hay vì sợ lão phu bắt tội, ngươi bày trò này, giả cuồng giả ngây để mong lão phu buông tha?

Ả càng lúc càng thở gấp dồn hào hển :

- Lão không cần là tốt rồi. Nhớ đấy, hừ... hừ... đừng bao giờ tự tiện chạm vào tiểu nữ. Nếu không... hừ... hừ... lão sẽ thoát hết nguyên lực và chết thê thảm. Hãy để một mình tiểu nữ chết là được rồi. Mau tránh... tránh mau... lấy đường cho tiểu nữ đi, hừ... hừ...

Nhưng ả không đi được nữa, vì ả đột ngột khuyu xuống, mặt đỏ bừng, hơi thở dập dồn đứt quãng, có một lúc cứ ngỡ ả phải chết vì để nhịp hô hấp đứt quãng khá lâu.

Lão nhân càng thêm lạ, chợt tiến lại gần ả :

- Này, người lại giở trò gì đây? Nếu muốn chết, hay là để lão phu cho người một chương toại nguyện?

Ả chợt nhìn lão nhân bằng ánh mắt tuy mang ý nghĩa cảm kích nhưng cứ đỏ sọng một cách kỳ quái :

- Tốt lắm... xin giúp cho... xin mau giúp tiểu nữ được chết... Dù lão có là Sầm Phong hay không, thà cứ hạ thủ giết ngay tiểu nữ thì hơn! Xin giúp cho, hừ... hừ...

Lão nhân vụt ngồi xuống, khá gần, chỉ để nhìn ả cho thật rõ.

Bất ngờ ả chồm lên, quàng tay cuộn quanh người lão nhân.

Lão nhân kinh hãi, có phản ứng ngay bằng cách xuất lực toan quật ả một chương chết tốt.

Nào ngờ tay ả sau khi quàng quanh thân lão nhân, thay vì điểm huyết hoặc có cử chỉ đột ngột nào đó gây bất lợi cho lão nhân thì tay ả chỉ háo hức mò mẫm, nửa sờ soạn nửa muốn ôm rịt lão nhân vào lòng ả.

Lão nhân từ kinh hãi chuyển qua giật mình chấn động. Vì thế, thay vì hạ sát ả, lão nhân lại hồi hả cuống cuống, lo gỡ thoát đôi vòng tay ôm, nửa mềm mại nửa tham lam đòi hỏi của ả.

Nhưng vì không thể thoát, lão nhân vụt hạ thủ, điểm một lực đạo cực mạnh làm ả giật bắn toàn thân lên, sau đó ngã vật ra nằm yên bất động.

Ả đã chết như ý ả muốn.

Lão nhân sau đó đứng lên, cười lạt với thi thể ả, đoạn xoay người bỏ đi mất dạng.

Nhưng chỉ một lúc sau, lão nhân chợt quay lại và vội vàng nhắc thi thể ả lên vai, thi triển tột đỉnh khinh công để lao đi cực nhanh.

“Vút!”

* * * * *

Họ có hai người cùng dùng chung một tuần mã, đều là đạo nhân, mặc đạo bào và đội mũ quan.

Nhưng có một đạo nhân như đang vương bệnh, vì thế mới được đặt ngồi phía trước, tựa lưng vào ngực của đạo nhân ngồi phía sau.

Bệnh của đạo nhân chắc có lẽ đến hồi nguy kịch, do vậy đạo nhân ngồi phía sau cứ khấn trương thúc gót ra roi, giục cho tuần mã lúc nào cũng phi nước đại.

Đến một sơn đạo hoang vắng, do tuần mã không tiện sử dụng ở đây nên đạo nhân này cõng đạo nhân kia, cùng một lúc phi thân, ly khai khỏi lưng tuần mã, chỉ để một mình tuần mã mặc tình phi tiếp.

Riêng hai đạo nhân thì đột ngột rẽ theo một lối mòn mờ, vượt ào ào lên theo triền núi khá dốc. Chợt từ xa xa, theo hướng sơn đạo hãy còn kéo dài, bỗng vắng vắng vang lại tiếng hí dài thê thảm của tuần mã nào đó vừa gặp thảm cảnh.

Nghe tiếng đó, đạo nhân đang cõng đạo nhân vương bệnh thay vì tỏ ra kinh ngạc hay lấy làm lo lắng cho sinh mạng của tuần mã vừa bỏ cho phi phóng đi thì trái lại chỉ điểm một nụ cười lạnh lẽo. Vì thế, đạo nhân cứ đưa bệnh nhân lao lên tiếp trên triền núi dốc.

Vượt hết đoạn dốc, một khoảng không bao la đột ngột mở ra trước mắt. Và thay vì một đỉnh núi lở ra phải có thì ở đây lại xuất hiện một triền dốc thoải thoải chéch xuống. Đồng thời ở tận cùng của chân triền dốc này mới thật sự là điểm bắt đầu của một sườn núi khác kế tiếp, vươn lên thật cao, với đỉnh chọc thẳng vào tầng mây trên trời.

Ở đó, dưới chân triền dốc thoải thoải, gần phần tiếp giáp của ngọn núi thứ hai, ẩn hiện giữa những tàng cây cao và xanh um là một mái ngói đỏ rêu phong cong vút lên theo bốn phía, cho biết đây là phần đỉnh của một ngôi Đại Tự.

Nhìn thấy mái tự, đạo nhân mỉm cười, sửa tư thế của đạo nhân bệnh trên vai cho ngay đoạn bật tung người lao nhanh xuống theo triền núi chỉ dốc thoải thoải.

Đến chân dốc, nơi có phiến đá to được khắc rõ ba chữ Thiên Long tự, đạo nhân ung dung gõ nhẹ mấy loạt vào một góc của phiến đá.

Chỉ một thoáng sau, cửa tự cách đó mười trượng chợt hé mở, thò ra một cái đầu trọc bóng cứ dáo dác nhìn quanh, sau cùng dừng ở hai đạo nhân một công một :

- A di đà Phật, thiền viện Thiên Long tuy là chỗ có thể đón tiếp không loại trừ bất kỳ ai nhưng nhị vị đạo huynh đây...

Đạo nhân mỉm cười :

- Tuệ Đăng huynh, đệ đây.

Chủ nhân của cái đầu trọc liền bước ra, cho thấy đó là một tăng nhân dù còn trẻ nhưng không ngại đi chân trần, chứng tỏ luôn chấp nhận một đời khổ hạnh. Tuệ Đăng nhanh nhẹn tiến đến gần đạo nhân, miệng cười tươi :

- Cao đệ thật sớm quay về. Còn bằng hữu đây, nếu vì bệnh nên đưa đến, có lẽ Cao đệ muốn sớm gặp lại lệnh tổ?

Đạo nhân có một thoáng ngần ngừ :

- Có một nhân vật sắp đến ngay thôi và là người ắt hẳn Tuệ Đăng huynh không bao giờ ngờ là có thể gặp lại: Thiên Khởi. Kỳ thực đệ chỉ muốn lưu lại ngoài này để đối phó, nhưng lại ngại Tuệ Đăng huynh không thể phá giới, đưa người này vào gặp gia nội tổ thay đệ. Thật là khó xử.

Tuệ Đăng giật mình :

- Lão ngụy tăng vẫn còn sống? Sắp đến đây thật ư? A di đà Phật! A di đà Phật! Còn vị thí chủ này, dùng hai chữ phá giới có phải Cao đệ ám chỉ ấy là nữ lưu? A di đà Phật, nữ thì không thể vào tự, Cao đệ xin đừng làm khó ta.

Đạo nhân đành miễn cưỡng bảo :

- Hay là phiên Tuệ Đăng huynh thay đệ, thỉnh gia nội tổ bước ra ngoài này. Nhưng hãy nhanh lên.

Tuệ Đăng vội gạt đầu và lập tức biến mất vào Thiên Long tự.

Đúng lúc đó, cũng từ triền núi thoải thoải, một nhân vật buông sà xuống như cánh chim bằng, với hai tay giang rộng làm cho y phục căng phồng vì hứng đầy gió ngược.

“Vù...”

Nhân vật này lấy tay hất mạnh những lọn tóc dài để xỏa ra phía sau, tiện đó hất hàm hỏi đạo nhân :

- Người là Sầm Phong? Tại sao chạy đâu không chạy lại đến Thiên Long tự của ta?

Đạo nhân nhún vai, vẫn công đạo nhân bệnh, bỗng phì cười :

- Thứ nhất, bản đạo không ở họ Sầm, nhất định do tôn giá nhận lầm người. Thứ hai, đáng mạo tôn giá thật khác xa người quy y của Phật, liệu có quá đáng không nếu cứ nhận Thiên Long tự này là của tôn giá?

Nhân vật nọ chợt tự nhìn lại bản thân, sau đó nhìn đạo nhân với dáng điệu quả quyết :

- Ta không nhận lầm người. Thứ nhất, Sầm Phong và Thái Phi Nguyệt đã cùng thất tung, trong đó có một do lâm nguy nên cần tìm nơi ẩn nấp chữa trị. Người chỉ có thể là Sầm Phong nên mới biết bốn tự nguyên có một chỗ thật kín đáo, thật phù hợp. Và chỗ đó là do ta, hơn bốn năm trước đã chỉ điểm cho người. Thứ hai, vì người là Sầm Phong nên thừa biết ta là ai, có tư cách hay không khi quả quyết bảo Thiên Long tự này vốn của ta, do ta từng chấp chưởng trụ trì.

Lúc này từ trong tự có tiếng khào khào thật già cỗi vang ra :

- Nếu có người lên tiếng nhận xằng, hài tử, nội tổ đã đến đây rồi, muốn xử trí kẻ đó thế nào tùy hài tử.

Đạo nhân lập tức bật cười, đồng thời hất nhẹ vai, làm cho đạo nhân trên vai bay bắn đến tận cửa tự, vừa kịp cho một lão nhân lùa từ trong đó bước ra giang hai tay đón đỡ.

Phần mình, đạo nhân vì vừa nhẹ gánh, nên ung dung lấy tay xoa khắp mặt :

- Tôn giá tuy không nhận làm người nhưng lại nhằm lẫn về tính danh. Xin tự giới thiệu, tại hạ họ Cao tên Phong. Phần xưng danh hài tánh đã xong, tôn giá định lẽ nào?

Nhân vật nọ giật mình khi nhìn rõ nhân diện người trước mặt :

- Quả nhiên là người. Nhưng sao không là Sầm Phong mà đột nhiên đổi lại Cao Phong? Vậy lão kia chính là Thánh Y Cao Đại Từ? Và người lần đó ở Thiên Hậu sơn không hề chết? Trái lại vì biết ở chốn tự có chỗ ẩn, từ đó đến nay người đã lưu giấu lão Thánh Y ở đây?

Sầm Phong (Cao Phong) bỗng từ tốn lấy ở trong người ra một thanh kiếm ngời sáng :

- Với những nghi vấn tôn giá vừa nêu, đủ kết tội tôn giá chính là thuộc hạ của kẻ tử thù tại hạ. Hãy lo tự bảo vệ lấy thân. Nếu sau một kiếm tôn giá không chết, Thiên Long tự này tại hạ nguyện giao hoàn cho tôn giá. Bắt đầu đi.

Nhân vật nọ tái mặt nhìn thanh kiếm :

- Thần kiếm Độc Long? Người đã đắc thủ Độc Long bí kíp, chính vì thế mới giúp Lăng Kim Phụng chiếm đoạt Giáo chủ vị lẽ ra phải thuộc về Ngọc Giao hoặc Thừa Vô?

Sầm Phong chợt chép miệng lắc đầu :

- Tôn giá đang bỏ phí dần thời gian vốn có để tự bảo vệ. Vậy đừng trách tại hạ sẽ mất nhẫn nại đành phải ra tay. Hãy tự trọng đấy, vì chỉ vờn vện một chiêu kiếm mà thôi.

Nhân vật nọ bị khích nộ, lập tức xông ào đến, xuất thủ ngay :

- Người thật muốn chết! Đỡ!

“Vù...”

Sầm Phong vẫn cắp kiếm bên mình, thay vì xuất phát chỉ một kiếm chiêu để lấy mạng đối phương như đã ngông cuồng nói trước, thì lại mỉm cười và ung dung tránh chiêu. Đã thế Sầm Phong còn nói khích :

- Phải như thế mới đúng chứ. Vì cơ hội cho tôn giá tự bảo vệ chỉ còn mỗi một dịp này thôi.

Nhân vật nọ phần nộ :

- Thiên Long Mê Tung Bộ? Người thật ngông cuồng, còn dám dùng công phu ta đã chỉ điểm để đòi đổi phó lại chính ta? Người đã muốn chết, ta sẽ cho người được toàn nguyện. Đỡ!

“Ào...”

Sầm Phong lại tránh chiêu và dĩ nhiên vẫn dùng biện pháp Thiên Long Mê Tung Bộ để lẩn tránh.

“Vụt!”

Nhân vật nọ thấy vậy, lần này chợt há miệng cười vang :

- Ai cũng bảo người thân thủ gần đây bất phàm, nhất là ả Thái Phi Nguyệt cứ luôn khẳng khẳng bảo như thế. Nhưng lúc này, dưới mắt Thiên Khởi ta, người là đối thủ mà số phận đã được định đoạt sẵn. Ta sẽ cho người biết công phu đích thực Thiên Long lợi hại như thế nào. Đỡ này! Ha ha...

Đã nhìn nhận bản thân là Thiên Khởi, một lão tăng từng trụ trì và chấp chưởng Thiên Long tự, Thiên Khởi bắt đầu vận dụng tất cả những tuyệt kỹ Thiên Long, giao đấu và quyết hạ thủ Sầm Phong.

“Ào... ào...”

Sầm Phong dường như tự thâm tâm đã có chủ ý nào đó khó hiểu, cứ luôn luôn tìm cách tránh chiêu, miệng thì giữ mãi một nụ cười điềm nhiên bình thản, điều đó làm cho Thiên Khởi càng lúc càng động nộ, phát chiêu giao thủ càng quyết liệt hơn.

Cục diện nếu cứ đà này diễn mãi thật khó biết Sầm Phong vì công phu chột suy giảm nên tỏ ra như thế hay kỳ thực chỉ vì một dụng tâm nào đó nên cứ để cục diện kéo dài.

Nhưng điều đó chột thay đổi khi bất chột có tiếng của Thánh Y lo lắng cho Sầm Phong :

- Tiểu liễu đầu này sinh mạng khó bảo toàn nếu hài tử không mau chóng kết thúc cục diện để cùng ta lo nghĩ cách vãn hồi, cứu mạng ả.

Sầm Phong lập tức quát vang :

- Tuệ Đăng sư huynh đã nhìn thấy những gì cần nhìn chưa? Hẳn bây giờ huynh đã không còn nghi ngờ gì nữa chứ? Xin lượng thứ nếu đệ phải sớm kết thúc chuyện này theo mệnh lệnh nội tổ. Ác tăng Thiên Khởi, hãy nạp mạng cho ta.

Và Sầm Phong loang kiếm, thần tốc bật lóe ra một chiêu cực kỳ biến hóa và bội phần lợi hại.

Ác tăng Thiên Khởi lập tức biến sắc vì phát hiện đột nhiên quanh thân đâu đâu cũng bị màn kiếm quang dày đặc uy hiếp. Lão cuống cuống muốn tháo lui nhưng đà tiến công của chính lão này giờ đã khiến lão tự thân mất đi cơ hội lùi. Và vì cục diện đã thế, lão bất chột tung hết toàn lực, dốc hết vào một chiêu cuối cùng, được ăn cả ngã về không :

- Ta liều chết cùng ngươi! Đỡ!

“Vù...”

Vừa lúc đó Tuệ Đăng từ đâu xuất hiện, chột phát tiếng niệm Phật nghe thật não lòng :

- Nếu có thể được, A di đà Phật, Cao đệ hãy vì Tuệ Đăng này lưu lại cho lão tặc một sinh lộ. Bản tăng còn nhiều điều muốn hỏi lão cho minh bạch. A di đà Phật!

Bản lãnh của Sầm Phong thật thượng thừa ngoài sức tưởng, đã lập tức thu hồi kiếm chiêu, chỉ dùng tả thủ quạt cho lão ác tăng một chưởng kinh đở mạnh, hất lão bay dội ngược về phía sau.

- Hự!

Sầm Phong lạnh lùng nhìn lão :

- Nếu không vì Tuệ Đăng, một cô nhi được lão cứu mang nhưng kỳ thực lại chính là cốt nhục đã từng bị lão bỏ rơi, ta quyết chẳng dễ bỏ qua như thế này. Hãy ăn năn sám hối và cố tận hưởng cho kỳ hết chuỗi ngày tàn của lão như một phế nhân. Vì toàn bộ công phu của lão đã bị ta phế bỏ.

Sầm Phong lẽ ra còn nặng lời nhiều hơn nếu lúc đó Tuệ Đăng đừng quá vội bước đến và xót xa đưa tay dịu đỡ lão.

Và cũng vì chột nhớ đến tiếng kêu của nội tổ khi này, Sầm Phong đành thở dài quay đi, bước vội đến chỗ nội tổ đang chờ.

Nghe tiếng chân Sầm Phong tiến lại gần, Thánh Y lập tức trao ngay đạo nhân trên tay cho Sầm Phong :

- Muốn cứu mạng ả, một mình ta chưa đủ. Hãy mau đưa ả vào trong. Vào luôn mật thất càng tốt.

Sầm Phong nghi ngờ, vừa đi vừa hỏi :

- Nội tổ là Thánh Y, lẽ nào tự mình không thể thi thố diệu thủ cứu mạng?

Thái độ của Thánh Y thật kỳ lạ :

- Chờ vào mật thất rồi hãy nói. Đồng thời việc này cũng tạm thời đừng cho Tuệ Đăng biết. Đi đi...

Vào mật thất rồi, thái độ của Thánh Y vẫn cứ mập mờ khó hiểu :

- Hãy tìm chỗ đặt ả nằm xuống, tạm thời cũng đừng vội giải huyệt cho ả, rõ chưa?

Trong khi Sầm Phong loay hoay tìm chỗ đặt đạo nhân nằm, kỳ thực đó chính là Thái Phi Nguyệt như phỏng đoán của ác tăng Thiên Khởi, thì Thánh Y lại loay hoay tìm kiếm một vật gì đó trong bọc áo.

Sầm Phong nhận biết việc đó vì nghe nội tổ chột lẩm bẩm tỏ ý vui mừng :

- Cũng may ta vẫn còn giữ lại đúng mỗi một hoàn.

Sầm Phong kinh nghi :

- Nếu vẫn còn giữ linh đan, dù chỉ một hoàn cũng là tốt. Sao lúc này nội tổ không tự tay phục dược cứu mạng cho người?

Thánh Y mỉm cười thần bí :

- Đan dược này là dành cho hài tử. Dĩ nhiên nội tổ phải chờ giao tận tay và đây mới là lúc hài tử cần đến. Chăm lấy.

Sầm Phong ngơ ngác, nhưng nhận đan dược thì vẫn nhận :

- Hài nhi nào phải người cần chữa trị? Sao...

Thánh Y ngắt lời :

- Nghe ta hỏi đây. Có phải hài tử rất cần cứu mạng tiểu liễu đầu này, có tính danh là Thái Phi Nguyệt thì phải? Chỉ cần đáp có hay không là đủ. Thế nào?

Sầm Phong không thể không gật đầu :

- Nhưng...

Thánh Y xua tay :

- Có là tốt rồi. Hãy nghe kỹ lời ta sắp dặn đây. Thứ nhất, đợi nội tổ ra ngoài và phong bế mật thất xong, hài tử nhớ phải tự dùng hoàn đan dược nội tổ vừa giao. Rõ chưa?

- Đó là đan dược gì?

Thánh Y không giải thích :

- Hài tử sẽ không muốn nghe ta giải thích đâu. Tóm lại đó là thứ đan dược rất cần cho hài tử. Vì nếu là người khác, một là hài tử sẽ không cần, hai là đã không bị ả Lăng Ngọc Giao cười chê là ngốc nghếch như có lần hài tử đã kể cho nội tổ nghe. Còn đây là điều thứ hai nội tổ khẩn thiết căn dặn, là sau khi tự phục dược xong, hài tử phải tiến hành ngay thủ pháp Thôi Cung Quá Huyệt, vừa giúp ả kia chân khí được lưu thông, vừa để ả từ từ lai tinh mà không cần giải huyệt. Nhớ đấy, phục dược trước, Thôi Cung Quá Huyệt sau, phải tiến hành đủ cả hai và có trước có sau đúng như nội tổ căn dặn. Rõ chứ?

ta đi đây.

Sầm Phong giật mình, vội gọi lại :

- Không được đâu, nội tổ. Vì thủ pháp kia, như nội tổ từng chỉ điểm cho hài nhi, lẽ nào hài nhi lại sẵn sàng tự coi bỏ y phục cho người, mà lại là lúc người ta còn hôn mê chưa tỉnh?

Thánh Y chợt gắt :

- Người còn ngại chuyện nam nữ phải hữu biệt? Vậy đã bao lâu rồi người cận kề mang vác, bồng ẵm, công ả quay về tận đây? Cũng may cho người là còn biết điểm huyệt chế ngự ả kịp lúc. Bởi người chỉ chạm điểm huyệt thêm một chút nữa thôi, dù có đưa được ả về đây thì mười Thánh Y như ta cũng phải bó tay thúc thủ. Người cận kề ả được thì Thôi Cung Quá Huyệt giúp cho ả được. Không lẽ giao phó một việc như thế cho ta chỉ là lão già gần đất xa trời? Hừ, hãy cứ theo đó tiến hành sau đó tự ta sẽ quay lại, ắt có cách lo liệu chu toàn cho cả hai.

Thánh Y vẫn giữ thái độ giận hằm hằm lúc bỏ đi, khiến Sầm Phong dù muốn gọi, muốn hỏi thêm cũng không dám.

Mật thất lại bị phong bế, chỉ còn ở bên trong là một mình Sầm Phong và một Thái Phi Nguyệt chẳng biết bị vương loại bệnh trạng quỷ quái gì.

Thở dài, Sầm Phong tự phục dược. Sau đó, nhớ lời nội tổ căn dặn, Sầm Phong vừa buồn vừa giận bản thân, vừa xót xa áy náy cho Thái Phi Nguyệt, đành tiến hành Thôi Cung Quá Huyệt giúp nàng.

Muốn như vậy, Sầm Phong phải tự tay cởi bỏ toàn bộ y phục cho ả, một việc mà Sầm Phong chưa bao giờ có ý nghĩ là sẽ phải thực hiện vào một lúc nào đó đối với Kim Phụng, huống hồ đây là đối với Thái Phi Nguyệt, một ả chỉ gây ác cảm nhiều hơn là hảo cảm cho Sầm Phong.

Toàn thân Thái Phi Nguyệt lộ ra như một tòa thiên nhiên thập toàn thập mỹ.

Đan được Sầm Phong vừa dùng không hiểu sao lại làm cho chính bản thân dù cố kềm chế vẫn cứ thở ồ ồ hồng hộc.

Sầm Phong nghiêng rằng, cố đè nén chịu đựng những bức rức đang gây khó chịu để tiến hành giúp ả Thôi Cung Quá Huyết, một thủ thuật đòi hỏi nào là chuẩn xác, nhẫn nại và nhất là nhẹ nhàng nhẹ nhàng.

Hai tay Sầm Phong không hiểu từ lúc nào đã chuyển từ nhẹ nhàng sang mơn trớn, vuốt ve.

Và cũng không rõ từ lúc nào, ả Thái Phi Nguyệt khi lai tỉnh cũng ve vuốt mơn trớn Sầm Phong...

* * * * *

Thánh Y mở mắt thất, xuất hiện trở lại và bàng hoàng nghe tiếng Thái Phi Nguyệt đang kêu khóc tự oán :

- ... thần xui quỷ khiến thế nào ta lại hại chính người? Ta thất tiết, điều này ta gánh chịu, vì đó là kết cục của ta. Nhưng yêu người, có thất tiết với người là điều chỉ có mỗi mình ta mắc nguyên, riêng người, ôi... người sẽ mãi mãi hận ta. Bởi vì ta lại là nguyên nhân khiến người bị mất hết nguyên khí. Người sẽ luôn hận ta vì bị mất hết võ công thể này. Ta thật đáng trách, tội ta thật đáng chết.

Không chỉ có mỗi tiếng than khóc tự trách của Thái Phi Nguyệt, Thánh Y chợt nghe tiếng Sầm Phong gọi, giọng rất yếu ớt, rõ ràng đã mất khí lực :

- Nội tổ đã đến? Vào đi.

Thánh Y run rẩy tiến vào :

- Chuyện gì đã xảy ra? Hải tử đã bị rút cạn chân nguyên nội lực? Như hải tử đang muốn oán trách ta? Còn tiểu liễu đầu kia? A... ta nhận ra giọng của người rồi? Người chính là thủ hạ của kẻ từng giam hãm ta? Sao người nhẫn tâm... nhẫn tâm dùng thủ đoạn bỉ ổi này hại Cao Phong, nội diệt của ta? Tại sao? Tại sao?

Thái Phi Nguyệt lại kêu khóc, nửa như muốn phân minh, nửa như sẵn sàng chịu chết để chuộc tội.

Sầm Phong uể oải tự đi đến chỗ nội tổ :

- Là số mạng. Tất cả đều do số mạng của hải nhi đã được định sẵn như thế. Có lẽ nội tổ vừa mới quay vào nên không rõ nguồn cơn, kỳ thực cũng không do lỗi nơi nàng. Nàng chỉ là công cụ để kẻ kia sử dụng hãm hại hải nhi. Nàng bị phục dược, gọi là Ngũ Tuyệt Hương của Tiểu Giáo Ngũ Hương. Theo nàng giải thích, vì muốn cho hải nhi biết tin Kim Phụng và Tuyết Sương lâm nguy, nàng lên tìm Kim Phụng và được Kim Phụng phó giao Xuyên Vân Thượng Tiễn để làm bằng, nàng bị phát hiện nên bị kẻ đó phục dược. Và vì biết hậu quả của việc bị phục dược đó là thế nào nên nàng chỉ muốn tìm và đưa tin cho hải nhi xong thì sẽ tìm cách quyền sinh. Nào ngờ, đúng là định mệnh, hải nhi đã cố tình không để nàng gặp. Thời gian càng kéo dài thì Ngũ Tuyệt Hương càng phát tác. Đến một lúc, vì không chịu nổi cảnh bị dược lực hoành hành công phạt, nàng những muốn tự tìm chết thì đã kiệt lực rồi. Vậy là lâm cảnh lực bất tòng tâm. Và đến lượt hải nhi tự rằng buộc bản thân vào cùng một định mệnh với nàng. Hải nhi đã vì bất nhẫn nên xuất hiện điểm huyết và tìm đủ cách đưa nàng về đến tận đây. Đã thế, lại đến lượt nội tổ cũng đẩy định mệnh của cả hai vào nhau, bằng cách không cần hỏi gì cứ tiến hành ngay biện pháp giải cứu mà theo nội tổ là thích hợp nhất. Để cuối cùng, tất cả đều lâm cảnh dở khóc dở cười.

Thánh Y bàng hoàng một lúc lâu và bật kêu :

- Ta nhớ rồi. Tiểu Giáo Ngũ Hương đúng là nhờ vào năm loại Hương cùng xuất xứ Tà Môn: Thập Lý Hương - Mê Hồn Hương - Xuân Dược Hương - Loạn Tâm Hương - Thất Tấn Hương. Và nếu dùng trộn lẫn năm loại hương này vào cùng một lúc thì tác dụng của nó chính là làm cho người bị phục dược dù có thừa măn dục tính chợt xuất hiện cũng nhận hậu quả chung cục là cái chết. Nhưng tại sao ở đây ả thì sống còn hải nhi thì bị mất hết nguyên khí?

Thái Phi Nguyệt lại thút thít khóc :

- Tính năng của Ngũ Tuyệt Hương này mới chính là tà công lợi hại mà chẳng một ai hay biết ngoại trừ một nhân vật duy nhất từng được tiểu nữ gọi là nghĩa phụ, cũng chính là người đã luôn giam giữ lão nhân gia.

Thánh Y chợt xua tay và tự tìm chỗ ngồi :

- Mọi chuyện bây giờ đã dĩ vãng, nếu người thật sự không có ý hại Cao Phong và cũng đang hối hận về điều đã xảy ra, hãy nhớ, ta dù mù lòa thì cũng vẫn là Thánh Y, hãy tuân tự kể lại thật ngọn ngành. Và theo đó, biết đâu Thánh Y này vẫn còn có chỗ bổ cứu, sẽ nghĩ được phương cách hoàn mỹ để vãn hồi cục diện.

Sầm Phong cũng tìm chỗ ngồi nhưng vì quá yếu nên suýt ngã.

Thái Phi Nguyệt quá áy náy vội tiến đến đón đỡ và giúp Sầm Phong ngồi. Nàng cũng ngồi cạnh Sầm Phong để bắt đầu thuật kể :

- Tiểu nữ và bản thân gia mẫu nửa kỳ thực vẫn chưa biết lão ác ma là ai. Chỉ biết rằng nếu không nhờ lão với bí đồ Hồng Ma bảo lão giao thì có lẽ gia mẫu đã không bao giờ dám tự mình tiến vào Hồng Ma bảo để tỏ tường thân thể.

Thánh Y giật mình :

- Lệnh đường là hậu nhân của Bảo chủ Hồng Ma bảo?

Nàng đáp :

- Chỉ đúng một nửa thôi. Vì phu nhân Hồng Ma bảo tuy chính là nội tổ mẫu của gia mẫu nhưng chủ nhân Hồng bảo thời đó thì chỉ là vị phu quân thứ hai được phu nhân Hồng bảo ưng thuận gả nghĩa đi bước nữa. Nhưng đầu sau cả hai vẫn đều là trưởng bối tiền nhân mà gia mẫu sau này nhờ vào được Hồng Ma bảo mới tỏ tường hư thực. Cầm kích lão ác ma đã có đại ân, giúp gia mẫu minh bạch lai lịch, chính gia mẫu một phần ưng thuận, nhận lão làm trượng phu, phần khác là nguyện giúp lão hoàn thành đại nghiệp, mưu đồ độc bá vô lâm. Kể từ lúc đó một đại âm mưu bắt đầu tiến hành.

Sầm Phong vỡ lẽ :

- Vậy lệnh đường chính là Xuyên Vân Tiên Tử, Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh?

Nàng gật đầu :

- Thiếp cứ ngỡ chàng đã biết từ lâu rồi mới phải. Mà thôi, xin hãy để thiếp thuật tiếp cho thật rõ.

Sầm Phong nghe ngượng khắp người về cách xưng hô vừa thay đổi của nàng, vì thế đành nín im, cứ để nàng muốn nói gì thì cứ nói.

Nàng bảo :

- Nhờ có bí đồ, lão và gia mẫu tình cờ phát hiện điều bí ẩn duy nhất của tà công Ngũ Tuyệt Hương. Là nếu dùng tà dược này, hậu quả lẽ ra phải đúng như Thánh Y lão nhân gia vừa nói. Nhưng nhờ biết được điều bí ẩn nên lão ma không những đã dám tự dùng mà còn tìm cho bản thân những nữ nhân vừa nhan sắc vừa phải có công phu nội lực đủ thâm hậu. Qua đó, sau khi thỏa mãn dục tính, lão còn chiếm đoạt chân nguyên của nữ nhân đồng sàng. Đây là cách để lão ngày càng có bản lĩnh nội công thật thâm hậu.

Thánh Y ngỡ ngàng :

- Dùng Ngũ Tuyệt Hương vừa để thỏa mãn thú tính vừa tự làm cho nội lực tăng cao, thảo nào y từng thổ lộ với ta là có đến một thê năm thiếp.

Nàng đỏ mặt :

- Tiểu nữ còn biết vì lão quá lạm dụng tà dược nên sau này vẫn luôn bắt lực với nữ giới. Do đó, mỗi khi cần, lão dẫn đo mai mới dám bảo lão nhân gia trao cho lão một hoàn xuân dược. Và lần gần đây nhất là lão định dùng để chiếm đoạt tiểu nữ. May nhờ có Sầm Phong, à không, nhờ Cao Phong chàng kịp cứu nguy nên thiếp vẫn còn ngọc khiết băng tâm.

Sầm Phong háng giọng :

- Lão là nghĩa phụ, là kế phu của lệnh đường, sao lão dám giở thủ đoạn này? Thế mà ta đã ngỡ lần đó chỉ là kẻ khổ nhục của nàng.

Nàng lắc đầu :

- Thật ra lão nào có thiện ý khi tự nguyện giúp gia mẫu mình bạch thân thể. Và gần đây nhất, kể cả thiếp lẫn gia mẫu mới biết dụng mưu thật sự của lão. Đó là gia mẫu nếu gọi phu nhân Hồng bảo là nội tổ mẫu thì lão lại chính là hậu nhân đích thực của chủ nhân Hồng bảo. Đã vậy, chủ nhân Hồng bảo trước kia nếu chấp thuận thu nạp phu nhân Hồng bảo là kẻ thất thì chỉ vì muốn chiếm đoạt kỳ công tuyệt thế của vị phu nhân này mà thôi. Và vì không mãn nguyện, chính chủ nhân Hồng bảo là hung thủ đã bức tử Hồng bảo phu nhân.

Và đột nhiên nàng hỏi Sầm Phong :

- Chàng còn nhớ Thiên Hậu miếu và di thể của vị phu nhân Hồng Hồng cùng với mảnh hoa tiên lưu tự?

Sầm Phong gật đầu :

- Sao?

Nàng giải thích :

- Nhờ mảnh hoa tiên, thiếp mới biết ai là hung thủ sát hại Hồng Hồng tăng tổ. Thiếp ngay sau đó mới tìm cách cấp báo cho mẫu thân.

Sầm Phong liền nhớ lại :

- Đó là lúc nàng lên ta dùng Xuyên Vân lệnh tiễn, khi ngờ ta đã vào trận để tìm gặp nội tổ Thánh Y?

Nàng thở dài :

- Lúc đó thiếp nào muốn hại chàng, chỉ là gấp báo tin cho gia mẫu thôi. Và khi bị chàng phát hiện, thiếp biết khó bề giải thích đành bỏ đi, vội tìm gia mẫu. Mẫu thân sau đó lại đem chuyện này thuật cho lão biết và quyết không tin lời thiếp, cho rằng lão không thể nào dám có tà tâm, toan bức hại thiếp như thiếp đã nói. Để rồi chỉ sau đó vài ba ngày, lúc tất cả cùng kéo đến Kim Lăng, lão bất ngờ không chế gia mẫu, khẳng khẳng bảo gia mẫu phải trao tuyệt kỹ của Hồng Hồng phu nhân cho lão. Và lúc gia mẫu hỏi lão vì sao quan tâm, lão mới thân nhiên thổ lộ, chủ nhân Hồng bảo là nội tổ lão, cũng là hung thủ đã bức tử Hồng Hồng phu nhân. Tóm lại, lúc gia mẫu biết lão chỉ là kẻ thù thì đã muộn.

Sầm Phong ngỡ ngàng :

- Còn nàng? Sao lại không trốn ngay đi, cứ để lão phục được gây hại đến bản thân ta?

Nàng oán trách :

- Thiếp thừa cơ hội trốn nào phải không. Nhưng vì nghĩ đến chàng, biết chàng thế nào cũng oán hận nếu thiếp không có cách gì giúp chàng giải cứu đến những hai ý trung nhân. Nên thiếp mới mạo hiểm tìm đến chỗ gia mẫu đã bắt giam cả hai. Và chỉ vì lão quá gian xảo, thiếp bị phát hiện nên mới như thế này. Đã thất thân với chàng, còn bị chàng oán ngược lại là sao?

Sầm Phong giật mình, không ngờ theo ý nàng bản thân Sầm Phong mới là người có lỗi. Và lúc còn đang tìm lời toan biện bạch, Sầm Phong chợt nghe tiếng Tuệ Đăng kêu hốt hoảng từ ngoài vọng khấn trương vào :

- Nguy rồi, nguy rồi. Lão... lão...

Sầm Phong bất lực không thể tự đứng lên ngay. May thay Thái Phi Nguyệt đã nhanh hơn tất cả để tiến ra :

- Chuyện gì?

Tuệ Đăng lọt vào mật thất, mặt tái xanh và kinh ngạc nhìn Thái Phi Nguyệt :

- Cô nương? Sao Thánh Y bảo đã đưa cô nương đi tìm chỗ khác chữa trị, nữ nhân đâu được tùy tiện lưu lại Thiên Long tự, huống hồ còn nấu thân ở tại mật thất này?

Sầm Phong gắng gượng lên tiếng :

- Chuyện đó đệ sẽ giải thích sau. Huynh nên mau nói chuyện gì nguy?

Tuệ Đăng vụt nhớ lại, liền nói :

- Ta ân hận vì đã buông tha lão. Nào ngờ lão lại lên đưa tin, khiến lúc này ở ngoài đã có...

Chợt có tràng cười ngạo nghễ ở bên ngoài vang lên :

- Tuân lệnh Bảo chủ Đại Hồng võ bảo, bọn ta đến để tiễn người về Quỷ Môn quan đây, Sầm Phong. Ha ha...

27. Chương 27: Chuyển Hóa Công Di Hoa Tiếp Mộc

Họ đã tự phong bế mật thất và tự chịu cảnh sinh cầm.

Sầm Phong nhìn Thái Phi Nguyệt :

- Những nhân vật nào vừa đến? Liệu với bao nhiêu nguyên khí của ta đang ở cả bên nàng, một mình nàng đối phó để giải nguy cho tất cả mọi người ở đây được chăng?

Thái Phi Nguyệt đáp ứng ngay :

- Họ đều là những ác nhân được lão từ lâu ngấm ngấm chiêu mộ và đào luyện, gọi là Thập Nhị Tú Hồng Võ. Chỉ cần bọn chúng dừng lập trận đối phó, thiếp dù chết cũng quyết liều mạng giải thoát cho mọi người.

Tuệ Đăng vẫn cứ thở dài và chợt bảo :

- Vậy cũng như không. Vì theo bản tăng kíp nhận định, bọn họ không những đến đủ mười hai người mà còn có vẻ như đã sắp bày sẵn trận thế. Trừ phi cô nương có cách phá trận, nếu không...

Nàng biến sắc :

- Theo lão từng tự phụ nói, trận này ngoài lão ra, quyết chẳng còn nhân vật nào đủ bản lĩnh đối phó. Vậy thì nguy thật rồi.

Sầm Phong chợt hỏi Tuệ Đăng :

- Huynh có thấy họ đưa bất kỳ một nữ nhân nào cùng đến chăng?

Tuệ Đăng lắc đầu :

- Vậy thì không. Vả lại họ đưa nữ nhân đến làm gì?

Nàng động tâm :

- Chàng đang sợ họ dùng Tuyệt Sương hoặc Kim Phụng để uy hiếp chàng?

Sầm Phong gật đầu :

- Điều này cho thấy lão ma đã tin Ngũ Tuyệt Hương của nàng hiện thật sự làm ta mất hết võ công, nên không cần dùng thủ đoạn uy hiếp hạ lưu đó.

Nàng bối rối :

- Điều đó thì chàng nghĩ đúng. Riêng về việc uy hiếp, chàng yên tâm, chỉ cần gia mẫu đừng nói ra chỗ đang giam giữ hai nàng, lão dù có tài thông thiên triệt địa cũng không thể biết và mong đừng sinh mạng cả hai để uy hiếp chàng.

Sầm Phong hoài nghi :

- Lão không biết thật sao?

Nàng vừa gạt đầu thì nghe Thánh Y lên tiếng, nửa than nửa trách :

- Lúc này ngươi còn lo nghĩ đến những chuyện như thế được sao? Mất võ công thì ngươi đã mất rồi. Nhà đầu này thì lại không đủ bản lĩnh đối phó trận Thập Nhị Tú Hồng Võ, kể như đã chết đến nơi, ngươi lo chi những chuyện viễn vông?

Nàng bàng hoàng :

- Lão nhân gia như không thể nghĩ được cách nào bỏ cứu như đã hứa?

Thánh Y lắc đầu :

- Phải chi ngươi và Cao Phong cùng luyện giống nhau một pho nội công tâm pháp, chỉ cần ngươi dùng bí pháp “Khai Đỉnh Truyền Lực”, trả lại nguyên khí cho Cao Phong thì tất cả đều ổn. Chứ như thế này, dù ngươi có miễn cưỡng trút trả nội lực cho Cao Phong thì chưa được nửa canh giờ những nội lực đó cũng tự tiêu tán. Y mất hết và ngươi cũng chẳng còn gì.

Tuệ Đăng chợt góp ý :

- Cao đệ có thể điềm chỉ cho nàng Thiên Long Mê Tung Bộ, giúp nàng đối phó và phá trận, được không?

Sầm Phong lắc đầu :

- Đệ còn muốn hơn thế nữa kìa, là truyền thụ đủ loại sở học đệ đã luyện cho nàng. Chỉ tiếc thời giờ quá cấp bách, lúc khẩn trương thế này liệu nàng đủ tư chất và nhất là đủ điềm tĩnh để lĩnh hội được bao nhiêu?

Nàng chợt hỏi :

- Chẳng như đã có cách?

Sầm Phong không đáp, chỉ đột ngột hỏi Tuệ Đăng :

- Huynh đã buông tha lão ác tăng?

Tuệ Đăng thở dài :

- Dù sao cũng là phụ tử. Lão tuy có tội sát hại mẫu thân Tuệ Đăng này, sau đó dù cứu mạng nhưng chỉ xem Tuệ Đăng này là một tiểu sa di phục dịch không hơn không kém, nhưng dù thế nào, Tuệ Đăng cũng không đủ nhẫn tâm phạm vào tội đại nghịch bất hiếu.

Sầm Phong cười :

- Đệ hỏi không phải để trách mà để biết huynh còn chỗ nào nghi ngờ đệ nữa chẳng?

Tuệ Đăng lắc đầu :

- Ta đã tin rồi. Nhất là thời gian vừa qua càng ở gần Thánh Y ta càng thêm tin đệ.

Sầm Phong gạt đầu :

- Vậy bây giờ nếu đệ cần tiến hành vào bí thất, huynh có ngăn cản nữa chẳng?

Tuệ Đăng nghi hoặc :

- Đệ muốn tìm bí kíp Thiên Long? Ta đã theo lời đệ điềm chỉ, đã vào và đã tìm nhưng không hề phát hiện bất kỳ vật gì, huống hồ là bí kíp.

Sầm Phong bảo :

- Lão có tâm cơ gian xảo, dĩ nhiên ngay từ đầu đệ đã không tin lão cất giữ bí kíp ở đấy. Nhưng dấu sao đệ cần vào bí thất đó một lần, ngay lúc này. Được chứ?

Tuệ Đăng giật mình :

- Để làm gì? Hay đệ đang sợ họ sẽ phá vỡ mật thất này và xông vào, nên cần vào bí thất nấu thân? Đừng đại. Vì ở đây còn có thể cầm cự, chứ vào đó là vào tuyệt lộ, chỉ sợ chưa đến nửa ngày, bất kỳ ai chui vào đó đều phải chết vì ngạt. Đừng vào.

Sầm Phong vẫn cười :

- Vậy là đệ đã có thể vào?

Miễn cưỡng, Tuệ Đăng bảo :

- Tùy, nhưng theo ta thì.

Sầm Phong đã cắt ngang :

- Nhưng đệ không vào đó một mình, cũng không phải tất cả cùng vào. Nếu phải lưu lại ngoài này, vạn nhất có biến, huynh có cách nào chi trì và kéo dài, khiến bản thân huynh và gia nội tổ tạm thời toàn mạng, thậm chí chỉ cần giữ toàn mạng trong một ngày thôi, được chăng, huynh?

Thái Phi Nguyệt giật mình :

- Nghĩa là chỉ có thiếp cùng vào bí thất nào đó với một mình chàng? Để làm gì?

Sầm Phong cười lạt :

- Còn để làm gì nếu chẳng phải đòi nàng hoàn trả toàn bộ nguyên khí đã lấy của ta?

Thánh Y cũng giật mình :

- Hải tử định dùng chính tà công đó để đoạt lại nguyên khí đã mất? Nhưng chúng ta không có Ngũ Tuyệt Hương, hải tử ngờ ta có sao?

Sầm Phong bảo :

- Hải nhi không cần Ngũ Tuyệt Hương. Vả lại, chỉ có thể nói ngắn gọn thế này, hải nhi tự có cách lấy lại nguyên khí, nhưng vẫn phải bằng phương cách đã bị nàng theo đó đoạt mất nguyên khí của hải nhi.

Tuệ Đăng hồ nghi :

- Cách nào? Và tại sao đã có cách lại không thể tiến hành ở ngay đây? Hay cô nương này không muốn để lộ?

Nàng đỏ mặt :

- Ta... ta không biết.

Thánh Y không thể không hỏi :

- Hải tử thật sự có cách thu hồi nguyên khí sao?

Sầm Phong đành thổ lộ :

- Là tuyệt kỹ của Hồng Hồng phu nhân. Và dù hải nhi chưa thật sự tin lắm vào kết quả nhưng về đạo lý thì có nhiều điều tương hợp, thêm nữa là cách thu hồi nếu cũng một cách như đã mất đi, thiết nghĩ thà mạo hiểm một lần còn hơn cứ để thế này cam chịu uống mạng.

Thái Phi Nguyệt ngờ ngàng :

- Là Chuyển Hóa Công Tiếp Mộc Di Hoa đại pháp? Sao bảo chàng không hề nhận hoặc thấy có di lưu tuyệt kỹ này?

Sầm Phong nhún vai :

- Cũng là những câu kinh văn yếu quyết như nàng đã thấy. Ta chỉ hơn một điểm là vì tự thân nghĩ cách khai mở cơ quan ở Thiên Hậu miếu nên có cơ hội qua diễn biến xảy ra cho chính bản thân mà thấu triệt toàn bộ những kinh văn đó. Duy có điều, nhờ nghe nàng nói nên lúc này ta mới biết đó là tuyệt kỹ Chuyển Hóa Công Tiếp Mộc Di Hoa đại pháp.

Thánh Y gật gù :

- Ta có thể hiểu nhờ công phu tuyệt kỹ này hài tử định vận dụng không phải cưỡng đoạt mà là tạm mượn lại chân nguyên kẻ khác. Và sau đó, vì chân nguyên đầy lại là của bản thân từng bị mất nên sẽ dễ giữ lại như thể chưa từng bị mất bao giờ.

Thái Phi Nguyệt vỗ lẽ :

- Mượn sức người làm sức mình, đó là yếu quyết của “Di Hoa Tiếp Mộc”. Nhưng để có thể từ nhược thắng cường, từ chỗ đang mất chân khí để thu hồi và giữ lại cho bản thân thì đó lại chính là yếu quyết Tứ Lượng Bạt Thiên Cân, thịnh suy và tồn vong như thiếp và chàng đã cùng nhìn thấy nhưng không biết đây là kinh văn tuyệt kỹ?

Sầm Phong đứng lên, phải vịn vào vai Thái Phi Nguyệt :

- Đi, chậm lắm rồi, ta chỉ muốn sớm thu hồi chân khí, vừa lo giải thoát mọi người vừa để thử xem trận Thập Nhị Tú Hồng Võ thật sự lợi hại ra sao. Xin phiền Tuệ Đăng huynh khai mở bí thất cho.

Tuệ Đăng làm theo. Sau đó, trước khi phong bế lại để cách ly hoàn toàn Sầm Phong và Thái Phi Nguyệt với bên ngoài, Tuệ Đăng còn hứa :

- Ở Thiên Long tự, nếu từ mật thất này để tìm chỗ đào thoát thì khó nhưng để kéo dài thời gian thì hẳn tăng có thể quả quyết là được. Cao đệ chớ quá lo, hãy bình tâm tiến hành việc thu hồi chân nguyên ắt sau đó chúng ta dễ dàng gặp lại.

Và Tuệ Đăng phong bế bí thất lại hoàn toàn, cho Sầm Phong thấy xung quanh bản thân lúc này chỉ toàn là màu đen của một nơi không hề có ánh sáng lọt vào.

Sầm Phong chợt nghe Thái Phi Nguyệt thì thào nêu nghi vấn :

- Có thật chàng muốn vận dụng cách đó chỉ để thu hồi chân nguyên?

Sầm Phong cũng bất giác bản thân không hiểu sao vẫn cứ hạ thấp giọng :

- Nàng vì sao hỏi ta câu đó?

Thái Phi Nguyệt đứng sát vào Sầm Phong :

- Vì thiếp không tài nào hiểu được tại sao cứ phải vận dụng cũng một cách như thế chàng mới có thể thu hồi chân nguyên? Hay là chàng chỉ bịa lời giải thích, kỳ thực là muốn hưởng thụ một lần trọn vẹn niềm hoan lạc?

Sầm Phong hắng giọng :

- Hoan lạc?

- Phải. Vì lần vừa rồi, chuyện xảy ra giữa hai chúng ta đều do được lực, thiếp thì bị Ngũ Tuyệt Hương, còn chàng thì được nội tổ ban cho một xuân được hoàn, khiến sự thể đó chỉ được gọi là hành lạc, không phải niềm hoan lạc đích thực. Phải chăng chàng chỉ muốn ném trải thế nào là hoan lạc?

Sầm Phong chợt gắt :

- Chớ nói nhảm. Ta đã có lỗi rất nhiều với Kim Phụng qua sự việc đã từng xảy ra với nàng. Ta nói thế không phải để trách nàng, trái lại chỉ muốn nhắc cho nàng nhớ, gì thì gì, giữa chúng ta đều là do định mệnh ràng buộc. Và bây giờ, để biến định mệnh thành sự tự nguyện, giúp chúng ta nguyện ý ràng buộc với nhau, nàng phải giúp ta hai việc.

- Chàng cứ nói. Vì thiếp thật tâm chỉ mong giữa chúng ta hoàn toàn là do tự nguyện đến với nhau.

Sầm Phong bảo :

- Thứ nhất, vì ta tin lúc này dù ta không nhìn thấy gì, nhưng ngược lại nàng vẫn nhìn rõ ta mờ mờ, đúng không?

- Đúng, thiếp nhìn rất rõ chàng. Và chàng đang tỏ ra rất nghiêm trọng, tại sao?

Sầm Phong giải thích :

- Vì đó chính là điều ta cần nàng giúp. Nghĩa là nàng nhìn rõ ta nên một lúc nữa đây, ta muốn nàng hãy cứ để cho dự niệm thật sự khởi phát. Vì có như thế, những chân nguyên nàng đoạt của ta ắt bị kích động, dấy lên, giúp ta dễ thu hồi.

- Chàng muốn nói ở bản thân chàng lúc này tuyệt đối không dám để dự niệm xuất hiện, sẽ khiến chàng vì không kèm chế nên không thể thu hồi nguyên khí?

Sầm Phong thở dài :

- Không sai. Còn đây là việc thứ hai, khó đấy. Vì ta đã mất võ công, vận dụng tuyệt kỹ Chuyển Hóa Công chỉ toàn dựa vào ý niệm, nên khi tiến hành được, chính bản thân nàng phải biết tự kiềm chế dự niệm, cứ để một mình ta từ từ thu hồi chân khí. Nếu không kèm chế được, một là nàng sẽ khiến ta mất mạng, hai là bản thân nàng khó thoát cảnh dự hỏa công tâm, tự thiêu hủy kinh mạch nàng. Tóm lại, cả hai ta sẽ cùng chết. Nàng thực hiện được chăng?

Thái Phi Nguyệt bàng hoàng :

- Liệu chàng có đủ định lực để tự kèm chế cho chính bản thân chăng?

- Ta không biết. Nhưng dù sao ta cũng đang có hai điều sở cậy. Thứ nhất, quanh đây tối tăm, ta không nhìn thấy gì, ắt cũng dễ kèm chế. Thứ hai, cũng là nhờ lão ác ma đã bỏ bốn năm đào luyện ta, qua đó ta tin bản thân ta tạm đủ định lực để chịu đựng. Còn nàng?

Nàng thở dài :

- Thiếp là nữ nhân, lại không còn bị được lực tác động, có lẽ không quá khó trong việc tự kèm chế. Tự trung, thiếp sẽ cố hết sức giúp chàng, thành hoặc bại xin đành giao hết cho số phận.

Sầm Phong bảo :

- Vậy thì tốt rồi. Chúng ta nên bắt đầu thì hơn.

Và Sầm Phong toan tự cởi bỏ y phục nhưng bị Thái Phi Nguyệt ngăn lại :

- Hãy để phần việc này cho thiếp. Riêng chàng hãy cố vận dụng định lực, đừng để dự niệm phát sinh.

Thái Phi Nguyệt tự tay tiến hành tất cả, thà như thế để bản thân nếu có phát sinh dự niệm thì điều này không tác động và nhất là không có quyền tác động đến Sầm Phong.

Nàng dâng hiến hoàn toàn cho chàng - tự nguyện - và là do chủ ý chứ không còn do được lực như lần trước đây...

* * * * *

Bí thất quanh thân Sầm Phong lúc này chỗ nào cũng sáng, dễ nhìn. Vì đó là nhờ mục lực bản thân đã trở lại tinh tường như thuở nào.

Và điều đầu tiên Sầm Phong nhìn thấy là toàn bộ y phục bản thân đã được gấp gọn đặt ngay bên cạnh. Trên bộ y phục là một mảnh vải có lưu lại huyết thư.

Sầm Phong nhìn quanh, không thấy Thái Phi Nguyệt đâu, đủ biết bức huyết thư kia là của nàng.

Sầm Phong tự mặc lại y phục, sau mới xem đến mảnh huyết thư.

“Cao lang, Thoạt tiên thiếp mừng vì đã thành công trong việc giúp chàng phục nguyên.

Nhưng thiếp vẫn phải tự ý bỏ đi vì một là phát hiện quanh thân chàng có dấu hiệu của Nhị Khí Âm Dương phát sinh - ắt chàng cần tọa công rất lâu để nhị khí này tự thành viên mãn, trở nên công phu Nhị Nguyên Lưỡng Nghi cực kỳ hiếm có, chưa có cao nhân nào đạt được. Hai là thiếp phát giác chỗ phát động cơ quan để tự ly khai bí thất và tình cờ nhận ra ở bên ngoài có biến. Thiếp phải đi để tìm cách giữ toàn tính mạng cho Tuệ Đăng huynh và nội tổ của chàng. Ba là thiếp không thể không đi để tự thấu hiểu có thật giữa hai ta đã hoàn toàn tự nguyện đến với nhau hay chưa?

Đừng tìm thiếp. Trái lại hãy mau mau lo giải cứu Tuyết Sương - Kim Phụng. Nếu thiếp đã có cách giữ toàn tính mạng cho lệnh tổ và Tuệ Đăng huynh, chàng sẽ gặp lại họ ở chung chỗ Kim Phụng - Tuyết Sương. Vạn nhất không thấy họ ở đó, hãy hiểu, thiếp đã tận lực nhưng sứ mạng không hoàn thành.

Còn thêm điều này nữa, ngay khi từ đây bước ra, thiếp sẽ căn dặn lệnh tổ và Tuệ Đăng huynh tất cả đều chung khẩu đồng từ, cho bọn đối phương biết Sầm Phong đã chết. Sau này khi bọn tẩu, chỉ cần chàng đi dung thì không phải lo thân phận bị cáo giác và bị ác ma cảnh giới phòng bị.

Thiếp sẽ tự nghĩ cách giải cứu gia mẫu, không cần phiền đến chàng.

Hậu hội hữu kỳ, nếu thật sự có duyên phận, thiếp và chàng ắt có ngày gặp nhau.

Biệt Cao lang.

Nguyệt.”

Phía dưới còn có dòng chữ cho Sầm Phong biết phải tìm Tuyết Sương và Kim Phụng ở đâu. Đọc xong, Sầm Phong nôn nóng tìm quanh, hy vọng sớm phát hiện đâu là chỗ để phát động cơ quan như Thái Phi Nguyệt cũng đã tình cờ tìm thấy.

Có một chỗ!

Sầm Phong tiến lại, vừa vỗ vừa lay và vừa nôn nóng xoay mạnh chỗ đó.

“Cạch!”

Chỉ là một hốc đá nhỏ tự mở ra. Và Sầm Phong suýt nữa tự bật cười khi nhìn thấy trong đó có một cuộn giấy đã ố vàng, bên ngoài có ghi “Thiên Long chân kinh”. Bên cạnh là một thanh cổ kiếm.

Sầm Phong dù không tham nhưng cũng hiếu kỳ mở cuộn giấy ra xem một lần cho biết.

Xem qua một lượt, Sầm Phong kinh ngạc đến thừ người. Vì cuộn giấy nếu bên ngoài được ghi là Thiên Long chân kinh thì bên trong lại đổi thành Vân Long Thái Cực Pháp, là tâm pháp Huyền Môn đạo gia có xuất xứ từ Võ Đang phái. Vậy việc Sầm Phong đi dung và giả thành một đạo nhân tìm đến Thiên Long tự quả là điều tẩu xảo ắt là do Tam Thanh lão tổ hiển linh dẫn dắt, khiến Sầm Phong nhờ đó tình cờ phát hiện một phần di học Đạo gia, sau này có thể giúp phái Võ Đang phát dương quang đại chẳng?

Ngẫm nghĩ một lúc, Sầm Phong đặt lại cuộn giấy vào chỗ cũ, cũng đặt luôn thanh kiếm Độc Long vào đó, đổi thanh cổ kiếm. Sau đó Sầm Phong tìm thấy mấu chốt cơ quan cuối cùng, thứ hai.

“Xịch... xịch...”

Bí thất khai mở, Sầm Phong tiến ra.

Thiên Long tự hoàn toàn quanh vắng, nghĩa là Sầm Phong tọa công quá lâu, quãng thời gian đủ dài để cho những gì cần diễn ra thì đã diễn hoàn tất.

Sầm Phong chợt cười lạt, sau đó tự đi dung làm cho nhân vật Sầm Phong từ đây chết hẳn.

* * * * *

Đó là một tin thật sự gây chấn động khiến bất luận ai cũng nôn nao đều cùng kéo đến Huỳnh Phong trang để xem có phải Sầm Thế Nghiêm - một nhân vật vì ngoài bản lãnh như thế nào chẳng ai biết, lại còn có thói quen là luôn an phận thủ thường nên được nhiều nhân vật võ lâm gán cho ngoại hiệu: Bất Hiệp Bất Quái - Vô Độc Vô Nhân - Tiểu Diệu Thanh Tâm - Nhân Vi Du Hưởng - đã thật sự đủ bản lãnh bắt giữ hai nhân vật từng tạo nhiều kiếp hóa cho giang hồ hay không?

Vì rằng đâu phải dễ bắt giữ hai nhân vật này, một là Thái giáo chủ Vạn Xà giáo, hai là nhân vật thần bí chỉ được mọi người biết đến qua mấy chữ Xuyên Vân lệnh, Lệnh chủ.

Cao thủ các phái kéo đến Huỳnh Phong trang thật không ít.

Nhưng thật lạ, ngoài những nhân vật lão thành của các phái và nhất là những nhân vật nhất môn chỉ chủ đều giữ vẻ mặt nghiêm nghị một cách không cần thiết thì kỳ dư bao nhiêu hảo thủ võ lâm còn lại đều hí hửng kéo nhau đi, vui mừng như đi trăng hội.

Họ mừng cũng phải, vì nếu hai nhân vật nọ đã bị bắt giữ và lần này thật sự được đông đảo quần hùng vạch mặt chỉ tên, nêu những tội trạng để tất cả có thể xét xử và luận tội, thì trên giang hồ chỉ ít mọi người cũng được hưởng một quãng thời gian sống yên gió lặng.

Nghinh tiếp các nhân vật đại cao thủ võ lâm đến Huỳnh Phong trang, dĩ nhiên phải là Trang chủ Sầm Thế Nghiêm. Những nhân vật khác kém thanh thế hơn thì lần lượt được nằm vị thiếp, từ nhị nương đến lục nương, vui vẻ ra chào hỏi và thỉnh mời nhập trang.

Chủ nhân không có mấy gia nhân, hầu hết đều là do chủ nhân và năm vị thứ thiếp xinh đẹp đảm trách toàn bộ phần nghinh tiếp đến cả trăm nhân sĩ hiệp khách.

Qua đó, nhiều nhân vật giang hồ mới hiểu, thà là một người an phận thủ thường như Sầm Thế Nghiêm đây, có cơ ngơi đủ để tạm cho là bề thế, có sinh ý đủ để gọi là chi dụng không sợ thiếu thốn, cạnh đó còn có những năm thứ thiếp xuân sắc mỹ miều, không phải lo bon chen vào vòng danh lợi của một đời giang hồ đầy sóng gió hiểm ác, thì thật là thỏa nguyện với ngoại hiệu: nhàn vi du hưởng. Cần gì mong được tiếng khen Hiệp hoặc Nhân, miễn không Quái không Độc là tốt lắm rồi.

Vì thế Sầm Thế Nghiêm luôn miệng tươi cười cho dù đang bị Ngân Kiếm Câu Hồn Hứa Thừa Ân vừa đến đã hỏi ngay một câu :

- Được biết Sầm trang chủ có một lệnh lang siêu quần xuất chúng, được nhiều nhân vật trên giang hồ biết đến qua tính danh Sầm Phong. Sao không thấy lệnh lang xuất hiện?

Sầm Thế Nghiêm mỉm cười :

- Nhục tử hơn bốn năm trước, sau lần mực kích cảnh mẫu thân thảm tử, nàng là Gia Cách Quỳnh Hương, chính thất của Nghiêm này, nhục tử vì quyết tâm báo thù nên có một đêm đã không từ mà biệt. Không lẽ Hứa tiên bối đã cùng nhục tử hội ngộ?

Hứa Thừa Ân nhìn quanh, cố tình nói lớn tiếng, vừa đáp vừa hỏi :

- Không ít những nhân vật đương hiện đây từng có duyên cùng lệnh lang gặp gỡ. Dám hỏi kẻ thù nào của lệnh lang đã sát hại thân mẫu, khiến lệnh lang vì mong muốn báo thù nên không ngại bôn tẩu giang hồ, riêng Sầm trang chủ chỉ mãi hưởng thụ riêng, không vì nghĩa tào khang mà lo báo thù phục hận?

Sầm Thế Nghiêm cười thành tiếng :

- Sầm mỗ từng giáo huấn nhục tử, chuyện báo thù có để mười năm cũng không lo muộn. Huống hồ thù nhân lại là nhân vật hầu như cho đến nay vẫn chưa xuất đầu lộ diện lần nào, chính là kẻ từng nhờ chất độc “Tý Ngộ Thụy Tiên Vong” gây đại họa cho võ lâm những ba mươi năm về trước. Rõ ràng đây là chuyện đầu thế cứ khẩn trương tìm là thấy. Nhưng Sầm mỗ không vì thế mà ngăn trở nhục tử. Có lẽ nhờ đó nên lúc này tính danh của nhục tử được nhiều người trong chư vị đây biết đến. Âu cũng là phúc phần cho riêng nhục tử và cho cả Sầm gia. Ha ha...

Tư Mã Vương, Chuông môn Hoa Sơn phái bỗng lên tiếng tán dương :

- Thật ra thì lúc đầu chính là vì ngộ nhận nên tề phái Hoa Sơn và Không Động phải có xem lệnh lang như hạng ác nhân. Sau này, khi rõ sự, hóa ra mọi việc đều do kẻ ngụy hiệp Khúc Hồng Nguyên cứ một tay che cả bầu trời, đã dùng thủ đoạn ném đá giấu tay, đổ hết mọi tội cho lệnh lang. Tư Mã Vương này kể từ đó vì hối hận nên hết lòng ngưỡng mộ lệnh lang. Sầm trang chủ quả hữu phúc khi có một hậu nhân xứng đáng như lệnh lang Sầm Phong.

Được nhắc đến, Chu Thịnh Phát liền lên tiếng :

- Bản lãnh của lệnh lang cũng có mức tự thành vượt quá niên kỷ. Nếu là do Sầm trang chủ đào luyện, đủ hiểu Sầm trang chủ chính là hạng cao nhân bất lộ tướng, công phu phải bất phàm?

Chợt có tiếng niệm Phật hiệu vang lên, đổi qua đề tài khác :

- Vô lượng thọ Phật! Sầm trang chủ nếu không có bản lãnh bất phàm thì làm gì bắt được Thái giáo chủ Vạn Xà giáo và Lệnh chủ Lệnh Xuyên Vân? Dám hỏi, bọn bản đạo đến lúc nào mới được Sầm trang chủ đưa đến nơi giam giữ hai nhân vật đó?

Sầm Thế Nghiêm lại cười :

- Lẽ ra Sầm mỗ cũng muốn chờ nhục tử kịp quay về để cùng chư vị mục kích luân thế. Nhưng nếu Huyền Vi đạo trưởng Chương môn nhân đã nói vậy, Sầm mỗ cung kính bất như tòng mạng, sẽ lập tức cho người đưa hai nhân vật đại ác đó ra đây, phó giao cho chư vị tùy nghi định đoạt. Ha ha...

Và không cần ra lệnh, chỉ sau loạt cười này của Sầm Thế Nghiêm, hai trong năm thứ thiếp của Sầm trang chủ đã từ phía sau tiến ra, mỗi người dắt theo một người, chính là hai đại ác nhân như Sầm trang chủ vừa bảo.

Hứa Thừa Ân vừa nhìn thấy hình dong của một lão bà, là một trong hai đại ác nhân đang được dẫn ra lập tức kêu ngạc nhiên :

- Chính là mẹ! Thái giáo chủ Vạn Xà giáo mà cũng có một ngày như thế này sao?

Lão bà nọ hậm hực, hết nhìn Sầm Thế Nghiêm lại nhìn Hứa Thừa Ân :

- Nếu không phải lão thân vì ngờ họ Sầm kia cũng là bậc quân tử như cốt nhục hần là Sầm Phong, thì đâu dễ để hần lừa, chỉ một thoáng sơ sẩy là bị họ Sầm kia chế ngự, ắt Hứa Thừa Ân lão nhi ngươi đừng mong có cơ hội nói một lời khinh miệt lão thân như thế.

Hứa Thừa Ân giật mình, hỏi Sầm Thế Nghiêm :

- Trang chủ nữ dùng thủ đoạn, lợi dụng danh nghĩa của lệnh lang để xuất kỳ bất ý đắc thủ?

Sầm Thế Nghiêm vẫn cười :

- Bình vốn bất yếm trá. Huống hồ mỗ làm thế chỉ vì lo cho đại cục vô lâm. Há lẽ Hứa tiên bối phạt ý và chỉ muốn thấy Sầm Thế Nghiêm này vì chuyện thiên hạ mà cam chịu hy sinh tánh mạng, bằng cách cứ đương trường đối địch với cả trăm nhân mạng Vạn Xà giáo? Xin đừng quên dù sao Sầm mỗ vẫn là một kẻ Bất hiệp. Ha ha...

Tư Mã Vương chợt lên tiếng, tán dương Sầm Thế Nghiêm :

- Đối với hạng ác ma như bọn Vạn Xà giáo, dùng thủ đoạn như Sầm trang chủ để đắc thủ cũng phải thật mạo hiểm mới mong thành sự. Tuy bất hiệp nhưng thành quả này có khác gì so với Hiệp. Và dĩ nhiên hơn cả vạn lần so với kẻ ngụy hiệp là Khúc Hồng Nguyên.

Một lão tăng bỗng cất tiếng niệm Phật :

- Thái giáo chủ Vạn Xà giáo kẻ như đã được nhiều người nhận diện. Còn nữ đàn việt kia, a di đà Phật, xem dung diện thật đoan trang đức hạnh, làm sao nhận biết đây chính là Xuyên Vân lệnh Lệnh chủ?

Đáp lời lão tăng, một lão sư thái tiến ra lên tiếng :

- Nam mô a di đà Phật. Lão Phật huynh vì chưa nếm mùi khổ ải của Hồng Ma bảo nên không nhận biết Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh cũng phải. Phần lão ni, dù tiện nhân kia có bị đốt ra tro, chỉ cần nhìn qua lão ni cũng nhận định đúng đây chính là Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh.

Như để tăng thêm uy lực cho lời vừa nói, lão sư thái dứt lời liền nhìn qua một lão nhân đứng cách đó không xa :

- Nhận Ảnh Phi Điểm Thương lão bất tử có thừa nhận lời của lão ni vừa nói chăng?

Nhận Ảnh Phi lão bất tử liền gật đầu và thở dài :

- Thiện ác đáo đầu chung hữu báo. Có lẽ Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh cũng không bao giờ ngờ bản thân lại có một ngày như thế này. Vả lại nào chỉ riêng gì lão phu, có ai từng bị giam ở Hồng Ma bảo lại không biết tiện nhân kia sở dĩ dám gây ra những chuyện tày đình như thế chỉ vì bản thân chính là hậu nhân của Hồng Ma bảo Bảo chủ? Chư vị ở đây có ai còn nhớ đến một đại ác ma trăm năm trước có ác danh là Tam Hồng Điểm Sát Nhân Phi Chỉ chăng?

Hứa lão giật nảy người :

- Nói sao? Hồng Ma bảo mà là nơi lưu ngụ của đại ác ma Sát Nhân Phi Chỉ thật sao?

Nhận Ảnh Phi lão bất cử lại thở dài :

- Trăm năm trước, trong khi ai cũng ngỡ Tam Hồng Điểm Sát Nhân Phi Chỉ đã mất mạng sau lần bị vây đánh ở chính núi Điểm Thương của tề phái, thì đại ác ma lại được một nữ nhân gọi là Hồng Hồng phu nhân dung nạp, cho dung thân tại tòa Hồng bảo. Mãi sau này mới biết cả hai đã lần lượt tạ thế, biến tòa Hồng bảo thành chốn hoang vu, được đổi thành Hồng Ma bảo do nhiều diễn biến kỳ lạ đã xảy ra đều là do Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh cùng Khúc Hồng Nguyên giở trò, mưu hại nhiều cao thủ võ lâm.

Nhiều nhân vật võ lâm nghe đến đây đều phần nộ hô vang :

- Mụ Xuyên Vân tội thật đáng chết. Xin chư vị trưởng bối các phái cho lệnh hành xử để trị tội mụ ác ma, hậu nhân của đại ác ma Tam Hồng Điểm.

- Đúng rồi. Giết mụ ác ma! Giết đi!

Chợt có tiếng một nữ nhân vừa từ xa chạy đến vừa hét thất thanh sợ hãi :

- Mẫu thân! Xin chư vị đừng vội kết tội hoặc xử trị gia mẫu. Bởi gia mẫu tuyệt đối không liên quan gì đến đại ác ma Sát Nhân Phi Chỉ. Và đại âm mưu ở Hồng Ma bảo cũng không do đích thân mẫu thân của Thái Phi Nguyệt này chủ trương. Kẻ chủ trương chính là...

Nghe tiếng Thái Phi Nguyệt, Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh như tìm đâu ra sức lực vọt gào thật to :

- Nguyệt nhi mau chạy đi. Nếu đã biết kẻ chủ trương là ai thì tốt rồi. Hãy giữ lấy mạng để báo thù cho mẫu thân. Mau chạy đi. Hự!

Sầm Thế Nghiêm chợt cười ngạo mạn :

- Mụ Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh dù đã căn lười tự tìm chết thì vẫn còn ả kia vừa tự nhân là cốt nhục của mụ. Trăm thảo phải trừ căn, sao chư vị không cùng mổ ra tay giết ả, diệt trừ hậu hoạn? Hãy xuất thủ đi nào. Ha ha...

Quần hùng nhất tề náo loạn, có đến cả trăm nhân vật chen nhau, cứ mong được là người đầu tiên động thủ và hạ sát nữ lang tự xưng là Thái Phi Nguyệt vừa tự chạy đến nạp mạng.

Và Huỳnh Phong trang lại thêm náo loạn khi nghe ở xa xa có nhiều loạt hò hét huyền ảo :

- Đạp bằng Huỳnh Phong trang...

- Bắt giết Sầm Thế Nghiêm...

- Giải thoát cho Thái giáo chủ...

- Cứu mạng luôn cho Lăng Kim Phụng Giáo chủ ắt cũng đã bị Sầm Thế Nghiêm dùng thủ đoạn sinh cầm!

- Tiến lên, Vạn Xà giáo tiến lên...

- Giáo đồ Vạn Xà giáo dù chết cũng quyết giải thoát cho Thái giáo chủ và Giáo chủ!

- Tiến lên!

Quần hùng võ lâm các đại phái lại được dịp phô trương thế lực, điều võ dương oai :

- Bọn Vạn Xà giáo dám kéo đến ư? Ha ha...

- Chúng muốn chết! Ha ha...

- Chúng ta hãy cho lũ ác ma toại nguyện!

- Nhất võng đả tận. Phen này đúng là một cơ hội hãn hữu để một lần diệt sách lũ ác ma Vạn Xà.

- Xông ra! Giết! Giết!

- Diệt ma vệ đạo! Giết!

- Duy trì chính nghĩa! Tàn sát Vạn Xà giáo!

Nhìn cảnh này, một mình Sầm Thế Nghiêm đứng cười cười, vờ như không thấy có rất nhiều bậc tiền bối võ lâm ắt đã vịn vào cố niên nên không ra tay, tuy vậy cứ đứng túm tụm vào nhau xì xầm to nhỏ.

Kỳ dư cảnh xảy ra là một trường huyết sát chỉ đưa đến mỗi một kết quả duy nhất.

Đó là bọn Vạn Xà giáo hễ còn cuồng nộ xông đến là còn phải hứng chịu cảnh nạp mạng.

Họ chết nhiều, dù là giáo đồ hoặc Đường chủ thì cũng đều chết.

Đổi lại, chỉ một ít cao thủ các phái là bị thiệt mạng.

Thái giáo chủ Vạn Xà giáo như không muốn mục kích nữa thăm cảnh đang xảy ra cho Vạn Xà giáo chợt khản tiếng gào vang :

- Giáo chủ bọn người không có ở đây. Hãy lui mau, hãy lưu lại những sinh mạng hữu dụng để giúp Giáo chủ sau này hưng môn phục giáo. Mau lui đi. A... a...

Sầm Thế Nghiêm lại cười vang :

- Thái giáo chủ của bọn người vừa tự sát. Kẻ nào chưa tin thì cứ đến đây nhìn. Và đó cũng là số phận của bọn người vì đã xông vào đây thì phải chết, đừng kẻ nào mong thoát. Ha ha...

Nhưng đang cười, Sầm Thế Nghiêm vụt kinh ngạc quát hỏi :

- Còn ả hậu nhân mụ Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh đâu? Chư vị đã để ả chạy thoát ư?

Lập tức có nhiều nhân vật võ lâm thay phiên nhau đáp lại, cho biết :

- Sầm trang chủ có nhiều thứ thiếp toàn là hảo thủ bản lãnh cao minh.

- Trong đó có một phu nhân, như là Tam nương thì phải, bản lãnh thật khiến nhiều người ngưỡng mộ.

- Đúng rồi. Chính vị Tam nương này chỉ sau một vài chiêu tột cùng lợi hại đã chế ngự ả Thái Phi Nguyệt.

- Còn nghe Tam nương bảo thu thập ả cho Sầm trang chủ nạp thiếp. Chẳng phải đã đưa vào trong cho Sầm trang chủ từ lâu rồi sao?

Chỉ thoát nghe, Sầm Thế Nghiêm đã động dung, vội liếc mắt nhìn quanh.

Thật là, năm thứ thiếp của Sầm Thế Nghiêm đã lui đâu cả, phía hậu chỉ còn lại hai thi thể: một là của Lệnh chủ Xuyên Vân lệnh và một của Thái giáo chủ Vạn Xà giáo.

Hứa Thừa Ân vì nhìn thấy rõ mọi động thái của Sầm Thế Nghiêm nên vỗ tay cười :

- Sầm trang chủ quả có tài dùng người. Không chỉ khiến những thê thiếp chung sống với nhau hòa hoãn mà còn làm họ mến phục ngưỡng mộ, tự nghĩ cách cùng nhau tìm thứ thiếp khác, hỗ trợ một lòng, quyết chung sức hâu hạ chỉ mỗi một đẳng phu quân. Thật đáng khen. Ha ha...

Sầm Thế Nghiêm được tán dương, mỉm cười đáp tạ Hứa Thừa Ân :

- Hứa tiền bối đã quá khen. Được thế này cũng nhờ Sầm mỗ luôn ghi nhớ câu: tu thân, tề gia. Nhưng vì ả Thái Phi Nguyệt hiện kể là đại địch võ lâm, xin lượng thứ vì bọn nữ nhân quá thiển cận, muốn tốt cho mỗ có khác nào hại mỗ. Xin chư vị chờ cho một lúc, mỗ phải đích thân vào trong, giải cho được ả Thái Phi Nguyệt ra phó giao cho chư vị. Xin chờ, chỉ một lúc thôi, mỗ sẽ quay ra ngay.

Sầm Thế Nghiêm quay ngay vào trong.

Lúc đó có một nhân vật võ lâm với vẻ ngoài hoàn toàn bình thường, nghĩa là giống mọi người nói chung, chợt len chân bước đến gần Hứa Thừa Ân :

- Hứa lão tiền bối?

Nghe hỏi, Hứa lão âm ừ đáp lại, tỏ ra không chú tâm gì lắm đến một gã chỉ bình thường là thế :

- Ủ. Tiểu huynh đệ định hỏi gì?

Gã nọ dáo dác nhìn quanh :

- Có một người nhờ hỏi Hứa lão gia một vật. Có bảo đó là vật dù nhỏ nhưng uy lực rất lớn. Và có nhắc, chính Hứa lão gia đã nhận lời giữ vật hộ người đó. Nhưng y chỉ mới đây, không hiểu lần đầu mất rồi?

Hứa lão giật mình cũng tìm quanh :

- Người đó còn dặn gì nữa không?

Gã nọ lúc lắc đầu, tỏ ra không còn gì nữa nhưng lại bắt chợt à lên :

- Không biết điều này có phải là lời dặn của người đó hay không? Vì chỉ nói bằng quơ thế này: địch kéo đến tuy nhiều nhưng không phải cao thủ. Đủ cho thấy còn nhiều nhưng dường như chờ tiềm ẩn xung quanh. Chỉ có thể thôi.

Hứa lão quắc mắt nhìn gã :

- Người là ai?

Gã nọ giật mình :

- Tiểu bối là đệ tử Điểm Thương phái. Sao cơ?

Hứa lão dụi mắt nhìn gã :

- À, không có gì. Lão phu chỉ lấy làm lạ là tại sao người nhớ kỹ những gì người đó nói bằng quơ. Người có gì giải thích thêm chăng?

Nhận Ảnh Phi lão bắt tử chợt đến gần :

- Chuyện gì thế lão Hứa?

Hứa lão giải thích qua cho lão bắt tử nghe, sau đó hỏi gặng lại :

- Có đúng gã là đệ tử của quý phái chăng, lão bắt tử huynh?

Lão bắt tử cười :

- Y là một trong những cao đồ ưu tú hiện nay của tề phái. Có phải Hứa lão thấy y đã có chỗ nào hợp nhãn, muốn chỉ điểm cho y một vài kiếm chiêu?

Hứa lão xua tay cho gã nọ đi :

- Điều đó sau hãy hay. Hoặc giả nếu lão phu quên thì người cứ nhắc. Có thể lão phu sẽ giúp ích người điều gì đó. Sau này.

Và gã vừa đi, Hứa lão thăm thì cùng lão bắt tử :

- Mọi lời người đó dặn, cơ hồ muốn ám chỉ nhắc cho chúng ta nhớ đó là nhân vật lão Hứa này từng có lần nói riêng với mọi người? Lão bắt tử huynh nghĩ sao về lời nói bằng quơ vừa nghe?

Lão bắt tử giật mình nhìn quanh :

- Kẻ đã cứu chúng ta ở Khúc phủ độ nào ư? Địch tiềm ẩn chung quanh? Nghĩa là xung quanh có địch? Ai? Vạn Xà giáo ư? Nhưng chúng đã bị diệt gần hết còn gì?

Hứa lão hạ thấp giọng :

- Nếu muốn ám chỉ cao thủ của Vạn Xà giáo, y cần gì dùng chữ địch chung chung? Hay địch đây là họ Sầm? Hay một số trong chúng ta? Là lão bắt tử huynh hay là lão Hứa này?

Lão bắt tử chợt rung mình :

- Đã bị sinh cầm một lần, giờ nhắc đến địch, lão bắt tử nghe đã sợ. Hay là lui thôi? Cứ để họ Sầm lo chuyện ở Thái Phi Nguyệt.

Hứa lão gật đầu :

- Thật giả nan phân, hay là chúng ta cứ lên cho mọi người biết? Ai muốn lui thì cứ lui, còn muốn lưu lại thì cứ tùy tiện?

Lão bắt tử gât đầu, nhưng dặn :

- Lão bắt tử này ngoài Chưởng môn thì chỉ tin vào những ai bị sinh cầm chung số phận. Thôi thì đành, chỉ lên đưa tin cho những nhân vật này thôi. Ai muốn tin hay không thì tùy.

Họ chia nhau đi báo tin, không nhiều, chỉ chừng mười mười hai người độ đó đã cùng thoát ở Khúc phủ. Đến những người này vì cũng tin vào Chưởng môn nhân đương nhiệm của họ nên lại tiếp tục đưa tin. Còn thêm nữa là những bằng hữu, những đồ tử đồ tôn của họ, lẽ nào họ lui mà không cho những kẻ tin cần cùng lui?

Vì thế, lúc Sầm Thế Nghiêm quay lại, đương trường hầu như chỉ còn lại một ít và đều là những nhân vật võ lâm thấp kém hoặc bị bỏ rơi hoặc cũng muốn lui nhưng chậm chân hơn mọi người.

Sầm Thế Nghiêm ngơ ngàng nhìn họ :

- Mọi người sao bỗng đứng lui?

Đáp lại Sầm Thế Nghiêm, một gã thư sinh tuy cổ làm ra vẻ nho nhã nhưng vẫn để lộ nét thô lỗ cả trên mặt lẫn lời nói đang dùng để chất vấn ngược lại Sầm Thế Nghiêm :

- Mọi người vì bất bình nên bỏ đi, vậy ả Thái Phi Nguyệt đâu? Sao Sầm trang chủ chỉ quay lại một mình, như thể đã thật sự có ý thu nạp ả làm thiếp?

Sầm Thế Nghiêm bối rối :

- ả đã bỏ trốn. Những thứ thiếp của mỗi kẻ thì chết, kẻ thì biệt dạng, thật không rõ là do nhân vật nào gây ra. Mà này, tiểu thế huynh là ai, tính danh thế nào, sư thừa ra sao, tư cách gì dám lớn tiếng cật vấn Sầm mỗ?

Gã thư sinh quả thật thô lỗ :

- Sao vậy? Rõ ràng những gì tại hạ vừa hỏi đều do lúc nãy Sầm trang chủ tự hứa sẽ có giao phó khi quay lại, đúng không? Sao bây giờ Sầm trang chủ không những không có phó giao minh bạch mà trái lại còn muốn trút hận lên tại hạ? Này, tại hạ không chỉ có miệng để hô hoán, nói cho mọi người biết Sầm trang chủ toan giở trò chó cạy gần nhà. Đừng nghĩ tại hạ là người dễ bị uy hiếp, dễ bị bắt nạt chứ? Xem này, có biết vật gì đây không? Hử?

“Choang!”

Gã thư sinh không chỉ thô lỗ mà còn hết sức ngông cuồng, vừa dứt lời là rút một thanh cổ kiếm ra khoe ngay.

Sầm Thế Nghiêm toan phát tác, chợt bối rối, vì thấy khá nhiều nhân vật tuy bỏ đi nhưng lại nghe có điều huyền ảo nên quay lại. Sầm Thế Nghiêm đành cười :

- Dĩ nhiên Sầm mỗ quay lại là có điều muốn phó giao. Chỉ tiếc lúc này quần hùng đa số đã bỏ về, thôi đành có lời tạ lỗi, sau này sẽ đích thân đến từng võ phái để giải thích tỏ tường hơn. Xin được thỉnh giáo quý tánh đại danh, để mỗ nhớ và tìm cách có phó giao sau này.

Gã thư sinh hậm hực, thu kiếm cất trở lại vào người :

- Ngờ sau khi luyện xong pho bí kíp Vân Long, phen này ắt có cơ hội mở mày mở mặt cùng thiên hạ. Nào ngờ đến đây chỉ gặp toàn lũ bị thệt, chỉ là phường giá áo túi cơm không hơn không kém. Hừ!

Và gã quay đi, chợt bắt gặp nhiều nhân vật võ lâm nhìn gã bằng ánh mắt khó chịu. Gã lập tức trừng mắt nhìn lại :

- Nhìn gì? Ta nói không đúng sao? Hay là bọn ngươi muốn thử? Lại đây, ta chỉ mới hạ sát có mười gã vô dụng Vạn Xà giáo, còn đang ngứa ngứa muốn động chân tay nữa đây. Vậy thì đứng là lũ bị thệt. Hừ!

Chợt có một nhân vật lao đến :

- Ta là Đơn Chưởng Đả Tam Xà, họ Thích, đơn danh là Hỏa. Ta muốn minh chứng ta hay ngươi là bị thệt. Hãy tiếp chiêu!

“Ào...”

Gã thư sinh gạt đầu và lẹ tay lấy kiếm :

- Có như thế chứ. Trúng!

“Vù...”

Và kiếm của gã không chỉ xuyên phá chưởng kinh của Thích Hỏa mà còn ung dung vạch một vết khá dài trên cánh tay phát chưởng, làm Thích Hỏa hốt hoảng ôm tay lùi về :

- Ôi... kiếm người nhanh quá!

Gã thư sinh cười khà khà :

- Đó là chiêu “Vân Long Xuất Động”. Nếu không đủ nhanh để người nhìn thấy và phá đi thì sao? Nào, phục hay bất phục? Hà hà...

Một đại hán nện chân bước đến :

- Kiếm của các hạ dù nhanh nhưng vị tất đủ uy lực để đón đỡ đòn đao của Triển Bàn này, dám không?

Gã thư sinh khe khẽ huýt sáo miệng :

- Nhanh và thật nhanh là đủ. Cần gì mạnh chỉ tổ hao tổn chân nguyên? Huống hồ tạng của tại hạ lại gầy gò ốm yếu, đâu như các hạ chỉ là hạng võ biên vũ phu cục súc mới thích dùng đại đao? Xuất thủ đi...

Triển Bàn bị chê là cục súc liền động nộ bạt đại đao ngay :

- Tay trời gà không chặt như người đã muốn chết thì ta cho toại ý. Đỡ!

“Ào...”

Gã thư sinh phát cười âm lên :

- Muốn lấy mạng ta, đao của người đừng để lộ sơ hở như thế này chứ? Là chỗ này đây. Trúng! Ha ha...

“Soạt!”

Kiểm chiêu của gã quả là nhanh, đã lướt theo sóng đao của Triển Bàn để róc ngược lên trên, làm toàn bộ y phục ở cánh tay họ Triển bị rọc đứt tung, để lộ một bắp tay dù cuộn cuộn nhưng vẫn run bắn lên vì ngỡ đã bị kiếm chiêu tiện đứt lìa.

Triển Bàn vội ôm đao lùi đi một mạch, thẹn quá chẳng dám nhìn ai.

Gã thư sinh lại ngông nghênh nhìn quanh, sau đó tự ý bỏ đi, miệng cười sằng sặc :

- Ha ha...

Mọi náo nhiệt vậy là không còn, tất cả đều bỏ đi và mọi lời lúc này bàn tán đều nói về gã thư sinh vô danh với kiếm pháp cực nhanh, cực kỳ lợi hại, có từ một thứ bí kíp gọi là Vân Long bí kíp.

28. Chương 28: Đối Diện Thù Nhân: Sinh Tử Đầu

- Tiểu thể huynh xin dừng bước!

Gã thư sinh bị ngăn lối chợt giật mình và vội xuất kiếm ngay :

- Ai? Muốn động thủ thì hãy xưng danh.

Sầm Thế Nghiêm nhẹ nhàng tránh thoát chiêu kiếm của gã và ung dung mỉm cười :

- Không lẽ tiểu thể huynh không sớm nhận ra thanh âm giọng nói của Sầm mỗ? Đừng khảnh trương như thế. Vì Sầm mỗ chỉ muốn cùng tiểu thể huynh trước thì đàm đạo, sau nếu hợp sở thích thì kết tình huynh đệ. Tiểu thể huynh không ngại chứ?

Gã thư sinh cau mày, tay thì thu kiếm về :

- Không cần nói tại hạ cũng nhận thấy sở thích không hợp rồi. Sầm trang chủ có cần nghe một lời giải thích?

Sầm Thế Nghiêm có một thoáng bối ngỡ, nhưng sau đó vẫn cười :

- Sầm mỗ đang muốn nghe. Sao?

Gã thư sinh nhìn quanh và vì thấy nơi đây thật vắng vẻ, không có ai, nên thở dài :

- Là người, ai lại không muốn có ngày thành đạt, nhất là lưu lại công danh hiển hách gì đó cho hậu thế. Tại hạ may có chút thực học, định noi gương tiền nhân, chim khôn lựa cành vững mà đậu, tại hạ không nghĩ đó là sở thích hợp với Sầm trang chủ dường như là nhân vật được gọi là Nhân vi du hưởng? Chỉ tiếc lần này tự tìm đến nơi náo nhiệt lại không tìm thấy chí ít là chỉ một nhân vật như tại hạ mong muốn.

Sầm Thế Nghiêm gật gù khen :

- Có chí khí và hảo khí phách. Vậy nếu Sầm mỗ dẫn tiểu thể huynh đến một nhân vật như thế, liệu sở học của tiểu thể huynh có đủ đáp ứng một vài đòi hỏi có thể bảo là khá khó khăn giả như nhân vật đó đưa ra không?

Gã thư sinh vỗ lấy ngay cơ hội đó :

- Nhân vật nào? Tại hạ cần biết rõ tính danh, bối phận, thậm chí kể cả chủ trương tôn chỉ của nhân vật đó mới dám quyết định là có nên xuất lực hay không?

Sầm Thế Nghiêm cười cười :

- Chủ trương tôn chỉ như thế nào mới gọi là thích hợp với tiểu thể huynh?

Gã đáp ngay :

- Phải vì vô lâm, duy trì chính nghĩa. Và tốt nhất phải là người có bản lĩnh cực cao, đủ để dám đứng ra chủ trì đại cục, nhất hô bá ứng. Chỉ đối với một nhân vật như thế tại hạ mới mãn nguyện được thỏa chí tang bồng, mặc tình tung hoành vùng vẫy, hô phong hoán vũ.

Sầm Thế Nghiêm phá ra cười :

- Nhân vật tiểu thể huynh chọn chính là bậc đại hiệp, bản lĩnh là đại cao thủ, cung cách hành động thì là bậc đại quân tử luôn quang vinh lỗi lạc. Nhưng liệu bản lĩnh của tiểu thể huynh có đủ để lọt vào mắt nhân vật đó chăng? Hay nói đúng hơn, tiểu thể huynh đòi hỏi quá cao e không tự lượng sức chăng? Hoặc giả Sầm mỗ vì mắt kém nên không đủ tinh tường để nhận ra tiểu thể huynh là bậc chân nhân bất lộ tướng?

Có phải thế chăng? Ha ha...

Gã thư sinh bĩu môi :

- Phải hay không, nếu Sầm trang chủ muốn, xin cứ thử khắc biết.

Sầm Thế Nghiêm nhận lời ngay :

- Sầm mỗ lúc này đã có dịp mục kích kiếm pháp của tiểu thể huynh, do nhanh nên không cần biến hóa. Hay thật sự còn nhiều biến hóa nhưng vì chưa gặp đối thủ xứng tay nên tiểu thể huynh chưa có cơ hội phô diễn? Bởi muốn minh bạch nghi vấn này, Sầm mỗ cũng muốn thử một phen. Nào, xuất chiêu đi.

Gã thủ kiếm :

- Sầm trang chủ định cứ thế này tỷ đấu? Không cần vũ khí sao?

Sầm Thế Nghiêm cười tự tin :

- Nếu thật sự cần, đến lúc đó tự khắc Sầm mỗ sẽ có cách ứng phó kịp lúc. Nào, đừng ngần ngại. Mời!

Gã điểm một nụ cười nhẹ :

- Hào khí và đởm lược như thế này khiến tại hạ cần phải hỏi trước, phải chăng sở trường của Sầm trang chủ chỉ là hậu phát chế nhân, chỉ phát chiêu khi nhận biết chắc đối phương lộ sơ hở? Nếu vậy, không cần thử làm gì vô ích.

Sầm Thế Nghiêm cau mày :

- Sao vậy? Hay chiêu thức của tiểu thế huynh tự phụ là không có sơ hở?

Gã cười :

- Ở đời làm gì có loại võ công không có sơ hở? Tại hạ bảo không cần vì kiếm pháp Vân Long của tại hạ cũng có sở trường là nhắm vào sơ hở của người đến tấn kích đắc thủ. Sầm trang chủ phải là người ra tay trước tại hạ mới dựa vào đó xuất thủ theo.

Sầm Thế Nghiêm gật gù và phì cười :

- Ngờ thế nào, chứ muốn ra tay trước thì dễ thôi, có khó gì cho cam. Hãy cẩn trọng. Đỡ!

Sầm Thế Nghiêm hô đánh là đánh ngay và kỳ thực chỉ là một chiêu chiêu lệ.

“Vù...”

Gã thư sinh cũng phì cười, phản kích lại vẫn bằng một chiêu kiếm chỉ đủ nhanh cho phải lẽ :

- Sầm trang chủ cần phải cật lực mới được. Nếu không thì...

Gã chưa dứt lời thì Sầm Thế Nghiêm bỗng vỗ thêm một tả kinh thật mạnh vào gã :

- Ai bảo mỗ chưa cật lực? Đây này!

“Ào...”

Gã thư sinh dù vậy vẫn không nao núng. Gã chỉ cần nghiêng nửa người qua bên tả là vừa đủ thoát, lại còn vừa thuận tay thích một kiếm thật thần tốc vào Khí Hải huyết của Sầm Thế Nghiêm :

- Cẩn trọng. Trúng!

“Vù...”

Nhưng gã vừa nghiêng người xuất kiếm thì hữu thủ của Sầm Thế Nghiêm chợt bắt thần xuất hiện, quá nhanh và quá biến ảo, chộp mạnh vào mặt gã theo một thức như trảo. Đồng thời cũng quát :

- Trúng!

“Ào...”

Đôi mắt gã thư sinh vụt bắn ra những tia tinh quang kỳ quái. Và gã vừa ngã ngật đầu về phía sau vừa đẩy thẳng luôn thanh kiếm cho ngấp vào Khí Hải huyết của họ Sầm, miệng thì cười lạnh :

- Trang chủ để lộ sơ hở thế này, không ngại mất mạng sao? Đã vậy thì, hừ...

Và đầu mũi kiếm của gã thật sự chạm vào Khí Hải huyết của họ Sầm. Nhưng thật lạ, Sầm Thế Nghiêm vẫn bình an vô sự, không những thế, họ Sầm không chỉ không nao núng mà còn ung dung kéo mạnh hữu trảo qua một bên, chấp nhận cái ngã ngật đầu của gã thư sinh làm cho chiêu trảo bị hụt mất đối tượng, nhưng bù lại, lúc họ Sầm kéo chệch ngay hữu trảo thì ống tay áo đã như “Thiết Phất Tụ Phong”, vỗ sần sật vào mặt gã thư sinh đến rát bỏng. Họ Sầm còn quát :

- Ai mất mạng mới được? Hãy xem đây!

“Ào...”

Cách biến chiêu của họ Sầm quả là lợi hại, vô tình biến điều đó thành cách ứng phó cực kỳ cao minh, làm gã thư sinh nếu không muốn bị ống tay áo được dồn lực cứng như thép của họ Sầm chấn vỡ ngũ quan, có thể dẫn đến mất mạng thì chỉ còn mỗi một cách là nuốt tiếc thu kiếm về, chấp nhận chỉ mới chạm chứ chưa thể xuyên thấu kiếm qua huyết khí hải của họ Sầm, đồng thời gã còn phải thi triển thật nhanh tư thức Phi

Yến Đảo Thanh để bật tung người uốn ngược về phía sau, kịp thoát cái võ chính diện của họ Sầm chỉ vừa mới làm cho khắp mặt gã rất bông.

“Vù...”

Nhờ đó song phương có cơ hội tạm dừng tay cho dù chỉ mới so với nhau mỗi người một chiêu nhưng kèm theo thì có những hai ba thức biến hóa thần tốc.

Gã thư sinh đã ổn định thân hình, trợn mắt nhìn Sầm Thế Nghiêm :

- “Kim Cương Bất Hoại”?

Sầm Thế Nghiêm thì cười lạt với gã :

- Nghịch tử Sầm Phong ngươi thật to gan, đã dìm che giấu diện mạo, là diện mạo ta ban cho ngươi lúc mới tượng hình một bào thai, lại còn dám lộng giả thành chân, mượn cuộc tỷ đấu để quyết lòng sát hại chính thân phụ. Ngươi xa ta chỉ mấy năm mà đã biến thành tồi tệ đến thế sao? Nghịch tử, bất hiếu tử!

Gã thư sinh lập tức nhớ lại ống tay áo của họ Sầm vừa kéo sát qua mặt rất bông.

Và bây giờ gã vùng cười vang :

- Diện mạo nào lão ban cho ta? Hãy nghe đây, ta là Cao Phong, Sầm Thế Nghiêm ngươi là kẻ đại thù đã sát hại song thân ta. Hôm nay Cao mỗ quyết báo thù, cho dù lão có tám thân Kim Cương Bất Hoại đi chăng nữa thì hôm nay vẫn là ngày cuối cùng của lão trên dương thế. Hãy tận lực mà bảo vệ sinh mạng lão. Đỡ! Ha ha...

Gã chính là Cao Phong, bị bại lộ chân tướng vì không ngờ chiêu Thiết Phát Trụ Phong của họ Sầm đã được lão cố tình vận dụng để lộ bỏ giả diện hoặc xóa bỏ lối dìm che mà Cao Phong dùng cho mưu đồ ngày hôm nay, chính thức hủy bỏ tính danh Sầm Phong để dùng lại danh tánh đích thực từ khi tổ tông thân thế. Và Cao Phong đã bật loang kiếm lao thần tốc vào kẻ thù.

“Ào...”

Sầm Thế Nghiêm phản ứng ngay, vừa phần nộ xuất chiêu động thủ, vừa giận dữ quát tháo âm vang :

- Ngươi ở họ Sầm. Kẻ nào muốn ta và ngươi diễn cảnh phụ tử tương tàn, bịa ra chuyện ngươi ở họ Cao, biến ngươi từ một nhi tử hiếu thuận trở nên đại nghịch bất đạo, phương thiên hại lý? Kẻ nào? Kẻ nào? Nói!

“Vù...”

Thế là từ mục đích tỷ đấu ban đầu giờ đây giữa họ Sầm và Cao Phong chính thức diễn khai một trường sinh tử đấu, quyết không ai nhượng ai.

Sầm Thế Nghiêm vừa dứt lời thì đến lượt Cao Phong vừa biến chiêu, tìm cách tấn công ráo riết tử thù vừa cười lạt :

- Lão có biết Thánh Y Cao Đại Từ? Lão không phủ nhận lão chính là người đã lâu nay giam giữ Thánh Y? Đây chính là gia nội tổ, và đây là chiêu ta dùng để thay nội tổ đòi lại công bằng. Đỡ!

“Ào...”

Sầm Thế Nghiêm đã nói không ngoa khi bảo chưa đến lúc cần đến khí giới. Với chiêu pháp biến hóa vô lường, Sầm Thế Nghiêm còn cao minh đến độ có khi đổi chiêu thành trảo, thành cầm nã hoặc thành quyền, vẫn chưa để lộ nao núng trước kiếm pháp lợi hại của Cao Phong. Và lúc này lão đang dùng cầm nã, cố chộp vào không chế tay cầm kiếm và uy hiếp khắp các huyết đạo trọng yếu của Cao Phong :

- Ngươi lại nghe theo lời xằng bậy để kẻ có ác tâm lung lạc ngươi sao? Ta giam giữ Thánh Y để làm gì? Và Thánh Y nào là nội tổ của ngươi? Tội quên tổ quên tông, quên cội quên nguồn của ngươi thật đáng bị trừng trị. Đỡ!

“Vù... vù...”

Cao Phong đổi qua kiếm pháp Câu Hồn, đã được Ngân Kiếm Câu Hồn Hứa Thừa Ân trao tặng kinh văn kiếm quyết :

- Thật lão không giam giữ Thánh Y? Vậy tại sao có sự trùng hợp, lão và kẻ ác ma từng giam giữ Thánh Y đều cũng có như nhau một thê năm thiếp? Lão đừng phủ nhận nữa. Đờ!

“Ào... ào...”

Sầm Thế Nghiêm bật cười :

- Thảo nào Hứa lão lúc nãy cứ hết lời tán dương, bảo ta có một nhục tử tư chất bất phàm, bản lãnh tuyệt cao. Thì ra người đã được Hứa lão chân truyền kiếm pháp. Nhưng nếu chỉ vì thế mà mong ta nhận điều không do ta thực hiện, người thật quá lắm. Đờ! Ha... ha...

“Vù...”

Công phu Sầm Thế Nghiêm dù không lộ rõ xuất xứ nhưng cách biến hóa thì tốt cùng cao minh khiến Cao Phong phải càng lúc càng dốc hết tuyệt kỹ sở học :

- Vậy lão nói đi, vì sao cả năm thứ thiếp của lão, trong đó có hai người ta từng biết, lúc thoát về Sầm gia thì am tường võ công nhưng bây giờ toàn bộ chân nguyên nội lực của họ đều bị tiêu tán? Lão là hạng tàn độc, bất cận nhân tình, là quỷ chứ không còn là người. Ta giết lão. Hãy đờ!

“Ào...”

Sầm Thế Nghiêm cười to hơn :

- Về với ta, họ ung dung hưởng thụ cuộc sống nhàn vi du hưởng, thì cần gì võ công? Huống hồ, ha ha... công phu của họ, còn hay mất là tùy họ, tại sao lại do ta khiến họ bị mất võ công? Người lạ thật đấy. Ha... ha...

“Vù...”

Cao Phong đổi qua kiếm phái Quỷ Lâu Vạn Thủ Kiếm :

- Dùng Ngũ Tuyệt Hương để vừa thỏa mãn dục vọng vừa cưỡng đoạt toàn bộ chân nguyên của người. Đây là một thủ đoạn độc ác quen dùng của kẻ từng giam giữ Thánh Y, cũng có một thê năm thiếp như lão. Tương tự, năm thứ thiếp của lão cũng bị mất hết chân nguyên từ khi về hầu hạ lão. Chẳng phải lão chính là hung thủ giam giữ Thánh Y thì còn ai vào đây? Đờ kiếm!

“Vụt...”

Sầm Thế Nghiêm nhếch môi ngạo mạn :

- Ta vẫn không hiểu người muốn nói gì, chỉ lấy làm lạ là tại sao người quá quan tâm đến năm thứ thiếp của ta cũng chính là nhị di, tam di, và cũng đều là kẻ mẫu của người? Hay người có tà ý, vì đồ kị nên muốn cùng họ diễn trò loạn luân và đã từng làm như thế sau lưng ta? Có phải như thế không? Nói!

“Ào...”

Thấy lão cảm phẫn, Cao Phong vì biết lão giả vờ nên cười vang :

- Lão đã bắt lực vì quen lạm dụng tà dược Ngũ Tuyệt Hương, đến nỗi có lần toan cưỡng hại Thái Phi Nguyệt lão phải cất công đi đến tận nơi giam giữ nội tổ ta để hỏi lấy xuân dược. Có hậu quả này thật xứng đáng với hạng tà tâm như lão. Ha ha...

Sầm Thế Nghiêm như bị chạm nọc, động nộ lao quyết liệt vào Cao Phong :

- Có phải chính người đã cố ý gây huyền não ngày hôm nay tại Huỳnh Phong trang của ta? Người cũng đã hạ sát tam nương của ta? Tại sao? Những thứ thiếp còn lại của ta đâu? Nói! Hay người muốn chết?

“Ào... ào...”

Cao Phong chuyển qua Độc Long kiếm pháp, chân thì di hình hoán vị theo Thiên Long Mê Tung Bộ, cũng quyết liệt tấn công tử thù :

- Lão không ngờ à? Vậy thì kém quá. Vì đây toàn là những mưu kế do chính lão khi còn giả vờ làm lão Lấn truyền thụ cho ta đấy. Hay lão quên có một thời lão là lão Lấn? Đờ!

“Vù...”

Sầm Thế Nghiêm lập tức giả vờ ngây ngô :

- Lão Lăn nào? Có phải là một lão vô dụng đã một độ lưu ngụ ở Sầm gia và sau đó bỗng đột ngột thất tung chẳng? Ý người muốn bảo ta cũng vô dụng như vậy? Thật quá đáng. Đỡ!

“Ào...”

Cao Phong thi triển kinh thân pháp Độc Long Lộng Thiên để tránh chiêu, nhân đó phản kích lại một kiếm :

- Lão Lăn cũng chính là kẻ từng giam giữ Thánh Y. Nếu lão không phủ nhận đã giam giữ Thánh Y thì lão Lăn chính là lão. Mà này, lão còn nhớ lần cuối cùng lão bảo ta tắm rửa tẩy uế, sau thời gian dài lão đào luyện, bắt ta bế quan tọa công chẳng? Lão có sắp sẵn đôi ba bộ y phục bảo ta thay, những y phục lão cho thám sát Thập Lý Hương để sau này dễ sai người bám theo dò xét ta. Lão nhớ chứ? Ta vẫn hận vì cách lão dùng để chất lên vai ta cùng một lúc những ba bốn án mạng. Đỡ!

“Ào...”

Đến lượt lão tránh chiêu và tìm cơ hội phải thủ hoàn công :

- Ta lo cho người tắm? Hồi nào? Y phục nào tắm sẵn Thập Lý Hương? Chớ nói nhảm. Đỡ!

“Vù...”

Sầm Thế Nghiêm vừa phát kinh thì lập tức Cao Phong đột ngột tung tả kinh đón đỡ :

- Ý ta muốn nhắc lão hãy nhớ lại bộ y phục cũ nát của ta lần đó buộc phải vất bỏ đi. Lão có muốn biết vì sao ta sớm nhận ra lão Lăn chính là kẻ giam giữ nội tổ ta và sau đó thì phát giác kẻ giam giữ nội tổ và lão chỉ là một chẳng? Đỡ xong kinh này ta sẽ cho lão toại nguyện. Chưởng!

“Ầm!”

Sầm Thế Nghiêm bị chấn kinh của Cao Phong làm cho khựng lại đến kinh ngạc :

- Nội lực người khá đấy. Vậy điều gì đã xảy ra cho bộ y phục cũ nát của người?

Cao Phong lại loang kiếm lao đến, chấn động vì nội lực kinh hồn bạt tụy của lão nên tìm cách tránh chạm chưởng cùng lão lần thứ hai :

- Lão vẫn không nhận lão là lão Lăn? Vậy nghe đây, chỉ vì tình cờ, lần đó ta đã nhét bỏ bộ y phục cũ nát vào một kẻ đá ngầm dưới đáy nước và mạch nước sau đó dĩ nhiên chảy cuốn bộ y phục đi. Đến gần đây, vì ta muốn minh bạch lão Lăn là ai nên rắp tâm quay lại Hồng Ma bảo. Và trong khi chờ màn đêm xuống sẽ xâm nhập Hồng Ma bảo, ta lo tìm chỗ nghỉ ngơi ở cách đây không xa. Và đã bất ngờ giật mình vì phát hiện bộ y phục cũ nát của ta độ đó lại nằm vắt vẻo ở nguồn một con suối, ngay tại Thiên Hậu sơn.

Lão tiếp tục xuất lực lo đối phó hóa giải kiếm chiêu Độc Long của Cao Phong :

- Thế thì sao? Đỡ!

“Ào...”

Cao Phong loang kiếm phản công :

- Không sao cả, chỉ ngoại trừ một việc là nhờ tìm thấy lại bộ y phục nên ta cũng phát hiện chỗ lão Lăn đào luyện ta hóa ra là ngay tại Thiên Hậu sơn. Lại nhờ đó ta kịp giải cứu Thái Phi Nguyệt thoát khỏi tay dâm ô của lão. Cuối cùng thì nhờ Thái Phi Nguyệt nên ta phát hiện và cứu được nội tổ ta khỏi cảnh giam giữ đã lâu. Lão là lão Lăn, lão Lăn là lão. Đỡ!

“Vù...”

Sầm Thế Nghiêm ồm ờ nửa nhận nửa không :

- Tại sao người nghi ngờ và quyết tâm tìm hiểu minh bạch về lão Lăn? Nhưng trước khi giải thích, hãy nhận của ta một chiêu. Trúng!

“Ào...”

Cao Phong động nộ, chuyển hữu kiếm qua tay tả, dùng hữu thủ phát một kinh Độc Long :

- Vì lão đã lộ sơ hở khi tuy giữ kín thân phận và lai lịch, lại tự phụ cho Thái giáo chủ Vạn Xà giáo hay công phu lão luyện là “Vạn Lưu Quy Tông”. Đây là chương Độc Long do ta đặc thủ lần vô tình cứu mạng và giải thoát Thái giáo chủ Vạn Xà giáo. Đỡ!

“Ầm!”

Sầm Thế Nghiêm lần này không những không hề bị khựng lại mà còn đủ lợi hại để lập tức lao áp sát vào Cao Phong :

- “Vạn Lưu Quy Tông” thì sao? Đỡ!

“Ầo...”

Cao Phong lần này đành vận dụng Thiên Long Mê Tung Bộ để tránh cơn hưng phấn quá vượng khí của lão :

- Vì Thái giáo chủ Vạn Xà giáo do phát hiện ta tiếp nhận những sở học mới quá nhanh nên đề quyết ta cũng đã từng luyện qua “Vạn Lưu Quy Tông”. Có nghĩa là kẻ thù mưu hại Thái giáo chủ Vạn Xà giáo và lão Lãn chỉ là một. Và sau khi đến Thiên Hậu sơn để minh bạch, ta còn nhận ra lão Lãn cũng là nhân vật đứng sau lưng Xuyên Vân - Vạn Xà, mê hoặc cả Khúc Hồng Nguyên. Từ đó, ta lập thế, sẽ phá hỏng mọi âm mưu của kẻ này bằng mọi cách. Và như lão ắt hẳn đã nhiều lần mục kích. Ha ha... ta giúp Kim Phụng thanh lý môn hộ, chấn hưng Vạn Xà giáo. Ta lập kế để Khúc Hồng Nguyên tự làm hỏng kế sách muốn xuất hiện như một anh hùng của lão. Và hôm nay, ở đây ta làm lão bề mặt bằng cách cho mọi người nghĩ lão vì tham danh háo sắc nên quyết giữ Thái Phi Nguyệt cho bản thân. Đều là những gì do lão bỏ công đào luyện ta đấy. Ha ha...

Sầm Thế Nghiêm càng thêm động nộ, mắt bắt đầu phát lộ hung quang :

- Người đã giải thoát ả? Những thứ thiếp của ta đâu? Nói mau, trước khi ta giết người!

“Ầo... ào...”

Cao Phong cố tránh khí thế đang hăng vượng của lão và sẽ mau chóng làm lão kiệt lực nếu biết cách khích nộ lão :

- Lão không hỏi ta về cách giải cứu Thái Phi Nguyệt? Đồng thời đâu là cách ta đã lập mưu, giúp Thái giáo chủ Vạn Xà giáo và Lệnh chủ Xuyên Vân hiện lúc này vẫn bình yên vô sự sao? Ha ha...

Sầm Thế Nghiêm ngơ ngàng :

- Chẳng phải cả hai đã tự sát sao? Họ chỉ trá tử? Là người gây ra? Người thật đáng chết. Đỡ chừng!

“Ầo...”

Cao Phong càng khích nộ lão nhiều hơn :

- Cũng công phu lắm đấy. Đầu tiên là ta theo lời Thái Phi Nguyệt chỉ điểm giải cứu an toàn Kim Phụng và Tuyết Sương từ một nơi giam giữ chỉ có mẫu tử Thái Phi Nguyệt biết. Sau đó nhờ dị dung, cả ba chúng ta dễ dàng hòa lẫn vào dòng người giang hồ nô nức kéo đến đây như trẩy hội. Ta đã nhân đó bảo hai nàng hãy chọn và nhìn cho kỹ cách đi đáng đứng của hai trong năm thứ thiếp của lão.

Sầm Thế Nghiêm gầm vang quật kinh tới tấp, quá phần nộ :

- Vậy hai thứ thiếp ta sai vào trong để dẫn hai mục tiêu đã bị bọn người hạ thủ, tráo vào bằng hai ả đã được người dị dung thật giống họ? Mưu kế quả cao minh, càng chứng tỏ Cao Phong người thật đáng chết. Đỡ chừng!

“Ầo...”

Cao Phong phát sợ cho nội kinh quá uy mãnh của lão, đành lánh nặng tìm nhẹ là thượng sách :

- Chỉ đáng tiếc cho nhị nương vì vẫn còn nhớ nên nhận diện được ta. Vạn bất đắc dĩ, ta đành kết liễu, âu cũng là cách giúp nhị nương sớm thoát nợ đời và ta tự có phận sự thay nhị nương đòi ở lão một sự công bằng mà lão không thể thoái thác. Phải chăng đó cũng là nguyện vọng của những thứ thiếp còn lại hiện

đang được Thái Phi Nguyệt, Kim Phụng và Tuyết Sương chăm sóc quan tâm? Lão đừng mong tìm lại họ. Ha ha...

Sầm Thế Nghiêm cuồng nộ lao đến :

- Tiên giết người, hậu cứu người. Bọn người đâu phải đối thủ của ta. Đờ chiêu!

“Ào...”

Cao Phong phát hiện lão vì cuồng nộ nên lộ sơ hở, liền bật thanh kiếm :

- Lão cũng đờ!

“Vút...”

Nhưng chợt nhớ lão có tấm thân Kim Cương Bất Hoại, Cao Phong đang đâm kiếm vào thân lão liền chuyển hướng, đâm vào đại huyết Đan Điền của lão.

“Vù...”

Lão lách tránh thật nhanh, nhân đó vỗ một kinh thật lợi hại vào Cao Phong :

- Người chậm rồi! Trúng!

“Ào...”

Cao Phong bị thế đánh áp ặt của lão uy hiếp, quá hoảng sợ đành thu kiếm co nhảy lùi cho thật lẹ.

“Vút!”

Lão bật cười lao vút theo :

- Chạy cũng chậm. Đờ! Ha ha...

“Vù...”

Khí thế lão quá vượng, nội lực lão cứ như sóng triều cuộn mãi không thôi. Cao Phong vội lẩn tránh lần nữa, nhân đó thu kiếm cất luôn vào người.

“Vút!”

Lão hiểu ý Cao Phong nên cười ngạo nghễ :

- Không chạy được, toan liều mạng ư? Càng tốt. Vậy thì đờ. Ha... ha...

“Ào...”

Cao Phong bật tung nhị kinh :

- Đã đối mặt kẻ thù, ai bảo ta chỉ muốn chạy? Xem chừng.

“Vù...”

Nhị kinh chạm nhất chiêu, nhưng phát ra chỉ một tiếng chấn kinh vồn vện.

“Ầm!”

- Nội lực của người...

Cao Phong có cơ hội lao đến chiếm tiện nghi xuất thủ trước :

- Những chân nguyên lão đoạt chỉ là thứ ô hợp, so được với ta vốn dĩ đã đạt Nhị Nguyên Lưỡng Nghi sao? Đờ!

“Ào...”

Lão vùng cười vang :

- Nhị Nguyên Lưỡng Nghi? Để xem nào. Xem lợi hại thật không nào. Ha ha...

Và lão chợt vẩy xạ đúng ba lượt nhu kinh và kinh cuối hóa thành đạo cường kinh lợi hại khó tả.

“Ầm! Ầm!”

Đến lượt Cao Phong bị khựng lại :

- “Độc Long Tam Vỹ”? Võ học Vạn Xà giáo ắt là do Ngọc Giao hoặc Thừa Vô tự nguyện chỉ điểm cho lão?

Lão lao đến thật thần tốc :

- Người sẽ còn kinh ngạc nhiều. Ha ha...

“Vù...”

Cao Phong thất kinh, tìm cách tránh :

- Lôi Phong Phích Lịch của Hoa Sơn? Quả nhiên bao công phu bí kỹ vì thật sự có lưu lại tại Hồng Ma bảo nên đều lọt vào lão? Lợi hại thật, hơn cả Tư Mã Vương khi thi triển cũng chính tuyệt kỹ này!

Lão quyết không để Cao Phong có cơ hội kịp thoát :

- Bí mật này sẽ không ai biết một khi người chết và cả mộ Xuyên Vân lệnh cũng chết. Ha ha...

“Ào... ào...”

Cao Phong thấy lão đã chịu thừa nhận, nghĩa là phen này lão đã quyết không thể để Cao Phong còn mạng thoát đi. Vội nghiêng răng, Cao Phong lại tung nhị kinh :

- Muốn giết ta không dễ đâu. Đờ này!

“Ầm! Ầm!”

Nhưng lần này, Cao Phong vì không lường hết bản lĩnh thật của lão nên không những bị bức lùi mà còn bị lão ào ào lao đến tấn công cấp tập :

- Không dễ thật ư? Xem đây. Ha ha...

“Ào...”

Cao Phong có lùi thêm cũng không kịp, đành nghiêng răng xuất lực, chấp nhận cùng lão đối kháng một lần nữa :

- Đờ!

“Ầm! Ầm!”

Cao Phong bị đẩy lùi nửa trượng. Vút một cái, lão vượt qua nửa trượng Cao Phong vừa lùi, để giáng ra một kinh tối hậu :

- Nạp mạng!

“Ào...”

Cao Phong rung động toàn thân vì biết phen này khó thoát. Chợt nảy ý liều, Cao Phong lập tức vận dụng toàn bộ chân nguyên, quyết tự bảo hộ tâm mạch và hờm sẵn chỉ pháp Hư Vô của phái Vô Đang, chờ đến lúc tối hậu sẽ cùng lão tử thù đồng ư quy tận. Và điều đó đã xảy đến. Kinh của lão giáng vào Cao Phong.

“Ầm!”

Hư Vô chỉ của Cao Phong xuyên thẳng vào tâm thất lão.

“Viu... Bùng!”

Cao Phong thổ huyết, lão đảo lùi vô tận.

- Oẹ...

Sầm Thế Nghiêm thì khựng lại, dung diện chợt tái nhợt và toàn thân thì run bắn lên theo từng cơn vì bị huyết khí sôi trào. Lão chợt kêu thất thanh :

- Cang Khí Hộ Thân? Làm thế nào người luyện được mức nội lực thượng thừa này? Chẳng lẽ toàn bộ chân nguyên của người thay vì bị Thái Phi Nguyệt làm cho thất tán, người lại đoạt hết chân nguyên của ả?

Cao Phong cũng đã ổn định cước bộ, lấy tay áo lau sạch huyết bắn vừa thổ ra vẫn còn dính quanh miệng :

- Lão không hề có Kim Cang Bất Hoại Thân? Lão chỉ nhờ giáp y bảo bồi hộ thể? Vậy phen này, quả thật, lão chỉ còn cách nạp mạng cho ta thôi.

Và Cao Phong lại lấy kiếm cầm tay, lừ lừ tiến về phía lão.

Lão biến sắc, chợt gọi to :

- Hiện thân mau, Thập Nhị Tú Hồng Võ. Giết!

Cao Phong giật mình vì lập tức sau tiếng lệnh của lão, mười hai nhân vật gọi là Thập Nhị Tú Hồng Võ không hiểu đã mai phục ở đâu và từ lúc nào bỗng đồng loạt xuất hiện. Thất kinh, Cao Phong vội xoay người bỏ chạy.

“Vút!”

Mười hai nhân vật nọ cùng cười vang, ung dung chạy đuổi theo :

- Người chạy thoát sao, tiểu tử? Ha ha...

Cao Phong vẫn chạy, đồng thời chợt vẩy tay, ném ngược về phía sau một vật.

“Vù...”

Có tiếng lão họ Sầm quát vang, cảnh giác bọn Thập Nhị Tú Hồng Võ :

- Lệnh tiên Xuyên Vân, tiểu tử ném chính là cách giúp y đào thoát. Mau phân khai, càng tránh xa vật đó càng tốt!

Nhưng Cao Phong đã kịp vận dụng sóng kinh “Xuyên Vân Phá Thạch”, làm cho mũi tiên Xuyên Vân vừa ném lại tự phát nổ.

“Ầm!”

Màn hắc vụ theo đó tuôn ra mịt mù.

Cao Phong tăng hết cước lực chạy nhanh hơn và tìm đủ cách hầu mong sao đừng để lại bất kỳ dấu tích nào cho bọn Thập Nhị Tú Hồng Võ biết lối theo dấu đuổi mãi.

Cao Phong có một lần chui vào một bụi cây nắp kín, lo lắng dò xét xung quanh và cố sao cho mau ổn định chân nguyên. Sau đó, lúc xuất hiện trở lại, thì đã hóa thành một lão phụ già lồm khồm, cứ chầm chậm bỏ đi. Cao Phong đã lại dụng thuật dị dung, lần này chỉ cần thoát mà thôi.

* * * * *

Có một nữ nhân xuất hiện, sát khí đằng đằng chặn quát Cao Phong :

- Đứng lại! Một lão bà già yếu thì tuyệt đối không khi nào dám một mình tiến vào chỗ chốn thâm sơn cùng cốc này. Người là...

Cao Phong lại thổ huyết, cứ xua tay toan nói nhưng máu huyết cứ tuôn trào và hai mắt cơ hồ trợn ngược :

- Nguyệt... Nguyệt... Oe...

Nữ nhân kinh tâm, vội chạy đến đỡ Cao Phong vẫn mang lốt một lão phụ già nua :

- Cao lang!

Tuy kêu thất thanh nhưng nữ nhân tên Nguyệt vẫn biết lúc khẩn trương này nên có những hành động như thế nào. Nàng điểm vào vài huyệt đạo trọng yếu của Cao Phong, sau đó hồi hả lấy ra một hoàn đan được, nạp vào miệng Cao Phong.

Phục được xong, Cao Phong đã có thể lên tiếng :

- Mau trút bỏ y phục của ta. Trút hết. Cả nàng nữa. Vì nàng vừa ôm giữ ta. Thập Lý Hương sẽ là dấu vết duy nhất khiến lão ác ma và Thập Nhị Tú Hồng Võ bám theo đến tận nơi này. Nào, nhanh lên. Càng chần chờ thì càng thêm nguy hiểm.

Nàng đỏ bừng mặt. Nhưng sau khi nhìn quanh, chợt nhớ lại nơi này quả thật chính là chốn thâm sơn cùng cốc, hơn nữa thẹn mà vẫn sống hơn là vì ngần ngại sẽ chỉ chết thảm, nàng gạt đầu tỏ ý ưng thuận và tiến hành ngay.

Cao Phong vẫn còn một ít tỉnh táo trước khi hôn mê vì nội thương nghiêm trọng :

- Hủy bỏ tất cả y phục, sau đó hãy chạy loanh quanh vài nơi trước khi đưa ta về chỗ ẩn thân. Nào, bắt đầu đi. Chậm... là... chết!

Cao Phong mê lịm. Còn nữ nhân tên Nguyệt vì toàn thân đã chẳng còn mảnh y phục nào nên có thẹn có ngượng cũng bằng thừa, đành cứ thế xốc Cao Phong lên hai tay lao đi thật nhanh sau khi đã hủy bỏ toàn bộ y phục như Cao Phong dặn.

... Vào một thạch động âm u, ánh sáng chỉ có lơ mờ, chặn đón hai hình hài lỏa thể vừa chạy vào là hai nữ nhân khác cũng trạc tuổi :

- Thái Phi Nguyệt người...

Thái Phi Nguyệt nửa hờn nửa thẹn, trao vội Cao Phong cho hai nữ nhân nọ :

- Y bị nội thương nghiêm trọng, lại bị truy đuổi, nhiều lắm, toàn là đại cao thủ. Y sợ y phục đã bị phóng hạ Thập Lý Hương, cũng ngại lúc ta đón đỡ y cũng bị Thập Lý Hương bám vào. Những gì ta làm đều theo ý y. Giờ phần việc ta kể như tạm xong. Đến lượt Kim Phụng, Tuyết Sương hai người lo cho y. Đừng nghĩ ta thích để thể này xuất hiện trước hai người dù chỉ là nữ nhân như ta.

Thái Phi Nguyệt nói xong, lẩn đi thật nhanh. Và sau đó có hai phụ nhân khác, một đã già và một chỉ mới trung niên cùng từ chỗ khuất nào đó của thạch động xuất hiện. Lão bà kinh nghi thập phần nhìn Cao Phong :

- Sao thế này? Bọn người bảo y sẽ quay lại và có lời giao phó minh bạch về những hành động lạ thường nội hôm nay y đã khiến lão thân hoang mang không hiểu. Đây là cách y quay lại đó sao, một cách hoàn toàn khác thường bình sinh chưa kể nào dám làm như thế trước mặt lão thân?

Phụ nhân trung niên thì e dè nhìn hai nữ nhân đang bối rối đến đỏ mặt vì cả hai đang cùng giữ một nam nhân như thế này trên tay :

- Nhị vị cô nương từng bảo chính là nhờ diệu kế của y nên sinh mạng ta vẫn vẹn toàn? Bây giờ y ra như thế này, nhất định chỉ là do lão ác ma gây nên. Phải chăng vẫn là thủ đoạn dùng Thập Lý Hương để đuổi bám y? Nguyệt nhi của ta khi nãy sao lại vội bỏ đi, toàn thân thì... không có gì, trái lại nha đầu còn vội gạt nước mắt như đã khóc?

Kim Phụng nhìn Tuyết Sương, sau đó cả hai thở dài. Và Kim Phụng thuật lại những gì Thái Phi Nguyệt nói trong cơn hờn trách lúc nãy.

Nghe xong, phụ nhân trung niên lập tức đón lấy Cao Phong :

- Y bị nội thương? Hãy để ta khẩn cấp xem có thể giúp y được gì. Chỉ phiền nhị vị cô nương quan tâm hộ Nguyệt nhi. Nếu có y phục khác cho Nguyệt nhi dùng tạm là tốt nhất.

Đoạn phụ nhân vừa đưa Cao Phong đi vừa gọi lão bà :

- Chuyện của lũ trẻ, Thái giáo chủ thôi đừng bận tâm làm gì. Thay vì thế xin hãy cùng giúp, lo sao cho tiểu tử mau mau bình phục.

Lúc đó Kim Phụng, Tuyết Sương đã hồi hã bỏ đi, nếu không vì quan tâm đến Thái Phi Nguyệt như phụ nhân vừa nhờ cậy thì cũng vì khó thể lưu lại đây lâu hơn nữa với những điều bất bình thường vừa xảy ra cho Cao Phong vô tình để cho hai nàng mục kích.

Lão bà sau tiếng thở dài và nhìn theo hai nàng cũng đành đi theo phụ nhân trung niên.

Họ đưa Cao Phong vào một thạch động khác, gần như là liên hoàn và liền kề với thạch động vừa rồi. Ở đây, họ lần lượt kiểm tra khắp các kinh mạch của Cao Phong, sau cùng chỉ biết thở dài nhìn nhau :

- Quá nghiêm trọng. Cứ như tiểu tử vì lâm cảnh bất khả kháng đành hứng chịu trọn vẹn một kích đủ đầy uy lực của đối phương?

- Kinh mạch toàn thân hầu hết để sai lệch bộ vị. Ngữ này chỉ có thể xảy ra lúc tiểu tử quyết dùng đối phương đồng ư quy tận? Nhưng đối phương vẫn đuổi theo, đủ hiểu đấu pháp liễu sinh tử của tiểu tử đã không chút hiệu quả. Muốn chữa trị y đã không dễ và muốn đối phương dừng tìm đến đây càng không dễ hơn. Làm cách nào bây giờ?

- Phải chi có Thánh Y...

- Ước ao làm gì chuyện không thể có. Hay để lão thân thử truyền lực cho y. Chỉ mong y đã từng luyện qua tâm pháp của bí kíp Độc Long thì đây là cách khả dĩ nhất giúp nội nguyên chân lực của y dù đang thất tán tản mát cũng dễ quy hồi và tự vận dụng để tự đả thông những chỗ ứ nghẽn.

- Xin hãy để văn bối đảm nhận phần việc này. Vì theo Nguyệt nhi của văn bối cho biết, dường như tiểu tử đã đắc ngộ tuyệt kỹ truyền gia của văn bối. Nếu là thế, để văn bối truyền lực là thuận tiện nhất.

- Được rồi. Cách nào cũng được chủ yếu vẫn là làm sao giúp y vượt qua giai đoạn sinh tử này. Vì càng để lâu, càng chậm trễ là càng khiến y đi đến chỗ chết. Chừng nào lão thân thất bại thì đến lượt Xuyên Vân Tiên Tử người. Mau bước tránh ra đi. Lão thân đã được y cứu đến hai lần, hơn người chỉ mới được cứu một. Để lão thân tiến hành là hợp lý nhất. Nào.

Lão bà đặt tay lên đại huyệt đan điền của Cao Phong, vận dụng tâm pháp Độc Long, quyết thúc đẩy chân khí hầu giúp cho Cao Phong dù hôn mê vẫn tự thu hồi những chân nguyên nội lực đã tản mát khắp các kinh mạch. Được một lúc, lão bà vụt kêu :

- Nội thể y đột nhiên phát sinh hấp lực? Hoặc giả ở đan điền y đang dấy lên một cơn xoáy kinh, cứ cuốn hút mãi chân nguyên của lão thân vào đấy. Làm sao ngăn lại?

Phụ nhân trung niên lập tức đặt tay lên đỉnh đầu Cao Phong :

- Có thể đó là dấu hiệu cho thấy y sắp lâm cảnh chân khí nghịch hành? Hãy để văn bối tiếp lực, giúp y ổn định ngay chân nguyên. Và khi có cơ hội, Thái giáo chủ phải mau mau thu tay và thu nội kinh về. Bắt đầu này!

Nhưng cũng không được bao lâu, đến lượt Xuyên Vân Tiên Tử kêu kinh hãi :

- Thượng đỉnh của y cũng phát sinh hấp lực? Thái giáo chủ thấy ở huyệt đan điền y có dấu hiệu gì thay đổi so với trước chăng?

Lão bà đang thở hổn hển :

- Không thay đổi... gì cả. Hấp lực càng mạnh hơn... và lão thân nghe... nóng, huyệt đan điền của y... nóng lắm...

Xuyên Vân Tiên Tử chợt rung mình như bị ớn lạnh :

- Thái giáo chủ mới nói đến nóng, giờ... ừ... thượng đỉnh của y lập tức lạnh toát. Lạnh như sắp đóng băng vậy. Giờ... ừ...

Và cứ thế, cả hai như bị dính chặt vào cơ thể Cao Phong, không ai giúp được gì cho ai, trái lại mỗi người không chỉ không giúp được gì cho chính bản thân mà họ bây giờ còn thi nhau thở hổn hển. Thở càng lúc càng lớn, điều đó có nghĩa là họ đang tự dẫn thân vào tử địa.

29. Chương 29: Tiêu Diệt Hồng Bảo Hóa Giải Kiếp Tai

Ba nữ lang bây giờ đang thân mật đi bên nhau. Thái Phi Nguyệt đi giữa, hai bên là Lăng Kim Phụng và Thượng Quan Tuyết Sương, cả hai vừa đi vừa giấu vẻ háo hức là đang hết sức chú tâm lắng nghe những gì Thái Phi Nguyệt thì thào thuật kể.

Chợt Thái Phi Nguyệt dừng lại :

- Nhị vị muội muội có nghe những tiếng hô hấp thật nặng nề?

Giật mình, Kim Phụng và Tuyết Sương cùng ngưng thần lắng nghe :

- Không phải một! Mà là hai!

- Nguy rồi! Ắt có địch! Không lẽ chỉ do chúng ta mãi chuyện trò, địch đột nhập nhưng không hay?

Thái Phi Nguyệt biến sắc, lo lắng tột cùng, lập tức lao đi :

- Phải mau ứng cứu họ. Không khéo sinh mạng y lúc này e chẳng còn. Mau.

Họ lao vào thạch động, nơi vẫn phát ra những nhịp hô hấp trì trệ và lập tức thấy một cảnh tượng thập phần kỳ quái mà không rõ vì sao lại diễn ra.

Thái giáo chủ Vạn Xà giáo thì kiệt lực vì khắp người xuất hàn mồ hôi trông như tắm. Riêng Xuyên Vân Tiên Tử thì cứ phát lạnh từng cơn. Người cứ run bần bật như đang giữa trời đông giá lạnh lâm cơn tuyết vũ.

Kim Phụng kinh hoàng, chạy ngay đến chỗ lão bà :

- Dưỡng mẫu?

Cũng nhanh không kém, Thái Phi Nguyệt lao như bay về phía Xuyên Vân Tiên Tử.

Nhưng ngay lúc cả hai sắp chạm tay vào hai nhân vật nọ đang định ứng cứu thì bỗng nghe Tuyết Sương hô hoán :

- Chậm đã. Hãy nhìn khắp thân thể y thì rõ. Tại sao phần hạ thân y lạnh, không giống Thái giáo chủ đang chịu cơn nóng hành hạ? Còn phần thượng bàn của y thì tỏa hơi nhiệt hun hút, khác với mẫu thân của Nguyệt tỷ cứ lạnh? Đừng vội hành động nếu chưa rõ nguyên nhân do nguồn cơn, không khéo đã không giúp được gì còn hại thêm họ mau vong mạng.

Tiếng kêu dù có làm cho cả hai cùng bàng hoàng và ngỡ ngàng nhưng ngay sau đó tự Lăng Kim Phụng vì quá lo cho dưỡng mẫu nên cứ chạm tay vào người lão bà. Và lập tức Kim Phụng bật kêu :

- Có hấp lực? Là y dù hôn mê vẫn đang tự bản thân phát sinh hấp lực để hút cạn chân nguyên của bất kỳ ai chạm vào? A... a...

Thái Phi Nguyệt giật mình, vì thế càng không dám chạm tay vào người của mẫu thân. Thay vào đó, nàng chợt nghiêng đầu nhìn ngó thật kỹ khắp diện mạo Cao Phong và chợt hỏi Tuyết Sương một câu kỳ quặc :

- Tuyết Sương muội thử nhìn xem, liệu y đã tỉnh hay vẫn còn hôn mê?

Tuyết Sương dù nghi hoặc vẫn đáp :

- Y như hãy còn hôn mê, cho dù điều xảy ra có vẻ do tiềm thức y tự phát động. Tỷ sao lại hỏi câu này?

Thái Phi Nguyệt không đáp, và có đáp cũng e không đủ thời gian. Nàng chỉ lớn tiếng đọc thật chậm, thật to :

- Hư Vô Tắt Hữu - Tứ Lượng Bạt Thiên Cân - Âm Đảo Dương Chuyển - Suy Thịnh Tồn Vong.

Nàng đọc đi đọc lại nhiều lần và sẽ đọc mãi nếu như tình thế không chợt phát sinh diễn biến kỳ lạ. Đó là Thái giáo chủ Vạn Xà giáo cùng Lăng Kim Phụng đang nóng chợt kêu lạnh và ngược lại mẫu thân nàng đang lạnh chợt toát mồ hôi vì nhiệt bức.

Tuyếtương động tâm :

- Có phải tỷ đang đọc khẩu quyết y cũng biết để giúp tiềm thức y tự hành công thật đúng theo khẩu quyết đó?

Thái Phi Nguyệt đáp lại thật miễn cưỡng :

- Ta chỉ thực hiện thử theo những gì ta đang còn trong vòng hồ nghi. Còn muốn biết đúng sai thế nào cần phải chờ xem một lúc nữa mới rõ.

Tuyếtương lại hỏi :

- Chờ điều gì?

Thái Phi Nguyệt vừa chú tâm quan sát cục diện và từng chuyển biến nếu có vừa giải thích :

- Lúc đọc được đoạn kinh văn vừa rồi, cả ta và y đều không hiểu. Nhưng vì tình thế bắt buộc, y là người duy nhất dám mạo hiểm dùng thử khẩu quyết đó để thực hiện việc khai mở một cơ quan âm tàng. Ta còn nhớ lần đó, nếu tay này của y bị nhiệt khí thẩm nhập thì tay kia phải lại cứ bị lãnh khí làm cho khốn đốn. So sánh với điều đang xảy ra, ta hồ nghi, hay là do tiềm thức sai khiến để đối phó với lực đạo bên ngoài tác động vào, bản thân y liền vận dụng chính khẩu quyết đó hầu tự đối kháng? Và nếu vậy, lẽ ra phải có thêm phần tiếp theo là Âm Đảo Dương Chuyển, nghĩa là không có phần cơ thể nào hoặc lạnh mãi hoặc nóng mãi. Chúng phải thay đổi hoán chuyển cho nhau. Vì không thấy xảy ra nên ta thêm phần hồ nghi, hay là tiềm thức y vì thiếu nhận thức tác động nên khẩu quyết kia chỉ vận dụng nửa phần? Để minh bạch, mới vừa rồi ta đành đọc to đoạn kinh văn đó, hy vọng sẽ đánh thức tiềm thức của y. Và nếu mọi điều diễn ra đúng như ta suy luận, ắt sẽ có lúc chân nguyên ai trả về người nấy. Hoặc giả y sẽ tỉnh và tự y có cách hoàn trả những chân nguyên lực đạo bản thân y lúc hôn mê đã lỡ tiếp nhận. Cứ chờ xem sao.

Lăng Kim Phụng bỗng có thể tự thu tay về :

- Nguyệt tỷ luận việc rất đúng, mà cách ứng cứu cũng thật cao minh. Nhưng đó là công phu gì thế?

Xuyên Vân Tiên Tử cũng thu được tay về :

- Chính là Chuyển Hóa Công Tiếp Mộc Di Hoa đại pháp. Bản thân ta tuy có nghe nói công phu này từ lâu nhưng không ngờ lần này mới được biết thế nào là lợi hại. Cứ đà này, nếu y cùng ai đó tỷ đấu nội lực, hễ muốn, y tha hồ hút cạn chân nguyên của người, hoặc giả ung dung dùng nội lực của đối phương đối kháng lại chính đối phương và bản thân y thì bình chân như vại.

Đến lượt lão bà Thái giáo chủ cũng được vô sự lúc thu tay về :

- Hút chân nguyên đó rồi lại hoàn trả cũng những chân nguyên đó. Toàn là do y tự gây ra, theo lẽ thì y đã phải tỉnh. Có sao đến lúc này y vẫn mãi nằm yên?

Nghe thế mọi người đâm lo và bắt đầu nhìn vào y chăm chăm.

Cao Phong vẫn bất động và nguyên do chỉ có một người biết.

Đó là một nữ nhân bỗng bất chợt xuất hiện :

- Thiếu gia của Mộ Dung Xuân này dù đã tỉnh hay chưa tỉnh thì các chư vị cứ nhìn chăm chăm như vậy xem ra cũng không thuận mắt chút nào. Sao chư vị không tạm lánh mặt? Thật may ta có mang theo một bộ y phục nam nhân, chính là lúc thiếu gia cần đây.

Họ chợt hiểu, nhất là bọn nữ lang đều đỏ mặt lên lĩnh đi mất biệt.

Chờ họ đi khuất, Cao Phong chồm dậy vớ lấy bộ y phục quả thật Mộ Dung Xuân có cảm đến.

Tự mặc xong y phục, Cao Phong gọi :

- Được rồi. Xin chư vị quay lại mau cho. Thoạt tiên, xin Mộ Dung Xuân tỷ giải thích về sự xuất hiện này.

Mộ Dung Xuân giải thích. Đó là lúc tất cả những ai quan tâm đều lục tục quay lại và lắng nghe lời giải thích của Mộ Dung Xuân :

- Cũng nhờ dị dung thuật do thiếu gia chỉ điểm, ta đã lên quay về Huỳnh Phong trang từ lâu. Chủ ý là vì vẫn nghi họ Sầm nên quyết ngấm ngấm dò xét hộ thiếu gia. Sau đó, khi xảy ra chuyện ở Huỳnh Phong trang, ta biết, nếu thiếu gia cần chỗ ẩn thì chỉ còn mỗi chỗ này. Vì chẳng phải ta là người đưa thiếu gia đến đây lần đầu tiên sao? Hãy yên tâm, ta đến chỉ mang theo thức ăn cho mọi người. Thuận tay, ta gặp nhân vật giang hồ nào cũng phóng hạ vào họ một ít Thập Lý Hương. Kết quả là bọn Thập Nhị Tú Hồng Vô hễ càng tìm kiếm thiếu gia thì càng thêm điên tiết. Còn bộ y phục này, thiếu gia đã mặc vào rồi, có phát hiện điều gì khác lạ không?

Cũng là Thái Phi Nguyệt bật kêu trước tiên :

- Tăng bào của Tuệ Đăng huynh?

Cao Phong bàng hoàng nhìn không chớp mắt vào Mộ Dung Xuân :

- Tỷ đã tìm thấy Tuệ Đăng huynh ở đâu? Có Thánh Y là nội tổ của đệ ở chung chỗ không?

Có tiếng Thánh Y cười vang :

- Hải tử đã biết rộng lượng dung tha và giải nguy cho Mộ Dung Xuân. Đổi lại Mộ Dung Xuân quả thật đã góp sức không ít, giúp rất nhiều cho Cao gia.

Sau loạt tiếng của Thánh Y thì đến lượt Tuệ Đăng xuất hiện :

- A di đà Phật. Nhờ Mộ Dung Xuân nữ thí chủ, bản tăng không nhưng vẫn toàn mạng mà còn vô tình tìm thấy vật này ở chỗ bị giam cầm. Xem đây. Một lọ đầy chất độc “Tỷ Ngộ Thụy Tiên Vong”.

Cao Phong nghe lạnh khắp người :

- Sầm Thế Nghiêm?

Thánh Y tiến đến :

- Đó là tính danh thật của y và cũng giữ nguyên họ Sầm của Tam Hồng Điểm Sát Nhân Phi Chỉ độ nào, một điều không ai nhớ và chỉ biết đại ác ma qua ngoại hiệu như thế. Vậy là đã minh bạch, cũng đã đến lúc hải tử không thể không báo thù cho song thân. Nhưng thương thế của hải tử lúc này đã ra sao?

Cao Phong nhìn quanh :

- Lúc hải nhi quyết liều chết với kẻ thù một phen quả thật đấy là lúc đã vận dụng nhị kinh của tuyệt kỹ Chuyển Hóa Công Tiếp Mộc Di Hoa đại pháp. Do đó, dù hôn mê, nhưng bản thân nội thể vẫn cứ vận dụng đúng tuyệt kỹ này. May nhờ kịp nghe lời Nguyệt muội đọc khẩu quyết, hải nhi đã bình phục qua việc mượn nội lực ngoại nhân tự chữa trị nội thương bản thân. Cũng nên nói rõ thêm là nếu không có Phụng muội hỗ trợ kịp lúc, khiến hai nguồn nội lực tạm mượn có phần ngang bằng, hải nhi cũng khó bình phục nhanh như vậy. Chứng tỏ Xuyên Vân Tiên Tử có nội lực thâm hậu hơn Thái giáo chủ Vạn Xà giáo một đôi phần.

Lão bà thở dài xua tay :

- Lão thân từ lâu tự thâm tâm cũng nào dám so bì về nội lực hoặc về võ học với Xuyên Vân lệnh Lệnh chủ - lão thân già rồi.

Xuyên Vân Tiên Tử chợt tỏ ra khiêm tốn lạ, khi tự nguyện bộc bạch :

- Có thâm hậu hơn cũng chẳng ích gì nếu vẫn cứ đi theo đường cũ. Hợp lực với kẻ thù mà cứ ngỡ là bằng hữu. Nếu không sớm tỉnh ngộ, mạng này dĩ nhiên đã mất, đâu mong gì được lệnh ái Kim Phụng nể tình, làm theo lời khuyên của Cao Phong, giúp cho cách trá tử để toàn mạng?

Thái Phi Nguyệt cong cớn :

- Y là tiểu tể của mẫu thân, Phụng muội thì là phu nhân của y, kẻ cũng là nhi nữ của mẫu thân. Họ dám không giúp mẫu thân của Phi Nguyệt này toàn mạng ư?

Kim Phụng cười :

- Dĩ nhiên muội làm sao dám. Huống hồ tỷ mới thật sự là phu nhân của y. Có rộng lượng tiếp nhận muội và Tuyết Sương hay không đều trông mong vào một mình tỷ. Dĩ nhiên muội càng không dám.

Phi Nguyệt đỏ mặt lầu lầu :

- Ta kể mọi chuyện cho muội nghe để bây giờ muội dùng, toan bêu xấu ta đó ư? Này, nếu ta không tiếp nhận cả hai thì sao vừa rồi tự tay ta lại giao y cho cả hai cùng giữ? Muốn xấu ta cho xấu luôn thể. Hừ!

Kim Phụng và Tuyết Sương cùng đỏ mặt. Thật may, Mộ Dung Xuân đã lên tiếng kịp lúc :

- Mọi người muốn tìm họ Sầm đừng quay lại Huỳnh Phong trang vô ích. Bọn chúng không hiểu đã bỏ đi đâu rồi.

Xuyên Vân Tiên Tử chợt cười :

- Nếu vậy, ta biết chúng đi đâu. Nghĩa là đã đến lúc Sầm Thế Nghiêm phải tự lột bỏ khuôn mặt giả dối của y, tiến hành kế sách cuối cùng là ra mặt đối đầu với các đại phái. Đại bản doanh của y lúc này chính là Hồng Ma bảo.

Cao Phong trầm ngâm :

- Hồng Ma bảo? Tốt! Cao Phong này chợt có một kế hay. Bây giờ phiên Mộ Dung Xuân tỷ thay đệ giúp tất cả đều dị dung khác đi. Phần đệ, hẹn đúng ba ngày sau sẽ cùng mọi người hội ngộ ngay bên ngoài Hồng Ma bảo. Chúng ta phải ra tay trước, tấn công như sét đánh không kịp bưng tai, trước khi để lão ma tiến hành uy hiếp các đại phái. Hẹn gặp lại.

Cao Phong đi ngay, khiến mọi người dù hoang mang nhưng vì tin tưởng nên cứ tuân theo những sắp đặt đúng như Cao Phong vừa dặn.

* * * * *

Ngân Kiếm Câu Hồn Hứa Thừa Ân một mình một kiếm đi qua đi lại trước Hồng Ma bảo. Mà lão không những không đủ dũng lực tiến vào Hồng Ma bảo trái lại cứ chốc chốc nhìn vào đó rồi chép miệng thở dài. Cứ như nuối tiếc rằng vì thiếu dũng lực nên Hồng Ma bảo đã ở ngay trước mặt nhưng thủy chung không dám thực hiện ý muốn.

Nhưng dù vậy, dường như người càng cao niên càng thêm nhiều nhẫn nại hay sao đó. Lão Hứa cứ đi qua đi lại rồi lại chép miệng thở dài, nào phải chỉ vài ba lần là thôi.

Lão đã thực hiện như thế có đến vài mươi lần và ra bộ sẽ tiếp tục mãi như thế, quyết không thôi.

Và sau một lần như thế, chợt từ trong Hồng Ma bảo có một nhân vật xuất hiện, cất tiếng gọi lão Hứa :

- Này!

Hứa lão giật mình và phát không kêu hoảng :

- Ôi! Trong bảo có người? Này, hay người là hồn ma từng chết oan trong đó toan xuất hiện hù nhát lão Hứa này sao vậy? Ủy, người xông ra thật? Thiên địa ơi, có ma thật rồi. Hồng Ma bảo có ma.

Và lão Hứa cầm đầu bỏ chạy.

Nhân vật thoát nhìn theo còn cười, sau đó vì cứ nghe Hứa lão hô mãi là trong Hồng Ma bảo có ma, nhân vật nọ vụt hậm hực đuổi theo :

- Đứng lại! Hứa lão là Ngân Kiếm Câu Hồn danh chấn giang hồ mà nhát quá vậy sao? Mau đứng lại.

“Vút!”

Phát hiện có “ma” đuổi theo, Hứa lão càng chạy thục mạng hơn. Sau cùng cả hai cứ đuổi nhau chạy mất dạng.

Độ một khắc sau, có một lão nhân, cao niên hơn lão trước, chợt lừng lững tiến đến nhìn ngó Hồng Ma bảo.

Và sau một lúc nghiêng ngó ngấm nhìn, lão nhân chợt lắc đầu lẩm bẩm :

- Nghĩ lại, sao bốn năm trước Nhận Ảnh Phi lão bất tử này dù già vẫn đại. Hồng Ma bảo chỉ có vào không có ra, vậy là không hiểu sao ta cứ vào, rồi lại bị sinh cầm. Bây giờ đến nhìn lại nghĩ cũng lạ, hải tuy cứ hải, nhưng hề thấy Hồng Ma bảo thì lại nghe háo hức muốn vào. Mà thôi, lần này thì ta xin chừa, chẳng đại nữa đâu. Hừ!

Dứt lời Nhận Ảnh Phi lão bất tử quả quyết bước đi.

Chợt từ trong Hồng Ma bảo bỗng vang ra tiếng người cười chê lão bất tử :

- Đã sợ sao còn đến đây? Và đã đến đây rồi muốn bỏ đi dễ lắm sao, lão bất tử Phi Ảnh Nhận? Ha ha...

Nhận Ảnh Phi quay phắt lại :

- Nhận Ảnh Phi là Nhận Ảnh Phi. Kẻ nào dám đổi ngược đổi xuôi như muốn chê lão bất tử này dù phi nhanh lắm vẫn không đuổi kịp cánh chim nhận? Kẻ nào?

Từ Hồng Ma bảo liền có một nhân vật tiến ra :

- Là cố nhân đây. Lão có nhớ đã bị ta hành hạ bao nhiêu lần chẳng? Giờ thêm lần này nữa là lần cuối cùng của lão đấy. Ha ha...

Nhận Ảnh Phi lão bất tử như nhận ra kẻ đó, giận dữ quát :

- Người là thù nhân, tư cách gì nhận là cố nhân của Nhận Ảnh Phi ta? Lại còn muốn hành hạ ta ư? Lại đây, lần này ta sẽ cho người biết thế nào là luật vay trả trả vay. Lại đây.

Nhân vật nọ ung dung bật xông ra và khi đến gần lập tức xuất kinh :

- Muốn trả thù ư? Hay là thù chồng thêm thù? Hãy chờ!

“Ào...”

Nhận Ảnh Phi dụng toàn lực xuất kinh :

- Đỡ thì đỡ!

“Ầm!”

Nhận Ảnh Phi lão bất tử bị chấn lùi, hốt hoảng nhìn đối phương :

- Thân thủ người lợi hại thật thế sao?

Kẻ nọ đắc ý lao lướt đến :

- Chưa hết đâu. Đến khi lão nạp mạng mới thấu hiểu mọi lẽ lợi hại. Ha ha...

“Ào...”

Nhận Ảnh Phi đang hoảng đành lùi thêm. Chỉ khiến đối phương được dịp bám theo bén gót và cười ngạo nghễ :

- Chạy cũng chết. Có bay như ảnh nhận lão cũng chết. Ha ha...

“Ào...”

Chợt xuất hiện phía sau kẻ đó là một lão sư thái cũng cao niên không kém gì lão bất tử Nhận Ảnh Phi. Lão sư thái bình thản buông câu niệm Phật hiệu :

- Quay đầu là bờ, chấp nê bắt ngộ là tự diệt vong. Nam mô a di đà Phật!

Kẻ nọ dù đang hung hăng cũng giật mình quay lại và rồi cười cứ cười :

- Ngờ là ai, lại là cố nhân. Thiết Phát Phật Quang lão sư thái như có hẹn cùng chết chung ngày chung giờ cùng lão bất tử sao vậy? Được lắm. Ta sẽ cho cả hai toại nguyện. Ha ha...

Bỗng xuất hiện thêm hai nhân vật, vô tình hợp với lão bất tử và lão sư thái vây kín kẻ nọ :

- Các hạ không quên Dương Tử Hồi, Côn Luân phái này chứ? Cũng là cố nhân đây mà.

- Còn ta nữa, Cao Gia Lập, Không Động phái đây. Phen này Thập Nhị Tú Hồng Võ còn đủ mười nhân mạng để lập trận được nữa không? Ha ha... Đánh! Ha ha... hãy giết y để báo phục mối hận bốn năm trước. Ha ha...

Lập tức từ trong Hồng Ma bảo có nhiều tiếng quát vang vọng ra :

- Lão Cửu hãy mau quay vào. Đừng làm kẻ bọn chúng cố tình phân khai bọn ta là Thập Nhị Tú.

- Còn lăm Tam đuổi theo lão Hứa sao bây giờ chưa quay lại? Không khéo...

Hứa lão chợt xuất hiện :

- Bọn người có nhận ra thì cũng đã muộn rồi. Đây là một cánh tay của lão Tam. Không do lão phu đâu. Ai bảo lão tam của bọn người gây cừu thù quá nhiều làm chi? Sư đồ Đoàn Trung Hiếu là họ Đoàn và Tư Mã Vương đã hợp lực chỉ tạm thời mượn một cánh tay của lão tam thôi. Ha ha...

Biết tin một đồng bọn bị hại, lại thêm lão Cửu đang một mình bị bốn cao thủ võ lâm vây đánh, những kẻ đang nấp trong Hồng Ma bảo cuồn nộ vừa gào thét vừa toan xông ra.

Nhưng có một mệnh lệnh thật nghiêm khắc bỗng vang lên cũng từ trong Hồng Ma bảo :

- Thất đại phái đã có chuẩn bị. Chư vị nếu xông ra bây giờ chỉ nạp mạng vô ích thôi. Hãy nhẫn nại. Rồi đây bản nhân quyết cho chư vị cơ hội đáp bằng các phái, tung hoành võ lâm, độc bá giang hồ, vang danh Đại Hồng bảo.

Hứa lão cười khinh khỉnh, đáp lại lời ngạo mạn vừa nghe :

- Người nếu muốn xưng bá võ lâm e phải chờ đến kiếp khác. Vì kiếp này lai lịch của một Sầm Thế Nghiêm là hậu nhân tam đại của Tam Hồng Điểm Sát Nhân Phi Chỉ đã bị bại lộ. Thập Nhị Tú thì chắc chắn chỉ còn mười, e chưa đủ mạng để quần hùng khắp tam sơn ngũ nhạc lần này cùng kéo đến đây đồ sát, tiêu diệt để phục thù. Một mình họ Sầm người còn mong xoay chuyển cơ đồ, đảo nghịch càn khôn ư? Và lúc này người có thấy nước đã bắt đầu tràn vào Hồng Ma bảo chưa? Hãy xông ra ngay lúc này thì hơn, hay là muốn ở mãi trong đó nạp mạng cho thủy thần? Chưa hết đâu, nước dâng lên thì vạn xà do Vạn Xà giáo đưa đến sẽ có dịp rúc rĩa từng mẩu thịt của bọn người. Chết thảm như thế được sao, Sầm Thế Nghiêm? Ha ha... hay người vẫn chưa tin hôm nay là ngày kết liễu của người? Hãy xuất hiện tất cả đi nào. Ha ha...

Xung quanh Hồng Ma bảo, trừ phía hậu vì có vách núi, cả mấy trăm nhân vật cao thủ võ lâm thuộc đủ các phái đều âm thầm xuất hiện, dù chẳng có tiếng hò reo nào nhưng khí thế này mới thật khiếp người...

Vì thế, lão Cửu của Thập Nhị Tú Hồng Võ do bị khí thế của mấy trăm nhân vật võ lâm đồng loạt xuất hiện làm cho nao núng khiến chiêu thức bị khựng lại. Lập tức có tiếng Cao Gia Lập và Dương Tử Hồi cùng quát :

- Gieo nhân ắt gặt quả! Chết!

- Mau nạp mạng cho ta! Đỡ!

“Ầm! Ầm!”

Lão Cửu vong mạng ngay tức khắc :

- A... a...

Bị tiếng thét của đồng bọn khích nộ đến phát cuồng, từ Hồng Ma bảo lập tức xông ra hàng loạt tiết quát tháo :

- Giết!

- Tận diệt võ lâm!

- Tàn sát thất đại phái!

- Giết! Giết! Ha ha...

Quần hùng võ lâm lập tức vây chặt mười hung nhân này, những kẻ chưa gì đã đòi tận sát võ lâm :

- Bọn chúng đây!
- Vây lấy chúng!
- Đừng để tên nào thoát!
- Trừ ma vệ đạo. Giết!
- Tận diệt ác ma! Giết!

Náo loạn xảy ra tiếng chầm kinh độ chiêu vang lên rộng khắp, làm huyên náo cả một góc núi Thiên Hậu, nơi vẫn đang tọa lạc một tòa Hồng Ma bảo.

Chợt từ phía triền núi ở hậu bảo Hồng Ma bỗng vang lên tiếng cười lồng lộng :

- Vạn Xà giáo Giáo chủ Lăng Kim Phụng cùng toàn bộ giáo đồ đã chờ ở đây. Sầm ác ma định chạy đi đâu? Hay muốn tìm Bích Linh tiểu xà? Ha ha...

Tiếp đó là loạt cười khác, cũng của nữ nhân nhưng vang lên từ phía gần bên tả bảo :

- Xuyên Vân lệnh Lệnh chủ và Thái Phi Nguyệt cũng đã chờ sẵn ở đây cùng với “Tý Ngộ Thụy Tiên Vong”. Lão ác ma muốn chết thì cứ tìm đến! Ha ha...

Và lại là một loạt tiếng cười khác vang lên :

- Tuệ Đăng Thiên Long tự cùng Thánh Y Cao Đại Từ lão tiên bối và đại trưởng lão Pháp Vương Miêu Cương có sẵn đây rồi. Sầm thí chủ muốn nạp mạng hay nạp lại Thiên Tầm Bảo Y cho người Miêu Cương? Ha ha... A di đà Phật! Ha ha...

Cuối cùng bóng dáng của Sầm Thế Nghiêm bỗng hiện ngang xuất hiện ở phần cao nhất trên nóc Hồng Ma bảo :

- Cao Phong! Ta biết tất cả là do ngươi sắp đặt. Hãy ra đây. Hãy đến gặp ta để tự tay báo thù cho song thân ngươi. Nếu là anh hùng đừng mượn tay thất đại phái, đừng nấp phía sau bọn nữ nhân. Hãy ra đây, Cao Phong!

Đáp lại tiếng kêu nửa khiêu khích nửa có mưu đồ thâm độc của Sầm Thế Nghiêm, tràng cười của Cao Phong từ giữa lòng Hồng Ma bảo vang thoát ra, cùng lúc đó một góc nóc Hồng Ma bảo cũng vỡ toang, để một trang nam nhi tuấn tú uy mãnh oai phong từ đó bay vút lên :

- Đừng phiền nếu ta đến muộn. Vì vẫn còn một ít những cao thủ võ lâm cần ta giải cứu. Bây giờ thì được rồi. Sầm Thế Nghiêm, hôm nay là ngày đền tội của ngươi. Hãy nhìn đây! Ha... ha...

Đứng ở vị thế cao, đối diện với Sầm Thế Nghiêm lúc này là Cao Phong đang hai tay vươn hai thanh báu kiếm.

Có tiếng giáo đồ Vạn Xà giáo hô vang :

- Thần kiếm Độc Long! Thần kiếm Độc Long đã xuất thế!

Tiếp liền theo sau đó là tiếng Tuệ Đăng Thiên Long tự cất cao giọng nói lồng lộng :

- Còn thanh kia là Cổ kiếm Vân Long, Võ Đang Tử Chân Nhân lưu lại. Nhị kiếm Độc Long và Vân Long một khi hợp lại sẽ là ngày kết liễu của Hồng Ma bảo - Đại Hồng bảo. Sầm Thế Nghiêm hậu nhân của Tam Hồng Điểm Sát Nhân Phi Chỉ trăm năm trước. Tất cả sẽ kết liễu!

Có nhiều tiếng hò hét hưởng ứng vang theo phụ họa thật to :

- Tất - cả - sẽ - kết - liễu!

Sầm Thế Nghiêm mặt trở như đá, hắt hàm nhìn Cao Phong :

- Chuẩn bị khá lắm. Đến ta cũng chưa dám mơ ước sẽ có lúc thực hiện như thế này. Nhưng không sao, ngươi dù sao cũng chết, dùng khí thế này để tiễn đưa ngươi vào Quỷ Môn quan cũng tương đối thích hợp đấy. Hừ!

Cao Phong động nộ, vũ lộng song kiếm Vân Long - Độc Long, lao đến kẻ tử thù :

- Họ không phải tiền đưa ta mà là mong đợi một kết thúc bi thảm cho lão ác ma người. Đờ!

“Ào... ào...”

Sầm Thế Nghiêm cố ý khích nộ thêm :

- Còn trẻ, chẳng trách gì thiếu nhẫn nại. Thật uổng công ta đã phí bốn năm đào luyện ngươi. Nếu cứ thế này, hạng như ngươi mong gì có ngày tựu thành đại sự. Kém quá, quả là kém. Ha ha...

Miệng thì nói, Sầm Thế Nghiêm chân thì di chuyển linh hoạt, cố tránh chiêu và mong rằng làm như thế sẽ khích nộ Cao Phong thêm, và hậu quả tất sẽ lộ sơ hở.

Nào ngờ Cao Phong đã đoán trước và lập tức vận dụng sát chiêu, cả người lẫn song kiếm đều lao cắm vào thù nhân.

“Vù... vù...”

Sầm Thế Nghiêm khựng lại :

- Sao? Định cùng ta diễn lại thủ đoạn cũ, đồng quy ư tận sao? Không dễ đâu. Hừ!

Lão khoa tay, vừa tránh tả kiếm của Cao Phong vừa tìm cách chop vào uỷng mạch để đoạt lấy báu kiếm.

Chợt Cao Phong buông bỏ tả kiếm, dùng tay vô chop luôn vào bàn tay hữu của họ Sầm.

“Bộp!”

Họ Sầm giật mình, chưa hiểu Cao Phong có ý gì thì Cao Phong cũng buông rơi hữu kiếm, dùng tay hữu chop luôn vào bàn tay tả của lão.

“Bộp!”

Khi đó Cao Phong bật cười :

- Ta chỉ giả vờ để lão khích nộ và hô hoán sẽ dùng song kiếm cũng là kế của ta. Kỳ thực ta chỉ muốn đạt đến điều này. Đờ!

Bốn bàn tay đang áp vào nhau và lúc Cao Phong nói cũng là lúc chàng vận nội công trút lực.

Lão giật mình nhưng lại phá lên cười :

- Ngươi muốn đấu nội lực? Tốt! Tốt lắm. Vậy là ngươi càng mau chết hơn. Ha ha...

Quần hùng từ tứ phía bên dưới nhìn lên, lấy làm lạ khi thấy cả hai chưa giao đấu chiêu nào đã đẩy thật nhanh cục diện đến chỗ quyết đấu bằng nội lực. Và tất cả đều vỡ lẽ khi nghe lão họ Sầm quát thất thanh :

- Ngươi muốn hút cạn chân nguyên của ta?

Cao Phong thì cười ngạo nghễ :

- Chân nguyên ô hợp của ngươi, ta lấy làm gì? Cứ chờ đó thì rõ. Ha ha...

Lão lại gào vang :

- Ngươi mượn nội lực của ta đối kháng lại chính ta?

Cao Phong bật quát :

- Thế không phải lão luôn mong muốn chiếm đoạt tuyệt kỹ của Hồng Hồng phu nhân sao? Hãy nhận lấy phần lão, đây là Chuyển - Hóa - Công - Tiếp - Mộc - Di - Hoa - Đại - Pháp.

Và quần hùng bên dưới không thể không nhìn thấy toàn thân họ Sầm như gồm hai phần hữu biệt. Dọc nửa bên tả đang càng lúc càng khô tóp lại, trong khi đó nửa dọc thân bên hữu thì cứ trương phình mãi, trương mãi.

Bỗng lão gào thê thảm :

- Di - Hoa - Tiếp - Mộc? A... a...

Thân lão võ tung.

Bung!

Hình hài lão võ vụn bay tan tứ phía...

Quần hùng phấn khích hò reo :

- Kết liễu rồi. Đại ác ma đã bị diệt trừ!

Giữa lúc đó có tiếng Thượng Quan Tuyết Sương cố gắng hét to cho Cao Phong nghe :

- Phụ thân Quỷ Lâu có lời cảm kích chàng. Người còn bảo, hãy đến Quỷ Lâu thực hiện lời chàng đã hứa với gia phụ trước kia.

Cao Phong từ trên cao nhìn xuống, mỉm cười gật đầu và không thể không thấy Kim Phụng - Phi Nguyệt cũng đang gật đầu mỉm cười với chàng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-ma-bao>